

श्री
अनुभव जैनहुकमप्रकाश.

“ विविध ज्ञानोपदेश ग्रंथ. ”

केटलाक ग्रंथो, पंचप्रतिक्रमण सूत्र, स्तवनो,
थोयो, चैत्यवंदनो, लावणीयो, गायनो,
वाजुं वगाडवानी रीती विगेरेनो
म्होटो संग्रह.

आ ग्रंथ

योग्यजीवोने विना मूल्ये आपवानो ठराव करथो ठे.

उपावी प्रसिद्ध करनार
शाह. हरगोविंद वर्धमाननी कंपनी,
रहेवासी सीनोरना.

(प्रत १९००)

धम्मदावाद

युनियन प्रिन्टिंग प्रेसमा वाप्यो

संवत् १९५२

सने १८९६

શ્રીચોરીશ તીરથ કરકેવમીપરમાસા

દેવગુરુમા દરસન કરવા શાસ્ત્ર

આરે હે

શ્રીવરોદરાધ્યાયના ગામ સીળોર મે શ્રી નર્મન હુમ પ્રજાને રી દયા શાલા તરફથી મૂકન આપવામા

પ્રત્ની શીલપ કુરો તા કુપી મલસે દેસાવાર વાબાઓને મગાવી દુઝા
લિચોરેનક મેમ

કાચમા મડાવો કમળ ચંધો નહી

દરસન કરવાનો ખપ ફોમતોનમતસેશી

નજામી આસતના કરવા લેવી નહી દેવગુરની આસતના કરવી એ મોટુ પાપ છે સુવાની જગાએ મુકવા નહી

સરગ મોકલવો એરલે મોકલવામા આવશે મત આવેકે કાચમા મડાવો

પ્રસ્તાવના.

હરેક કાર્ય સિદ્ધ કરવામાં પ્રથમ તે વિષયનું જ્ઞાન મેલવ
જી અગત્ય છે. તે તે કાર્ય સંબંધિ જ્ઞાન વિના કોઈ પણ કાર્ય
ધતું નથી. જ્ઞાન શબ્દનો સાધારણ અર્થ જાણપણું એટલો
ય છે, એ જાણપણું અગર માહિતી તેજ હરેક કાર્ય સાધનનું
મુખ્ય કારણ છે એ જ્ઞાન કેટલું અગત્યનું છે, અને તે શું શું કરી
શકે છે? એની વ્યાખ્યા કરવી ઘણી મુશ્કેલ છે. એ વિષે મ્હોટા
મ્હોટા મહાત્માનું એ ઘણા ગ્રંથો રચી खुलासा કર્યા છે, અને સ્થલે
સ્થલે જ્ઞાનની જ મુખ્યતા બતાવી છે.

તો ધર્મ સાધન કરવામાં પણ ધર્મ સંબંધી જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું
જોઈએ હવે એ ધર્મ સંબંધિ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાના કયા કયા માર્ગ
, એ વિચારતાં મુખ્ય બે માર્ગ નજરે પડે છે. ૧ સંજુરુનો ઉપદેશ,
સંજુરુના રચેલા ગ્રંથો. એ બેમાં પણ સંજુરુનો ઉપદેશ એ મુખ્ય
પરંતુ આ હાલના કાલને વિષે સંજુરુના ઉપદેશદાતા સંજુરુ જીવજીવ છે.
ને જે છે તેજ પણ મ્હોટા મ્હોટા શેફેરોને વિષે જ ઘણો સ્વરો
સ્વત ગાલે છે, માટે તેવા સંજુરુનો ઉપદેશ શ્રવણ કરવો હર્લન
પડ્યો છે. એવા વસ્તુમાં સંજુરુના રચેલા ગ્રંથોના સહુ
જેવો જ જોઈએ, એ માણસ માત્રની અવશ્યની ફરજ છે પૂર્વા
ચાર્યોના ગ્રંથો વાંચવાથી ઘણા અવ્યક્તનો ધર્મ પામે છે, અને એજ
વાંચાર્યોની પરોપકાર બુદ્ધિનું સાર્થક છે.

એ ગ્રંથોની વૃદ્ધિ થવાથી જ્ઞાનની વૃદ્ધિ થાય છે, અને જ્ઞાન
ની વૃદ્ધિથી જ સર્વત્ર જય છે, એમ કેટલાક વિચાર મ્હારા મનમાં
ગાવાથી ધર્મ સંબંધી પરચુરણ વિષયનો સંગ્રહ કરી આ ગ્રંથ મેં
પાડ્યો છે.

એમા અધ્યાત્મજ્ઞાનને માટે હુકમમુનિજીમહારાજ કૃત સોતં
 ગ્રંથો, તથા પરચુરણ સ્તવનો વિગેરે, અને પૂનમચંદ્રજી મહારાજ
 કૃત ચોવીશીઠે તથા આપણને દરરોજ આવશ્યક ક્રિયા કરવામા
 પ્રતિક્રમણસૂત્રની ઘણીજ જરૂર છે, તેથી પ્રતિક્રમણસૂત્ર દાખલ
 કસ્યુ છે વલી હાલમા ગાયનનો શોખ પણ ઘણોજ વધેલો જણાય
 છે, તે માટે ચોવીશ જિનના ગાયનો તથા વાજુ વગાડવાની રીતિ
 પણ કડક જણાવી છે. વિગેરે કેટલીક વાવતોનો સંગ્રહ કસ્યો છે.

આ ગ્રંથ ઠપાવવાનો મ્હારો વિચાર उत्पन्न થવાનુ મૂલ કાર
 ણ મહાત્મા શ્રી હુકમમુનિજી મહારાજજ છે તેમનો ઉપદેશજ
 એ હતો કે “જ્ઞાન વિના કોઈજીવ સિદ્ધ પદ પામતો નથી, માટે
 ધર્મ સવધિ જ્ઞાન મેલવી, ધર્મ પ્રાપ્ત કરો, એજ હિતકારી છે
 વલી સર્વ જીવ ઉપર મિત્રતા અને કરુણાજાવ રાખવા ઇચ્છતા
 હોય, તો પૂર્વાચાર્ય મહાન્ પંથિતોના રચેલા ઉત્તમ ગ્રંથો યોગ્ય
 જીવોને વાચવા જણવા માટે વિના મૂલ્યે અર્પણ કરો, એન
 જેવી મિત્રતા તથા દયા વીજી નથી.”

એ ઉપદેશનો અકૂર મ્હારા મનમા છાંતી નીકળવાથીજ ગ્ર
 ગ્રંથો ઠપાવી યોગ્ય જનોને વિના મૂલ્યે આપવાનો વિચાર રાહ
 છે, ને વિના મૂલ્યે શાસ્ત્રી જણવાને સીનોરમાં જૈનશાલા સ્થાપ
 કરી વંધાવી પંથિત રાખવામા આવ્યા છે વાચવા જણવા મા
 ઘણા પુસ્તકો છે

આ ગ્રંથ ઠપાવવામા મ્હારી અજ્ઞાનતાથી યથાસ્થિત અ
 ક્રમે ગ્રંથો તથા પરચુરણ વિષય ગોઠવાયા નથી, તથા અજુ
 તાનો દોષ પણ ઘણોજ આવેલો છે, વિગેરે જે કઈ દોષ રહ્યા હોય
 તે મ્હારો અપરાધ સુઝ પુરુષો ક્ષમા કરશે, અને સુધારીને વાચશે
 એવી મ્હારી વિનતી છે

(३)

आ ग्रंथनुं शुद्धिपत्रक करी म्हारा एक धर्मस्नेही मित्र
शा. धरमचंद केवलचंदे म्हारी उपर मोकळ्यु ठे, तेमनो उपकार
मानी ते शुद्धिपत्रक आ ग्रंथना पाठलना जागमा दाखल क खुं ठे
संवत १९५५ना मागशर } शाह. हरगोविंद वर्धमान,
शुद्धि ५ ने वार गुरु } सीनोर.

અનુક્રમણિકા

વિષયક.	પૃષ્ઠ.	વિષયક	પૃષ્ઠ.
શ્રીમન્ હુકમમુનિ મહારાજના જીવનચરિત્રનો હુકમ મારે ધમચા કૃત કોષ	૧-૧૨	૫૬૨ તિથિ	૨૮૭
શ્રીમન્ હુકમમુનિ મહારાજ કૃત ઐયોમાધી		મનઝીરીશી	૨૯૦
૧ ધ્યાનવિધાન	૧૩-૪૧	ધર્મવી પ મી, મુનિનુ દુદ્ધ	૪૩૨
૨ અનુભવપ્રકાશ	૪૨-૫૫	૧૮૫થી ૮ થી ૧૬ મી સુધી ૮૪૩૫-૪૪૦	
૩ ચિંતનદમનીશી	૫૬-૬૩	સંજ્ઞાય ૧-૨-૩-૪-૫ મુનિના	
૪ રાગમાલા	૬૪-૭૮	મુલ્ય	૪૫૨-૪૫૬
૫ મનોગ્રંથભાવના	૨૧૮-૨૨૮	૫ શ્રી પ્રતિક્રમણા મન	૩૦૧
૬ વાગ્મુકપૂજા	૨૨૮-૨૩૪	૧ નનકાર	૩૦૧
૭ અધ્યાત્મચોવીલી	૩૪૨-૪૦૬	૨ પચિદિય	૩૦૧
૮ શ્રીમન્ મહારાજ હુકમમુનિજી કૃત પરચરણ		૩ ખમામમણ	૩૦૧
૧ ગુપ્તરાત્રી વિધિમા ઝીણા અક્ષરે		૪ સુગુરુને શાના મુખપૂજા	૩૦૧
શ્રી પાશ્વનાથનુ ચૈલવન	૮૦	૫ ઈગ્યાનદિય	૩૦૧
શ્રી સીમ વરસ્વામીનુ ચૈલવન	૮૦	૬ તરમકેતરી	૩૦૨
શ્રી પદ્મકારકનાં ચૈલવન	૮૦	૭ અનુચિતસસિએથ	૩૦૨
શ્રી મહાવીરસ્વામીની યોથો	૮૦	૮ લોગરસ	૩૦૨
શ્રી અનિતનાથનુ ચૈલવન	૮૦	૯ આમાયિનુ પચમાભ	૩૦૩
શ્રી સભનનાથનુ ચૈલવન	૮૦	૧૦ આમાયિનુ પારવાનુ	૩૦૩
શ્રી અભિનંદનસ્વામીનુ ચૈલવન	૮૧	૧૧ જગચિતામણી ચલવન	૩૦૩
શ્રી સુમતિનાથસ્વામીનુ ચલવન	૮૧	૧૨ જકિચિ	૩૦૪
શ્રી પદ્મપ્રભુજીનુ ચૈલવન	૮૧	૧૩ નમુત્યુલુ વા રાકમ્તય	૩૦૪
શ્રી સુપાર્શ્વજીનુ ચૈલવન	૮૧	૧૪ જનનિ એધ્યાય	૩૦૫
શ્રી પાર્શ્વનાથજીની યોથો	૮૧	૧૫ જનરત કેવિસા	૩૦૫
૫૬-૫		૧૬ પચપરમેષી ભગ્નર	૩૦૫
૧ ગુરુમહે ગાનીરે લખ્દનો અથકરે ૮૨		૧૭ ઉપમગદગ સ્તવન	૩૦૫
૨ મેવો દુમે પ્રાણીરે મત ગુણ દેખીને ૮૨		૧૮ જયવીયરાય	૩૦૫
૩ આતમ ભવના નહિ બીજો ૨		૧૯ અરિહત એધ્યાય	૩૦૬
૪ પારથ જગમા કોઈ ૮૨		૨૦ કલ્યાણ-દની સ્તુતિ	૩૦૬
૫ વિચારો દુમ વિચારી રે મનુષ્ય		૨૧ સ્નાતગ્યાની સ્તુતિ	૩૦૬
બવ મેહેજ નહી ૮૩		૨૨ સસારદાવાની સ્તુતિ	૩૦૭
૫ ગાની તમે મમજો રે વગ્નુ તો		૨૩ પુખ્તપરવરી	૩૦૭
છે ખરી ૮૩		૨૪ સિદ્ધાણુ બુદ્ધાણ	૩૦૮
શ્રી મૌનએકાંતી દેવવન વિધિ ૮૩		૨૫ નેથાવચ્ચનરાણુ	૩૦૮
શ્રી અમગનેજ મુનિની સંજ્ઞાય ૮૮		૨૬ ભગવાનાદિ વન	૩૦૮
૨ બાવબોધ લિપિમા-		૨૭ દેવસિંચ પડિક્રમણે હાઈ	૩૦૮
૫૬-૨૮-૩૦ સાધુને રીખામણુ ૨૭૪થી		૨૮ ઇચ્છામ હામિ	૩૦૮
૫૬-૩૫-૩૬-૩૭ મનને શી		૨૯ અતિચારની આદ ગાથા,	૩૦૮
ખામણુ ૨૭૮થી		૩૦ સુગુરુને વાંચુ	૩૦૮
પારમાસ ૨૮૬		૩૧ દેવિચ્છ આલોઈ	૩૧૦
		૩૨ માતદાખ	૩૧૦
		૩૩ અગર પાપગ્યાન	૩૧૧

૩૪ સ વરમવિ	૩૧૧
૩૫ શ્રાવક વર્તિતામુન	૩૧૧
૩૬ અમુકિઓમિ	૩૧૪
૩૭ આયરિય કવચ ગ્રંથ	૩૧૪
૩૮ નમેગ્ન વદ્ધમાનાય	૩૧૧
૩૯ વિમાન નાચન	૩૧૫
૪૦ શુવદેવ શેત્રદેવની સ્તુતિ	૩૧૫
૪૧ ખિનદેવયાએ કરેમિ	૩૧૫
૪૨ કમતલની સ્તુતિ	૩૧૫
૪૩ શુવનદેવનાની સ્તુતિ	૩૧૬
૪૪ નાનાં પુણ્યપુનાનાં	૩૧૬
૪૫ અગ્નિ પ્રેમ મુનિ ન	૩૧૬
૪૬ વરમન	૩૧૬
૪૭ નધુ પાતિ મનવ	૩૧૬
૪૮ મહાસાય	૩૧૭
૪૯ ભરદેવની સત્યાય	૩૧૮
૫૦ મન નિશ્ચાલ્યની સત્યાય	૩૧૮
૫૧ તીથ ના	૩૧૮
૫૨ મહાવલ	૩૨૦
૫૩ અગ્નિરાતિ સ્તવનામ પદ રમરણુ	૩૨૨
૫૪ બૃહદ્ગાતિ	૩૨૬
૫૫ મનિષ્ઠ સ્તોત્ર નામક તૃતિય રમરણુ	૩૨૮
૫૬ શ્રી પાક્ષિમહિ રિસ્તારાતિચાર	૩૩૦
૫૭ નમુદાર મદિયનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૨
૫૮ પોલિસિમાકુપોરિમિનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૨
૫૯ મિયામણા એગમણાનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૨
૬૦ આયમિતનું પચ્ચખખાણુ	૩૮૩
૬૧ નિવિતાર કપવામનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૩
૬૨ ચક્રવિદ્યાર કપવામનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૩
૬૩ પાખુદારનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૪
૬૪ ચક્રવિદ્યારનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૪
૬૫ નિવિદ્યારનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૪
૬૬ દુવિતારનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૪
૬૭ ચો. નિયમ ધારનારને દેમાત્મા મિતનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૪
૬૮ પોમદનું પચ્ચખખાણુ	૩૪૫
૬૯ પોમદ પારના ગાથા	૩૪૫
૭૦ અધારપોત્તી	૩૪૫
૭૧ નિશ્ચયપૂત નામક ચતુર્થ રમરણુ	૩૫૮
૭૨ નમિગ્નનામક પચ્ચમ રમરણુ	૩૫૧
૭૩ અજ્ઞાન નામક સપ્તમ રમરણુ	૩૬૦
૭૪ કાવ્યનુમદિર સ્તોત્ર નામક અષ્ટમ રમરણુ	૩૬૪

૭૫ બૃહદ્ગાતિસ્તવનામ નવમ રમરણુ	૩૬૮
૭૬ શ્રી રત્નાકરસરિ કૃત શ્રી રત્નાકર પચ્ચવિશિકા	૩૭૧
૭૭ સામાયિક પારવાનો વિધિ	૩૭૩
૭૮ સામાયિક લેવાનો વિધિ	૩૭૩
૭૯ પચ્ચખખાણુ પારવાનો વિધિ	૩૭૪
૮૦ પડિલેહણુ કરવાનો વિધિ	૩૭૫
૮૧ દેવ વાવાનો વિધિ	૩૭૫
૮૨ દેવસિ પ્રતિકમણુ વિધિ	૩૭૬
૮૩ રાધ પ્રતિકમણુ વિધિ	૩૭૮
૮૪ પખિખ પ્રતિકમણુ વિધિ	૩૮૧
૮૫ ચગ્રમાસી પ્રતિકમણુ વિધિ	૩૮૨
૮૬ સવ મરી પ્રતિકમણુ વિધિ	૩૮૨
૮૭ શ્રી પાક્ષિકાદિ સક્ષેપાતિચાર ૩૮૨-૩૮૬	
૮૮ શ્રી પુણ્યવિમલસુરિ કૃત (કુકમુનિજી મહારાજના શિષ્ય પૂનમચદ્દશ કૃત)	
૧ નોનીલી (શુજરાતી નિપિમા ઝીણા અક્ષરે)	૧૫૮-૧૬૮
૨ પ. પ. ( )	૧૬૮-૧૬૮
૩ શ્રીમનુ કુકમુનિજી મહારાજની સ્તુતિ	
૧ શાન્તી રામચદ્ર દીનાનાથ કૃત સ મૃત ચિત્ર મન્યમય તેની સરકૃત દીક્ષા તથા શુજરાતી ભાષાંતર સહિત	૧૦૧-૧૪૦
૨ ધમચદ કૃત વદ્ધનિદશી (સા. ન નિક્કિડિત ૧૩ ૭૬) સદીક (શુજરાતી ભાષામા)	૧૪૦-૧૫૩
૮ ગાનધીનન વિવાસ સત્ય. કૃત (શુજરાતી નિપિમા ઝીણા અક્ષરે)	
૧ ચેલવદ્ધન ૪	૮૦
૨ થોથો જોગ ૪	૮૨
૩ સ્તવનો ૬	૮૩
૪ સજ્જાયો ૩	૮૬
૫ ગુરપ. વીથીમીથી પદ ૨	૮૮
૧ ચલનન સ્તવનો વિગેરે	
૧ ચેલવદ્ધનો ૫	
૧ સીમધર પરમાત્મા, મધરજિનનું	૩૪૬
૨ શ્રી સીમધર જગદ્ગુણી,	૩૪૭
૩ રિમન કેવન ગાન કમલા, શ્રી સિ હાયવણુ	૩૪૭
૪ શ્રી રાતુજય સિદ્ધજેવ,	૩૪૮
૫ શ્રી પરમેશ્વર પરમાત્મા, શ્રી પર માત્માનું	

૨ સ્તવનો

- ૧ સુણો ચદાજી, સીમવરજિનનુ ૩૪૮
 ૨ આમી સુનાહુ સુહકર, શ્રી સુના-
 હુજિનનુ ૩૪૯
 ૩ દેવજસા દરિસણ કંગે, શ્રી દેવજ
 સાજિનનુ ૩૫૦
 ૪ સીમધર યુગમધર બા, શ્રી વીશ
 વિહરમાનનુ ૩૫૦
 ૫ આખડીએ રે મેં આનજનુજે દીડોરે,
 શ્રી શનુજનુ ૩૫૧
 ૬ જાત્રા નવાણુ કરીએ ૩૫૨
 ૭ ચાચો ચાચોને રાજ શ્રી મિદ્ધાચય
 ગીરીએ ૩૫૨
 ૮ વિમનાચય નિતુ વદીયે ૩૫૩
 ૯ શ્રી મહાવીર રામીના રજ બનુ
 સ્તવન રગવિજય કૃત ૧૫૪-૧૫૮
 ૧૦ મમુદ્રનિજય સુતસુદરે, નેમજિન
 સ્તવન ૧૬૯-૧૬૯

૩ યોયો

- ૧ પચતીર્થ યોયો નેપાક ૪ ૩૫૪
 ૨ શ્રમેશ્વરપાર્થજિન સ્તુતિ ૩૫૪

૪ સજાચો

- ૧ પનયણુ દેવી ચિતધરીજી, વિનયની ૩૫૪
 ૨ જીન વાઈજી મોરા વાલમા, ચીખા
 મણની ૩૫૫
 ૩ શ્રેણિ રથવાડી ચઢ્યો અનાથી
 સુનિની ૩૫૫
 ૪ પિંહજી પિંહજી રે નામ, શ્રી નેમ
 રાજુનની ૩૫૬
 ૫ આહિજી તુલ્યાને સાંધો કોનહી રે,
 આહિખાની ૩૫૭

૫ પરચૂરણ

- ૧ જ્ઞાન સમે કોઈ ધન નહીં ૧૬૯
 ૨ પ્રભુ દશન સુખ સપદા ૧૬૯
 ૩ દેખીરે અદ્ભૂત તાઈ રૂપ ૧૬૯
 ૪ વાડી ચપો મોરીયો ૧૭૦
 ૫ તું અકલકી રૂપ સરૂપી, પગમાનદ
 પદ તું દાર્ ૧૭૦
 ૬ આખુ આણપદ ગિરનાર ૧૭૦
 ૭ સિદ્ધાચવના હુહા ૯ ૧૭૦
 ૮ અહોધશ જીન તું સદા દીવદાર ૧૮૭
 ૯ રહો રહો રે જાદરાય દો ધડીયા ૧૮૭
 ૧૦ કીરખા કરો રે ગોડીપાસ જીનેમર ૧૮૮
 ૧૧ ખેર ખેર નહીં આવે અપમર
 ખેર ખેર નહીં આવે ૧૮૮

- ૧૨ હારે પ્રભુ બજ લે મેરા દિવ રાજી ૧૮૮
 ૧૩ મિરાને બજલેમે મિરાને મદિરમે ૧૮૮
 ૧૪ લાગી તેરે વરમકી ખુમારીયા ૧૮૮
 ૧૫ કીને દેખા હમેરા સ્વામી ૧૮૮
 ૧૬ રાજુલ પોકારે નેમ ૧૮૮
 ૧૭ બનાજી મેરા નેમ ચલ્યો ગીરનાર ૧૮૯
 ૧૮ મેતો તાહામદેકુ હુલથ ચલીયા ૧૮૯
 ૧૯ લેતાજીઓરેસામલીયાખીડી પાનનકી ૧૮૯
 ૨૦ જીઓ મેરી સતીયા દીપે ગોડીયા
 જી દેવા ૧૮૯
 ૨૧ પ્રભુ પામ ચીંતામણ મેરા ૧૮૯
 ૨૨ ધન ધન રે ચોનડીજી મારે આ
 જનુ રે ૧૮૯
 ૨૩ રાજુન મહે નાથગમે સાથ પરહરી ૧૯૦
 ૨૪ તું જગમાહી દીવો પ્રભુજી તું જ
 ગમાહી દીવો ૧૯૦
 ૨૫ બલીહારી જાજી મહાવીર તારા
 સમોવસરજીકી ૧૯૦
 ૨૬ કૃપા કરોને આદેશ્વરખાવા ૧૯૦
 ૨૭ ચેતન કાચી મદીમ ડેરા ૧૯૦
 ૨૮ પ્રભુજીકો દરિમન પાયો ૧૯૦
 ૨૯ પથીડા પથ ચરેગો, ૧૯૧
 ૩૦ જાનીરે મેરે આનીરે, ૧૯૧
 ૩૧ સમેતવીખર ચાચો જાહએ મોરી
 મજની, ૧૯૧
 ૩૨ આજે ઘેર નાથ પધાર્યા, કીજે મ
 ગય આરે, ૧૯૧
 ૩૩ જળી ભરી સપૂટપત્રમા, યુગલીક
 નર પૂજત (નર અગ પૂજના) ૧૯૧
 ૩૪ ઓચ્છવરગ વધામણા, ૧૯૨
 ૩૫ જયજય આરતી આદિ જીજીદા ૧૯૨
 ૩૬ આરતિ કીજે પાસ કુમરકી ૧૯૩
 ૩૭ અપજરા કમતી આરતિ જિન
 આજે ૧૯૩
 ૩૮ આરો મગજ ચાર ૧૯૩
 ૩૯ પોમહ લેનાની તયા પારનાની વિધિ ૧૯૪
 ૪૦ ગત પોમહની વિધિ ૧૯૫
 ૪૧ સાહે નવો પોસહ લેનાની વિધિ ૧૯૫
 ૪૨ પોસહના અહાર દોષ ૧૯૬
 ૪૩ પોમહના ચોરીશ મડય ૧૯૬
 ૪૪ આનખી અગીઆર પડિમા ૧૯૭
 ૪૫ ચૌદ નિયમની વિગત ૧૯૮
 ૪૬ જિનબુવનની ચોરાશી આશાતના ૧૯૯
 ૬-ચતુર્વિંશતિ જિન ગાયન-

મગનાચરણના-	૫	૧૭૧
૧ શ્રી સપ્તમજનના	૨	૧૭૨
૨ શ્રી અજીતાયના	૪	૧૭૩
૩ શ્રી સભવનાથના	૩	૧૭૪
૪ શ્રી અભિનંદન જીનના	૩	૧૭૫
૫ શ્રી સુમતીનાથના	૨	૧૭૬
૬ શ્રી પદ્મપ્રભુના	૨	૧૭૬
૭ શ્રી સુપાર્શ્વનાથના	૨	૧૭૭
૮ શ્રી અદ્રપ્રભુના	૨	૧૭૭
૯ શ્રી સુરિધિનાથના	૧	૧૭૮
૧૦ શ્રી રીતનનાથના	૨	૧૭૮
૧૧ શ્રી શ્રેયાસનાથના	૧	૧૭
૧૨ શ્રી વાસુપ્રભુજીનના	૩	૧૭૮
૧૩ શ્રી વિમનાથના	૨	૧૮૦
૧૪ શ્રી અનંતાથના	૨	૧૮૦
૧૫ શ્રી ધમનાથના	૨	૧૮૧
૧૬ શ્રી શાંતીનાથના	૩	૧૮૨
૧૭ શ્રી કુસુનાથના	૨	૧૮૨
૧૮ શ્રી અરનાથના	૧	૧૮૨
૧૯ શ્રી મધીનાથના	૨	૧૮૩
૨૦ શ્રી સુનીસુદત જીનના	૧	૧૮૩
૨૧ શ્રી નમિનાથ જીનના	૧	૧૮૪
૨૨ શ્રી નેમનાથજીનના	૩	૧૮૪
૨૩ શ્રી પાશ્વનાથજીનના	૩	૧૮૫
૨૪ શ્રી મહાવીરરામજીના	૪	૧૮૫
૧૦-કાગનો-હુકમમુનીજી મહારાજને લખેના		૧૮૬
૧ દારો ના તરાગી સુતાનચનો ૨૦૧-૨૧૭		
૨ હરગોવિંદ સિ વરમાન વીરેના-		
૧૧ શ્રીમત્ હુકમમુનીજી મહારાજને ગુલીઓ	૨૩૫-૨૪૫	

તથા મહારાજને પ્રસંગે આત્માને ધર્મ	
પદેશ-	
૧ પૃ. (૮૪)	
૧ થી ૬૩ સુધી	૨૫૩ થી ૩૦૦
૬૪-૬૫-૬૬	૪૦૬-૪૦૮
૬૭ થી ૮૪ સુધી	૪૬૮-૪૮૦
૧ જોધપારામના મનાવેના	૧-૨-૩૩-૪૮-
૪૮-૫૦	
૨ કસરીના બનાવેના-૩ થી ૧૨-૧૬ થી	
૧૮-૨૫ થી ૨૮-૫૨ થી ૬૬-૭૬ થી	
૮૪ ફૂલ-૪૧	
૩ હરગોવિંદ સિના ૧૩-૧૪-૧૫	
૪ નાથામાધના ૧૬-૨૦-૨૧-૨૨-૨૩-૨૪	
૭૪-૭૫	
૫ જમનાના હથુખીના મારાનરુ ૩૨	
૬ શોભારામનુ	૩૪
૭ ત્રિવિજય આમોં દાણાવાલી-૩૮-૩૯	
૪૦-૪૧-૪૨-૪૩-૪૪-૪૫	
૮ જોસગ ૬૭-૬૮-૬૯-૭૦-૭૧-૭૨-૭૩	
૨ નાગ્ગીઓ-(૨૬)	૪૦૮-૪૨૮
૧ કેસરીની બનાવેલી ૪-૫ તથા ૮ થી	
૨૬ સુધી કુલ ૨૧	
૨ જોધપારામની ૧-૨-૩-૬-૭	
૩ વ. બીઓ (૩૩)	૪૨૮-૪૫૨
૧ કેસરીની મનાવેની ૧ થી ૪-૬-૭	
તથા ૧૭ થી ૩૩	
૨ એક ગ્રાવિમની બનાવેની ૮	
૪ સંગ્રામ (૧૭)	૪૫૨-૪૬૮
૧ કેસરીની બનાવેની ૬ થી ૧૭	
૧૨-દેવતાઓનો યોગ	૨૦૧
૧૩-નાગ વગાડના શીખવાની રીત-૨૪૫-૨૫૨	

प्रस्तावना.

श्री जैनदर्शनने विषे धर्म पामवाना साधन जूत चार अ नुयोग कहेला ठे. १ इव्यानुयोग, २ चरणकरणानुयोग, ३ गणितानुयोग अने ४ धर्मकथानुयोग. जे वडे जव्य जीवो धर्मसाधन ने विषे जोडाय, एवी कथानुनो समावेश धर्मकथानुयोगमां था य ठे, कारण के सत् पुरुषोना चरित्रोमांथी घणी तरेदनुं ज्ञान संपादन थइ शके ठे.

कल्पित कथानुमांथी पण प्रसंगोपात केटलुंक ज्ञान मले ठे, तो ज्ञान, दर्शन, अने चरित्रने विषे रमण करनार मुनिरा जनुं चरित्र अवश्य लाजकारी होय एमा शुं नवाई?

वली महात्मा हुकमचंदजीए जव्य जनोना कल्याणने माटे अनुपम ग्रंथो रचेला ठे. जेनुं रहस्य ग्रहण करवाथी वर्तमान कालमा जव्य जनोने अत्यंत लाज थाय ठे, अने अनागत कालना लोकोने पण अत्यंत लाजकारी थइ पडशे. तो एवा महा पुरुष नु चरित्र जाणवानुं मन सर्व कोशने थया विना रहे नहीं. विगेरे केटलांक कारणोवी में ए संबंधी आ एक टूंक हकीकत लखी ठे.

ए चरित्र लखवामा जे कइ किंचित् हकीकत मने मली आवी ठे, अथवा मे जाणी ठे ते लखी ठे. परंतु म्हारावडे जूल चूकथी अथवा अज्ञानताथी वधारे मुतुं लखायुं होय, ते सुझ पु रुपो क्षमा करशो एवी महारी विज्ञप्ति ठे.

आ विषय लखवानी प्रेरणा करनार सीनोरवाला शा. हर गोविंददास वर्द्धमानदासनो हुं उपकार मानुं तुं.

संवत् १९५१ ना चैत्र शुदि १२ } शा. धर्मचंद केवलदास पारखेत.
चार शती

श्री

श्रीमन् महाराज हुकममुनिजी महाराजना
चरित्रनो टूक सार.

॥ दोहरा ॥

नमु वीर जगवानने, जस वचनामृत आज,
पान करता जव्य जन, लहे अमरपद राज १
यथास्थित ते वचननु, पान करावे कोय,
एवा मुनि आ जगतमा, विरल रत्न सम जोय, २
उपकारी अरिहत सम, ते मुनिवर जग जाण,
समकितदायक शाश्वता, नमता प्रगटे नाण ३
हुकममुनि ज्ञानी गुरु, उपदेशक मुज तेह,
शुद्ध प्ररूपक वीर जे, वाणी गुण गण गेह ४
चरित्र तेहनु निर्मल, कोई न पामे पार,
पण मुज मन इच्छा धई, लखुं काइ आ वार ५
ठाप खरी मुज दिल विपे, तेनो कइ आजास,
देखाहु दिश मात्र हु, मन धारी उच्चास ६

गृहवास्त-ए महात्मानो जन्म गूजरात प्रातना उत्तर जा
गमा आवेला, महाराजा नवाब शेरखानजी साहेबानी राज्यधानी
फरता सुदर कोटे रक्षित, अष्टद्वारे करी सहित, अने बेपारीजना
वृद्धे करी सुशोभित एवा राधनपुर नगरमा थयो हतो एमना पिता
नामे लालचंद, ज्ञाते बीसाश्रीमाली वाणिया, स्वव्यापारे सदा
चरणबडे करी, आखा शेरमा प्रख्यात होता. तेमने अचरतवाई
नामे जार्पा अतिरूप गुण करी सपन्न पतिवृत्ता होता बने दप
तिनी शुभ मनोवृत्ति करी अचरतवाईनी कुक्षिथी विक्रमादित्य

संवत्सर १८७० ना वर्षमां, पंच परमेष्ठिमां जेनुं स्मरण निर्माण करेलुं ठे, एवा उत्तम पुरुषनो जन्म थयो ए महा पुरुषना नाम कर्मनो शुभ उदय तुरत जणावा लाग्यो, के जेवी सुंदर आकृति ए, विशाल कपोले, अने ज्ञव्य काति ए जोनारना मन मग्न कीया. शरीरनो पुष्ट बाधो, शोचनिक ऊंचाइ, अने स्फुट चक्रु, इत्यादि ज्ञज्ञकदार अवयवोए करी राजकुमार सदृश दि सवा लाग्या; जेना दर्शनथी माता पिता सज्जन सहोदरादिकने घणो हर्ष थयो

माता पिता ए हुकमचंदजी नाम पाड्यु. कहेवत ठे के “पुत्रनां लक्षण पारणामाथी.” तेज प्रमाणे केटलाक उत्तम गुणो नानपणथीज जणावा लाग्या. पाच वर्षनी उमरमे पहुँचता पहे ला बालचेष्टामा पण मनोहर वचनो बडे माता पिताने खुश करता, अने कोइ कोइ बातोमां तो तेमनी जाणवानी जिज्ञासा, तथा तर्कशक्ति विगेरे उत्कृष्ट गुणो जोइ बृह माणसो पण आश्चर्य पामता, जेथी माता पितादि सर्वेना मनमा एवी आशाउ ए वास कख्यो के, आ बालक महापुरुष अशे

माता पिताना अपूर्व स्नेहबडे लाडन पालननु सुखसागर जोगवता पाच वर्षना थया, एटलामां संसारिक दुःखनु वादल च द्यु, पिताना स्नेहनी हृद आवी, तेमनो आयु संबंध पूरो थयो, जेथी पितानो काल थयो. संसारिक सुखमा सर्वोत्कृष्ट पितानु सुख ते पाच वर्षनी उमरमा ि ह्वेद थयु, परंतु अचरतबाई पो ते घणा धैर्यवान, स्वभावे शांत, अने समजु हता, मोटे न गन राता घणी हौंशीआरीथी पुत्रनु पालन करवा लाग्या रमत गमतमा पण एवो परिचय रखावता के जेथी पुत्रनी बुद्धिबुद्धि पामे

अनुक्रमे बुद्धि पामता सात वर्षनी उमरमे पंढ्या पासं विद्याभ्यास करवा भूक्या. विद्याभ्यासमा पातानी कालजी, उ

धर्म, स्मरणशक्ति, तर्कज्ञान, इत्यादि शक्तिजोवडे थोडी मुदतमा पोते समयोचित विद्या प्राप्त करी ए दरम्यान पोताना मजतावा डापणार्थी, तथा परोपकार बुद्धि विद्यामा मदद करवाश्री सर्वे विद्यार्थिजना स्नेहनु पात्र थया, गिन्यादि गुणोवडे पंथ्याना प्रशं सनीय थया, अने सेवा नक्ति तथा मीठा मीठा तथा काला का ला वचनोवडे माताना हृदय सतोपक थया

पुत्रनी आवी तीव्रबुद्धिबडे माताने अजिनव आनंद प्र गट थयो पूर्वनु दुःख गिसारे पड्युं, अने नवाज सुखनो ऊरो वडेवा लाग्यो.

पूर्वमा पुण्यानुबंधी पुण्यना उदये बालवयधीज धर्म त रफ लक्ष दोड्यु दरेक ठेकाणो धर्म सबधी बात थती होय तो त्यां पोते निश्चल चित्तधी साज्जता, स्वधर्मी पुरुषोनी अगीका र करेली क्रिया करवा तरफ मन थतु, जेथी पोतानी यथाशक्ति क्रिया करवा चूकता नहीं, अने बीजी बाजु दरेक ससारी धधा रिवाजमा पोतानी तीव्रबुद्धिना योगे ऊट माहिती मेजवता

अनुक्रमे तेर वर्षनी उममेरे माताए पोतानी शक्ति माफक सारा आनवरे, सारा कुलवान धन्नी कन्या नामे खेरसीबाई साथे लग्न करी पाणिग्रहण कराव्यु

पोतानी पुख्त वये पोताना सदाचार, चपलता, माहिती, विनय, वाक्पटुता, समयानुसार वर्तणुक, इत्यादि सज्जणोवडे आखा शेहेरमा प्रख्यात थया, सरकारी कामकाजमा पण उ त्तम बुद्धिबडे प्रविणता मेलवी, राज्य तरफनु मान पाम्या, एवी रीते गृहस्थावासमा एक उत्तम पुरुष गणाय

आवा समयमा पोते ससारी कामकाजमा उद्यमवंत ठता चित्तवृत्ति धर्मना तत्त्वज्ञाननी खोजमाज ठरती व्याखान सान लवा दररोज उपाश्रये जाता, परंतु यथास्थित शुद्ध प्ररूपक विना

જિનરાજ પ્રાપિત સ્યાદ્દાદ જ્ઞાનમાં ચિત્ત મુઝાતું. પોતે ઘેર પણ ફુરસદના વચ્ચતમા જૈનધર્મના ગ્રંથો વાંચવાનો અન્યાસ રાખતા તેમા શ્રી દેવચંડી મહારાજ કૃત ચોવીશી, આગમસાર, અને નયચક્ર વાંચવામા આવ્યા, પોતાની તીક્ષ્ણ બુદ્ધિના યોગે સહજ સાજ ગુરુગમ થતાં સંપૂર્ણ સમજાયા. પઠી વીજા પણ યશોવિજયજી નૃપાધ્યાયકૃત જ્યગુણપરજાયનો રાસ વિગેરે ઘણા ગ્રંથો વાંચવામાં આવ્યા તેથી દિવસે દિવસે જ્ઞાનની ઘણીજ વૃદ્ધિ થવા માડી, અને પોતાનું મન જ્યોત્સ્નાનુયોગમાં લીન થયું. તત્ત્વ જ્ઞાન રૂપ સમુદ્રના મોજાવડે પોતાનું ચિત્ત સંસારમાંથી મોલવા લાગ્યું જેને જિનરાજ પ્રાપિત સ્યાદ્દાદ માર્ગનું જ્ઞાન થાય, તેનું ચિત્ત અસાર સંસારમા કેમ ઠરે ? પરંતુ પાંચ સમવાય કારણ મળ્યા વિના હરેક કાર્ય થતું નથી, તેમજ દીક્ષા લેવાનો અવસર થતા સુધી પોતે સંસારમા રહ્યા, પણ ચિત્ત તો વૈરાગ્યમાજ પરીવાળું હતું.

ગૃહસ્થાવાસમાં પોતાને પત્નિનું સુખ ઉત્તમ મળેલું હતું, રૂપ તથા સજ્જણાનું પાત્ર અને પતિવ્રતાધર્મે પરિપૂર્ણ હતા, સ્વામીના સુખે સુખી અને સ્વામીના દુઃખે દુઃખી થતા, મીઠા વાક્ય અને નમ્રતાવડે સ્વામીને ખુશ કરતા. એવી રીતે સંસાર સુખ જોગવતા અનુક્રમે રતનચંદ અને સાકરચંદ નામે બે પુત્ર ઉત્પન્ન થયા. જે ઘણા બુદ્ધિશાલી, અને સજ્જણી નિવડ્યા હતા તેમાના વડીલ પુત્ર રતનચંદે તો દીક્ષા ગ્રહણ કરી ધર્મ સાધન કસ્યો હતો, જેના અનેક સજ્જણોવડે અમટાવાદમા પન્યાસ પદ પામ્યા હતા. તેમનો કાલ થયા થતાં પણ હાલમા રતનમુનિના નામથી વચ્ચાણ થાય છે. એવા સજ્જણના જન્માર પુત્રરત્નો દિન દિન વૃદ્ધિ પામતા હતા.

દીક્ષાગ્રહણ—એક દિવસના સમાયોગે સવત ૧૯૦૩ ની સાલમા કંઈ વ્યાપારના કારણાશર વહાર ગામ ગયા; અને કઠાડા

ગામે પોતાના મિત્રને ત્યાં કેટલાક દિવસ રહ્યા તે વખતમા કોઈ
 એક ગ્રંથ વાંચતા વૈરાગ્યરસથી નરપૂર વિષય વાચવામાં 'આ
 વ્યો, પોતાના ચિત્તને વિષે તો વૈરાગ્ય વસી રહેલો હતોજ, તેમાં
 દૈવયોગે વિશેષ વધારો થવાથી સંપૂર્ણતા થઈ. વૈરાગ્યના તરગોએ
 ચિત્તને વ્યાકૂલ કરીધું આ સંસાર અસ્થિર છે, અને સર્વ હું-ચાલુ
 મૂલ એજ છે, કોઈ પણ પ્રકારનું સુખ સંસારને વિષે રહેલું નથી,
 અને જે હું-ચાલુ સુખ માની લીધેલું છે, તે માની લીધેલું સુખ પણ
 ક્યા સુધી જોગવીશુ ? તેનો નિશ્ચય નથી કારણ કે, જે સંપત્તિ છે
 તે ચલતું છે, એ સંપત્તિ ફીટી વિપત્તિ પડતા વાર લાગતી નથી,
 કદાચિત્ત પુણ્યના જોગે સંપત્તિ વર્તમાને કાયમ રહી, તો પણ એ
 સંપત્તિ કેટલો વખત જોગવીશુ ? એનો કઈ નિયમ નથી, શા
 માટે કે રોગાદિની ઉત્પત્તિ અગર આયુષ્યાદિના પૂર્ણ થતા સવધ
 વડે એ સંપત્તિ જોગવવાની એક પલમા રહી જાય છે, અને હું-ચાલુ
 આવી પડે છે, માટે એ માની લીધેલું અનિશ્ચિત અને ક્ષણિક
 સુખ જોગવવામા લુબ્ધ થઈ, અનતકાલ સુધી જોગવવાનું અકુપ
 સુખ ગુમાવવું, એના જેવી વીજી જૂલ કઈ છે ? આયુષ્ય સમયે સ
 મયે ઘટતું જાય છે, કાલ ગ્રહણ કરવાને વાહુ પસારી રહ્યો છે,
 તેમા સંપૂર્ણ સુખ પામવાનો રસ્તો કયો છે, તે જાણવા ત્તા પ્ર
 માદ કરી હું-ચાલુ પડી રહેવું, એના જેવી વીજી અજ્ઞાનતા કઈ
 ? ? પૂર્વના પુણ્યોદયે મનુષ્ય જન્માદિ ઘણા ઉત્તમ કારણો મ
 લ ના છે, વલી વીતરાગ નાપિત સ્વાદ્વાદ શૈલીરૂપ જૈનધર્મ યથા
 સ્થિત નાસત યથા ત્તા મિથ્યાસુખને સુખ માનવું, એના જેવી
 વીજી મૂર્ખતા કઈ છે ? હવે આ સંસારને વજ્રગી રહેવું મને પટે
 નહીં, સંસાર ઘોડવાગીજ સુખ છે, સંસારમા રહી ધર્મ સાધન ક
 રવો મહા હુકાર છે આત્માનો ધર્મ સર્વથા પ્રકારે જ્ઞાન, દર્શન
 અને ચારિત્રમા રમણતા કરવી એજ છે એ ધર્મ આત્માને વિષેજ

રહેલો છે, ઉપાધિ રૂપ અજ્ઞાનતા દૂર જવાથી એ ધર્મ પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ છે. તો હવે ઉપાધિનો ત્યાગ કર્યા વિના જાવ ઉપાધિ વૃદ્ધિ વાની નથી, અને જાવ ઉપાધિ વૃદ્ધિ વિના કાર્ય સિદ્ધિ નથી, તો હવે સંસાર ઢોડવાને વિલંબ શું કામ કરવો ? સંસારમાં રહી પરમાર્થ સુખનો નાશ શા માટે કરવો ? એવા અનેક હવે જાવ તરં ગોવેડે શરીરનાં રુંવા કુત્તાં થયાં, અને શરીર કંપવા લાગ્યું, ગૃહ સ્થાવાસ અગ્નિની જ્વાલા સમાન લાગ્યો. ચિત્ત વિભિદ્ થયું. એવામાં કોઈ દેવાણી પુરુષે આવીને કહ્યું કે “મનમા જે ધાર્યું છે તે કરો, એજ તમને હિતકારી છે.” એમ કહીને તે પુરુષ ગયો.

તેવાર પછી તુરતજ પોતાના મિત્રને બોલાવીને કહ્યું કે “આજે મારો દિક્ષા લેવાનો વિચાર છે.” આ વાત સાંજલી તે ગનરાયો, કારણ કે અણધારેલી વાત, અને કોઈને પૂછ્યા વિના દીક્ષાગ્રહણ કરવાનો વિચાર જાણી તેને આશ્ચર્ય લાગ્યું. પરંતુ તે ઘણો સમજુ હતો તેથી પોતાની બુદ્ધિ પ્રમાણે તેમને જ્ઞાત પાડવાનો ઉપાય યોજ્યો તેણે હુકમચંદ્રજીને કહ્યું કે “આમ એકદમ બહેવા કલા થઈ આપ સંસાર ઢોડી દો ઠો, એ યોગ્ય નથી. શું ધર્મસાધન કરવો હોય તો ગૃહસ્થાવાસમા નથી થતો ? માટે સંસારમાં રહી શ્રાવકધર્મ પાલી ધર્મસાધન કરો, જે ઇન્ય લોકે હિતકારી થશે ” આ વચન સાંજલી, જેમને જ્ઞાનગર્જિત ચૈરાગ્ય સ્તપ્ત થયેલો છે એવા હુકમચંદ્રજીએ કહ્યું કે; “જેનું વીર્ય સંસાર ઢોડી દેવાને ટકતું નથી, તે શ્રાવકધર્મ અગીકાર કરે છે; પરંતુ સર્વથા ધર્મ તો ચારિત્રપણામાજ રહેલો છે, ગૃહસ્થાવાસને વિષે તો ધર્મ ઘણોજ અલ્પ છે. સરશવ અને મેરુપર્વત જેટલું અંતર શ્રાવક અને સાધુધર્મને વિષે રહેલું છે આ સંસાર મને અગ્નિની જ્વાલા સમાન લાગે છે, અગ્નિની જ્વાલા સહન કરી શીતલતા માનવી એકામ હવેહુ એક ઘડીનર-પણ યોગ્ય ધારતો નથી.”

આવો નિશ્ચય વિચાર જોઈ, મિત્રે ફરીથી કહ્યું કે, “આપે ઘેર જઈ માતા તથા સ્ત્રીયાદિકની રજા લેઈ ચારિત્ર ગ્રહણ કરવું જોઈએ, પરંતુ આમ એકદમ સ્નેહનો ત્યાગ કરવો ઠીક નથી.” વૈરાગ્યરસમા લીન થયેલા હુકમચંદજીએ જવાબ દીધો કે, “સ સારી કામકાજમા પણ વિલગ કરવો એ હાનીકારક છે, તો ચારિત્રધર્મ જેવા શ્રેષ્ઠ કર્તવ્યમા વિલગ કરી હાની પહોંચાડવી, એ ઘણું મૂર્ખાઈ જરેલું કામ છે કારણ કે, કલ્યાણિક કામને વિષે ઘણા વિદ્વો આવી પડે છે. વલી ચારિત્રધર્મ અંગીકાર કરવામા જ્ઞાનના જંતાર મહોટા મહાત્માનું ગૌતમસ્મામી, આર્દ્રકુમાર, સનત્કુમાર, શ્યાદિ અસંખ્યાત પુરુષોએ પોતાના કુટુંબની રજા લીધા શિવાય પોતાના સ્વાર્થનું સાધન કરેલું છે, તો મહારે રજા લેવા માટે શા શાહુ ઘેર જવું જોઈએ ? વલી તમે જે સ્નેહનો ત્યાગ ન કરવા વિષે કહો છો, પરંતુ જે સ્નેહ, તેજ શોકનું કારણ છે, અને હ.ખનું મૂલ છે એ સ્નેહનો ત્યાગ કરવાથી જ પરમસુખ પ્રાપ્ત થાય છે સ્નેહના વધનથી મહોટા પુરુષોને પણ મહા હ.ખ વેઠવું પડ્યું છે, માટે હવે હું જલદીથી ચારિત્રધર્મ અંગીકાર કરીશ ” એમ કહી મિત્રની રજા લેઈ ચાલી નીકળ્યા.

આ વખત હુકમચંદજીના કુટુંબ તરફ નજર કરીશું તો પોતાની માયાલુ વૃદ્ધ માતા અચરતવાઈ, સુશીલવતી સ્ત્રી લેરસી વાઈ, તથા ગુણજ્ઞ બે પુત્રો નામે રતનચંદ બાર વર્ષના અને સાકર ચંદ સાત વર્ષના હતા, તે સર્વનો સ્નેહ તજીને પોતાની ૩૩ વર્ષની વયે ચારિત્રધર્મ અંગીકાર કરી પચ મહાવ્રત ગ્રહણ કરી મોહજાલથી મુક્ત થયા

વિહાર-સવત ૧૯૦૩ મા
નિવૃત્તિથી રાત્રી દિવસ આત્મ
કરવામાં કાલ

શોનાવે એવી નિર્દન ક્રિયા ઘણા ચત્નથી કરવા માઢી, જેથી જ્ઞાનની દિન પ્રતિદિન વૃદ્ધિ થવા લાગી.

અનુક્રમે ગ્રામાનુગ્રામ વિચરતા, જે તીર્થે અનંત પ્રાણી સિદ્ધિ પદ વચ્ચા છે, જે તીર્થને ઘણા તીર્થકરો ફરડા છે, જે તીર્થની ઘણા ઉદ્ધારે કરી અનેક રચનાનું થઈ ગઈ છે, યુગાદિ જિનવર તીર્થપતિ છે, અને જેના વચ્ચાણ એકે અવાજે સર્વ તીર્થકરો, ગણધરો, આચાર્યો, અને સાધુ આદિ કરતા આવ્યા છે, જે ગિરીવર અનેક યથાર્થ નામે સુશોનિત છે, એવા શત્રુંજય ગિરિએ ગયા જેના ચિત્તને વિષે એ તીર્થયાત્રાના ઇચ્છા જાવ સ્વરૂપનો વિચાર રમી રહેલો છે, એવા એ મુનિએ પોતાના ચિત્તનું સ્વાસ્થ્ય મેલવવાને માટે, પ્રથમ ચોમાસુ શત્રુંજય ગીરીએજ કચું. ચતુર્માસ પોતે પોતાના જ્ઞાન ધ્યાનમાં સાવધ રહી કાલ નિર્ગમન કચ્યો.

ચોમાસુ પૂરું થયા પછી કાઠિયાવાડના કેટલાક શહેરો તરફ વિહાર કચ્યો પોતે ઠ સાત વર્ષ સુધી કાઠિયાવાડના જો વડી, વઢવાણ, ધ્રાગડા, મોરવી વિગેરે જૂદા જૂદા શહેરોમાં ચોમાસા કચ્યાં મહારાજના સાધુપણાના ઉત્કૃષ્ટ ગુણો જોઈ, સર્વ કોઈ પ્રીતીમય થઈ જતા, જ્યાં જ્યાં વિહાર કરતા ત્યાં ત્યાંના લોકો પોત પોતાના આરુવર સહિત ઘોડા પાલકી સીંગરામાં લેઈને વાજિંત્રના ખાનદકારી નાદ થતે સામેયું લઈ સામા આવતા, મોટી મોટી પ્રજાવનાનું કરતા, અને એક ચિત્તથી જ્ઞાન સાંજલતા, સજ્ઞાને વિષે મહોટા મહોટા રાજવંશીનું પણ નમૃતાથી વાદવા આવતા; અને સર્વ કોઈ અમૃતમય દેશના સાનલી પોત પોતાના પુણ્યોદય પ્રમાણે લાજ મેલવતા હતા. પોતે પણ સાધુપણાના ઉપકર પરિસદ્દો સમતાજાવથી સદન કરતા, યથોચિત વિચરતા, પોતાના જ્ઞાન ધ્યાનની વૃદ્ધિ કરતા હતા, અને જીવ્યજનોને હિતકારી, જૈનદર્શનની સ્યાદાદ શૈલીવહે આત્મ ઉપયોગને

करनारी देशना सज्जाजनोने देता हता

संवत् १९११-१२ मा गूजरातना मध्य विनागमां अमदा
वाद विगरे शहेरोने विपे तथा संवत् १९१३-१४-१५ मां पादरा
शीनोर, वेजलपूर, ज़रुच, सुरत विगरे स्थलोए विहार करी
घणा ज़व्यजनोने प्रतिबोध आप्यो.

संवत् १९१५ नी सालमा विध्याचल पर्वत उपर रही ज़ारे
तपश्चर्या करी हती ते जग्या घणीज जयकर अने त्या केवल
बाध वरु आदि प्राणीजनोज वास हतो, कोइ माणस नूले चू
केज त्या जवा पामतु, वैर्यवान माणसनुं शरीर पण मोटी
मोटी बाधनी गुफाज जोइ कपायमान थतु, हिंसक प्राणीजना
शब्दोवडे तेनु हृदय ठीझिद थतु, विस्तीर्ण गगनगामिन वृ
क्षोना सयोगोवडे सदाय अथकार रहेतो, जेथी क्षणे क्षणे पोता
ना जीवितव्यनो सशाय पडतो एवा जयकर वनमा महुडीना
वृक्षनी ठाया नीचे एक गुफामा ध्यानारुढ थई निमरपणे रहे
ता कोइ कोइ दिवस ठेटेना गामे जइ एकज पात्रमा आहार
पाणी करी, गुफाए जइ पोताना कर्तव्यमा स्थिर थता आवा
वखतमा अलौकिक ज्ञाननो अनुभव करता आ तपना प्रभाव
वडे कोइ पण बाध वरु आदि प्राणी महाराजने तो उपद्रव करी
शकतुज नहीं, परतु त्या जवळे कोइ महा धैर्यवान माणस
महाराजना दर्शन करवा जतो, तो ते पण तपना अनिश्चयवडे
निर्विघ्ने पाठो फरतो, ए वात एक आश्चर्य कारक हती. जे महुडी
ना वृक्ष नीचे पोते तप कखो हतो ते महुडीनु नाम आज्ञे पण
बावानी महुडी कहे ठे हालमा ते जग्याएथी घणु खरु वन क
पाइ गयु ठे व्याघ्रादिकनो जय घणोज कमी थइ गयो ठे, तो
पण काचा हृदयना माणसथी त्या जइ शकतु नथी, एवा ज
यंकर वनमा रही ध्यान करवु, ए धर्मनी दृढता सूचवे ठे; धर्मे

વિષે પક્ષી દૃઢતા વિના એવે સ્થલે ધ્યાન થઈ શકે નહીં

સવત ૧૯૧૬-૧૭ ની સાલમા વમોદરા, મીથાગામ, સી નોર, આમોદ, જંબુસર, અને નરુચ વિગેરે શહેરોમાં જીવ્યજનોને પ્રતિબોધ દેશ સુરત પધાસ્યા.

આ વખતે અમદાવાદથી સુરત સુધીના પ્રદેશમા તો જૈન દર્શનની ઘણીજ ન્યૂનતા થઈલી હતી, કારણ કે આગલા જૂલ મી રાજ્યાધિકારીત્વના જૂલમો વડે લોકો ધર્મથી ચૂકી પોતાની માલ મિલકતોના રક્ષણમાં તથા પોતાના ખર્ચણ પોષણમાંજ મ ગ્યા રહેતા. તેથી કેટલાક માહ્યા પુરુષો ધર્મના કારણનેજ ધર્મ માનીને વેઠેલા, અને કેટલાક માહ્યામા ગણાતા અજ્ઞાની જનો આચારનેજ ધર્મ માનીને વેઠેલા, વલી કેટલાક તો જૈન નામ ધરાવતાં ઠતા પણ ધર્મથી તદ્દન અજાણ અને હીનાચારી હતા તેવાત્તને સત્યધર્મની શ્રદ્ધા કરાવવી એ કામ કંઈ સહેલ નહોતું. પરંતુ જેના હૃદયમા પરોપકાર વૃદ્ધિ રમી રહી છે, એવા હુકુમમુ નિજી મહારાજે મહા કષ્ટ સહન કરી વિહારમા ગ્લાનીપણું ન પામ તા ગ્રામાનુગ્રામ વિચરી જ્ઞાન દાન દેવામા કચાશ રાખી નહીં. પરોપકાર વૃદ્ધિના પ્રજાવવડે જીવ્યજનોને હિતકારક જૈનધર્મની સ્યાદ્દાદ શૈલીએ કરી યુક્ત વીતરાગ પરમાત્માના વચનોનુ યથાર્થ અવલોકન રૂપ પૂર્વાચાર્યોની શૈલીઠારા ક્રમાનુગત ધર્મદેશના દેશ વોધની વૃદ્ધિ કરી, જેથી ઘણા જીવ્યજનોનું અજ્ઞાન દૂર થયું કેટલાક મહાનિંદનીક આચારવાલાત્ત પણ પ્રશસ્ત આચારવાલા વન્યા, કેટલાકને ધર્મનું યથાર્થ રહસ્ય સમજાયું

સંવત ૧૯૧૭ ની સાલમા સુરત શહેરના સંઘના આગ્રહથી ચોમાસુ સુરત શહેરમાજ રહ્યા. ત્યાં દરરોજ ઝપાશ્રયે વ્યાખ્યાનમા ઘણું માણસ જોગુ થતું. મહારાજની દેશના સાત્તલી જીવ્યજનો શાંતરસથી હવિત થઈ જતા, અમૃતમય દેશનાથી આણું.

શહેર રાજી રાજી થઈ રહ્યું જાવિક આવકોએ અનહદ નક્તિ કરવા માઢી, દરરોજ પ્રજાવનાનું થયા લાગી, એવી રીતે સુરત શહેરમા જૈનધર્મની જયધોપના વાગી રહી, અને આનંદમય ચોમા સુ વીતી ગયું

ત્યાર્થી પાઠા ફરતા નરુચ થઈ ઘણાક ગામોમા વિહાર કરી ઉપદેશ રૂપી દાન દેતા આમોદ પધાસ્યા સંવત ૧૯૧૯ થી ૧૯૨૫ સુધીમા નરુચ, આમોદ, હણ્ણી, જબુસર, સીનોર વિગેરે શહેરો તથા ઘણાક ગામડામા ઉગ્રવિહાર કરી ઘણોજ પ્રતિબોધ કર્યો જેને અનેક નયનું જાણપણ થયું છે, હ્ય ગુણ પરજાયને વિષે જેનુ ચિત્ત રગાણુ છે, પ્રમાણ, નિક્ષેપા, સતજગી આદિ અનેક પ્રકાર જેના વિચારમા સમાયા છે, એવા નિશ્ચય વ્યવહાર, હ્ય જાવના જ્ઞાતા, હુકુમમુનિજી મહારાજ જ્યજનો ઉપર કરુણાના વ લાવી ગુર્જરજાપામા વાલજીવોને સમજ પડે એવા સરલ શબ્દો વાપરી અધ્યાત્મ જ્ઞાનથી જરપૂર નિશ્ચય વ્યવહાર રૂપ સ્યા હાદ વાણીવડે જ્ઞાનના જંઝાર રૂપ ગ્રથો રચતા હતા આ પ્રવાસમા પણ સારા સારા ગ્રથો વનાવ્યા હતા, જેવા કે જ્ઞાનવિલાસ, ધ્યાનવિલાસ, તત્ત્વસારોદ્ધાર, મિથ્યાત્વવિધ્વસણ, અધ્યાત્મસારોદ્ધાર અને વોધદિનકર વિગેરે

સવત ૧૯૨૬ ની સાલમા ગોધરા, વેજલપૂર તરફના મુગરમા રહી તપસ્યા કરી એ જગ્યા પણ ઘણા જાડો તથા સ્ત્રીણોથી જરપૂર છે જ્યા વ્યાઘ્રાદિક શિકારી પશુનુંની ગર્જનાવડે આશું વન ગાજી રહેતુ, એવા જયકર વનમા રહી, પોતે આહારનો ત્યાગ કરી ધ્યાનારુઢ થતા, આવા નિર્જન જંગલમા ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાનાનુભવ કરવા મહાકષ્ટ વેવતા, અને તે કષ્ટનેજ પરમ સુખ માનતા, ત્યા મહારાજના દર્શનના અજિલાપી પુરુષો વનવાસી જનોની સહાય્ય લેઈ દર્શન કરવા જતા, તે લોકોને વ્યાઘ્રાદિકનો જય લાગતો

पण पोतानुं उपदेश रूपी दान अखंनित हतुं, लेनारनी योग्यता मुजव आपवा चूक्या नथी.

पोतानी आखी जुम्भर परोपकारार्थे (उपदेश देवामा तथा ग्रंथो रचवामा) अने धर्मसाधनमा गाली उपदेश आपती व खते सर्व सज्जासदो तरफ पोते बरोवर लक्ष देता कोशने जे विषय बरोवर न समजायो होय, ते विषय तेने घणी तरेदथी समजावता, अने बारवार पूठता के, तमने बरोवर समज पडी ? ज्या सुधी तेना मनमा बरोवर रीत ना ठस्युं होय, त्या सुधी तेने घणा दाखजा दलीजो आपी समज पाडे, घणो वखत जवा उता अने घणो परिश्रम पडय उता पण कटाजे नहीं, तेना मनमा बरोवर ठसे त्यारेज पोताने जप बले

जैनधर्मना स्याद्वाद मार्गनी कुची महा विषम ठे, ते यथास्थित समजवुज मुश्केल ठे, तो समजाववु मुश्केल होय तेमा नवाइ शी ? हरेक वातमा पोत ना ज्ञान प्रमाणे मथन करवा चूकता नहीं. आवी रीते खुलासा सहित समज पडवाना कारणथी घणा घणा माणसो पोताना सदेहोना खुलासा करवा प्रश्नो करता, अने तेजना संतोषकारक जवाव मलवाधी सशयो नाइ पामता जैनदर्शन शिवायना बीजा अन्यदर्शनीजना पण मद्दोटा पणितो तथा सद्गृहस्थो बारवार महाराजना मुकामपर आवता, अने पोताना मनना सदेहो प्रमाणे प्रश्नो करता, ते जो कोने पण घणी सारी रीते तत्वज्ञाननी श्रद्धा करावता. जैन दर्शनना अद्भुतज्ञान साथे बीजा दर्शनोनु पण ज्ञान घणी सारी रीते होवाथी अन्यदर्शनना माणामोनी पण प्रीति घणीज मेलवी हती अन्यदर्शनीयोमाथी केटलाक तो वादविवाद करवा सारु पण आवता ए वाद विवादमा ए महात्मानु ज्ञान, दाखला दलीजो आपवानी अपूर्व शक्ति अने स्वपद मरुनता तथा परपद खरुनता

नुं बल, बली स्वपक्षनुं सिद्धपाणुं ते प्रतिपक्षिना मनमां उत्तारवानी
अनृतशक्ति इत्यादिथी सन्नाजनो सानंदाश्चर्य पामता तेमा प्रथम
तेणे श्रंगीकार करेला धर्मनु तेज धर्मना प्रमाणो वडे विरुद्धता
दर्शावी खंमन करता, थने पठी जैनधर्मना तत्त्वज्ञाननी श्रद्धा
करावता जे प्रतिवादीनु निष्कपटपणे कबूल करता.

स्थिरवास—पोतानी ६७ वर्षनी उमर अतां सुधीमां मोटी
तपस्यानु करी, तथा उग्रविहार कस्यो, परंतु तयार पठी जंघाबल
घणुज क्षीण थयुं, तथा घणा श्रमथी श्रमीत थएला, घणा उपसर्गो
सहन करेला, एवा मुनिने अपवादे स्थिरवास सेववो पढ्यो

संवत् १९३७ थी सुरतमा गोपीपराने उपाश्रयेज रह्या
आ वखते जंघाबल क्षीण थयु हतुं खरुं, परंतु तेमना मुख क
मननी काति अने उपदेशदान क्षीण थया नहोता. हम्मेश
व्याख्यान वे वखत वाचता, परंतु आखो दिवस अने रात्रिना
दश वागता सुग्री ज्ञानचर्चा चाढ्या करती. देश परदेशना सं
ख्याबंध लोको स्वधर्मी तथा परधर्मीनु महाराजनी पासे उपदेश
दान लेवा आवता, तेमने पोते उदारचित्तथी धर्मलाज देता.
“धर्मलाज ” शब्द मोढे रुहीनेज बंध रहेता एम नहीं, परंतु ए
शब्दना तात्पर्यार्थ प्रमाणे धर्मनो लाज तेने उपदेशद्वारा थयो
के नहीं, तेनी वारीकीथी तपास करता अने पोताथी बनता
प्रयत्ने ते लाज खरेखर करवा चूकता नहीं.

केटलाएक परदेशी महाराजना आश्रित आवको महा
राजनी समीपे महाराजना मुखथी उपदेश साजलता, अने
पोते घेर जाता, त्या गुरुनी जोगवाइ न होवाथी पूर्वाचार्यो कृत
ग्रंथो वाचता; तेमा जे जे स्थजे समज न पडे; तेवा वाक्योनुं
लिष्ट उत्तारी मूकता, अने फुरसदना वखते महाराजना समीपे
दश पंदर दिवस रही तेना बराबर खुलासा मेलवता. एवा पर

दशी लोकोने महाराज वधारे विवेचन साथे समजावता, अने ते लोकोनी वरदाश सुरत शहेरना जाविक गृहस्थो घणी सारी रीते करता

घनवान अने निर्धन सर्वने समानजावथी जाता, अने उपदेश पण समानताथीज करता, कोइनो पक्षपात अथवा विषमजाव नहोतो व्याख्यान वखते दररोज सारी रीते माणसो जेगा थता, परंतु पर्व तीथीनुं तो घणीज सजा जराती, जेथी महाराजना आगल अक्षतना साथीआ उपर श्रीफल, फोफल अने वडामोनो पार रहेतो नहीं वली वडाम, पतासा विगेरेनी परजावनानुं पण वारवार थती, ते जोशने अन्यदर्शनीनुं पण चकीत थता ।

व्याख्यानमा वेसनार सजासदीनो विनय, सज्यता अने वेसवानी रीतीनुं, घणीज वखाणवा लायक हती. केटलाक श्रावको तो उत्तम श्रोता पुरुषोना लक्षणे सयुक्त हता

महाराजनी वृद्धावस्थामा पण पोते उपवासादि तपो करता ज्ञानीना तपनी रीतीनुं पण विचित्र होयठे, कोई वखतना तपनो नियम पण रहेतो नहीं, पाच, दश, अगर पंदर दिवसे ज्योर नजरमा आवे त्यारे आहार लेता तपना वखतमां को इ दिवस ग्लानीपण जणातु नहोतु, हम्मेशानी माफक उपदेश दाम देता

माणस मात्रने पोताना कर्मोदय प्रमाणे रोगनो जय रहे लो ठे, ते प्रमाणे एमनी उपर घणीवार रोगोए हुमलो करेलो, परंतु कोइ दिवस कोइ पण रोगनुं औपध पोत कराव्युं नथी. घणी वखत श्रावको औपधोपचार करवानी प्रार्थनानुं करे, परंतु पोते एवो जवाब आपता के " ए वेदनी कर्मनो उदय ठे, महारुं पूर्वकृत कर्म महारेज जोगववु पडशे, जोगव्या विना

ટૂટવાનું નથી, એની સ્થિતિ પૂરી અજો ત્યારે ઔપધોપચાર નહીં કરી
 એ તો પણ એની મેલેજ એ રોગ નાશ પામશે. માટે ઔપધ કરવા
 ની કંઈ જરૂર નથી." એ પ્રમાણે ઘણીજ રીતે સમજાવી કોઈ
 દિવસે ઔપધોપચાર કસ્યો નથી, અને થયેલા રોગો રાગ હેપ રહિત
 પણ પ્રત્યક્ષ જોગવતા હતા એવી દૃઢતા વીજે સ્થલે જાગ્યેજ
 જોવામાં આવશે.

અમનું જ્ઞાન તથા ઉત્કૃષ્ટ પ્રવર્તન જોઈ કેટલાક જણ ક
 હેતા કે આપનું જ્ઞાન અગાધ છે અને પ્રવર્તન ઘણુંજ હુપ્કર છે.
 તેમને પોતે જવાબ દેતા કે "મહારામા જ્ઞાન ઠેક અટપ છે, અને
 વીતરાગ પરમાત્માના જાપેલા સિદ્ધાંતો પ્રમાણે વિચારતાં મહા
 રા પ્રવર્તનમા પ્રત્યક્ષ ઘણા દૃષણો જણાય છે, જે કોઈ મુનિરાજ
 દૃષણ રહિત વર્તે છે તેમને ધન્ય છે" इत्यादि स्वगुणની જાણતા
 પ્રસંગોપાત પોતે દેખાહ્યા વિના રહ્યાજ નથી.

મહારાજની પાસે દીક્ષા લેવાનો વિચાર કોઈ સરખસ જ
 ણાવે, તો તે પુરુષ શાસ્ત્રોક્ત રીતે દીક્ષાને યોગ્ય છે કે નહીં? તેની
 બારીક રીતે તપાસ કરે, વાહ્યગુણે યોગ્ય જણાય, તો પણ તુરત
 તેને દીક્ષા આપે નહીં. ઘણો વચ્ચત પોતાની પાસે રાખી, સુવર્ણ
 પરિક્ષાની પેઠે ક્રિયા રૂપ તાપે તપાવે, તેમાંથી તેના પરિણામ ન
 ટકે તો દીક્ષા આપે નહીં, પરંતુ મહારે શિષ્ય રૂપ સપદા થશે
 એવો વિચાર મનમાં જાવતા નહી. કારણ કે શાસ્ત્રમા વૈરાગ્યના
 ઘણા નેદ કહેલા છે, તે માહેલા હુઃસ્વગાર્જિતાદિ અજ્ઞાનદશાનો વૈરા
 ગ્ય ઘણો કાલ ટકતો નથી, અને અતે ચારિત્રથી વ્રત થાય છે; તેથી
 આત્મગુણની હાની અને પરદર્શનમાં પણ હાસી થવાનો સંજવ રહે છે.

इत्यादि મહારાજ શ્રીના ગુણ ગણનું વર્ણન કોઈથી પણ
 થઈ શકે નહીં. પરોપકારાર્થે ઉપદેશ દેવામાં નિરુર પણે કોઈની
 પણ સ્પૃહા રાખી સત્ય વાત વૃપાવે નહીં, નિસ્પૃહિ, શૂરવીર, અ

कंचनी इत्यादि सङ्गुणो तो बारबार दीपी आवता, अध्यात्म विषयनुं ज्ञान मदा भद्रूत हतु, अने अनुज्ञव युक्त सनवतुं हतु.

घणा खरा वचनो महाराज सहजजावथी बोलेला, ते वचनो वचनसिद्धि मुजब साचाज पडेला, अने तेनो लाज के टलाक रोगी माणसोए लीधेलो ठे, जे माणसो रोगमा बहुज डु खी हता, ते महाराजना वचन लाजधी निरोगी थइ घेर ग एला, परंतु एवा वचन क्वचित्तज नीकवता इत्यादि महाराजनु यशनामकर्म उत्कृष्ट मासम पडतुं हतु

शरीरनो मजबूत बाधो, साधारण मध्यम कठनुं वचपण, सुवर्णने मजतो शरीरनो वर्ण, पहोलु कपाल, अने विस्तीर्ण चकु इत्यादि सुंदर देखाव वडेज पुण्यशाली पुरुष ठे एम कळपना थती हती शत्रुजाव राखवानी इच्छावाला पुरुषने पण सामुं जोता शत्रुजाव वीसरी जतो, एवी महाराजनी तेजोमय भाकृति हती.

कोइ कोइ वखते महाराजश्रीनी समीपे बहु चमत्कारी वनावो वनता के जे वनावो देव सहाय्यमां होय तोज वनी शके एवा हता वली केटलाक जणनु कहेवुं पण एमज ठे के, महाराजनी सहाय्यमा केटलाक देवो हता

श्री हुकुममुनि महाराज कृत ग्रंथो-पोते सूत्र सिद्धांतमाथी तत्वदोहन करी वादजीवोने समज पडे तेवी सरल जापामा ज्ञानना जमाररूप घणा ग्रंथो रचेलो ठे जेने विपे स्याद्वाद शैलीधी निश्चय व्यवहारद्वारा जैनसिद्धांतोनु रहस्य दर्शाव्युं ठे, अने अध्यात्मज्ञानधी हृद वाली ठे. तेमाथी केटलाक ग्रंथोनु नाम तथा ते विपे टूक हकीकत नीचे प्रमाणे ठे.

(१) सम्यक्तसारोक्षर-एना सा-

रनी वलिष्टता देखाडी ठे (२) धारमा निन्दवनुं स्वरूप, जीवनी

ઢે, (૩) દ્વારમાં સમકિતના અનૈક જૈદ સરલતાથી દેખાઢ્યા ઢે. તથા સમકિતના લિંગ, વિનય, શુદ્ધિ, લક્ષણ, જતના, આગાર, જ્ઞાવના, સ્થાનક, રુચિ વિગેરે ઘણો ડપદેશ આવેલો ઢે (૪) દ્વારમાં દેવતત્વની ડંજઢાણ, પ્રતિમા તથા પૂજાવિધિ, દશ ત્રિક, અજિગમ, આજ્ઞાતના, દેવ વાદવાની વિધિ વિગેરે ઘણી વાત ઢે. (૫) દ્વારમાં ગુરુતત્વની ડંજઢાણ, તેમાં ગુરુના ગુણ, તથા આ વાર વિગેરે અનૈક વિચારથી જરપૂર ઢે. (૬) દ્વારમાં ધર્મતત્વની ડંજઢાણ તેમાં જીવ તથા અજીવના જૈદ તથા તીર્થયાત્રા વિગેરે અનૈક વાર્તા ઘતાવી ઢે. (૭) દ્વારમા ં તત્વની સદ્દેશાનુ ફલ તથા આર્ત રૌડ વિગેરે ધ્યાનનું સ્વરૂપ ઘતાવ્યું ઢે, અને વૈરાગ્યનું સ્વરૂપ પણ કહ્યું ઢે. ં વિગેરે અનૈક વાવતોથી જરપૂર ં ગ્રંથ ઢે. ં ગ્રંથની શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૨૫૦૦ ઢે.

(૨) જ્ઞાનવિલાસ—ં ગ્રંથ પદ્યવંધ ઢે ંને વિષે પદ્ધત્વની વાર્તા તથા ઢરેક ઢ્યને નય, નિક્ષેપા, પદ્ધ, પ્રમાણ, કારક, સ સંજી, ચૌજંગી વિગેરે લાગુ કરી વિસ્તારે સ્વરૂપ ઘતાવ્યું ઢે. તથા પદદર્શનની ચર્ચા વિગેરે અનૈક રીતે કરીને ઢ્યનું સ્વરૂપ ડંજઢાવ્યું ઢે, ંને વિષે જ્ઞવ્ય, અજ્ઞવ્ય, જ્ઞ્યાજ્ઞવ્યનું સ્વરૂપ તથા નયના જૈદ સારી રીતે દેખાઢ્યા ઢે. શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૨૦૦૦ ઢે.

(૩) તત્વસારોદ્ધાર—ં ગ્રંથને વિષે તત્વના ઘણા જૈદ દેખા ઢ્યાઢે, તેના રૂપી, અરૂપી, વિજ્ઞાગ કહ્યા ઢે અજીવ તત્વમાં ં તત્વના ૫૬૦ જૈદ વિગેરે વાવતો ઢે આશ્રવતત્વ તેમા મિથ્યા ત્વના જૈદ, તથા અવ્રતના જૈદ, ૨૫ કપાયનું સ્વરૂપ, ૫૭ જૈદે આશ્રવનું સ્વરૂપ વિગેર ઘણી સારી રીતે ઘતાવ્યું ઢે પુણ્ય તથા પાપતત્વમાં ૩૨૦ પ્રકૃતિ, તથા ૨૦ સ્થાનકની વાત વિગેરે ઘણું સ્વરૂપ ઢે. ઘઘતત્વને વિષે પણ ઘણી હફીકત ઢે જીવતત્વમા તેના અનૈક જૈદ તેને ડપજવાના ઢેકાણા, આઢ્ઢાંધું વિગેરે ઘણી

વાવતોનો સમાવેશ છે. સવરતત્વના જૂદા જૂદા વોલ વિગત સાથે જણાવ્યા છે. સયમના જેદ તથા વાર નાવનાનું ઘણી લંવાણથી સમજાવી છે, જે ઘણીજ અસરકારક છે નિર્જરા તત્વમા વાહ્ય તથા અન્યતર તપ વિગતવાર વતાવ્યા છે, તથા ઘણા પ્રકારના તપની રીતી વતાવી છે મોક્ષતત્વને વિષે ઘણી ચર્ચા છે એવી રીતે ઘણીજ વાવતોથી જરૂર એ ગ્રંથ છે. શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૩૭૦૦ છે

(૪) જ્ઞાનજૂષણ—એ ગ્રંથ પોતાનુજ રચેલુ ૨૧ ગાથાનું જ્ઞાનનું સ્તવન તેની ટીકા કરીને વનાવ્યો છે જેને વિષે જ્ઞાનના અનેક તરંગોનો સમાવેશ કસ્યો છે એના વિજ્ઞાગ તથા વર્ણન થઈ શકે એમ નથી એ ગ્રંથની શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૫૦૦૦ ની છે

(૫) હુકમવિલાસ—એ ગ્રંથ પદ્યવંધ છે જેને વિષે (૧) અધ્યાત્મચોવીશી, (૨) જ્ઞાનવિચારસાર ગ્રંથ, (૩) પંચ કલ્પાણ કની પૂજા, (૪) મૃગાપુત્રની સજ્ઞાય, તથા ઘણાક ચૈત્યવંદનો, સ્તવનો, થોયો, ગુહલીન, લાવણીન, પદ, ફાગ, હોલીન, રાગના પદો, વિગેરે રસીક અને અધ્યાત્મજ્ઞાની છે એ ગ્રંથ ઘણોજ જ્ઞાન મય છે, અને તે સ્પષ્ટ માલુમ પડે છે કે એ ગ્રંથ મધ્યેનુ એક જ્ઞાનનું સ્તવન જે ૨૧ જ ગાથાનું છે, તે ઉપર ટીકા કરી ૫૦૦૦ શ્લોક સંખ્યાનો ગ્રંથ વનાવ્યો છે એવા ગૂઢ નાવાર્થો એ ગ્રંથને વિષે રહેલા છે, એ પદ્યવંધ ગ્રંથની શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૧૭૦૦ છે

(૬) આત્મચિતામણી—શુદ્ધ અને અશુદ્ધ સ્વરૂપની ઇલ્લાખા કરાવીને શુદ્ધને ગ્રહણ કરવાનો ઉપદેશ છે. તથા નયના વાવન જેદ વિગેરે ઘણી હકીકત વતાવી છે. શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૧૩૦૦ છે

(૭) પ્રકૃતિપ્રકાશ—એ ગ્રંથને વિષે પરિણતીનો વિચાર ઘણો છે. રાગ વેપથીજ કર્મ વધાય છે, વિગેરે ઘણી અજૂત વાવતો છે શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૧૦૦૦ છે.

(૬) પદસંગ્રહ—એ ગ્રંથ પદ્યવંધ છે. એમાં વિવિધ પદ તથા ગદ્યલીંગ વિગેરે છે. શ્લોક સંખ્યા સુમારે ૮૦૦ છે.

(૭) ધ્યાનવિજ્ઞાસ—એને વિષે આર્ત રૌદ્રાદિક ચાર ધ્યાનનું સ્વરૂપ, પદસ્થ પ્રમુખ વીજાં ચાર ધ્યાન અને ચાર જાવના વિગેરે ઘણી વિગતથી સમજાવ્યું છે.

(૮) મિશ્ર્યાત્વવિધ્વંસ—હવ્ય જાવ નિશ્ચય વ્યવહારથી તથા નાસ્તિકના વિવાદમાં જીવનું સ્થાપન કહ્યું છે. જીવના આઠ સ્વજાવ, નયના ૩૮ જ્ઞેદ, વિગેર ઘણી સારી રીતે દર્શાવ્યું છે.

(૯) અજ્ઞાવ પ્રકરણ—ચાર અજ્ઞાવનું સ્વરૂપ વિગેરે દર્શાવ્યું છે.

(૧૦) અનુજવપ્રકાશ—એમાં શુદ્ધ સ્વજ્ઞાવ બતાવ્યો છે.

(૧૧) અધ્યાત્મસારોદ્ધાર—નિશ્ચય નય રીતે આત્મ સ્વરૂપ પામવાનો બોધ કહ્યો છે.

(૧૨) બોધદિનકર—એમાં સત્તત્તંગીનું સ્વરૂપ, તથા યશો વિજયજી મહારાજ કૃત અધ્યાત્મસાર ગ્રંથ મધ્યેના યોગાધિકાર માથી ૪૫ શ્લોકની ટીકા વિગેર છે.

(૧૩) ચિદાનંદવત્રીશી—એમાં ચેતનને અનેક રીતે શિખા મળા દીધી છે, તે વિવિધ રાગનાં પદ ૩૩ માં છે.

(૧૪) રાગમાલા—જૂદા જૂદા રાગમાં ગવાતાં ૪૭ પદ છે. એમાં દેવચંડજી કૃત નયચક્ર લે જૈનધર્મનું સ્પષ્ટાદ રહસ્ય સમજવાની એક કુંચી રૂપ છે. તેમાંના હવ્યાનુયોગની ઘણી જાણી વ્યાખ્યા એ પદોમાં કરેલી છે.

(૧૫) સિદ્ધની પંદરઢાલ—સિદ્ધના પંદર જ્ઞેદ વિગતથી વતા વી સ્ત્રી મોદે જવા સંબંધી ચર્ચા કરી છે.

(૧૬) મિત્રપરિક્ષા—એમાં સિદ્ધ પરમાત્મા તથા શુદ્ધ ઉપયોગની મિત્રતા વતાવી છે. તે વિગેરે વીજો પણ ઉપદેશ છે.

(૧૭) સિદ્ધતસારોદ્ધાર—નિશ્ચય તથા વ્યવહારનું સ્વરૂપ

जणावी निश्चयनी मुख्यता करी ठे

(१०) मनोरथजावना—आवक त्रण मनोरथ धारे ते विग
तवार जणाव्युं ठे.

(११) वास्तुकपूजा—एमा वास्तुकना जेद, ब्राह्मणादिकनी
क्रियानो त्याग, जिनराजनी पूजा विगेरे ठे

(१२) अध्यात्मउन्नुवी—उन्नु गाथाए करी अध्यात्म उपदेश ठे

(१३) अमरतेज मुनिनी सझाय, एमा कर्मनी विचित्र
गति जणावी ठे

(१४) सतस्वरूप पंचाशी—पचाशी गाथाए करी, छव्या
नियोगनो तथा परचुरण उपदेश करेलो ठे

उपर लखेजा ग्रंथो जाविक आवकोना उदार आश्रय तले
ठपाझे तैयार थएला ठे जे वाचवापी जव्य जनोने अतुल्य लाभ
धाय ठे थने थशे इत्यादि घणा ग्रंथो बनावी जव्य जनोने उप
कार कखो ठे

भाज तेमनुं उपदेशदाता प्रसन्न वदन क्याय गयुं ठे ? ते
जणातु नथी, परंतु ग्रंथो रूपी वदन जव्य जनोने निरंतर उपदेश
दान दे ठे तेमज हमणा तेमनी वर्तमान ज्ञापा लय पामी ठे,
परंतु अतित ज्ञापा जव्य जनोनी वर्तमान ज्ञापाने प्रवर्तवि ठे

स्वर्गवास—सवत १९४८ ना आसो महिनामा पोते उप
वासनो आरज कखो, केटलाक उपवास थता मोढामा मुखपाक
थयो, परंतु पोते पारण कखु नहीं
धवा माड्युं, आवक लोकोए आ
आग्रहयी कहु, परंतु पोते
वजलनुं पोतुं पण मूकवा
ना कारतक वदि ? सुधी
पण वध थयु, पोते केटला

दरद व
घणा
गला

गल कहेलुं नहोतु, परंतु मरण पर्यंत पारणुं कखुं नहीं.

आ मंदवाडना वखतमा पोते कोइनी पासे पण अगर माथुं सरखुं पण दवाववा देता नहीं. ज्यारथी पोते उपवास चालु कख्या त्यारथी उपदेश एकज वखत देता, अने वाकीनो वखत पोताना ज्ञान ध्यानमां गालता, ज्यारथी मुखपाकनुं दरद वध्युं, त्यारथी उपदेश देवो तदन बंध कखो. परंतु दरदनु छ ख थाय ठे के नहीं, ते कोइ जाणवा पामता नहीं. कारण के पोते इम्मेश मुजब वात चित करता, तेमज कोई दिवस उंहकारो सरखो पण करता नहीं तात्पर्य ए के पोते वेदनीकर्ममा लेपाता नहीं.

बोलवु बंध अया पठी म्हारी उपर एकपत्र मि० ताराचंद हेमचंदनो लखेलो आव्यो महाराजना मंदवाडनी खबरथी हुं तथा बीजा चार पाच धर्मस्नेहीनुं अमे सुरत गया. त्यां जइ महाराजने वंदन करी एम सर्वे वेठा. बोलवुं बंध थएलुं, अने अतकाल नजीक ठे, एवा चिन्ह जणायाथी अमे सर्वे घणा दि लगीर थया. महाराज संबंधि खबर पूठवाथी जणायुं के आसो महिनाथी महाराजे उपवासनो आरंभ कीधो ठे, अने ते हजु पण चालु ठे, केटलाकनुं कहेवुं एम पण हतुं के महाराजे अण सण कखु ठे, पठी तत्व तो केवलीगम्य, परंतु मरण पर्यंत पारणुं कखुं नहीं, ए वात तो नक्कीज ठे.

अमे गया पठी एक जणो मुखनी शीतलताने मोटे साक रनुं पाणी मुखमा रेडवानो विचार कखो, परंतु ते वात पोताना जाणवामा आव्याथी इशारत करी ना कही इत्यादि पोतानुं शारीरिक तथा मानसिक ज्ञान अत सुधी जेवुने तेवुंज अखंमिति रहु इतुं, कारतक वदि १० ज़ोमनी रातना ए वागतां श्वासनो उपाड विशेष जणावा लाग्यो, अने अतकालना चिन्होए संपूर्ण देखाव दीधो, आ वखते उपाश्रयमा घणा माणसो जेगा थया

हता, श्री मोतीमुनिए पण पोतानुं कर्तव्य समजी यथाशक्ति
ज्ञानोपदेश कख्यो, त्यार पठी १० वागतां श्री श्री हुकममुनिजी
महाराजना ज्ञानी आत्माए, ७९ वर्षनी वये ३३ वर्ष गृहस्था
वासना सुख जोगवी, ४६ वर्ष दीक्षापर्याय पाली, आ वृद्ध दे
हनो त्याग कख्यो

आ आसदायक समाचार वायुवेगे आखा शेहेरमां प्रसख्यो,
ओताजनोना हृदय थरथरवा लाग्या, भतःकरण ठिन्निद थयां,
खबर साजलता वारने सर्व उपाश्रय तरफ दोड्या, केटलाके का
जने जुंजंनो देवा माड्यो, थरे डष्ट काल! तें आ हुं कखुं! अमारा
प्राणनो आधार, जव्यजनोना सुखनो दातार, धर्मनो धोरी स्तंज,
स्याद्वाद शैलीनो जाण, शुद्ध प्ररूपक, नीमरवीर तें क्या गुम
कख्यो! बीजो वोड्यो, रे! आपणने पूत्र समान गणी धर्मदेशना
दे, वारवार पूठवाथी पण न कंटाळे, घणो श्रम थवा उता पण
देशनामां न थाके, एवा वीर पुरुषनु वीरतत्व कणमा क्यां गयुं?
परदेशीनमाथी केटलाक वोड्या के, आपणे ज्ञानोपदेश साज
लवा हरताल सुरत आवता, केटलाक दिवस रही मनमा उ
त्पन्न थएला प्रभोनो खुलासो मेलवी, यथायोग्य धर्मोपदेश सा
जली शात चित्ते घेर जाता; एवी रीतनो खुलासो हवे बीजेथी
केम मलशे? एवी रीते घणा जनोना घणीज दिलगीरी उत्पन्न
करे एवा अगणित पोकारो चारे दिशार्थी थवा मांड्या

आ वखते घोर अधारी रात्रि काल जेवी जयंकर लागती
हती सूर्य, चडे पण आ मर्मछिद् घनाव जेवो न पडे, एम धारी
अन्य स्थले वास कख्यो होय, एम जणातुं हतु सर्व कोशने उंघवा
नो वखत हतो, परंतु महाराजना वियोग रूप शोके आकूल व्या
कूल कीधा, जेथी सर्वे जणे उंघनो तिरस्कार कख्यो आखा सुरत
शेहेरमा का जैनधर्मीन के का अन्यदर्शनीन सर्वे कोश महारा

जना स्वर्गवासना शोकधी लीन थया, परंतु कोई प्रकारनी रड कूट इया उंचे स्वरे रुदन संनलातुं नहीं. शोके ग्रहित हृदय इवीत थइ शात रीते चहु गलता.

एज समयने विषे केटलाक सुइजनोना चित्त गुरुज्जतिने विषे तत्पर थया, सारा हुंशिआर घणा सूतारने बोलावी, सारां सुगंधीदार काष्टना पाटीया लावी, सिंहासन रूपे शिबिका तै यार कराववा मांडी; कापडीआनी डुकानेथी घणां मूख्यवान खरा जरीना कापड खरीद करी, चतुर दरजीने बोलावी, शि बिकानी माफक शीववानुं काम शरु कराव्युं; सोनानां तथा रूपानां फूल तैयार करवा सोनीने सूचना करी, विगेरे पोत पो ताने अनुकूल कार्य करवा मंजी पढ्या. केटलाक जणे ए महा त्माना पवित्र देहने पवित्र जले स्नान करावी, केशर, चंदन, बरा स, अत्तर, कस्तूरी विगेरे सुगंधीदार इव्ये करी लेप कख्यो; पढी कास्मिरी शालजोटादि मूख्यवान वस्त्रोवडे शरीरनी विचूपा करी.

बुधवारे बशोरना ११ वागतां तैयार करेली अत्युत्तम, खरा जरीना कपडे लपेट करेली, विद्युत् माफक चलकती, कलशोए करी संपूर्ण शोजनीक, अने बेसवानी गादीए करी सहित, शि बिकाने विषे महाराजने पथराव्या. ते जगोए महाराजना स दूगुणोए करी आकर्षित थएलां ठे चित्त जेनां, तेवा हजारो माणसोनी नारे ठठ, शेठ, शाहुकार, ब्राह्मण, कृत्री, कारीगर, अने राज्याधिकारीन विगेरे अढारे वर्णना लोकोनी मली हती. एवी रीते आ शोकस्वारी बजार मध्ये नीकली. उपाश्रयथी ते शेदेर बहार जतां सुधी बने बाजुए माणसो अखंम हारवंघ छ जेजां माजम पढतां हतां. तेठ अक्षत पुष्पादि वडे वधावतां, प्रणाम करतां, शोक जणावतां हतां. नाविक आवाकोनां पडा वेलां सोना रूपानां फूलो तथा

नाणा बडे तो बधाववानुं चालुज हतुं अने पैसा बदामोनो तो सुमारज नहोतो. पढवाडे केटलांक गाडां अनाजना जरेलां, अने केटलाक गाडा चणा, ममराना तथा लाडु बरफीवाला हता ए सर्वे दीन छःखी लोकोने ठूठथी दान देता हतां केटलाक जण गाडामा जरेली चादरो विंगेरे बखो छःखी लोकोने थापता हता. अने केटलाक गाडामा घास जरेली ते दोरोने नाखवामा केटला क जण रोकाएला इता. एवी रीते दान देती आ शोकस्वारी बजारमा चाली शिविका उपादनार बवे मगलां पण स्कंधे लेवा पामता नहीं, कारण के गुरुजक्तिने विषे सर्वे कोइना चित्त इता.

शिविकामा विराजमान थएला महात्मानी तेजोमयमूर्ति जाणे मौन धारण करी स्वध्यात्म अनुभव करता परने पण सूचना करती होय। के मौन धारण करी आत्म अनुभव बडेज सर्वथा सिद्धि छे, एवा उपदेशे करी सहित दीसवा लागी अनुक्रमे जय जय नंदा, जय जय नंदाना शब्दे करी आकाश गाजी रह्युं. अन्यदर्शनीठ पण आ जक्तिनाव जोइ सानदाश्चर्य पाम्था आ बरघोडा रूपे शोकस्वारी पूरवासी जनोने आनंद तथा शोकमा गरक करती, शेहेर बहार बितामा स्थले आवी विश्राम कख्यो आ विश्राम स्थले कोइ पण साधुइआ बीजा कोइनी पण शिविकाना लपेट कपडाने घणा लोको मली चूरे चूरा करी हरण कख्या बिना रह्या नथी, परंतु केटलाक घणा दाबवाला आ बकोनी लावण्य तथा शरमबडे कोइ पण उचो हाथ करी शक्या नहीं जेथी ते घणा मूल्यवान जरकसीना कपडानु उपजेलु इय पाजरापोलमा परोपकारार्थे अपायु अनुक्रमे अश्वनिकुमार गया, ज्यां चंदनादि सुवासित काष्ठनी चय तैयार करी मूकली इती, त्या जइ अग्निसंस्कार कख्यो, अहिया सर्व जणने शोकनी सीमा रद्दी नहीं पठी गलते लोचने सर्वे जण पोत पोताने घेर

ગયા. આ માઠા સમાચાર દેશાંતરમા ફેલાતાં ઘણાં ગામ-તથા શેહેરો તરફથી અફશોશના તાર તથા દિલાસાપત્રો આવ્યા. જ્યાં જ્યાં સ્વર થઈ ત્યાં ત્યાં દિલગીરીની સીમા રહી નહીં.

આવી રીતે સર્વત્ર શોક ફેલાયો, અને મરણ ક્રિયા પઠાડી શેહેરના જાવિક શ્રાવકોએ ઘણોજ સ્વર્ચ ઉદાર દિલથી કસ્યો, એનું કારણ એ કે એ મહાત્માના સજુણે અને પરોપકારી પ્રેમે સઙ્કાનોના અંતઃકરણને વિષે ઝંઢાં ઊતરી વાસ કસ્યો હતો વીજું કાંઈ નહોતું. એ નિઃસ્વાર્થ પ્રેમ અદ્યાપિ પણ લોકોના અંતઃકરણને વિષેથી સ્વસ્થા પામ્યો નથી, અને સ્વસ્થે પણ નહીંજ, એમ હું ધારું છું.

આ સંસારનો સંબંધ એવોજ છે કે, જે જનમ્યું તે આયુષ્ય પૂરું કરી મરવાનુંજ છે; કોઈ થોડા વરસ જીવશે, અને કોઈ ઘણાં વરસ જીવશે, પરંતુ આ સંસારમાં કોઈ અમર રહ્યા નથી, અને રહેશે પણ નહીંજ, તો ગઈ વસ્તુનો શોક શા માટે કરવો? પરંતુ જેણે ઘણાં સંકટ વેઠી તત્ત્વજ્ઞાન પામી, ઘણા જણને બોધ કરે લો, અને હમ્મેશા જીવ્યજનોને ધર્મને વિષે સ્થિર કરવાનો ઉદ્યમ જારીજ હતો વલી સુજનપણે બોધ પામે, તત્ત્વજ્ઞાન જાણે, જ્ઞાનમા સ્થિર થાય, તેવા ઉપર જણાવેલા ગ્રંથો એ મહાત્માએ રચી આપણા ઉપર અનહદ ઉપકાર કરેલો છે; એવું એક ઝમકા ઉપદેશક રત્ન ગુપ્ત થાય, એ કંઈ થોડું શોક જનક નથી.

ગ્રંથો રચવા, ઉપદેશ દેવા, વીજાતને ધર્મમાં જોડવા, એ પ્રયત્ન કંઈ શહેલ નથી; સંપૂર્ણ દયાજાવ વિના એ કાર્ય બનતું નથી. દયા એ પ્રેમનો સર્વોત્કૃષ્ટ પ્રેરક છે, નિઃસ્વાર્થ પ્રેમ એજ દયા છે; પોતાના સ્વાર્થનો જોગ આપી, પરને સુખ કરવું, એ દયાથીજ થાય છે. પ્રત્યુતાના સર્વોત્કૃષ્ટ ગુણોમાં દયા મુખ્ય છે. વીર પ્રત્યુમાં એ દયાનો અંશ ન હોત તો આપણને જ્ઞાન કોણ આપત? આપણે

हुं करत ? अने आपणुं हुं थात ? ए कही शकातुं नथी आपणे जे पंच परमेष्ठिने सर्वोत्कृष्ट गणी वारंवार नमस्कार करीए ठीए, खरा प्रेमथी पूजीए ठीए, ए वरुं माहात्म्य दया सहित प्रज्जुता नुंज ठे. कारण के आपणे तेमने उपदेशक तरीके दयानिधि जाणीनेज पूजीए ठीए आपणी ठपर तेमणे उपदेशक तरीके दया न बतावी होत तो हाल आपणे तेमने शा कारणथी पूजत ? को इने उपदेश आपीने धर्ममा जोडवो, ए गुण महा उत्कृष्ट ठे श्री यशोविजयजी महाराजे धर्मज्ञना पाच आशय देखाव्या ठे, तेमा पण विनियोग गुण मुख्य कह्यो ठे, अने ए गुण विना धर्मनी परंपरा न धाय एम बताव्युं ठे सीमधर जिनना ३५० गाथाना स्तवन मध्ये दशमी ढालनी अगीयारमी गाथामा कह्युं ठे के,

“ विण विनियोग न संजवे रे, परने धर्मे योग रे,
तेह विना जन्मातरे रे, नहि संतति सयोग रे प्र० मु० ११ ”
माटे बीजाने धर्म पमाडवो ए गुण सर्वोत्कृष्ट ठे.

एवा उत्कृष्ट गुणवाला पंचम पद प्रज्जुताना अधिकारी म हात्माना पडेली खोट केम विसरे ? परंतु गई वस्तुनो शोक करवो मूकी वइ, तेना तत्वज्ञाननो खप करइ, ते सुखी थइ. '

ए महात्माना स्वर्गवास थया पढी थोडी मुदते एज वपा श्रयने विषे एक आरस पाहाणनी देहेरी चणावी मद्दाराज श्रीना पगला पधराव्यां ठे. तेनो खरच श्री अमदावाद वाला शाह इ ठीसंध रायचवन्नाइए आप्यो ठे. जेथी अक्षवंत आवक आवि काठने गुरुजकि तथा स्मरणनो लाज थइ. तथास्तु !

(३९)

॥ दोहरा ॥

सागरमांथी विंडु जेम, चस्त्रिमांहथी तेम;	१
अल्पबुद्धिथी में लखी; अल्प वात घरी प्रेम.	
लखुं घणुंखरुं जोड़ने, दृष्टीए साक्षात्;	२
वली वृद्धमुखथी सुणी, यथास्थित जे वात.	
'प्रत्यक्षज्ञानी विण नहीं, जाणो मननी वात;	३
तेह अनुमाने लखी, विवेकथी मुज घ्रात.	
सत्यज लखवा आ विषे, राखयो ठे में स्नेह;	४
तेम ठता रहे दोष मम, मिथ्याहुःप्लुत तेह.	
केवलि ज्ञापित ज्ञान विण, सर्वांगे नहीं शुद्ध,	५
तो मुज दूषण सर्वथा, माफ करो जन बुद्ध.	
हरगोविंदनी प्रेरणा, धर्मचंद चित जेह;	६
पारखेत माहे रही, लखुं चित धरी नेह.	
संवत उगणी शत वली, एकावननी साल,	७
चैतर शुद्ध द्वादश शनी, पूर्ण कखुं धरि बहाल.	

॥ श्री सद्गुरुभ्योनमः ॥

॥ श्री सद्गुरुभ्योनमः ॥

श्री

श्री

॥ ए० ॥ नै० नमः सिद्धं ॥ अ-

॥ ए० ॥ ओ० नमः सिद्धं ॥ अ

आ इ ई उ ऊ ऋ ॠ ए ऐ न

आ ई ई ङ ङ ऋ ॠ न न ओ ओ ओ

ओ अ औ अं अः ॥ इ ए उ ध

ड ॥ च ब ज ङ ज ॥ ट ठ म ढ ण

ड ॥ अ इ उ ऋ ॠ अ ॥ ट ठ ड ढ ण

त थ द ध न ॥ प फ ब न म ॥

त थ द ध न ॥ प फ ब न म ॥

त थ द ध न ॥ प फ ब न म ॥

त थ द ध न ॥ प फ ब न म ॥

यरलव॥शषसह।ल्लं क

य र ल व ॥ शो ष स ह । ल्लं , क्ष

कः॥१॥कृकग गघडु ॥

ह । ॥ १ ॥ कृ क ग ग घ डु ॥

अबज्जकप्रज्जअ ॥६

अब ज्ज क प्र ज्ज अ ॥ ६ ॥

ठवुहृण॥तवदृह न्न ॥प

ठ वु हृ ण ॥ त व दृ ह न्न ॥ प

फवप्पम्म॥य्यरल्लव॥अ

फ व प्प म्म ॥ य्य र ल्ल व ॥ अ

षस्सह॥२॥कखयघडु

ष स्स ह ॥ २ ॥ क ख य घ डु

॥चवुज्जअ॥द्वुहृहृण॥

॥ च वु ज्ज अ ॥ द्वु हृ हृ ण ॥

त्रयध्व ॥ प्रफवभ्रम ॥ य

त्र य न ध्र च ॥ प्रे क्रे अ ल्र भ ॥ अ

रलव ॥ श्रप्रसफ ॥ ३ ॥ कृरव

र ल्र य ॥ श्र भ स्त्र कृ ॥ ३ ॥ कृ भ्र

गृघृङ् ॥ चृवृजृफृञ् ॥ दृवृफृ

गृ घृ ङ् ॥ चृ छृ जृ फृ ञ् ॥ दृ वृ फृ

दृए ॥ चृष्टृदधृनृ ॥ प्रफव-

दृ ष्ट ॥ चृ द धृ नृ ॥ प्र कृ भ्र

नृमृ ॥ युरुलृवृ ॥ शृष्टृसृलृ

नृ भ्र ॥ यृ ञ् लृ वृ ॥ शृ षृ स्त्र दृ

॥ ४ ॥ क्य रव्य ग्य व्यङ् ॥ च्य

॥ ४ ॥ क्य रव्य ग्य व्य ङ् ॥ च्य

ग्यज्यज्यज्य ॥ ग्यग्यज्यग्य

ग्य ज्य ज्य ॥ ग्य ग्य ज्य ग्य

॥त्यथ्यद्यध्यन्य॥प्यफ्यव्य

॥त्यथ्यद्यद्यन्य॥प्यफ्यव्य

न्यम्य॥य्यस्यत्यव्य॥र्यय्य

त्यम्य॥य्यस्यत्यव्य॥र्यय्य

स्यह्य॥ह्यं ह्यः॥५॥स्वस्ति

स्यह्य॥ह्यं ह्यः॥५॥स्वस्ति

श्रीकृष्णबलरामस्या॥एवि

श्रीकृष्णबलरामस्या॥एवि

न्दाक्षा।सुश्रुतस्वराः॥

न्दाक्षा।सुश्रुतस्वराः॥

पृथ्वीनृष्यश्रेष्ठात्मा॥

पृथ्वीनृष्यश्रेष्ठात्मा॥

नम्यास्तेहृद्यङ्गसिदाः॥

नम्यास्तेहृद्यङ्गसिदाः॥

१॥ कल्ल्यु ॥ कका किकी कु

१॥ कल्ल्यु ॥ क का कि की कु

क के कै को कौ कंकः ॥ ख

क के कै को कौ कंकः ॥ ख

खा खिखी खुखूखेखैखो

ख खिखी खुखूखेखैखो

खौखं खः ॥ गगा गिगी गुगू

खौखं खः ॥ गगा गिगी गुगू

गेगै गोगौ गंगः ॥ घघा घिघी

गेगै गोगौ गंगः ॥ घघा घिघी

घुघूघेघैघोघौघंघः ॥ ङङा

घुघूघेघैघोघौघंघः ॥ ङङा

ङिङीङुङूङैङौङंङः ॥

ङिङीङुङूङैङौङंङः ॥

चचा चिची चुचू चेचैचोचौ

च या चि ची चु चू चे चै चो चौ

चंचः॥ ठठा ठिठी ठुठू ठेठैठोठौ

चं चः॥ छ छा छिछी छुछू छेछैछोछौ

चंचः॥ जजा जिजी जुजू जेजैजो

चं चः॥ ञ न नि नु नू नेनैनौ

जौजंजः ञजा ञिजी ञुजू ञेजै

जौ नं नः॥ ञ ञा ञि ञी ञु नू नैनै

जौजौंजंजः॥ जजा जिजी जुजू जे

जौ जौं जं जः॥ ज जा जि जी जुजू जे

जैजौजौंजंजः॥ टटा टिटी टु

जै जौ जौं जं जः॥ ट टा टि टी टु

टूटैटौटौटंटः॥ ठठा ठिठी ठुठू

टू टै टौ टौं टं टः॥ ठ ठा ठि ठी ठु ठू

मेमेगेगेचंचः॥ममामिमीमुमुमे

मेमेगेगेचंचः॥ममामिमीमुमुमे

मेमेमौमंमः॥ढढाढिढीदुदूढढ

मेमेमौमंमः॥ढढाढिढीदुदूढढ

ढोढौढंढः॥णणाणिणीणुणूण

ढोढौढंढः॥णणाणिणीणुणूण

णौणौणंणः॥ततातितीतु

णौणौणंणः॥ततातितीतु

ततैतैतोतौतंतः॥यथायिथी

ततैतैतोतौतंतः॥यथायिथी

युयूयेयैथोथौथंथः॥ददादि

युयूयेयैथोथौथंथः॥ददादि

दीडूदूदेदौदौदंदः॥धधाधिधी

दीडूदूदेदौदौदंदः॥धधाधिधी

धुधूधेधैधोधौधंधः॥नना

धु धू धे धै धो धौ ध धः॥ न ना नि नी

नुनूनेनैनोनोननः॥पपापिपी

नु नू ने नै नो नौ नं नः॥ प पा पि पी

पुपूपैपोपोपपः॥फफाफि

पु पू पे पै पो पौ पं पः॥ फू फू फि

फीफूफैफौफौफंफः॥

ही हु हू है हौ हौ हूं हूं॥

ववाबिबीबुबूबैबौबौबंबः

व वा बि बी बु बू बै बौ बौ बं बः

ननानिनीनुनूनेनैनो

न ना नि नी नु नू ने नै नो नौ नं नः

ममामिमीमुमूमेमैमोमौमंमः

म मा मि मी मु मू मे मै मो मौ मं मः॥

य या यि यी यु यू ये यै यो

य या यि यी यु यू ये यै यो

यौ यं यः ॥ र रा रि री रु

यौ यं यः ॥ र रा रि री रु-३

रू रे रै रो रौ रं रः ॥ ल ला

रू रे रै रो रौ रं रः ॥ ल ला

लि ली लु लू ले लै लो लौ

लि ली लु लू ले लै लो लौ

लं लः ॥ व वा वि वी वु वू

लं लः ॥ व वा वि वी वु वू

वे वै वो वौ वं वः ॥ श

वे वै वो वौ वं वः ॥ श

शा शि शी शु सू शो शौ शो

शा शि शी शु सू शो शौ शो

शौ शं शः॥ ष षा षि षी षु षू

शौ शं शः॥ ष षा षि षी षु षू

षे षै षो षौ षं षः॥ स सा

षे षै षो षौ षं षः॥ स सा

सि सी सु सू से सै सो सो

सि सी सु सू से सै सो सो

सं सः॥ ह हा हि ही हु हू

सं सः॥ ह हा हि ही हु हू

हे है हो हौ हं हः॥ क का

हे है हो हौ हं हः॥ क का

कि की कु कू के कै को कौ

क्षि क्षी क्षु क्ष क्षै क्षौ क्षौ

कं कः ॥ क का कि की कु

खं खः ॥ ख खा कि की कु

कू के कै को कौ कं कः ॥

खू खै खौ खौ खं खः ॥

१।२।३।४।५।६।७।८।९।०

१।२।३।४।५।६।७।८।९।०

क क क क क क क क

ख ख ख ख ख ख ख ख

ग ग ग ग ग ग ग ग

घ घ घ घ घ घ घ घ

त	न	ह	ह	न	न	ह्य
ले	ऊ	ऊ	ऊ	ऊ	ऊ	ह्य
य	य	य	ध	स	स्य	प्र
ध	ध	ध	ध	स	स्य	प्र
प्र	ब्	ब्	ज	ल्य	ल्य	
प्र	ब्	ब्	ज	ल्य	ल्य	
श्व	श्व	श्व	श्व	श्व	श्व	श्व
श्व	श्व	श्व	श्व	श्व	श्व	श्व
रु	रु	रु	रु	रु	रु	
रु	रु	रु	रु	रु	रु	

श्रीध्यानविलास.

श्रीगुरुभ्योनमः

॥ वृहा ॥ धुर नमुं परमात्मा चिदानंदजगवंत तास पसाय
रचना करुं देखी रीजे संत ॥ १ ॥ मूक्ति मारगने साधवा कहू
ध्यान विचार गुज्ञाशुज्ञने त्यागवुं आदरवुं शुद्ध अनुसार ॥ १ ॥ मू
क्ति मार्ग साधन तणा मार्ग दिशे अनेक पण मूक्ति ठे ध्यानमा
जाखूवूं ते ठेक ॥ ३ ॥ तप जप क्रिया अनेक विध व्यवहार केहे
वाय पण मूक्ति तेहमा नही पुन्य प्रकृती थाय ॥ ४ ॥ मूक्ति रही
एक ध्यानमा ज्ञाने करो ते शुद्ध मूर्ख अर्थ पामे नही पामे पंडित
बुद्ध ॥ ६ ॥ ते कारण इहा जाखशुं ध्यान तणो विचार जेद घणां
इहां दाखशुं शास्त्र तणे अनूसार ॥ ६ ॥ ध्यान विलास ते जाणिये
नाम ग्रंथनू एह ज्ञानीजन सूखी होशे वांची गूणनो गेह ॥ ७ ॥
अत्र ज्ञापा लिख्य ते.

हवे ध्यान ते ज्ञाने कहीए जे चेतनना चपल पणाने श्रीर
करवु. चेतनना अद्य विसाय थीर जाव राखीने ध्यावु तेने ध्यान
योगी कह्यो तेना त्रण प्रकारे ठे एक जावना ॥ १ ॥ अनुपेक्षा ॥ १ ॥
चित्तध्यान ॥ ३ ॥ ए त्रण प्रकारे ध्यान करीने चित्तने श्रीर करवुं
तेने ध्यान कहीए. अंतर महुरत एकाग्रह चित्तनो उपयोग श्रीर
रेहवो तेने ध्यान कहीए एटले एक अर्थने विपेज विचार करवो
तीहां घणा अर्थ पढखेथी सक्रमण थाय तिहां स्थीरपणे रेहेवु
तथा तीहा ध्यान दिर्घपणे ध्याननी परंपरा थएज जायठे तीहा
कोइ अंतर महुरतनो नीयम ठे नही एटले उभ्रस्थने एवी रीते
ध्यान प्रवर्त्ते अने केवजीने जोगनु रोकवु तेज ध्यान कहीये ॥

॥ उक्तंचा ॥ अंतो मुहुत्तमित्तं चित्तावस्था मेगवत्पुमि वो म
त्ताणं जोग नीरोहो जिणाणंतु ॥ १ ॥

हवे ते ध्यानना चार जेद ठे आर्त्तध्यान ॥१॥ रुद्धध्यान ॥२॥
 धर्मध्यान ॥३॥ शुक्लध्यान ॥४॥ ते मध्ये प्रथमना वे ध्यान ते अ
 शुद्ध ठे ते थकी अशुभ कर्म वधाय, अशुभ गती प्राप्त थाय, वाकि
 वे ध्यान रह्या ते मुक्तिना कारण वाच्य ठे ए उत्तम जिवनेज प्राप्त
 थाय. हवे तीहां प्रथम जे आर्त्तध्यान ठे तेनुं स्वरूप कहिये गिये
 तेना चार पाया ठे प्रथम ईष्ट विजोगनो विचार करवो के रखे म
 ने ते वस्तुनो बीजोग थाय एटले ईष्ट केहेता जे वलज पोताना
 मनने गमे एवा पदार्थ मळ्या तेमा मगन अझे रेहे ते कीयाकी
 या जे माता पीता ज्ञाई मीत्र पुत्र कलत्र धन धान्य सजन कु
 टव मेढी मेहेलावाडी आराम प्रमुखनो रखे मने बीजोग थाय
 एम करता कवी विजोग थयो तो माहा चितामा पडे मोटो शोक
 करे माहा वीलाप करे ते अभी लाख रुप एकत्वपणे जे परिणाम
 ते इष्टबीजोग आर्त्तध्याननो पेहेलो पायो कहिए ॥१॥ हवे बीजो
 अनिष्ट सयोग केहेता जे अनिष्ट वस्तुनी प्राप्ती थइ एटले मनने न
 गमे तेवा शब्दादिक पदार्थनु मलबु थयुं ठे तेनो विजोग थवानो
 चितवे एटले अनीष्ट जे जुंडा दुखना कारण जे आ शत्रु अहींधी
 क्यारे जाय अथवा आ दरिद्र अवस्था माहारी क्यारे जशे अ
 थवा आ कुमाणसनो समागम थयो ते केम टले अथवा ए थकी
 आपणो वुटको क्यारे थशे इत्यादिक वीचारबु ते अनिष्ट सयोग
 बीजो पायो कहिये

हवे बीजो पायो रोगचिंता आर्त्तध्यान केहेता शरीरने बि
 पे वायु गरमी पीच ज्वर इत्यादीक उपने अके दूख घणु करे, घ
 णी चितामा प्रवर्ते, एना उंशड उपचार करवानी चितामा रहे
 ते रोगचिंता आर्त्तध्यान बीजो पायो कहिए ए ध्यानने बिदो प
 राए त्रण लेस्या होय क्रमलेस्या ॥१॥ निललेस्या ॥२॥ कापोत
 लेस्या ए त्रण लेस्या सज्जवे ठे.

हवे चोखो पायो अग्रशोच केहेतां जे मनमां आगलना का
लनो शोच करे जे एणे वरसे ए काम करीशु अथवा आवतें वर्षे
आवी रीते काम करीशु एम चींतवे तथा दान शिष्य तपनुं फल
मागे जेमा एणे जव आ तप प्रमुख कीधा तेनु मने अमुक फल
होजो एटले हूं आवते भव इंद्र तथा देव तथा चक्रवर्ती तथा वांसु
देव बलदेव शेरसाहूकार पुत्र कलत्र धन धानादीक हरकोई मागे
ए आगलना जवनी वंछा एटले अग्र शोचना परीणाम उपजे अ
थवा नीआणानु करवुं तेपण ए अग्रशोच मघे ठे ॥

॥उक्तंच॥ निदान चिंतनं पाप ॥ एटले ए आर्तध्याननो चो
खो पायो अग्रशोचनामा कह्यो ॥

हवे ए ध्याननु लक्षण कहिए ठीए.ए जे आर्तध्यान ठे तेने
विशे अतीशे संक्लिट भाव नथी एटले कुर प्रणाम डुरज यतीव्रत
लाघे इहा ए कर्मनी प्रणती एवीज दीशठे. हवे इहा शुं लक्षण जा
धेवे ते कहिए ठीए हाहा हूंशुं करीश इत्यादीक आक्रंद करे उंचे
स्वरे करीने रुदन करे घणो सोच करे नाम देइने रुवे अथवा ना
म देइ देवने परचारीने कहे जेतें माहारुआ शुं करवुं वली ठाती
मस्तक ताडना तरजना करेकेश माथाना तोडे इत्यादीक ए सर्वे
लक्षण आर्तध्याननां ठे अथवा अमे मादा ठीए हवे अमे शुं करीए
इत्यादीक पोताना आत्माना निधा करे इत्यादीक लक्षण ए सर्वे
आर्तध्याननां जाणवां अथवा साधु अइने दूर्जननी रीते राखे तेनां
लक्षण कहिए ठीए जाइउ अमे शुं पालीए आज पांचमो आरो
दूदमकाल ठे ने मुक्तिमार्ग तो माहा मोटो ठे पण आ काले पालवु
घणु कठण ठे पडते काले कोइक जेवखो लाघे वली पोते पर्मादी
ठे ने वीपयमां लेलीन ठे व्रत नेम तप जप अकी उपरांठा धर्म
मार्ग अकी चुक्या जिनवाणीने गोपावे एटले जथार्थ उपदेश करे
नही अने लोको पासे जाचनाउ करता फरे ते घणी आर्तध्यान

माज प्रवर्ते तेने दूरिजन कहिए ॥

॥उक्तचा॥ प्रसक्तश्चैत दुर्जना ॥ ए ध्यान ठग गुणगणा
सुधी होय ते मोटे आत्मार्थी मुनीश्वर होय तेने ए पर्मादनुं स्व
रूप जाणीने अवश्य तजवु अने ए ध्यानवालांनी गती पराएत्री
जच सुधी होय एवु जाणीने अवश्य ठाडवुं ॥

॥हवे रुद्रध्यान कहिये ठिये॥ रुद्र केहेता महाकठोर निर्दय
डुष्ट परणाममा प्रवर्ते एवु जे मावु चितवण होय तेने रुद्रकहिये
ते रुद्र ध्यानना चार पाया कहावे हिंसानुवधी १ मृखानुवधी २
चोरानुवधी ३ परीग्रह रक्षानुवधी ४ ए च्यार पायांनां नाम जा
णवा हवे हिंसानुवधी रुद्रध्यान कहिये ठिये जे जिव हिंसा कर
वानु चितवे अथवा जिव हिंसा करता हरख संतोष पामे तथा
हिंसा करता देखीने खुशी आय तथा ज्याहा सग्रामनी वारताठ
थती होय अथवा एवा शास्त्र वाचवानो घणो उमेद राखे अथवा
एवा सुरविर पुरुषोना घणा वखाण करे अथवा ए वातनी अनु
मोदना करे, ए सर्वे हिंसानुवधी रुद्रध्यान पेहेलो पायो जाणवो ?
हवे मृखानुवधी केहेता जे जुवु बोले मनमा हरख पामे जे हू
केवु जुवु बोळ्यो तु ने मारा जुगानी कोशने खबर पडती नथी
अथवा आवी रीते जुवु बोलीने अमुकने समजाविशु अथवा प
ग्नी चाडि करे अथवा अन्योअन्य खोटा विवाद चलावे अथवा
मिष्ट्यात्वना वचन उच्चारण करे अथवा कपट सहित वीचार करे
ए सर्वे मृखानुवधी रुद्रध्याननो बिजो पायो जाणवो २ हवे त्रि
जो चोरानुवधी केहेता जे चोरी करवी अथवा ठगाइ करवी अ
थवा गाठ ठोडी लेवी इत्यादिक कारज करी मनमा खशि थवु
अथवा इत्यादिक काम करवानु मनमा चितववु अथवा मनमा
एवी मोटाइनो हरख चितववो जे हू केवो जोरावर तु जे हू पार
माज खानवु मुज सरी

परीशाम ते चोरानु

વંધી રુદ્રધ્યાનનો તિજો પાયો જાણવો ॥૩॥

॥હવે પરીગ્રહ રક્ષણ કહેતાં॥ નવ પ્રકારના જે પરીગ્રહ ધન ધાન પુત્ર કલત્ર જાનવર વાહન જમીન જગ્યા પરમુખ વધારવાની ઘણી ઇચ્છા રહે તે પરીગ્રહને મેલવવાની ઇચ્છાએ અનેક પાપારંજ કરે અથવા પરીગ્રહ ઘણો મલ્લ્યો હોય તો અજ્ઞીમાન કરી મગન થાય વલી તે પરીગ્રહ જોમી મધ્યે ડાટે અથવા વીજે અનેક થા નકે તેને ગોપવે વલી મનમાં શંકા રહે કે રહે કોઈએ માહારું મુ કેલુ દીવુંતો નથી અથવા એ પરીગ્રહ સાચવવા વાસ્તે ચાકર નફર શિરવંધી રાખે શ્વેત્યાદિક માહા માઠા પરીણામ પ્રવર્તે એ પરીગ્રહ રક્ષણ રુદ્રધ્યાન ચોથો પાયો જાણવો ॥૪॥ એ રુદ્રધ્યાનના ચોરે પાયા એવી રીતે કરવે કરાવવે અથવા તેની અનુમોદના એને વિશે શીર પરિણામ તેને રુદ્રધ્યાન જાણવું તે મહાદુઃખનું કારણ છે ને મહા અશુભ છે એ ધ્યાન પાંચમા ગુણગણા સુધી હોય અથવા કો ઇક જીવને ઠઠા ગુણગણા સૂધી પણ હોય એવું કેટલાએક આચારજના મત છે હવે એ ધ્યાનવાલાને લેસ્યા ॥૩॥ ત્રણ હોય ક્રમલે સ્યા ॥૧॥ નીલલેસ્યા ॥૨॥ કાપોતલેસ્યા ॥૩॥ એ ત્રણ પરાએ સં જવે છે એ લેસ્યાવાલાના પ્રણામ અતી સંક્ષિપ્ત હોય કહેતાં મહા કુરદૂષ્ટ પરણામી હોય એ કર્મની પ્રકૃતી એમ જણાય છે એ લેસ્યા ઘણા દોષનું કારણ છે નાના પ્રકારના જીવને મરણને દોષે કરી હિંસાદિકની પ્રવરતીએ કરી પાપે કરીને ખુશ વચ્છતીપણુ નિર્દય પણુ હોય પશ્ચાતાપ હોય નહિ પરના અપવાદથી રાજીપણુ માને માહા વિપયને વિશે પ્રવરતનપણુ ધારે એ લક્ષણ સર્વે રુદ્રધ્યાનના જાણવા એ ધ્યાનવાલાની ગતી પરાએ નર્કની હોય માટે એને અવશ્ય ઠાંડવું ઇટલે એ આર્તવ્યાન તથા રુદ્રધ્યાન વંને અશુભ છે ને વંને માહા નવલા છે અને જેમ જેમ એનો પરીચય વિશેષે રાખે તેમ તેમ એનો રસ માહા કડવો થાય અને એનો વીપાક માહા કટુક

माज प्रवर्ते तेने दूरिजन कहिए ॥

॥उक्तचा॥ प्रसक्तश्चेत दुर्जना ॥ ए ध्यान ठग गुणगशा
सुधी होय ते माटे आत्मार्थी मुनीश्वर होय तेने ए पर्मादनुं स्व
रूप जाणीने अवश्य तजवु अने ए ध्यानवालांनी गती पराएत्री
जंच सुधी होय एवु जाणीने अवश्य ठाडवुं ॥

॥हवे रुद्रध्यान कहिये ठिये॥ रुद्र केहेता महाकठोर निर्दय
डुष्ट परणाममा प्रवर्ते एवु जे मातु चितवण होय तेने रुद्रकहिये.
ते रुद्र ध्यानना चार पाया कहाठे हिंसानुवधी १ मृखानुवधी २
चोरानुवधी ३ परीग्रह रक्षानुवधी ४ ए व्यास पायाना नाम जा
णवा हवे हिंसानुवधी रुद्रध्यान कहीये ठिये जे जिव हिंसा कर
वानु चितवे अथवा जिव हिंसा करता हरख संतोष पामे तथा
हिंसा करता देखीने खुशी आय तथा ज्यांहां संग्रामनी वारताठ
थती होय अथवा एवा शास्त्र वाचवानो घणो उमेद राखे अथवा
एवा सुरविर पुरुषोना घणा वखाण करे अथवा ए वातनी अनु
मोदना करे, ए सर्वे हिंसानुवधी रुद्रध्यान पेहेलो पायो जाणवो?
हवे मृखानुवधी केहेता जे जुवु बोले मनमा हरख पामे जे हू
केवुं जुवु बोळ्यो तु ने मारा जुगानी कोइने खबर पडती नथी
अथवा आवी रीते जुवु बोळीने अमुकने समजाविशुं अथवा प
रनी चाडि करे अथवा अन्योअन्य खोटा विवाद चलावे अथवा
मिथ्यात्वना वचन उच्चारण करे अथवा कपट सहित वीचार करे
ए सर्वे मृखानुवंधी रुद्रध्याननो विजो पायो जाणवो २ हवे त्रि
जो चोरानुवधी केहेता जे चोरी करवी अथवा ठगाइ करवी अ
थवा गाठ ठोडी लेवी इत्यादिक कारज करी मनमां खशि थवु
अथवा इत्यादिक काम करवानु मनमा चितववु अथवा मनमा
एवी मोटाइनो हरख चितववो जे हू केवो जोरावरतु जे हूं पार
को माल खाऊवु मुज सरीखो कोणठे एवा परीणाम ते चोरानु

बंधी रुद्रध्याननो तिजो पायो जाणवो ॥३॥

॥हवे परीग्रह रक्षण कहेता॥ नव प्रकारना जे परीग्रह धन धान पुत्र कलत्र जानवर वाहन जमीन जग्या परमुख वधारवानी घणी इच्छा रहे ते परीग्रहने मेलववानी इच्छाए अनेक पापारंज करे अथवा परीग्रह घणो मळ्यो होय तो अजीमान करी मगन धाय वली ते परीग्रह जोमी मध्ये डाटे अथवा वीजे अनेक धा नके तेने गोपवे वली मनमा शंका रहे के रखे कोइए माहारुं मु केलु दीवुतो नथी अथवा ए परीग्रह साचववा वास्ते चाकर नफर शिरबंधी राखे इत्यादिक माहा माठा परीणाम प्रवर्त्ते ए परीग्रह रक्षण रुद्रध्यान चोथो पायो जाणवो ॥४॥ ए रुद्रध्यानना चारे पाया एवी रीते करवे कराववे अथवा तेनी अनुमोदना एने विज्ञे धीर परिणाम तेने रुद्रध्यान जाणवुं ते महादूखनु कारण ठे ने महा अशुभ ठे ए ध्यान पाचमा गुणगणा सुधी होय अथवा को इक जीवने ठठा गुणगणा सूधी पण होय एवु केटलाएक आचा रजना मत ठे हवे ए ध्यानवाळाने लेस्या ॥३॥ त्रण होय कअले स्या ॥१॥ नीललेस्या ॥२॥ कापोतलेस्या ॥३॥ ए त्रण पराए सं नवे ठे ए लेस्यावाळाना प्रणाम अती संक्लिष्ट होय केहेता महा कुरदूष्ट परणामी होय ए कर्मनी प्रकृती एम जणाय ठे ए लेस्या घणा दोपनु कारण ठे नाना प्रकारना जीवने मरणाने दोपे करी हिंसादिकनी प्रवर्त्ततीए करी पापे करीने खुश वळ्तीपणु निर्दय पणु होय पश्चाताप होय नहि परना अपवादथी राजीपणु माने माहा विषयने विज्ञे प्रवर्त्तनपणु धारे ए लक्षण सर्वे रुद्रध्यानना जाणवा ए ध्यानवाळानी गती पराए नर्कनी होय मोटे एने अव श्य ठाडवुं एटले ए आर्चध्यान तथा रुद्रध्यान वंने अशुभ ठे ने वंने माहा नवला ठे अने जेम जेम एनो परीचय विज्ञेपे राखे तेम तेम एनो रस माहा कडवो धाय अने एनो वीपाक माहा कटुक

પ્રગટે માટે જે આત્માર્થી મુનિશ્વર અથવા સર્વે જગ્ય જીવોને કહૂ
 વુ કે એ થકિ સદાએ વેગલું રહેવું એ ધ્યાન અને જે થકિ આત્મા નિ
 મલ થાય ને પોતાનું મુલ સ્વરુપ પ્રગટે એવુ ધ્યાન કરવુ સપુર્ણ નિ
 મલ ધ્યાન ન આવે તોપણ હવ્ય ક્ષેત્ર કાલ જાવ જોડને શુજ્ઞ જા
 વના જાવવી પણ આત્મા નિર્મલ કરવાની રુચી હોય તો પોતા
 ની સત્તાને આલંબન લેડને ધ્યાન કરવુ ને તે થકી નિરપેક્ષપણે
 પ્રવર્તવું તે શુજ્ઞલેસ્થાનું લક્ષણ છે ॥

॥હવે ધર્મધ્યાન કહિયે ણિયે॥ ધર્મવ્યવહાર ક્રિયારુપ તેનિ
 મિત કારણ એ વાહારનુ છે પણ ધર્મ જે શ્રુતજ્ઞાન તથા ચારીત્ર
 ધર્મ તે ઉપાદાન કારણ છે તેનુ સાધન ધર્મ તથા રત્નત્રયી જેવપ
 ણે ઉપાદાન ધર્મ છે તેને શુદ્ધવ્યવહાર ઉત્તસર્ગાનુ જાયી છે અથવા
 અપવાદ ધર્મ તથા ડનેદ રત્નત્રયીતે ધ્યાન શુદ્ધ કહિએ. નિશ્ચય નયે
 તે ઉત્તસર્ગ ધર્મ છે જે વસ્તુનુ સત્તાગત શુદ્ધ પરણામ સ્વગુણ પ્રવ
 રતી કરતાદિક અનંતાનંદરુપ સિદ્ધ અવસ્થાએ રહ્યો તે એવજ્ઞુત ઉ
 ત્તસર્ગ ઉપાદાન શુદ્ધ ધર્મ છે તે ધર્મનુ જાપણ રમણ એક ધિરતા
 પણે ચેતન તન્મયપણાનો ઉપયોગ એકત્વનુ ચિંતવવું તે ધર્મધ્યા
 ન કહિયે હવે તે ધર્મધ્યાન એવુ જાણીને પઠી ચાર જાવનાને ધ્યા
 ડયે જ્ઞાન જાવના ॥૧॥ વર્ણન જાવના ॥૨॥ ચારીત્ર જાવના ॥૩॥
 વૈરાગ્ય જાવના ॥૪॥ હવે એ ચારના લક્ષણ જ્ઞાન જા
 વના થકી નિશ્ચલપણુ થાય વસ્તુ ને નહિ
 પોતાના સ્વજાવમા ધિરતા
 થકી મુજાય
 પરમુખ દેહી સાચુ
 વસ્તુ છે તે સર્વે અસ
 સર્વે સત છે. ચારીત્ર
 અપારજે વૈરાગ્ય ભાવ

संग एटले ए पर वस्तुनो संग सुखे तजवुं थाय. संशय मात्र तेने नहोय ए चारे जावनानुं फल अनुक्रमे कहिने देखाड्यु हवे एवि रीतनी जे जावना भावे अथवा एवी भावनामां जेनु चित थीर थयुं होय ते धणी ध्यान करवामां थीरपणु पामे माटे तेवा प्राणी जे ठे ते ध्यान करवाने योग्य ठे वीजा वाकी रह्या ते ध्यानने अयोग्य ठे शा माटे के मन ठे ते अतिपे चंचल ठे ते चपलताने लीधे करीने जिताय नही शत्रुनुं शैन्य लाखो होय तो तेने जीतवाने पुरुष समर्थ थाय ठे पण तेवो पुरुष मननो निग्रह करवा समर्थ थइ शके शा माटे के मन तो पवननी गोडे हाथमा आवे नहि तेथीम न जीतवुं धणुक दुर्धर ठे ए वातमां काइ संशय नहि पण आत्मार्थी एतो अवश्य एवा चपल मनने पण जीतवुं जोइए तें शी रीते जीताय ते नीरंतर एनो अज्यास राखे शब्दादिक कोइनो काने न पडे एवी वस्तीमां एकात ध्यान करे ने वैरागे करीने मन वश करे एम करतां करतां मन वश थाय अने जे धणीनुं मन वश्य नथी अयुं ते पुरुष कंइ ध्यान करवा समर्थ न थाय अने जेवारे ध्यान दशा न आवे ते वारे मुक्ति कपां ठे एतो ध्याने करीने ठे माटे मनने वश्य करवानो उद्यम करतां थकां अज्यासे करीने ध्यान दशा पामवी सुलज्ज थाइ जे जे पदार्थ देखवामां आवे ते ते सर्वे बाहाज पदार्थ कहिए तेनो विश्वास न राखे ते तृभा सरवनी ठोडे ते धणी अज्यास करवा जोग ठे ते शुद्ध जाववालाने वस्ती केवी जोइए ते कहिए ठिए के वस्ती केहेतां उपासराने विज्ञे स्त्रीनो रेदेवास न जोइए पशु केहेतां ठोर न जोइए कलाव केहेतां नपुशक न जोइए बीजा माठा आचारना कोइ न जोइए एवी वस्तीने विज्ञे मुनिने रेदेवुं ध्यान बेलाए विज्ञेपे करीने एवी वस्ती जोइए एवु आगममा परमात्माए कह्युं ठे हवे जेनु चित थीर वेवेलु ठे मन वचन कायाना जोग वश्य ठे तेवा

નાકાર છે અમુર્તિ છે લોકાલોક જ્ઞાયક છે એવો શુદ્ધ ચિદાનંદ મા
હારો આત્મા છે એવું જે એકાગ્રતારૂપ તન્મયપણે રમણ તેન ધ્યા
ન કહિએ એ અપાયવીચય ધર્મધ્યાનનો વીજો પાયો જાણવો।૧

હવે વીપાકવિચય ત્રિજો પાયો કહિયે છીયે હેવો આપણો
આત્માવિતરાગ પરમાત્મા સરીખો સિદ્ધનો સાધર્મિ છે ને આ સ
સારમાં કેમ સુત્યો છે તે સ્વરૂપ વિચારતા એમ નાસન થયું જે પ
રાયો સંગ કિંધો તેમા રાચીમાચી રહ્યો તેથી કર્મને વશ પડ્યો
દૂર્ગી ભાઇતું તે કર્મનો વિચાર કરે જે કારણ જ્ઞાનગુણ તે જ્ઞાના
વરણી કર્મ વાઢ્યો છે જાવત્તરિયગુણ અંતરાય કર્મ દાઢ્યો છે એ
મ જ્ઞાત્ય કર્મગ્રી જીવના જ્ઞાત્યગુણ દવાણા છે તેથી આ સસારને
તિંગે જીવેંગે જાગમ મરણ પનંતા કરવા પડે છે ને સુખ દુઃખ પોતે
પોતાના કિંબળા કર્મનાં છે તે સુખ ઉપર રાચવું નહિ એ શુદ્ધ ક
ર્મના સદય થઈ છે દૂર સ્થળે શોચ કરવો નહિ એ અશુદ્ધ ક
ર્મના સદયથી છે, એ ધેસે પુરુષીક જાવ છે હેમાં આત્મીક જાવ છે
મતિ મત્તી એ કર્મનું સ્વરૂપ વિચારવું તે કહિયે છિયે. પ્રકૃતીવવ
૧ જ્ઞાતિ-નિષ્ઠ ૭ શરાદ્વેષ ૮ પ્રતિજ્ઞાધેષ ૯ એ સ્વાર બધના ધાતક વિ

રોપે છે શા માટે કે અનતાકાલમાં આપણે જિવે સંસારમાં જન્મ
 તા સર્વ લોકમાં જન્મરણ કરી ફરડોઠે હેવો જે લોક સ્વરૂપ
 તથા લોકને વિશે પંચાસ્તીકાયનુ અવસ્થાન તથા પ્રણમન દ્ર
 વ્યગુણ પરજાયનુ અવસ્થાન ત્યાં પોતાના કર્મનો કર્તા જોક્તા
 આત્મા છે પણ તે આત્મા કેવો છે અરૂપિ અવિનાશી ઉપયોગ લ
 ક્ષણે કરી યુક્ત એવો મારો આત્મા છે એવી રીતે એકાગ્રતાપણે વિ
 ચારવું તન્મયપણે પ્રણમવું તે ધ્યાન તે સંસ્થાનવિચય ધર્મધ્યાન
 નો ચોથો પાયો જાણવો ॥૪૪॥ હવે સંક્ષેપ થકી ધર્મધ્યાનનુ લક્ષ
 ã કહિયે છિયે હવે કર્મજનિત સમુદ્ર વચ્ચાણીએ ઠિયે એટલે ક
 મેં કરી પ્રાપ્ત થયો એવો જે સમુદ્ર જન્મ જરા મરણરૂપ જલે કરી
 સંપૂર્ણ જરેલોઠે ને મોહરૂપ મોટા જમરા પડી રહ્યા છે ને કાંમ
 રૂપ વડવાનલનામાગ્રગ્ની રહીઠે અને કચ્ચાય રૂપીયા ચાર પતા
 લ કલસા ઠે તે મધે આશારૂપીયો મોટો વાયુ તેણે કરીને જરે
 લોઠે માઠા વીકલરૂપીયા જે કલોલ મોટા ઝછલી રહ્યા છે એવો
 માદા મોહરૂપ ઝઘતજવ સમુદ્ર કહ્યો છે હવે મનમાદે વીશ્રાંત
 કેહેતા હરખ શોકનુ થાવું તે રૂપણી વેલ તે માદે પહ્યો તેને નિ
 કજવું ઘણું કઠણ જાણવું વલી ત્યાં જાચનારૂપ શેવાલનો સમુદ્ર
 ઘણો છે અને ડુલ્લે કરીને પુર્ણ થાય એવો જે વિપય સુખ તે સમુ
 દ્રનો મધ્ય જાગઠે અજ્ઞાનરૂપી વાદલાનો અંધકાર ઘણો વ્યાપી
 રહ્યોઠે આપદારૂપણી વીજલી પડવાનો જય ઘણો ઠે કઠાગ્રહરૂપ
 પવન અજ્ઞત વાઈ રહ્યોઠે વલી ત્યાં વિવિધ જાતીના રોગ તેનો જે
 સંવંધ તે રૂપીયા મચ્છકઞ્ઞાદીક જલજીવ ઘણા ઝછલી રહ્યા છે
 વલી ત્યાં જે સમુદ્ર માદે પર્વત ઠે તે કહીએ છીએ ચંચલતારૂપ
 સુનપ્પારૂપ ગર્વપણારૂપ જે જે દોષ તે તે પર્વત મોટા જીહાં એવો
 જવસમુદ્ર તેને વિચારવું હવે તેવો જે જવસમુદ્ર તેને તરીને પાર
 પામવાનો ઉપાય કહિએ ઠીએ જ્યાં સમકીતરૂપ દૃઢવધન વાઘેલું

અઢારહજાર શિલંગ તે રૂપીયા પાટીયા જ્યાં જેટલાં છે ત્યા જ્ઞાન
 રૂપીયા નીર્યામક એ જાજના ચલાવનારા છે સવરરૂપી કીચ કે
 હેતા તેલે કરીને પાટીયાના આશ્રવરૂપ છીંટને પૂર્યા છે જેહેનો
 મનોગુસ્તીરૂપ ગુસ્તસુકાન તેણે સમુ ચાલે આચારરૂપમઢપે કરી
 દીપતું ને ઉત્સર્ગને અપવાદ એવે માર્ગ છે જેહેને દેવું જે વાહાણ
 તેને વીંશે સુનટનૂ સેન્ય ચઢ્યુ તે કોણ જે શુદ્ધ અઘવીસાય રૂપી
 યા ઘણા ઘલવત હેવા શુનટ છે વળી તે વાહાણનો કુયો જલા
 જોગ રૂપ અજ છે તે અખ ઉપર આપેલો એવો જે શઢ વટાણને ચ
 લાવે એવો વેગે જવસમુદ્રને પાર પમાડે એવો ઝજલ નીર્મલ અ
 ધ્યાત્મરૂપીયો શઢ જ્યા ચઢાવેલો છે હવે એ શઢરૂપ અધ્યાત્મ
 થકી પ્રગટ થયો જે તપરૂપીયો જે પવન અનુકુલ યાતો થકો ચા
 લવાને વેગે કરીને સવેગરૂપ તેણે કરીને ચાલતુથકુ વહાણ એ
 રાગ મારગ માહે હેવું જે ચારીત્રરૂપીયુ જાહાજ મહાવેગે કરીને
 ચાલ્યુ જાય છે તેની માહેલીકોરે મહામુનીરાજ બેઠા છે મહારી
 ધીના ઘણી છે તેમની અનિત્યાદિક જે ભલી જાવનારૂં તે રૂપણી
 પેટી પોતાની તે મધ્યે જ્ઞાનરૂપીયા રત્ન જરેલા છે તે પોતાની પા
 સે રાખેલી છે દેવી રીતે જે મુનીશ્વર પ્રવરતે છે તે ઘણી નિર્વિદ્ય
 પણે મુક્તિરૂપીયા નગરનુ રાજ સુખે સુખે પામે હવે એવી રીતે મો
 કરૂપ નગરે જાતા થકા એક સસારની માહેલીકોરે મોટો એક પ
 છીપતિ છે તેનુ નામ મોહરાજા કહેવાય છે તે સર્વ ક્રોધાદીક
 જીજ તેનો એ રાજા છે તે માહા જોરાવર છે ઈંદ્ર ચંદ્ર નાગેંદ્ર તેપણ
 એને જીતવા સમરથ નથી એવો જોરાવર તેને સ્વર પડી જે આ
 ચારિત્ર રૂપીયા જાહાજમા જ્ઞાનરૂપિયા ધ્યાનથી જરેલા મુની મા
 હે વેઠેલા તે મોહનગરે જાય છે તેવી સ્વર સાજ્જલી ઘણોક જ
 વાશ થયો વિચારવા લાગ્યો કે આપણા સસારરૂપીયા નાટકનો
 થાય છે અને આપણી રિહિનો નાશ

शोकातुर अशने वेठो चिंतारूपीया कोठारमा पेठो त्यां एवो वि
 चार उत्पन्न थयो जे कंगाल थडने वेशी रहे तो कंइ काम बनशे
 नही माटे उद्यम करु अने जशने युद्ध करीने ए रिद्धि ठे ते वधी
 ए वेश आबु अने ए जीवने लेश आवीने पावो संसारमां कवज
 करुं एम विचारी पोतानुं डुर ध्याननामा जाहाऊनो जे टंडे
 ल तेने तेडावीने कह्युं के आपणुं डुरबुद्धिनामा वाहाण संग्राम
 ने विशेषे वेशीने लेश जवानू छे ते तैयार करो बीजा डुष्टाचार प्र
 मुख जाहाज छे ते सर्वे तइयार करो तयार पछी पोताना जे यो
 दा राग द्वेष प्रमुखने कह्युं के आप आपणी सेना लेशने तैयार
 आन तयारे ते सर्वे पोतपोताना सुजट सेनाज सज करी वाहा
 णमा वेठा जवसमुझमां ते वाहाण चलवीने लडाइ उपर पोहो
 च्या तेवा समाने विशेषे धर्म राजाना सुजटो चारित्ररूपीआ जा
 हाजने वीशे श्रीरत्ता रूपीआ मंडपने विशेषे वेठा हता तेणे मोह
 राजानु सैन्य आवतुं मीतुं देखीने तुरत उठी सज थशने रणमंड
 प जुमीए आवता हूवा तत्वचिंता प्रमुख जे वाहाण ते लेशने
 सर्वे सज थया पछी मोहराजा साथे मांहोमाहे युद्ध करवा ला
 ग्या तयारे सम्यक्दर्शन प्रधाने मिथ्यात्व प्रधाने अतदशाए पो
 हाचाव्यो केवो माहा जोरावर हतो मोहराजानो मोटो सुभट
 माहा बीखम कामनो करनारो तेवा प्रधानने शेजमां एक ली
 लाए करीने हणयो हवे मोहराजानो जे रणस्थंज तेने जशने रो
 की लीधो हेवो जे उपसमनामा सुभट तेणे कपायादिक चोर
 टाज सर्वने वश्य कख्या ने शीयल सुजटे कंइप चोरने जीत्यो
 अने वैराग सुजटे हास्यादिक खटने जीत्या हवे श्रुतज्ञान जो
 गादिक सुभट तेणे निद्रादिक सुजटोने हणया धर्मध्यान शुक्लध्या
 न वे सुजटे आर्च रुद्र ए वे सुजटोने हणया ईंही नीग्रह सुजटे
 भसजम चोरने हणयो क्षय उपसम योदे दर्शनावरणी चोरने

हणया वजी अशातारुप सैन्य मोहराजानु घणु हतु ते सर्वे पुन्य
 उदय योक्षाना प्राक्रम थकी नातूं हवे जे क्षयस्वरुप हाथी उपर
 वेठो रागरुप सिद्धे करीने सहित हेवो जे मोहराजा पोताना राग
 केसररी पुत्रने लश्ने लडाइ उपर पडे आव्यो त्यारे धर्मराजा श्र
 ळरुप अष्टापद वाहन उपर वेडीने साथे ज्ञानरुप पुत्र नारड
 पक्षीरुप लश्ने पोते चट्यो त्या मोहराजाने हण्यो त्या सर्व मो
 हराजाना सैन्यनो क्षय करी नीकदन करधु ते वारे ते मुनीराज
 माहा आणदने प्राप्त थया धर्मराजाना पसाय थकी पोतानु इ
 ङीत काज अयुं ते वारे ते साधु माहा व्यवहारीया थया चोर वे
 शनो वेपार करवा लाग्या तेमने कोइ रीतनो हवे जय रह्यो नहि
 एवी रीते पोताना मननी माहेलीकोरे वने सैन्यनु स्वरुप विचा
 रवु इहा वाहारनो कोइ चोर नथी तेम राजाए कोइ नथी पो
 ताना स्वरुपनी माहेलिकोरे विचारीने जुवे तो जासन थाय के
 मके स्वरुपानुजायीपणे प्रवर्ते तो धर्मराजाना पक्षनी जीत स
 मजवी ने परानुजायीपणे प्रवर्ते तो मोहराजाना पक्षनी जीत
 जाणवी एम पोताने अंतरमा वने स्वरुप विचारवाना ठे परअ
 नुजायीए प्रवर्तवु ते वध ठे स्वअनुजायीए प्रवर्तवु तेथि मुक्ति
 ठे माटे मुक्तिने वध सर्वे पोताना अंतरमाडे ठे एवी रीते धर्म
 ध्यानमा पसवानु ए लक्षण थकी पामे एवा विजाए पण आग
 मने गिरो पदार्थना समुह केहेला ठे ते पोताने विचारी लेवा जे
 मुनि इडीयोने तथा मनने जीतीने निर्विकार बुद्धिवालो थाय ते
 धर्मध्यान ध्यावावालो ठे अने तेहनेज धर्मध्यानध्याता कहिए
 बलि सतत पण तेनेज कहिए ज्ञाननु लक्षण एमज ठे थिर भा
 वे रहे तेने सर्व घटे सतोषी थश्ने प्रात्माया थीर भावे ग्रहे तेने
 रिझावत कहिए तेनेज ध्यानी कहिए ए धर्मध्याननु लक्षण क
 १ ए धर्मध्यान छग गुणगणायी ते आठमा गुणगणा सुधी हो

य वलि केटलाक आचारज केहेठे के चोथा गुणठाणाथि ते आठ
 मा गुणठाणा सुधी होय केटलाक आचारज केहेठे के चोथा गु
 णठाणाथी ते सातमा गुणठाणा सुधी होय पठी तत्व तो केवली
 गम्य ठे पण चोथे गुणठाणे जो धर्मध्यान नहोय तो समकीत
 रहे नहि माटे एम समज्यामा आवेठे के चोथे गुणठाणेथीज ध
 र्मध्यान ठे ते सातमा गुणठाणा मूधी ठे ने आठमे गुणठाणे तो
 शुक्लध्यान आवे एवु नामनमां आवेठे पठी तो केवली जाणे ते
 खरुं ठे एटले ए धर्मध्यान कहुं हवे ए ठेकाणे बीजा पण चार
 ध्यान केहेजा ठे ते कहिए ठिये पदस्थ ॥१॥ पिंडस्थ ॥२॥ रुप
 स्थ ॥३॥ रुपातीत ॥४॥ हवे ए पदस्थध्यान केहेतां जे अरिहता
 दीक पाच पद तेना जे गुण ते विचारी पोताना आत्मस्वरुपमां
 मेलवी लेवा ते गुण सर्व पोताना आत्मामा लावे ते गुणनु ध्यान
 करवुं शमाटे के अरिहतादिक पदमा ने मारा आत्मामां कश्यो
 जेद ठे नहि माटे तेनु ध्यान करवु तेने पदस्थध्यान कहिए हवे
 बीजु पिंडस्थध्यान कहिए छीए पिंड केहेतां जे शरीरनी मांह
 लीकोरे असंख्यात परदेशे नीर्मल आपणो आत्मा अनंतगुणे
 करी व्यापेओ एवो माहे रह्यो ठे ते सिद्ध परमात्मा सरखोज छे
 इत्यादिक विचारवु अथवा निहनी वरोवर गुणने मेलववा ए
 पिंडस्थध्यान कहिए हवे रुपस्थध्यान कहिए ठिए रुप केहेतां
 जे आ शरिरादिकमाहे रह्यो ठे एवो माहारो चेतन पण पोतेतो
 स्वप्नावे अरुपी ठे अनंतगुणी ठे वली रुप शब्द एवो जे केहेतां
 वस्तुनु जे मुज स्वरुपसत्ताए ठे एवु तेने पणरुपी कहिए हवे
 एवो आत्मस्वरुप तेने अवलवीने ध्यान करवु एटले आत्मानुं
 रुप एकत्वतापणे एवुं जे ध्यान करवुं एटले मुज स्वरुपमाज र
 मणता रहे एटले परज्जावनु त्यागीपणुं स्वज्जावनु जोगीपणुं ए
 वी रीते एकत्वतापणे तन्मयपणे

नमां गवेख्यां ठे ए मुक्ति दातार नयी मुक्तिना कारणीक ए ठे
 ए धर्मध्यानपराए देवलोकनी गती आपे हवे जे चोयु ध्यान
 रुपातीत नामे ठे ते शुद्धध्यानना घरनु ठे पण इहा समुदाए
 जेगु आव्यु ठे तेथी धर्मध्यान मलतु कहिये ठिये पण ए ध्यान
 ने शुक्लध्यान जेगु समजवु हवे ते रुपातित ध्यान कहिये ठिये.
 रुपातित कहेता जे रुप अकि अतित एटले पुज्जादिकरुप अकि
 रहितपणु स्वस्वजाविक आत्मा कर्मरुप रजे करीने रहित निर्म
 ल सकलप विकलप रहित अनेक एक शुद्ध सत्तारुप निर्मल चिदा
 नद तत्वामृत असग अखड अनतगुण परजायरुप आत्म स्वरुप
 नुं ध्यान ते रुपातित ध्यान जाणवुं इहा मार्गणा गुणगणा नय
 प्रमाण परमती आदिक ज्ञान क्षय उपसमजाव ए नर्वे ठाड
 वा जोग थया ते ए ठेकाणे खपमा आवे नहि ईहा तो गुणनु क
 र्ता जे ध्यान ते लेवा जोग सिद्ध परमात्माना मुज गुण ते रुप
 आत्म स्वरुपने ध्यावे ईहा परपद कशोय न जाधे मुक्ति पामवा
 नुं कारण एल ध्यान ठे माटे जेवु मुक्तिमा स्वरुप ठे तेवुज आ
 त्मानु स्वरुप ध्याववु एटले ए रुपातीत ध्यान जाणवु हवे ए धर्म
 ध्याननी जावनाज अ्यार ठे ते कहिए ठिए मैत्रिजावना १ प्रमो
 द जावना २ मध्यस्थजावना ३ करुणाजावना ४ हवे ते मध्ये
 प्रथम मैत्रिजावना कहिए ठिए मैत्रि केहेता नर्व जीव साथे मि
 त्राइपणाना भावनी चितवणा करवी जेम पोताना मित्रनु जलु
 चाहे ठे अने तेने रुडु करवाने तेने खुशबख्ती घणी रहे छे तेम
 सर्वे जीवनु कल्याण थवानी चाहना करवी कोड जीवनु चुडु
 चितववु नहि ए सर्व जीवनु हित थाय एवी चितवना करवि ए
 टले सर्व जीव उपर हेतवुहि जे सर्वे जीव सुखी थाय सर्वे जी
 वनु कल्याण थाय ने मुक्ते जाय अथवा सर्वे जीव धर्म पामे तो
 सारुं एम सर्वे जीवना मित्रजावे करीने कल्याणनु चितववु पण

कोइनु अकळ्याण चितववु नहि एवि रितनी चितवणा होय ते
 वारे मैत्रिज्ञावना जाणवी ? हवे विजी प्रमोदभावना कहिये
 ठिये प्रमोद केहेतां महा हरखनु थानक पामवु ते शायकी जे
 गुणवंतने देखीने अथवा ज्ञानादीक गुण उपर घणो राग रेहे. ह
 वे जे गुणवंत केहेतां जे पोताना धर्माचार्य अथवा बीजा पण
 ज्ञान जोगीश्वर महामुनि तेवाना मेलापथी महा आणंद प्रगटे.
 अहो महारां धनज्ञाएग जे आज मूने महारा धर्माचार्य अथवा
 ज्ञानी पुरुषोनो समागम थयो आज मने तेमना दर्शन थयां अ
 हो. हु तेमनी शेवा ज्ञक्ति करीश महारां सर्व पाप गयां आज
 महारे मोटो पुन्यनो उदय थयो वली ते गुरु केवा ठे के अनंत
 गुणाना धणि छे मोक्षना सुखना दातार ठे मोक्ष मारगनु कार
 ण एज ठे वली ते गुरु केवा ठे तत्व जोगी ठे तत्वबीलासी ठे त
 त्वाश्रीय छे स्वपरना जाण ठे परजाव त्यागी ठे हेवा जे कोइ
 महारा जे धर्माचार्य साक्षात आ काले परमात्मारूप अहो एमनुं
 उपगारतापणुं जे अज्ञान जीव अजाण तेवाने वडू रीतथी उपदे
 श करीने धर्म पमाडे मार्गमा लावी मोक्ष पोचाडे दूरगतीथी प
 डता वारे एवा जे गुरुजीनो माहा मोटो उपगार ए उपगार वि
 जा थकि निपजे नहि हेवा उपगारीना गुण नुर्शीगण थवानु को
 इ रितथी दिसतु नथि कोटानकोटि जव सुधि सर्व रिते करिने
 शेवा ज्ञक्ति आदे देइने करे तोपण गुण नुर्शीगण न थाय माटे
 हेवा गुरुनो मने समागम मळ्यो ठे धन्य ठे महारा ज्ञाएग धन्य
 आजनो दहाडो धन्य घडी वन्यवेला अथवा स्यादवाद धर्मनो
 जोग मळ्यो ज्या आत्म स्वरूपनी चरचा वारता थइ रहिछे हेवो
 समागम ज्या मले त्यां पण घणो आणद माने एम गुरुवादीकना
 मलवा थकी एवु मनमां विचारे जे आज मने चिंतामणी रत्नको
 टाकोटि मळ्या आज महारा मनना मनोरथ सर्वे फळ्या एवो

घणौ आणंद पांमतो वली मनमा एवु विचारे जे आवां कारण
 मुजने मलेला ठे तेनो विरहे पडे नहि मारे अहोनिश एवा कार
 णनो समागम रहे तो घणु सारु एम आनदमय चिंतवतो वतें
 तेने प्रमोद जावना कहिये १ हवे त्रिजी मध्यस्थ जावना कहि
 ये त्रिये एटले मध्यस्थ केहता सम परीणाम एटले धर्मवंत पुरुष
 अथवा ज्ञानि पुरुष अथवा सरखी सग्धावाला एवा जीवोने दे
 खीने ते उपर राग उपजे तथा मिथ्यादृष्टी कुमार्गीहिसक पुरुषो
 ते उपर पण तेवानु तेमना घणीने तेवा देखीने दया उपजे पण
 तेना उपर छेप न उपजे हेवो मननी माहेलीकोरे विचार थाय
 जे ए विचारा अज्ञान ठे तो हू एने उपदेश देइने हेतु युक्तिये क
 रीने एने हू मार्गमा लावु ए धर्म पामे तो घणु सारु हू तेने मार्ग
 मा लावी शकुंतो बहूज सारु थाय नहि तो ए वचारा अनाथ
 जिव नर्कादिक चार गतिमा रखडशे एवी रीते विचारी तेने उ
 पदेश प्रमुख देवो एम उपदेश देता कदापि मार्गमा न आवे तो
 पण ए जीव उपर छेप करवो नहि एम चिंतववु के ए वचारा
 अजाण ठे ने ससार बोहोलो बाकी जणायछे माठा कर्मना उ
 दये करीने धर्म पामी सकतो नथी एम सम परिणाम राखवा
 एवी रीतनी चिंतवणा तेने मध्यस्थ जावना कहिये ॥ ३ ॥ हवे
 चौथी करुणा जावना कहिये त्रिये करुणा केहता दया सर्व
 जीव उपर राखवी सर्वे जीव आपणा सरखा जाणवा पण कोइ
 जीवने दणवा नहि तथा कोइ जीव दुखी होय तेना उपर पण
 करुणा करवी ते जीवनु दुख टालवानी जो पोतामा सामरथी
 होय तो तेनु दुख टालवु पण बीजा जिवने बाधा पीडा नथाय
 तो तथा धर्म हीण होय तो तेनी पण करुणा करवी जे अहो
 आ वचारा धर्म पाम्या नहि ए संसारमा रखडशे ने महादुखी
 थशे ईत्यादिक चिंतवना तेने करुणा जावना कहिये एटले ए

चारे ज्ञावना धर्मध्यानना घरनी कहिते जाणवी.

हरे शुक्लध्यान कहिये ठैये शुक्ल केहेतां निर्मल शुद्ध पर आ
लवनं विना आत्मस्वरूपने जलखीने तन्मयपणे ध्यावे एवं ध्यान
ते शुक्लध्यान कहिये शा माटे जे स्यात द्यात होय पोताना आत्म
स्वरूपने वीशे रमे तेज शुक्लध्यान जोगछे केमके सिद्धनो पण
एज स्वज्ञावठे तो साधकनो पण स्वज्ञाव एज जोश्ये विजे स्व
ज्ञावे ए वस्तू मले नहि हवे ते शुक्लध्यानना चार पायाठे ते क
हिये छैये प्रथक्त्ववित्तर्कसप्रविचार ॥१॥ एकत्ववित्तर्कसप्रविचार
॥२॥ सुद्धमक्रीयाअप्रतिपाति ॥३॥ उच्छिन्नक्रियानीवृत्ति ॥४॥ ए
चार जेद माहे प्रथम प्रथक्त्ववित्तर्कसप्रविचार कहिये ठैये पण
त्या प्रथमना जे वे पायाठे ते अप्रमत्त ज्ञावे ध्यान थाय अने पा
बलनावे पाया केवलने ध्यावाना ठे अने ए ध्यानना विश्रामने विशेष
अनित्यादि ज्ञावनानो त्याग न थाय ब्रमणा रहितपणे ते ज्ञावनाठे
ते ध्यानना प्राण जाणवा हवे ए ध्यानने विशेष लेस्या त्रण होय प्र
थम तेजु विजि पद्म त्रिजि शुक्लेस्या ए ध्यानने विशेष वर्ततो
जिव जेवनो जजनार थाय तेनु चिन्ह एठे जे आगमनी सर्वा
करे ए ध्यान अकि उत्तम धर्म प्रगटे ए थकि स्वर्गना सुखनी प्राप्ती
थाय मोटु पुन्यानुवंधी पुन्य उपार्जे पण ए अकि मुक्ति न थाय
हवे मुक्ति थवा सारु शुक्लध्यान ते कहिए ठैये त्या प्रथम सम प
रिणाम थाये कपट रहितपणे जिवने मुक्तपणुं धारण कर्तो शु
क्लध्यानने ध्यावे उद्धमस्थपणे आत्मामां मन धरिने रहे त्यारे राग
द्वेषने जिते ते घणीनि मुक्ति थाय हवे ते पायानो विचार कहिये
छश्ये हवे प्रथक्त्व वित्तर्क सप्रविचार नामे पेहेलो पायो कहिये
ठैये एटले जिवथी अजिव जूदो करवा स्वज्ञावथी विज्ञाव जूदो
करवो प्रथक्त्व केहेता जिन्न जिन्न जुदा वेहेची नाखवा स्वरूपने
विशे तथा इव्य तथा पर्जयिने विशेष प्रथक्त्व प्रथक्त्वपणे ध्यान क

रबु पर्जाय ते गुणने विशे सक्रमण करवा गुणने पर्जयिने विशे
 संक्रमण करवा एवि रिते स्वधर्मने विशे धर्मांतर जेद ते प्रथक्त्व
 कहिये तेहनो जे वितर्क केहेता श्रुतज्ञानादिक उपयोग एटले
 त्या नाना प्रकारना नय निखेपा प्रमुख जागे करि विचारबु ए
 टले ए विचाररुप श्रुतज्ञान ध्याबु थयु त्या अर्थ अक्षर जोग इ
 त्यादिकनो जे विचार तेनु माहोमादे सक्रमण करबु अथवा
 निन्न जूदू करबु अथवा ठ इत्य विना गुण पर्याय तेमां जेनि ग
 ति केहेता रमणता थइ ठे एवि रिते प्रथक् प्रथक् नोखो नोखो
 सप्रविचार केहेता आत्मइत्य निन्न काहाडि परइत्य पाच अप्रवि
 चार जाणि दूर करे ते सविकल्प एटले पोतानो नपीयोग एटले
 एक विचास्या पठि बिजो विचार थाये एवि रिते प्रथक् केहेता
 जे निर्मल ने वितर्क केहेता जे विचार स्वपरनो जे करवो एवि
 रिते एकाग्रता पणे जे ध्यान ते प्रथक्त्व वितर्क सप्रविचार नामे
 शुद्धध्याननो पेहेलो पायो जाणवो हेवि रीते पोताना सत्ता स्वरु
 पमा ध्यावे प्रभावनो त्याग करे ए पद सर्वे शुद्ध वेहेवार नयनो
 ठे ज्ञान थकि जेद ज्ञान कहिये ध्यान थकि शुद्धध्याननो पेहेलो
 पायो कहिये ए पायावालो स्वर्गगति पामे ए पायो आठमाथी
 ते अग्निआरमा गुणगणा सूधि होय ए पाया वालाने त्रणे जोग
 उत्कृष्टानु साधन थाय ए प्रथम पायो जाणवो हवे बिजो पायो
 एकत्व वितर्क अप्रविचार केहेता ते ठेकाणे पोदोच्यो थको जिव
 जे वरजे पाचे द्रव्य धर्मास्ती कायादिक तेना गुण पर्याय ते काइ
 इहा ध्यानमां आवे नहि तथा अनन्ताजिव रह्या तेनो पण विचार
 लावे नहि त्या एक पोताना आत्माना गुण पर्याय सहित एक
 त्वपणे ध्यावे एटले आत्मइत्य ज्ञानादिक गुण पर्याय ए सर्वे म
 लिने एक आत्मा थायवे माटे माहारो आत्मा गुण पर्याये क
 रिते एक रुप ठे जेम सिद्ध परमात्मानु रुप ठे तदवत् माहारुख

રૂપ છે હેવુ ધ્યાન તે એકત્વપણે સ્વરૂપ તન્મયપણે આત્મધર્મ અ
 નંતાનો એકત્વપણે ધ્યાન છે પણ ફહાં વિતર્ક કેહેતા શ્રુતજ્ઞાના
 વલંબિપણે અને અપ્રવિચાર કેહેતાં વિકલ્પ રહિત દર્શન જ્ઞાનનો
 સમયાંતરે કારણતા વિના રત્નત્રયીનુ એક સમયી કારણ કાર્યતા
 પણે જે ધ્યાનને વિર્જ ઉપયોગનિ શક્તિ છે તેથી એકાગ્રતાપણે શા
 માટે જે એ સ્થાનકને વિશે ત્રણે જોગ શુદ્ધ હોય અને વિતર્ક કે
 હેતા વિચાર તે પણ થોડો હોય એટલે મનનુ ચંચલપણુ થોડુ હોય
 જેમ સમુદ્ર પવન રહિત થીર થાય તેમ મન થીર થાય એટલે
 હિયાં વિચાર છે પણ સૂક્ષ્મ છે એટલે એ ધ્યાન અવધીજ્ઞાન મન
 પર્જવ જ્ઞાનનો ઉપયોગ દેતાં એ ધ્યાન બનિ શકે નહિ શા માટે કે
 અવધિ મન પર્જવ જ્ઞાન છે તે પરાનુ જાયી છે હેનો વિષયરૂપિ દ્ર
 વ્યને જાણવાનો છે અને આ ધ્યાન છે તે સ્વઅનુ જાયી છે અને
 હેનો વિષય અરૂપિ દ્વ્યને જાણવાનો છે માટે એ બેનો ઉપયોગ
 અન્યો અન્ય પ્રતિ પદ્ધતી છે તે માટે એ ધ્યાન તે શ્રુતજ્ઞાન વહેજ નિ
 પજે એ ધ્યાન થકિ નિર્મલ કેવલજ્ઞાન પામે પણ એ ધ્યાન થકિ
 મુક્તિ કોઈ પામે નહિ શા માટે કે એ પણ જોગાદિક
 ગ્રાહિક છે તે કારણ માટે એવિ રિતે એકાગ્રહપણે એ ધ્યા
 નને વિષે પ્રવર્તે તેને એકત્વ વિતર્ક અપ્રવિચાર નામે ત્રિજો પાયો
 જાણવો ને થીર પરિણામી એ ધ્યાન છે વીપક જેમ પવન રહિત
 થીર શિખા રહે તેમ સંકલ્પ વિકલ્પ રહિત મન એ ધ્યાનમાં રહે
 એ ધ્યાન પર્યાય રૂપ છે વારમા ગુણગણાના અંત્ય સુધી એ ધ્યાન
 છે હવે સુક્ષ્મક્રિયા અપ્રતિપાતિ ત્રિજો પાયો કહિયે છિયે એટલે
 વિજા પાયાના અંતે કેવલજ્ઞાન પામિ તેરમા ગુણગણામા વર્તે ત્યાં
 તો ધ્યાનાત્રીકપણુ હોય તે વાર પછિ તેરમાને અંતે ચન્દ્રદમે જતાં
 ત્રીજો પાયો શુદ્ધધ્યાનનો આવે એક કાયજોગ વાધર થકિ રુંધે
 લો છે તથા મનજોગ વચનજોગ સમસ્ત રુંધેલા છે તથા કેટલાક

આચારજ કેહેછે કે વાધરજ રોકેજા છે એ રીતે વાધર જોગ રો
 કિને તથા વચનકાયાના સૂક્ષ્મજોગ પણ રોકીને અજોગી થયો ત્યા
 અપ્રતિપાતિ નિર્મલ વિરજ અચજતારુપ પરીણામ તે સૂક્ષ્મક્રિયા
 અપ્રતિપાતિ ધ્યાન જાણવું હજા સત્તાયે પચાસિ પ્રકૃતિ હતી તે
 મધ્યે વોતેર પ્રકૃતિ સ્વપાવાની ને વાકિની તેર રહિ એ તિજો પા
 યો જાણવો હવે ચોથો ઝહિન ક્રિયાનિવૃત્તિ નામે કહિયે ણિયે જે
 જોગ કાયાનો સુક્ષ્મ રહ્યો હતો તેપણ રોક્યો એટલે સર્વે જોગ
 રુધ્યા ને સર્વે ક્રિયાનો હજા ઝઠેદ થઈ ગયો અને હજા શૈલેશિકર્ણ
 કરે એટલે શૈલ કેહેતા જેવો પર્વત જેમ કોઈ પવન થકી કંપે
 નહિ તેમ અજોગી મુનીશ્વર શૈલેશિકર્ણ પોચા થકા નિદ્રકપપણે
 રહે તેર પ્રકૃતિ જે રહિ હૂતી તેનો પણ ત્યા ક્ષય કરીને અકર્મા
 થાય સર્વ ક્રિયા રહિત થઈને સ્વસ્વરુપ પ્રગટ કરે એ ધ્યાનનુ નામ
 સમુચિત્ત ક્રિયા શુક્લધ્યાન વિજુ પણ નામ છે હવે એ ધ્યાનનો ચો
 થો પાયો ધ્યાતા થકા શરીર અવગાદના આવજુ સર્વ થકી અ
 લગો થઈને મોક્ષમા જાય એટલે એ શુક્લધ્યાનનો ચોથો પાયો ક
 હ્યો હવે એ શુક્લધ્યાનના બ્યાર પાયાનું ફલ કહિયે છિયે તે પ્રથ
 મના જે વે પાયા છે તે ધ્યાવાવાલો દેવલોક જાય ને ઉપરના વે પા
 યામા પેહેલો જે પાયો છે તેમા મરણ છે નહિ અને ચોથા પાયા
 વાલો મોક્ષ જાય ને ત્રિજાને મરણ છે નહિ પણ ચોથે પાયે થઈને
 સિદ્ધી વેરે એ કઈ પાછા પડવાના છે નહિ માટે એ વજ્રે પાયા અવ
 શ્ય મોક્ષ ગતિજ છે હવે એ શુક્લધ્યાનવાલો જથાર્થ પદાર્થ દેરે
 આશ્રવનો નાશ દેશે ને સસાર સ્વરુપ એ જીવની પરપરાનું કારણ
 દેશે અન્ય પદાર્થ સર્વ આત્મા થકિ વિપરિતપણે જાણે એ શુક્લ
 ધ્યાનના વિસામમા એવી રીતે જાણે દેશે તથા શુક્લધ્યાનના ત્રણે
 પાયામા ધર્મ ઉત્કૃષ્ટિ શુક્લેસ્થા જાણવિ ને ચોથો પાયો જે છે
 તેતો લેસ્થાયે કરીને રહિત કહ્યો છે એટલે તેને વીઠો લેસ્થા હોય

नहि ने शुद्ध ध्यानवाला जोग पण सर्वे शुद्ध होय हवे ए शुद्ध
 ध्याननु लक्षण कहिये त्रिये अहिंसक होय मोह रहित होय विवे
 कि होय त्याग बुद्धि होय वली अवंध थयो ते माटे उपसर्ग परी
 सह्यी कंप्ते नहि नीरज्यपणे वर्ते सुद्धम अर्थने विशेष पण मुज्जा
 य नही नीशंकपणे रहे मोह मायाना लक्षण अकि तथा सर्व सं
 जोग थकि जुदो रहे ए सर्व विवेकनां लक्षण जाणवां देह तथा
 उपगर्णानि त्याग बुद्धिये असंग अनुष्ठाने वर्ते एटले उपसर्ग अनु
 स्थानरूप लक्षणे करी वर्ते हेवी रीत जे मुनी ए लक्षण ध्यानादी
 कने बीशे प्रवर्ते ते ज्ञानीपणु पामे ए रीते ध्याननो जे अनुक्रमने
 शुध रीते जाणीने एज परमात्मानि आझा ठे हेवी रीते ते आ
 ज्ञानो अभ्यास करशे ते सपूर्ण अध्यात्म ज्ञानी अशे हवे ए ध्या
 ननो महिमा कहिये त्रिये के ज्यां एवुं परिपक्व उत्कृष्ट ध्यान पा
 मे थके इंद्र चंद्र नागिंद्रनी पदवी ते मुनिश्वर तरखला वरोवर
 गणे ठे शामाटे के आत्माने प्रकाश सुखे सुखे करे एवु ज्ञान प्र
 गटे ने बलि ज्वनो नाश करे एवुं ते माटे एज ध्यानने शेवो अने
 जे कामातुरि होय ते पण कामदज्ञाने छोडे शा माटे के जड
 स्वप्नाव जाणीने विषय सुखनो त्याग करे पण राग दशा
 छांडवितो घणी डुकर ठे अने जे ध्यानवंत मुनिश्वरछे तेतो पर
 मात्मारूपज साक्षात दर्सें ठे ते ध्यानमा तृप्ति पामिने फरीने ते
 रागादिक न वछे अने विजा जे जिवो रह्या तेने रात्री सर्व नि
 दामां जायठे अने ध्यानदशा वालाने रात्रि तो उठव मोछव ए
 सर्वे सरखा आनंदमाज जायठे अने जे ससारि जीव विषयमा
 लब्ध थका जे वेलाए जागे ठे ते वेजा ध्यानि पुषोने सयन कर
 वानु ठे जेम अवड कुवानु पाशि जेम डोहोलायेलु बगडेलु होय
 तेम ध्यान विनानु मन एवू जाणवू अने जे सर्व थकि सिद्ध फ
 लनी इच्छा राखे तो त्यातो ध्यानरूपीया घटमां मनरूपी अंजलि

अर्थ कह्यो एवि रीते जेनु प्रवर्तन होय अने जे ए शुक्लध्यान ध्यावे ते घणी मुक्तिनां सुख पामे एटले ए शुक्लध्यान कह्यु तथा ए च्यार ध्यान मध्येथी प्रथम जे वे ध्यान आर्त्तध्यान तथा रुद्रध्यान वे ते अवश्य ठाडवा जोगवे अने धर्मध्यान जेवे ते आदरवा जोगवे पण ए थकी मुक्ति परावर्तनथी पण स्वर्गना सुख मले अने शुक्लध्यानछे ते मध्ये वे पायावे तेतो स्वर्गना सुखना वा तार छे ते कोइक जिव आश्रीने वे पण घणा जिवने तो ए मुक्तिनु कारण वे शा माटे जे पेहेलो पायो आठमाथी ते दशमा गुणगणा सुधीवे एटले ए त्रण गुणगणाने विद्दो तो कइ मरण वे नहि इहा जे स्वर्गादिक गति केहेवि ते उपरना गुणगणाने अथवा निचला गुणगणाने आश्रीने केहेवानु वे शा माटे के जो मृत्यु पामवु होय तो पाठा पडे ने छेवे सातमे आविने मृत्यु पा मे अथवा चमे तो अगिआर्मे गुणगणे जइने मरे तो सर्वार्थ सिद्धे जाय अथवा अगिआरमे नज जाय ने पधारो वारमे जाय तो केवलज्ञान उपारजी अतघड केवलि थइ चन्द्रमाने अंते काल करि मोक्षे जाय पण शुक्लध्यानना पेहेला पायामा तो काइ जिव काल धर्म पामे नहि इहा कोइ केहेदो के जो काल गति न थि पामता तो स्वर्गगति केहेवानी इी जरुर वे तेनो उत्तर के ए ध्याने वर्ते वे जे आत्मा तेनो उपयोग सर्वकर्म नाश करवा जेवो नथी एटले जेटलि एना उपयोगनि रमणतानो सुमार जोइने स्वर्गगति कहिये ठिये पण इहा मरण पामे नहिज हवे विजा पायाने जे स्वर्गगति कहि तेनो विचार कहू तु जे ए पण कोइक जिवआश्री वे पण काइ सर्व जिवआश्री नथि शा माटे जे उप सम श्रेणी जे जीव आदरे ते जिव अगिआर्मे गुणगणे आव्यो थको मर्ण पामे तो सर्वार्थ सिद्धे जाय ने पाछो पडे तो दशमे गुणगणे जाय तेनि तो कइ गति केहेवानि जरुर वे नहि शामाटे

जे एम करतां फरियी चडे तो मोक्षे पण जाय अथवा छे सा
 तमे गुणगणे जतो रहे तो स्वर्गे पण जाय तेथि पण घणो निचो
 उत्तरि जाय तो नर्कादीक गतिने विडो पण जाय माटे पडतानो
 तो काइ नियम छे नहि हवे जे जिव उपसम श्रेणिए न चडे ने
 क्षेपक श्रेणीए चडे ते जिव दशमा गुणगणाने अंते मोहनिकर्म
 नो क्षय करे इहां सुधी पेहेलो पायो जाणवो हवे त्यां थकि दश
 मानो उठ्यो वारमे गुणगणे जाय पण ते अगिआरमे सर्व धान
 ज जाय त्यातो उपसम श्रेणीवालो होय तेज जाय हवे जे बार
 मे गुणगणे गएलो जिव क्षेपक श्रेणिवालो त्या शुद्धध्याननो वि
 जो पायो ध्याय ते ए पाचाना ध्यानने विडो वर्तते थके त्रण क
 र्मनो नाश करे ज्ञानावरणी ॥१॥ दर्शनावरणी ॥२॥ अंतराय ॥
 ३॥ अने एक मोहनि कर्मनो नाश प्रथम दशमे गुणगणे करेलो
 हतो एटले ए चारे कर्मनो क्षय थयो ते कर्मने घातीकर्म कहिये
 एटले घाती केहेता आत्माना गुणनि घात करता ठे ते कहिये
 छिये ज्ञानावरणि कर्म ठे ते ज्ञानगुणने हणे छे दर्शनावरणि कर्म
 छे ते दर्शन गुणने हणे ठे मोहनिकर्म ठे ते चारोत्र धर्म तथा स
 मकीत धर्म बन्नेनो नाशकर्ता छे तथा विरजगुण अंतराय कर्मे
 दाव्या छे एटले ए चारे कर्म आत्माना जे चारे गुण मोटा ठे
 तेने ए हणता ठे माटे एने घातिकर्म कहिये ने बाकीनां जे चार
 कर्म ठे ते आत्माना गुणने हणता नथी तेतो शुद्धाशुद्ध फलना
 देखाडनारा ठे माटे एवा जे चार घातिकर्म ए विज्ञा पायाना
 ध्यान थकी हणाय ते घणी केवलज्ञान पामे पण इहां मुक्ति पां
 मे नहि शा माटे के वारमु तेरमु गुणगणु पण अमरज ठे पण
 मुक्तिनु कारण तादृश्य ठे हवे त्रिजो पायो ठे ते पण अजोगीप
 णाने थापे पण मुक्ति न थाय पण ए मुक्तिनु कारण ठे पण
 ति दोतेर सत्ताए वाकि छे ते

जाने हलको करे

चोथो पायो ध्याता थका सर्व कर्मनो नाश करे ए पायाने अते मुक्ति पामे एटले ए ध्यान मोक्षनुज कारण छे एक मुक्तिरूप जाणवु मुक्ति रुपिया मालिया उपर जावु तेने ए शुद्धध्यान रुपणि निसरणि जोइये ते शुद्धध्यानरुपणि निसरणीने च्यार पगधिया छे ते पगधीये पगथीये चढीने चोथा पगथीयाने अंते मुक्तिरुपिया मेहेलमा जवाय इहा कोइ ए च्यार पगधिया विना विजा पगथिया मुक्ति जवाना केहेछे अथवा पोते पण चडरा चाहे छे अथवा विजाने पण एवा पगथीया वतावे छे ते सर्वे मिथ्या छे ते मार्ग अज्ञानिनो जाणवो ए वचारा उलटा सत्तारमा च्यार गति रखडवु धारे छे जन्म मरणना फेरा तेना टले नहि ते घणी मोक्षे कोइ काले जाय नहि जे दहाडे आ शुद्धध्यान रुपणी निसरणीये चडशे ते दहाडेज मुक्तिनि आशा राखवि तो इहा कोइ केहेशे के धर्मध्यान पण विण खपनु थयु तेनो उत्तर के धर्मध्यान ठे ते शुद्धध्याननु कारण ठे माटे ते अकारण न थाय मुक्ति तो ज्ञान ध्यान वडेज ठे माटे ज्ञान ध्यान विना अपर जे रह्यु ते अकारण छे हवे जे ध्यान कहा ते सर्वनु सार सक्षेपथी देखाडु छु परभावनो त्याग करवो मननि चलाचल सर्व टालवि अने स्वभावमा धीर थइ जवु एटले सर्वे ध्यान थइ चुक्या इहाज मुक्ति थइ चुकी तेने इहा जिवता पण मुक्ति ठे ने मुवा पछी पण मोक्षे जाय

॥३॥ एह ग्रंथ पुरण हुवो बहु शास्त्र अनुमान, ध्यान जेद एम जाखिया तेह सुणजो ज्ञान ॥ १ ॥ आर्चरुद्ध्यान ए पाया आठशु जोय, तजवा जाख्या ज्ञानिये ते जाख्या ए सोय ॥ २ ॥ धर्मध्यान च्यार जेदथी जाख्यो तास विचार, पदस्थ पिडस्थ एम जाणिये रुपस्थ कह्यो निर्धार ॥ ३ ॥ जावना च्यार कहि तेहनी जाखी ग्रंथ मोजार, लक्षणादि स्वरूप ते ज्ञानि मन सुख सार ॥

४॥ शुक्लध्यान तेम ज्ञाखीयु पाया च्यार समेत, तेम रुपातित
 ज्ञाखीयु ए मुक्तिनु खेत ॥५॥ इत्यादिक बहु वारता ज्ञाखि ग्रंथ
 मोऊार, वांची आणंद पांमशे पडितजन निरधार ॥६॥ एह ग्रंथ
 ज्ञाणतां थका टुटे कर्मनी जाल, पामे सुख ते सास्वता मुक्ति तणा
 तत्काल ॥७॥ एह ग्रंथ रुदये धरि ध्यान करे वलि जेह, ते नव अ
 टवि नव नमे पामे शिव वधु गेह ॥८॥ धुपे रे अविचल रहो एह
 ग्रंथ सुखकार, अर्क तेज जेम विस्तरे तेम विस्तरो उदार ॥९॥
 पंडीतने मुख मुख वसे आत्म अर्थि तेम जोय, ए ग्रंथ सम अव
 रजो नवि दिसे पण कोय ॥१०॥ मुक्ति दायक ए ग्रंथ छे एहिज
 मुक्ति स्वरूप, समजे ज्ञानी होय ते ज्ञाख्यु आत्म स्वरूप ॥११॥
 एग्रंथ रुपछे ब्रह्म जलो पत्र समतारुप, कुशम तेहना जाणिये
 नरत्तरंग स्वरूप ॥१२॥ फल एनु अविचल ठे सुख पण अविचल
 एह, धिति पण अविचल जलि शिव वधुने गेह ॥१३॥ जिनवर मु
 नि तणो हूकम जे माथे चढाय, पामे सुख ते सास्वता वेगे पोचे
 ध्याय ॥१४॥ उगणी सत संवछरे उपर वाविस जाण, वैशाख शुदि
 पंचमि दिन वार गुरु प्रमाण ॥१५॥ आमोद गामे ए रच्यो निज
 आनंद प्रमाण, संघ तणे आनंद धणो ध्यान रसे गुण खाण ॥१६॥
 एग्रंथ पुरण थयो पुरण आत्मीक सुख, मुनि हूकम कहे एह ध्या
 वशे तेने नहि नव डुख ॥१७॥ नव डुख सेदेजे मटे ध्यान रसे
 सुखकार, किरिया कष्ट न जोइए ए फोगट आल पंपाल ॥१८॥
 खटपट सवि दूरे करो थीर करो निज चीत, आत्म गुण प्रगट हो
 शे प्रगटे वोहोलु वित ॥१९॥ एग्रंथ जे वाचे ज्ञेते ते थाये संत
 रूप, राग द्वेष तेहना टले होय आत्म स्वरूप ॥२०॥ मुनि हूकम
 कहे आत्मीक जेहने प्रगटी चाल शिव बहूना सुख जोगवे होवे
 मंगल माल ॥२१॥

અનુભવપ્રકાશ ગ્રંથ.

શ્રીગુરુચ્યોનમ

અતર અનુજવકે પ્રકાશતા જે અનુજવ તેનો વોધ થાય
એવો આ ગ્રંથ છે એટલે આ ગ્રંથને વિષે અનુજવનો વિચાર કહ્યું
શા માટે જે મુક્તિ માર્ગ સાધનના અનેક માર્ગ છે પણ અનુજવ
વિના કોઈ જીવની મુક્તિ થાય નહીં મુખ્ય રાજમાર્ગ તો એજ છે
વીજા જે માર્ગ છે તે સર્વે છિડિયો છે તે પણ છિડિયો અનુજવની
હૃદ સુધી તો પોચતીજ નથી તો આગલ શાનીજ ચાલે અને અ
નુજવ છે તે કેવો છે સાક્ષાત રત્ન ચિંતામણી જેવો છે જેમ રત્ન
ચિંતામણી મનોવંછિત પુરે તે પણ એક જવનુ ને ઘણા સીક સુખ
નો ઢાતાર છે અને અનુજવ છે તેતો અધિનાશી સુખનો ઢાતાર છે
શા માટે જે આ જવને વિષે તો આત્મ અનુજવ કરવાથી સતોષ
રૂપી જે સુખ ઉત્પન્ન થાય તે મુખ થકી તો કેદેવાય નહિ જેને
કેવલી તથા અનુજવી જાણે કેમકે એ સુખને પડશે કોઈ વીજા
સુખની ઉપમા દેવા જોગ છે નહિ તો પ્રત્યક્ષ જોતા અનુજવ છે તે
તો ચિંતામણી રત્ન છે અને પરજવે સર્વ કર્મ થકી મુકાવીને શુદ્ધ
સ્વરૂપ નિરજન નીરાકાર અર્થ પોતાના શુદ્ધ સ્વનાવને થીરતાપ
ણુ પામીને સિદ્ધકેત્રમા વિરાજમાન થકો અનતોકાલ રહે એટલે
એને જનમ જરા મરણના હુલ્લ ટલે માટે અનુજવ એજ ચિંતામણી
રત્ન છે એજ સત્ય છે પેલું ચિંતામણી રત્ન છે તેતો પુદગલીક છે તે
તો જીવને ઘણો કાલ રહ્યાવનાર છે અને આતો મોક્ષ ઢાતાર છે
અહીંયા કોઈ કેશે જે ચિંતામણી રત્ન જવ વધારનાર છે તો એની
ઉપમા કેમ દીધી

તેનો ઉત્તર જે સસારની માહેલીકોર અથી વીજી વસ્તુ ઉ
ત્તમ જોવામા આવતી નથી માટે એની ઉપમા દીધી માટે ઉપમા

તે કંઈ વરાવર ગણવી નહીં હવે જે અનુભવ છે તે મહા અમૃતરસ છે એટલે અમૃત કેહેતાં શું કે જેને खावे ફરીથી મરવું ન પડે તેને અમૃત કહીયે અહીંયા અજાણ લોક ઘણી જગાયે વતલાવે છે પણ તે સર્વે અસત છે કેમકે ઇંદ્રાદીક સર્વેને જનમ મરણ રહ્યાં છે માટે ત્યાં કંઈ અમૃતરસ છે નહિ અમૃતરસ તો એક અનુજ્ઞવ જ્ઞાનમાંજ છે જેને પીધે થકી જનમવુ મરવુ પડે નહિ ઇત્યાદિક ઘણી ટપમા જે સારમા સાર હોય તે અનુભવ જ્ઞાનમાંજ લાગુ પડે છે પણ વીજાને સારી ટપમા લાગુ પડતી નથી જ્ઞા માટે જે મુક્તિ સાધનને વિષે તપ જપ ક્રિયા કષ્ટ પૂજા ડોવા દાનાદિક એ સર્વે મિથ્યા જ્ઞાવ છે એ થકી પણ મુક્તિ ત્રણ કાલમાં થાય નહિ મુક્તિનો માર્ગ તો એ અનુભવ જ્ઞાનજ છે એટલે અનુજ્ઞવ છે તે શુદ્ધ સ્વરૂપનાં પગથીયા છે અને શુદ્ધ સ્વરૂપ તે મુક્તિનો દરવાજો છે તે કારણ માટે ધર્મ અર્થી જીવોને આત્મ અનુજ્ઞવરૂપ પગથીયે પગ થીયે ચડવું તો કોઈ વચ્ચે શુદ્ધ સ્વરૂપ રૂપ દરવાજામાં પેસાડો તો મુક્તિના સુખ પણ પામશો અને એ અનુજ્ઞવ વિના વીજે ખાડે અવલે પગથીયે ચડશો તો ધર્મ કોઈ દિન પામવાના નથી મુક્તિ નાં સુખ તમને મલશે નહિ ચાર ગતી સંસારમા રચ્ચશો માટે આત્મ અનુજ્ઞવ કરો કે તમારુ કલ્યાણ થાય એ હમારો હેતુ ઉપ દેશ છે. ઇતિ પીઠિકા.

હવે અનુજ્ઞવ પદાર્થ છે એટલે અનુજ્ઞવ કેતાં જે વીચારણ તે ને અનુજ્ઞવ કહિયે તેના વે જ્ઞેદ છે એક શુદ્ધ ૧ વીજો અશુદ્ધ ૨ હવે જે અશુદ્ધ અનુજ્ઞવ છે તેના વે જ્ઞેદ છે એક શુદ્ધ ૧ વીજો અશુદ્ધ ૨ તે મધ્યે અશુદ્ધના વે જ્ઞેદ છે એક કૃત્રિમ ૧ એક સેજથી હવે જે કૃત્રિમ અશુદ્ધ અનુજ્ઞવ છે તે સંસારની માહેલી કોરે અશુદ્ધ કૃતવનો જેટલો વિચાર તથા કેટલાકમાં ધર્મ તથા પુણ્ય કહે છે જીવાદીક એ સાંપ્રમુખ સર્વે જાવ રહ્યા છે તથા રાગ દ્વેષ મોહ વિ

પય કઠાયાદિક નુત્પન્ન કરવાં તેને લોકીકને વિષે ધર્મ તથા પુન્ય કેટલાએક કામમા માને છે તે સર્વે કૃત્રિમ અશુભ અનુભવ જાણવો હવે જે સેહેજ અશુભ અનુભવ તેનો વિચાર કહુંવું એટલે જીવ માત્ર અનાદિકાલના અજ્ઞાની છે અને મિથ્યા ? અવૃત્ત ૧ કઠાય ૩ જોગ ૪ પ્રમુખને વિષે કારણ વિના રમણતા કરી રહ્યો છે તવ સંગ ક્રિયા રૂપ છે તે અનંતા કર્મ નવા અશુભ વાધે છે એજ વીચારણા તેને સ્વજ્ઞાવિક અશુભ અનુભવ કહીયે એ વીજો નેદશ હવે જે શુભ કૃત્રિમ અનુભવ તેનો વીચાર કહુંવું એટલે શુભ કેહેતા જે રુના પુદગલનુ મેલવવું અશુભ કેહેતા જે માતા પુદગલનુ મેલવવું માતા પુદગલ તે પાપરૂપ રુડા પુદગલ તે પુન્યરૂપ હવે અહીંયા શુભ જે કૃત્રિમ તે પુન્યરૂપ છે તે અહીંયા શુ વિચાર કરે તે કહુંવું હંશા મૂલા અદત મૈથુન ને પરિગ્રહ ઇત્યાદિક તજવાનો જે વિચાર તેને વિષે એકાગ્ર ચીત્ત તલાલીનપણું તેને અનુભવ કહિયે તે કૃત્રિમ અનુભવ થયો પણ કઈ સ્વજ્ઞાવ થકી ક્ષય નુપસમ જ્ઞાવ આવે નહીં તો એથી કઈ આત્માનુ કલ્યાણ થયું નહિ વિશેષ પુન્યવધ પણ વાય નહિ એ સામાન્ય પ્રકાર શુભ કૃત્રિમ અનુભવ કહિયે ઢીયે પણ એથી કઈ આગલ કારજ સિદ્ધિ નથી હવે જે આગલ અક્રતમ સ્વજ્ઞાવિક જે શુભ અનુભવ તેના અનેક નેદેઢે કોઈક તો વેહેવાર સમકીતનો વીચાર કરે કોઈ દેશવીર્તી કોઈક સર્વ વીર્તીપણાનો વિચાર કરે પણ તે શુદ્ધ નથી જ્ઞા માટે જે તે તે ખાનકની પ્રકૃતીયોનો નાશ થયા નથી માટે તે અશુદ્ધ છે

શિષ્ય વાક્ય.—સ્વામી એને સ્વજ્ઞાવિક તો કહો છો અને અશુદ્ધકેમ કહો છો તેનો ઉત્તર જે સ્વજ્ઞાવિક કહિયે છિયે તેનું કારણ સાજલ—જે એને સ્વજ્ઞાવેજ સસાર નુપરથી રાગાદિક મદ પડ્યો છે અને જવ જયથી કરિને ઉદ્દેગપણું છે તેથી સ્વજ્ઞાવેજ શુભ રમણતા રહે છે તે મધ્યે કોઈક જિવ જથ્થા પ્રવર્તિ કારણે

गयो अने कोइक न गयो ए माटे एने स्वभाविक शुद्ध कहिये
 पण शुद्ध तो एताही घणुं डुरछे अने ए शुभ अनुभवही पुन्य
 किंचितसार उपाजें माटे एने स्वभाविक शुभ अनुभव कहिये.
 हवे जे शुद्ध अनुभवनुं स्वरूप कहछुं ते ए श्रोताजनो एकाग्रचि
 त अइने धारजो एही तमारा आत्मानु कल्याण थरो हवे शुद्ध
 अनुभव ते विचित्र प्रकारनो ठे परंतु समुदाये तेना वे जेद १ ए
 ककृतम अशुद्ध अनुभव १ बीजो कृत्रिम शुद्ध अनुभव हवे जे
 कृत्रिम शुद्ध अनुभव ठे ते आत्माने देव तत्व करी विचार अथवा
 इव्य गुण प्रजायनो विचार करे अथवा ज्ञानदर्शन चारीत्रनो वि
 चार करे तेने कृत्रिम शुद्ध अनुभव कहिये.

शिष्यवाक्यः—स्वामि एतो प्रथम अशुद्ध बालाने धेर वि
 चार हतो ज तो अहिंसा विशेष शुं धयुं ने शुद्ध शा थकी कहो ठो
 ॥तेनो उत्तरा॥ हवे गुरुजी माहाराज शिष्यने समजावे ठे देवाणुं
 प्रिय त्यां तो सम्यक गुण प्रगट थयो माटे एने शुद्ध कहिये ठिये
 एटले जेने सम्यक गुण प्रगट्यो तेने ज्ञानी कहिये जेने सम्यक
 गुण न प्रगट्यो तेने अज्ञानी कहिये अज्ञान ते अशुद्धने ज्ञान ते
 शुद्ध ते माटे तेने शुद्ध अनुभव कहिये ठिये.

शिष्यवाक्यः—स्वामिसम्यकभावतेशुं ॥तेनो उत्तरा॥ जे स
 म्यक केहेतां जे जेले प्रकारे आत्मस्वरूपनु जाणवु तेने सम्यक
 भाव कहिये हवे ते सम्यकभावनुं जे प्रगटवुं तेना वे जेद ठे एक
 व्यवहार थकी १ बीजो निश्चे थकी त्यां व्यवहार थकी जे देव
 अरिहत १ गुरु सुसाधु निग्रंथ शुद्ध परुषक शुद्ध भावमां रमण
 ता वाला २ धर्म जे केवली भाखीत खट इव्य पंचास्तिकाय ते
 मध्येही एक आत्म द्रव्य जिवास्तिकाय ते आदरवा जोग छे वा
 की धर्मास्ति १ अधर्मास्ति २ आकास्ति ३ ए त्रण इव्य आण
 वा जोग ठे पुज्जलास्तिक छांढवा जोग ए त्रणो तत्व ३

જનું થાય છે જા માટે જે આત્મા છે તેનો અરૂપી છે અને રૂપીને વિષે દવાણો છે હવે તું અરૂપીને શી રીતે જાણીશ અને તેનો અનુભવ શી રીતે કરીશ માટે દ્રવ્યના લક્ષણ જલસ્રવા જોશ્યે લક્ષણ વહે કરીને સર્વે જૂદા પડે પછી તે માહીયી આપણો દ્રવ્ય છે તે આપણે પ્રહી લશ્યે ને વાકીના ઈચ્છ્ય છે તેને પદ્યા મુકીયે અને આપણે આપણા આત્માનો પઠે અનુભવ કરીયે તે માટે પ્રથમ સર્વ ઈચ્છ્યને જાણવા જોશ્યે અને તેના લક્ષણ ગુણ પ્રજાય સર્વે જાણવા જોશ્યે ત્યારે સત અનુભવ થાય તે માટે પ્રથમ ઈચ્છ્યનાનામ કહુવું ધર્માસ્તીકાય ૧ અધર્માસ્તીકાય ૨ આકાસ્તીકાય ૩ પુજ્જાસ્તીકાય ૪ જિવાસ્તીકાય ૫ ને ઠઠો કાલ દ્રવ્ય ૬ હવે તેનું લક્ષણ ઉત્પાત વચને ધ્રુવે તે ઉપજવું ને વણસવું તે પ્રજાય નયની અપેક્ષાયે છે અને ધ્રુવતાપણુ તે દ્રવ્યાર્થક નયની અપેક્ષાયે છે એ જે કહ નુત્પાતને વચ સંજુક્ત એ સત લક્ષણ ઈચ્છ્યનાં છે.

હવે તે જે પ્રજાયનો જે મમુદાયે તેને ગુણ કહિયે ઠિયે એ દલે એક એક ઈચ્છ્યમા અનંતા ગુણ રહ્યા છે ને એક એક ગુણમા અનંતા પ્રજાય રહ્યા છે ઇત્યાદિક અનેક વિચાર છે પણ ગુણ પ્રજાય વત તે ઈચ્છ્ય હવે જે અર્થ ક્રિયા કરે તેને ઈચ્છ્ય કહ્યા છે ત્યાંતો પોત પોતાનો અર્થ સાથે તેને ઈચ્છ્ય કહિયે તે મધે ધર્માસ્તિકાય ચલણ સાહ્યને અધર્માસ્તિકાય થીર સાહ્ય કરે આકાશ અવગાહના આપે અને કાલ વર્તનાપણુ કરે એ સર્વે આપ આપણી ક્રીયા કરે છે અને પુઠ્ઠાસ્તિક છે તે પણ મલવું ને વીંચરવું પુરણ થવું ને વેરા ૬ જવું એ પણ પોત પોતાની શક્તીયે પોત પોતાની અર્થક્રીયા કરે પણ તેને તન એજ મહા અજ્ઞાનમા પડ્યો થકો પોતે પરાક્રિયા કરે છે એ મોટું હુ.સ્વ થાય છે લક્ષણ છે તે તું તારો ધર્મ છોમીને પરથ એ તને અનાદિકાલનુ અજ્ઞાન સગી

वीरखेड़ी कहिये छिये तेने विषे वक्तव्यपणु ठे शा माटे के सुख
 दुःखने वेदे ठे तेने विषे पण मती अज्ञाननो क्षय उपसम ठे इहां
 कोइ केहेसो जे मती अज्ञान ने सुत अज्ञान पण सिद्धातमा कहा
 ठे तेनो उत्तर के ए बात सिद्धातमा कहिछे ते सत्य ठे शा माटे
 के एक उपजती वखत अप्रजाप्त अवस्थामा लाधे शा माटे केजे
 कोइक जीव सास्वादन गुणगणो रह्यो थको मरण पामे ठे अने
 वीरखेड़ी उपजे ठे ते जीवने उपजती वखत लाधे पण काइ सर्व
 जीव आसरीने कह्यु नथी माटे ए गती आशरीने तो मती अ
 ज्ञान ने सूत अज्ञान ए बेनो क्षय उपसम लाधे छे तथा असेनि
 या पचद्रीने मती अज्ञान ने सूत अज्ञान ए बेनोज क्षय उपसम
 लाधे ठे तथा सेनिया पचंडीने त्रण क्षय उपसम लाधे मती अ
 ज्ञान श्रूत अज्ञान ने विनग अज्ञान ते मध्ये विभंग अज्ञान ठे ते
 नारकीने तथा देवने भव प्रत्ये ठे अने त्रीजच तथा मनुष पच
 द्री ए बने गुण प्रत्ये छे ते पण त्रणे अज्ञानना अनन्ता भेद ठे इहा
 कोइ केहेसो के अवधीना असख्याता तथा मती श्रूतना सख्या
 ता भेद ठे तेनो उत्तर के सख्याता तथा असख्याता भेद कहा ते
 तो उपजवा आशरी ठे पण ए ज्ञानना विषेना अनन्ता भेद ठे ए
 अज्ञानना क्षय उपसमनो सक्षेपे विचार कह्यो हवे ज्ञानना क्षय
 उपसमनो विचार कह्यु पण ते ज्ञाननो विचार तो विस्तारे छे
 ते केहेता तो ग्रथ गोरव थइ जायने अहिया तो अनुभवनो वि
 चार केहेचो ठे माटे अनुभव जेटलो सक्षेपे कहिशु हवे जे अनु
 भव करवो तेतो सस्वरूपनो करवो फायदो तो तेमाज ठे परस्व
 रूपना अनुभवमा काइ फायदो छे नही हवे त्या स्वस्वरूपनु जा
 णवु ते परस्वरूपनु जाणया विना स्वस्वरूप जल्लखाय नही अही
 या कोइ केहेसो जे परस्वरूपने जाणवानु शु काम ठे एक आत्मा
 नो अनुभव करीये तेने कहीये के भाइ तारु बोलवु काची सम

જનું થાય છે શા માટે જે આત્મા છે તેનો અરૂપી છે અને રૂપીને વિષે દવાણો છે હવે તું અરૂપીને શી રીતે જાણીશ અને તેનો અનુભવ શી રીતે કરીશ માટે દ્રવ્યના લક્ષણ ઝલકવા જોઈએ લક્ષણ વહે કરીને સર્વે જૂદા પડે પઠી તે માહીથી આપણો દ્રવ્ય છે તે આપણે ગ્રહી લઈએ ને વાકીના ઈચ્છ્ય છે તેને પડ્યા મુકીએ અને આપણે આપણા આત્માનો પઠે અનુભવ કરીએ તે માટે પ્રથમ સર્વે ઈચ્છ્યને જાણવા જોઈએ અને તેના લક્ષણ ગુણ પ્રજાય સર્વે જાણવા જોઈએ ત્યારે સત અનુભવ થાય તે માટે પ્રથમ ઈચ્છ્યનાનામ કહવું ધર્માસ્તીકાય ૧ અધર્માસ્તીકાય ૨ આકાસ્તીકાય ૩ પુ જ્ઞાસ્તીકાય ૪ જિવાસ્તીકાય ૫ ને ઠો કાલ દ્રવ્ય ૬ હવે તેનું લક્ષણ ઉત્પાત વચને ધ્રુવે તે ઉપજવું ને વણસવું તે પ્રજાય નયની અપેક્ષાએ છે અને ધ્રુવતાપણુ તે દ્રવ્યાર્થક નયની અપેક્ષાએ છે એ જે કઈ ઉત્પાતને વચ સજુક્ત એ સત લક્ષણ ઈચ્છ્યના છે

હવે તે જે પ્રજાયનો જે સમુદાયે તેને ગુણ કહિયે ઊંચે એ ટલે એક એક ઈચ્છ્યમા અનંતા ગુણ રહ્યા છે ને એક એક ગુણમાં અનંતા પ્રજાય રહ્યા છે ઇત્યાદિક અનેક વિચાર છે પણ ગુણ પ્રજાય વંત તે ઈચ્છ્ય હવે જે અર્થ ક્રિયા કરે તેને ઈચ્છ્ય કહ્યા છે ત્યાંતો પોત પોતાનો અર્થ સાધે તેને ઈચ્છ્ય કહિયે તે મધે ધર્માસ્તિકાય ચલણ સાહ્યને અધર્માસ્તિકાય થીર સાહ્ય કરે આકાશ અવગાહના આ પે અને કાલ વર્તનાપણુ કરે એ સર્વે આપ આપણી ક્રીયા કરે છે અને પુદગલાસ્તિક છે તે પણ મલવું ને વીંચરવું પુરણ થવું ને વેરા ૨ જવું એ પણ પોત પોતાની શક્તીએ પોત પોતાની અર્થક્રીયા કરે છે પણ આપણો જે ચેતન એજ મહા અજ્ઞાનમાં પડ્યો થકો પોતાની અર્થક્રીયા છોમીને પરક્રીયા કરે છે એ મોટું હઃસ્વ થાય છે શા માટે કે તુંતો ચેતના લક્ષણ છે તે તું તારો ધર્મ છોમીને પરધર્મ કેમ પેસે છે પણ તુર્ગુ કરે તને અનાદિકાલનુ અજ્ઞાન સગી

નમાં દૂર્ગંધ વસ્તુ જરીને ભાજનમાં હૂર્ગંધની વાસના વેઠી
 છે તે હૂર્ગંધની વાસના ગયા વિના એ જાજનને સુગંધ વાસીયે તો
 સુગંધવાસીત થાય નહિ માટે અહિયાં આત્માને વિજ્ઞાવનો સગ
 ન છૂટે ત્યા સુધી સ્વજ્ઞાવિક અનુજવ કેમ કરીને થાય અહિયા
 કોઈ કહેશે કે વિજ્ઞાવનો નાશ થશે ત્યારે તો એ વિતરાગ થશે
 ત્યારે પછી હેને જોનો અનુજવ કરવો છે તેનો ઉત્તર જેને જ્ઞાનાવ
 ણીનો કૃપ ઇપસમ થયો છે અને જ્ઞાન જ્ઞાવ પ્રગટ્યો છે તે પુરુષ
 ને જેટલો જેટલો વિજ્ઞાવના અંગનો નાશ થાય તેટલો તેટલો
 સ્વભાવીક અનુજવ પ્રગટે ને સપુર્ણ વિજ્ઞાવના નાશ થાય તો જા
 ણવા રુપ અનુજવ પ્રગટે કરવા રુપ અનુજવ ત્યા નહિ હવે જે અશે
 પ્રગટે તેને વિવરો કરીને દેખાડુ તું તે પ્રથમ દ્રષ્ટાત કહુ છું તે સમ
 જજો કે જેમ સુરજ છે તે સપુર્ણ વાદલાયે કરીને ઘેરી લીધો અને
 એના તાપ તડકાનો નાશ થઈ ગયો અને અજવાલુ પણ નુંહુ થઈ
 ગયું અધકાર વિશેષે વાપ્યો છે તે મધ્યેથી એક વાદલુ રહ્યો તેટ
 લો અજવાસ વધે અને અંધકારનો નાશ થાય તેમ અહિયા જીવ
 દ્રવ્યને અનાદિ કાલનો મિથ્યાત્વી અજ્ઞાનરુપ વાદલા ફરી વ
 લ્યાં હતાં તે મધ્યેથી કોઈક જીવ કાલ લબ્ધ પામી સદગુરુના સ
 માગમથી કોઈને સ્વસ્વભાવથી ત્રણ કર્ણ કરીને સમકિતરુપ રી
 દ્વિ પામ્યો ત્યા મિથ્યાત તથા અનુભવથી ચોકમીનો કૃપ ઇપસ
 માદિ થયો ત્યારે એ પ્રકૃતિયોના પ્રવેશ હતા તે આત્માના પ્રવેશ
 થકી અજગા ટલ્યા ત્યારે આત્માના પ્રવેશનો અજવાસ જેટલો
 સુલો થયો એટલી સ્વજ્ઞાવીક ચમનતા થાય એટલે જે અશે સુલ્યો
 એટલો સ્વજ્ઞાવીક અનુભવ જ્ઞાનનો થયો એમ સાતમા ગુણઠાણ
 સુધી લઈએ જા માટે જે અહિયા સુધી મોહનુ જોર ઘણું છે ત્યા સુ
 ધી અશે વિભાવનો નાશ થાયજ અને સેણીગ તે મોહનુ જોર ન
 રમ પડી ગયું ત્યારે વિજ્ઞાવ રહ્યો તે જાવત દશમાને અતે વિજ્ઞાવ

નો ને મોહનો સર્વેનો નાશ થાયછે ત્યા સુધ સ્વનાવિક અનુનવ કરવામા આવે છે પણ અહિયા ક્રાત્રિમ નથી જે આ અથવા ઇવ્ય ગુણ પ્રજાય ઇત્યાદિકનો વિચાર અહિયા કરવો નથી અને સ્વના વીક ગુણ ગુણી નેદ અથવા ગુણ પ્રજાય નેદ અથવા સકર મરણ એ પોતાનો સ્વનાવેજ વિચારમાં ચાલ્યો આવે પણ પોતે જાણે નહિ કે હું આ વિચારમાં હું એવો તદરુપ એકાકારપણે પ્રણમેલો એ જે અનુનવ તેને સ્વનાવિક અનુનવ કહિયે તેના બે પ્રકાર છે એક સમલ ૧ વિજો વિમલ ૨ એટલે જે ક્ષપક સેણીવાલાનો જે અનુનવ છે તે નિર્મલ છે અને ઝપસમ સેણીવાલાનો જે અનુનવ છે તે સમલ છે શા માટે જે ઝપસમ સેણીવાલો એ સર્વે મોહનીકર્મની પ્રકૃતિયોને ઝપસમાવતા કહેતાં ઢાલતો જાય છે તે ધણી અગીયારમે ગુણઠાણે જાય એ ઝપસમ વિતરાગ કહેવાય પણ આ ત્મ પ્રદેશથી મોહની કર્મનો નાશ થયો નહિ અને પોતાની વિના વદશા જે અશુદ્ધ પ્રણતી તેનો પણ નાશ થયો નહિ સત્તાયે એ સર્વે રહ્યા છે માટે જે સ્થાનક વિષે એ ધણીનો કાલ આવી પહોંચ્યો તો એ ચોથે ગુણઠાણે જાય એટલે અગિયારમાનો ઝઠ્યો ચોથે ગુણઠા ણે આવે ત્યારે મોહની કર્મની પ્રકૃતી ૭ સાતપ્રકૃતી વિનાવધી પ્રકૃતીયોનો ઝદે થઈ જાય પણ એકાવતારી છે સર્વાર્થ સિદ્ધે જાય અને જેનો એ ગુણઠાણે કાલ નજીક નહિ હોય તો પ્રકૃતી ઝદેશ થઈને પાછો પડે તો તે જિવ જાવત નિગોદ સુધી પણ જાય કોઈક જિવ તદ્જાવ મોક્ષે પણ જાય કોઈક જિવ ઝપસમ સેણી કરે તો એક નવમાં બે વાર કરે અને આશી નવ સ્થિતિમાં પાંચવાર કરે માટે એ સ્વનાવિક અનુનવ એ ઝપસમ સેણીવાલાનો સમલ કહે તાં મલ સહીત છે.

હવે જે વીમલ સ્વનાવિક અનુનવ છે તેતો મોહની કર્મનો નાશ કરતો ચાલ્યો આવે છે તે દશમાને અંતે સંપૂર્ણ મોહની કર્મ

नो नाश करे अहीया अशुद्ध परणतीनो तथा चिन्तावनो पण ना
 श थयो ते वारे शुद्ध स्वभाव जेवो सत्ताये हतो एवोज जाण पणा
 रुप अनुभव थाय एटले ए वारमे गूणगुणी क्हायक ज्ञावनो ती
 तराग थयो अहीया गूणगुणी नेद हतो ते गयो ते एक जाव पड
 ने प्रणम्यो अहि शुद्ध नीश्वे नय जाणवारुप अनुभव थयो एटले
 ए अनुभव ठे तेमनो वांचित दातार ठे अने हवे जन्म मरण कर
 वो पमे नही माटे एवा एवा अनुभवनी खप करो. ए जव्य जीवो
 शा माटे जे ए शुद्ध स्वभाव रुपी आ दरवाजामां पेठो ए एक क
 एनी अदर केवलज्ञान पामीने मोक्ष जाय कोइकने आवखु व
 धारे होय तो आवखु नोगवीने मोक्षे जाय पणा फरीथी तो हवे
 कोइने जन्म मरण करवुं नथी ए सदाय मीदमां वीरालमान अन
 तु सुख नोगवता विचारो ते माटे ए जव्य जीवो शुद्ध स्वभावनो
 अनुभव करो एज हमारो हेतु उपदेश ठे.

॥ दूहा ॥ शुद्ध स्वभाव ए वर्णव्यो शुद्ध अनुभव जोग ॥

अशुद्ध स्वभाव छरे टले टल्यो मोहनी रोग ॥ १ ॥ शुद्ध अनुभव
 प्रत्यक्ष ठे शुद्ध ज्ञान ए जाणो ॥ शुद्ध स्वरुपनु देखवुं नीश्वे चित
 ज जाणो ॥ २ ॥ ए अनुभव मुज चीतवदयो जेम मधुकरने कमल ॥
 एथी सवी सुख पामीये होय आत्म नीरमल ॥ ३ ॥ निरधनने मन
 देव रीध जेम बलन जागे ॥ तेम ज्ञानीने अनुभव शुद्ध चित्त लागे
 ॥ ४ ॥ ए जावमे वर्णव्यो स्वपर हेतकारी ॥ तारा चंद्रनी जावना
 तेमे दीलधारी ॥ ५ ॥ एह ग्रंथ रचना करी बहुन्याय साथे ॥ हेतु
 जुक्ती पण ठे पणी नीज रीखि हाथे ॥ ६ ॥ ज्ञानीकु ए ग्रंथ ठे अनु
 भवीकु रसलीन ॥ ग्रंथ हाथ शुं ठोमे नही अमरीत घटघट पीन
 ॥ ७ ॥ अज्ञानी समजे नही एह शब्द विचार ॥ तेमां मुज कोइ दोष
 नही क्षय उपसम विचार ॥ ८ ॥ सवत १९३३ शमें प्रथम जेष्ठकृष्ण
 पक्ष ॥ चतुर्थी शुरुवार ए पूरण थयो दह ॥ ९ ॥ दूकममुनीनो मा

(५५)

नजो बहु श्रुतनीस्रप्रही जौइ ॥ ते पासै ग्रंथ देख जो अर्थ पांमशो
सोइ ॥ १०॥ एह अर्थ पांम्यो यकी पांमशो अनुभव सार ॥ मुनीहु
कर्म ते प्राप्ती सीवि वंधु घर धार ॥ ११ ॥ सीवि वंधुसे सुख जोगवो
जो कैंरो अनुजव एह ॥ हूकममुनीनो माथे लइ पांमो रिधि तेह
॥ १२ ॥ मुनी हूकम अनुजव अहे सुधानद स्वरूप ॥ ठाढ़ थीरता
अगटसे पांमे शीवि स्वरूप ॥ १३ ॥

॥ इति अनुजवप्रकाश ग्रंथ संपूर्णः ॥

श्री चिदानन्द वत्रीशी.

नाथ केने परघर रमण सोहायो, ए अचरिजमोये आयो
 ॥ नाथ० १ ॥ मिथ्या अव्रतकपाये करीने जोग अशुद्ध मिलाये॥
 वध उदे उदिरणा करीने अक्ष शुद्ध न पायो ॥ ना० १॥ अवली
 प्रणती राग छेपनि वली अचरण मन लायो ॥ तेथी परघर र
 मण करीने निजस्वरूप न पायो ॥ ना० ७ ॥ बहु विध मरण अ
 नत करीने असथावर जमायो ॥ अव अक्ष आगमसु लहीने
 हुकम निजघर आयो ॥ ना० ३॥ पद पेहेलु संपूर्ण ॥ १ ॥ नाथ
 केसे निजघर रमण सोहायो ए अचरीज मन लायो ॥ नाथ० ॥
 सद बुध मीत्र मळयो जव आई तेहने स्वरूप सूणायो ॥ तव वृ
 त्त मूलथी ते जाणी चीत चमत्कार पायो ॥ ना० १६ निज्ञा
 परमाद डर करीने आपसु आप जगायो ॥ निज ज्ञान वक्षा ली
 धी सज्जारी तव मिथ्यात डरे जायो ॥ ना०७॥ उज्जी प्रणतिसो
 सब अई प्रणमी अक्ष सेहेज सोहायो ॥ तम हुकम शु शीव
 सुख लहिये सेहेजे निजघर पायो ॥ ना०३ पद ७ संपूर्ण ॥ तुही
 हेतु हमारो अनूजव ॥ चाल ॥ अवधूएही ज्ञान हमारो जासुअ
 नुनव हे प्यारो ॥ अवधु० ॥ वस्तुगते रह्यो जे धर्म सोही धर्म
 हमारो ॥ ओर काज ठोडी करीरे उनमें खेले प्यारो ॥ अ०१॥
 बहिर अंतरने वली पर्म आत्मपर निती तीन ॥ देहादीकको न
 रम रह्यो जिहा सोवहीरा तम दीनेरे ॥ अ०७॥ अतर आत्म खे
 ले न्यारो ज्युजल कमल छटाते ॥ मुनीहुकम कोहे नही कर्म व
 धन सोपरमात्म वृत्तरे ॥ अ०३॥ संपूर्ण ३ ॥ राग आशावरी ॥
 मैतो मेरीरे जोजाइकु समरु ओर सूनहीमोये काज ॥ ओर सू
 कठू गरज सरे नहीरे धरके माथे लाज ॥ अवधू ओरकु कुण
 सज्जारे ॥ १॥ मेरी जोजाइ मेरी पासे सोतो रहीठे मुन ॥ अदो
 निज्ञ स्मरण करती मोरी वाकु ठोडे कुण ॥ अव० १॥ नीज ज्ञा

नीकिरे पासे रेहेशु करशु आत्मकाज ॥ मुनी हुकम कहे साजलो
रे जेशुं शीवपुर राजरे पद ४ संपूर्ण ॥

॥ पद ५ राग कट्याण ॥ चेतन क्युं खेलै तुं परमे जो खे
लेतो खेल घरमे ॥ चेतन० ॥ तुं जाणे परबुजबुरे सोनही तुज गुण
जाग ॥ परजपदेश परजोगथीरे परग्रहणेतुं लागरे ॥ चेतन० १ ॥
सकल मनोरथ पुरवेरे चीदानंद महाराज ॥ जेश्री जव व्रमण म
टेर आपे शीवपूरराज ॥ चेतन० २ ॥ ते माटे चेतन जजोरे का
ढी नरबलाय ॥ हुकम कहे तुमे खेलोसहीरे निजघेर सेहेज स
मायरे ॥ चेतन० ३ ॥ पद ५ संपूर्ण ॥

॥ पद ६ राग प्रजाती ॥ अहीने डध पावे जे माणस डणु
विख बधोरे ॥ तेनेते खावे सहीरे नवटो गुण ते जारेरे १ चे
तन क्या तुं पर समजावे निजघर नही तुं पावेरे ॥ चेतन० १ ॥
परसम जावत आपकु खोवत निज चेतन आप संजारेरे ॥ आ
प समजावत होव वर्धी जेहसु होवे सुखकारेरे ॥ चेतन० २ ॥
परमां पेसत सुख नही पावत जेहथी बहु जंजाल ॥ आप संजा
लत वीसे वीरजा मुनी हुकम कहे ते धार ॥ चेतन० ३ ॥ संपूर्ण ॥

॥ पद ७ राग बेलावल ॥ क्या सुवेतुं जाग वावरा जडता
क्यु कहावेरे ॥ चेतन कहावत धरत उमेद तो सरा शुद्ध सोदावेरे
॥ क्या० १ ॥ पंचज्ञान खट ड्यकु जाणे गुण पर्याये मन आपेरे
॥ स्यादवाद इष्टि सु देखत नयनिकेप प्रमाणेरे ॥ क्या० २ ॥ पद
प्रमाण खट कारक उनमां एम अनेक जंग तुरंगरे ॥ मुनीहुकम
कहे जे ए जाणत सोही सरा सुरंगरे ॥ क्या० ३ ॥ पद ७ संपूर्ण ॥

॥ पद ८ राग विलास ॥ आज गइति समोवसरणमां
॥ राग ॥ चेतन क्या तुं पर संजारे निज ड्यकुं सजालोरे ॥ आंक
णी ॥ निजघर वहेसो सजाति जाणो अनत गुणे ते नरीयोरे ॥
स्यादवाद इष्टि ते जोतां संजु रमण ते ॥ चेत

५ ॥ इत्युच्चार्य निश्चे व्यवहारो एमं अनेकं जेद ज्याहुंतरे ॥ मुनि
 हुकम कहे जो ए जाणत तेजहे परमपद संतरे ॥ चेतनपं ३ ॥ पद
 ८ संपूर्ण ॥ ॥ पद ए राग जेरव ॥ अजितो वधाइ ॥ ए चाला ॥
 चेतन क्यां तुं करे पर आशां ठोमी दे एहवीपासारि ॥ चे० ॥ पर
 आशंसि पुजल पेसत देखत लोक तमासा ॥ निज धणीका नाम
 न जाणत एही बडा उदासा ॥ चे० १ ॥ विजाति तुं क्यारि वि
 चारत एही पुजल पासा ॥ निजस्वरूप रमता चेतनमां सेहेजे
 होत खुलासा ॥ चे० ५ ॥ निज धणीके पासे रहीके नर सु कहा
 करना वाता ॥ मन उलास प्रगव्यो जे अनुभव सोतो नहि रहे
 उता ॥ चेतनपं ३ ॥ चिदानंदकी मोज भची जब नरकी कुन
 करे आशां ॥ मुनि हुकम कहे निजंघर आपहि चिदानंद करतु
 हे वासां ॥ चे० ४ ॥ पद ए संपूर्ण ॥ पद १० मुं ॥ राग प्रभाति ॥
 चेतन क्यां तुं परमे पेसे अल्पकाल जाणत हे आपको ॥ नर
 सुख कुंषा लेश ॥ चे० १ ॥ जो चेततो करले सजाइ प्राश्रित आ
 लोचण पेला ॥ पढी संजाय ध्यानते करिये कानसगरसे सेहेली
 ॥ चे० ५ ॥ जो चेततो एणी विध करले नरसे नहि हे तुज का
 ज ॥ मुनि हुकम कहे ते जन पामत सेहेजे शिव सुख राजरे ॥
 ॥ चे० ३ ॥ पद १० संपूर्ण ॥ पद ११ मुं ॥ दूहो ॥ एही गुरु एही
 चेला एही देवनका देव ॥ नर काल ठोमी करी कीजे अनकी
 सेव ॥ १ ॥ राग आशावरी ॥ अवधुं क्यांतु अनुभव पुढे निज चि
 दानंद नहि बुजै ॥ अ० ॥ चिदानंदकी बात न जाणत नरकी क
 रत हे आशा ॥ नर तेरेकु क्यां बतलावु एही बडा हे पासा ॥
 अ० १ ॥ निज घटम चिदानंद दीसे सर्व गुणे ते नरीयो ॥ नद
 ज्ञानकी करे विविधा सेहेजे नवजल तरीयो ॥ अ० ४ ॥ कथं ४
 परम वरा नहि जेहकु पण जो एहने नजशे ॥ मुनि हुकम कहे
 तेहने सेहेजे नवजल तरशे ॥ अ० ३ ॥ पद ५३ संपूर्ण ॥

॥ पद १२ सुं ॥ वादलसे सूरजकुं टंकत ॥ राग ॥ हरे ॥

सत्रहि आहारकु ध्यावे सोमन पार न पावे ॥ हण ॥ सत्रहि आहार
रक्ति माता पुढे मोढे वसमन जेहनुं ॥ निज चिदानंद अंतर खेले
तिहा आहार नचिनुं ॥ हण ॥ वाहाज आहार ते पुजल लेवे सो
तो पुजल उपासी ॥ अंतर आहार चेतन लेवे सजाय ध्यान मन
वासी ॥ अ० २ ॥ साविधि आहार विधीका करे जे लेगे ए आहार
मुनिहुकम कहे तेहेतेरे सेजे नवजलपार ॥ अ० ३ ॥ पद १३ सुं ॥
॥ पद १३ सुं ॥ वादलसे सूरजकुं टंकत ज्युं कर्म चेतन ॥ तेम
तरिया जोगकु खंडत जर लोके ध्यान मनकुं ॥ १ ॥ जर लोकनसे
ध्यान न होवे ध्यान एकाते कहियुं ॥ ध्यातपि जो करे वि
धीका तो जोगी मतकर सूर्युरे ॥ वा० २ ॥ कवि पस एकान्त गहि
ने करे कविता रुहीरे ॥ मुनि हुकम कहे सुखे जर संतो ए मन
नहिवे कुंभीरे ॥ वा० ३ ॥ पद १४ सुं ॥ राग
गोमी चेतन क्या तुम न गोढावे स्तु दुस्मानि पावे ॥ वि० ॥ एम
नवे पुजसका घरको सोहि विदानी क्यो ॥ विनातीको संग क
रणसु काल अनादि गमाओ ॥ वि० १ ॥ तेहेतेरे कुं लालन आव
त दजि मन न समारो ॥ कव सुं क्यो केरहि चेतन जड मंता
र नमारो ॥ चे० २ ॥ ने नदे नद बझकर स्खो ज्युं होविलुख
फल चाखो ॥ मुनि हुकम कहे सुखे जाह संतो ए उपदेशमें का
खो ॥ चे० ३ ॥ पद १४ सुं ॥ पद १५ सुं ॥ राग मोडी चेतन
क्या तुं मन दोनवे जेहेत अलज पवे ॥ वि० ॥ ज्युं दुख
घायिकु जाणत तेहेतेरे ॥ नयन त्रिप प्रनाथ तुं ज्युं
बलि स्यादवाद संबं ॥ वि० १ ॥ पद १६ सुं ॥ निजबुद्धि अनुगो
केस न वारे ॥ वि० १ ॥ निजबुद्धि अनुगो ॥ वि० १ ॥ निजबुद्धि अनुगो
य वीको ॥ मुनि हुकम कहे सुखो नाज

वो ॥चे०३॥ १५ संपूर्ण ॥ पद १६ मुं ॥ राग केरवो ॥ पियारिन
 केसे रहुमें अक्लबी एकलडी नार ॥ पिया तुम जिसदिन गया वि
 देसे फेर खबर नहि पाये ॥पी०१॥ जुरत जुरत बहु कालवितो
 धीरज नहिरत कोइ ॥पी० २॥ सखि हमारी हासि करति पीउ
 तुम केम न बोलाय ॥ पी० ३ ॥ अब तुम नाम समरण हुबो
 मोये ठतिया फीट फीट जाय ॥पी० ४॥ सासरीये मोये साजन
 किधि पिउ पण मनसु जुलाये ॥ पी० ५॥ मुनिदूकम कहे धीरज
 राखे अब तेरेकुं बोलाये ॥पी० ६॥ संपूर्ण ॥ पद १७ मुं ॥ पीउते
 में केसे करुने नर घरमें जे जाय ॥ एकलडी में घरमे रहेति तरुण
 अवस्था पाय ॥पी० १॥ बेरीरे देखी ठीदर देखे ॥ रखे कुलमें
 कजंक लगाय ॥पी० २॥ मोये कंडपकामें पीडी ॥ विन अग्नि त
 नमें दाह्य ॥पी० ३॥ रुपरग चतुराइ ते खोइ ॥ नर सुवात केम
 धाय ॥पी० ४॥ सुणो सखी ए अरज हमारी ॥ जइ मोये पीउकु
 जनाय ॥पी० ५॥ मुनिदूकम सुं जाइ कहुरे ॥ चेतन घर अणाय
 ॥पी० ६॥ संपूर्ण ॥ पद १८ मु ॥ जोवन माती राग जेजेवन्ती सुण
 ए नमरवात ॥ कुण ठे तेरी जात कुण तेरो मात तात तु नहि
 जाणोसोहिरे ॥सु० १॥ तुतो वेवो परघरमे पररमणि तेरे दलमे ॥ सो
 हि मानत सुख मनमे एम समजनतोहिरे सु० २॥ तेरो घरहे सो
 वूजो अब तेरी नारकबुजो ॥ मुनिदूकम कहे अब सुजो सोहि पुढ
 तोहिरे ॥सु० ३॥ पद १९ संपूर्ण ॥ पद १९ मुं ॥ राग जुपाडी ॥
 नमर कहे सुण सखी हमारी वातरे तुम कहे घर डुजो सोतो
 कुण जातरे ॥ सखी कहे सुण नमर एतो विजि जातरे ॥न० १॥
 तुठे चिदानदमइ तेरो रुप नरजातरे ॥ नारि तेरि प्रतिव्रता सोतो
 जुवे वाटरे ॥न० २॥ एतो नारि हे डखदाइ तेरी करे घातरे ॥मुं
 निदूकम कहे अब जाणो ऐसीये अबदातरे ॥ न० ३॥ पद १९
 संपूर्ण ॥ पद २० मु ॥ चेतन तु का फरे सुजा चेतन क्युं कातुं न

रमाये ॥ तेरा रूप जाण लह्याजोराये ॥ चे० ॥ तेरी गत जाण लइ
घटमें जमियो हुं गति पटमे ॥ चे० ॥ राग छेप बंधव हे तेरा
ए परिवार नहि मेरा ॥ चे० ॥ तेरि संगसे मे कहियो नाना रूप
गतिमें लहियो ॥ चे० ॥ नर्कादिक छुख में सहियो सोतो मे जा
ए अब लहियो ॥ चे० ॥ मुनिहुकम कहे सुण जाइयो एहसुं अल
गानित रहियो ॥ चे० ॥ पद २० संपूर्ण ॥

॥ पद २१ मुं ॥ राग काफी ॥ मोहे नहि गमत ए बात ॥
अब तो तुं मेरे पास न आविइ आविइतो खाइइ गाल ॥ मे
रेकुं ते छुख बहु दिनो मेरे कुलकुं जरो तैं ठार ॥ मो० १ ॥ बहु
गति जव भ्रमण करायो जन्म मर्ण जंजाल ॥ कोडि जाग अनंत
वेकायो क्या कहूं बारवार ॥ मो० २ ॥ अब में तेरि संग कबहु न
करसुं जो हशे मोहे लाज ॥ मेरे घेरहे रमणि सुंदर हुकमने ए
हि सुखकाज ॥ मो० ३ ॥ पद २१ संपूर्ण ॥ पद २२ मुं ॥ राग काफी
अब जमरसो घेर आए ॥ एहि बात हुइ सब खोटि परघर रह्या
ए जूलाये ॥ निजघरकितो खबर नहि लिनि रह्यो मोये अरूजा
ये ॥ अ० १ ॥ एते दिन घर नाहि पीठानो परपोताको ठराये ॥
अबतो एहि विध करिने निजघर जइ खराये ॥ अ० २ ॥ एतो
विचार करत हे जमर देखे जावनदाव ॥ मुनि हुकम चिगानंद
मये विचारत सुख पावे ॥ अ० ३ ॥ पद २२ संपूर्ण ॥ पद २३ मुं
राग मारुसरणा ॥ चेतन चेतोरे ए चाल जमर एम चेतोरे निज
घटमा कर विचार ॥ ज० ॥ तव वैराग्य तिहां प्रगट्यो मनसुअधिर
संसार ॥ उदासिनता घर हि पाचत तवधिरवरतिधार ॥ ज० १ ॥
जगणिस जगणत्रिस अगनोतेर खपावत हे तेणिवार ॥ एको
माकोड सागर रहि येहा सलतकर्म ततकाल ॥ ज० २ ॥ आगे
कष्टि हे असंख्याता चढता मुरतखपाये ॥ मुनि हुकम कहे चिदा
नंदमये अपूर्वकर्ण ते थाये ॥ ज० ३ ॥ पद २३ संपूर्ण ॥ पद २४...

मुं राग मायसयणि ॥ चेतन एम चेतोरे आई मन उलास सखि
 इम वोलेरे ॥ सुण वेहेनि कहे सखिरे वधाई मोये देराये तुम पी
 उकु मे जाइ बोलावु संवध सवहि ए सूणाये ॥स०१॥ सोयपण
 ततकाल समजत उनकुं डुरनिवार ॥ उन परिवार सबकु धाये
 अब आवणकि तइयार ॥ स०२ ॥ इसविदवात कहितवहरखित
 रोमरोम उलासाये ॥ मुनिहुकम कहे ते विपवधाइ वहीत मोज
 एधकाये ॥स०३ ॥ पद २४ सपूर्ण ॥ पद २५ मु राग नायका ॥
 अब जमर चेतनकुरे धायो ए आकणी अपुरवमोगर हस्त धरत
 हे लइगठीकु धाछं अपुरव वीरजकरत उदेरी थति मूर्तफेर धात्र
 ॥अ०१॥ सप्त प्रकृति तिहां उपसमाइ त्रितय करण तब जाये ॥
 असख कष्टि करि तिहा आयो निज अंश स्वरूप देखायो ॥अ०२॥
 ॥२॥तव समकित प्रगट्यो उपसम थति मुरत सोहाये ॥ मुनि हुकम
 कहे निजघर आयो सुदरि मोतिडे वधायो ॥अ०३ ॥ पद २५ सपूर्ण ॥

॥ पद २६ मु राग रेखतो ॥ सुदरि कहे सुण, पिया एति
 क्या करी हमकु गोम डुर रहे खबर न लहि ॥ आकणि ॥ पिया
 कहे सुण प्रीय खबर न पडी ॥ नित्य अनित्य नहि जाणि तिन
 सैं एवरी ॥सु०१॥ तुम सखीये आय कह्यो तवहि सब लहि ॥
 अस्ति नास्ति जाणि मोये स्वपरसहि ॥सु०२॥ एम स्वरूप जा
 एयोजव उनकुं डुरकरि ॥ मुनिहुकम कहे नारि आयो घरवरी ॥
 ॥सु०३॥ पद २६ मु सपूर्ण ॥ पद २७ मुं ॥ राग जेरवि ॥ आग
 ऐ कजपफलोरी जब मुख देखो पीनकेरो ॥ डुगधा, डुरे गयोरी
 चेतन सुमता दोउ खेले ॥ वस्तु खजाव लहोरि इव गुणपर्जा
 य विचारत ॥ जेदाजेदकि होरी अनुजव रसकुं ए चाखत है र
 मत सुमता घेरी ॥ मुनिहुकम कहे सहि ए पाम्यो सहेजे तीव
 पुरशोरी ॥आ०१ ॥ पद २७ सपूर्ण ॥ पद २८ मुं राग कानुडो ॥
 माधु तु नाम घरावेठे पचडि मन बडा नहि तेरो ॥ विषय घेरो

ते देवेते ॥ सा० ॥ अहो तुं स्मरण कर विपेको साधु क्यु नाम
 कहावेते ॥ सा० ॥ अत्रहाचारी यझे तुंतो ब्रह्मचारी पाय लगावे
 ते ॥ सा० ॥ याविपरीत दिसेते खोटुं जेहथी डरगति जावेते ॥ सा० ॥
 ॥ १ ॥ ते जाणि विषय दूरनिवारो साधुपणुं जो चाहेत ॥ मुनिहू
 कम कहे सुणो जाइ सतो ए काढे सुख साहेते ॥ सा० ३ ॥ पद
 १० मुं संपूर्ण ॥ पद १ ए मुं ॥ जव लगे मोह न निवाखोते तब
 लगे संजम किरिया जुगी ॥ क्युं तुं तनकुं तपावेते ॥ ज० ॥ पुत्र
 कलत्र मन शुं सज्जातत सत्रु मित्रु चित लावेते ॥ ज० १ ॥ जव
 लगे मनशुं मोह न निवाखो तो चारित्र शुधी नहि पावेते ॥ ए
 मोह ते बहु दुखदाइ चिहुं गति भ्रमण करावेत ॥ ज० १ ॥ ते माटे
 ए मोहकुं निवारो जेहथि संजम खोवेते ॥ मुनि हुकम कहे चि
 दानंद जजता मोहते दूरे जावेते ॥ ज० ३ ॥ पद १ ए मु ॥ संपूर्ण ॥
 ॥ पद ३० मुं ॥ राग मलार ॥ ए अनुजव हे प्यारो आपे ध्यान
 रसालोहे ॥ ए० ॥ निजघर खेलत चिदानंद महि पुजल खधन
 जाचो ॥ नाणदरसणा चारित्र अनतो एक परदेशे वाचो ॥ ए०
 ॥ १ ॥ नाणादि परदेश अनंतो लोकालोक प्रकाशो ॥ ज्ञेय प्रमाणे
 ज्ञान ते जाणो स्यादवाद पदथी बहु रासो ॥ ए० १ ॥ नयनिक्षेप प्र
 माण विचारत जेदाजेद तिहा आयो ॥ मुनिहूकम कहे ए ध्यान ते
 शुं कज ध्याननो पायो ॥ ए० १ ॥ पद ३० मुं संपूर्ण ॥ पद ३१ मुं राग
 धनाश्री ॥ जटकत कुन फरेरे ॥ ए देश ॥ सुणरे सैया ध्यान एते
 साचो आपे शीवसुख जाचोरे ॥ सु० ॥ एकत्ववित्रक विजे पाये
 अनेद ज्ञातने साचो ॥ करमचार ए घाति दणने नीज चतुष्टी पदमा
 चोरे ॥ सु० १ ॥ वादर सुकम जोगकु रोकने हुवा अजोगिताही ॥
 प्रकति पंचासि सतानि दणिने जिहा नहिटे बंधडाहिरे ॥ सु० १ ॥
 पंचलघु अकररे कारण कारज करी लोक अंते पेगो ॥ मुनिहूकम
 कहे हे चिदानंदमय आपे अझे वेठोरे सु० ३ पद ३१

श्रीरागमाला.

श्रीगुरुच्योनम

उसका नामद्वर्ष विलासः॥ या ग्रंथमै रागवालाकु तो राग
है नर कविजना कैलीया नर पंक्तिजना कैलिया दर्वाणु जोग
मै चिदानंद लीया अनुलोको स्वरूप है सोग्यातापुर साका बीचा
रवा जोग है, प्रथम राग जैरवै ॥ चिदानंद जजो रे जाइ चिदा०
॥आकणी ॥ सहैज स्वभावमें सदा जो रहैवे राग जैरवमे गावे
बोही परीब्रह्म बोहि परमेश्वरै बोहि चिदानंदकाहावे रे भाइ ॥
चिदा०॥ उनकि किरपा वनेये होवे, मेरी इच्छा पुरी ॥ राग मा
ला में करत हू नहि कोइ बात अधुरी रे जाइ ॥चिदा०॥ दरवा
णु परजाय लहिने, ये सब रागमे गाउ ॥ मुनिहुकम चिदानंद
मुरति, शुद्ध स्वरूपमें पाउ ॥इति प्रथम पद सपूर्ण ॥

रागनिभैरवी ॥ चेतन दरव जाणैरी, दरव गुण परजाय न
नकु, लक्ष्यै ते समजेरी ॥ नए निषय तत्वैकु जाणो, जेद संत
करेरी ॥१॥ श्रीजीनवैरने ऐसा जाख्या, परजायने ए ग्रहेरी ॥
सुद्ध समकीत उनसे होवै, या बीन चित ठरेरी ॥श्री०॥२॥ चार
अनुजोग्यमे एक जाख्या, दरवाणु जोग कहेरी ॥ मुनिहुकमए
नीधे अनुजोग, राग नीजैर्वी बोहोरी ॥ श्री०॥३॥ इति दुतीये
पद सपूर्ण ॥

राग नीविभास ॥ जीवादी वस्तु दरवकु भाव स्वैरूपी ते
कहिये रे, जीदरवै दरव प्रैते कैते जाणो विरोध अपने मेना लहि
ये रे ॥जी०॥१॥ जयारथ स्वरूप हैयाका, व्याप व्यापके कहिये
रे ॥ लब्धणये है वस्तु स्वरूपका, सचा चीतमे लहीये रे ॥ जी०
॥२॥ जीव दरव अनता भाष्य, कारज जेदे जाणो रे ॥ जावने
दे तो एकज कहिये, खेत्रकाद नाव बखाण्यो रे ॥जी०॥३॥ समु

दाय ए ननका जाख्या, दरवादी चतुष्टी लहिये रे ॥ मुनी हुक
म चिदानंद जजता, राग नीवीनास ए कहिये रे ॥ जी० ॥ ४ ॥
इति त्रीतीये संपूर्ण ॥

रागनीललत ॥ दरव प्रैते समजेने जीया प्रवेश प्रदेशे जा
णो ॥ स्वैस्वै कारज कारन ननका, साम्रथरुप बखाणो ॥ दर०
॥ १ ॥ अनंता अविनाग परजायका, तीनके समुदाय रुप ॥ ताको
गुण कहै हैग्यानि, याको समजो सवैरुप ॥ द० ॥ १ ॥ कारज कार
ण निव्रति ठै, तिहां साम्रथरुप लहिए ॥ गुणपरजाय निव्र नि
न्यैये, गुण पण अनंता कहिये ॥ द० ॥ ३ ॥ गुणगुणपर तैपर जाय,
अवी ज्ञागरुप लहिए ॥ अनंता पण सरखा जाख्या, वरजाय
आस्तीरुप कहिये ॥ द० ॥ ४ ॥ प्रतिकेश्वस्तु अनती तेथि अनंतगु
ण जाणो ॥ मुनिहुकम साम्रथर परजाय रागनिललता गवाणो
॥ दरव० ॥ इति चतुर्थय संपूर्ण ॥

रागनिपटमंजरी ॥ उठ तेरो रुप देखो चीदानंदराया ठर्व
के लक्षण जाणो तीनुका जेद काहाया ॥ उत पात वयै डुव जु
क्त संतल ठ गाहाया ॥ १ ॥ दरवास्त्रिक परथमनेय भाख्यौ पर
जाये नयै दूजो ॥ उन्नयैनय अपिण्या विनंठन जाणो उन्नमै मो
हो धुजो ॥ २ ॥ गुण परजाय सहित ते दर्वे जाण गवक्ता साचो ॥
मुनिहुकमये पट मंजरी रागनिगायराचो ॥ ३ ॥ इतिपद५संपूर्ण ॥

रागनीपट ॥ परजाय नय विचारत चेतन, संत धर्म सो क
हिये रे ॥ परः अर्थ क्रीया करे जो दर्वे परजाय अपिण्या लहिये
रे ॥ १ ॥ पर. आप आपणी सक्ती सारु, धर्म अपीण्या कहिये
रे ॥ धर्म अधर्म आकाश जाणो, पुजल जीते लहिये रे ॥ २ ॥ ठ
गे काल दरवते जाख्यो, आप आप केलण्या लहिये रे ॥ मुनी
हुकमये दरव स्वजाव ठै, रागनिपटये कहिये रे ॥ ३ ॥ इति पद
७ठो संपूर्ण ॥

परजायकु ते है मानो ॥१॥ उपीयोगवंत ते चेतना जानीये, बी
न्य उपीयोग जे मै जानो ॥ मुनीहुकम राग हिंडो गावा थकी,
शुद्ध उपीयोगथी शीव सुख बखानो ॥ इति पद १३ संपूर्ण ॥

राग सारंग ॥ पचास्तीकायके मानमे, नीजरूप पीठाना
तानमे ॥ अरूपी चिदानंद स्वामी, जीव एक बखानमे ॥पं॥१॥
ओर चारौ आस्तीकाय ए, अजीव बरवते जाणीये ॥ वाके पराव
र्तन नोमीतै, काल दर्व बखाणीतै ॥पं॥२॥ प्रत्वा प्रत्वे वै के का
रण माटे, ठटोदर्व चित जाणीये ॥ ए दर्वनं परदेश नहीतै, ते
थी आस्तीकाय न जाणीये ॥पं॥३॥ व्यवहार नय अपीक्षाय
दर्व, समीये खेत्र दाखीये ॥ आदित परीठेद परीमाणे ॥ समी
ये थावैली बखाणीये ॥पं॥४॥ ते माटे आस्तीका नहि आस्ति
काय पच धारीये ॥ मुनीहुकम कहै आगज कहैशुं, रागनी सारं
ग विचारीये ॥ इति पद १४ संपूर्ण ॥

राग नीगोरु ॥ अपना रूप जबहम नीरख्या, पंचास्तिका
य माहि ते परख्या ॥ आकणी ॥ जीव स्वरूप असख्य परदेशी
लोक परमाणे परदेश ते धारो ॥ तेमज धर्म अयर्म कहिये, प्रते
के प्रतेकै परदेश विचारो ॥ १ ॥ लोक अलोक मलीने कहिये,
आकास्तिकाय एक काहाणो ॥ परदेश अनताये ना कहिये, चो

(६९)

१॥ दर्व गुण परजाय व्यापक, परणामीक लक्षण स्वजावो ॥ ए
कपणु ने नित्य प्रतीहा, अवि अवर हित पद ध्यावो ॥ २ ॥ की
रीया रहित सरव गत जाणो, एसा मानधर्म काहाणो ॥ पंचा
स्तिकाय माहिते कहियै, सदा स्वजाव चित आणो ॥ ३ ॥ वशेप
धर्म हवे ते केरो, आगे अमे ते कहिशुं ॥ मुनिहुकम शुद्ध सारं
गावतां चित्त हरखीशुं ॥ ४ ॥ इति पद १६ संपूर्ण ॥

राग नीमालसीरी ॥ अपना धर्म धावो आतम, वसे सजा
व चित जावो ॥ आंकणी ॥ वसे सधर्म पंचास्तीकायमे, इव्य
गुण परजाय जाणो ॥ व्यापकत्वै स्वरूप ते कहिये, गरु गमथी
चित आणो ॥ १ ॥ परमाणीक लक्षण स्वजाव जे, एम अनेक चि
त धारो ॥ एक अनेकने नित्यय अनित्य ए, नीर अवि ए वस्वै अ
विएव विचारो ॥ २ ॥ संक्रीये पद एह मै जाणो, देशगत सर्वगत
परवेस ॥ वसेप पदारथ गुण परवरती, कारण पण होय बीशेप
॥ ३ ॥ नहि सामान वसेप विठै, विशेष सामान विनताही ॥ दोय
धरम सदा रहे जीहा, आस्तीकाय कहिये त्याही ॥ ४ ॥ मुनीहुकम
एह धर्म ठे, स्यादवाद स्वरूपे ॥ राग नीमालसीरीए गाइ चिदा
नंद अनुपे ॥ ५ ॥ इति पद १७ संपूर्ण ॥

राग नीमुलताइ ॥ चेतन सामान स्वजाव समजा, जुर स
मजा तै कौनमजा ॥ आकणी ॥ मुल सामान स्वजाव कहियै
खट जेद उनका लीया ॥ आस्तीत्वैने वस्तुत्वै जेद, दरवत्वै ती
जा कीया ॥ १ ॥ परमेत्वैने सतत्वैये, अगर लघु ठटा थया ॥ ये
सामान सुजाव के जेद है, खट विध ए रचना कहा ॥ २ ॥ सा
मान ते सर्व दरवमे लाधे, सरखा धम होय खरा ॥ मुनीहुकम
अर्थ आगै राग नीमुलताइ वरा ॥ ३ ॥ इति पद १८ संपूर्ण ॥

राग मलार ॥ आतम आस्ती स्वजाव ज्ञाखी, सुधै धर्मते
वाखे ॥ आकणी ॥ वसे सधर्म के आधार चुत जो, सोही आस्ती

तै कहिये ॥ गुण परजाय धरियाकु, वस्तुत्व स्वैनाव लहिये ॥
 १॥ अर्थ क्रीया करे सोढव, अथवा उत्तपात वैय जाणो ॥ उत्त
 पत्ती परजाय पुत्र पीता जीम, आविरज्जाव वखाणो ॥२॥ प्रैत
 वैसम लक्षण विरज्जुत, परजाय तीरो जाव कहिये ॥ जावरुप
 सक्ती आराधे दरवत्व चोथो लहिये ॥ ३ ॥ सपरव विद्वया ग्यान
 प्रमाण, नीति प्रमाण ते कहिये ॥ स्वगुणमे प्रणमे जो चेतन सु
 ध परमेत्वै लहिये ॥ ४ ॥ उत्तपात वैय दूवे जुक्त, तेहने सत्वै ते
 जाणो ॥ हाण ब्रही खट गुणी जीहा ठै, अगुरु लघु वखाणो ॥ ५ ॥
 एसा मान स्वजाव सदनो, अर्थ सक्षेपे जाख्यो ॥ मुनीहुकम ए
 राग मलारे, नीज स्वरुप कहिने दाख्यो ॥ ६ ॥ इति पद १ एतं पूर्ण ॥

राग नीमलार ॥ सामान सुजावके उत्तर जाखु, आस्ति
 स्वजावके जाणो ॥ अनत जेदया के जाखे, पण त्रियदश वखा
 णो ॥ १ ॥ सामान सूजावके उत्तर जाखु, आस्ति नास्ती नीत सु
 जावै ॥ अनित एक सुजावै, अनेक जेद अनेद कहिए ॥ २ ॥ न
 व्यै अजव्यै ते लावो, वकैतव्यै अवकतव्यै जाणो ॥ परम स्वजा
 व तेरमो लहिए, उत्तर सामानै वखाणो ॥ ३ ॥ उत्तर सामानै स
 र्व द्रव्यैमें, सरखे जावै लावे ॥ मुनीहुकम ए मलाररागनी, गा
 तो मनुमो वावे ॥ ४ ॥ इति पद २ ॥

य, जीहां नास्ति तिहा आस्ती जोय ॥ दरवादिक चतुष्टि धार,
 आप आपणी लहो विचार ॥१॥ दरवादिक चतुष्टि जेह, सैग्रहै
 आस्ती पद तेह ॥ पर दरवादिक चेतनमे नहि, जे ग्रहा ते ना
 स्ती सहि ॥२॥ ग्यान दरशनादि जे गुण, दरव खेत्रकाल जावथी
 सून ॥ आस्ती जाव चेतन मैल्यो, परचारे नास्ती मैकयो ॥३॥
 एम स्वरूप सजे जे आप, तेहिज साद बाद नेय थाप ॥ मुनीहुक
 म ए धर्म अनुसार, गुजरी रागनी ठै मनुहार ॥ ४ ॥ इति पद
 २२ संपूर्ण ॥

रागनीवाहार ॥ जमरतु करत जाण पणाकी वात, ॥टेक॥
 संदैजाव असदजाव ते जाणो, आरपित अणारपीत विचार ॥स
 पर परजाए सहि, ए जंग मनुहार ॥ १ ॥ बसे खपणेग विखीये
 तो, बक्तव्य अवक्त व्यधार ॥ उनैय जेद लाधै ठै येहमै, सैम
 जैता सुखकार ॥ २॥ तेह स्वरूप सप्तजंगी माहि, जाखु आगै
 विचार ॥ मुनीहुकम ए चिदानंद मयै, गाइ रागनी वाहार ॥३॥
 इति पद २३ संपूर्ण ॥

रागनीसुवा ॥ प्रथम जग ते आस्ती कहिए, सर्व दरबमे
 धार ॥आकणी ॥ दरव गुण परजाय माहि, आस्तीपणो ते जा
 ण ॥ प्रेते कैर दरबमें लहिए, गुण परजायै बखाण ॥१॥ सदजा
 वै आप आपणो गुण परजाय ते होय ॥ आप आपणा दरबमै
 लाधे आस्तीपणो तिहा जोय ॥२॥ अरपीत पणो ते वस्तुनु होवै,
 सोइ वस्तु धर्म ॥ एक समे ते सरबे ज्ञासे, सोइ ग्यानीमर्म ॥३॥
 वदमस्तने तो अनुक्रमै ज्ञासै, सरधा एक समयीये होय ॥ मुनी
 हुकम ए प्रथम ज्ञागो, रागनी सुवामै जो जोय ॥ ४ ॥ इति पद
 २४ संपूर्ण ॥

रागश्री ॥ अपनारूप रचै के देखो, नही परगुण स्वजावै ॥
 आकणी ॥ आप स्वरूपमै लाधै नाही, परदरब परजाय ॥ गुण

लक्षण शु ज्ञावतै लाधै, तेथी नास्तिपणो थाय ॥१॥ नास्ति स्वै
 ज्ञाव ए है आपको आस्तिपणे ते जाणो ॥ दोउ जेद ए जीवका
 कहिये, इम सर्व दरवै वखाणो ॥७॥ बीजो जग ए वखाणो, ना
 स्ति स्वज्ञावने जाण ॥ मुनिहुकम ए चिदानंद मेय, श्रीराग वखां
 ण ॥३॥ इति पद २५ सपूर्ण ॥

रागनी धनासरी ॥ क्या कहू चिदानंद धनकी, मुख शु क
 दी न जाय ॥ आकणी ॥ स्वपर परजाय दोउ लाधै, सद ज्ञावा
 सद ज्ञाव ॥ सत्वा सत्वपणे ये कहिये, अप्रिंत अण अप्रिंत लाव
 ॥१॥ एम अनेक जंग तिहा लाधै, दो दो जंग ते कहिये ॥ सकेत
 सवदनो रदो ठे इहा, तेथी आस्ति नास्ति न लहिये ॥ ७ ॥ तेथी
 अवैक्तव्य ए नाख्यो, बीजो जागो ए लहिये ॥ गुण परजाय ए
 आत्म दरवना, अनत जेद ते कहिये ॥३॥ तेथी एक संमन कहै
 वाये, आत्म स्वज्ञाव एम धावो ॥ मुनिहुकम ए रागनी धनासरी
 शुद्ध स्वरूपमै गावो ॥४॥ इति पद २६ सपूर्ण ॥

रागनीकाफी ॥ अपनारूप निहारा जब हमनै, अपनारूप
 निहारा ॥ आकणी ॥ स्वपरजाय आस्ति कहियै, सोतो सत का
 हावै ॥ नास्तिपणो ठे परपर जायै, सोतो अस्त्वै यावै ॥१॥ दोउ
 ज्ञाव एक समीये, चैतनमाइ लहीये ॥ तेथी जागो ए चोथो जा
 खो, मीश्र ज्ञाव ते कहिये ॥

वचने अवक्तव्यै जाणो ॥ तेथी ज्ञांगो पाचमो कहिये, आस्ति अवक्तव्यै वखाणो ॥ ३ ॥ सरवै दरवमे भंग ये ठै, जेम जीव मै नाखो ॥ मुनीहुकम जाण पणो साचो, रागनी सूगराइ दाखो ॥ ४ ॥ इति पद ३८ संपूर्ण ॥

रागनीपर्ज ॥ अपने रुपमै नांगो ठंगो, नास्ति अवैत्वव्यै जाण ॥ परस्वभाव अपने रुप जे, नास्ति जावै चीत वाण ॥ १ ॥ अजजुग पत इहा कनै भाखु, आस्ति नास्ति अवक्तव्यै सोय ॥ एक देशे सै परजायै, अपित जावै जोय ॥ २ ॥ अन एक देशै परजायै, अण अपित जाव वरीयै ॥ सदजाव असद जावै, सत्य असत्य करीयै ॥ ३ ॥ ए सर्वे अवक्तव्यै जाणो, ज्ञांगो सातमो कहिये ॥ स्याद आस्ति स्याद नास्ति, स्याद अवक्तव्यै लहीये ॥ ४ ॥ ए सै जंगी वीशेपा विशेषै, यहै स्वरूप काहाणो ॥ जिन स्व रूप स सजंगी केरो, रतनाकर अवतार्काय जाणो ॥ ५ ॥ ए सप्तभगी सर्व दरवमै, नित्यादिक निवखाणो ॥ मुनीहुकम स्याद वाद ए, राग नीपर्ज लखाणो ॥ ६ ॥ इति पद ३९ संपूर्ण ॥

होजीया स्याद वाद वीचार ॥ टेका ॥ सप्तजंगीमै मुख पणै ए जंगती न वीचार ॥ स्याद आस्ति स्याद नास्ति, स्याद अवक्तव्यधार ॥ १ ॥ आस्तिपणै आस्तिधर्म ठै, नास्तिपणै नास्तिधर्म ॥ जुग पदे उज्जीये धर्म ठै, ए स्याद वाद मरम ॥ २ ॥ सामान विशेष धर्ममे लावे, गुण परजाय मै जाण ॥ प्रतेके प्रतेके सप्तजंगी जाणो, नित्यादिक वखाण ॥ ३ ॥ स्यात पद ग्रीहीनै कहैता, दो शोणने आवे एक ॥ एम स्वरूप स्याद वादनो, साची ग्यानेनी टेक ॥ ४ ॥ ए जाणो तेने सरवे जाणो, बीजा तो विदा अज्यास ॥ मुनीहुकम चिदानंद मये, राग नीमारे वेण प्रकास ॥ ५ ॥ इति पद ३० संपूर्ण ॥

राग नीगोमी ॥ स्वजातीमै आस्ति नास्तिपणो, तीहां क

प्रणति गराय ॥ ए वचैन नहि गणधर मिलतो, काल तो इव
 रजाय ॥ हो० १ ॥ स्वैधरम दरवनो जे वै, प्रणति वस्तु रूप ॥ ते
 माटे काल जेद ते जाणो, ए सरधा ठे अनुप ॥ हो० २ ॥ अथवा
 काल निन्न इवै कहिए, तो काल ते कारणरूप ॥ अतीत अना
 गत वर्तमान प्रणेत, तेतो जिवादि धरम स्वरूप ॥ हो० ३ ॥ ते मा
 टे काल निन्न न जाणो, सर्व दरवनो परजाये ॥ उत्तपात वयरूप
 एठे, तेतो परजाय काहायै ॥ हो० ४ ॥ प्रैजाय व्याख्या तिजि मा
 हि, ए जाणजो स्वैरूप ॥ मुनीहुकम ए सीधीभरवी, परजाय
 व्याख्या अनुप ॥ इति पद ३७ संपूर्ण ॥

रागनी टोनिमियाकी ॥ सफल दिन आज, केवैल ग्यानमे
 गात्र ॥ आकणी ॥ गेहे वस्तुनो स्वैरूप जे जाणै, तेहि केवल ज्ञान
 ॥ मतीयादिकथी वोठो जाणै, प्रतद्वै परोद्वै परमाण ॥ स० ॥ १ ॥
 घट पटादि रुपन प्रणमै, ते समघट ज्ञान ॥ समीये अंतर घटवी
 णसै, तव केवल ग्यान ॥ स० २ ॥ घट वणसै ज्ञान न विनसै, के
 वलनो आय उत्तपात ॥ इहा गने परजाय उत्तपात ॥ स० ॥ ३ ॥ प्र
 थम समे ऐ धरमास्तिकाय जे, सख्याता परमानणै साज ॥ धि
 तिये सैमै असख्यातानै, पुर्व सखीयै वैयैनो काज ॥ स० ॥ ४ ॥ अस
 रती अनता कहिए, एम उत्तपात वैयै बखाण ॥ एम चलेण स
 कारी जाख्यो, इवैताइवै ते जाण ॥ स० ॥ ५ ॥ एम सर्व दरव गुणमै
 जाणो, चतुर्थि व्याख्या थाय ॥ रागनी मियाटोडी काहाय ॥
 जाणे केवली, राग
 संपूर्ण ॥

मुनीहुकम बलहारी गुरुनी, अली बिलावल रागनी कहि ॥ ३ ॥
इति पद ३९ संपूर्ण ॥

रागनी बीलावल सुवा ॥ चेतन अगुरु लघु परजाय ते जा
णो ॥ चेतनण ॥ हांण ब्रधि खट गुण ज्ञाखी, सरवै दरवैमे प्रणमे
॥ हाणी तेतो वयै काहावे, ब्रधि नतपात तेरमै ॥ चेण ॥ १ ॥ ब्रधि
वैये हाणी नतपात, अगुरु लघु दरवै ते जाणो ॥ सरवै दरवैमे
इमज कहिये, एम परजाय बखाणो ॥ चेण ॥ २ ॥ अलोकमे पण अ
गुरु लघु है, नीचसे जावे लहीये ॥ मुनीहुकम ए ठटी व्याख्या,
सुवा बीलावल कहिये ॥ इति पद ४० संपूर्ण ॥

रागनी सारंग ॥ बंधावनी आस्ति परजाय सांघ्रैथ रुप ए,
एम चीतमें समजीए ॥ आंकणी ॥ सरवै दरवैना आस्ती स्वजा
वे, अनंत गुणो ते लहिये ॥ वशेष रुप ते सांघ्रैथ पणो ठे, सांघ्रै
थ प्रैजाय ते कहिये ॥ १ ॥ प्रवर्ति रुप ते नमीत नेद ठे, तेथी नत
पात वैये लहिए ॥ पुर्व वशेष परजायने वैये, अनिनवै वशेष ते
कहिये ॥ २ ॥ सः इम परजायनो प्रैणमवो जाखुं, डुवै ते वशेष
परजाये ॥ मुनीहुकम ते रागति ज्ञाखि, बंधावन सागर धाय ॥
३ ॥ इति पद ४१ संपूर्ण ॥

रागनी पिलु ॥ चेतन निज गुणावकु जाणे, नित्या नित्य
काहाणा रे ॥ आंकणी ॥ नित्यै स्वजाव जाहा नहि लाधे, जाहा
कारज नवि होवे रे ॥ कारण पणो पण तिहा न दिसे, कारिये
झिधिने जोवे रे ॥ चेण ॥ १ ॥ अनित्यै पणानो जाहां अजाव ठे, गा
यक शक्ति पाकि रे ॥ अरथ क्रिया ते नर करे, गरु गमधि बुध
पाकि रे ॥ चेण ॥ २ ॥ शरव गुणाव परजाय धारो, आधार नुत निजे
पेत्र लहिये रे ॥ मुनीहुकम रागनिविलु, ए अंधकार आगे कहिये
रे ॥ चेण ॥ ३ ॥ इति पद ४२ संपूर्ण ॥

राग वरवा ॥ सुन जिया रे तेरे मुजावे कुलै के, बस भसत

सुज्ञाव ते जाणो रे ॥ आप आपणा पेत्त प्रदेशो, आधार सुत्त व
खाणो रे सुत्त ॥ १ ॥ सामान्ये ज्ञावे एक सूज्ञाव ठे, वशेष ज्ञाव
अनेक सुज्ञावी रे ॥ एतो परे वरणतिमे रमवो, हवे कहु दरवै
सूज्ञाव रे ॥ २ ॥ आस्तित्वादि सर्व सूज्ञाव ते, गुण परजाये कहिये
रे ॥ शर्वे एक परदेशे जाख्या, आप आपणो एत्तनेद कहिये रे
॥ ३ ॥ शर्व परदेश ते ज्ञिन्न न भाख्या, पम्तिरुप ते लहिये रे ॥
परदेश प्रते अतर नवि होवे, दरवे एक स्वज्ञाव कहिये रे ॥ ४ ॥
एम शर्व सुत्तुव परजाय नेदे, दरवमे अनेक ते लाधे रे ॥ मुनि
हुकम रागनि वरवो, स्वज्ञाव जाणे गण वाधे रे ॥ ५ ॥ इति पद
४३ संपूर्ण ॥

रागनीजजोटी ॥ नेद ज्ञान ए चिदानदको, मे ठनकु पीठा
णु ॥ आंकणी ॥ आप आपणो कारज नेद ए, सज्ञावे नेद ए क
हिये अगुरु लघु परजाय नेद तेम, नेद सज्ञाव ते लहिये ॥ १ ॥
जीम २ अवस्ता पलटे, नेद स्वैभाव तीहा जाणो ॥ अनेद सु
ज्ञाव ग्रहेण करीने, नेद स्वैज्ञाव जौने वखाणो ॥ २ ॥ तो गुण
गुणी सुज्ञावने मांही, शकरे बदोपेणो लागे ॥ गुण परजायने
कारण कारज लक्ष्ण लक्ष्ण जागे ॥ ३ ॥ ते कारेणये नेद ग्यान
वै, सुध परणो तीये ग्रहीये ॥ मुनिहुकम ए कारण अनेदनो, रा
गनी जेजोटी लहीये ०४ ॥ इति पद ४४ संपूर्ण ॥

रागनी जगला ॥ अपना रुप प्रणामीक जोश, अती अन्नद
मै पाया ॥ उत्तोर परजाय प्रैणो मन, नीज स्वभावमै आया ॥
गाथा ॥ १ ॥ नीज स्वरुपमै दोय भाववै, जन्वै अन्नवै सुज्ञावै ॥
ताको वीचार वेवरी दाखु, समजु चित्तमै धावै ॥ २ ॥ उपीयोग
धीर करीने धारो, वीचार आगे कहीशु ॥ मुनीहुकम ये रागनी
जगलो, शुद्ध उपीयोगे लहीशु ॥ ३ ॥ इति पद ४५ संपूर्ण ॥

रागनी स्याम कलाण ॥ जन्वै सुभावै ते जाणो ॥ टेका ॥ शु

६ स्वैरुप बखाणु, भाव धरम तो जीव स्वैरुपनो, तीहां नवान धर्म कहीये ॥ गुण परजाय परावरतैन जे, तथा आस्तित्वै लही ये ॥ १ ॥ जाव नवो उत्तपैन थाय जे, नवीन परजायमै परवरते ॥ पूरव जाव ते नाश करीने, नवै स्वैजाव येम पलटै ॥ २ ॥ पल टणै गुजाते जव्य कही जै, तेहे मै नवान धरम दाखु ॥ मुनीहु कम ते आगल कहीशुं, रागनी स्याम कळयाण आखु, ॥ ३ ॥ इति पद ४६ संपूर्ण ॥

रागनी ऐमने कळयाण ॥ जव्यैत धर्म ठै भव्यै गुजावमै, ग्यानी तेह बखाणै ॥ आकणी ॥ गुण परजाये जे वस्तुना, तेहि जवैन धर्म कही जे ॥ नवुं अरुं सम अइपंयाने, उत्तर नेद लही जे ॥ १ ॥ परवरैतैनमै वक्ति रुप ठे, जे वरतीनु आस्तिजावै ॥ रु प्रंत रे जे प्रणमेवुं, ते जवैन धरम कादावे ॥ २ ॥ छुग्धनो दधिप णो थावु, वीकार अतरे प्रणमवु ॥ ग्यान मही जे मगीने ते फ रतो, तेम ग्याननु प्रणमैवु ॥ ३ ॥ वर्धि हाणी स्वजावे, कारज कारण लहीये ॥ आवीर जाव तीरो भाव कीये, येम नवान ध र्म लहीये ॥ ४ ॥ इनो अरथ गुरु गमती लीजो, हवे कहु आस्ति भाव ॥ मुनीहुकम ए भव्ये सुभावमै, ऐ मन कळयाण रागनी गावा ॥ ५ ॥ इति पद ४७ संपूर्ण ॥

॥ પારસનાથનુ ચૈત્યવદન ॥ પુરસાદાણી પાસજી ટેવીસમે જીનરાય છેદ બેદ કરી
 પામિયો નિજ સ્વરૂપ સુખદાય ॥ ૧ ॥ પરદ્રવ્ય પરપર જાય તજી કીધો પરચુણનાશ સ્વચુ
 શુપર જાએ સહી કરતા નીલ વીનાસ ॥ ૨ ॥ તેદીજ અમવર માંદીછે આપો અમને નાય
 દાતા પદ તેદનો ખરે શેવક જાવે હાથ ॥ ૩ ॥ તેને તેનું આપતાં કેમ દુમણા યાઓ તો
 ટુમારુ શુ દીઓ જાણ્યો તુમચો ભાવ ॥ ૪ ॥ આપ શક્તી વિકાસજે નીજ સ્વભાવીક જેદ
 મુની દુઃખ તે પામશે તેમાં નહિ સદેદ ઈતિ ॥ મદીર સ્વામીનુ ચૈત્યવદન ॥ વસ્તુ સ્વભાવ
 સ્વભાવમા શમ્તીપણુ દેખી ઉમગ મુક મન જે ધણે તુજ ચુણને પેખી ॥ ૧ ॥ શક્તી તે
 વ્યક્તી થયા આરતીકતા ભાવે છેદ બેદ તેને કરી નીજ ચુણ સ્વભાવે ॥ ૨ ॥ તેદ ચુણ
 પેખી બાખીઆ મુજ પશુ ઇચ્છા તેદ નિમીત કારણુ ટુમને ઝરી ઉપાનાન ચુણુ જેદ ॥ ૩ ॥
 ઉપાદાનતા આદરુ નિમીત વિના નવી થાય ને મરણુ શ્રીમદીરા વનમાન કેહેવાય ॥ ૪ ॥
 અવલબન બાહરે ઝહી ઉપાદેય નીજ થાય મુનીનુકમ જિન શેવતાં મન વાંછીત પાય ॥ ૫ ॥
 ઈતિ ચલવદન સંપૂર્ણ ॥ ॥ ખટ કારકના ચૈત્યવદન ॥ સિદ્ધારથ સુત વદીએ નીશતા
 દેવીમાત કરતા ચૈતન ધમનો નીરમય મુદર ગાત ॥ ૧ ॥ કારણુ નીજ સ્વભાવ છે શુભાશુભ
 ટાળી શુદ્ધ ભાવ તે આદરે અનુભવ ચીત ધારી ॥ ૨ ॥ કારણુ લાહા આતમતલુંએ કીધો
 શુદ્ધ જ્ઞાન મુનીનુકમ કહે દીજાએ શેવકને એદ લાવ ॥ ૩ ॥ ઇતિ ॥ સાસનપતી તે શોભનો તે
 પાસે માયુ નિમીત અવલબન કરી નીજ સ્વરૂપ જાણુ ॥ ૪ ॥ બેદ જ્ઞાન લાહા અહે જડ
 ચૈતન વેહેએ સંપ્રદાન તેને ઠહીએ નીજ ચુણે સંજે ॥ ૫ ॥ શુદ્ધ ધ્યાન અજે કરી હણતો
 કરમતી રાશ મુનીદુઃખ કેવળ સહી અધીકરણુ શુ વીલાસ ॥ ૬ ॥ યોયો ॥ ॥ માહુનીર
 સ્વામીની ધીરો ॥ શાવણુ શુદ્ધ દીન પચમીએ ॥ જો દેવી ॥ વીર જીનેશ્વર વદીએએ પ્રમટ્યો
 વીર ચુણ જાસનો મોહાદીક રાત્રુસવાએ હણી તેદ નીરાસનો અનત ચતુષ્ઠીની જમહીએ
 પ્રતીજોધી જમ સારતો શેષ કમ દૂરે કરીએ અક્ષય પ અવતારતો ॥ ૧ ॥ મોહાકાશ પ્રમાણુ
 છેએ પ્રદેશ આતમના જાણતો પ્રદેશ એદ જાન કહ્યુ એ અનતાઅનત વખાણુ તો ॥
 દરશન ચરણુ વીરજ સહીએ ઇલાદીક ચુણ અનતતો નીરાવરણુ જેદ ના થયાએ તે પ્ર
 યુષુ સર્વી સતતો ॥ ૨ ॥ ખાતી કરમના ક્ષય થકીએ નીરમજ પ્રદેશ અસખતો શુદ્ધ ઉપદેશ
 લાહા કને એ દેતા બબને પખનો ॥ સદાગમ સારથી બતોએ જાન દરશન ટુરગતો
 ચરણુ રમ લાહા કરીએ બેસો બવી ઉમગતો ॥ ૩ ॥ શુદ્ધ દેવ એહી કલાએ ચુરની અય
 સુખ કારતો ધરમ તેદનું બાપુ સહીએ સમદીત એદ વીચારતો ॥ એવી સરધા જે કરેએ
 તસ ચરણુ સેવે દેવતો મુનીનુકમ સીધાઈ સહીએ પૂરે મન ઉમેદતો ॥ ૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથગ્રી અજીતનાથનુ ચૈત્યવદન ॥ અજીતનાથ ખીજ પ્રજૂ જતા મોહરાય ॥ રાગ
 દેરા દૂરે કરી વિતરાગ કહેવાય ॥ ૧ ॥ યાનાવરણી પ્રયુખ ત્રણકરી કર્મનો નાશ ॥ અનત
 ચતુષ્ઠી પામીયા અરીહત પદ ઉલાસ ॥ ૨ ॥ અધાતી ચારે અર્હણી સદે સીકરણે ॥ મુની
 દુકમ તે પામીયા અજાણીત અવરણુ ॥ ૩ ॥ સંપૂર્ણ ॥

॥ શ્રીસલાવનાથજીનુ ચૈત્યવદન ॥ સભવ સભવનાથજી સેનસ્વભાવે દોય ॥ તીજી
 જનને સતતુનીજ સ્વરૂપ પશુ દોય ॥ ૧ ॥ વીધય વાપળા દૂરે કરી કીધી ત્રણા દૂરે ॥ પરમાદ
 ભાવ દૂરે કરી કીજે અનુભવ પુર ॥ ૨ ॥ અનુભવવત એ નેતના સદજ સ્વરૂપે ધ્યાવો ॥
 ઇકમ નીજ જાનથી અમલ વીમલ ચુણ પાવો ॥ ૩ ॥ સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ અમીન દત નાથજી સૈતનદન ॥ ચિદ્ર ગતિ ચુરણ નાથજી અમીનદન
સ્વામી ॥ અમીનવ રૂપ ઝોલખી થયા શિવગામી ॥૧॥ એદીજ રૂપછે આપણું દેખો અતર
દ્રષ્ટ ॥ સકલ વિકલ્પ દુરે કરી હોય અમરીત વૃષ્ટ ॥ ૨ ॥ તેહ સ્વરૂપને ધ્યાવતા પ્રગટે અનુ-
પમ જોત ॥ મુની દુકમ સુખ સપત પામે અનુભવ હોત ॥ ૩ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ અથ સુમતીનાથજી સૈતવદન ॥ સુમતીનાથજીને સમરીએ મગવા સુન સાચો ॥
જોને કુમતી દુરે કરી, અવર મત રાચો ॥ ૧ ॥ સુમતી સેહેજ સ્વભાવમા સદૃશ્યથી જાણો ॥
પછે તેને ધ્યાનએ શુધ અનુભવ આણો ॥ ૨ ॥ કપાય ચારે દુરે કરો કરો કુણ્ડિ દૂર ॥
સુણુધી ઘેર તેડીને તે શુ રમો ભરપૂર ॥ ૩ ॥ સુમતી પટરાણી હોવે જોડ પુરૂષને ઘેર ॥
તેહને દુખ હોવે નહીં હોને સુખની લેહેર ॥ ૪ ॥ સતોષ પ્રગટે તેહને એકત્વ ભાવ તે
હોય ॥ મુની દુકમ સુખ સાગવતા તેહ પુરૂષને જોય ॥ ૫ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ અથ પદ્મપ્રભુજી સૈતનદન ॥ પદ્મકમલ રગ જોડને પદ્મપ્રભુ સ્વામી ॥ પ્રગટે
રગનીજ સ્વરૂપને તેહ હોવે શિવગામી ॥૧॥ જનમે કમન રહેવે સદા ન વીતેપાયે તેહ ॥
તેમ પુદ્ગનમાહે વસો અલગો રહે શુણુ જોડ ॥ ૨ ॥ એમ અતર આતમ યદ્ધને કરો શુણ
જોડ ॥ પરમાતમ પદ આરોપિયે તો પરમાતમ તેહ ॥૩ ॥ એણે વિધ આતમદશા મદી કરે
અનુભવ સાર ॥ મુની દુકમ યાન ને ખર તસ ઘેર સિવવટ નાર ॥ ૪ ॥ સપુણુ ॥

॥ અથ સુપારસનાથજી સૈતનદન ॥ સપરોએ કરી દીપતો સુપાસ જનરાય ॥ સાત
બધ દુરે કરી પ્રણમુ તેહના પાય ॥૧॥ એમ બે સાતે તળે સમજને યુ સાત ॥ અનરધ સવિ
દુરે કરી શુણુ મહે વિખ્યાત ॥ ૨ ॥ એવણુ તનેએ રમે નીજ સ્વરૂપ જોહુ ॥ તે સમકીતા
આવકા સાધુ કેવળી તેહુ ॥ ૩ ॥ મુલ સ્વરૂપે ને મહે એવણુતનેયે ॥ તે શીવપદ પામીયા
નીજ સ્વરૂપે જોય ॥ ૪ ॥ એમ સ્વરૂપ વીચારીને ને રમશે એક ચિત ॥ મુની દુકમ શુણુ
તે મહે તે પામે સુખ નીત ॥ ૫ ॥ સપૂર્ણ ॥

પારસનાથની થાયો.

જોતમ જોસે મથ સભાળી ॥ એ દેવી ॥ પાસજી એસર પ્રણમુ રમે પારસ રૂપ પ્રગટે
હમમે લોહક નક તસ સજે લોહ ફરીને તે નવી ધાય જીણુ સજે તે જીણુ પદ પાય શીવક
પારસ કેહેવાય અચરજ છઠાં એક મોટુ દીડુ મુજ મનતો અતી લાગે મીડુ મુરખ મન એ
મીડુ શીવક આપે શક્તી વીકાગે દ્રવ્ય સ્વરૂપ ત્યાહા પ્રકાશી કરમ સર્વી તવ નાસે ॥ ૧ ॥
ખટ દ્રવ્ય ત્યાહા તે જાણે ધરમ પ્રમુખ પમ વખાણે જડ રૂપ તે સર્વી ખાણે જીવ સ્વરૂપ
એક મીતે કીજે તામ સ્વરૂપ લક્ષણથી લીજે યાન ઉપયોગ ત્યાહા દીજે સતા દેખી દરખ્યા
તેહ રીધી જાનતી ત્યાહા જીહુ નેહ સસારીયા કેમ એહ એમ વીચારી શક્તી પ્રકાશી શુધ
ઉપયોગે કરમ વીનાસી સરવ જણુ થયા સીનવાસી ॥ ૨ ॥ દ્રવ્યમાય દશ બેદ તે જાણે પ્ર
જ યાર્યક છ બેદ વખાણે નિચે નયે તે કહાણે નિગમ સગે વેહેવાર કીજે રજી સુત્ર ચોથી
ત્યાહા લીજે ત્યાહા સુધી સમકીત ન કીજે સમ્મદ સભી રૂદ ને પામે સમગીતી સાવક સાધુ
નામે કેવળી પણુ તે કામે એવણુ તે સીધ લઈ ને જીવ સ્વરૂપ એમ સમજીને તેહને ધમ
મ્હીને ॥ ૩ ॥ દુકન ધ્યાન ધ્યાનતો રમે મોહ મરોડ ત્યાહા કને બજે પ્રથમ પદની મગે બીજે
પાએ અબેદ લહીને ત્રણુ કરમ ત્યાહા ન શ કરીજે કેવળી યાન ત્યાહા લીજે જોગ રૂધીને

॥ પારસનાથનુ ચૈત્યવદન ॥ પુરસાદાણી પાસજી વેવીસમો જનરાવ છેદ બેઠ કરી
 પામિયો નિજ સ્વરૂપ સુખદાય ॥ ૧ ॥ પરદ્રવ્ય પરપર જાય તજી કીધો પરચુજનારા સ્વચુ
 જુપર જાએ સદી પ્રતા નીલ વીવાસ ॥ ૨ ॥ તેહીજ અમધર માહીજે આપો અમને નાથ
 દાના પદ તેહનો ખરો શેવક જાએ હાથ ॥ ૩ ॥ તેને તેનું આપતા કેમ દુમણા યાઓ તો
 દુમારુ શુ દીઓ જાપો તુંમરો ભાવ ॥ ૪ ॥ આપ શક્તી વિકાસશે નીજ સ્વભાવીક જેહ
 મુની દુકમ તે પામશે તેમા નહિ સંદેહ ઈતિ ॥ મદીર સ્નામીનુ ચૈત્યવદન ॥ વરતુ સ્વભાવ
 સ્વભાવમા શક્તીપત્તુ દેખી ઉમમ મુક મન જે ધણે દુગ્ધ ગુણને પેખી ॥ ૧ ॥ શક્તી તે
 બ્યક્તી થયા આસ્તીકતા ભાવે છેદ બેઠ તેરે કરી નીજ ગુણ સ્વભાવે ॥ ૨ ॥ તેહ ગુણ
 પેખી ભાખીયા મુજ પશુ ઇચ્છા તેહ નિમીત કારણુ તુજી અહી ઉપા ન ગુણુ જેહ ॥ ૩ ॥
 ઉપાનતતા આદર નિમીત વિના નવી યાય તે મરણુ શીમદીરા વર્તમાન કેહેવાય ॥ ૪ ॥
 અવનવન બાહેર અહી ઉપાદેય નીજ થાય મુનીદુકમ જિન શેવતા મન વાધીત પાય ॥ ૫ ॥
 ઈતિ ચત્વરદન સ પૂજુ ॥ ॥ ખટ કાર્દમ્બા ચૈત્યવદન ॥ સિદ્ધાંત મુત વદીએ ત્રીમતા
 દેવીખાત કરતા ચેતન ધમનો નીરમવ મુદર ગાત ॥ ૧ ॥ કારણુ નીજ સ્વભાવ છે શુભાશુભ
 રાણી શુદ્ધ ભાવ તે આદરે અનુભવ ચીત ધારી ॥ ૨ ॥ કારણુ સાદા આતમનણીએ કીધો
 શુદ્ધ ભાવ મુનીદુકમ કહે દીજીએ શેવકને એહ લાવ ॥ ઇતિ ॥ સાસનપતી તે શોભનો તે
 પાસે માથુ નિમીન અવલ મન કરી નીજ સ્વરૂપ જાણુ ॥ ૧ ॥ બેઠ ગ્યાન સાદા મહે જડ
 ચેતન વેહમે સ પ્રદાન તેને કહીએ જિજ ગુણે સંચે ॥ ૨ ॥ શુકવ ધ્યાન અંગે કરી હજુતો
 કરમની રાસ મુનીદુકમ કેવળ સદી અધીકરણુ શુ વીવાસ ॥ ઇતિ ॥ થોયો ॥ ॥ માહાત્મીર
 સ્નામીની થોયો ॥ શાપણુ શુ દીન પચમીએ ॥ એ દેશી ॥ વીર જીનેશ્વર વદીએએ પ્રમદયો
 વીર ગુણુ જસતો મોહાદીક નાનુસવીએ હણી તેહ નીરાસનો અનત અતુટીની જાહીએ
 પ્રતીમોધી જગ સારનો શેવ કમ દૂરે કરીએ અક્ષય પં અવતારનો ॥ ૧ ॥ લોકાકાર પ્રમાણુ
 છેએ પ્રદેશ આતમના જાણુતો પ્રદેશ એકે યાન કદ્મુ એ અનતાઅનત વખાણુ તો ॥
 દરશન મરણુ વીરજ સદીએ ઇવાદીક ગુણુ અનતતો નીરાવરણુ જેહ ના થયાએ તે પ્ર
 મુક સતી સતતો ॥ ૨ ॥ ખાતી કરમના ક્ષય થયીએ નીરમજ પ્રદેશ અસ ખતો શુધ ઉપદેશ
 સાદા કને એ દેતા ભવને પખનો ॥ સનામ સારથી બતોએ યાન દરશન દુરંગતો
 મરણુ રય સાદા કરીએ બેસો ભવી ઉમમતો ॥ ૩ ॥ શુધ દેવ એહી કલાએ શુરની અંધ
 મુખ કારતો ધરમ તેહનું ભાખુ સદીએ સમકીત એહ વીચારતો ॥ એવી સરખા જે કરેએ
 તમ મરણુ સેવે કેવતો મુનીદુકમ સીધાઈ સદીએ પુરે મન ઉમેદતો ॥ ૪ ॥ ઈતિ ॥

॥ અથકી અજીતનાથનુ ચૈત્યવદન ॥ અજીતનાથ જીભ પ્રભુ જીતા મોહરાય ॥ રાગ
 દેરા દૂરે મરી વિતગમ કહેવાય ॥ ૧ ॥ યાનાવરણી પ્રમુખ તણુકરી કર્મનો નાશ ॥ અનત
 અતુટી પામીયા અરીહત પદ ઉપાસ ॥ ૨ ॥ અધાતી ચારે અણુ સહે શ્રીકરજો ॥ મુની
 દુકમ તે પામીયા અધાધીત અવરણુ ॥ ૩ ॥ સ પૂજુ ॥

॥ શ્રીસલાવનાથજીનુ ચૈત્યવદન ॥ સભવ સભવનાથજી સેજસ્વભાવે હોય ॥ તીજ
 જનને સતતુનીજ સ્વરૂપ પશુ હોય ॥ ૧ ॥ વીપવ વાપના કરે કરીકીધી ત્રણા દુર ॥ પરમાદ
 ભાવ દૂરે કરી દીએ અનુભવ પુર ॥ ૨ ॥ અનુભવવત એ ચેતના સદજ સ્વરૂપે ધ્યાવો ॥
 મુની દુકમ નીજ યાનથી અમલ વીમન ગુણુ પાવો ॥ ૩ ॥ સ પૂજુ ॥

॥ અથ અભીનદન નાથજીનું ચૈતવદન ॥ ચિદ્ર ગતિ સુરણ નાથજી અભીનદન
સ્વામી ॥ અભીનવ રૂપ જોલખી યમા શિવગામી ॥૧॥ એદીજ રૂપજો આપણું દેખો અતર
દ્રટ ॥ સઠમ વિકલ્પ દુરે કરી હોય અમરીત વ્રટ ॥ ૨ ॥ તેહ સ્વરૂપને ધ્યાનતા પ્રગટે અનુ-
પમ જોત ॥ મુની હુકમ સુખ સપદા પામે અનુભવ હોત ॥ ૩ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ અથ સુમતીનાથજીનું ચૈતવદન ॥ સુમતીનાથજીને મમરીજો મગના સુતસાચો ॥
જોને કુમતી દુરે કરી, અવર મત રાચો ॥ ૧ ॥ સુમતી સેહેજ સ્વભાનમાં સદ્ગુરૂથી જોલો
॥ પછે તેને ધ્યાનજો શુધ અનુભવ આણો ॥ ૨ ॥ કપાય ચારે દુરે કરી કરો કુણ્ડિ દર ॥
સુણ્ડી ઘેર તેડીને તે શુ રમે ભરપૂર ॥ ૩ ॥ સુમતી પટરાણી હોવે જોહ પુરૂષને ઘેર ॥
તેહને દુખ હોવે નહીં હોવે સુખની લેહેર ॥ ૪ ॥ મતોપ પ્રગટે તેહને એકત્વ જાન તે
હોય ॥ મુની હુકમ સુખ સારવતા તેહ પુરૂષને જોય ॥ ૫ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ અથ પદ્મપ્રભુજીનું ચૈતવદન ॥ પદ્મકમલ રમ જોહને પદ્મપ્રભુ સ્વામી ॥ પ્રગટે
રમીજ સ્વરૂપને તેહ હોવે શિવગામી ॥૧॥ જલમે કમન રહેવે સદા ન વીરેપાયે તેહ ॥
તેમ પુદગંધમાહે વસો અવગો રહે શુણ્ડુ ગેદ ॥ ૨ ॥ એમ અતર આતમ યમ જે કરી શુણ્ડુ
ગેદ ॥ પરમાતમ પદ આરોપિયે તો પરમાતમ તેહ ॥૩ ॥ જોલો વિધ આતમદશા ગ્રહી કરે
અનુભવ સાર ॥ મુની હુકમ જાન તે ખરૂ તમ ઘેર શિવવંધુ નાર ॥ ૪ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ અથ મુપારસનાથજીનું ચૈતવદન ॥ સમરેજો કરી દીપતો સુપાસ જીનરાય ॥ સાત
ભય દુરે કરી પ્રણમુ તેહના પાય ॥૧॥ એમ જો સાતે તને સમજીને શુ માત ॥ અનરથ સત્રિ
દુરે કરી શુણ્ડુ ગ્રહે વિખ્યાત ॥ ૨ ॥ એવજુ તનેજો રમે નીજ સ્વરૂપ જોહતુ ॥ તે સમકીતા
આવકા સાધુ કેવળી તેહનુ ॥ ૩ ॥ મુન સ્વરૂપે જે ગ્રહે એવજુતનેયે ॥ તે શીવપદ પામીયા
નીજ સ્વરૂપે જોય ॥ ૪ ॥ એમ સ્વરૂપ વીચારીને જે રમશે એક ચિત ॥ મુની હુકમ શુણ્ડુ
તે ગ્રહે તે પામે સુખ નીત ॥ ૫ ॥ સપૂર્ણ ॥

પારસનાથની થોથો

જોતમ જોલો અથ સભાણી ॥ એ દેવી ॥ પાસજી એસર પ્રણમુ રમે પારસ રૂપ પ્રગટે
હમમે લોહક નક તસ સજે લોહ ફરીને તે નવી ધાય જીણુ સજે તે જીણુ પદ પાય શેવક
પારસ કેહેવાય અચરજ છઠા એક મોહુ દીહું મુજ મનતો અતી લાગે મીહું મુરખ મન એ
મીહું શેવક આપે શકતી વીકાતે દ્રવ્ય સ્વરૂપ ત્યાહાં પ્રકાશે કરમ સર્વી તવ નાસે ॥ ૧ ॥
ખટ દ્રવ્ય ત્યાહા તે જોલો ધરમ પ્રમુખ પચ વખાણે જહ રૂપ તે સર્વી માણે જીવ સ્વરૂપ
એક ચીતે કીજે તાસ સ્વરૂપ લક્ષણથી લીજે જાન હમયોગ ત્યાહા દીજે સતા દેખી દરખ્યા
તેહ રીધી અનતી ત્યાહા જહુ નેહ સસારીયા કેમ જોહ એમ વીચારી શકતી પ્રકાશી શુધ
ઉપયોગે કરમ વીનાસી સરવ જણુ યમા સીવવાસી ॥ ૨ ॥ દ્રવ્યાર્થે દશ બેદ તે જોણે પ્ર
મ પાપક છ બેદ વખાણે નિશ્ચે નયે તે કહાણે નિગમ સજે વેહેવાર કીજે રત્નુ સુત્ર મોથી
ત્યાહા લીજે ત્યાહાં સુધી સમકીત ન કીજે શબ્દ સભી રહ જે પામે સમકીતી સાવક સાધુ
નામે કેવળી પણુ તે કામે એવજુ તે સીધ લખ જે જીવ સ્વરૂપ એમ સમજીને તેહને ધર્મ
કહીજે ॥ ૩ ॥ મુકન ધ્યાન ધાવતો રમે મોહ મરોડ ત્યાહા કને જોગે પ્રથમ પદની સજે ખીજો
પામે અબેદ લહીજે ત્રણુ કરમ ત્યાહાં ન રા કરીજે કેવળી જાન ત્યાહા લીજે જોગ રૂધીને

સીવ પુર જાવે એક સમેની થીતી કહાવે દેવ દેવી ત્યાહા આવે નિર્વાણ મોહવ ત્યાહાં તે કરતા મુની દુકમ જિણ્ય સેવા વરતા તે સીવપુરમાં બરતા ॥ ઈતિ ॥

॥ દેશી ધીરાના પદની ॥

પદ. ૧ ॥

ગર મજે યાનીરે શાન્નો અરથ કરે જાતી મન ડી બાગેરે વધીત કારજ સરે ॥ એ આકષ્ણી ॥ કલે કરી ધટી પીમાએ જાઝ ઉપર સમુદ્ર જાય મુપકેતો મઝારી મારી એ જોવાનોછે દાય વાનનો વીઆરયા જે વીરે મમજુનો મીતમા ધરે ॥ ગર. ૧ ॥ સસાહી તો મિકજ નાઠો દીડી દર કુજર જાય પાહાડ તરતો જળમા પેખ્યો બેટીમા ॥ જણાય જમાઈ તેજે જાગેરે સગપણ સાનો કરે ॥ ગર. ૨ ॥ તારાના જોતમા અદર ઢકાયો પ્રુદો તે સુ રજ છપાય નકે પન ને ગાંધો ખીન વેળુમા જાય વેળુમા નાવા આસીરે અતીરી બાર બરે ॥ ગર. ૩ ॥ એક નર તો એવો દીઠો સરવ સીધી તે માઢે સ્વગ પાતાળ તસ ઢા યમા જોવાની જુમતી છે ત્યાહે તેવો નર દેખીરે ચીતજુ અતીય દરે ॥ ગર. ૪ ॥ એ અરથને જાણે જે પ્રાપ્ત ગ્રહ દમારે તેહ એવા સતની પાસે રહેતા હોવે બવ દુખ છેદ મુની દુકમ બાગેરે ગ્રહ મનાની તે ખરે ॥ ગર. ૫ ॥

પદ. ૨ જુ

એ દેશી ॥ રોવો હમે પ્રાણિરે સત ગુણ દેખિને ॥ નથી બવ દુખ જાયરે આતમ કારજ લેખીને ॥ સત દુનીઆથી અવગા આવે સવળા નાણે કાય જેને ગુરના આનખા વાગ્યા તે સમજે ગુણ મિલ્ય યાની ગ્રહ મમતારે સના સ્વરૂપ પેખીને ॥ સેવો. ૧ ॥ મહિ માધી માખણ કાઢે તલમાધી કાઢે તેમ એ કસબતો સદુને આરડે જાળ ગોપાળને મેળ ॥ એતો વાતો જુદીરે નમ કસમ જોખીને ॥ સેવો. ૨ ॥ તેલ કાપુ વેળુ માદેથી પાણીમા માખણ જેલ દૂધ લેતુ આદાશ દેહી અત ગુણ તે સોમ સત વિના ન કાર્યે અવર જગા દેખીને ॥ સેવો. ૩ ॥ વરસે કાંબળ ને બીજે મદ કાગી કાળળ ધોળી હોય જેલ કાળ ઉપર કમ્બુ છે કાઢાડ જુ નિર્મલિસ છે માળ સત હોય તે જાણેરે અનુભવ યાન દેખીને ॥ સેવો. ૪ ॥ તે કારણ યાની ગ્રહને સેવો સેધી સાર ભાતો તેની જે નર આવે પામે અનુભવ હાર મુની દુકમ બાગેરે રીડીએ યાન પેખીને ॥ સેવો. ૫ ॥ ॥ પૂરણ ॥

॥ પદ. ૩ જુ ॥

આતમ વિના નહિ બીજેરે પદારથ જમમાં પ્રાપ્ત ॥ જેને નજરે આવેરે તે તો જડતા છે સહી ભરણાદિક જેલ પતારથ તેથી રૂપી રૂઢવાય વગી સ્વરથાનતા જોગથી મૂરતીપણ્ય પધુ યાય તે તો વિનામીરે ચેતનપણ્ય તેમાં નહિ ॥ આતમ. ૧ ॥ આતમ ગુણ મુખ્યોતો કરો પ્રદગજકો રયાગ કૃતિમ વસ્તુ દરે કરી એ સાધનનો લાગ ॥ અકૃતિમ રોવોરે પદ અ વનાસી સહી ॥ આતમ. ૨ ॥ વસ્તુ ગને જે દેખિએ તો નહિ પ્રદમલનો લેખ પર આવ વસ્તુ અધીરે કરો તજવાનો જેવ તો સુખ સાચુરે ॥ પામે તે વહી આતમ. ૩ ॥ જે સુખ છે સીધાં તે સુખ દેખો અહીં સમ આવે ચેતન રમે તો દુખ દીસે નહિ આતમ. ૪ ॥ ॥ તે કારણ સાધો તમે જેથી સુખ અનત જિવન મુક્ત તેહને દહીએ સાચો તેહીજ સત મુની દુકમ કહેછેરે પદ તેવો જોષ ॥ આતમ. ૫ ॥ ૫. સપૂરણ ॥

॥ ૫૬. ૪ શુ. ॥

વિચારો તુમે વિચારીરે મનુશ ભવ સેહેજ નહિ ॥ દશ દ્રષ્ટીતે જોતારે વિકટ કામ
એલે સહી ॥ એવો ભવ પામિ કરી પૂરણુ પચાદિ જાણુ નીરોગી કાયા લહીને ધરમ ચીતમાં
નહી આણુ ॥ જાઈશ હાથ ધસતોરે પછે પસતાવો સહી ॥ વિચારો ૧ ॥ ઇંદ્ર ચલે નાગે
દ્ર ચલે ચલે દેવકોટા ન કોટી તીર્યકર ચલે ગણધર ચલે જાકી પદવીછે મોટી ચક્રી ચલે
ચલે હરી ચલેરે બળદેવ તેમ વહી ॥ વિચારો ૨ ॥ મોટા મોટા મુની સ્વર ચલે ચલે
રાજા પતીરાવ તુમ દીલમે વિચારો નહીં મરવાનો ભય નહિ લાવ આતે જાણી સાચુરે
રહેતુ અદિયા તો નહિ ॥ વિચારો ૩ ॥ માત પિતા સુત કામની બાઇ ભગની તે
જાણુ સજન કુટુંબ તે કારણુ સાચુ દિલમાં ન આણુ એતો સ્વારથે મળિયુરે તારણુમાં કોઈ
નહિ ॥ વિચારો ૪ ॥ તે કારણુ રૂઢિએ ધરે ઉપદેશ એછે સાર ધરમ એક જિન રાજનો
સત્ય કરી ચિત ધાર મુની દુકમ બાખેરે તે વિના સુખ બીજેનહિ ॥ વિચારો ૫ ॥ મ પૂર્ણ ॥

॥ ૫૬. ૫ શુ. ॥

ચાની તુમે સમજેરે વસ્તુ તો ॥ ખરી ગુરૂમથી લધએરે વિનય શુણુ બહુ ધરી ॥
વેદ પુરાણુ લાધે નહિ નહિ કીતાબ કુરાણુ વસ્તુનો નોખી રહી પરભાવ ચિત ન આણુ વ-
સ્તુતો અરૂપીરે સમજે વિરલાવરી ॥ ચાનિ ૧ ॥ કથની કથી બહુ બહુ ધાંચ્યા પઠી પઠી
ધાંચ્યા પડિત ગાઇ ગાઇ શુણી જન કહેવાણા ચાન ન પ્રગટુ મિત એતો વાતો જુ
તોરે ઉનડી સસારીથી હરી ॥ ચાનિ ૨ ॥ ખટ દરશન છે જુજુવાં જુજુવાં તત્ત્વવખાણુ
મનતી માને જુજુવી કરમ જુદા તે જાણુ ધરમ નહિ તેહ મારે મતમાં પડ્યા તે હરી ॥
ચાનિ ૩ ॥ મનતર સવિ દુરે કરી તજ રાગને દેશ મમત ભાવ સધજો તજ નિરપક્ષ રહો
મોશ ચાન દ્રષ્ટીએ દેખેરે અવર પક્ષ દુરે હરી ॥ ચાનિ ૪ ॥ તિહા નિરવિમ્લકૃપછે જોત
મનતી જાસ બાખે મોકાનોક સવિ પ્રગટી શુણુ નીરાસ મુનિ દુકમ ધ્યાવેરે અનુભવ તેહ
રી ॥ ચાનિ ૫ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ શ્રી મુનએકાદશી દેવવદન વિધિ ॥

॥ અપશ્રી દેવવદન વિધિ ॥ સકલ મનોરથ પૂરવે સકેસર મહારાજ ॥ દેવ કહું મુન
એકાદશી ભવિક જીવને કાજ ૧ ॥ આગશર શુદ્ધ એકાદશી દિક્ષા શ્રીઅરનાથ મથી જનમ
દેક્ષા કેવલી નાણુપમા નેમનાથ ॥ ૨ ॥ ત્રણુ તિર્યકર ભરથના અતિત અનાગત ઘઇ નવ
કલાણી કપનર થાયા અમ લેવાસરવ ॥ ૩ ॥ દશ ખેને યઈને ઉજન દોદશે કલાણીક થીઆ
મેલીસઆરો પોસો કરો ॥ અપવાસ મુન લીયા ॥ ૪ ॥ દેવ વાદી ગરણુ ગણો ધરમ કાજે
જાખવુ સાર ॥ મુની દુકમ તે આરાધતા પામે જે ભવ પાર ॥ ૫ ॥ અતિ સાધારણુ અઘત
દન નમોચાણુ કઇ અરથ ॥ જેવી રાકેવા અરનાથ આરાધન અરથે ચૈત્યવદન કઈ ॥
અથશ્રી અરનાથનુ બીજુ ચૈત્યવદન લીખ્યતે ॥ પેહેલું અરનાથનું અઘતવદન કહીને
છી નમો યુલું કહેવા સાર પછી અરધા જે વીર કહેવા સાર પછી આ બીજું અઘત
વદન કહેતુ ॥ કનક વરણુનું શોભનું ત્રીસ ધનુષ કાયા ॥ ચોરાશી સેદઅ વરસ તણું જરા
બાઈપાયા ॥ ૧ ॥ અરથ જનેસર અપારમાં સાતમાં ચક્રી જેહ દો પદમી પામ્યા પ્રભૂ વદ
શુણુ જેહ ॥ ૨ ॥ અવર દેવ છડી કરી સમરણુ એહનું કાજે ॥ મુની દુકમ તે રોવતાં મન
ચાહિત લીજે ૩ ॥ અથ અઘતવદન ॥ સવારથ સીધવે માનવી ભોગવી આયુપુરે ॥ નાગપૂર નગરે
સરી સુંદરમન માતા દેવી ઉરે ॥ ૧ ॥ લખન નામ વરતનું દોષદવી સોહે ॥ યજ્ઞડગજ

છતી મરી આરીત્ર મન મોહે ॥ ૨ ॥ પચ મહા વગત આપરા દધધનની કોડી ॥ મુની દુકમ
સીવ સહો આઠ કરમ તોડી ॥ ૩ ॥ ॥ નમોયાણુ કહી આર થોયે દેવ વંવા ॥ પર ઉરી
વદુ એ દેશી ॥ શ્રી અરજન સેવો દેવિ માતા નદ ॥ સુમરીસન પિતા સેવે સુરીનર બરદ ॥
સુદ અગિયારસ આગશરની તિને જાણુ આરિત્ર લીધુ પોતા સીરપુર થાન ॥ ૧ ॥ અરમળી
જન નેમી જનના સાર પાચ કૃત્યાણીક તદુધનના ધાર ॥ દસ જનરે યજ્ઞને ઉજન નિદાન
દોષો કૃત્યાણીક ગરણીથી સભાન ॥ ૨ ॥ સમવાધ ગયા ભોગે ભોગે ઉદાર આરાધો ભવીઅણુ
જેદથી બવનો પાર ॥ સીધત મુણતા લાધે સરવે ભે ॥ તે કારણુ સુણી ટાળી મનનો ખે ॥ ૩ ॥ અ
બસાદજ બસ સેવે પ્રથુ પાચ ધારણીદેવી દધરે ધરીયુ ધાંય ॥ જે જીવવર સેવે તેદની કરે
સાર મુની દુકમ વરી જે પામી જે ભવ પાર ॥ ૪ ॥ ॥ સાર પછી હેઠા ખેસી નમોયુજુ
કહેવું જાવની કહીને તવન કહેવું ॥ તવના દેશી મુમખજાની ॥ નાગર પુરીનો રાજ્યોદે ખઠ
ખઠ ભોગતા સાર જીનેસર વધીયે ॥ એક લાખ જાણુ સેહેતરે આતે ઉર ઉદાર ॥ જીને
સર ૧ ॥ જીનેક ગામ જેદનેરે જતીસ સેદજ ભોપાલ જીને ॥ પચીસ સેદજ બસજીરે
જીન ચરજે તસ બાળ જીને ॥ ૨ ॥ તે રીધી સવી જાડીનેરે આરિત્ર રમે લીધ ॥ જીને ॥ એક
સદજ પરીવાર શુરે આતમ કારજ કીધ જીને ॥ ૩ ॥ મુન એકાન્તી જાણીયેરે તે દનથી
પરસીધ ॥ જીને ॥ તે તથી જે આરાધજેરે તે લેશી વછીન ગીધ જીને ॥ ૪ ॥ કેવલ લઇ
મુગ તે પોતારે એક સેહેજ પરિવાર ॥ જીને ॥ મુની દુકમ તસ સેવતારે વછન થાય નિ-
ધાર જીને ૫ ॥

તે પછી અરધ જે વીરા કહેવા ॥ શ્રી ચેલ વદન લખ્યુછે ॥ દસતી નાગપુરે ઉપ યુ
કેવલ નાણુ ઉતાર ॥ ગણુધર પાનીસ ધાધીયા સાધુ આઠ હજાર ॥ ૧ ॥ આઠ હજારને જસે
સાધવીનો પરીવાર ॥ એક લાખ જોગણીસ હજાર થાવક સોહ વરતધાર ॥ ૨ ॥ તજુ લાખ
જોગણી હજાર આવીકા સુરીર મોહિ સમન સીખરે સીધાવરા જન દુકમ મન મોહે ॥ ૩ ॥
ઈતિશ્રી ચિત્ત વદન સપૂર્ણ ॥ નમોયુજુ કહીને સપૂરણુ જેવીસ કહેવા ॥ ઈતિશ્રી અરનાથ
દેવ વદન અમામ ॥

॥ અધ્યક્રી મધીનાથ દેવ વદન પ્રારભા ॥ જામત દેવેતોડેથી સવિ આણુ ભોગ વિશાલ ॥
આપવન જાણુ પ્રથમ વતિ નવી નિદાલ ॥ ૧ ॥ મયુરા નમરી ઉપના પરભાવતીની કુખા
કુખરા આ કુલ મદનો નરે તે પછુ શુભ ॥ ૨ ॥ એક સકર સ્તવ કરે જન કુખે નરખી ॥
મુની દુકમ તે સેવિયે દેવ નિરજન પરખી ॥ ૩ ॥ નમોયુજુ કહીને અરધાજેવીસ કહેવા ॥
॥ શ્રીચિત્રવદન પ્રારભ ॥ આગમર શુદ્ધ અમારસે ॥ જનમાજગ આધાર ॥ નિત
વરણુ તતુ રોમનું સરવ જવા સુખકાર ॥ ૧ ॥ પચીસ ધનુધનું દેદમાન આણુ પાસઠ હજાર
॥ મોસઠ ઈદ મવી તીઠા અનિરેક કરે સુખકાર ॥ ૨ ॥ મલી જીનેસર વદના
પાતિક ભવનું જ્ય ॥ મલી જીનેસર વદના મુની દુકમ તે સમરતી મન વાંછીત
જા ધાય ॥ ૩ ॥ નમોયુજુ કહી આર થોય કહેતી ॥ ॥ થોધ લખી છે ॥ સમ્પેસર
પાસજ પૂરે ॥ એ દેશી ॥ શ્રી મનીનાથ જીનેસર પૂજમે નરભવનો લાવો વિજયે ॥
મન વાંછીત પૂરણુ સુરતર આતમ કારજ જેલે કરું ॥ ૧ ॥ આપરણુ આઠે નાશથી
પ્રથુ પ્રમગ આઠે વિમથી જોવાજન થોમે પૂજમે ॥ જેઠ સુધીવપૂર વેલુ લીજયે ॥ ૨ ॥ સુવ
દનાએ બાળિયુ જનમ અનિરેક પ્રાપ્તિયુ ॥ પૂરવ જાવ નિદાકરું આઠે અધેતલદુ ॥ ૩ ॥

કુબેર જવસ ધારણી પ્રિયા જોને પ્રભુ ચરણ અનુસર્યા ॥ મુની હુકમ સેવા મારે શ્રી સધન
સુખકાર ॥ ૪ ॥ ત્યાર પછી નમોચાણુ જવતી તવન કહેવું ॥ ॥ સુરત જાળે મારા લાલ
મોતી લાવળે મારા લાલ ॥ એ દેશી ॥ તેનીશ સાગરનું હો આયુ ભોગવી મારા લાલ ॥
જેહ તવે મનથી હો અનુક્રમે સવિયા મારા લાલ ॥ મલીજન વદો હો ભવ દૂષ જાવે મારા
લાલ ॥ આકાશી ૧ ॥ મધુરા નગરી હો કુમરાજ મારા લાલ ॥ પરમાવતિ પરિયાહો તસ
કુમે બિરાજ્યા મારા લાલ ॥ મલીજન ૨ ॥ પ્રભુજી જનમ્યા હો છપન કુમરી આવે મારા
લાલ ॥ સુચી કરમ કરીને હો નિજ યાનક જાવે મારા લાલ ॥ મલી ૩ ॥ ચોસઠ સુરપતી
હો સુરગિરિ જાવે મારા લાલ ॥ જનમ અભિષેક હો પ્રભુજીને લાવે મારા લાલ ॥ મલી ૪
॥ અનેક રૂપે હો નાટક કરતા મારા લાલ ॥ પ્રભુજી જાવે હો નેણા ધરતા મારા લાલ ॥
મલી ૫ ॥ જનના ધરે મેલે હો સકરી આવી મારા લાલ ॥ સદૃષ્ય ઝોછવ કરતા હો
નંદીસર જવી મારા લાલ ॥ ૬ ॥ જનમ કતાણી કહો પ્રભુજીનું કીધું મારા લાલ ॥ મુની
હુકમ ઈદ હો સમકીત રૂણ લીધું મારા લાલ ॥ મુનીજન ૭ ॥ ત્યાર પછે જેવીરા અરધા
કહેવા ॥ ॥ પછી અધત વદન કહેવું ॥ મલી જિનેસર જનમીયા કુમતી મહાગણીયા ॥ ખટ
દરશનના જેહુતા સરવે થર હરીયા ॥ ૧ ॥ અગ્નિનત બીર સવિ નાસિયા યધુ યાન ઉદેત ॥
સુરનર કેનર કેનરી સેવે સમ હોત ॥ ૨ ॥ પ્રભુજી દેશના આપરી, તારસી નરને નાર ॥ મુની
હુકમ તે સેનિયે પાનિયે ભવપાર ॥ ૩ ॥ શ્રી મલીનાથ જનમ દેવ કલ્યાણીક દેવ વદન પૂર્ણ ॥

જોવનવે પ્રભુ પામિયા વિધે મદ જીતી ॥ આરિત લેવા ઉમગા મોહ સરદષખીતી ॥ ૧ ॥
ખટ મિત્ર પ્રતિષોધિયા પૂરવ ભવના જેહ ॥ તે પશુ સરવે સજ થયા, આરિત લેવા ગુણુ જેહ
॥ ૨ ॥ માત પિતા અનુમન લઈ આરિત લીધું મુની હુકમ તે સેવતા ॥ મનવાહિત સીધું
॥ ૩ ॥ પછે નમોચાણુ કહી અરધા જેવીરા કહેવા ॥ મન વેરાગ વમો જબ લોકતીક સુર
આવે ॥ ધરમ તીરથ વરતાવો રવામી બુઝો બુઝો કહેવે ॥ ૧ ॥ એક કોડને આઠ લાખ
સોવરણુ નીત દેવે ॥ તથુસે કોડ અઠ્યાસી કરોડ એસી લાખ જાવે ॥ ૨ ॥ એ સવજરી દાને
ઈ દીનદુખી સુખીયા કીધ ॥ મુની હુકમ સજમ લઈ મન વાહિત કીધ ॥ ૩ ॥ ઇતિ
સપૂર્ણ ॥ નમોચાણુ કહી થોઈ ચાર કહેવી ॥

॥ ૫૨ ઉઠી વદુ ॥ એ ચાલ ॥ મલી જિન વદો નિલ વરણુ મેકાય ॥ કુમરાજ પિતા
ધરમનની માય પચાસ ધનુષ દેહ માન ॥ ૫ આવન સેહસર આય અદ કરમ હણીને ॥ શિવ-
પુરીમા જાય ॥ ૧ ॥ આઠ જાતના કલશા પ્રત્યેકે પ્રત્યેકે જાણુ ॥ એક હજારને આઠ દેવકત ચિત
આણુ ॥ ચોસઠ સુરપતિય અભિષેક અટીસે કીધ ॥ ચોરિસે જનના મનવધીત રૂપ લીધ
॥ ૨ ॥ કલપસૂત્રે બાળો આરિત મોહવ એહ ॥ તીમ જાણુકીપ પનતીએ જવમ મોહવ
તેહ ॥ તે ખાટ કરીયે સમકીત નિરમન થાય ॥ નહિ માને પાપી તે માઠી ગતીયે જાય
॥ ૩ ॥ દિક્ષા કલ્યાણીક અતિ હરખે તે ગાય ॥ જ્ઞાતા દેખી ચિત અનુભવ સોહાય કુબેર
ધારણી પરીયા ॥ સધના સકટ દુર મુની હુકમ એ બણુતા મન વાહિત સવિપૂર ॥ ૪ ॥ ત્યાર
પછે નમોચાણુ કહી તવન બણુતુ ॥ ॥ સોળમા સતી જિનેસર દેવકે ॥ એ દેશી ॥ ઝોગણીસમા
મલી જિનેસર દેવકે ધરમાવતી નંદનરે ॥ જેહની સારે સુરી નર સેવકે ધરમાવતિ નંદનારે ॥

પ્રશુશ્ચ કવર પદે વરસ સતકે પ્રભાં ॥ ૫૭ ॥ ચાઈ આરિનની રતકે ॥ પ્રભાં ૧ ॥ પ્રશુશ્ચ
નિવ વરણુઆ મુરતી કે પ્રભાં ॥ જોગનથી લઈ ટ્રેવ્ય બ્ધ બરતીકે પ્રભાં ॥ એમ કરતા
થયા ખટ મામકે પ્રભાં ॥ તવ મોહાયા તે પાસકે ॥ પ્રભાં ૨ ॥ ખાં જોરડીતિર્ક કરાવેકે
પ્રભાં ॥ જ્યુજુવા તે સરવે આવેકે પ્રભાં ॥ તવ ઠાંકણી માથેથી લેવેકે પ્રભાં ॥ દુરમધ
અતિસે હોવેકે ॥ પ્રભાં ૩ ॥ મુખ મરડી નાક તે દાબેકે પ્રભાં ॥ જે જોતાતા પતી જાને
કે પ્રભાં ॥ તવ પ્રશુશ્ચ મુખથી બોલેકે પ્રભાં ॥ મોહનો સસારમા રાતે કે ॥ પ્રભાં ૪ ॥
એમ અનીત મણું દેખાડીકે પ્રભાં ॥ એતો દુખતાની આંધી છે નાડીકે પ્રભાં ॥ પ્રતિ
બોધા ખટ નાગકે પ્રભાં ॥ આરિન નેના કીધા સાગકે ॥ પ્રભાં ૫ ॥ તે સાથે આરિન સીધુકે
પ્રભાં ॥ જન હુકમ અગિરસ પીધુકે પ્રભાં ॥ એ તવન બલુચે જોડકે પ્રભાં ॥ મન વાધિત
કરશે જોડકે ॥ પ્રભાં ૬ ॥ જેવીરા અરધા લઈને ચેત વદન કરતુ ॥ સપૂર્ણ ॥

॥ શ્રી મનીનાથ જોગણીશાખા રજે આરિન સીધ પચ મહાવૃત આદરે સીયમ બોધ
તે સીધ ॥ ૧ ॥ પચે આસરવ છાડીયા છાજા પચ પ્રભાર ॥ પચેદીવ વશ કરીઅબુગાર
થયા ઉધાં ॥ ૨ ॥ જેવાં જન નીત નીત નમે જોમ હોય નવનીધ ॥ મુની દુકમ પ્રશુ
સેવતા મનવાહીત રજ સીધ ॥ ૩ ॥ નમોયુજુ કહીને જેવીરા સપૂર્ણ કહેવા ઈતિ હસા
કલાયુક સપૂર્ણ ॥ ॥ આરિન જે વેતા લનુ મન પરમ્પ પજુ સીધ ॥ અહમતપ પ્રશુ કરી
તે દીન ટ્રેવસ સીધ ॥ ૧ ॥ ધાતી કરમ ચારે દણી પ્રગટયા ગુણ તે ચાર ॥ અનત જ્ઞાન
દરાન તીકાં આરિન વિરજ સાર ॥ ૨ ॥ મોહનોક બસ કર થયા વદો પ્રશુના પાપ મુની
દુકમ પ્રશુ દીજીએ અવિચલ પંચી રાપ ॥ ૩ ॥ પહેના અજતવદન કરીને જેવીરા અરધા
કહેવા ॥ પાઠ્ય ચેતન કહીને ચોધ ચાર કહેવી ॥ ॥ શ્રી મનીજન કેવળી બેઠ જ્ઞાન બાખુ
॥ પુદગમ અપાવેચીને ચોધે તે દાખું ॥ ૧ ॥ દ્રવ્ય ગુણધર જણેતે જ્ઞા ॥ જ્ઞા ॥ બેઠ ॥ તેમ
દરાને તે કંટુ ધાનથી કરમનો બેઠ ॥ ૨ ॥ અબે જ્ઞાન બારમે ખું જેથી સીવપં હોય ॥
મુની દુકમ જન બાખીધુ તે વદા સુખ સોય ॥ ૩ ॥ ॥ નદીસર વધીપ સબારે ॥ એ આલ-
॥ મની જોનેસર કેવન પામ્યા ધાતી કરમ ચારે વામ્યા ॥ કલાયુકી ચોધુએ બાખુ મુન એ
માથીયે દાખુ ॥ ૧ ॥ એક માસનું અણસણ કીધુ ॥ સેઠસપુરસ સાથે તે સીધુ ॥ સમત સીખર
ઉપર તે જાણી વીરાનિર્ગકર તે ચીત આણે ॥ ૨ ॥ ટ્રેવસ પાખી ધરમ પ્રકાસ બવજન રદીયે
તે વાસુ ॥ અરધ છુગ બાવત તે બાખે મુને ગણધર તે દાખે ॥ ૩ ॥ કુનેર જ્ઞાનેચારણી પ્રીમા
પ્રશુ સેવા કરે અનુસરીયા ॥ મુની દુકમ પ્રશુ તારે દાસ ચરણે દીને નીત વાસ ॥ ૪ ॥ નમે
યુજુ કહીને તવન કહેતુ ॥ કારતક મહીને કાદાનજી મલી જયોખાં માહારાજ ॥ એ દેચી ॥ મલી
જોનેસર સાહેબા સેવા સાર મહારાજ ॥ બાહોનીસ સમરણુ કરે કરવા બાનમ કાજ ॥ મલી
જોનેસર વીનુ દેખે અવીચન રાજ ॥ મલી ॥ આકણી ॥ ૧ ॥ ચાર કરમ ધાતી દણી
પામ્યા કેવન સાર ॥ સુરવર મલી બોહન કરયો મનાતા એ વીચાર મલી ॥ ૨ ॥ નવ કમલે
પ્રશુ શે ભાતા કરે મોહોવી પ્રવેશ ॥ ૫ ॥ ખી પરદાજા દીયે રાખ નમે વિસેય ॥ મલી ॥ ૩ ॥ ગણે
મઠ તે રોમતા દરણ્ય ચાર ॥ મલી ૪ ॥ મધ સધાસન જણીયે તિલાં બેસે મહારાજ
॥ અશોક વજ્ર તે શોભાડુ દેપ દુહાળી ગાજ ॥ મલી ૫ ॥ સેટેમ જોજન ઘાસુ કહો ધરમ

પુનઃ સાર એમ અનતા અતીશે ગણતાં નાવે પાર ॥ મલી ॥ ૬ ॥ સહેયે યોતીશ ક-
લા સમવા અગે વિચાર ॥ મુની હુકમ જન સેવતા પામીએ જવ પાર ॥ મલી ॥ ૭ ॥ અ-
રધા જેવીરા કહેવા ॥ પછે ચૈત્યવદન કર્યુ ॥ કેવન પામી ત્રગડે બેઠા તીપદી તીર્થ બાખી
॥ મણુધર અશપીશ નિહા કીધા મુત્ર રચના તથુ દાખીછ ॥ ૧ ॥ ચાવોશ સેહસ સાધુ
તસ સાધવી બાવન' દળર ॥ એક લાખને ત્રીશ દળર આવક સુવત પાર ॥ ૨ ॥ તથુ
લાખ સીનેર દળર આવીકા સુવત પાર મુની હુકમ એ બાખીયુ એ જન પરિવાર ॥ ૩ ॥
નમોયુલુ કહીને જેવીરા પૂરા કહેવા ॥ ધતિ શ્રીમલીનાથ દેવ વદન સં ॥ નમીનાથ એક
વીશાં વીપરા જશભાત ॥ વીજ્યા પીતા જેહને દેવલોકથી આય ॥ ૧ ॥ નીત કમલ લા-
હન બહુ પનર ધનુરાની કાય ॥ દશ સદસ વરસો તથુ સુંદર જેહેનું આય ॥ ૨ ॥ કાયા
કનક વરણી દેખતાં મન મોહીયે ॥ મુની હુકમ એ સેવતા સીવરમણી સોહીયે ॥ ૩ ॥ નમો
યુલુ કહીને અરધા જેવીરા કહેવા ॥ અપાડ વદ નવમે પ્રભુ ચારિત્ર લેવે ॥ ભોક્તાની વચને
કરી જાન વરસી દેવે ॥ ૧ ॥ પચ મહાવ્રત આદરે એદ્રિબલ મોડી પાચ પ્રમા' દુરે કરી
વિષયે વેત તોડી ૨ રવય બુધ સાધુ યયા, વદુ તેહના પાય, મુની હુકમ તે મેવતાં,
મન વહિત ફળ ધાય ૩ પછે ઘોઠ ચાર કહેવી

એકાદશી અતિ રૂપડી એ ચાલ નમી જીનેસર સેવીએ મથુચનો રાય, વીજ્યા
પીતા જેહને વીપરાજ સમાય, માતાને સતરુનમા મર્ધમા મરબનો ઈલા, તેથી નામ નમી
દીધું શીવ અધિકારી એક ૧ અષ્ટ દ્રવ્ય પૂજા કરે, સતર બેદી જાણ, તેમ એકવીસ
પ્રકારની, અઠોતરી ચીન આણ, જન યોવીશે પૂજતા, સમકીત નિરમજ ધાય, બાવીશ
સાગર તે લહે, ઉચીત દેવલોકે જાય ૨ માગસર અગ્યારસે કેવળ પામ્યા સાર, પ્રભુ ત્ર
ગડે બેસી કરી દેસના દીયે ઉદાર, છુટાં પુલ જમ વિસ્તરે લખ પ્રભુ અર્થ પ્રકાસ્યો, મથુ-
ધરે મુત્ર ગુથીઆ બલ્ય જીવ ચીત વાસો ૩ વૈશાખ વદ દશમી દીને પ્રભુ તીવ પોતા,
બચુની જક્ષ જેહની સેવા કરે સંજીતા, ગધાગી દેવી તિર્થ સાસન નિરખ વાય, મુની
હુકમ કહે સેવતા પામીએ જવપાર ૪ નમોયુલુ કહીને સતવન કહેવુ

નેમી જીનેસર નીરખતાં હો લાલ નયણ તરપત ન ધાય રે, વીકસો તરયા લીયણ
તુજ રૂપને દેખતા હો લાલ, અનત ભાગે કરી ધાય રે વીકસીત ૧ કેવળ જ્ઞાન તુજ
ઉપ યુ હો લાલ, તેહનું તેજ અપાર રે વીકસીત કાડ સુરજ હામ લે હો લાલ, તાહરે
તોલ નવી ધાર રે વીકસીત ૨ એમ તસ રૂપ તે બાખીયું હો લાલ, અવખ અગોચર
રૂપ રે, અરુપીના રૂપનો હો લાલ કેમ ગ્રહાયે સરૂપ રે વીં ૩ ફટક જેમ ડાકે કરી
હો લાલ, જલો જાએ નીરધાર રે, ડાક અજાવે તે હોલે લાલ, નીરમનો ઉદાર રે વીં
૪ કરમ ડાકવ લગા ચક્રી હો લાલ, આતમ લાગે રૂપ રે, કરમ મેલ ગયા પછી હો લાલ
જાને ગ્રહા એ સરૂપ રે વીં ૫ ન્યાય તરક સાથે લયાં હો લાલ, નયણે યયા ઉદાર રે,
વીં એવી રીતે બાખીયુ હો લાલ એહીજ મુજ આધાર રે વીં ૬ ઉમી એ ગુણે
કરી વગગીયા હો લાલ, નેથી તુમ નવિ ધાય રે વીં મુની હુકમ મન મોહિયુ હો લાલ
રથે આવો ધણુ ધાય રે વીં ૭ પછી અરધા જેવીરા કહેવા સ્વાર પછી ચર્ચતવદન
કરેવુ સમતત્વીખર મોક્ષે ગયા અણુસણ કીધુ માસ, અષ્ટ કરમ તે જીતીને વરીયા

પ્રભુજી કવર પટે વરસ સતકે પ્રભાં ॥ પહે યઈ ચારિત્રની રતકે ॥ પ્રભાં ૧ ॥ પ્રભુજી
નિત વરસુમા મુરની કે પ્રભાં ॥ બોજનથી લઈ કેવન ચક્ર ભરતીકે પ્રભાં ॥ એમ કરતા
થયા ખટ માસકે પ્રભાં ॥ તવ બોહાળ્યા તે પાસકે ॥ પ્રભાં ૨ ॥ ખટ ચોરડી તિહા કરાવેકે
પ્રભાં ॥ યુજીવા તે સરવે આવેકે પ્રભાં ॥ તવ ઢાકણી માથેથી લેવેકે પ્રભાં ॥ દુરગધ
અતિસે દોવેકે ॥ પ્રભાં ૩ ॥ સુખ મરણી નાક તે દામેકે પ્રભાં ॥ જે જોતાતા વધી જારે
કે પ્રભાં ॥ તવ પ્રભુજી સુખથી બોલેકે પ્રભાં ॥ મોહતો સસારમા રોવે કે ॥ પ્રભાં ૪ ॥
એમ અતિ પછું દેખાડીકે પ્રભાં ॥ એતો હુબતાની ઝાલી ॥ નાડીકે પ્રભાં ॥ પ્રતિ
બોધા ખટ તાનકે પ્રભાં ॥ ચારિત્ર તેવા કીધા સાનકે ॥ પ્રભાં ૫ ॥ તે સાથે ચારિત્ર લીધું કે
પ્રભાં ॥ જન દુકમ અભિરસ પીધુંકે પ્રભાં ॥ એ તવન બચુશે જેહકે પ્રભાં ॥ મન વાંછિત
કરશે જેહકે ॥ પ્રભાં ૬ ॥ જેવીરા અરધા લઈને ચૈત વદન કરણ ॥ સપૂણ ॥

॥ મી મનીનાથ ઝોગણીશમા રમે ચારિત્ર લાધ પચ મહાવ્રત આદરે સીયગ બોધ
તે સીધ ॥ ૧ ॥ પચે આસરવ છાડીયા જાણા પચ પ્રમાદ ॥ પચેદ્રીય વશ કરી અણુગાર
થયા હયા ॥ ૨ ॥ એવાં જન નીત નીત નમે જેમ હોય નવનીધ ॥ મુની દુકમ પ્રભુ
સેવતા મનવાળીત રણ સીધ ॥ ૩ ॥ નમેયુજી કહીને જેવીરા સપૂણું કહેવા ઈતિ દક્ષા
કલાણું સપૂણું ॥ ૪ ॥ ચારિત્ર જે વેના લહુ મન પરજવ પણુ લીધ ॥ અકમતપ્ર પ્રભુ કરી
તે દીન કેવલ સીધ ॥ ૫ ॥ ધાતી કરમ ચારે દહી પ્રમટવા ચુથ તે ચાર ॥ અનત યાન
કરશન તીહા ચારિત્ર વિરજ સાર ॥ ૬ ॥ લોકલોક ભસ કર થયા વહો પ્રભુના પાય મુની
દુકમ પ્રભુ દીછમે અવિચલ પદની રાય ॥ ૭ ॥ પહેના ચક્રતવદન કરીને જેવીરા અરધા
કહેવા ॥ પાછા ચૈલવદન કહીને થોસુ ચાર કહેવી ॥ ૮ ॥ શ્રી મનીજન કેવળી ભેદ યાન બાપુ
॥ પુદગલ અપાવેચીને ચોથે તે દાખુ ॥ ૯ ॥ દ્રવ્ય ચુણપર જયતે જી ॥ જીત ભેદ ॥ તેમ
કશમે તે કટુ ધાનથી કરમો છો ॥ ૧૦ ॥ અજો યાન બારમે મ્હું જેથી સીવપદ હોય ॥
મુની દુકમ જન બાપીયુ તે વશ સુખ સોય ॥ ૧૧ ॥ નદીસર વધીધ સભારે ॥ એ માલ
॥ મની જીનેસર કેવન પામ્યા ધાતી કરમ ચારે વામ્યા ॥ કલ્યાણી ॥ ચોથુએ જખુ મુન એ
કાદીયે દાખુ ॥ ૧૨ ॥ એક માસનું અણુસણુ કીધુ ॥ સેદસપુરસ સાથે તે સીધુ ॥ સમત સીખર
કવર તે જણી વીરતિપરેર તે ચીત આજી ॥ ૧૩ ॥ કેવલ પામી ધરમ પ્રકાસ બવજન રીદીયે
તે વાસુ ॥ અરથ છુગ બમવત તે ભામે સુમે ગણુધર તે દાખે ॥ ૧૪ ॥ કુમેર જલતે ધારણી પ્રીયા
પ્રભુ સેવા કરે અનુસરીયા ॥ મુની દુકમ રજુ તારો દાસ મરણે દીજે નીત વાસ ॥ ૧૫ ॥ નમે
ચુલ કહીને તવન કહેતુ ॥ કારતક મહીને કાદાનજી મેલી જયોમા માદારાજ ॥ એ દેશી ॥ મલી
જીનેસર સાદેના સેવા સાદે મદારાજ ॥ અહોનીશ સમરણુ કહે કરવા આતમ કામ ॥ મલી
જીનેસર વીનું રેજે અવીચલ રાજ ॥ મલી ॥ આકણી ॥ ૧ ॥ ચાર કરમ ધાતી દહી
પામ્યા કેવલ સાર ॥ સુરનર મની ઝોછવ કર્યો મનાતા એ વીચાર મલી ॥ ૨ ॥ નવ કમસે
પ્રભુ શોભતા કરે પોદોવી નવેશ ॥ ૩ ॥ ખી પરદક્ષણા દીયે રજ નમે વિસેવ ॥ મલી ॥ ૪ ॥ તણે
ગાં તે શોભતા કરવાજ ચાર ॥ મલી ॥ ૫ ॥ અધ સધાસન જણીયે તિહાં જેસે મદારાજ
॥ અગોઝ વક્ષ તે શોભતુ દેવ દુહબી ગાજ ॥ મલી ॥ ૬ ॥ સેદેમ જોજન જાયુ કહો ધરમ

ધુજતે સાર એમ અનતા અતીશે મણુતા નાવે પાર ॥ મલી ॥ ૬ ॥ સદ્દેષે યોગીશ ક-
લા સમવા અજે વિચાર ॥ મુની હુકમ જન સેવતા પામીએ ભવ પાર ॥ મલી ॥ ૭ ॥ અ-
રધા જેવીરા કહેવા ॥ પછે ચૈત્યવદન કરવું ॥ કેવન પામી ત્રગડે બેઠા તીપદી તીર્થાં બાખી
॥ મણુધર અઠાવીશ નિહાં કીધા સુત્ર રચના તથુ દાખીશ ॥ ૧ ॥ ચાતીશ સેઠસ સાધુ
તસ સાધવી બાવન દળર ॥ એક લાખને ત્રીશ દળર શ્રાવક સુવ્રત ધાર ॥ ૨ ॥ તથુ
લાખ સીતેર દળર શ્રાવીકા સુવ્રત ધાર મુની હુકમ એ બાખીયું એ જન પરિવાર ॥ ૩ ॥
નમોયુષ્ય કહીને જેવીરા પૂરા કહેવા ॥ ઇતિ શ્રીમલીનાથ દેવ વદન સં ॥ નમીનાથ એક
વીશમાં વીપરા જરામાત ॥ વીજીઆ પીતા જેહને દેવલોકથી આપ ॥ ૧ ॥ નીલ કમલ લા-
છન બહુ પનર ધનુશની કાપ ॥ દસ સહસ્ર વગેરે તર્ણું સુંદર જેહેવું આપ ॥ ૨ ॥ કાયા
કનક વરણની દેખતાં મન મોહીયે ॥ મુની હુકમ એ સેવતા સીવરમણી સોહીયે ॥ ૩ ॥ નમો
યુષ્ય કહીને અરધા જેવીરા કહેવા ॥ અપાડ વદ નવમે પ્રભુ ચારિત્ર લેવે ॥ ભોમતીક વચને
કરી જ્ઞાન વરસી દેવે ॥ ૧ ॥ પચ મહાવ્રત આદરે એદ્રિખલ મોડી પાચ પ્રમા દુરે કરી
વિષયે વેન તોડી ૨ સ્વય ખુષ સાધુ થયા, વદુ તેહના પાપ, મુની હુકમ તે સેવતાં,
મન વહિત ફળ થાય ૩ પછે ચોઈ ચાર કહેવી

એકાદશી અતિ રવડી એ ચાલ નમી જીનેસર સેવીએ મથુરોના રાય, પીજીએ
પીતા જેહને વીપરાજ સમાય, માતાને સતરુનમા મઈમા ગરબનો ઈલા, તેથી નામ નમી
દીયું શીવ અધિકારી એક ૧ અષ્ટ દ્રવ્ય પૂજા કરે, સતર ભેદી જાણુ, તેમ એકવીસ
પ્રકારની, અઠોતરી ચીત આણુ, જન યોગીશે પૂજતા, સમકીત નિરમળ થાય, બાવીશ
સાગર તે લહે, ઉચીત દેવલોકે જાય. ૨ મામસર અગ્યારસે કેવળ પામ્યા સાર, પ્રભુ ત્ર
ગડે બેસી કરી દેસના દીયે ઉદાર, છુટા પુલ જેમ વિસ્તરે લમ પ્રભુ અર્થે પ્રકાર્યો, ગણ-
ધરે સુત મુથીઆ બળ્ય જીવ ચીત વાસો ૩ વૈશાખ વદ દશમી દીને પ્રભુ શીવ પોતા,
મથુરી જહા જેહની મેવા કરે મળુતા, મધાગી દેવી તિહાં સાસન નિરખ વાલ, મુની
હુકમ કહે સેવતા પામીએ ભવપાર ૪ નમોયુષ્ય કહીને સ્તવન કહેવું

તેમી જીનેસર નીરખતાં હો લાન નયણુ તરપન ન યાય રે, વીકસો તરયા લીયણુ
છળ રૂપને દેખતા હો લાલ અનત ભાગે દરી થાય રે વીકસીત ૧ કેવળ જ્ઞાન છળ
ઉપ યુ હો લાલ, તેહનું તેજ અપાર રે વીકસીત કોડ સુરજ દામ લે હો લાલ, તાહરે
તોલ નવી ધાર રે વીકસીત ૨ એમ તસ રૂપ તે બાખીયું હો લાન, અવખ અગોચર
રૂપ રે, અરુપીના રૂપનો હો લાલ, કેમ ગ્રહાયે સરૂપ રે વી ૩ ફટક જેમ ડાકે કરી
હો લાલ, જાજો જાજે નીરધાર રે, ડાક અભાવે તે હોવે લાલ, નીરખતો ઉદાર રે વી ૪
કરમ ડાકવ લગા થકી હો લાલ, આતમ લાગે રૂપ રે, કરમ મેલ ગયા પછી હો લાલ
માને ગ્રહા એ સરૂપ રે વી ૫ ન્યાય તરક સાથે લઈ હો લાલ, નયણે યયા ઉદાર રે,
વી ૬ એવી રીને બાખીયું હો લાલ એહીજ મુજ આધાર રે વી ૬ ઉભી એ શુભે
કરી વળગીયા હો લાલ, તેથી તમ નવિ થાય રે વી ૭ મુની હુકમ મન મોહિયું હો લાલ
રદ્યે આવો ધણું ધાય રે વી ૭ પછી અરધા જેવીરા કહેવા ચાર પછી ચર્ચતવદન
કરવું સમતથીખર મોહો ગયા અણુમણુ કીધુ માસ, અષ્ટ કરમ તે જીતીને વરીયા

દીવરમણી ખાસ અમર અમરપાં તે લહો જહાં અબધુત જોગ, નિકલક નિરજન તે
યથા, નદિ રોગ ને રોક ૨ અનખ અવિનાશી અખન તે ચિદાનંદ ભગવાન મુની દુકમ
સિદ્ધ તે યથા નિજ સરપ તે ધાન ૩ નમોયુજ્ય કહીને જેવીરા સપૂજ્ય કહેવા

અમરતેજ મુનીની સદ્વાય

ઢાળ ૧ ત્રીજી મહાનત સામજો એ દેશી શ્રી સખેશ્વર પાસજી, પ્રજાથી તેહના
પાપ કેશુ ગતી કમ તણી દૂર ધરજો અતરાય ૧ રે ભવ્ય માણી સામજો, કરમની
ગતિ જેહ ભોગવ્યા વિણ છુટે નહિ યાની બાજે છે તેહ રે ભ૦ ૨ આંકણી ભવ સાતમે
જે યથા અમરતેજ રાજદ વૈતાદ પરવને જોભતું વિવાધર નીરદ રે ભવ્ય ૩ બહુ
રિધિયે પિતો, જીમસેન બન જસ જશથી ભાવો જેહની, રૂપ ગુણે જે ખાસ રે ભવ્ય ૪
જિનધમ રૂચી સ । નહિ અધાવનો લેરા દો ગધીકપરે સુખ તે ભોગવતાં તે વિશેષ
રે ભ૦ ૫ એવે સમે એક રાજ્યો વસુધાન તે સાર બાવા ધન શ્રી તેહની, રૂપ કળાએ
હાર રે ભ૦ ૬ વર મુખથી રૂપ સાનળી, કામિ થયો નર રાવ, કામે બુદ્ધિ હોય નહિ
નિનજ તેહ કહાય રે ભ૦ ૭ આજે સ્વરૂપ જે દુષ્ઠ તે સુણુને સદુ મય, મુની દુકમ
કહે કામથી જે કદીય ન હોય રે ભ ૮ યા ૧ સપૂજ્ય

ઢાળ ૨ માયા મોસન દીજો એ દેશી હવે અમરતેજ નર રાવ, જેહનું મનકુ કામે
વાય ધન શ્રી લેવાને જાવ હો લાન કામી કાઈ ન રિચારે ૧ આંકણી હવમય પાપક તે લેતો,
વેમાન રૂચી તે કેનો આલ્હો પયે હવે લેતો હો લાન ૧ કાં ૨ મળદ યુદ્ધિ તે લેવે, નિ-
જ યાનક આવે હેવે, જશ શ્રી આગળ તે કેવે, હો લાન ૧ કાં ૩ હવે જશ શ્રી મન
ચિતે મારે રોક લહિ એક તે દુખદાઇ હોશે અતે હો લાન ૧ કાં ૪ હવે પિયુને સ
મળાવે, બહુ ઉપદેશ એણી પેરે લાવે જેમ પિયુ ભેદ ન પાવે, હો લાન ૧ કાં ૫ પર ના
રીને પાપે ભરીયો, જઈ નરક માહિ તે મરીયો, લોહ પુત્રી રદ્યે ભરીયો, હો લાન ૧ કાં
૬ તે કારણ તમે નવ કરજો પર નારી સમ પરીહરજો, જો સુરમતિ જાવાને સરજો
હો લાન ૧ કાં ૭ પુરવ રતેહ નરરાવ વેણુ માયુ પ્રીયાનુસાવ, તે નારી સુકી ચિત
લાવ હો લાલ ૧ ૮ ખડન સુધી તે રાખી પછે મુકી તેહ નીર પાખી, દુખ સહેતી
તે કામિ હો લાન ૧ કાં ૯ મુની દુકમની વાણી સાંભળતાં જેજ બરાણી આજે રસ
ખાણી કહાણી હો લાલ ૧ મમિ કાઈ ન રિચારે ૧૦ હાલ ૨ સપૂજ્ય

ઢાળ ૩ વચ્ચ વિચારજો એ દેશી પાછળથી હવે જે યથુ રે, તે સુણુને
આધકાર વસુધાન રાજ તિહારે, નારી નિજેમ વિચાર રે, ભવિ જિન સામજો કમ તણી
ગતિ જેહ રે મોદનો આમજો આંકણી જોર જળાનુ નવિ ચરે રે તેહથી થયો નીરાશ
પ્રીતિ ધણી પ્રેમત થઈ રે ખેણુખેણુ સુકે નીસાસ રે ભ૦ ૪૨૦ મોં ૨ નારી વિજેગ
દુખે કરી રે પાખ્યારે મરણક રાવ તે પાપ અતિ આકર્ષ રે લાખુ વિવાધર રાવ રે
ભ૦ ૪૦ મોં ૩ ધન શ્રી હવે જે ગઈ રે તેહને કણુ આધાર, પીયુ પણુ પર લોક
ગયો રે તેહ થઈ નીરધાર રે ૪૦ મોં ૪ તેહ પાપ જશશીને, લાખુ તે નીર
ધાર અત્રાવ કર્મ ને જામીયુ રે કપાતયે અવિચાર રે ભ૦ ૪૦ મોં ૫ તેહ કમ દુખ

આગળે રે, બાપીશુ અધિકાર, તે કારણ બલ્ય પ્રાણીયા રે, તજો તુમે પરનાર રે બ.
કં મોં ૬ મુની સન્નેમે દપતી રે, પામ્યા પ્રતિભોષ રાજ દેઈ નીજ પુત્રને રે, કરે
આતમની શોધ રે બ. કં મોં ૭ ચારિત્ર લહી પ્રમાદથી રે, પામ્યો ઉપસમ ગુણદાણુ,
બોભ ઉદ્યે પાછો પડ્યો રે, રહ્યો ચારિત્ર ગુણદાણુ રે બ. કં મોં ૮ તપ જપ ક
રોયા બહુ કરી રે, જ્ઞાન આરાધીરે સાર, અત્યે સવેખણા કરી રે, આતોદિ અતિ ચાર
રે બ. કં મોં ૯ આયુષ પુર કરી ત્યાં ચક્રિ રે, દેવલોક જારમે જાય, આપુ સાગર
બાવીશુ રે, સુખ ભોગવે ચિતનાય રે, બ. કં મોં ૧૦ મુની હુકમ કહે આગળે રે,
જેહ થયા વ્રતત, જધારથ બાપુ હવે રે, સામળજો ધરી ખત રે ભવિ જિન સામળો
કમ તણી ગત જેહ રે મોહનો આમળો ૧૧ છતિ દાળ ૩ સમાપ

ઢાળ ૪. કુવર ગભારો નન્દે દેખતા એ દેશી અમરતેજ જીવ ચવી રે,
નવમે ભવે સુખમાર રે, આરજહેરે શ્રાવક કુલે રે, અવતાર લલો ઉદાર રે, કર્મ તણી
ગતિ સામળો રે આકણી ૧ પચ વરસનો જળ હુવો રે, પીતા પોતો કાળ રે, રિદ્ધિ
મર્મે સુધાધ ગદ્ધ રે, એહી જગતિની ચાન રે કં ૨ માયે ઉઠેરી મોટો કર્યો રે, પરણાવ્યો
તે બાળ રે, પુત્ર પરીવાર તેહને હુવો રે, જ્ઞાન અભ્યાસ સુખમાર રે કં ૩ ધન ઉપાર્જન
કારણે રે, આલ્યો દેશાતર વિચાર રે, પૂવ અભ્યાસ તેહને રે, ચારિત્ર આપ્યુ ઉદાર રે
કં ૪ મોહ તોડી આતમ જોડી રે, જ્ઞાન ચરણને સાથ રે, કાયા માયા સવ પરીહરી રે,
જેહને આતમ રિદ્ધિ આધ રે કં ૫ આતમગાને જે રમ્યો રે, તેહને અવર કોણ સુખ
માત રે, પુદ્ગલ સગ રમે નહી રે, જેહને છે શીવરમણીની બાત રે કં ૬ અવનાશી
સુખે આતમા રે, સદા ભાવે મુનીરાય રે, અતર આતમ એવતાં રે, ધ્યાન પરમાતમ
સાથ રે કં ૭ નવ કાપી વિહારના રે, કરતા સદા નિવાહ રે, બલ્ય જીવ પ્રતિભોષતા
રે, બહુ દેવ તસ સાહ રે કં ૮ એમ વિચારતાં આવીયા રે, એક પુરે ઉગર રે, મુની
હુકમ કહે આમળો રે, જેહથી દેવે ભવમાર રે કં ૯ છતિ દાલ ૪ સપૂર્ણ

ઢાળ ૫. લીલાવત કુવર ભલો રે એ દેશી દેવલોક જારમેથી ચવિ, જસ
શ્રી જીવતે જાણુ રે ભવિ, આવી તે ક્રમે ઉપની, બાપ્યુ તે સુણો વાણુ રે ભવિ, કર્મ ન
છૂટ્યો પ્રાણીઓ આંકણી ૧ શ્રાવક કુલે ઉપની, લધુવેથી સરધા સાર રે, શ્રાવક કુલે તે
દર્ધ, પરણાવિ પીતાએ ઉગરે ભવિ કં ૨ ખટ વરસ જેહવે થયા, વીધવા યદ્ધ તે બાળ
રે ભવિ, પૂરવ કરમ ઉદે થકિ, ઇહા નહિ બીજો ઉપચાર રે ભવિ કં ૩ સરધાથી મન
ધિર કર્યું, પાણે સીવત ઉગર રે ભવિ, તપ જપ કીયા બહુ કરે, જ્ઞાન અભ્યાસ તે સાર
રે ભવિ કં ૪ એહવે તે મુનીવરા, પ્રણમે દરખે અતી ચગ રે ભવિ, જ્ઞાન અભ્યાસ ક
રવા મણી, રીદ્યે વાધ્યો જસ રમ રે ભવિ કં ૫ મુનિવર પણ તે ઉપરે, કરી કીપા
દીયો જ્ઞાન રે ભવિ, પણ પરમાદ ગુણદાણુથી, સરાગ થયો તે જાણુ રે ભવિ કં ૬
શામન દન તેડી કલો, પૂછ્યો જ્ઞાન વિચાર રે ભવિ, પ્રેમ સરાગ કેમ આવડ્યો નહિ, ક-
રમનથી નિરધાર રે ભવિ કં ૭ જાનિને પ્રુછિ આવીયા, કલો પૂર્વ સર્વ મતત રે ભવિ
પૂર્વ સ્નેહ તમ જાણીયો, સરાગ થયો અતિ ખત રે ભવિ કં ૮ મુનિ વિચરતા બિજો

ગયા, સરાગ ન ગયો તે ધાર રે ભવિ, કાળ દોષણુ તે જાણીયો, જુલસ મારિત્ર વિચાર રે
ભવિ કં ૭ વદન પુજન બાધને, દર્શનનો ધણો હમેદ રે ભવિ મુની હુકમ કહે તે અ
તરાયથી, પામ્યા છ અતિ એ રે ભવિ કરમ ન છુટે પ્રાણીયો કાળ ૫ સપૂણ

કાળ ૬ કપૂર હોવે અતિ ઉજળો રે એ દેશી સભા લોક તમે સામળો રે, કમ
તણું એ કળ, પૂન અતરાય બાધીયો રે, તેહ તણું એ જળ રે, ભવિયણુ કરમ ન કર
શો કાઈ, કરમે છુટે કામ રે ભવિયણુ આકણી સુખ સરે અળખાં રલા રે, પૂર્વ ભવનો
જેહ આ ભવતો અતરાયથી રે, દર્શન ન પામે તેહ રે ભવિ ર યાની સુખથી તે કલુ
રે આગે મળશે એહ દેવલોક નર લોકના રે, દોષ ભવ કલા જેહ રે ભવિયણુ કં ૭
તીરેકર પદવી હલો રે મહા વીરહ મોઝાર ચકવર્તિ પદી હલો રે, દોષ પદી તસ સાર
રે ભવિયણુ કં ૪ તાહાં પટરાણી તે હોરી રે, એવા યાનીના વેણુ ધર્મ યત્રી અતરાય
જાગે રે તે સુણને સહુ વાણુ રે ભવિયણુ કં ૫ કમ ખપાવી કેવળ હલો રે, પામશે
શીવ સુખ સાર અમરતેજ મુનીરાયનો રે, એ ગાયો અધિકાર રે ભવિયણુ કં ૬ કિ
ચીન કમથી કુખએ રે, ભોગવીયુ તે જ્યે તે કારણ ભવ પ્રાણીયો રે, નવી કરમે અત
રાય કામ રે ભવિયણુ કં ૭ સવત ઝોગણીસ ફસ જેહમા રે, વહ છડી શુકવાર વિલા
ધર મુનિ ગાધ્યો રે મોરખી આમ મોઝાર રે ભવિયણુ કં ૮ મુનીવરના ગુણ ગાવતા
રે, શુભ બોધી હોય જીવ, મુની હુકમ કહે શીવ હલે રે, સુખ ભોગવે સદીવ રે ભવિયણુ
કમ ન કરશે કામ માયા ૯ કાળ ૬ સપૂણ

જ્ઞાન શિતલ વિલાસ

ચૈત્યવદન પહેલું. વરતુ સ્વભાવને જાણવો અનુભવ ઉપયોગ રમ નિજપર સત્તા
નિજતા એહિ જ્ઞાન તરમ ૧ પરમએ ઉપયોગતા, એહિ અશુદ્ધ આચાર, સાધન બાધન
કળ રિ તેથિ ઘિર સસાર રે ચેતન જળ બગિયો હુવે, વિરજ પુરણા પાય વિભાવ
ઉપયોગ નજીમન, પર પરણુતિ છોયા ૩ એહિજ હમ્મજ માહરી પર અનુભવ ક્ષયયાય,
શુદ્ધ પ્રણુતિમા વસી, નિર વિકલ્પ રસ પાય ૪ અનુભવ સ્થિર મેહજ બાવમાં, સેહજ
સવર પર ગાસ આશ્રવ શેષ શુદ્ધ નિર્ગરા કરમ ધન તિમિર વિનાસ ૫ એ સ્વભાવ
ચેતનતા, ધક્કિ ધરમ અનત અતિ નિરમય વિશુદ્ધતા, એહિ સિદ્ધ મહત ૬ નિરજન
નિરાકાર એ અગમ અનોપમ રૂપ અબાધિત આનંદમે જ્ઞાન શીતલ મુજ બૂપ ૭
કલિ સપૂણમ્ ૧

ચૈત્યવદન બીજું જગનાથ જમદીસ જમમહુનેતા ચિદાનંદ ચિત્કંદ ચિનમુતિ ચેતા
એ દેશી શુદ્ધાનંદ સિધ સાધના સાધ્ય રાખી, વસ્તુ ધરમ આરાધના શુદ્ધ પામી, અનુ
ભવ જોગી સેહજ ગુણ જોગી કનક કરમ ત્યાગી ધયા તે નિરોગી ૧ કહું તાસ વિચાર
અત કરણુ જોજી ચિદાનંદ જોગે રમે જિમનોજી અનાદિ મિથ્યાતી અચેતન આપ અ
માવામ રાની કાળી અધ છાપ ર સમકિત ગુણુ શુદ્ધ જિહ્વાઅવકાશ, કગાખીજ રેખા ચદ્ર
ધવળ પ્રકાશ મિથ્યા મોહ તિમિર પાવ તિહાં નાસે અનતાનું કસામ ચોક્કી હાય યાસે ૩
દેશવિરતિ આવે જ્યારંત્રત બાવે, અપ્રત્યાખ્યાનિ ચોક્કી ત્યાં અભાવે સરવવીરતિ તપ

સ ગી મહાવ્રત પાત્ર રગી, પ્રત્યાખ્યાનિ ચહ દહિ યથો હમગી ૪ અપ્રમત સદાઈ પ્રમ-
ત નહિ કદાઈ, સેષિગત ચેતન ત્યા નિરમલાઈ, સજ્જના કસાય ત્રણે બેદિ છેદિ, આશાદિક
પટકદ મુલથી ઉઠેદિ ૫ વેદ ત્રણ રિપય અભિલાષ અગતી, યુક્તિ મિટાવે નાવે ગર્ભવાસ
મગતી, રસો ક્રોધ સુદમપરાય ઠાણુ દરમ, હણે વિવેચત બાળી કરે બરમ ૬ દુષ્ટો
મોહરાય સત્તાથી છેદાય, તિહાં રાગ દેષનો ક્ષય થાય, પ્રણતિ અશુદ્ધ અનાદિની ટાળી,
પ્રણતિ શુદ્ધમય ચેતના અણુઆળી ૭ જ્યાપ્યાત ચારિત્ર સપત્ર સામી, રમે નિર
વિકલ્પ ધ્યાનિ અનામી, વિત્યો રાગ વેરાળી કિણુમોહ ત્યાગી, દહિ કરે ત્રણ કરમ ચ
કચુર ભાગી ૮ તિહા કેવળનાણુ દર્શન અરિહત, ઉદ્યોત કરે વકિત ધરમ અનત, આપુ
જેટલુ તેટલો ભોગ વાસ, છેદે અત છેડે કરે ભોગ નાસ ૯ જોગાતિત સિદ્ધ સમગ્રેણિ
સિધાવે, પોયે શિવ ધામ સમય એક થાવે, કરે ચિતિ ચરણુ ભગ સાદિઅનત, સમાવે
જોતિ જોત માપે સિધત ૧૦ અનુભવ કરી સાધના સિદ્ધ ભાવિ, ચેતન સજ્જ કિધો
સ્વરૂપે રમાવિ, પરમાત્મ નિરખી પરખી મૂન રૂપ, કહે જ્ઞાન શીતલ વાદુ સીદ્ધ જૂપ
૧૧ ઇતિ સપૂણુચ

ચૈત્યવદન ત્રીણુ. દેશી ઉપર પ્રમાણે સમકિતનું મુત જ્ઞાન આરાધી, સમકિત શુદ્ધ
પામે ત્યા જ્ઞાન સમાધી, જ્ઞાન ફલ વિરતિ વિરતિ ફલ મુખિ, વિવેક કરે સાધના જુદ
જુકિત ૧ અનુભવ જ્ઞાન લાવો અતસમા રમાવો, મન ધિર ત્યા ઉપયોગ જમાવો, કરે
તે જુદાઈ વસ્તુ જોલખાઈ, પ્રુદગન જન બેઠી દુકાર દેખાઈ ૨ આતમરામ પરખો પરમા
તમ સરખો, સત્તા મિજ મિજ કરી ચિનમુતિ નિરખો, તિહા ચેતના જોતિ વિવેકે ઠામે,
કરે ગડિબેદ ત્યા સમકિત પામે ૩ જો સમકિત મૂલ વિરતિ ભોગ લેવો, ચિદાનંદ વાસી
સ્વરૂપને સેવો, સ્વરૂપે જ્ઞાન ઉપયોગ મિલાવે, તિહાં ગુણુદાણુ અપ્રમત પાવે ૪ જ્ઞાન ઉ
પયોગથી અળગા આવે, તિહા પ્રમત ગુણુદાણુ ખાવે, કરે તેજમદ જ્ઞાન ગુણુ કેરો, વધે
તેજ ઉપયોગ બનતો બનેરો ૫ જો વિરતિ ઠાણુ સાધન પાયા, તજ ગઠી આમિતર નિ
મયરાયા, કરે સાધના શુદ્ધ સેષિ આરોહે, તિહાણુ ઉપયોગ ચરણુ ધિર સોહે ૬ અનુભવે
આતમ ધરમ અનતો, કરે ભેદ છેદ અભેદ લહતો, નિરવિકલ્પ ભાવ આતમ પાયા,
શુદ્ધ પ્રણતિમા ચેતન આયા ૭ એકત્વ વિતુક શુક્લધ્યાન ધ્યાયા, સમાવ વરતિ ચેતનજી
રમાયા, પામે નાણુ દર્શન કેવળ તાળ, સકલ શિરોમણિ અગિહત રાજ ૮ અનત ધરમ
શક્તિ કાળ અનાદિ, વકિત પરવરતે તે સમય દિન યાદિ, અસખ્ય પ્રદેશ નિરામણુ પાયા,
નિરત્રણુ સિદ્ધ નિરજન રાયા ૯ સાદિઅનત ભગ મિજ સોદાવે, કારજ રૂપ તે પોતેજ
થાવે, મૂલ સ્વભાવે અચળ અવિનાસી પરમાનંદ અય શિવવાસી ૧૦ મુકિત સાધન કરે
આતમજ્ઞાનિ, સમકિત વિરતિ લહે જે વિશાનિ, બાહજ જ્ઞાન વિરતિ પેદ્યે ગુણુદાણો, સાધન
શીધનું જ્ઞાન શીતળ જાણે ૧૧ ઇતિ સપૂણુચ

ચૈત્યવદન ચોથુ. વિમળ કેવળ જ્ઞાન કમળા, કલિત ત્રિભોવન દિતકર જો દેશી
સિદ્ધ ખેત્ર પચમી ગતિ મુખિ પરિષદ કેવળજ્ઞાન, ખાચક ચરણુને વિર્ય અનણ, નમો
સિદ્ધ નિરજન ૧ ચિન મૂર્તિ અજ અવિનાસી, નિકલક કેવળ દર્શન, શીવ પરમાત્મ

પરમ જોતિ નમો ૨ અવ્યાળાધ અરૂપી અમૂર્તિ, અખડ અટલ અવગાહન અના
 શ્રિત અનત ગુણ મહિત નમો ૩ અગુર લઘુ નિરમળતા વક્તિ, પૂરણ પરમ સમાધી
 ધન, પરમેશ્વર નિરવાણુ પવિત્રો નમો ૪ ગુણ પરમય સ્વભાવ અનતો વક્તિ સહની
 ભિન્ન ભિન્ન, તે વસ્તુમત ધરમ અનતો નમો ૫ અનત ધરમે અનતો આનંદ,
 અચળ અતિદ્રિષ્ટ સુખકર, તે પરમાનંદ લેહરી ભોગી નમો ૬ એ સિદ્ધ તિહાં સિદ્ધ
 અનતા, જોતિમા જોતિ સમાસન નિજ નિજરૂપે ભિન્નતા સહની નમો ૭ અનાદિ
 અનત એ સિદ્ધ સેવો, પૂજો ધ્યાવો તર ધ્યાન, જ્ઞાન શીતળ તિહા કેવળ પામો નમો ૮
 ઈતિ સપૂર્ણમ્

॥ થોથો જોડા લિખ્યતે ॥

સખેસર પાસજી પૂજ્યે એ દેશી વિતરાગ અરિહત પૂજ્યે કેવળનાથુ દશન લી-
 જ્યે કરમ કનક સન પરિહરિ નિકલક કન્યા સિદ્ધ વધુ વરો ૧ જો. જ્ઞાનિ અનુભવી
 આનમાં, નિજપર સત્તા ભિન્ન મહાત્મ્યા અપકરેણુ આરોહ ધ્યાનાતમાં, સરવ જૈન ધયા
 સિદ્ધાનમાં ૨ અટલવ વસ્તુને જોળખી ગુણ પરમય સ્વભાવ લક્ષણુ લખી પર પાસ અ-
 જીવ અકારણી, આતમ જ્ઞાનિ ધરમ ધારણી ૩ એહિ દેવ પરમાતમ કીજિયે, સેવે સુરનર
 દદ મન રિજિયે તિહાં જ્ઞાન શીતલ જસ નિજિયે, પરમાનંદ મય રસ પિજ્યે ૪ ઈતિ
 સપૂર્ણમ્ ૧

થોથો જોડા બીજો ૨ વીર જિજ્ઞેસર વદિયે એ પ્રમટો વીર ગુણુ જસતો એ દેશી
 સુદાનંદ નિજ વદિયે જો, પરમદેવ પરધાન તો મોક્ષ કારણુ એહ છે જો, ઉપાનન રૂડી
 રિત તો, નિમિત્ત કારણુ દેવ ગુર કલા જો, જિન વચ્ચે દુઠ ચિત તો, શક્તિ બાવ પ્રણુ
 મન કરિ જો, વક્તિ સનાતક મિદ્ધ તો ૧ વસ્તુ સ્વભાવ સિદ્ધ સાધના જો રમણુ ધિર
 ગુણુ પરમય તો, નિરવિકલ્પ રસ પિજિયે જો, જ્ઞાન અભેન્તા પાપ તો ભાવ સવર શુદ્ધ
 નિર્ગરા જો કરમ અનત હાથ ધાપ તો, નિરમળ નિરજન યુદ્ધ યઈ જો સરવ સત સિદ્ધ

સપ, ઓઝવનો કારણ, નિર્વાણ મગળ ગાવે, યાન શીતળ હરખે, જોતમાં જોત સમાવે
૪ ઇતિ સપૂર્ણમ્

થાથો જોડો થોથો. ૪ જોતમ જોલે અથ સમાળી એ દેશી સિદ્ધચક્ર વાદુ મન
રજે, નવપદ ભાવના ભાવ ઉમજે, આત્મ સ્વભાવના સજે, પહેલો અરિહત પદ અવકાશ, ગુણ
ધાતી ચક્ર ક્રમ વિનાશ, અનત ચતુષ્ઠિ વાસ, એ પદ સજોમ અજોમમા ધારૂ, જોગાતિત
સિદ્ધ પદમા વિચારૂ સદ્ગજ શીરોમણી પ્યારૂ, આચારજ ઉવગ્રાવને સાધુ પ્રમત અપ્રમત
ગુણમા સાધુ, શીવ પં. સાધન વાદુ ૧ દર્શન નાથ ચરણ તપ તપિયા, ખાવક સમકિત
સુધું જપીયા વેદક અવસર ખપીયા, તિહા એન સમાવનો રગી, આતમ ગુણ શ્રેણિ દંડ
જગી, નીરવિકલ્પ એકગી, રાગ ધરેખ મોહ સમ ભાજે, અશુદ્ધ પ્રણતી અજગી ભાજે,
ખાવક ચરણ તિહા જગે, વીતરાગ ક્ષિણમોહ દુવાદશમ, તથા કરમ બાળી કરી ભસમ,
સવી સત પરમાનંદ રસમ ૨ યાન બોધ અનુભવ વીણ નાહી, અનુભવ વીણ પર છોડે
નાહી, પર છોડે સમકીત લાહી, ધરમ અનતનું બીજ એ પ્યારૂ, સુખ દુખ ચરણુ લાજે
ખારૂ ભેદગાન વીણ અધારૂ, અનુભવ શુદ્ધ ધટ અતર જગે, બધ સત્તા કરમ એતન
લાગે હણીયો ધરેખને રાગે, કેવળનાથ દર્શન તિહા પામે, અનંત લોકલોક સમ સામે,
તે યાન ધમ દિત કામે ૩ બીજ પદમા તે સિદ્ધ કલિયે, બાકી આઠ સિદ્ધ સાધન વહિયે,
અરિહત સમિક્ષક લહિયે, આચારજ તે પચાચારી, ઉપધ્યાય પદે સુત ભારી, સાધુ
વીરતી બિહારી દર્શન સામાન્યને યાન વીશેષ ઉપીયોગ થીર લાં ચરણુ લહેશ, તપ ની
જરા પરવેસ, ધમ નવપદ સિદ્ધ ચક્રને પૂજે, સુર નર હંદ તીહા દીક્ષ રીએ, યાન શીતળ
તે સીએ ૪ ઇતિ સપૂર્ણમ્

॥ સ્તવનો લિખ્યતે,

અથ સમકિતનું સ્તવન. ॥

ધન ધન દીવસ તે ધન ધડી છે આજે સવેગ ગુણ પાપો સીદ્ધ હુવો નીજ કાળે,
મીઠ્યાતને હણીયો બણીસે યાન સમાજે, જડ એતન લક્ષણ બીજ બીજતા છાજે ધનં
૧ એતન ઉપીયોગે વરણ સ્વભાવને દેખે, તપ ઉદીકભાવનો ભોગ રમણ ઉવેખે, ઇલા મુક્તિ
પૂરનો પથ વહે સિદ્ધ લેખે, અવીનાસી એતનરામ નીરજન પેખે ધનં ૨ નીજ ગુણ દ્રવ્ય
પરમપ સ્વભાવ શુદ્ધ થાવે, મીઠ્યાત મોહ ઝોર રાગ ધરેખ દૂર જાવે, નીજ ધટ અતર
ભેદગાન જગે શુદ્ધ ભાવે, પુનરપી કરમનો બધ ઇલાં નહી પાવે ધનં ૩ અનુભવ પીવેક
ભયો અધ્યાતમ ભાવે, એતન ગુણ સમકિત શુદ્ધ આવિરભાવ પાવે, ધનધન તે સમય કાળ
પ્રમોદિત ગાવે ૪ શ્રી સુમતા સગ એતન થાવે ધનં ૪ ઈમ નિએ સમકિત નિધાન
ચિત ભાવ્યો, પામવો ૫ એહીજ સાર ઉમેદ મન આવ્યો, જે પામ્યા છે તિરધાર ભરમ
ન મમાવ્યો, કહે યાન શીતળ શુદ્ધ એતન તદરૂપ પાવ્યો ધનં ૫ ઇતિ સપૂર્ણમ્

અથ જ્ઞાનનું સ્તવન.

યેનુજે ઠોઠો ૧ એ દેશી યાન તે આતમ સ્વરૂપ જે જાણે, તે નિએ નય યાની
૨. એ વિણ સરવ પદારથ જાણે તે અવકાર નય યાની ૨, યાન પદ સેવો ૨, યાન

ચેતન સદભાવ આનંદ પદ સેવો રે એ આકર્ષી એ બે પક્ષનો પટતર ઝાઝો, વિવ
રીને ધક્કા ઠાણુ રે, વિવેક અઢી માતા જન મુણુજો, અનુભવ રસ શુદ્ધ આણુ રે યાનં ૨
ઠાણુમ મુજે પહેતે ઠાણુ, વિર પ્રભુનું વચન રે, એક જગથે તેણે સરવે જાણું નિએ સુદા
તમ ધ ય રે યાનં ૩ આતમ સ્વરૂપ અભેષુ અનાણી મિર્યા અણુભોગ વરતે રે,
બાકી સરવ જાણુ ઘઈ જોઠો, તે નહિ યાની મહત રે યાનં ૪ એ સુત્રે ઈત્યાદીક જો
જો પરખી યાની અહ જો રે અયાની સગત છોડીને ચેતનરાય સમ બણુજો રે યા
નં ૫ બ્યવહાર નથ નાણી દિ બેદે તેહ સ્વરૂપને બાવુ રે રમણુ ઉદીક જડ દ્રષ્ટી જોતો
તજવો તે ચિત સાવુ રે યાનં ૬ નથ બ્યવહાર બીજો બેદ નાણી વગ્ન સ્વભાવને દેખે
રે ઉદીકભાવ દૃષ્ટિ નહી કરતા, ત્યા સાધન શુદ્ધ બેજે રે યાનં ૭ નીજ ઉપયોગે પ-
રીક્ષા કીજો, યાની સમ કરિજો રે, બીજો બેદ બ્યવહાર નથ નાણી તેહનું વચન સુણી
જો રે યાનં ૮ એ નાણી સમ ક્ષિણુ નહી તજવો, પરમ પુણ્ય ચિત બણુવો રે આ
તમ રીદિ અનત દેખારે તિહાં પરમાનંદ વરવો રે યાનં ૯ પરમાનંદ પદ આતમ અ-
બેદી, સદજનનંદ સ્વભાવે રે ધક્કા મુક્તિ છે ચેતન તાહરી કરમ રહીત સદભાવે રે યા-
નં ૧ એ સાધન ઉપયોગ નાણુમા, રમતા લખિં જાગે રે તે કારણુ યાન પૂજી વાંદી,
યાન શીતળ નાણુ માગે રે યાનં ૧૧ છતિ સપુણુમ

અથ કોતુંજય સ્તવન

જગોતે માતા અતરજામી, શેનુજય ગીરી યનીયે રે મનુષ જનમ બવ સદજો
કીજો આદિ જિજ્ઞાસુ પાએ પડીયે રે જાગે ૧ જાગે ચેતન જડ વેહંમીને નીજ સ્વ
રૂપ નિહાજો રે રતનત્રય ચેતન શુણુ પ્રમટે, સમકિત મૂળ સભાજો રે જાં ૨ જાંત્રા
સદજ સમકિત શુણુ આદે સવર નીજજાત પાધે રે અદ્ધા બાસણુ રમણુ ઉપયોગે
પરમાનંદ પદ સાધે રે જાં ૩ સદજ જનમ શેનુજય બેદે નિમિત ઉપાસન સાથ રે, વિ-
વધ કષામ બવ ખીજક તજવા બજવા શ્રી આદિનાથ રે જાં ૪ આદિજીનેસર મર
દેવાનંદન નાભિરાયા કુન ચદ રે પુરવ નવાણુ વાર શેનુજયગીરી, સમોસરિયા જિન
ઈં રે જાં ૫ તીરથ પતી ગીરીરાજ સેવીને સિદ્ધા સાધુ અનત રે યાન શીતળ કહે
તીરથ સેવો, શુણુ નિખમ મહત રે જાં ૬ છતિ સપુણુમ

અથ ગિરિનાર શ્રી નેમનાથજીનું સ્તવન

બાળ બદ્ધચારી જિજ્ઞાસુ પદ ધારી સેવે સુર નર ચરચદા રે ગીરનાર ગીરી નેમ
નાથ ખીરાજો, બેટતા ઠગે બવ દ્ધા રે જાં ૧ બાળ બદ્ધચારી વિવધ નીવારી, નિરનેહી
શુણુરાય રે, સચિત પ્રહમલ ભોગ કરમ ક્ષિણુ જાણી, લીયે સજમ સેદસામન આપ રે
જાં ૨ જિજ્ઞાસુ પદ ધારી રામ ધરેખ નીવારી ધાતી કરમ સુષકારી રે સેદમામન
કેવળ નાણુ પ્રમટાઈ, કલ્યાણુ અગળ જયકારી રે જાં ૩ ઈકાદિક સુર અસખ્ય કોડી
આવે, સમવસરણુ વીરચાવે રે પરખત બારે મીસે તિહાં વેગે દેશના જનજી સુણુવે
રે જાં ૪ તિહાં મણુધર પાં પાધે જનજી, રગે કુવાદશાગી સીદ્ધાંત રે, કેધક બોધબીજ
ભામ પામી, મુત લીયે સીત કાંત રે જાં ૫ આવક આવીશા સાધુ સાધવી, સધ ચદ્ધ

વિંધ સાચો રે-આશા નેમ જિજ્ઞાસુ દહી ધારી, લહે પરમ પદ જાયો રે બા૦ ૧ ઈસ તીરથ થાપે તે જનજી, સમુદ્ર વિજય કુળ ચદ રે, સસાર સાગર પાર ઉતારે, નર નારીના વૃદ રે બા૦ ૭ ગીરનાર ગીરી નેમનાથજી ખીરાજે, જાત્રા કરો નર નારી રે, સુકૃત એ સમ અવર ન દુન્યે, મિથ્યાત મોહ નીવારી રે બા૦ ૮ ભેટતા ટળે બવ દદા એ સાચો, આતમ માને રાચો રે, શુક્લ શુક્લ પરમજય અહીને, શુદ્ધ પ્રજ્ઞતિમા નાચો રે બા ૯ અભેગી શુદ્ધહાથ અહીને, જોમાતિત પદ લીધો રે, સમગ્રેણિ છે પાચમી દુકે, આતમ પરદેશ મન કીધો રે બા૦ ૧૦ ગીરનાર ગીરીપર નેમ જિજ્ઞાસુ, કલ્યાણીક ત્રિઠ જૂમિ કાઈ રે, જ્ઞાન શીતળ શુદ્ધ રાજે દુરસી, અતર આતમ પાછ રે બા૦ ૧૧ ઇતિ સપુણમ્

અથ તારંગાજી શ્રી અજિતનાથ સ્તવન

રાગ રામગીરી કડખાની દેશી પથ જનરાજનો અજીત મહારાજનો, અતર દહિયે દૂર દોઢો, તેહ અનુભવ કરી, દ્રાપુ નીજ હિત બધી, દ્રાપ સાહર થકી અતીથ મીઠો પ૦ ૧ પથ નીજ દ્રૌપની વરતીમે અનુભવે, દ્રવપર અનુભવ દૂર કરવો, રમણતા ચેતન શુદ્ધ પરમપમે, સાધ્ય સાધનપણો તિહા વરવો પ૦ ૨ સવર નિજસ તેહને કીજીયે, લો-છયે રાનત્રય સાર મેવો, નીરવીકલ્પ એકલ અભેદમે શુદ્ધ પરમજય સ્વભાવ લેવો પથ૦ ૩ શુદ્ધ પ્રજ્ઞતીયે ચેતના નથુમી, ઈંદ્રિ જોમાદી ઉપયોગ છુટો શત્રુ મોહાદી પરિવાર સ-યોગતા, આતમ પરદેશ રહેવાસ છુટો પથ૦ ૪ મગળ કલ્યાણ આનંદ પદ સ મહી, સાદી અનત ભગ સીદ્ધિ કામી, શુદ્ધ પરમજય સ્વભાવ અનતમા, આનંદ ભેદેર વિલસત પામી પથ૦ ૫ પરમ પદ પામવા પથ એ અનુભવો, ધિર સરધાયે નીરધાર કીધો, તારંગ તીરથે અજીત જન ભેટતા, રૂઢીયે અતસ અત્રત પીધો પથ૦ ૬ કારણે કાર્ય નીસપતીની સાધના, ઊપયોગ જ્ઞાન સહાય પાથે, જ્ઞાન શીતળ મુલે અજીત જન દેશના, ચિત રમે રહસ પરમોદ નાથે પથ૦ ૭ ઇતિ સપુણમ્

અથ શ્રી મહિનાથ સ્તવન.

મહિનાથ શીવ સાથ સારથવાહ કહીયે રે, સમ ચલાવે સિદ્ધ તીરથ પતિ સહીયે રે, સમ ચહર્નિધ સમકિત ભવિ લહિયે રે, અતર ઉપયોગવત ચેતન શુદ્ધ અહીયે રે મહિં ૧ ચોધાધી ચહંઆ લગે સમ કહીયે રે, આવક આવીકા સાર પચમ શુદ્ધ વહીયે રે, પ્રમત અપ્રમત સાધુ સાધવી ત્યાગી લહીયે રે પૂરણ આચારત વ્યવહાર મુખ્ય રહીયે રે મહિં ૨ ઉપરાત શુદ્ધ વ્યવહાર છે ભેદ જાની રે, મુખ્યતા નિષ્ઠે સાથ દશમ શુદ્ધાની રે, ત્યાધી નિષ્ઠે એકનો ધિર ધ્યાની રે, સાધન આતમ અભેદ અનત શુદ્ધ જાની રે મહિં ૩ સમ ચહ બેદ સમુદાયનો પ્રવાહે રે, પ્રયાણ કરે મહિસાથ સમાધી સ્વભાવે રે, મારગે શત્રુ મેવાસી તીહા આવે રે, સેના તણો નહી પાર અતુન બળ દાવે રે, મહિં ૪ અ-નાદી મીથ્યાત્વ અનતાનુ જમીભટ બલિયા રે દેખી જન પતિ સાથ ભાગા યઈ ગવીયા રે, શત્રુ સે ય જાણુ થયુ જરા ભરીયા રે શુક્લ ધ્યાન જ્ઞાન આવે મોહરાય જલીયા રે મહિં ૫ દૃષ્ટત એક આપુ ભધું ઉપયોગે રે, કાદે ઉધેષ વળગે જમ સજોગે રે કાદ સપા મગટે જદા તળ ભાગે રે અમિ જોરે તિહા વાધે ઉધેઈ નહી લાગે રે મહિં ૬

ઉપનય કર્યુ તેનો ચિત્ત દેષ છે, અગ્નિ જોગે કરમ મહે ગુણ જોઈ છે, ચેતન સત્તાને
 ભક્તતા શુદ્ધિ છે આપક લખિ પ્રગટા કરમ લાઈ છે મહિં ૭ ચરણ જ્યાપ્યાત પા
 મ્યા અત ઠાણુ દસમે છે, ત્રણ કરમનો ધાત ક્ષિણમોહ દુષ્કાંતમે છે શુદ્ધ પ્રણતિ રીતે
 ચેતનરાય વશ મેરે, અનત ચતુષ્થી ઉચોત પરમાનંદ રમમે છે ॥ મહિં ૮ સૈતેસી કરણ
 ધિરધન પુદ્ગળ જોગે રૂપીને, જોમાતીત સ્વભાવ લહે તણ મુદ્ધિ છે ભગ એક પોહાર
 ધરે ધન ભાગ્યારે, એક સમય મમસેલી લોકાએ સિદ્ધિ છે મહિં ૯ ગુણ પરબ્રહ્મ
 સ્વભાવ અનતરમત છે નિજ નિજ વકિત ભિજ, પરમાનંદ વત છે, આનંદ લેહેર વિલ
 સત ભગ સાદી અનત છે નીમીત્ત કારણ મહિનાય ભગ સાદિસત છે મહિં ૧૦ સાર
 થવાક સિદ્ધ સાથ ભાખ્યો સિદ્ધાંતે છે ગાયો નીજ ગુણ હેને સુણો મવિ સત છે તરણ
 તારણ જીત કાકાત નીમીત્ત ભળવત છે, જીવાદાન સજોગે સેવા ગુણવત છે મહિં ૧૧
 પ્રભાવતીનો નદ સેવે સુર વદ છે કુભ નરપતિ કુળચંદ પુને પાય નરિંદ છે જનમ મો-
 મ્મવ સુર ઈંદ્ર કરે મેરે ગિરિંદ છે ઉવટ અગ ન માય નસમ ચિત્ત ચંદ છે મહિં ૧૨
 સદસ પચાન આપ વરણ નીલ કામ છે, પચસીસ ધનુસ પ્રભાણુ લજન કળશ પાય છે,
 મિધિલા નયરીએ જનમિયા જિનરાયે સમેતસિખર નિરવાણુ કરમથી ઝુકાય છે મહિં
 ૧૩ જોગણિસમે જિન્દ અંક મત ધારિરે જગત્થ કાલ દિન એક ધાતિકરમ છારિરે, કેવલ
 નાણુ દશણ પામીને ઉપગારિરે બોધનીજ કાતારી શિવ સુખકારિરે મહિં ૧૪ જધારથ
 સારથવાક સાથ સિદ્ધ કિધિરે આતમરૂપ નિવાન અનુભવ પિધિરે બોધણિ નગરમાં બિરાજે
 દરસણુ લાભ નિધિરે ગાન શીતલ એ સાથ મિતે કાલ મિધિરે મહિં ૧૫ ક્રાંતિ સપૂણુમ

॥ અથ સજ્ઞાયો લિખયતે

ચેતન જ્ઞાનની સજ્ઞાય પહેલી ॥

ચેતનજી બારણે મત જાગેરે એ દેશી ચેતનજી ગાન સ્વરૂપને ધારેરે તુમે પર
 ઉપયોગને વારો ચેતનજી ૧ પૂર્વ કરમ જનિત દસ ગ્રાણુ છે, તે પરવસ્તુ પ્રમાણુ છે,
 તેહના સમે ઉપયોગ બાણુ ચેતન ૨ એ ઉપયોગ ચેતન વસ્તુ છે, પરસમે જડતા લક્ષણ
 છે, રાગ ધર્મેષ અગ્નિ મદતુ ચેતન ૩ એ બૃહ અનાદિની વૃજભારે તેયિ કરતા ભોગતા
 પુદ્ગલતા છે બાધે કરમવમણુ ચેતનમાં ચેતન ૪ તેથી અંક ગતિ બટકણુ લાગે છે
 મૂનરૂપ કિંદા નહિ જાગે છે સુકિત સાધન સજ ત્યાગે ચેતન ૫ તેથી દુષ્પ્રયોગ અનત
 મસારી છે પુન્ય વસ્તુ લાગે ખારી છે કરે તપ જપ કષ્ટ બહુ બાર ચેતન ૬ એ મિ
 થ્યાત્વ પક્ષ દેખાડે છે, તેથી દિન દુષ્પ્રયોગ પારે રાહયો છે અહ મમત્વ કરિ વિચ્છેસાક્રોષ
 ચેતન ૭ આ અવસર ચેતન ગાની છે, પૂવ રીત જીવે ધિર ધ્યાની છે પરસમે અનતી
 હાની ચેતન ૮ ગાન વિરજ એકતા કીધી છે પુદ્ગલ પ્રણ મન તણ દીધી છે ઉપયોગ
 સુચ સ્વરૂપના લીધી ચેતન ૯ શુદ્ધ અનુભવ આતમ મર્મા છે શક્તિનાવ વકિત પરિ
 જ્ઞામિ છે પૂરવ બધ હેદી ધયો છે અકરમી ચેતન ૧૦ ગુણ ધાતિ ચઢેનો વિનાશ છે, નિર્લા
 અનત ધરમ અવકાશ છે કીધો આવકબારમા વાસ ચેતન ૧૧ આયુ બાતે જોગ રોષ
 યાવે છે, તિહા ચેતન અજોગી ગુણ પાવે છે કદા અપાતિ અંક છે અબાવે ચેતન ૧૨

એક સિદ્ધ મનતક વડુ રે, મૂલ રૂપ જોઈ આનંદુ રે, જ્ઞાન શીતલ કરી કરમ નિકડુ
ચેતન ૧૩ ઈતિ સપૂર્ણમ્

અથ સમકિતની સંજ્ઞાય.

રૂપમનો વસત્યજ્ઞાપક એ દેશી. ચેતન સમકિત આદરે, લક્ષણ પાત્ર વિચારે રે,
સમ સવેગ નિરવેદ એ, અનુકંપા આસ્તા ધારે રે ચેતન ૧ ઉપસમ લક્ષણ પેહેલું બા
વીધે ક્ષમાયે કોષને દણીયે રે, વેર વિરોધ સમાવીયે, મેત્રીભાવને બળીયે રે ચેતન ૨
ખીલું લક્ષણ સવેગીયો મુર નર સુખ દુખ સરખુ રે, વેગ મોહ અભિતાપિયો, કમ રહિત
ચેતન પરખુ રે ચેતન ૩ ત્રીજી લક્ષણ નિરવે. લહે, ચક્રગતિ બંધીખાનું ભારી રે,
અનુતર સુખ ઝેર સરખુ, મદુ અનિ ઈંદ્રી છડુ ઈંદ્રી રે ચેતન ૪ અનુકંપા લક્ષણ ચોથું
ચિત્તવે નિજ પરમા દ્રવ આવ રે, પગ અનુકંપા દોષ ભે. થી, સમજી કરણા લાવ રે ચેતન ૫
પરદુખ છેદે નિજ શક્તિયે, પર પ્રાણુ રજોપુ રે, તસ યાવર નહિ દુભવે, તે દ્રવ અનુ
કંપા રોપુ રે ચેતન ૬ આવ તે ઉપદેશ ધરમકથા, ભેદ જ્ઞાને દેખાડે રે, જીવ પુદ્ગલ
નિ ભિન્નતા, વસ્તુ સત્તા જુદી પાડે રે ચેતન ૭ ગુણ પરન્વય સમગ્રવીધે જ્ઞાન ચેત
ના દિલે રે, તેથી અનુભવ પોતે કરે, નિરધાર ધર્મા દિલ રીજે રે ચેતન ૮ શ્રદ્ધા શુદ્ધ
વસ્તુ ભિન્નતા, અનુભવે નિજ ઉપયોગે રે, સમકિત પ્રગટ કરે પ્રાણીયો, તે આવ અનુકંપા
પર જોગે રે ચેતન ૯ સવ જોગે દ્રવે આવસુ, દેશરીરતી સરવરીરતી લેવે રે, વિષમ
કથાવને પરિહરે, તે દ્રવ અનુકંપા સેરે રે ચેતન ૧૦ રાગ ધરેખ વધી મોહને, છડી રવ-
ભાવમા આવે રે શક્તિભાવ વક્તિપણું લહે તે આવ અનુકંપા નિજ યાવેરે ચેતન ૧૧
આસ્તા તક્ષણ મહો પાચખું, કરો જિન વચન પરમાણો રે, જૈનભાવ સમાવમા, દેખે
ચેતન રાણો રે ચેતન ૧૨ ઈમ પાત્ર લક્ષણ લાધે આપમા, તે જાણો સમકિત રે, જ્ઞાન
શીતન કીધા સપજે, તે ચેતન જનમ પવિત્ર રે ચેતન ૧૩ ઈતિ સપૂર્ણમ્

સંજ્ઞાય ત્રીજી મધુવિંડુયાની લીખ્યતે.

એક દિનસ વીગે નેમક્રમર નીજ મીત સપાથે આવે એ દેશી સસાર વને ચક્રગતી
ભવ ભમણુ જીવને દુખ મોહુ અનુભવ વીના ધમ સાધન કરીયે તે સરવે જોડું એ
આકર્ષી મધુવીંદુ દ્રણત ચીત ધરીએ, અધાર વન ચક્રગતીમાં ફરીયે, તીલા વન મળ
મારે તે ડરીયે સસાર વને ૧ જીવ આગલ મજ પાછવ દોડે, વડ નીચે કૂપ દોડો
દોડે, તેમા લટકે વડવાઈ હો જોડે સસાર ૨ દશી નીચી કરે કૂપ ખાડે, અહીં ચાર અ
જમર એક મુખ ફાડે ભય લાગ્યો ઉધ મુખ ચીસ પાડે સસાર ૩ કાપે મુતક ના વડ
વાઈ જોવે, રયામ ઉજનન વણુ જીવીત જોવે, વડ પાંડણુ મજ ગર્જિત દોવે સસાર ૪ વડ
કપે હોમો યીર ખડે મધ પુડેથી મખીમા હોડે, અગે વજગી તે દુખથી રડે સસાર ૫ એ
મધપૂડો તીલા ફાટીયો, મધ ઝરે પડે બીંદુ નાકે લીયો યાગી રતા લદના દુખ ટલીયો
સસાર ૬ એલે સમે ગમને રીમાનમા, વિદ્યાધર પત્ની આણુદમા જેલી, જાવે ઇંદ્રી
રયાનમા સમાર ૭ એલો દોડો કૂપે જીવ દુખીયો કહે વિધાવરી મદકી કરો સુખીયો
એને લાવો ઈંદા ન રહે જીખીઓ સસાર ૮ કહે વિધાવરી મુંડવ ધાગી, એ વચન

માને હીતકારી, દુર જાતાં કાલક્રોધ નહીં સારી સમાર ॥ પુનરપી જોશે તીલા કને વિ
વાધર ઉતરે સ્થીર મને, કહે આની બેસો બાહ્ય વિમાને સસાર ૧૦ એ વચન ન માને
વીકલ ભારી, કહે બીંદુ ભેદ આવુ મન કારી, જોયુ જીવે મધપુરે સુખ ધારી સસાર ૧૧
એમ પુનરપી બીંદુ આવે ભેદ, ચારે સ્વારે મન ભાવે, નીકરે નહીં દુખ જીવી જાવે
સસાર ૧૨ એને મુકી વીધાધર જાવે, કલો નય ઉપનય દાખુ ભાવે, તીલાં યાન ચીતલ આ
નહ પાવે સં ૧૩ કાલ પેહેલી સપુર્ણ

વીજી કાલ

સાધુજી સમતા આનંદો તમે તમે ક્રોધ નીરધાર મેરે લાલ એ દેશી ચેતનજી શુદ્ધ
અનુભવ કરે તીલાં નીજ પર ભીનના યાવ મેરે લાન ટલે પરસ મીપણું ઉપયોગ સ્વરૂપે
પરમદાય મેં ચેતન ૧ એ આકર્ષી એ માધન ચીવપથનું કશું એથી અલગ ગતી છુટે
સસાર મેં દ્રવ ભાવનો કમને હણી, યાવ સીદ વધુ ભરતાર મેરેં એં ૨ દ્રવે ઉપનય
અપ મુન દાવનો કદું સમજે ચતુર સ્મરણ મેરેં વન ચક્રમતી સોઠ મોઠકું પુનર ભવ
જમણ પ્રમાણ મેરેં ચેતન ૩ દુખ અસાતા કીજમે જા સો કાલ મારજીદાર મેરેં
વડતે આયુષ ભાખીયુ, કુપ કાવ જોગ ઈગીક મેરેં ચેતન ૪ વડવાઈ સ્વાસે સ્વાસ એ,
અહીં ચાર કાપ કદાપ મેરેં ખનજર મોહને કીજમે, મુસક પક્ષ મુસક કૃષ્ણાય મેરેં
ચેતન ૫ અખીયાં કુટળ પરીવાર તે, વાચ્ય અનુકૂળ પ્રતીકૃત મેરેં એક કલેષ કરી કા
જા નીગમે, એ તો જાણીયે પાસાણુ શુદ્ધ મેરેં ચેતન ૬ અધુર્ભીદુ વિનય સુખ જાણીયે
પય ઈકી વિધય અમમ મેરેં રાગ દેષ એહથા વધે, તેને માને સુખ બેઠો રગ મેરેં
ચેતન ૭ વિધાધર સોઈ સદશ્વર, મમન નીરાનય ધ્યાનતર મેરેં વીમાન તે ધર્મ જાણીયે
પત્ની સો મુણ્ડી હીનકર મેરેં ચેતન ૮ જાવે છતીત સો મક્તી પુરી દીઠા સાવધ
કુપે કુખી જીવ મેરેં મુણ્ડી કહે કાઢાડો દયા કરી લાવો નીરવધ વિમાને કરે શિવ
મેરેં એં ૯ આમશાની વિધાધર કહે એ નહીં માને મુજ કહેણ મેરેં ધ્યાન દ્વારે
જાતુ વેગશુ દોગઠ કુણ રેહેવે રેણ મેરેં એં ૧૦ પુનર પત્ની પ્રેમા ધકો ધ્યાન ધોડયા
વતરે તે સધાન મેરેં કહે સસાર કુપથી નીડો બેસો યાન વેરાગ સો વિમાન મેરેં
ચેત ૧૧ એ માને નહીં વીકલ મણે, વીકલ ભોગ વિધવતી માહી મેરેં સદશ્વર તીલા
સમજવના કુગતી સસાર રાગ ત્યાહી મેરેં ચેતન ૧૨ તે કાજી તજીયે પ્રેમથી જોમ
કાચી ઉતારે સર્પ મેરેં ફરી મનમા નવી લાવીયે એક મહીયે સજ્જમ માહા તપ મેરેં
એં ૧૩ એ વચન સજે ઈકી ગુણે, ન ચીતવે હૃદયની માહી મેરેં હીનાહીન સમજે નહીં
શર ઉપદેશ નહીં ગુણ લાહી મેરેં ચેતન ૧૪ ફરી સમના સુખ શર દાખવે કહે પામે
તજીને સસાર મેરેં દેવાગના રીઠી લાંબે આગુણે કરે ભોગ દિક્ષા લેઈ જીવતાર મેરેં
ચેતન ૧૫ એ વચન મુણી મન ચીતવે, મીકુ લાગ્યું મોહીત થયું મન મેરેં સમાર
રાગ કુપ નવી ટલે મોહ વલગ્યો ન છુટે જોમ જન મેરેં ૧૬ કહે આમલ સસાર હો
ડરુ હાવ ભોગજી અનુકલ સુખ મેરેં દુખ નજરે નથી આવતું નિધ્યાત્મી માને સુખ
એ તો દુખ મેરેં ચેતન ૧૭ એમ સમજી ધ્યાન ધોડે ચડી શર મયા માર અધ્યાત્મ
જાહી મેરેં અજીત અનુભવ પામીયા કુષ વક્તી અનત ગુણ માહી મેરેં એં ૧૮ તેમા

મુખ્યતા દેવવશાનની, સ જૂન શુદ્ધ ખાવેક તેહ મેરેં પરમાતમ પદ એ મોટકુ તિહોં
હી ગઈ કમ ખેહ મેરેં એં ૧૯ નિરજન સિદ્ધ નિરાકાર એ, પરમાનંદ જોતી અનત
મેરેં અબ્યાબાધ સુખ અનુભવે, અવિનાશી અચન શીવ કત મેરેં એતં ૨૦ તું અદ્વાય
અગોચર માહરે, કહે જ્ઞાન સીતલ સુણો સિદ્ધ મેરેં તે દુખ સાવેછે અતી ધણું, દુખ
જાય જાય દેખુ તુજ રીઠ મેરેં એતનં ૨૧

કસશ એમ હરખે ગાયો, જ્ઞાન પાયો મધુબાંદુ વીચાર એ, તેહ તણી દો ઢાલો કાધી,
સમજલહો ભવ પાર એ ૧ સસાર દુખનું મુલ છે, હાણી સુખની યાય એ, તે કારણ
અતરદ્રષ્ટીએ, તજીએ સસાર ગગ એ ૨ આત્મજ્ઞાની ગુરુ જોધને, દિક્ષા લીધો નીજ
હેત એ, જ્ઞાન સીતલ નીજ દ્રવ્ય ભાવે, આણુદ લહો સિદ્ધ ખેત એ ૩ સપૂર્ણ

॥ અથ ગુરુપદ વાંચી લિખ્યતે. ॥

સમુદ્ર વિજય કુલચંદ હો એ દેશી વસ્તુ સત્તાના જાણુરે, ગુરુવદિયે હુકમમુની
જસ નામ સદગુરુ વદિયે ઝોલખાવે વસ્તુ પ્રતે ગું સત્તા સાંહત દિત કામ સં ૧
ગુણુ પ્રભય ભાજન સહી ગું એક રૂપ તથા કાલ સં તેહ દરવ નિજ જાતીનો ગું
જસ નહી ભેદ વિચાર સં ૨ ધમ કહીયે ગુણુ સ્વભાવેં ગું કર્મ ભાવી પરભય સં
ભિન્ન અભિન્ન ત્રિવિધ સદા ગું એક પદારથ પાય સં ૩ ઉપજે વિષયે થીર રહે ગું
એ છે વસ્તુ વખાણુ સં ઉપજવુ વીણસવુ તે સહી ગું પરભય પ્રરમ તે જાણુ સં
૪ થીરપણો તે દ્રવનો ગું પલટે નહી નીરધાર સં અવગાહના સર્વે દ્રવની ગું
ગુણુ પ્રભય પરદેશ ધાર સં ૫ તેહીજ સત્તા દ્રવની ગું વિષયે નહી તથા કાલ સં
દ્રવે દ્રવ મિતે નહી ગું અસહાય અનાદિ નિહાલં સં ૬ નિજ સત્તામય દ્રવ છે ગું
પરસત્તા મહે ન કદાય સં દ્રવ રૂપ છતિ કાર્યની ગું તિરોભાવ શક્તિ સદાય સં ૭
આવીરભાવે નીપજે ગું વાંકિત ગુણુ પરભય સં કાર્ય કારણુ નીજ દ્રવ છે ગું
પરદ્રવ અકારણુ અકાર્ય સં ૮ છતાપણે સવ દ્રવ છે ગું અછતાપણે પરદ્રવ સં એમ
આરતી બે વસ્તુનીં ગું રહી છે સર્વે દ્રવ સં ૯ દ્રવ સ્વભાવે નિત્ય છે ગુરુ પ્રભય
સ્વભાવે અનિત્ય સં નીત અનીત એક વસ્તુમા ગું ભાખે જ્ઞાની વીનીત સં ૧૦
સ્વદ્રવ સ્વખેત્ર સ્વકાલથી ગુરુ સ્વભાવ સહીત આર સતં પરદ્રવ પરખેત્ર પર કાલથી
ગું પગભાવ એ આર અસત સં ૧૧ દ્રવ્ય પદારથ એક છે ગું તિમા ગુણુ પરભય
અનેક સં ગુણુ પરભયમાં એક છે ગું દ્રવપણું તે છેક સં ૧૨ શક્તિભાવ અવકાતવ
છે ગુરુ વક્તવ વક્તીનાવ સં અભવ્ય સ્વભાવ પલટે નહી ગું પલટે ભવ્ય સ્વભાવ
સં ૧૩ પર્વાયોધિક બેદ વસ્તુ છે ગું દવ્યોધિક અબેદ સં ઉભય ધરમી દ્રવ છે
ગું અવીરોધિ અબેદ સં ૧૪ એ સ્વાદ વાદ લક્ષણુ મધ ગું દ્રવ સત્તા ગુણુની ખાણુ
સં ઈલાદિક મહુ બેદથી ગું વસ્તુ સત્તા ઝોલખણુ સં ૧૫ તે વસ્તુ ખટ બેદ છે
ગું એક જીવ અજીવ પાય બેદ સં એકરૂપી આર આરૂપી ગું તેને વણવતા અખે
સં ૧૬ આ પદને પુરણુ કચ્છુ ગું બેદ કહે શુ ખીજા પદ ગાહી સં ઉત્પટ અજે અ
તિ ધણો ગું જ્ઞાન સીતલ ઉઝાદિ સં ૧૭ છતિ સપૂર્ણ

પદ વીર્ણ.

દેશી ચટ્ટીયાની હુકમચુનીસર વદીયે રે ખટ દ્રવના જાણુ, સત્તા શુણુ પરજન્યને રે,
જાણુવા દીનર બાણુ ત્રુટક જાણુવા નિનર બાણુ સ્વભાવે, ઉપયોગ જોડે નવી ભાવે,
તેહીજ આતમચાની કહીયે, એ વિણુ અવર ન યાની લહીયે વદો જનીજન એહ ૧
ધર્માસ્તીકાય પેહેનો કહોરે બીજો અધર્માસ્તી કાય આકાશાસ્તી ત્રીજો કહો રે ચોથો
કાલ કદાય તું એયો કાલ કહો ઉપચારે છતાપણો તે નાહિ વિચારે પાચમે દ્રવ્ય પુ-
નઃસારતી કહીયે છઠો દ્રવ જીવાસ્તી લહીરે વદો ૨ પટદ્રવ નામ નાખિયા રે, દ્રવે કહું
તાસ વિચાર પ્રથમના ત્રણુ દ્રવનો રે સાધમિકપણો ધાર તું સાધમિકપણો ધાર તે દાખુ,
અરૂપી અચેતન અતીથ બાણુ એ ત્રિકણુ ત્રણુ દ્રવમા સરખા, એક શુણુ બિન ધર્મે
પરખા વદો ૩ ગતિ હેતુ ધર્માસ્તી છે રે ચિતી અધર્માસ્તી કાય, અવકાશ ધર્મો આ
કાશ છે રે એ બિન ધર્મ કદાય તું એ બિન ધર્મ કદાય સ્વભાવી, એક શુણુ તે
ચિત્તમા લાવી પરજન્ય ચાર દ્રવે તે દાખુ ઉપયોગ થીર કામે શાખુ વદો ૪ ખુબ દેશ
પરદેશ છે રે, અગ્રહ લઘુ સચુકત એ વલ્ગવ ચાર દાખીયા રે તે સમજવા જુકત તું
તે સમજવા જુકત તે સારો, ધમ અધર્મ ખુબ લોકમા ધારો આકાશ ખુબ લોકલોક
માહી, અતોક અત કહો નહી કાહી વદો ૫ ઉઠ અહો ત્રિછાત્રી કેરે કલ્પિત દેશ કેવાય,
ધર્મે અધર્મ એ દ્રવમા રે અસખ પ્રદેશ સમાય તું અસખ પ્રદેશ સમાય લોકમા,
આકાશ દ્રવ રહો લોકલોકમા, અનત પરદેશી તે ખુબ કેવાય અગ્રહ લઘુ ચોથો પરજન્ય
વદો ૬ ચોથો દ્રવ તે કાલ છે રે, અવસ્થુ રૂપ જોડે તેમાના ઉપચાર થી રે, દાખુ તસ શુણુ
જોડ, તું દાખુ તસ શુણુ જોડ ને આર અરૂપી અચેતન અકીવધાર નવા પુરાણુ વ્રતના
લક્ષણુ, કાલ શુણુ એ કહો વિચક્ષણુ વદો ૭ કાલ પરજન્ય ચાર દાખુ રે પેહેનો અતિત
અનત અનાગત અનત છે રે, વ્રતમાન સમય એકલ તું વ્રતમાન એકલ અવગો, બીજો
સમય તેને નહી વગો, અગ્રહ લઘુ ચોથો પરજન્ય કાલ દ્રવ માહી તે સમાય વદો ૮
અજીવ અરૂપી વણુવા રે, ચાર દ્રવ સંગેગ જીવ પુ મલ બાહી રહા રે તે દાખુ ઉપયોગ
તું તે દાખુ ઉપયોગ લગાવી બીજા પદને તે ભાવ લાની આ પને ઇલા પૂરણુ કીધુ
ચાન રીતલ અમૃત રસ પીધુ વદો ૯ ઇતિ સપ્તજીમ્

मू० नूमौ भ्रमन् भ्रमवद्बहुविभ्रमाढयो ।

विभ्राजसेऽभ्रमणिवद्वटपत्तनाभ्रे ॥

गांभीर्यवीर्यविनयादिगुणैकसिधु-

स्तवंदते न हुकुमाख्यमुनि क उर्व्याम् ॥१॥

संस्कृतटीका ॥ ॐ नमः श्रीवर्द्धमानाय ॥ वीरप्रभुं वीतमलं
विज्जाविनं विशेषविज्ञानविशारदं विभ्रमम् ॥ विद्याविलासैर्विजितान्नि-
पक्षिणक्षणेन सम्यक् प्रणमामि तं मुदा ॥१॥ रामचन्द्ररुविः सो-
ऽहं बालबुद्धयऽनुकषया । करोमि जैनसाध्वर्कहुकमस्तुतिटिप्पणी-
म् ॥२॥ अथ तत्रैव जगज्जैत्रजैनजनचक्रचूडामणिमुनिराज
महाराजहुकुमहूतिवरः स्वीयोत्पातबुद्धिप्रबोधनघटाञ्चटाभिः पापं-
डरजः खडगान् खडगयन् कृतसकलजगतीतलजयडिडिमो महाप्रतापेन
महीतलं पवित्रीकुवन् सथाग्रहाद्वटपत्तने महासजायां स्थितस्तं
प्रति स्तौति कविः ॥ भूमाविति ॥ नूमौ पृथिव्यां भ्रमरवद् भ्रमन्
विरहन् कस्यापि पीडामनुत्पादनेन स्वनिर्वाहं कुर्वन्नित्यर्थः बहु-
ना विभ्रमेण शोभया आढयो युक्तः । शोभार्थेऽपि प्रयुज्यन्ते लक्ष्मी
श्रीकातिविभ्रमा इत्यभिधानरत्नमाला । वटपत्तनरूपे अत्रे आ-
काशे । द्यौर्नभोऽभ्रौतरिद्धं चेति धनंजयः । अत्रमणिवत् सूर्यवत् ।
द्युमणिस्तरणिर्मित्र इत्यमरः । विभ्राजसे शोभसे । वर्तमानसमीपे
नूते इत्यादिना वर्तमानसमीपे लट् । यः राजते इत्यनुसंधेयम्
अग्रेतच्चब्दस्य वक्ष्यमाणत्वात् यत्तदोर्नित्यसंबन्धत्वात् । गांजी-
र्यमनौ हृत्यं वीर्यं शौर्यं पराक्रमो वा विनयो नम्रतेत्यादिगुणा-
नामेकसिधुरेकसमुद्भूतं हुकुमाख्यमुनिं उर्व्यां पृथिव्या । कुंजिनी-
लोर्वराचेति धनंजयः । कः जनः न वदते अपि तु सर्वोऽपि वंदत
इत्यर्थः उपमाद्यलंकाराः स्वयमूह्याः विस्तरभयान्नलिख्यन्ते ॥१॥

॥ ॐ नमः सर्वज्ञाय ॥

॥ एक समयने विषे भूजरातनु प्रख्यात सेहेर वडोदरा नामे राजधानीमां देशांतरथी घणा पडितो आवि निवास करी ने रहेता हता, तेमां एक पद्दर्शन शास्त्री विद्वत्तानु अजिमान धारणा करनार, सुगंधपुर (अमोद) निवासी, कविराज रामचण् दीनानाथ नामे प्रसिद्ध शास्त्री, राजसन्मानथी आवीने केटलोक काल रह्या हता तेमने श्री श्री श्री १०८ श्री श्री मुनिराज महाराज श्रीहुकम मुनिना पूर्वपरिचयथी छ स्वनिवारक, चौरजय नंजक, अग्निजयशामक, धनधान्यपुत्रप्रापक, प्रत्यह्देवदर्शक, इत्यादि अनेक चमत्कार अनुभव सिद्ध थया हता तोपण स्वधर्मान्निमानथी जैनसाधुनी स्तुतिने हु केम करु ? एवा विचारथी रात्रे गयन कस्या पठी पाठली रात्रे स्वप्नमां अनुमाने पाचमा देवलोकना देवे आवि कह्यु के, हे ब्रह्मत्वाजिमानिन् कुविकल्पनो त्याग कर्य, केमके जेनी स्तुतिदेवता पण करे ठे तो तेनी स्तुति मनुष्य करे तेमा सशय करवानो अवकाशज क्या ठे, जे पुरुष थोडा कालमा सिद्धि पदने बरनार ठे अथवा एकावतारी ठे तेनी स्तुति करवामा अमारे पण सशय नथी, कारण के घणा काल पर्यंत देवता सबधी विषय जोग जोगवीने पण सर्व छ.ख निवारक एवु छप्कर मोक्षनु साधन करवानु अवशेष रहेवे माटे ए बखाण करवा योग्य पुरुष ठे तेनी स्तुति करो वली ए स्तुतिने अक्षा नक्तिथी वाचशे वचावशे तेना समय कष्ट अमो निवारण करीशुं, एम कही देवता अदृश्य थया, पठी घणा हर्षथी एकविषे आ स्तुति करी ठे, अने तेनी सस्कृत टीका पण करी ठे, तेमा चित्रवध काव्यनी अनेक रचना ठे, अने अनेक प्रकारना गूढ अजिप्राय राख्या ठे, अने अनेक प्रकारनां

આશ્ચર્યકારી ચરિત્ર ગુપ્તપણે વર્ણન કરયાં છે, પરંતુ આ કાલના દોષદર્શી મલિન હૃદયના જગતમાં ઘણા જીવ વર્તે છે માટે તેમને કુકર્મવંધનું કારણ થવાય માટે તેનો પ્રકાશ ન કરતાં સંક્ષેપથી બાલ જીવોને કાંઈક પણ તે વાતનો વોધ થાય માટે સંસ્કૃત ટીકાને અનુસરી તેનું ગૂજરાતી જાપાંતર કરું. ॥

ટીકાનો અર્થ: ॥ હું સંસ્કૃત ટીકા કરનાર જે તે વીર પ્રજા કેતાં કર્મનું વિદારણ કરે એટલે નાશ કરે તેને વીર કહીએ. વીર એવા જે પ્રજા કેતા ચોત્રીશ અતિશયથી વિરાજમાન એવા તીર્થંકર મહારાજ શ્રી મહાવીર સ્વામી તેમને હર્ષે કરીને નમસ્કાર કરું તે મહાર્વાર સ્વામી કહેવા છે કે, ગયો છે અષ્ટકર્મરૂપમલ તે જેનો એવા એટલે અતિશે નિર્મલ થયેલા એવા, અર્થાત્ નાશ કરેલો કર્મરૂપમલ પાત્રો કોઈ કાલે વલગવાનોજ નથી માટે અતિશે શુદ્ધ પવિત્ર એવા અને વિજાવ કહેતાં નાના પ્રકારની એશ્વર્યપરંપરા તેણે સહિત એવા, અર્થાત્ ૪ પ્રકારનાં પ્રાતિહાર્યાદિક એશ્વર્ય તેમણે સહિત એવા અને વિશેષ કહેતા સર્વોપરિ એવું જે કેવલ જ્ઞાન તેણે કરીને, જગતમાં રહેલા જે સર્વ જાવ તેમને યથાર્થ જાણવામાં અતિશે ચતુર એવા માટે વિમ્બ કેતાં સમર્થ એવા, અને વલી ક્ષણમાત્રમા પોતાની સમસ્ત પ્રકારની વિદ્યાના વિલાસે કરીને અતિશે પરાજવ કર્યા છે પ્રતિવાદિ તે જેણે એવા એટલે પૃથ્વીમાં જે જે પ્રતિવાદી હતા તેમને અનેક પ્રકારની વિદ્યાના ચમત્કારથી પરાજવ પમાડીને પોતાનું તીર્થ સ્થાપન કરતા માટે તીર્થંકર પરમાત્મા તેમને હું ટીકાકાર સમ્યક્ કહેતાં મન વચન કાયાયે કરીને જ્ઞાતિ સહિત શ્રદ્ધાથી નમસ્કાર કરું એટલે ત્રિકરણ શુદ્ધિયે કરીને વદના કરું, એ જાવ જાણવો. ॥૧॥

સ. કહેતા જગત્પ્રસિદ્ધ એવો હું રામચંદ્રનામા કવિ જે તે બાલ બુદ્ધિ કહેતાં વસ્તુ સ્વરૂપનું યથાર્થ જ્ઞાને રહિત છે બુદ્ધિ તે

जेमनी एवा जे पुरुष तेमना उपर उत्पन्न थयेली अनुकंपाए करीने जैनसाधुमा सूर्यसमान एवा हुकुममुनि रूप सूर्यनी जे स्तुति तेनी नानी टीकाने करुनु एटले कोई धणु छव्य खरच-नार मले तो मोटी टीका पण थाय ए जाव जाणवो ॥ १ ॥

हवे तत्रजवान् केतां पूज्य एवा अने जगतने जितवानु ठे झील कहेता स्वभाव ते जेनो एवं जे जिनशासन तेने विपे रहेला जे जन कहेता चतुर्विधसय तेमनो जे समूह तेने विपे मुकुटमणि समान एवा अने मुनिराज हुकुम, ए प्रकानु हूति कहेता नामनु धारण करनार एवा, अने पोतानी स्वान्नाविक जे उत्पात बुद्धि तेणे करीने नव्यप्राणिनुने जे प्रबोध करवो ते रूप मेघघटानी वृष्टिरूप ठटाये करीने अनेक प्रकारना एकात मतरूप पाखड अर्थात् त्रणशे ने त्रेसट पाखडमत ते रूप रज खड कहेता धूलना समूहने खडन करता कहेता डवावी देता एवा, एटले जेम धूल उडीने आखोमा पडती होय, पठी एकठम मे-घनी धारा वरसे तारे ते धूल तुरत डवाड जाय, तेम पोतानी वाणी रूप धाराना प्रवाहे करीने प्रतिवादिना मतरूप धूलने ड-वावी देता एवा, अने वड़ी करघो डे समस्त प्रकारे पृथ्वी तलने विपे जयडको ते जेमणो एवा, एटले ज्या ज्या विचरे त्या त्या जयपताकानुं स्थापन करता एवा अने पोताना महा महोटा प्रतापे करीने पृथ्वी तलने पवित्र करता विहार करता सत्ता एक वखत सघना अत्यायहयी बडोदरा सेहेरमा पधारया हता अने त्या महा मोटी सजा थई तेने विपे विराजमान थयेला एवा ते महामु-निनो ते कवि जे ते स्तुति करे ठे ॥

मूलकाव्यनो अर्थ - पृथ्वीने विपे भ्रमरनी पेठे विचरता, एटले कोई जाव प्राणि मात्रने पीडा न उपजावता पोतानो निर्वाह करता, ए विशेषण करीने साधुना सत्तावीश गुणोएसहित एवा तमो

ઠો એમ જાણવો વલી કેવા ઠો કે, ઘણી એવી જે શોજા તેણે
 સહિત ઠો એટલે તપોલક્ષ્મીથી उत्पन्न થઈ અનેક પ્રકારની જે
 લલિત તેની જે શોજા તેણે સહિત ઠો, અને વલી જેમ આકાશને
 વિષે સૂર્ય શોજે તેમ તમો આ વડોદરા સેહેરને વિષે શોજો ઠો,
 એટલે અત્ર રાજા પ્રજા સર્વે જેમ સૂર્યનું સન્માન પૂજન કરે છે તેમ
 તમારુ પણ વહુ માન કરે છે માટે, અને વલી તેમનું અજ્ઞાન અં-
 ધકારનો નાશ કરી સૂર્યની પેઠે જ્ઞાનનો પ્રકાશ કરો ઠો માટે
 આ સેહેરને વિષે આ સમયમાં તમોજ સૂર્ય સમાન ઠો એ જાણ
 જાણવો વલી તમો કેવા ઠો કે, ગંજીરપણુ શૂરવીરપણુ અને વિ-
 નય ક્રિયાદિ જે ગુણ તેના તો અદ્વિતીય સમુદ્ધ સમાન એવા ઠો,
 એટલે જેમ સમુદ્ધમાં જલ જરપૂર હોય તેમ તમારે વિષે સમગ્રગુણ
 ભરપૂર રહ્યા છે, એ વિશેષણે કરીને આ પ્રકારનો જાવ જણાવ્યો કે,
 સર્વ સદ્ગુણ તો પરમાત્માને વિષે રહે છે, માટે અર્ચવંદ અધ્યાત્મ
 જ્ઞાન ચિતનના પ્રૌઢ પ્રવલ પ્રકાશથી પરમાત્મ દર્શાના અનુજવ રૂપ
 આનંદ સમુદ્ધના ઊઠ્ઠતા મોટા તરંગે કરીને સત્તાર સંવંધી અ-
 ધ્યાત્મ અધિજૂત અને અવિદૈવ રૂપ ત્રણ તાપથી ઢગ થયેલા પ્રા-
 ણિયોને પરમ શાંતિને પમાડો ઠો માટે તમારુ શુદ્ધાત્મ સ્વરૂપે
 કરીનેજ વર્ણન કરવું યોગ્ય છે, એમ ધારીને કવિ કહે છે કે તમો
 સર્વ ગુણના એક સમુદ્ધ ઠો, એ પ્રકારના હુકુમ છે નામ તે જેમનું
 એવા તમોને પૃથ્વીને વિષે કોણ પુરુષ ન નમસ્કાર કરે ! સર્વે વ-
 દન કરેજ, એમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. ॥૧॥

આવ વસ્તુ શુદ્ધ મલે તો પુરુષની બુદ્ધિ નિર્મલ રહે, અને એ આવ અશુદ્ધ મલે તો પુરુષની બુદ્ધિ મલિન થાય એવું નીતિશાસ્ત્રનું વાક્ય છે. માટે અશુદ્ધ દેશકાલમાં પણ નિરંતર જેની નિર્મલ બુદ્ધિ રહે છે એવા મહા સમર્થ તમે છો એવો અનિપ્રાય આ જગાયે જાણવો. વલી વાદિના સમૂહને અદ્વિતીય કાલ સમાન જણાતા એવા, એટલે જેમ કાલથી નય પામે તેમ પ્રતિવાદિ પુરુષો, જેનું નામ માત્ર શ્રવણ કરવાથી સ્વદેશનો ત્યાગ કરી પરદેશમાં પલાયન કરી કોઈ ન ઝૂંટી રહે માટે વેપાતર કરી ભ્રમણ કરે છે.

વલી નાશ કર્યો છે કહેતાં અદૃશ્ય કર્યો છે અધર્મિનો સમૂહ જેણે એવા, એટલે પોતે તથા પોતાનો પરિવાર નિરંતર ધર્મમાં વર્તે છે, તેને જોઈ અધર્મના કરનાર ઉપરથી ધર્મનો આજ્ઞાસમાત્ર દેખાડનાર પુરુષો લજ્જા પામીને ગુપ્તપણે જેના નયે સતાતા ફરે છે એ જાણવા. અથવા મહામાની એવા પ્રતિવાદિ પુરુષો, પોતાની લાજ જવાથી નષ્ટ થાય છે. વલી પોતાની પ્રકૃતિ કહેતાં નાના પ્રકારના સુદર આચરણ કરવાનો સ્વજાવ તેને વિષે સરલપણે વર્તતા, એટલે સુદર સ્વાજ્ઞાવિક આચરણ કરતા પણ કેટલાક હુદ્ડી જીવોને અવલુ જાસન થાય છે. તો પણ તેના ઉપર કાંઈ ક્રોધ ન કરતા સરલ સ્વજાવે નમ્રતાથી વર્તતા એવા, કહેતાં પોતાથી વને તેમ કોઈ પોતાના નિમિત્ત કર્મ બંધન ન કરે તેમ વર્તતા વલી નાશ કર્યું છે કદર્પનું મૂલ જેણે એવા, એટલે કામાદિ દોષની ઉત્પત્તિનું મૂલ સ્વોલી કાઢીને શ્રોતા પુરુષોને તેની સમજણ આપી જે રીતે તે દોષ ફરીથી ઉત્પન્ન ન થાય તેવો ઉપાય દેખાડી મૂલમાંથી દોષમાત્રનું નિકદન કરતા એવા વલી કેવલ જ્ઞાની પુરુષોના જેવું જે જ્ઞાન તેણે કરીને શોધતા, એટલે આ કાલમાં કેવલ જ્ઞાની નથી તોપણ શ્રુતજ્ઞાનના વલથી કેવલ જ્ઞાનીની શોજાનુધારણ કરતા એવા વલી અહિંસાનું છે શીલ

આઠ વસ્તુ ઝુજ મલે તો પુરુષની બુદ્ધિ નિર્મલ રહે, અને એ આઠ અશુભ મલે તો પુરુષની બુદ્ધિ મલિન થાય એવું નીતિશાસ્ત્રનું વાક્ય છે. માટે અશુભ દેશકાલમાં પણ નિરતર જેની નિર્મલ બુદ્ધિ રહે છે એવા મહા સમર્થ તમે જો એવો અનિપ્રાય આ જગાયે જાણવો. વલી વાદિના સમૂહને અદ્વિતીય કાલ સમાન જણાતા એવા, એટલે જેમ કાલથી જય પામે તેમ પ્રતિવાદિ પુરુષો, જેનું નામ માત્ર શ્રવણ કરવાથી સ્વદેશનો ત્યાગ કરી પરદેશમાં પલાયન કરી કોઈ ન ઝુજાશે માટે વેપાંતર કરી ભ્રમણ કરે છે.

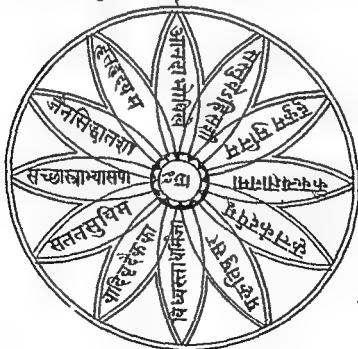
વલી નાશ કર્યો છે કહેતા અદૃશ્ય કર્યો છે અધર્મિનો સમૂહ જેણે એવા, એટલે પોતે તથા પોતાનો પરિવાર નિરતર ધર્મમાં વર્તે છે, તેને જોઈ અધર્મના કરનાર ઉપરથી ધર્મનો યાનાસમાત્ર દેખાડનાર પુરુષો લજ્જા પામીને ગુસ્સાળે જેના જયે સતાતા ફરે છે એ જાણવાના. અથવા મહામાની એવા પ્રતિવાદિ પુરુષો, પોતાની લાજ જવાથી નષ્ટ થાય છે. વલી પોતાની પ્રકૃતિ કહેતા નાના પ્રકારનાં સુદર આચરણ કરવાનો સ્વજાવ તેને વિષે સરલપણે વર્તતા, એટલે સુદર સ્વાચારિક આચરણ કરતા પણ કેટલાક હુદ્ડા જીવોને અવલું જાસન થાય છે તો પણ તેના ઉપર કાંઈ ક્રોધ ન કરતા સરલ સ્વજાવે નમ્રતાથી વર્તતા એવા, કહેતા પોતાથી વને તેમ કોઈ પોતાના નિમિત્ત કર્મ બંધન ન કરે તેમ વર્તતા વલી નાશ કર્યો છે કદર્પન મૂલ જેણે એવા, એટલે કામાદિ દોષની ઉત્પત્તિનું મૂલ યોગી કાઢીને શ્રોતા પુરુષોને તેની સમજણ આપી જે રીતે તે દોષ ફરીથી ઉત્પન્ન ન થાય તેવો ઉપાય દેખાડી મૂલમાંથી દોષમાત્રનું નિકદન કરતા એવા વલી કેવલ જ્ઞાની પુરુષોના જેવું જે જ્ઞાન તેણે કરીને શોધતા, એટલે આ કાલમાં કેવલ જ્ઞાની નથી તો પણ શ્રુતજ્ઞાનના વલથી કેવલ જ્ઞાનીની શોજાનુધારણ કરતા એવા વલી અહિંસાનું છે શીલ

(१०)

जेमनु एवा, एटले द्यव्यथी तथा चावथी कोइ प्रकारनी हिंसा
न थाय ए प्रकारना उपयोगमा सदा वर्तता एवा हुकुममुनिने हुं
अतिशे आदरथी स्तुति करुछु एटले अनिवादन, गुणप्रशंसन,
स्वरूपनिरूपण, इत्यादि प्रीतिउत्पादक वाक्यवडे मारी शक्तिने
अनुसरी वर्णन करुछु ॥१॥ वार पाखडीना कमलवधि चित्रनुं
आ काव्य ठे

॥ चित्रकाव्य बीजुं ॥२॥

आनदाभोधिखेज हतहृदयमल जैनसिद्धांतशाज
सच्छास्त्राभ्यासपाल सततसुविमल वादिवृद्धैककालम्॥
विध्यस्ताऽधर्मिजाल प्रकृतिपु सरज कृतकदर्प मूल
कैवल्यज्ञानमाजहुकुममुनिमलसस्तुयेऽहिसशीजम्॥२॥

द्वादशार कमलवधि काव्यमिदम् ॥२॥

क्लेशांतं शांतिशांतं नरदरहरणं धीरवीरप्ररक्तं
पाप तापं क्षपंतं वरतरचरणैर्लोकशोकत्वकष्टम् ॥
काल व्यालं दलंतं नवनवनवनीभ्रंशके शक्तशक्ति
कामंकामंदमतंयतिनतिततिगंस्तौमितंमित्रमित्रम्॥३॥

॥ स्रग्धरावृत्तम् ॥

टीका क्लेशातमिति। क्लेशस्य दुःखस्य अंतो नाशो यस्य सतः। अंतःस्वरूपेनिकटे प्राप्ते निश्चयनाशयोरिति हैमः। सदा सुखीत्यर्थः। शांत्या कृत्वा शांतस्तं अक्रोधिनमिति ज्ञावः। नराणामनुष्णाणादरज्यं संसारजयमिति ज्ञावः। दंरं विद्धं दंरं जयमित्यनेकार्थध्वनिमंजय्याम्। तत्तुहंतीति तथाभूतस्त। धीरो यो वीरः वीरप्रभुस्तस्मिन् प्ररक्तं प्रकर्षेण आसक्तं अतएव वीरप्रच्युतुल्यमिति ज्ञावः। यद्वा स्वयधीरः स चासौ वीरप्ररक्तस्तमिति। पाप तथा तापं संसाराऽनलं द्रुपतं उद्धूनयतं। वरतराणि श्रेष्ठतराणि। देवाद्भूते वरः श्रेष्ठे त्रिष्वित्यमरः। यानि चरणानि आचरणानि तैः यद्वा श्रेष्ठतरपादैः कृत्वा लोकानां शोकस्य ज्ञावः। शोकत्वं कष्टं तत्क्षपंतं नाशयंतम् काल एव व्यालः सर्पस्त विषधर दं दशूरुपवनाशनसर्पसरीसृपव्यालानित्यज्जिधानरत्नमाला। तं दलंतं पराजवंतमित्यर्थः। यस्य कालस्यापि नय नास्तीति ज्ञावः। चित्रे कालमिति पाठो बोध्यः। तथा च न क्वतिः। तद्धक्तं वाग्जटालकारे। नानुस्वारविसर्गौ च चित्रजगायसंमताविति। नवप्रकारा इति नवनवाः। अत्र प्रकारेण गुणवचनस्येति द्विर्जावर्कर्मधारयवज्रावात्सुपोलुक्। या नवजयः संसारजोतय तासां भ्रंशके नाशने शक्ता सामर्थ्ययुक्ता शक्तिर्यस्य सतः। काम मदनं काम सेष्वं यथा तथा। यद्वा यथेष्टं। कामं चानुमतौ स्मृत प्रकाशे चाप्यसूयाया तथानुगमनेपि चेति मेदिनी। दमत यं कामोपि पराजयं कर्तुं न शक्नोति किमुताऽन्ये इति ज्ञावः। यतीना

साधूना नतिततय प्रणामपक्तयस्ता गच्छति प्राप्नोति । गत्यर्था-
स्तेप्राप्त्यर्था इतिवचनात् । तथाभूत मुनियोपि य प्रणमत्यतो
मुनिचक्रवर्तित्व व्यज्यते । मित्रेषु सुहृत्सु विषये मित्र. सूर्यसदृशः
यथा सूर्यो मित्ररूपाणि कमलान्युत्फुल्लयति तथा सुहृदगमिति-
ज्ञाव. ॥ मित्र सुहृदि मित्रोऽर्के इतिविश्व. । तंमुनिराजस्तौमि
अनुवर्णयामि ॥ वृत्त तु स्रग्धराख्यम् । तद्वद्गुणपूर्वमुक्तम् । ला-
टानुप्रासश्चेकानुप्रासादय. शब्दालकरा.स्वयमभ्यूहा. ॥३॥

त्रीजा काव्यनो अर्थ.-केशनो ठे अत जेमने अथवा
जेथी शिष्योना केशनो अत थाय ठे एवा, एटले पोताना कर्मनो
कृप करवापी ड खना अतने पामेला अथवा जेणे प्रसिद्ध क-
रेला उपदेशपी नव्य प्राणियो ड.खना अतने पाम्या ठे पामे
ठे अने पामशे एवा. अने नर कहेता पोताने विषे प्रीतिवाला जे
स्त्रीपुरुषो तेमना अनेक प्रकारना जे नय तेमनु निवारण कर-
ता, एटले ते महामुनिनी सेवामा रहेला देवता जे ते ए मुनिने
विषे प्रीतिवाला नक्तजनना अनेक प्रकारना आवि पडेला जे
कष्ट तेमनु निवारण करे ठे ए वात प्रसिद्ध ठे, जेवी के कोइ न-
क्तनु मध्य रात्रे घर बलतु हतु तेमा घरनी तमाम समृद्धि बलि
जाय एटलुज नुकशान हतु एमन हतु परतु सगाथे सुतेला स्त्री
पुरुष तथा धावणो पुत्र, ते सर्वनो एकदम अतकाल आवि पो-
चवानी वखत आवी, तेज समयमा कोइ अधिष्ठायक देवताए
श्री हुकुममुनिनुज स्वरूप धारणा करी “उठ सुतोदु गुं” एम
कही तेने जगाडी तेनु जेवु घटे तेवु रक्षुण करी ते देवता अदृ-
श्य यथो इत्यादि अनेक प्रज्ञाव तेमना नक्तजन जाणो ठे, विस्तार
थवाना जयथी केवल दिशमात्रज अति सक्षेपथी देखाडी ठे बली
शातमुझाए करीने साक्षात् श्री शातिनाथ जगवान जेवा जणा
ता, अर्थात् मोधराहित ठे एटलो जाव जाणवो बली नर कहेता

મનુષ્ય તેમનો જન્મમરણ ઇત્યાદિ સંસાર સંવધિ ત્રાસ તેનો નાશ કરનાર એવા, એટલે કેવલ આલોક સંવધિ જયનો નાશ કરે છે એમ નહીં, પરલોક સંવધિ જયનો પણ અનેક પ્રકારની યુક્તિ પ્રયુક્તિથી નાશ કરે છે એવા વલી મહા ધીરજવંત એવા જે વીર પરમાત્મા તેને વિષે અતિશે આસક્ત એવા, એટલે કેવલ રાતદિવસ પારકુજ કામ કરતા હશે, પણ પોતાનું આત્મ સાધન નહીં કરતો હોય એવી આશકાને દૂર કરવાને કહે છે કે, વીર પરમાત્માને વિષે અતિશે આસક્ત થયેલા કહેતાં વીરપરમાત્માને તુલ્ય એ-જાવ જાણવો. અથવા પોતે ચૈર્યવંત અને વીરપરમાત્માને વિષે એકત્વજાવનાના અભ્યાસની પરમ સીમાને પામેલા એવા વલી અતિશે શ્રેષ્ઠ એવાં આચરણવડે પાપને તથા તાપને નાશ કરતા, એટલે યોગિ લોકને પણ અશક્ય એવો યોગાભ્યાસની અનેક કલાત્મક તેણે કરીને એટલે આકાશગમનાદિક તથા દૂર દર્શન દૂર શ્રવણ ઇત્યાદિક પ્રાપ્ત થયેલીત્તુ જે લબ્ધિસિદ્ધિત્તુ તેણે કરીને અનેક પ્રકારના આધિવ્યાધિ અને ઉપાધિ સંવધિ સ્વપરના પરિતાપ તેનું નિર્મૂલપણુ કરતા એવા અથવા અતિશે શ્રેષ્ઠ એવાં જે પોતાના ચરણકમલ તેણે કરીને પાપને તથા તાપને નાશ કરતા; એટલે-પોતાનુ પગે ચાલીને નક્કજનને દર્શન આપવુ, પુઠ્ઠવું ઇત્યાદિકે કરીને પાપને તથા તાપને નાશ કરતા એવા, તથા લોકનુ જે શોકપણુ તે રૂપ જે રુદ્ધ તેને નાશ કરતા, એટલે પોતાનો ઘણો દયાલુ સ્વજાવ છે માટે કોઈપણ હઃસ્વિ પુરુષનુ હઃસ્વ દેખીને પોતાની જાતે ત્યા જઈને જેતે પ્રકારે તેના હઃસ્વનુ નિવારણ થાય એવા ઉપદેશાદિક ઉપાયે કરીને સુખી કરતા એવા વલી કાલરૂપ સર્પનો પરાજવ કરતા, એટલે સર્વ લોકને જયંકર એવો જે કાલ તેથી પણ જય ન પામતા કહેતા જેની યોગ સાધનાના વલને દેખી કાલ પણ કપે છે એ જાવ જાણવો વલી નવા નવાં

(૧૪)

જે આવી પડતાં સસાર સંવધિ કષ્ટ તેમનું નિવારણ કરવામાં અતિશે સામર્થ્યયુક્ત છે શક્તિ કહેતા અધિષ્ઠાયક દેવી જેમને એવા, એટલે પોતા ઊપર તથા સેવકજન ઊપર અनेक प्रकारના અપૂર્વ શત્રુએ મિથ્યાત્વિ દેવીજીના સાધનથી પ્રકટ કરેલા શરીર કષ્ટાદિક તેમનું નાશ કરવામાં અતિશે સમર્થ એવી છે પદ્માવતી પ્રમુખ પ્રસન્ન થયેલી દેવીનો સમૂહ તે જેની પાસે એવા, અર્થાત્ જે દેવીનું સ્મરણ કરી આજ્ઞા કરે તો તે દેવી, તે સેવક પાસે જડ તેનું સમગ્ર કષ્ટ નિવારણ કરે, એવા સમર્થ તમો ઠો એમ જાવ જાણવો વલી અતિશે કામનું દમન કરતા એવા, એટલે કામદેવનું પ્રબલ લશ્કરરૂપ સ્ત્રીજીના સમૂહનો પ્રસંગસતે પણ તેનો પરાજય કરવાને સમર્થ એવા અથવા ક્રોધલોજાદિકને તો જીત્યા છે પરતુ કામને વિશેષપણે જીતતા એટલો જાવ જાણવો અથવા કામદેવને પરાજય કરવા સમર્થ છે તો, વીજા શત્રુનો પરાજય કરે તેમા શુ આશ્ચર્ય છે એ જાવ જાણવો એજ કારણ માટે યતિ કહેતા કામાદિક શત્રુને જિતવાનું પ્રયત્ન કરતા એવા સાધુ પુરુષ, તેમના જે સમૂહ તેણે વદન કરેલા એવા, એટલે અनेक प्रकारનું સામર્થ્ય વર્ણન કરીને નમસ્કાર કરેલા, અર્થાત્ મુનિરાજ પદવીનું ધારણ કરતા એવા વલી મિત્ર કહેતા પોતાનો આમ્બંતર સેવક વર્ગ તેમને મિત્ર કહેતા સૂર્ય સમાન એવા, એટલે સૂર્ય જેમ કમલને પ્રફુલ્લિત કરે છે તેમ મિત્રવર્ગને આનંદમા રાખતા એવા તે મુનિરાજનું હું અનુવર્ણન કરુ, એટલે હું કાંઈ નવી સ્તુતિ કરતો નથી, મારાથી પૂર્વના કવિયોગે જેમ સ્તુતિ કરી છે તે માર્ગે હું પણ સ્તુતિ કરુ ॥ ૩ ॥ આ હારવધિ ચિત્રકાવ્યનો અર્થ છે ॥

॥ चित्रकाव्यत्रीजुं ॥ ३ ॥

क्रेत्रातं शांतिघातं नरहरण धीरवीर प्ररक्तं
 पाप ताप क्षपत वरतरचाणै र्जोक शोकत्व कष्टम् ॥
 कालव्याल दलंत नवनय भवभी श्रंशर्क शक्तशक्ति
 कामं कामंदमतयति नातिनिगं स्तोमि त मित्रमित्रम् ॥ ३ ॥

॥ हारबंधि काव्य मिदम् ॥ ३ ॥

लीनीभवन्ति हुकुमार्क महोदयेनो-
त्सूत्रप्ररूपणमलिम्लुचयूथकानि ॥
नित्य भयादिव खलाजिमनोगुहासु
प्रोत्फुल्लति स्वजनचित्तसरोरुहाली ॥ ४ ॥

॥ वसंततिलकावृत्तम् ॥

टीका—लीनीति हुकुम एव अर्क सूर्यस्तस्य महोदयेन उत्सूत्राणां प्ररूपणानि निरूपणानि एव मलीम्लुचाना चौराणां मलीम्लुचोमासनेदे चौरज्वलनयो पुमानिति मेवेनी । तेषायूथकानि वृंदानि खला एव अद्भ्य पर्वता । अङ्घ्रिगोत्रगिरिग्रावाचलशैलशिलोच्चया इत्यमर । तेषां मनांस्येव गुहा तासुनित्यजयादिवलीनीभवति । लय प्राप्नुवतीत्यर्थ । उत्सूत्रप्ररूपण खलेषु स्थित न त्वऽन्येष्विति गूढज्ञाव । स्वजनोना चित्तान्येवसरोरुहाणि कमलानि तेषां माऽऽजीपक्ति । वीध्यालीपक्तिरावलीति त्रिकाण्डशेषः । प्रोत्फुल्लति विकसति स्वजनसुखदायक इति ज्ञाव वसंततिलकावृत्तम् । तद्धृत्तं । उक्तावसंततिलका तज्जजा जतौ म ॥४॥

॥ चोथा काव्यनो अर्थ — श्री हुकुम मुनिरूप सूर्यनो महा मोटो उदय थयो तेणे करीने अथवा ते हेतु माटे उत्सूत्रनुं प्ररूपण करवु ते रूप जे चोर तेना समूह जे ते खल पुरुषरूप जे पर्वतो तेमनी मनरूप गुफाने विपे जयथकीज जाणेशु एम नित्ये लीन थइ जायठे कहेता चोरनी पेठ सताइ जायठे एटले सूर्योदय थाय त्यारे चोर होय ते पर्वतोनी गुफाने विपे सताइ रह्ये तेम उत्सूत्रनु निरूपण करवा रूप चोरना टोला हता ते खल पुरुषरूप पर्वतोमा पेडीने तेमना मनरूप गुफामा सताइ रह्या वे, एटले जे हुकुम मुनिरूप सूर्यना जयथी खल पुरुषोथी पण सनामा उत्सूत्रनी प्ररूपणा थइ शकती नथी, कारण के ते एम

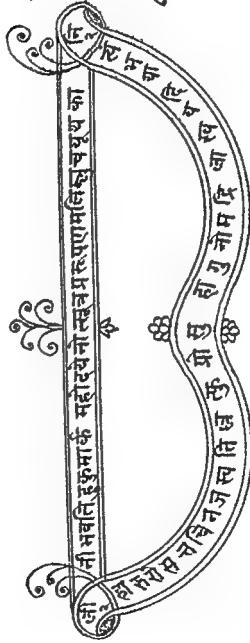

(१४)

जाणो ठे के आपडे माथे कोइ जवरजस्त महापडित पुठनार ठे
ते जयथी मनमां रहेली उत्सूत्रनी प्ररूपणा, महासजाने विपे
खल पुरुषोथी पण प्रकाश करी शकता नथी तो बीजा क्या-
थीज करी शके । । अने सूर्योदय थवाथी जेम कमल प्रफुल्लित
थाय तेम स्वजननां चित्तरूप कमलनो समूह प्रफुल्लित थयो
ठे रहस्यार्थ एटलोठे के ते समयने विपे वडोदरामां तेज सजा
मध्ये ते महामुनिनी जन्म जूमि जे राधनपुर नगर त्याथी तथा
अन्य गाममाथी पण आवेला तेमनां घणां सगासबविये सहित
देशातरना वंदन करवा आवेला लोकना समूहनो अतिशे उठ-
लतो आनंदनो समुझ जोइ, ते कविये आ पदनु वर्णन करचुं
ठे के स्वजनना चित्त रूप कमलनो समूह प्रफुल्लित थयोठे ॥४॥
आ धनुर्विधि चित्रकाव्यनो अर्थ ठे ॥

लीनी भवति हुकुमार्कं महोदयेनोत्सृज्यप्ररूपणमलिमुचयूथकानि ॥
नित्य भयादिव खलाद्रिमनोगुहासुप्रोक्तु ह्यति स्वजनचित्तसरोरुहाजी ॥४॥

(१८)
॥चित्रकाव्य चोषुं॥४॥

॥धनुर्वधिकाव्य मिदम्॥४॥

तंजाहीनं तीव्रधियं पंक्तिरंकु-

देशे सिंहं सन्निधिपात्र कृतसख्यम् ॥

श्रीमद्वीरैः सन्निधितत्त्वे यदपूजि

तं वंदेऽहं श्रीहुकुमारख्यं विजितांतम् ॥५॥

॥ पद्मारचक्रबंधि काव्यमिदम् ॥

तंजेति । तज्या आलस्येन हीनः रहितस्तं । तंजातंश्चिश्च कथ्यते । इतिद्विरूपकोशः । तीव्राकुशायाधीर्बुद्धिर्यस्य तं । पडिता विद्वांस एव रंकवो मृगाः । व्यकुस्तथारंकुरिमे इतिहलायुयः तस्मिन्देशे सिंहतुड्य सन्निधीना सदानुष्ठानाना पात्र । कृत संपूर्ण निष्पादित सख्यं जीवेपुमैत्र्यं येन सत मित्रवद्भि तकर्त्तव्यर्थः । श्रीमद्वीरैः सह मान्यत्वाद्बहुवचनम् । सन्निधितत्त्वेसिद्धेश्वरचक्रे यद्यस्माद्धेतोरपूजिपूजितं विजितः अंतो येन स तं कालस्यापि जयकर इतिजावः । अंतःस्वरूपे निकटे प्राप्ते निश्चयनाशयोरिति हेमचंद्रः । तं श्रीहुकुमारख्यं मुनि अहं वदे नमस्करोमि । मत्तमयूरवृत्तम् । तडुक्तं । वेदैरधैर्भर्त्तायसगा मत्तमयूरमिति ॥५॥

पाचमा काव्यनो अर्थः—तज्या कहेता आलस्य तेणे रहित एटले धर्म साधन करवुं तथा कराववु तेमा प्रमाद रहितपणे वर्तता एवा. वली तीव्र ठे बुद्धि जेनी, एटले कुशाग्र बुद्धिवाला, कहेतां कुश जे दर्ज तेना अग्र जेवी सूक्ष्म बुद्धिवाला, अर्थात् जे जे काममा बुद्धिनो प्रवेश करावे तेते काममां सर्वोपरि पारगत बुद्धिवाला, जावार्थ एवो ठे के आलोक संबधि काम तथा परलोक सबधि जे काम तेने दीर्घ दृष्टियी तेना परिणामनो विचार करीने तेमां प्रवर्तता एवा वली पंक्तिना समूहरूप मृगना टोलां तेमने सिंह समान जणाता, एटले जेम सिंहना शब्द सांजली मृगनो समूह चारे पासथी नासे ठे तेम प्रतिवादी एवा पंक्ति

નામનુ ધારણ કરનાર પુરુષો, જેનુ નામ સાંજલી તે દેશમાંથી પલાયન કરે છે એવા, વલી સત્શાસ્ત્રમા અવદ્ય કરવાપણો કહેલો જે વિધિમાર્ગ, કહેતા અધ્યાત્મ માર્ગ સર્વધિ આચરણ તેને રહેવાનુ પાત્રરૂપ એવા, એટલે જેના પ્રતાપથી સામાન્ય બુદ્ધિવાલા એવા પણ સ્ત્રી પુરુષોના સમૂહ, જગતના મહોટા પંડિતોને પણ અગમ્ય એવા અધ્યાત્મ શાસ્ત્રના રહસ્ય સુખનું આસ્વાદન કરવું તેમા ચતુર એવા થયા છે, માટે કૃત કહેતા સપૂર્ણ કર્યું છે સ્વાપણુ જેમણે એવા, એટલે જેમ મિત્ર હોય તે પોતાના મિત્રનુ અનેક પ્રકારે જેમ વને તેમ હિત કરે તે પ્રકારે અનેક જીવનુ હિત કરનાર એવા વલી સત્પુરુષોનો નિધિ કહેતા નઢાર, તેરૂપ તત્ત્વ વસ્તુને વિષે અર્થાત્ સિદ્ધ ચક્રને વિષે એટલે નવપદજીના સ્મરણમા સાધુ પદ પણ છે માટે જે શ્રી વીરપરમાત્માની સાથે સાધુ પદવીમા પૂજાય છે, કારણ કે વિશેષે કરીને જિત્યું છે કહેતા પામ્યુ છે અર્થાત્ અનુજવ્યુ છે અત કહેતા ગુહાત્મસ્વરૂપ તે જેમણે એવા તે હુકુમમુનિને હુ અનિવદન કરુ ॥ ૫ ॥ પઢારચક્રવધિ કાવ્યનો અર્થ તે ॥

(२१)

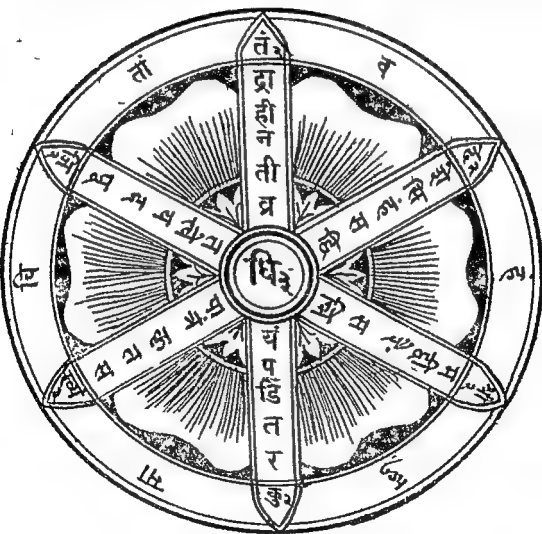
॥ चित्रकाव्य पांचमुं ॥५॥

तंद्राहीनं तीव्रधियं पंडितरंकु-

देशे सिंहं सद्दिधिपात्रं कृतसरव्यम् ॥

श्रीमद्दीरैः सन्निधितत्त्वे यदपूजि

तं वंदेऽहं श्रीहुकुमारव्यं विजितांतम् ॥५॥

॥ षडार चक्रबंधि काव्यमिदम् ॥

(५१)

नारतीरत्नरंगारक्षारक्षीरधरक्षरः ॥

धीरवीरवर योरमार मारसुरच्छुरः ॥६॥

गोमूत्रिकावधचित्रश्लोकोऽयम्.

नारतीति । नारत्या. सरस्वत्याः रत्नश्रेष्ठ. । रत्नश्रेष्ठे मणा-
वपीति विश्व. । यो रगो रागो यस्य स चासौ अरीणांशत्रूणां स-
मूह आर स एव क्षार लवण यत्क्षीरं जल । पानीयद्वययो. क्षार-
मिति धनजयः । तस्पधर लवणाबुराशिः तस्य क्षर. नाशक । मार.
कामः मदनो मन्मथो मार इत्यमर । स एव सुर. देव तस्पधुर वेदको
यो मुनि. धीरवीरस्य वर वरदान अरक्षांघ्र । अरक्षिघ्रे च चक्रांगे इति
विश्व. । आरप्राप येन प्रसन्नोऽकृत. श्रीवीरप्रभु. स्वतुल्य ज्ञात्वा
स्वासनस्थायिन विवधन् सन् पूजयतीति गूढान्निप्राय. ॥६॥

उठा श्लोकनो अर्थ.—नारती कहेता जिनपरमात्माना
वाणी तेने विपे ठे श्रेष्ठ राग जेमने, एटले अनेक प्रकारना शास्त्र
ठे परतु वीतरागना कहेला शास्त्रने सत्य जाणी तेने विपे प्रीति
करता, अर्थात् ते शास्त्रने आधारे क्रियानुष्ठान पोते करे ठे अने
बीजाने पण करावे ठे एवा अथवा पोताने नारती देवी प्रत्यक्ष
थया ठे माटे ते देवीनो ठे राग जेने विपे एवा, एज कारण माटे
आर कहेता अरिनो समूह ते रूप लवण समुद्र तेनो नाश क-
रता, एटले पोताने स्वाधीन थयेली देवीन कोइने जाणी खबर
न पडे तेवी रीत्ये अनेक प्रकारना छपछव करनार शत्रु समूहने
अदृश्य करे ठे कहेता तेमनो पराजव करी वारोवहार विदाय करे
ठे ए जाव जाणवो वली मार कहेता काम ते रूप देवनो परा-
जव करता, एटले जे मुनिनु रूप जोई तेनो पराजव करवा काम-
देवे शस्त्र नाख्या तेज शस्त्र मुनिनो पराजव न करता उलटा
कामदेवने वाग्यां, अर्थात् शब्द, स्पर्श, रूप, रस, अने गंध ए

(५३)

पांच विषय, कामदेवना बाण ठे, ते बाण मुनिनो पराजव करी
शकता नथी, ए जाव जाणवो ए प्रकारना ते मुनि, जे ते धीर-
जवत एवा वीरप्रभुनु शीघ्रपणे वरदानथी सदृशपणाने पाम्या;
एटले वीरप्रभु जेवा धीरजवंत तमो कहेवाया ठे अथवा काम-
देवनां शस्त्ररूप स्त्रियो ठे, ते तमारो पराजव न करतां उलटी
कामनो पराजव करे ठे, अर्थात् तमारो उपदेश साजळी ब्रह्मच-
र्यनुं पालन करवाथी कामदेवनो उपहास्य करे ठे मूढे प्रभुए
पोतानु एवु अश्वर्य तमने प्रसन्न थई आप्युं जणाय ठे ॥ ६ ॥
आ अर्थ गोमूत्रिकाबंध श्लोकनो ठे, ॥

॥ छठा श्लोकनु चित्र ॥

॥ गोमूत्रिकाबंध चित्रश्लोकोऽयम् ॥ ६ ॥

भारतीरत्नरंगारक्षारक्षीरधरक्षरः ॥

धीरवीरवरं योरमार मारसुरच्छुरः ॥ ६ ॥

भा	त्न	क्षा	ध	धी	व	मा	सु
र	र	र	रः॥	र	र	र	र
ती	गा	क्षी	क्ष	वी	यो	मा	च्छु

भा	र	ती	र	त्न	र	गा	र	क्षा	र	क्षी	र	ध	र	क्षर	॥
धी	र	वी	र	व	र	यो	र	मा	र	मा	र	सु	र	च्छु	रः॥

॥ इयमपि गोमूत्रिकाबंधचित्रश्लोक लेखनरीतिः ॥

॥ एकज श्लोकबे प्रकारना गोमूत्रिकाबंधचित्रमां आविशकेछे ॥

(૨૪)

કલકવિકલ કાંતં કમનીયકલાકુલમ્ ॥

સશિષ્ય વિશ્વવિરુદ્ધાત વદે ત યમનિર્મલમ્ ॥૭॥

॥ ચક્રવંધિચિત્રશ્લોકોઽયમ્ ॥

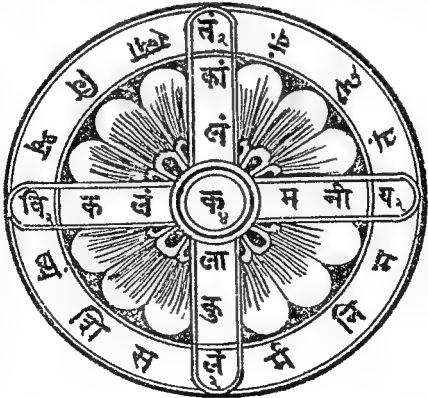
કલકેતિ ॥ કલકેન વિકલઃ રહિતસ્ત । કાંતં મનોહરં ।
હ્ય હારિ મનોહર ચ વિપુલ કાત પરં સુંદરમિતિ હલાયુધઃ
કમનીયાન્તિઃ રમ્યાન્તિઃ કલાજિરાકુલં વ્યાસં । આફુલં નિચિતં
વ્યાસમિરવનિધાનરત્નમાલા । શિષ્યૈર્યુક્ત સશિષ્ય । વિશ્વસ્મિન્
જગતિ વિરુદ્ધાત યમૈર્નિયમૈર્નિર્મલ તં હુકુમમુનિ વદે નૌમિ ॥૭॥

સાતમા શ્લોકનો અર્થ.—વલી કલક રહિત એવા, એટલે
કોઈ દિવસ કોઈ પ્રકારનું પોતાના ચારિત્રમા કલંક આવવા દેતા
નથી એવા તમો ઠો અથવા મુનિમાર્ગને કલંક આપનાર એવા જે
સ્ત્રીધનાદિ પદાર્થ તેણે રહિત ઠો, અર્થાત્ જેથી કલંક લાગે એવી
વસ્તુનો હવ્વથી તથા જાવથી ત્યાગ કરતા એવા વલી કોઈની આ-
શંકા ગ્રહણ કરી કવિ, ઊત્તર આપે છે કે તમો એ વર્ણન કરવા
માંહેલા મુનિનું રૂઢ ભુડ કાલુ કહ્યું ગથાતુ શરીર હડો તેને જોઈ
કાણ સ્ત્રીપો મોહ પામે, માટે તેમનું ગ્રહ્યવર્ષ કલક રહિત હોય,
એવી આશકાને દૂર કરવા કવિ કહે છે કે વલી તમો કહો ઠો કે,
કાંત કહેતા મનોહર ઠો, એટલે દેખવા માત્રથીજ સર્વના મનનું
હરણ કરો ઠો. વલી સુદર એવી જે કલાનું તેણે કરીને વ્યાસ ઠો,
એટલે સર્વ કલા મધ્યે જેથી જીવનો મોહ થાય એ કલા સર્વો-
પરિ છે માટે અનેક જીવોને મોહમાર્ગે ચલાવવાને અર્થે જેમા
નખો ઘણો છે અને દોષ થોડો છે એવા અનેક પ્રકારના જુના
તથા નવા અધ્યારમ ગ્રંથોને તૈયાર કરી પ્રસિદ્ધ કરવું इत्यादि અનેક
પ્રકારની યુક્ત કલાવદે જવ્ય પ્રાણિયોનું શ્રેય કરતા એવા, વલી
શિષ્ય સહિત જગતમા વિરુદ્ધાત પચેલા, એટલે પોતે પ્રતિબોધ

करी, महा दुर्लभ एवी अध्यात्म स्थितिने पमाडेला अनेक शिष्यो
करवाटे, जे शिष्योनी उंची स्थिति तथा ज्ञान जोइ लोकने आ-
श्चर्य उत्पन्न थाय ते के जे महामुनिना आ प्रकारनी उत्तम द-
शाने तथा ज्ञानने पांमेला शिष्यो ते तो तेना गुरु तो केवा ज्ञानी
हशे!!! ए प्रकारनी कीर्त्ति वडे लोकमां विख्यात थयेला एवा
वली यमवडे निर्मल थयेला, एटले अहिंसा, सत्य जापण, अ-
चौर्य, अपरिग्रह, ब्रह्मचर्य ए पांच प्रकारना जे यम तेणे करीने
चक्षुआदि इंद्रियोनी तथा मनआदि अंतःकरणनी तथा आत्म
प्रवेशमां अस्फुटपणे रहेली अनेक प्रकारनी पच विषय संबंधि
चोगनी तृष्णारूप वासनाना अंशनी बाधितानुवृत्तियो तेमने
निर्मूल करवाना प्रयत्नमां वर्त्तता माटे निर्मल थयेला एवा ते
हुकुममुनिनुं हुं वदन करु. ॥९॥ आ अर्थ चक्रबंधि श्लोकनो ते

कलकविकलं कात कमनीयकलाकुलम् ॥
सशिष्य विचित्रव्यासं यदेत यमनिर्मलम् ॥ ७ ॥

॥चक्रबंधी श्लोकोयम्॥

(૫૬)

નિજપ્રતાપાવરણારયઃસ્વયનિરંતરંનીચકુલાયયુઃક્રયમ્ ॥
સુવર્ણશોજાનિચયેમુખાંબુજેસુરત્નવાક્યંહુકુમંમુનિજજે ॥૫॥

॥ દેવઘ્નવધિ કાવ્યમિદમ્ ॥

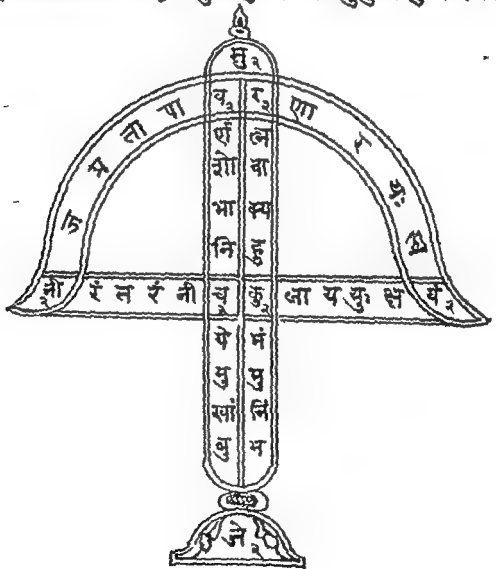
નિજેતિ । નિજસ્ય સ્વસ્ય મુનેરિતિયાવત્ પ્રતાપસ્ય આવરણં
યેપાં તે ચ તે અરયઃ, શત્રવઃ, યતો નીચકુલાઃ; નિરતર સદા સ્વયં
સ્વપાપેનૈવ ક્રય નાશં યયુઃ પ્રાપુઃ । કથન્નૂત તં મુનિં । સુષ્ટ્વ વર્ણ-
શોજા અક્ષરશોજા તસ્યા નિચયો સમૂહો યસ્ય તાદૃશ્યે મુખાંબુજે
મુલકમલે સુવર્ણસ્ય શોજેત્યન્યત્ર સુષ્ટ્વ રત્નાનીવ વાક્યાનિ યસ્ય
ત એતાદૃશ હુકુમમુનિ જજે । જજસેવાયામિતિધાતોર્લિટ્ । વજ-
સ્થવૃત્તમ્ । તદ્ભક્તમ્ । જતૌ તુ વજસ્થમુદીરિત જરાવિતિ ॥૫॥

આઠમા કાવ્યનો અર્થ —જે મહામુનિના મહા પ્રતાપનું ઢે
આવરણ જેમને એવા શત્રુ જે તે નિરતર નીચકુલમાજ ઉત્પન્ન
થયા કરેઢે માટે પોતાની મેલે પોતાને પાપે ક્રય પામેઢે એટલે
નીચ કુલ કહેતા અધર્મ કુલમા ઉત્પન્ન થયેલા એવા કામ, ક્રોધ,
લોભ, મોહ, મદ, મત્સર આદિ અતઃશત્રુ અને જિનમાર્ગના
ઉત્થાપક અને પોતે અધર્મમાં ચાલે અને પોતાના શિષ્યોને અધ-
ર્મમાં ચલાવે તોપણ તેમાં ધર્મ માનનાર એવા સ્વાજ્ઞાવિક દ્વેષિ
પુરુષો જેતે જે મહામુનિના મહા પ્રતાપનુ આવરણ પામીને કહેતાં
જેમ અજવાલામા અધારુ પોતાની મેલે નાશ પામેઢે તેમ તે દ્વેષિ
પુરુષો પોતાની મેલેજ અદૃશ્ય થાયઢે વલી સારોઢે અક્ષર શો-
જાનો સમૂહ જેને વિપે એવા જેના મુલકમલમા સુદર રત્ન જેવાં
શોજાયામાન ઢે વાક્ય જેના એવા એટલે જે દ્વરપણાને કહેતાં ના-
શપણાને અથવા અસત્યપણાને ન પામે તે અક્ષર કહીએ, અક્ષર
જેના મુલકમલમા રહ્યાઢે, કહેતા જેજે અક્ષર મુલકમાથી નીકલે ઢે
તેતે સત્ય થાયઢે, અર્થાત્ જેવી મુલકમાથી વાળી નીકલે ઢે તેવોજ

(૧૭)

અગતમાં સત્ય સર્વ વનાવ વનેઠે, માટે સુંદર અમૂલ્ય રત્ન જેવાં
જેના મુખમાંથી વાક્ય નીકળેઠે એનાવ જાણવો. તે પ્રકારના ગુણ
વિદિષ્ટ જે હુકુમમુનિ તેનું હું જનન કરું. ॥ ૬ ॥ આ કાવ્ય
દેવછત્રવધિ ચિત્રનું છે.

નિજપ્રતાપાવરણારયઃ સ્વયનિરંતરં નીચકુલાયયુઃ ક્ષયમ્ ॥
સુવર્ણશોભાનિચયે સુસ્વાબુજે સુરત્નવાક્ય હુકુમં મુનિં ભજે ॥૭॥

॥ દેવ છત્રવધિ કાવ્યમિદમ્ ॥૮॥

संधे विधेयातिदयादयेशशक्यनक्तिकेरणीयमीश ॥

शस्त्रैर्विनानाशितजीवपाशशश्वत्प्रसन्नोभवसत्प्रकाश॥ए॥

॥ राजचामरवधि काव्यमिदम् ॥

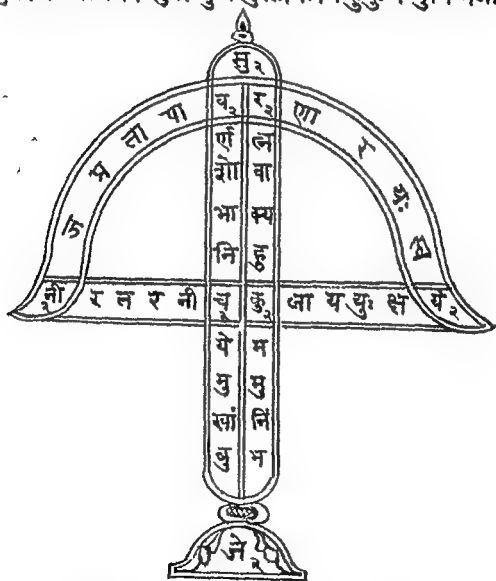
सध इति । हेदयेश दयानाथ सधे अतिदया बहुरूपा विधेया करणीया हेईश ते तब कि करणीय न शक्यं अपि तु सर्वं शुनं कर्तुं समर्थ इति नाव । शस्त्रैर्विना नाशिता ठेदिता जीवानां पाशा बधनानि येन तत्सबुद्धो हेसद्वस्तुप्रकाशक शश्वत् निरंतर पक्षातरे तु शश्वत्स्यादात्मप्रभे च मगले इति मेदिनी । प्रसन्नो जव प्रसीदेत्यर्थ ॥ए॥

नवमा काव्यनो अर्थ - हे दयेश कहेता दयाना स्वामी अर्थात् घणा दयालु एवा हे मुने । संधने विषे तमारे घणी रुपा राखवी, एटले प्रथम एक वर्ष सघने घणी आपत्ति आवी पत्नी हती ते बखत तमोए घणी दयाये करीने पोताना वेहनं पण नुकशान न गणाता ते सघनी रक्षा करी हती तेवीने तेवीज आपत्ति आगी पडे ते समयने विषे रक्षा करजो, एवी प्रार्थना करु तु, कारण के तमारे करवा योग्य शु नथी ? सर्व शुभ कार्यमात्र करवाने तमो समर्थ ठो, कहेवानो अग्निप्राय एटलो ठे के तमारी सेवामा अदृश्यपणे रहेला देवता पण जो तमारी रुपादृष्टि जेना उपर पडेते तो तेनी आपत्तिने मटाडेते माटे ए डखनुं निवारण होएज करयु एम कहेता अमारे कोइ प्रकारनो बाध नथी बली वस्तुना प्रकाशक शस्त्र धारण करवाविना नाश करवा ठे जीवनपाश जेणे एवा तमो अमारी उपर प्रसन्न थाव जावा के, अनादि काजना जीवोने कर्मबधन ठे ते बधन कोइ प्रकारे खवडे ठेदाय एवा नथी माटे ते बज्रसार कहेवाय ठे, बधन पण तमारा सुंदर सत्य उपदेशधी

(૧૭)

જગતમાં સત્ય સર્વે વનાવેં વનેઢે, માટે સુંદર અમૂલ્ય રત્ન જેવાં
જેના મુખમાંથી વાક્ય નીકલેઢે એ જાવ જાણવો. તે પ્રકારના ગુણ
વિશિષ્ટ જે હુકુમમુનિ તેનું હુજ્જન કરું. ॥ ૬ ॥ આ કાવ્ય
દેવછત્રવધિ ચિત્રનું ઢે.

નિજ પ્રતાપાવરણારયઃ સ્વયનિરંતરં નીચકુલાયયુઃ ક્ષયમ્ ॥
સુવર્ણશોભાનિચયે મુખાબુજે સુરત્નવાક્ય હુકુમં મુનિં ભજે ॥૮॥

॥ દેવ છત્રવંધિ કાવ્યમિદમ્ ॥૮॥

(३०)

उपाध्याधिव्याधि प्रज्वलितनसंधंदमयितुं
ज्वभ्रांतिक्छांतिर्हुकुममुनिपादाज्वमहसः ।
गलद्वाधबोधविदधतिसदाय. सजयतात्
प्रबुद्धोबुद्धोपिप्रचुरमहसायस्ययशसा ॥१०॥

उपाधीति । हुकुममुने पादाज्वमहस. चरणकमलप्रतापात्
संधस्य उपाधि. बाह्यपीमा आधिर्मानसीपीमा व्याधिर्देह-
पीमा तेषा समाहारे नपसकत्वमेकत्वम् । दमयितु पीमयितु न
प्रज्वलति न समर्थ इति । जवे संसारे या त्रातिर्धर्मण तस्या. क्छाति-
र्नाशो यस्य स मुनि अथवा सापि न प्रज्वलतीतिपूर्वेणान्वयः य.
सदा गलत् गलितो बाधो यस्मात्तादृशबोध विदधति, यस्य प्रचुर
बहु । प्रभूत प्रचुर प्राज्यमिति हलायुध. । मह उत्सवो यस्मात्तेन
वचसा अबुद्धोपि अज्ञोपि प्रबुद्ध. बोध प्राप्त. स. हुकुममुनि
जयतात् । शिखरिणीवृत्तम् । तडुक्तम् । रसैरुद्धै. विन्नायमनसज-
लाग शिखरिणीति ॥ १० ॥

दशमा काव्यनो अर्थ - जे महामुनिना चरणकमलना प्र-
तापथी उपाधि, आधि, अने व्याधि, ते सघने पीडवा समर्थ
थता नथी एटले जन्मातरे करेला प्रबल कर्मना उदयथी सहज
स्वभावे वश वयेला कोइ अधिष्ठायक मित्र देवता तेनी सहायताथी
ए महामुनि ज्या ज्या विचरे ठे त्या त्या उपाधि कहेता राजा
प्रमुखे करेलो बाहिरथी जणातो उपध्व तथा आधि कहेतां बा-
हिरथी न जणाती एवी अतरनी पीडा तथा व्याधि कहेता शरी-
रनी पीडा ए त्रण प्रकारना कष्ट, चतुर्विध सघमाथी कोइ पण
प्रीतिवाला नक्तने पीडवा समर्थ थता नथी, तेनु कारण एटलु-
ज जाणवु के, प्रत्युपकार करनार एवा ते सेवक मित्रदेवे प्रसन्न
थई ते महामुनिने वरदान आप्नु ठे के तमारे विषे प्रीतिवाला

जविक प्राणिनां कष्टमात्रनु, हुं प्रार्थना वगर, वारोवार निवारण
 करीश तथा कोइ द्वारे करावीश, ए जाव जाणवो. अने ते म-
 हामुनिने विपे प्रीति पण केवा प्राणिने थाय ठे तेनी सूचना
 पण विशेषणद्वारे देखामे ठे के, जेणे संसारमां भ्रमण करवानुं
 ओतुं करयु ठे एवा प्राणिने प्रीति थाय ठे; अथवा अतिशो अटप
 ठे संख्या जेनी एवा जेना जव ठे एवा महामुनिने विपे प्रीति
 पण हलवा कर्मवाला प्राणिनेज थाय ठे पण नारे कर्म जीवोने
 नथी धती एवुं रहस्य जाणवुं. अथवा जे महामुनिना प्रतापथी
 संसारमां भ्रमण करवारूप कष्ट पण नाश पामे ठे एटले जे एवा
 उत्तम प्रीतिवाला देवगुरुधर्मनारागी ठे ते जेथी घणुं संसारमा
 रज्जवुं मडे एवां काम करताज नथी माटे तेमणे संसार ओढो
 करयो एम कहेवु युक्त ठे, अर्थात् जवभ्रमणनु कष्ट पण तेमने
 पीडवा समर्थ थतुं नथी. आवडो मोटो ए मुनिनो प्रताप वर्णन
 करवानु कारण बतावे ठे के, जे मुनि सदाकाल बाधरहित बोध
 आपे ठे, एटले कोइ मोटो राजा अथवा कोइ मोटो साहुकार
 तेनु मुख दाक्षिण्य न राखतां जेवुं शास्त्रमां होय तेवुज यथार्थ
 प्ररूपण करे ठे. आ विशेषण कहेवामां आ जगाए आ महामु-
 निनो एक मोटो इतिहास कहेवो घटे ठे परंतु अथनु विशेषणुं
 थाय माटे तेमना रागी पुरुषोने तेनी दिशमात्र जाणवा वास्ते
 जराक लखवु. एक समयने विपे कोइ महान् राजाए पुठयुं के
 राजा लोक मृगया (आहेडा कर्म) करे ते राजधर्म ठे के नथी।
 तथा राणीये पुठयुं के पतिनी आझाथी परपुरुष सेवन करवामां
 कांइ ओलु पाप ठे के नथी पठी ए वे प्रश्नना उत्तर संबंधि घणु
 व्याख्यान कुरी तेमने समजावी एवो सिद्धांत करयो के राजाए
 मृगया न करवी तथा स्त्रीयोये, पतिनी आझाथी पण व्यभिचार
 न करवो, इत्यादि घणीवार्ता थई तेनो अथ करवानी पण मने

आज्ञा थइ हती एटले तात्पर्य कहेवानुं ए ठे के सुजे तेवो जग
तमा महोठो कहेवातो होय तोपण तेनी ठायामा मवाइ जाव
नही एवा तमो समर्थ ठो वली अतिशे ठे आनंद ठरसव जे
थकी अथवा अतिशे ठे प्रताप जेनो एवा प्रजाविक वचने करी
अइ पुरुष पण बोध पांमे ठे एवा जे तमो महामुनि ते जयवता
वत्तो एटले जेना महा प्रजाविक वचनथी जेनी कोइ दिवस
कोइने आशा नही एवा जड पुरुष पण बोध पांम्या माटे तमो
घणो काल विराजमान रहा ॥१०॥ आ शब्दालकारनु काव्य ठे

लोलाऽलोलाऽलोल्लीलोलाऽलोलाऽलोल्ली ।

लोल्लीलोललोलीलोल्लीलोल्लीलोऽलोल्लीलू ॥११॥

॥ एकाक्षरश्लोक ॥

लोलेति लोलायां लक्ष्यां अलोल अतृष्ण लोलश्चपलतृ-
ष्णयोरित्यमर । ललती ललामा लीला क्रिया यस्य स, लीला
विलासक्रिययोरित्यमर । लोलाया लक्ष्यां लोला लोलुपा लुब्धा
इति यावत् तान् न ललति नेच्छतीति ललइच्छायामिति धातोर ।
ललीवलासीत्यर्थ । लोलती चचला या लोला जिह्वा तस्या
ललेन विलासेन उत् अधिक लोलाया लक्ष्या लीला केली
विलासोवा । लीला केलीविलासयोरिति मेदिनी, तस्या आल्य
पक्त्यस्ता लाति ददातीति । यस्य जिह्वाया लक्ष्मीर्विचते तया
कृत्वा पणितदारिद्र्यविघ्नेदकारक इति ज्ञाव । शृंगारज्ञावचेष्टाया
लोले स्याद्वाच्यलिङ्गक । सतृष्णे चचले लोला जिह्वाकमलयो-
स्त्रियामिति मेदिनी सर्वत्र बोध्य । लिलू । लिनयलुनातीति लू-
ञ्ठेदने तस्मात्किप् नयनञ्चर इति ज्ञाव
कत्तैत्यध्याहार्य अलोल ॥१२॥

• हुकुममुनिः

अगीयारमा श्लोकनो अर्थः—जोला कहेतां लक्ष्मीने विषे
 अजोल कहेतां वृष्णारहित एवा, ते उपर थोमी कया ठे के, घणां
 वैराग्यथी घर मुकी निकळ्या पढी जवांनी अवस्थामां आवेला ते
 मुनि कोइ सुंदर नगरमा मास कल्प करी विराजमान होता, ए-
 के दिवस गोचरी करी दरवाजा वारणो वागमां पोताना मुकाम
 नणी प्रवेश करतां कोइ विरहिणी अने वागमां जइ नगर नणी
 आवती महा सुंदर अने कामातुर थयेली ते राणीए महा मुनिनुं
 रूप जोइ पोताना रयमां मूर्त खाइ पढी, तेणीये केटलीकवारे
 जाग्रत थइ पोताना स्थानमां गेयां पढी रात्रिये आवी ते मु-
 निनी प्रार्थना करी ठे, ते लखी शकाय तेम नथी; परंतु ठेवट क-
 हुं के आ मारा देह सुखा तमाम राज्य लक्ष्मी आपने अर्पण करु
 तुं तोपण तेमा न सोजाता मुनिनी धीरज जोइ प्रसन्न थयेली वन
 देवताए ते अनुकूल उपसर्गनुं निवारण करथुं इत्यादि घणां
 इतिहासो ठे पण ग्रथ मोटो थाय माटे लखता नथी वली सुंदर ठे
 क्रिया ते जेनी एवा एटले ज्ञाननी साथे क्रियानु पण पालन कर-
 ता अर्थात् ज्ञाने करी ठकी न गयेजां एवा वली लक्ष्मीने विषे
 लुब्ध थयेली पुरुषोना समागमने न इठता एवा, एटले सहज
 स्वभावे जेवा सामान्य गरीब लोको साथे वातचित्त करी तेमने
 आनंद उत्पन्न करे तेवी रीते घणा धनवान् साथे घणो समागम
 न इठता एवा वली लली कहेता पोताना आत्मनिदने विषे
 विज्ञास करता, एटले जेवी रीत्ये पोताना स्वाभाविक आत्मानां
 आनंदने विषे मग्न रहे तेवी रीत्ये कोइ प्रकारनो पण परजावने
 विषे आनंदने न मानता एवा वली परोपकारकरवामां चपल
 एवी जे पोतानी जिह्वा तेना विज्ञासे करीने अधिक लक्ष्मीनी
 लीजोनी श्रेणिने आपता, एटले जेनी जिह्वामां लक्ष्मी अने
 सेस्वन्ती संघांथे निवास करीने रही ठे, अर्थान् पोता पासे

જાક્ષ્મી નથી પરંતુ એક જીજના ફરકવાથીજ પંક્તિ લોકના, દારિદ્ર્યનો વિભેદ કરતા એવા, વલી લિલૂ.કહેતાં જે આ લોક પરલોક સંબંધી જય તેને નાશ કરતા સતા વિચરે છે, એટલે આ જગાએ કવિનો અજિપ્રાય એવો જણાય છે કે, આપની સ્તુતિ કરનારને કોઈ પ્રકારનું દારિદ્ર્યજય ન રહેવું જોઈએ. ॥૧૧॥ એ પ્રકારે એકાદર ચિત્ર શ્લોકનો અર્થ સપૂર્ણ થયો.

પ્રચડપાષંડવિલંબનોદયતં

પરં પવિત્રં સુચરિત્રશાલિનમ્ ।

વ્યવધાવિધ વટપત્તને સ્થિતં

મુનિં પ્રતિ શ્રીહુકુમાજિધં સ્તુતિ ॥૧૨॥

અથ નિગમયતિ પ્રવમેતિ। પ્રચર પ્રવલો યો પાપંમ્. તસ્ય વિલંબને વ્યયત તત્પરસ્ત। પર. શ્રેષ્ઠ, પવિત્ર શુદ્ધ, સુચરિત્રૈઃ શાલિતે ત, વ્યવધાનિર્દોષા વિદ્યા યસ્ય તં વટપત્તને સ્થિત અધુના ઽગતમિત્યર્થ. । શ્રીહુકુમ ઇતિ અજિધા નામ યસ્ય ત મુનિ પ્રતિ સ્તુતિરિયં જવતીતિ શેષ ॥૧૨॥

શ્રી હુકુમમુનિની સ્તુતિની સમાપ્તિ કરે છે.

વારમા કાવ્યનો અર્થ.—પ્રચર કહેતાં પ્રવલ થયેલા પાપ-મ મતોનું વિશેષ લંબન કરવામા વ્યયમવત એવા એટલે જ્યાં જ્યાં વિહાર કરે ત્યાં ત્યાં અનેક વિદ્વાનોની સનાથો કરી તેમને અનેક પ્રકારના ચમત્કાર દેશામી તેમના અતરમા રહેલી જે પાલક મતની આસ્થા તેને દૂર કરી જૈનમતની આસ્થાનું ધારણ કરતા, અર્થાત્ તે તે વિદ્વાનો કદાપિ લોક લાજના જયથી જૈન ધર્મની આસક્તિને વાહિરથી નથી દેશાડી શકતા, પરંતુ તેમના અતરમા જૈન ધર્મની શ્રદ્ધાનુ સ્થાપન એ મહા મુનિએ ઘણા વિદ્વાનોને વિષે કરેલું છે, એજ કારણ માટે શ્રેષ્ઠ એવા, અને પમર

पवित्र एवा, एटले कोइना मनमां एवी आशंका थती होय के
 ए मुनिने स्नानादिक बाहिरथी पवित्रता नथी ते देखवाथी ब्राह्मण
 लोको तेमने शी रीत्ये पवित्र जांणी पगे लागी पासे बेसी उपदेश
 सांजलता हशे ? तेनुं समाधान करवा आ वात कही ठे के, ज्यां
 चमत्कार त्यां नमस्कार, करवो घटे ठे, ए प्रकारनुं जांणता
 विद्वानोने चमत्कार देखाडी स्वाधीन करी उपदेश आपी समजावे
 ठे के जलथी स्नान करवुं ते इव्य स्नान ठे, ते करतां पण नाव
 स्नान ठे ते अति उत्तम ठे माटे मुनिने तो निरंतर नाव स्नान
 ज होय ठे इत्यादि शास्त्र प्रमाण सहित उपदेश करी तेमना
 अंतरमां जैनधर्मनुं सर्वोत्तमपणु स्थापन करवा मुनिनुं परमपवित्र
 पणुं पण स्थापन करी बतावता एवा. वली सारुं एवुं जे चा-
 रित्र तेणो करीने शोभता एटले कोइने प्रबोध पमानवो इत्यादि
 कारण माटे कोइ प्रकारनो अपवाद मार्ग सेवन करे तोपण तेनी
 आलोचना लेइ उत्सर्ग मार्गे वर्त्तता एवा. वली निर्दोष ठे विद्या
 जेमनी, एटले विद्याने भंगे केटलाक अहंकारादिक दोष रह्या
 ठे, परंतु ए मुनिने तो विद्याथोनी जोडेज अनेक प्रकारना
 नम्रतादिक गुण उत्पन्न थया ठे एवा जे वर्त्तमान कालमां
 वटपत्तन (वडोदरुं) नामा नगरमां विराजमान थयेला ते हु-
 कममुनि प्रत्ये आ स्तुति ठे ॥१२॥

केन अस्यत इंदरास्यममलं कुत्रेक्ष्यते कः सुरः

किं पद्मं रजनिविकाशि वद के प्रायोऽत्र मान्या मताः ।

कः कीर्त्या परितोऽधुना विजयते प्रौढप्रतापो मुनि-

र्मत्प्रश्नोत्तरमध्यमाक्षरपदं वर्वर्त्ति सर्वोपरि ॥ १३ ॥

॥व्यस्त समस्तजातिरूपवह्निर्लापिकारूयश्चित्र श्लोकोयम्॥

॥ केनेत्यादि ॥ इंडुभंड. केन पुसा अस्यत आस्वाद्यत इति

॥ त्रियोगेसहजेधर्यामहावृतो । पंच सुधाचारने ॥

प्राणिनेनकरेपीडासुखधरे । मृपाअदत्तात्यागते ॥

स्त्रिसेवापरिग्रहत्यागउजये । विरक्तजंजालजी ॥

एवाश्रीगुरुराजश्रीहुकुमने । वन्डहुत्रिकालजी ॥१॥

॥ अर्थ ॥ जे चारित्र लइ साधु पाय तेनो सुद्ध आचार के०
आचरण एठे जे । प्रथम पंच महावृत अंगीकार करे ॥ ते महावृ-
तो त्रियोगेके० मन वचन अने कायाना योगे करीने । स्हेजथी
अंगिकार कर्या ॥ ते महावृतोना नाम । पहेलु प्राणातिपात विर-
मण । ते एके सर्वथा उकायना जीवने हणो नहिं । हणावे नहिं ।
हणता प्रत्ये अनुमोदे नहिं ॥ अने ते जीवोपर करुणा नाव राखी
पोताथी थाय तेठलो उपकार करी सुख उपजावे ॥ बीजु मृपा के
सर्वथा जुबु न बोले ॥ त्रीजु अदृता के० कोइना आप्या सिवाय
कइ चीज लेवी नहिं ॥ चोथु स्त्रि सेवा के० मैथुननो त्याग ॥ पाचमु
परिग्रह नव प्रकारे तेनो त्याग ॥ ए उजय के० मैथुन तथा परि-
ग्रह त्याग तथा पहेला त्रण कह्या ए रीते पाच महावृतो । व्यव-
हार तथा निश्चेथी आदरी मुनीराज थया ॥ तेथी करी जजालथी
विरक्त थया । एवा सुसाधुजने विपे मुगट समान । श्री हुकुममु-
नीजी महाराज तेमने हु त्रिकाल वंदना करु बु ॥ इति द्वितिय
गाथार्थ ॥ २ ॥

॥ धारीसुमतिपाचनेजरुरथी । गुप्तित्रीहृदयेधरी ॥

वेठीपरिसहआकराअतिमुनी । गुणोनीशोभाकरी ॥

ध्यानोधर्मशुक्लप्रभुमनधरे । वैराग्यविशालजी ॥

एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वन्डहुत्रिकालजी ॥ ३ ॥

॥ अर्थ ॥ सुमतिके० सारी बुद्धि तथा पाच प्रकारनी सु-

श्री हुकुममुनीजी महाराजने वदना त्रिदसि. ४३

मति तेने जरूरथी के० अगत्यथी धारी के० राखी ठे ॥ तथा गु-
प्तित्री के० त्रण ठे ॥ ते मनगुप्ति । १ । वचनगुप्ति । १ । कायगुप्ति । १ ।
ए त्रणो गुप्ति गोपवी ठे ॥ तथा जली रीते चारीत्र पाजतां पक्षां
साधुने घणा प्रकारना परीसह के० पुजलने ड.ख सहन करवुं प-
डेठे ॥ तथा परिसहना वावीश जेद ठे । इत्यादि परित्तिह देखिते
जे चारित्र आदि सद्गुणो तेनी ए महा मुनीए सोझा दयसे ॥
तथा ध्यान चार ॥ आर्तध्यान । १ । रौद्रध्यान । १ । उन्नतध्यान
। १ । सुकृध्यान । ४ । तेमां सुजध्यान वे धर्मध्यान तथा सुकृध्यान
ते वे ध्यानोए महात्मा मुनीना चित्तरम्य उद्यानने दिसे गतेषा
ठे ॥ अने विशाल के० ॥ महा मोटो बेराग्य ते पत्त सोनाना हृदय
कमलने विषे धारणा करी रहेलां ठे ॥ एवा श्री मुक्तधुने विषे
मुगट समान श्री हुकुममुनीजी महाराज । तेने हुं त्रोकाल वंद-
ना करूवुं ॥ इति तृतीय गाथार्थ ॥ ३ ॥

॥ मिथ्यादिसल्य तोडवाज्ञानवजे । मंड्याआये आपथी ॥

जाणी दुष्टकषायचारहणिया । ताडी दिव्यतापथी ॥

निवारी मद आठगकडरनी । तेनुत ज्यान्हाजनी ॥

एवासुगुरुराज श्री हुकुमने । वज्रत्रिकालजी ॥ ४ ॥

॥ अर्थ ॥ हरेक कोइ पत्थर अथवा गह्वाने जांजवो होय
तो वज्र जोइए ठीये । तो आत्माने सोइए नगरे जता वचमां

कारण के ए महा दुष्ट ठे एवु जाण्यु ठे ॥ तथा जे मद आठ ठे ते
 छर्गतिरूप डुरनिगधे जरेला ठे । ते गध न सहन थवाधी आठ
 मद काढीने तेनी डुरभीगध मटामी ठे ॥ तथा ते मद उपर आ-
 पण मिथ्यामति जीवोने स्नेह होय ठे ॥ पण ए मुनीए तेना
 उपरथी ब्हाज के० स्नेह ठोमी दइ आठ मद रहित थया ठे ॥
 एवा श्री सुसाधुजने विषे मुगट समान श्री हुकममुनीजी महा-
 राज तेमने हु त्रिकाल वंदना करू बु ॥ इति चतुर्थ गाथार्थ ॥

॥ पंचेडीविषयोनिवारकर्जला । त्याग्याश्रुतोतथा ॥
 निजाप्रहरीवेगथीमनरली । आवीउजाग्रदसा ॥
 इत्यादीतजीछर्गुणोनिरमला । गुणोवर्तेहालजी ॥
 एवासुगुरुराजश्रीहुकमने । वन्डहुत्रिकालजी ॥ ४ ॥

॥ अर्थ ॥ इंडीउ पाच ॥ चक्षुइडी । कर्णेडी । रसेडी । घ्राणे-
 डी । स्पर्सेडी । ए पाच इंडीउना त्रेविस विषय तेने मुर्छित क-
 रवाने ए मुनी भला के० सारा ठे ॥ तथा श्रवृतो बार ते पांच इं-
 डी तथा ठुमु मन तेउने ठकायना जीवमा व्रतावे ॥ एवा श्रवृत
 बार । तेने त्याग्याके० तेउनो सग निवार्यो ठे । तथा जे निजा
 पाच तेने वेगथी के० ऊपाटा वध काहामी नाखी ठे ॥ ने मनमा
 घणा रखीआत के० खुशी थया ठे ॥ अने निजा जवाधी ज्ञाना
 नद उजागर दशामा प्रवर्तमान थया ठे ॥ तथा ए निजा आ-
 दी बीजा घणा छर्गुणो ससारी जीवोमा होय ठे । ते छर्गुणो ना-
 मे तमाम त्याग कीधा ठे ॥ एवा ए महा मुनी हाल विद्यमान ठे
 अने निर्मल । एवा जे रुढा सद्गुणोए करी जरेला ए मुनी
 हालमा वर्ते ठे ॥ एवा सुसाधुजने विषे मुगट समान । श्री
 हुकममुनीजी महाराज । तेमने हुं त्रिकाल साष्टांग वदना करूबु
 -ति पंचम गाथार्थ ॥ ५ ॥

व्याख्याजेनीगुह्यार्थवानवचने । गीरासुधानीजरे ॥

अध्यात्मिजविनेगुणीवरसति । धाराअखंडिधरे ॥

नक्तिपूर्वकप्रेमथीजनशुणे । नाशे कर्मोआलजी ॥

एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वन्डहुंत्रिकालजी ॥ ६ ॥

॥ अर्थ ॥ गुह्यार्थवान के० जेमा अति उमो अर्थ होय तेवा घणा ज्ञानवान वचनोथी सुशोभित जेनो उपदेश ठे ॥ वली गुह्यार्थ के० श्रवण करनारा जेवा आवक होय तेने पोत पोतानी बुद्धि प्रमाणे उपदेश लागे ॥ जेम के जीणी बुद्धिवालाने एक वाक्यमां घणा प्रकारनो अर्थ समजाय ॥ अने घणो बोध लागे तेवो उपदेश ठे ॥ वली उपदेश केवो ठे के अध्यात्मि के० अद्वितिय आत्मज्ञान नरेलुं ठे । ते जविने गुणि के० जे नव्य प्राणिउं ठे तेने गुणकारि ठे ॥ कारण के आ ससार दुःखनी खाण तेथी मुक्त थइ सिद्ध पदवीने वरे ॥ एवो जे अध्यात्मि उपदेश ठे । तेवी जेनी वाणी ते खंभित न थाय के० जरा पण विचार करवो पडे नहिं । तेवी अमृतरूपी वरसाढनी अखडित धारा माफक । उपदेश रूप वरसाढ वरसे ठे ॥ ए अमृतरूप वरसाढनु पाणी जे पीए ॥ ते जन्म जरा मरणथी मुक्त थइ अमर पद पामे तेथी अमृतरूप वरसाढ कह्यो ॥ ते जे प्राणी देव नक्ति, गुरुनक्तिरूप प्रेमथी तथा ससारथी मुक्त थवाना उलासथी हर्षथी एक चित्त तन्मयपणे जे साजले तेने । आव कर्म तथा वर्गणानुरूप जे आल के० तहोमत कालीटीली ते नाश पामे^२ ने मोक्षरूप अक्षय पद पामे । एवा उपदेशना दाता श्री सुसाधुनुना समुदायने विपे मुगट समान एवा श्री हुकुममुनीजी महाराज तेमने ह त्रिका^१ कर्तुं ॥ इति पटम् ॥

४६ श्री हुकुममुनीजी महाराजने वदना त्रिदसि
 विशेषे श्रमलै करी विचरता । ग्रामानुग्रामे फरी ॥
 लोकोने प्रतिबोधवामन विपे । शिघ्रेथी हिम्मत धरी ॥
 शका दूर करे सहज नतणी । समजावी सो वारजी ॥
 एवा सुगुरुराज श्री हुकमने । वन्डहुं त्रिकालजी ॥ ७ ॥

॥ अर्थ ॥ घणाक साधुन एकज शेहेर अथवा । कस्वामां
 निरतर रहे ठे ॥ ते बीजा शहेरोमा पण घणा खरा जता नवी ।
 तो गामनामा तो क्याथी जाय ॥ तेथी करी गामडाना लोको ।
 सुसाधुनना उपदेश विनाज रहे ठे ॥ तेम न करता ए मुनीराज
 घण खरु गामो गाम महेनत लइ विहार करता ॥ तेथी नव्य
 प्राणी तरकाल बोध पामे ॥ तेवी मनमा वीरज राखीने करुणा
 निधि उपदेश रुप करुणा जावथी सुबोध करता ॥ ते उपदेश
 आपता कोइने कइ शका पडे । अथवा धर्म पुस्तक प्रमुख कंइ
 विषय वाचता कोइना मनमा कइ शका पमी होय ॥ ते महा-
 राजने जइने पूठे तो तेने सविस्तर समज पामी वहेम दूर क-
 रावे ॥ तेम ठता उठी बुद्धि वालाना मनमा वरोवर नावसे तो
 घणीवार घणी तरेहथी समजावी । तेना मननी शका दूर करा-
 वे ॥ एवा सुसाधुनना समुदायने विपे । मुगट समान । एवा श्री
 हुकममुनीजी महाराज ॥ तेमने हु त्रिकाल साष्टांग वदना करू
 वु ॥ इति सप्तम् गाथार्य ॥

प्रश्नोपूठण दर्शनोखटतणा । लोको सर्वे आवता ॥
 तेना उत्तर सद्यथी मनगमे । सदेहसघलाजता ॥
 तेहने निजधर्मे करी उपदिसे । जेस्वामी कृपालजी ॥
 एवा सुगुरुराज श्री हुकमने । वन्डहुं त्रिकालजी ॥ ८ ॥

॥ अर्थ ॥ उपर कहा प्रमाणे मननी शकानो प्रस्न पूठवाने
 ॥ आपणा जैन दर्शनना लोको तो आवेज । पण अन्य

जे बीजा दर्शनोना पण घणा लोको तथा पंढितो बाह्यादि ।
महाराज पासे प्रश्न पूठवा । तथा वादविवाद करवाने आवता ॥
तेजने तेमना धर्म पुस्तक मांहेथी जैन धर्मने मलता वाक्योथी
सारी रीते समजण पामीने । उतर करता ॥ के कहेता वारने त
रतज तेना मनमा बरोबर ठसे ॥ तेथी करी ते लोकोना संदेहो
थोडी महेनते नाश पामता ॥ पढीथी ते लोकोने वेसामीने । म-
हादयाना निधि एवा महाराज । ते वितराग नापित धर्म । स्याद-
वाद शैलीयुक्त । जैनधर्म तेणो करी । सीधवोध पामे तेवो । उपदेश
रूपदान देता ॥ ते श्रवण करी सज्जा विसर्जन थति ॥ एवा सुसा-
धुजना समुदायने विषे मुगत समान । एवा श्री हुकुममुनीजी महा-
राजातेमने हु त्रीकाल साष्टांग वंदना करुंठुं ॥ इति अष्टम गाथार्थ ॥

दीयेतेउपदेशसातनयथी । तत्वोशुद्धादाखवे ॥

जेवाआगमज्ञापीयातसपरे । ज्योतिज्ञानेपरखवे ॥

नग्रीमोक्षजवाभणीजहाजते । संसारे सुगालजी ॥

एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वण्डुंहुंत्रीकालजी ॥ ९ ॥

॥ अर्थ ॥ बीजा अन्य दर्शनो जे ठे । तेज सप्त नयना पूरा
ग्राहक नथी ॥ पण एकाद नयना ग्राहको ठे । तेथी तेजने पुरं
ज्ञान थतुं नथी ॥ पण आपणुं जैन दर्शन । साते नये करी वि-
राजमान ठे ॥ माटे साते नये करी ए महात्मा परुपणा करे ठे ।
तथा जे नवे तत्वो कहेला ठे ॥ तेमां सुधाके० खरा खपना वे
तत्वो ठे । एक जीवतत्व । तथा बीजो मोक्षतत्व । ते वे तत्व देखा
डे ॥ कारणके जीवतत्वनी ज्ञानखाण थाय तो मोक्षतत्व तो प्र-
गटेज ॥ माटे प्रथम जीवतत्व कह्यो ने पढी मोक्षतत्व । ए वे त-
त्वो जेवी रीते आगमके० सूत्र सिद्धांतमां कहेला ठे ॥ तेबीज
रीते ज्ञानरूप ज्योतीथी देखाडे ॥ ते ज्ञानरूप ज्योति केवी ठे कं०

जगत्रमा चङ्गमानी ज्योति ते तेजस्वी वस्तुनुमा उत्तम गणाय ठे
 पण सूर्यना किरणोना प्रकाश आगल । तेनु तेज झाखु मातुम
 पमे ठे ॥ माटे चङ्गमा करतां पण सूर्यनो प्रकाश श्रेष्ठ ठे ॥ पण
 ज्ञानना प्रकाश आगल ते कइज गणत्रीमा नथी । कारण के च-
 र्मचक्षुवडे जे दीगामा आवे ठे तेदलुंज सूर्यवडे देखाय ठे ॥ ते
 पण चक्षुवत होय तो ॥ अने जो छटीए अंध होय तो तो सूर्यनो
 प्रकाश नकामोज ठे ॥ पण जे आत्म स्वरूप । चर्मचक्षुए दीग-
 मा आवे नही । ते ज्ञान चक्षुवडे प्रत्यक्ष दीगामा आवे ठे ॥ माटे
 सर्व प्रकारनी ज्योती करता ज्ञान ज्योति श्रेष्ठ ठे ॥ ते ज्योतिव-
 डे तत्वनी नुंजखाण करावे ठे । जहाज के० वहाण ते वने जल-
 ना नरेला समुद्रनो पार पमाय ठे ॥ पण जे अपार संसार स-
 मुद्रनो पार पामी शकीए नहीं । एवा ठे । तेने पेले तीर अतुल्य
 रिद्धिए नरपूर एहवी मोक्षरूप नगरी ठे ॥ ते नगरने विपे ज-
 वाने वास्ते महाउत्तम वाहाण जोड़ए । ते वहाण एसजुरु ठे ॥ जे
 नव्य जीव ससार उपर उदास चित्त राखी गुरु महाराजना उ-
 पदेशे चाले । ते मोक्ष पदने पामे ॥ पण जे माणस ससार उपर
 प्रिति राखे ॥ ते ए पदने अवस्य पामे नहीं ॥ पण ए महाराज
 केवा ठे के ससार उपरथी । जेनु चित्त सुगल के० उदास थयेलुं
 ठे ॥ कारणके संसार उपरथी उदासी जाव थया विना चारित्र
 लेवाय नहीं ॥ माटे ए मुनिनु चित्त संसार उपरथी उदास थये
 लु ठे ॥ एवा सुसाधुनुना समुदायमा मुगट समान । एवा श्री हु-
 कममुनीजी महाराज तेमने हु त्रिकाल साष्टांग वंदना करू बु
 ॥ ए ॥ इति नवम् गाथार्थ ॥

धर्मेधोरीगुणेरविनितिसदा । तत्वोभोगीजाणजी ॥

। नो ५३ । त । जाणेउद्योभाणजी ॥

कमोरूपि रोगनावैदजे । वर्णेशुहुंवालजी ॥

एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वन्डहुंत्रिकालजी ॥ १० ॥

अर्थ—धर्म जे अरिहृत परमात्मानो जापेलो जैनधर्म ॥ तेने विषे प्रवर्तवाने धोरि के० मुख्य आगेवान ठे ॥ एटले जैनधर्मनी उन्नति बहु माने करे ठे । तेथी तेनो फेलाव थाय ठे ॥ माटे थोरी कह्ये ॥ तथा चारित्र्यादिने शोचावे एवा सद्गुणो । ते एवा के जगतने विषे सूर्यना तेजस्वी किरणो जगतने सुखदाता ठे । तेम ए महामुनीना सद्गुणो एवा ठे के सर्व नव्यजीवो सदायकाल सुखमा रहे एवु अक्षयपद सुख देवाने समर्थ ठे ॥ तेथी गुणरूपी सूर्य कह्ये । एवा मुनी नितिना आचरणवडे सदायकाल प्रवर्त ठे ॥ तथा तत्व के० सार वस्तु जे आत्मज्ञान तेनाज जोगमयी ठे । तथा आ जगतमां कुगुरुजना उपदेशरूप अज्ञानरूप अधकारथी जगतमां धमाधम थइ रही ठे ॥ ते कुगुरुजना उपदेशरूप अधकारथी डखी यता । अज्ञानी जनोने ठोमववाने ज्ञानरूप तेजथी सूर्य जेवा तेजस्वी । ए महामुनी अज्ञान अधकार नाश करवाने । उत्पन्न थएला जणाय ठे ॥ तथा सर्व जीवोने कर्मरूपी महारोग अनतोकाळ थयो । घणा प्रकारनी पीमाउ करे ठे ॥ तेनो वैद सुगुरु सिवाय जगतमां कोइ नथी । कारणके सुगुरुना उपदेशरूप औपध खाधा विना मटे नहि ॥ माटे श्री हुकुममुनीजी महाराज रूप महावैद । ए रोगनुं उपड आपवाने समर्थ ठे ॥ इत्यादि जे ए महामुनीना अगाध गुण ते वधा वर्णववाने हुं समर्थ नहि ॥ कारणके हुं बाल के० अल्प बुद्धिवतथी कह्या जाय नहि ॥ एवा श्री सुसाधुजना सदायने विषे मुगट समान । श्री हुकुममुनीजी महाराज तेमने हुं । साष्टांग वंदना कस्वु ॥ १० ॥ इति दशम गाथार्थ.

५० श्री हुकुममुनीजी महाराजनेवदनात्रिदसि.
 ग्रथोज्ञानअगाधनावहुकर्या । स्हेजेथीममजाववा ॥
 पामेसम्यक्तद्वारथीसमकीतो । वेगेमिथ्यात्वोजवा ॥
 बीजोज्ञानविलासएरिघनर्यो । नामेगुणोभालजी ॥
 एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वड्डहंत्रीकालजी ॥ ११ ॥

अर्थ-अने वली जे बाळ जीवो तेजने स्हेजथी समज पा-
 डवाने वास्ते । सुत्र सिद्धात माहेथी माखणनी परे तत्त्वनो व-
 षार करीने । ए मुनीए । घणा ग्रथो रच्या ठे ॥ ते ग्रथो मध्ये
 अगाध के० घणुज ज्ञान । व्यवहार तथा निश्चनये करी देखा-
 ड्यु ठे ॥ ते त्रिपे अध्यात्म विषय घणो ठे ॥ ते ग्रथो माहेला
 थोमांकना नाम कहुठु ॥ १ ॥ सम्यक्त्वद्वारनामा ग्रथ ठे । तेमा
 सात द्वार कहेला ठे । १ मा व्यवहार वलीष्ट कह्यो ठे ॥ २ मा मि-
 थ्यात्व जवा सारु मिथ्यात्वनु स्वरूप विगेरे देखाम्यु ठे ॥ ३ मा
 समकितना अनेक जेद देखाम्या ठे ॥ ४ मा देवतत्व स्पष्ट रीते
 देखाम्यो ठे ॥ ५ मा गुरुतरनी ज्ञतखाण करावी ठे ॥ ६ मा ध-
 र्मतत्त्वनी ज्ञतखाण ठे ॥ ७ मा ए तत्त्वनी सदहणानु फल । अने
 अर्त तथा रुद्ध्याननु स्वरूप देखाड्यु ठे ॥ ए ग्रथ घणो महो-
 टो ठे ॥ एनु जे नव्य जीव श्रधा पूर्वक । मनन करे । तेने सम-
 कित प्राप्त थाय ॥ अने मिथ्यात्वनो तुरतज नाश थाय ॥ ते
 मिथ्यात्व केहेवु ठे के । मोक्षरूप नगरे जवाना मार्गना मुख आ-
 गलज । अजगर रूपे पडेलो ठे ॥ ते ज्यासुधी स्वसे नहिं त्यासु-
 धी । कोइ जीवथी ए नगरनो मार्ग पकडाय नही ॥ तेम जाणी
 ए मिथ्यात्वने दूर करी । समकित पामी । चढती श्रेणीनो मार्ग
 नव्य जीव पकडे ॥ तेदला सारु । आ सम्यक्त्व द्वार नामा ग्रथ
 रचवा । तस्वी लीधी जणाय ठे ॥

तथा बीजो ग्रथ ज्ञानविलास । नामनो ठे ॥ ते ग्रथ पण

મોટો છે ॥ અને પદ્યવંધ છે ॥ એ ગ્રંથમા હવ્યાણુંયોગની અનેક
વર્ચા છે ॥ અને હવ્યને । નય । નિક્ષેપા । પદ્મ । પ્રમાણ । કારક ।
સત્તન્ત્રંગી । ચત્તન્ત્રંગી । વિગેરે લાગુ કરી સમજ પાડેલી છે ॥ તથા
પદદર્શનની ચર્ચા અનેક રીતે કરીને । હવ્યનુ સ્વરુપ ઝલેલાવ્યું
છે ॥ એ વિગેરે જ્ઞાનનો ઘણોજ તરંગ ચલાવ્યો છે ॥ તેથી એ ગ્રંથના
નામ પ્રમાણે । સ્વરેસ્વરા ગુણો છે ॥ તથા જ્ઞાનની રિદ્ધિ કરી
સંપૂર્ણ નરેલો । એ જ્ઞાનવિલાસ નામે ગ્રંથ છે ॥ એવા ગ્રંથોના ક-
ર્તા । શ્રી સુસાધુત્તના સમુદાયને વિષે મુગટ સમાન । શ્રી હુકુમ-
મુનીજી મહારાજ । તેમને હું ત્રીકાલ સાષ્ટાંગ વંદના કરુ તું ॥
॥૧૧॥ ઇતિ એકાદશમ્ ગાથાર્થ ॥

ચિદાનંદવત્રીસીવોધદિનકર । મિથ્યાત્વવિદ્વંષણો ॥
સારોદ્ધારસિદ્ધાંતનોઅતિભલો । હુકુમવિલાસોગણો ॥
શ્યાદિવહુગ્રંથથોકકરતા । મ્હાત્માપ્રતિપાલજી ॥
એવાસુગુરુરાજશ્રીહુકુમને । વન્હુંત્રીકાલજી ॥ ૧૨ ॥

અર્થ-ત્રીજો ગ્રંથ ચિદાનંદ વત્રીસી નામે છે ॥ તેમાં ૩૨ પ-
દો રાગમાં છે । અને ચેતનરાયને નિજ સ્વરુપમા । રમણ કરવાને
ઘણા પ્રકારે સમજાવ્યો છે ॥ એ ગ્રંથ પણ આત્માને ઘણોજ
ગુણકારી છે ॥

ચોથો ગ્રંથ વોધદિનકરનામે છે ॥ તેમાં સત્તન્ત્રંગીની સમજ
ઘણીજ સરલતાથી પામી છે ॥ તથા શ્રી ચણોવિજયજી ઉપાધ્યા-
યજીકૃત । અધ્યાત્મસારનામે ગ્રંથ માંહેલા યોગાધિકારના ૪૨
શ્લોકનો ટવો નરી સ્વરો ભાવાર્થ પ્રદર્શિત કર્યો છે ॥ તથા ઘણો
સારો ઉપદેશ કરેલો છે । એ ગ્રંથ સ્વરેસ્વરો વોધદિનકર કે ० ઉ-
પદેશરુપ સૂર્ય છે ॥

તથા પાંચમો ગ્રંથ મિથ્યાત્વ વિદ્વસણ નામે છે ॥ તેમાં હવ્ય

૫૧ શ્રી હુકુમમુનીજી મહારાજનેવદનાત્રિદશી

જાવ તથા નિશ્ચે વ્યવહારથી । અને નાસ્તીક મતનું સ્વદન કરી ।
જીવનું સ્થાપન કર્યું છે ॥ તથા જીવના સ્વજાવ નયના ૧૭ જેદ ।
વિગેરે વતાવી મિથ્યાત્વનો નાશ કર્યો છે ॥ માટે મિથ્યાત્વ વિદ્વ-
પણ । એ નામ સિદ્ધ થયું છે ॥

તથા ઠઠો ગ્રથ સિદ્ધાંત સારોદ્ધાર નામે છે ॥ એ ગ્રથમા નિ-
શ્ચેનું સ્થાપન કરી મોક્ષમાર્ગ દેવામ્મ્યો છે ॥

સાતમો ગ્રથ । હુકમ વિલાસ નામનો પદ્યવધ છે ॥ એમા
ચોવિસી કે ૦ ચોવીસ જિનના સ્તવનો । અધ્યાત્મિ છે ॥ તથા શ્રી
નેમનાથજિનના પચ્ચઢ્યાણકની પુજા । મરથાપુત્રની સજ્ઞાય ।
જ્ઞાનવિચાર સાર ગ્રથ । તથા વીજા ઘણા સ્તવનો । ચૈત્યવંદનો ।
ધોયો ॥ ગુવલીઝ । સજ્ઞાયો । અધ્યાત્મના પદો । લાવણીઝ । ધન
કાગ । હોલીઝ । રાગના પદો । વિગેરે અધ્યાત્મિ જ્ઞાનમય છે ॥ એ
સિદ્ધાંતના વિજા પણ ઘણા ગ્રંથો છે ॥ તેમા ૮ તત્ત્વસારોદ્ધાર । ૯
ધ્યાનવિલાસ । ૧૦ આત્મચિતામણી । ૧૧ અધ્યાત્મસારોદ્ધાર ।
૧૨ જ્ઞાનભૂષણ । ૧૩ પ્રકૃતિપ્રકાશ । ૧૪ મિત્રપરિક્ષા । ૧૫ નવોહુ-
કુમવિલાસ । ૧૬ મનોરથજાવના । ૧૭ પદસંગ્રહ । ૧૮ અજ્ઞાવ-
પ્રકરણ । ૧૯ અનુજવપ્રકાશ । ૨૦ રાગમાલા । ૨૧ વાસ્તૂકપુજા
૨૨ સિદ્ધનાપત્રરજેદ । ઇત્યાદિ ઘણા ગ્રંથો તથા અધ્યાત્મ ઠનુવી ।
સતસ્વરૂપ પંચાસી । તથા મન ઠગ્રીસી । વિગેરે અધ્યાત્મિ હુદા ।
અને અમરતેજ મુનીની સજ્ઞાય । વિગેરે સજ્ઞાયો । અને સ્તવનો ।
વિગેરે પણ ઘણું છે ॥ અને નવા ગ્રંથો પણ અધ્યાપિ રચતાજ જાય
છે ॥ એ ગ્રંથોથી તથા પ્રત્યક્ષ ઉપદેશથી । હાલ કાલના લોકોને ।
ઘણોજ ઉપકાર કરે છે ॥ અને એ મહાત્મા વિદ્યમાન નહિ હોય । તે
સમયમાં એમના રચેલા ગ્રંથોથી । જીવજીવોના સમકિતરૂપી વૃદ્ધો-
નું પોષણ થશે ॥ માટે જીવજીવોના પ્રતિપાલ કહિએ ॥ એવા શ્રી
હુસાધુનના સમુદાયમા મુગટ સમાન । શ્રી હુકુમમુનીજી મહારાજ

तेमने हुं त्रीकाल साष्टांग वदना करुं ॥ इति द्वादशम गाथार्थ ॥

जगणीजगणचालीसेकृश्रपदे । आषाढएकादशे ॥

गुणोधर्मगुरुतणास्तवतां । रोमेरुमानुससे ॥

जीव्हाएकगुणोघणामुनितणा । क्हेतानावेपारजी ॥

एवासुगुरुराजश्रीहुकुमने । वण्डंहुत्रीकालजी ॥ १३ ॥

अर्थ—जगत्रमा गुरु त्रण प्रकारना । ससार मार्गे गणाय ठे प्रथम गुरु मावाप ठे । के तेजु नानपणथी ससार व्यवहारनी रीते नितिनी केजवणी आपी सुधारे ॥ त्यार पुठे बीजा गुरु कलाचार्य अ-
थवा महेताजी ठे । ते लीपी । ज्ञापा ॥ कला । इत्यादि शिखवी संसा-
रीकज्ञान सपादन करावे ॥ त्रीजा यर्म गुरु ते । वितराग परमात्मा-
ना आलवन वडे । आत्मस्वरूपनी जलखाण करावे ॥ ते गुरु त्रीविध तापना टालणाहार । जन्मजराने मरणथी मुक्त करे ॥ एवा श्री यर्मगुरु ठे ॥ ते श्री हुकुममुनीजी महाराज । अगर स्तवन कर्ता हु धर्मवद । तेना परम पूज्य गुरु । श्री । हुकुममुनीजी महा-
राजनी स्तुती ॥ विक्रमाजित संवत्सर । १९३९ । ना अपाम वद ११ ने दिवसे करतां । मारां सर्व स्वा हर्षित थया ॥ अर्थात् मने अत्यंत हर्ष थयो ॥ ए महात्माना अधाग गुण म्हारी जी-
व्हाए करी कही शकाय नहि ॥ परंतु मारी अटपवुद्धि प्रमाणे । समुद्धमार्थी एक विड मात्र गुणनी स्तवना करी ठे ॥ एवा सद-
गुण निधान । सर्व सुसाधुजना समुदायमा मुगट समान । श्री । श्री । हुकुममुनीजी महाराज तेमने हुं त्रिकाल साष्टांग वदना करुं ॥ इति त्रयोदशम् गाथार्थ ॥ १३ ॥ ॥ जा पोते ॥

॥ सपूर्ण ॥

મહાવીરસ્વામીના સત્તાવીશ ભવનું મોટું સ્તવન.

હાલ ૧ લી.

અયમજીવેમર પ્રીતમ માદરો રે એ દેવી પહેનાને સમરૂરે પાપરાખેશ્વરો રે વળી
સારદ સૂખકદ ॥ તીજ ગુર કેરા રે ચરણ કમળ નમી રે ॥ સ્તવશુ વીર જીજી ॥ ૧ ॥ ભવી
ગુણો સનાવિરા ભવ મોટકા રે ॥ એ આકર્ષી ॥ તપસાર નામેરે અપર વિદેહમા રે ॥ અહિ
પતિને આદેશ ॥ કાઠ ક્ષેત્રાને ને મયો એકતો રે ॥ ગિરી ગુહારને પ્રદેશ ॥ ૨ ॥ ભવિં ॥
આદાર વેનાએરે રસવળી તીપની રે ॥ દાનર ચિ ચીત લાવ ॥ અતિથી જીવે એણે અવશરે
રે ॥ ધરી અતરમથી બાવ ॥ ૩ ॥ ભવીના પુન્ય સજોગે રે મુનિવર આવિયા રે ॥ આરમ
ભુ ૫ ॥ એ નેહ ॥ નિરખી નીતરે ધ ધ મુજ ભાગ્યને રે ॥ રામા ચીત યયો દેહ ॥ ૪ ॥
ભવી ॥ નિરવવ આદાર દેઈને ઇમ કહે રે ॥ નિસ્તર્યો મુજ રામ ॥ મોન્ય જાણીને રે
મુની દિએ દેશના રે ॥ સમઠિલ લલ્લા અનિરામ ॥ ૫ ॥ ભવી ॥ આરમ દેખાડીને રે વદિને
વળ્યો રે ॥ સમરતો નવકાર ॥ દેવ ગુર ધમને જોળખ્યા રે ॥ સામય સુખના દાતાર ॥ ૬ ॥
ભવી ॥ પહેરે ભવે ઇમ ધમ આ ધિને રે ॥ મુખમે યયો દેવ ॥ એક પરયોપમ આકર્ષુ
ભોગથી રે ॥ બીજે ભવે રવયમેવ ॥ ૭ ॥ ભવી ॥ ત્રીજે ભવે ચક્રિ ભરતેશરે રે ॥ તસ દુઓ
મરીચિકુમાર ॥ ૮ ॥ વચનામૃત સામગી રમથી રે ॥ દીક્ષિત યયો અલુગાર ॥ ૯ ॥

હાલ ૨ જી.

અતરસનેહી મોદના એ દેવી એક દીન શ્રીમ કાળમા ॥ વિચરતો એકાકી રે ॥ આ
હી ૨વામી ધર્મી મહે ॥ જ્ઞાનમદે અનિ હાકી રે ॥ ત્રીજે ભવ ભવી સાબળો ॥ એ ટક
॥ ૧ ॥ તપ ન તપે અતિ આકરો ॥ મેલે મલીન છે દ રે ॥ અમણપણુ દુકરે ધણું ॥ જલ
વાયે નહી એહ રે ॥ ૨ ॥ ત્રીજે ॥ ધમ જીવુ જીવુ નહી ॥ ઇમ ધારીને વિભાસે રે ॥ વેસ
નવો ત્રીજીનો ॥ અ ન દેહ તે ચર્યો રે ॥ ત્રાજે ॥ ૩ ॥ કરકમરે ચક્રુ દડને ॥ ભમણુ કરક
કરુ રે ॥ પાપ પામહી પેઢિરણે ॥ ભરતકે છત્ર ધરુ રે ॥ ત્રાજે ॥ ૪ ॥ પરીખીત જલશુ
સ્નાન ॥ નૃજ જટા જીવુ ધારૂ રે ॥ રાખુ જનોઈ સુવચુની ॥ રાણી ચુલ ન માર રે
॥ ૫ ॥ ત્રીજે ॥ વેશ કરીને કુનીમીનો ॥ ધમ કહ વળી સાચો રે ॥ વાણી ગુણે પડીમોહનો ॥
જાણી એ દીરો જાચો રે ॥ ૫ ॥ ત્રીજે ॥ જાણી દીક્ષા જોમને ॥ આણી મુનીને આપે રે
જથ જથ આગળ રામથી ॥ સાધુ તથા ગુપ્ત યાપે રે ॥ ૭ ॥ ત્રીજે ॥ આદ જીજી સમે
સયા ॥ સાકેતન ઉધાને રે ॥ ભરતજી વદન સચર્યા ॥ વદિ હરખ અખાને રે ॥ ૮ ॥ ત્રીજે ॥
ભરત ભરો એ ધરખદે ॥ ધર્મ છે તુમ સરખો રે ॥ સ્વામી કહે સુણુ જણયા ॥ તુમ સ
ન મરીચિએ પરખો રે ॥ ત્રી ॥ ૬ ॥ વાસુદેવ પહેલો હોસો ॥ ચક્રવર્તી અ મુકાયે રે ॥ તીથ
પતિ મોષીસમો ॥ નામે વીર કહાયે રે ॥ ત્રીજે ॥ ૧૦ ॥ પ્રભુ મુખે એમ સાબલી ઉવસિત
ધર્મ પ્રભુ વદિ રે ॥ ભરત આજો મરિની કને, વદે મન ગદગદનો રે ॥ ૧૧ ॥ ત્રીજે ॥ ગુણુ
રવવના કરી ઇમ કહે ॥ વેદુ જોહ મર્મ રે ॥ વાસુદેવ ચક્રી ધર્મ ॥ યાશે જીનપતિ ચમ રે
॥ ૧૨ ॥ ત્રીજે ॥ જીન વચનામૃત દાખવી ॥ રો ઉનઠ આણી રે ॥ પ્રભુમી ભરત ધરે
ગયા ॥ મરિચીને ગુણવિધી જાણી રે ॥ ત્રી ॥ ૧૩ ॥

ઢાલ ૩ છ

નદી જમુનાકે તીર ઉઠે દોષ પખીયા ॥ એ ટેક ॥ મરિચી ઈમ ઇમ ચીતવે બ
રત વચન સુધી ॥ મુજ સમેા અવર ન કોઈ અઢે જગમા ધણી ॥ જેતાનાબ જગતમા
છે તે મે લલા ॥ અહો શ્રી આદીજીજી નીજ મુખવી કલ્પા ॥ ૧ ॥ રતનાકર મુજ વરા
અનોપમ શુભ મિતા ॥ દાદો જનમા મુખ્ય ચક્રીમા મુજ પિતા ॥ અહો ઉતમ કુળ મા
હરે હું સદુમા ચીરે ॥ ધ ધ ધન્ય મુજ અવતાગ દરિમા હું ધુરે ॥ ૨ ॥ ચક્રવૃત યદ ય-
રીમ જીજેશર યાદશુ ॥ કનક કમળપર નીજ પદ કમળ કાંઈશુ ॥ સુર નર કોડા કોડ
મની મુજ પ્રભુમરો ॥ રાતિદારજ વર આઠરેયુ સમેાવશરજુ થરો ॥ ૩ ॥ મદ કરવાથી
નીચ ગોત્ર ઇમ આધીક ॥ ભવ ભન નીચ જ મનુ ફળ ઇલા માધીક ॥ એક દીન રોગ
ઉદયથી મન ઇમ ચિતવે ॥ સેવા કારક શિષ્ય કઈ મર્ષ હવે ॥ ૪ ॥ સાર ન પુછે મે મુની
પરિચિત છે ધણી ॥ હુમરા દુર થકી દીસે રળીયામણા ॥ એહવે કપિલ નામે એક તૃપ
મુન આરીઓ ॥ તેને મરીચિએ પ્રભુનો ધર્મ શુચારીઓ ॥ ૫ ॥ ચોગ્ય જાણી કહે જ
ઓ મુની પામે તમે ॥ દીક્ષા લ્યો શુભ ભાવથી કહીએ છીએ અમે ॥ મ્પિન કહે તવ
ધર્મ નથી રયુ તુમ મઢે ॥ મનથી ચીનિ એ જોગ મુજ લાયક અછે ॥ ૬ ॥ મરિચી કહે
કપીન છઠાં પશુ ધર્મ છે ॥ ચીત રમે તીહા સેરીએ એ હીત મર્મ છે ॥ એમ ઉત્તમ
હણથી સમાર વધારીઓ ॥ ગામર કોડાકોડ અપારાવારીઓ ॥ ૭ ॥ ચોરાવી લાખ પુ-
રનું આહુષ્ત મોગવી ॥ અતે અનાતો ચીતવી ત્રીજે ભવથી ચવી ॥ દશ રાગરે બ
વ ચોથો પચમ સ્વર્ગમા, ઉપનો પચમ ભવ હવે લાલજી વર્ગમા ॥ ૮ ॥ એવી પૂરવનાખ
આહુષે કાલી દોજ ધઓ ॥ યુગ નધરીએ હઠે બન ભમતા મઓ ॥ મોહાતેર લાખ
પૂરવ આયુ પુષ્પહાજ નામથી ॥ અતે ત્રીંડી ધધને મુઓ છે અકામથી ॥ ૯ ॥ સા-
તમે સોહમ ચૈસ પૂરે ભવ આઠમે, અગ્નીચીત દોજ લખ પુરવ આયુનાઠમે ॥ અતે ત્રી
દડી ધધને હવે નરમે ભવે, ઈશાને અત્રન સુખ રમે અનુભવે ॥ ૧૦ ॥

ઢાલ ૪ ચી

લીધગીરી ધ્યાવો ભવિકા સીધ ગીરી ધ્યાવો એ દેવી અગ્નીજુતી દીજ દરામે આ
ઓ ॥ મહીરપૂના તેહ શુદાયો લાલન તેહ શુદાયો ॥ છપન લખ પુરવ આયુ ધરતો
અતે ત્રીંડાઓ ધધને તે રીરતો લાનન ધધને તે રીરતો ૧ અગ્નીઆરમે ભવે રાનન
કુમાર, આરમે રવેતાગીએ અવતાર લાલન રવેતાગીએ અવતાર ॥ ભારદ્વાજ દોજ અતે
ત્રીંદડી ॥ મુમારીત લખ પુરવ આયુ મડી લાલન પુરવ આયુ મડી ૨ તેરમે ભન ધઓ
માદેદે દેવ ॥ ચૌદમે યાવર આલજી દેવ લાનન આલજી દેવ ॥ ચોત્રીશ લખ પુરવ આયુ
પાત્રી, ત્રીંડીઓ યદ કાયાને ગાળી લાનન કાયાને ગાળી ૩ પદરમે ભવે પાયમે સ્વર્ગે,
લાથી ચવી મમીઓ ભવ વગ લાલન મમીઓ ભવ વર્ગે મોવમે ભવ વીશ્વજુતી નામે,
ક્ષત્રીવ શુત ઉપ ચો તે સકામે લાનન ઉરનો તે દા ૪ વૈસાખજુતી ધારણીનો જાઓ,
સજુતી સાધુએ તેહ વદાયો લાલન તેહ વદાયો ॥ સદસ વરશ જેજે ચરજી આરાધી,
તપશી ધઓ અતી વી મી ઉપાધી લાનન વીરમી ઉપાધી ૫ ॥ એક દીન મધુરાએ ગો
ચરી ચારા ॥ વરજી ત્રાજતા ભાઈએ નાળ્યો લાનન ભાઈએ ભાળ્યો એહવે એક ગા
યે, તસ માં, જુમી પડ્યો આત કોરે તે ધારયો લાલન કોધે તે ધારયો ॥ ૬ ॥ તે જોતા

ગહેને ગગને બખાડી, ધ્રુવનીચ બલ તેહને દેખાડી લાવન તેહને દેખાડી. મલકાણ
સાથે ની માણું કીધું ત તપ સાથે નવ આડિને લીધું લાલન માગીને લીધું ॥૭॥
કાંડ વચ્ચનું છાતીન સારી. સતરમે સુકે રંગે અવધારી લાનન રવર્મ અવધારી ॥ અદારમે
બલે પૂત્રાનો કામિ ॥ રાગપતિ પોતનપુત્ર રવામી લાલન પોતનપુત્ર રવામી ૧૮૮ ॥ મૂળાચલી તાખી
એ કુળે ધરીઓ શાત સુખન સુચાન અવતરીઓ લાન ॥ બાલપણે જોજો લિલને કહ્યોઓ, તી
પૂત્ર નારાયણ કરી શુભીઓ લાલન નારાયણ કરી શુભીઓ ॥ તથાસે સાક મમામતે કીધા,
સન્યાસાવગને દુખ દીધા લાલન પાનકને દુખ દીધા ॥ લાખ ચોરાલી વરસનું આણુ, બોમરી
માતમી નરકે તે જાણ લાલન નરકે તે જાણ ૧૦ ॥ ઝોગણીસમે બલે દુખ અતી વેદી વી
સમેખર દુઝો સોદ અએદી લાનન સોદ સએગી ॥ ચોથી નરકમે બલ એક રીયે, બહુ બલ
બનતા હવે નાવીસમે લાલન હવે નાવીસમે ૧૧ ૩૬૪ શુભ જોગે નરભવ પામે ॥ તેડીરામે બલે
ચક્રિ ગાચો લાલન ચક્રિ મવાનો ॥ પનજવ ધારણીનો તે બેટો ॥ મુકા નનરી જુજબગ જોડો
લાલન જુજબગ જોડો ૧૨ ૫૪૫૬ દુદરામા આણુમનાવી, ચોરવણુ તીરી સપદા પાઈ.
લાલન સપદા પાઈ પોટીનામાગ જુર તીલા વદી દીક્ષા આદરી મનથી આણુદી લાલન
મનથી આણુદી ૧૩ ચોરાલીસખ જુર રામાણ, અણુ પાતી દલે ચોરાસમે જાણુ લાલન
ચોરાસમે જાણુ ॥ આદાસક દુઝો અમર ઉમળે. અમર સુખ અનુભવનો એ રમે લાલન
અનુભવનો એ રમે ૧૪

કાવ્ય પંખી

ચક્રિશદ્ધણા તી લોમ છે એ દેવી આ બળને છરીકાપુરી, પચવીસમે બલ આપાણ ॥ બાન
હતતત્રુ નંદ કુળે, નહન નામ સુકાગણ ॥૧॥ તુગક ॥ નામ ન ન રામજ વન પોદિલા ચરન
કહે અદા ન જુદમનો ક બવિચરે ॥ મુખપતિ જોમ ગીરીવને ॥ તીલા માસખમજુ વીસરયાનક
તપતપી દુકરપજો ॥ ૫૬ ॥ ગાધીઠા ઈલા તીમે કરનું બાવથી આદરપજો ૨ ॥ ચાલ ॥ અભિમદી માસ
ખમખા ૧ ॥ નનજીવ પરજતોણ ॥ ઉનશીન નામે તપગરી ॥ મીધો ભરતો અતોણ ॥ ૩ ॥ તુડક ॥
બલ આત કીધો કાજ સીધો ॥ તામ રાખ્યા દુ કદુ ॥ અગીઆર લાખને શકશ એથી,
છશે પીસનાવીશ લડુ ॥ દીન પચ કુવર અધીક જાણે લાખ પચવીસ સારનું ॥ આડિયુ
પાતી જમણુ ઠારી કામ કીધુ મનદનું ॥ ૪ ॥ ચાલ ॥ અણુમજુ માસ સતેખજો, કરી વધને
પરણુએ ૭ ॥ સચી જગ બગ ખમાડિને, ચરીઓ ત્યાથી સકામે ૭ ॥ ૫ ॥ તુડક ॥ ચરીઓ
મકામે રંગ શમે વીલ અરે શુ કુવો ॥ ત્યા રીવીધ જુર સુખ ભોમરે ખાવીસમે બલ
એ જુઓ ॥ નરીચી બલે જો કન આદુ તે હજી ખુણુ નહી ॥ ચરીમ સત્તાવીસ બલમે
હમે આણુ તે શહી ॥ ૬ ॥ ચલ ॥ નામ ત સહજુ વશે વર આહજુકડ મામે ૭, તશ
ધરણી ૭જ જોરડી દેખાનદા નામે ૭ ॥ તુડક ॥ દેખાનદા કુળે આથા ચેદ સુપનાં નીચી નહે ॥
તવ ઈન અવષે જોધને, હરિજુગમેખીને કહે ॥ નગર જોગવકુડ ગમે ॥ સોધારથ છે નરપતી
॥ તશ પટરાણી તેહ ખાણી ॥ નામે વીસના ચુણવતી ॥ ૮ ॥ ચાલ ॥ તીલા જઈ મળને
પાલો ॥ એ પુત્રને આદેશ ૭ ॥ મોઈ કાલે એમ નવી જયુ ॥ કોજકુળે ન હામે છનેસ ૭ ॥
તુડક ॥ કોજકુળે ન હોવે દુનવતી ॥ વની એક અજરીજની કયા ॥ લવણુ જગમાં અમર
લહેરી ॥ ખરમા સુરતર જલા ઇછમ ઇત વવણુ સામલી, પોચા તીલા પ્રણમે પ્રણુ ॥ બેદુ
બલ પાદરી રમ ભરથી ॥ નવ વહે નીજ વીણુ ॥ ૧૦ ॥

દાસ ૬ ઠી.

હારે મારે જોખનીઆનો લટકો દાડા ચાર જો એ દેસી હારે મારે તાલી દીન
ઈમ વસીને દીજ ધર માહે જો ॥ ત્રીસલા કુખે ત્રીજોવન નાયક આનીયારે લોવ ॥ હારે
મારે તેદજ રાતે ચોદ સુપન લહે માત જો ॥ સુપનપાઠક તેડીને અપ સુણાવીઆ રે
લોલ ॥ હારે મારે જંભ રિયતિ પૂરણ થયે જનમ્યા સ્વામ જો ॥ નારક ચાવર જનતા
સુખને બાવતી રેલોલ ॥ હારે મારે સુતીકર્મને કરતી ધરતી હરખ જો અમરી રેગુણસમરી નીજ પદ
પાવની રે લોન ॥ ૨ ॥ હારે મારે સોદમ હઠાદીકને ઓછવહોત જો ॥ સીધારથપણુ તિમવસી મનમોટે
કરેરે લોલ ॥ હારે મારે નામ ઠંબુ શ્રી વધમાન કુમારજો ॥ દીન દીન વાધે પ્રભુજી કંપતર
પરેરે લોલ ॥ ૩ ॥ હારે મારે દેવે અબીધા દીધુ શ્રી માહાવીર જો ॥ જોતન વય વીલશે
હવે નવનવ જોગને રે લોન ॥ હારે મારે ધમ કરતા માત પીતા ગયા સ્વર્ગ મોઝાર જો ॥
લોમતીક તવ દેવ કરે ઉપજોગને રે લોન ॥ ૪ ॥ હારે મારે વરલીદન દહને સજમ લીધ
જો ॥ પરિતાહને ઉપસર્ગ સદા પ્રભુ મે ધણારે લોન ॥ હારે મારે લાખ વરલી તપશી પુરવ
ભવ નાપજો ॥ તોપણુ આ ભવ તપની રાખી નહો મણારે લોન ॥ હારે મારે જે ખટમાલી
પણુ દીન તેદમા એક ઉચ્છરે ॥ નવ ચતુમાશી છે નણુમાશી તે લણુ રે લોલ ॥ હારે મારે
જે અડીમાલી ખટ જોખાલી જણુજો ॥ દોઢમાશી દુગ માતખમણુ ખારે કહ્યુ રે લોલ
॥ હારે મારે જોનેર આશખમણુ વની અઠમ ખારજો ॥ દુગલી ઓગણુનીત એ ઝઠ તપને
ખણુરે લોન ॥ હારે મારે એ આદે તપ તપીઆ તે વીણુ તીર જો ॥ ત્રણુશે ઓગણુ પ-
ચશી તે પારણુ દીન ગણુરે લોલ ७ હારે મારે તીમ અપીતી બધી બેઠા નહી ભગવત
જો ॥ ખાર વરતમા નિદ્રા જે ધડીની કરીરે લોલ ॥ હારે નીરમલ ધ્યાને ધાતીકરમ ખ
પાખ જો ॥ દરશન જ્ઞાન વિનાશી કેવળને વરીરે લોલ ॥ ૮ હારે મારે પ્રભુ કેવન પામી
સ્તુવાલીકા તીરજો ॥ આવે રે વિચરતા ચીત ઉમમથીરે લોલ ॥ હારે મારે અર્તા ઉવશીત
યજને સુર નર કોડામોડી જો ॥ જન વચનામૃત સુણુવા આને રગથીરે લોલ ॥ ૯ ॥

દાસ ૭ મી.

અમિનદન અવધારીએ એ દેશી મહતોન વનમા સમેાસર્ગ ॥ જગનાવક જનચદ સુ
ગાની ॥ સમવસરણુ રચના રચી ॥ પ્રણમે ચોશક ધ્વિ શુગ્ગાની ॥ ૧ ॥ વીરજીજીને વદીએ એ ॥
ટેક ॥ પ્રતીદારજ આઠ શુ શોભે પ્રભુને દેહાર શુ ગાની દીએ ધ્વનીએ દેસના ॥ સાબને પ્રખતા
ખાર ઉદભુતી દીજ પ્રખખને ॥ ગણુધર થાપે અગીયાર શુગ્ગાની ॥ દરશન જ્ઞાન ચરણુ ધરા
॥ શાદશદસ અણુગાર શુગ્ગાની ॥ ૩ ॥ વીસા છત્રોશ સહેસ શુસાદુણી ॥ ચારસે વાદી પ્ર
માણુ શુગ્ગાની ॥ વેદીય લખિંધ જે કેવળી ॥ સપ્તશેષાત સુમણુ શુગ્ગાની ॥ ૪ ॥ વીર
॥ હઠા નાણુધર તેરતો ॥ મણુખજની, સતપચ શુગ્ગાની ॥ પુરવધર અનુતર મુનિ ॥ ૫
જીએ અડશત શય શુગ્ગાની ॥ ૫ ॥ દોઢ લાખ નવ શહસજો ॥ શ્રમજોપાસક સાર
શુગ્ગાની ॥ આતીકા વળી ત્રણુ લાખને ઉપર શહશ અદાર શુગ્ગાની ॥ વીર ॥ ૬ ॥ ચોવીઠ
સધની યાપના ॥ કરતા શીરતા નાય શુગ્ગાની ॥ બનીક કમલ પડીજોહના ॥ મેલતા ચી
વપુર સાથ શુગ્ગાની ॥ ૭ ॥ વીર ॥ પુતરા પુતન એહવા ॥ જગમા દીશે કોપ શુગ્ગાની ॥
સાલી દીન દુખે વશા ॥ એ ઉપમાર મે જોય શુગ્ગાની ॥ વીર ॥ ૮ ॥ શીવપુર તેહને પહા-

ભાળે ભવમય રોકે ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૧ ॥ ધમજાજ પ્રગટયા તુમે, નવિ ગ્રેકે ૫૪
એક ॥ સનેદા ॥ અન્ય દેરી રાત્રુ નહીં, રાત્રુ એકવી રેક ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૨ ॥ યાન
મદિર તુજ સાથનું, વિસ્તરણુ ત્રિલુપન બૂપ ॥ સનેદા ॥ લોકલોકમા વ્યાપીયું, જાણે સર્વ
સરપ ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૩ ॥ સર્વાંગે સાધન કરી, ખાતિ સુમતિ રૂપ ॥ સનેદા ॥ બાવણ
પ્રગગવીને, પામ્યા સિદ્ધ સ્વરૂપ ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૪ ॥ રમટ પરમ જોડિ તપ્પી, સેવકને
મન આદ ॥ સનેદા ॥ શુદ્ધ આરિય મનમા કરી, વીચ અધિક પ્રવાદ ॥ સનેદા ॥ સુમં
॥ ૫ ॥ સદજ સમાધ આતમા, કાઠે પટ નજા પાસ ॥ સનેદા ॥ પુદ્ગલ ભાવ ઈચ્છે નહીં,
તામે નિજ શુશ્રુ આસ ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૬ ॥ તાદરી મૂરતિ દેખીને, રીઝ્યો સેવક જામ
॥ સનેદા ॥ ૫૨ સ્વભાવ રાએ નહીં, ન કરે અનુચિત કામ ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૭ ॥ તે
માટે હું વીનવુ ઘો રતનમ દાન ॥ સનેદા ॥ આનંદવિમલસૂરિ યજી, પુણ્યવિમલ શુભ
ધ્યાન ॥ સનેદા ॥ સુમં ॥ ૮ ॥ ઇતિ ॥

॥ અવ પદ્મપ્રભજિન સ્તવન ॥

॥ પદ્મરમ જિનરાજનો રે અનુપમ એ જિપમર ॥ સલ્લે ॥ તાર્યકર જે તીયનો રે,
નાથ કરે જીહાર ॥ સં ॥ ૫૬ ॥ ૧ ॥ કાતા તું બન્ય જીવને રે, આપે અક્ષય રાજ ॥ સં ॥
૫૨ પરિશુતિ દૂરે કરે રે, તિવ સાધનને કાજ ॥ સં ॥ ૫૩ ॥ ૨ ॥ પ્રભુ તુમને નિલ ધ્યા
વતા રે કમ કલકતા જામ ॥ સં ॥ ૫૪ ॥ તલ માહે જોવતા રે, તું રજુ જામ મન બાધ
॥ સં ॥ ૫૫ ॥ ૩ ॥ સાધન સકલ જે ધમનું રે કાતા દાનનું દક્ષ ॥ સં ॥ ૫૬ ॥ વ્યમિ ન-
વ્યમિ ભાવનો રે, જાણુમ તું નસક્ષ ॥ સં ॥ ૫૭ ॥ ૪ ॥ પ્રાપ્તિ અપ્રાપ્તિ દોષથી રે, નિ
જેવક છે તું સહેજ ॥ સં ॥ ૫૮ ॥ કલકલકતા આદે રે, સદજ સકિનેહેજ ॥ સં ॥ ૫૯
॥ ૫ ॥ પદ્મપાત સવિ છડીને રે, ભાવિત સમરસ પોષ ॥ સં ॥ ૬૦ ॥ દ્રવ ભાવથી અદરે રે,
વારી રાજને રોષ ॥ સં ॥ ૬૧ ॥ ૬ ॥ દ્વ્યાત્મિક અનાથરે રે ભાવાત્મિક અખધ ॥ સં ॥
આધ્યાત્મિક રચના કરી રે, વસ્તુ અનેક સખધ ॥ સં ॥ ૬૨ ॥ ૭ ॥ એક અનેકતા
જે જાણે રે, તારિતક યાત્રી સોષ ॥ સં ॥ ૬૩ ॥ પુણ્યવિમલસૂરિ એમ વહે રે, આનંદ અધિક
તલ દોષ ॥ સં ॥ ૬૪ ॥ ૮ ॥ ઇતિ ॥

અવ સુપાર્શ્વજિન સ્તવન

॥ શ્રી સુપાસ જિષ્ણુદ્યુ, અનુભવ પ્રીત જનાય હો ॥ જિનજી ॥ અપરાધી હું તાદરો,
તારશો કોઇ ડોષાય હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું ॥ ૧ ॥ એક સમય એકાતમા આવી ઘો સુજ
આસ હો ॥ જિં ॥ તો મોહરાય તે શુ કરે દીપકે તમનો વિનાસ હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું
॥ ૨ ॥ ૫૨માલખન તાઠકે ધ્યાતાને સિદ્ધ થાય હો ॥ જિં ॥ શબ્દ અધ્યાત્મ તત્ત્વથી, મન
રચિયે તે સવાય હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું ॥ ૩ ॥ કુમતા મમતા સહુ મટે અવિદ્યા જોપાધિ
જાય હો ॥ જિં ॥ રૂઢરૂપ કેલકતા કલ્પના, મન અહકાર નસાય હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું
॥ ૪ ॥ રામ રૂપ અનાદિનો, અતિમ મહી અવમાદ હો ॥ જિં ॥ સૈતેથી કરજો કરી, વેદ
અવેદક બાવ હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું ॥ ૫ ॥ સમયાતર જોપયોગમા વર્તના સવ સમાય હો
॥ જિં ॥ આવતનાવતપણે યથા, સદજ સ્વભાવ અમાય હો ॥ જિં ॥ શ્રી સું ॥ ૬ ॥ લોક

લોકના ભાવ જે, જાણે સિદ્ધ અભગ હો ॥ જિન્ના પશુ અગોચર ભાષે નહીં, વ્યક્તાવ્ય
કિત ભગ હો ॥ જિન્ના ॥ શ્રી સુન્ના ॥ ૭ ॥ શુદ્ધાશુદ્ધની જિનતા, ભેદ જાને ઝાલખાય હો ॥
જિન્ના ॥ પશુ કહે ગોચર નહીં, દિવ્ય જાને તે જણાય હો ॥ જિન્ના ॥ શ્રી સુન્ના ॥ ૮ ॥ અખ્યા
પરમખ્યા અભેદથી, અર્પિનાર્પિત સમાય હો ॥ જિન્ના ॥ ધ્યાન પ્રમ્થન પણે કરે, તેહનું મૂલ્ય
ન થાય હો ॥ જિન્ના ॥ શ્રી સુન્ના ॥ ૯ ॥ તરસ દરસ યુગ્મ નેત્રતા, દશનમોહની વિલાય હો ॥ જિન્ના ॥
સમખિન શુદ્ધ દેખાડીયે, દાસને કરજી લાય હો ॥ જિન્ના ॥ શ્રી સુન્ના ॥ ૧૦ ॥ ચાર કપાયની
ચોકડી, હારય પટક નિવાર હો ॥ જિન્ના ॥ પરમાનંદ પુણ્યસૂરિનો, દરશન સુગમ તો થાય
હો ॥ જિન્ના ॥ શ્રી સુન્ના ॥ ૧૧ ॥ છતિ ॥

॥ અથ ચદ્રપ્રભજિન સ્તવન ॥

॥ ચદ્રપ્રભ જિન તાદરે, અતિશયનો અસત વિતાસ જો ॥ ૫૬ ॥ અરજે તદ્દ બાસતો
જો, તસુ પાતક થાય વિશ્વાસ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૧ ॥ સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલનો જો, આતમન
તુંડી કહેવાય જો ॥ ગુમ વિષુ દિગ થય જાણવી જો, જાન બેવોતક સમવાય જો ॥ ચદ્રન્ના
॥ ૨ ॥ સિદ્ધ સર્પ વારી દાવાનને જો, અદ કિનરને દુષ્ટ દેવ જો ॥ ગુમ સ્મરણ જપમાતિકા
જો ધ્યાતાં જીપસમ જાય નિલમેવ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૩ ॥ નામ રટનું પહેજે જપે જો,
ધ્યાને નિશ્ચુતા આવે અગ જો ॥ દરને થાય અપવર્ગના જો, પામે મોક્ષ તે મૂકી વ્યગ
જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૪ ॥ આસ સજી અનાસતા જો, સતોપે અનામિશુ લીન જો ॥ શાશ્વત પદ
તેહને મલે જો, જે આદરે અવાસના લિગ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૫ ॥ દટિ કુશીલ અશુચિ ગરે
જો, રાગ દેવ અશુદ્ધના જાય જો ॥ સાત્વિક સામ્રત મોક્ષનો જો, સ્વયંભુદ્ધ ભાવ સાચ ક-
હેવાય જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૬ ॥ એવજૂતે સિદ્ધતા જો, સાધ્યાત્મા એક એ વિભાસ જો ॥ શુદ્ધ
થોળે આદર યજ્ઞ જો, ધ્યાનમુદ્રા સ્વરૂપ એ ખાસજો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૭ ॥ તન્મયતા ચિદ્ધન
મયોજો, અવિચન અક્ષય વિનામ જો ॥ પાપ પુણ્યને સમભાવે કરી જો, થાય ભાવિત આ
તમા તાસ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૮ ॥ અનુદ્ધ ધાતુ જે શુદ્ધ કરે જો, એમ અતર્ભાવે ભવિ જેહ
જો ॥ સમતા સખી નિજ બેનડી જો, અગ શ્રદ્ધા સુરમિત તેહ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૯ ॥ અ
તુભવ અતત સ્વરૂપથી જો, દોષે તેજે ઝવહલ દેહ જો ॥ પરમાનંદ પુણ્યસૂરિથી જો, થાય
અવ્યય વિદેહી તેહ જો ॥ ચદ્રન્ના ॥ ૧૦ ॥ છતિ ॥

॥ અથ સુવિધિજિન સ્તવન ॥

॥ સુવિધિ જિનેસર સેવીય જો, કરી ત્રિકરણ શુદ્ધ પ્રલિખન જો ॥ અવિનાશી ૫૦
મગઠાવીય જો, જેથી પામીયે સુક્રિત નિધાન જો ॥ સુન્ના ॥ ૧ ॥ જડતાવજગ દાસી કરે જો,
સજી ચેતન્ય સ્વરૂપે હોય જો ॥ સજ પન્નજય અમૃતિશુ જો, નહીં કર્મનો બધ છે કાય
જો ॥ સુન્ના ॥ ૨ ॥ અશુભાવિભાવ નિવારીને જો, કરી શુદ્ધાતમ પ્રામભાવ જો ॥ અક્રિય
અવિગત અનાશ્રયિ જો, થાય આલસતિક સ્વભાવ જો ॥ સુન્ના ॥ ૩ ॥ સર્વગત દેશગત તું જો
જો, શુ જડનું ચાને જોર જો ॥ જગતી આગલે સમુદ્રથી જો, નવિમૂકે મવાદ દોર જો
॥ સુન્ના ॥ ૪ ॥ દટાદટ વિવેચનો જો, થાય અનૃતિમતા શુણ્ણ ભાવ જો ॥ અન્યય અતર
જેહ છે જો, તે મેટે શુદ્ધ સ્વભાવ જો ॥ સુન્ના ॥ ૫ ॥ ગૃધતા પુદ્ગલ આમની જો, તે તો

તિહાં કણે ન સોદાય એ ॥ આનંદવિમલસુરિ થયે એ, પુણ્યને પરમાનંદ ધાય એ ॥
સુ. ॥ ૧ ॥ ૬તિ ॥

॥ અથ શીતલગ્નિન સ્તવન ॥

॥ શ્રી શીતલ ગ્નિનરાજ, મન્યો પૂરવ પુણ્યે આજ ॥ ભાવ અપૂરવે એ, પૂરણ પદ
ભવે એ ॥ શ્રી. ॥ ૧ ॥ નિષયા કારણુ વ્યવ, શુદ્ધિ નિમિત્તનો દાવ ॥ સિદ્ધતી સાધના એ,
જનમ અનાધના એ ॥ શ્રી. ॥ ૨ ॥ દાતા તું ભવો દશ, નિનલ કલ પ્રલસ ॥ ધન્ય તુમ
ધામને એ લીછ્યે નામને એ ॥ શ્રી. ॥ ૩ ॥ જે દતા મોહના મદ, દેખી નાદી તુમ બદ
॥ શક્તિ તુમ તણી એ, અનત અનત ભણી એ ॥ શ્રી. ॥ ૪ ॥ ઉપરામે મનના મોત
કદપતે કસો સોજ ॥ તુખા ચેરીઓ એ, કલ તસ ચેરીઓ એ ॥ શ્રી. ॥ ૫ ॥ અમઃ
અકપાયિ દેવ, બાન કરે કુંસેન ॥ શેમ શેમ મમે એ, કુ મ વિશેષ વમે એ ॥ શ્રી. ॥ ૬
સુરપતિ નરપતિ નાથ, જોડી એકુ દાય ॥ પ્રભુ તુમ આમન એ, ઉભા ભાગને એ ॥ શ્રી
॥ ૭ ॥ હતા ધતરતા નેહ, કરી મુખંદ્રિય એહ ॥ આકુચન કરે એ સિધિ સુદમ ભઈ
॥ શ્રી. ॥ ૮ ॥ તુમ સમ મુગ મુગ, આપી એટલું શુભા ॥ પુણ્યવિમલસુરિ એ, તરઃ
અનુસરી એ ॥ શ્રી. ॥ ૯ ॥ ૬તિ ॥

॥ અથ ત્રેયાંસનિન સ્તવન ॥

॥ ત્રેયાસ નિષ્કલ્પ નેહનો નિવરીયે હો નીરામીશુ કેમ કે ॥ પૂજન ભક્તિ પ્રમા
વના દ્રવ્ય ભાઈ હો ઠીજે શુભ એમ કે ॥ ત્રેયાં. ॥ ૧ ॥ દેવ નિરજન ધ્યાઈ, પરી મનમ
હે અતિ દૈવ વિનાસ કે ॥ તુમ અતિથય આનંદતા, દેખીને હો ધાય પરમ ઉદાસ કે ॥
ત્રેયાં. ॥ ૨ ॥ મુક્તિ યોગાસન તણી, પ્રમદાવી હો સુમતિની સાથ કે ॥ મમકુભએહ જા-
વનણા તુમે લમય ભર હો છો તારક નાથ કે ॥ ત્રેયાં. ॥ ૩ ॥ કાવ કારણુ અપાદાનતા
સાધનતા હો સદાદાની શક્તિ કે ॥ વ્યક્તિ વડે પ્રભુ પાઈયે, નિષ્પતિ હો સાવન ત્રિ
પતિ કે ॥ ત્રેયાં. ॥ ૪ ॥ ભાગ્યદર્શને પ્રભુ તું મ યો ભોમ અનતા હો ભોગવતા નાથ કે
॥ સાધ મહ્યા મને મુક્તિના, ભવ સતતિ હો દવે રહી મુગ દાય કે ॥ ત્રેયાં. ॥ ૫ ॥
સર્વોર્થે ઉગ્ગવદ થયા, હતિ અહતિ હો ને પરિણતિ ભાવ કે ॥ સવગતે નેહ વર્તના,
વ્યાપકતા હો અવ્યાપક સ્વભાવ કે ॥ ત્રેયાં. ॥ ૬ ॥ અહો જયવતા સ્વામીજી, તમે છો પ્રભુ
હો જગદાનં દેવ કે ॥ દેવેદ્રવિમલસુરીશના, તિલ્પ પુણ્યને હો છો તુમ પય સેવ કે
॥ ત્રેયાં. ॥ ૭ ॥ ૬તિ ॥

॥ અથ વાસુપૂજ્યગ્નિન સ્તવન ॥

॥ શ્રી વાસુપૂજ્ય ગ્નિન વિનતિ, અવધારો મુગ દેવ રે ॥ અવિસવાદ પ્રગટ કરી, શ્રી
જને પશુ આપો હેવ રે ॥ શ્રી. ॥ ૧ ॥ સ્વયંપુષ પ્રભુ કેવરી, આત્મ પ્રબોધ વિકાસ રે ॥
વિષય વિકારને પરિહરો તેણે દરિતા તુમ પ્રકાર રે ॥ શ્રી. ॥ ૨ ॥ કિરિયા ચતતા યોગ
ની, તુ રૂપી થયો અવિરોધ રે ॥ અયોગી પદે તુમ આદ્યતા, ધન્ય છે તુમ પ્રભુતા બોધ રે
॥ શ્રી. ॥ ૩ ॥ કલેસ કપાય ને આકરા, તુમ સમદેહે સમ પાત રે ॥ આતુરતા મુગને ધણી
કરવા પ્રભુ હેલ પાત રે ॥ શ્રી. ॥ ૪ ॥ અન અવનાદી તું જહુ, અતીંદ્રિય સુખ શાત
રે ॥ મુગ મન વત કરો જાણ, આનું પાઠ મહાન રે ॥ શ્રી. ॥ ૫ ॥ દ્રવ્યથી યોગ

સમારતા, કિરિયા સદ્મોષ કહત રે ॥ અવર આરોપ જે બહુ કરે, તે મતિ ભેદ અનત રે ॥ શ્રીં ॥ ૧ ॥ અપર અનેરા દ્રવ્યના, હો જ્ઞાતા વિશુ મહત રે ॥ સાધક ભાવલજી કરી, તમે યથા શિવવધુ કત રે ॥ શ્રીં ॥ ૭ ॥ સમતા સયમ તુરમ જે, તત્ત્વ વિવેચન કાર રે ॥ લક્ષ્ય લક્ષિત પ્રયામથી, તમે ચોગીશ્વર શિરદાર રે ॥ શ્રીં ॥ ૮ ॥ અગુરુ લઘુ બાંધે કરી, વીય અપૂવની શક્તિ રે ॥ પુણ્યવિમનસરીસર, ધ્યાવે વિધિ નિષેધની સુક્તિ રે ॥ શ્રીં ॥ ૯ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ વિમલજિન સ્તવન ॥

॥ વિમલ વિમલ વદન તણી જ રે, લાભે બક્ષિત પદ્મ ॥ દેવે દેવી તુમ સ્મરણે જ રે, પામે સુખ ભરપૂર ॥ વિમન જિન, તુજ સુ મન સોનાય ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ તાકરી તીક્ષણુ દત્તિતુ જ રે, વીય અટકલ્યુ ન જાય ॥ નય નિષેધની વાચના જ રે, તુમ વિશુ મણુ કહેવાય ॥ વિં ॥ ૨ ॥ વિસ્તારે પટ દ્રવ્યનું જ રે, હેય ને ઉપાદેય ॥ જિતસગને અપવાદનું જ રે, રહસ્ય તુ પ્રગટ કહેય ॥ વિં ॥ ૩ ॥ તુજ આગમે અગમ્ય છે જ રે, વાદ વિવાદ વિસાં ॥ તેહને જેમ જેમ જોણ્યે જ રે, થાયે મન સારડા ॥ વિં ॥ ૪ ॥ શાસ્ત્ર સમુદ્ધ અધાદ છે જ રે, તેહનો મણુ લહે છેહ ॥ પટ બાપા ચાર વેદનો જ રે, જાણુ ન પાર લહેય ॥ વિં ॥ ૫ ॥ અવાચક વાચકપદે જ રે, કેમ આરોપ તે થાય ॥ સહજતા જે નિજ પ રતુની જ રે, અલખ તે કેમ લખાય ॥ વિં ॥ ૬ ॥ પુરગત કાય કરતા થકા જ રે, આતમ જડતા થાય ॥ નિજ પરિશુતિ સમારતા જ રે, આતમ જડતા જાય ॥ વિં ॥ ૭ ॥ ચેતન કિરિયા ચેતન તણી જ રે એહ આગમ આઝનાય ॥ આપ બાધો પર હોડવો જ રે, એ કાણુ ધરનો ન્યાય ॥ વિં ॥ ૮ ॥ અકતા સુખે ભાખતો જ રે, કરનો કિરિયા કર્મ ॥ તેહવો વચક કો નહીં જ રે, વેવ વેંકનો મર્મ ॥ વિં ॥ ૯ ॥ વછે સુક્તિ જવા બધી જ રે, ન મૂકે અનાદિની ચાત ॥ અતમગત રક્ષાટિક પ જ રે, તે નવિ પામે જ્ઞાન ॥ વિં ॥ ૧૦ ॥ કહે ઉદ્વિય વશ કરે જ રે, માને ધર્મ મિથ્યાત ॥ વિભાવ પરિશુતિય વતના જ રે, તિહા સ્વભાવ વિતાત ॥ વિં ॥ ૧૧ ॥ ચેતન પ્રમુલ દ્રવ્યનો જ રે અથેય મિલન ન થાય ॥ મિલ દ્રવ્ય મિલન પતાર્યનું જ રે, મહક અથ સભચાય ॥ વિં ॥ ૧૨ ॥ ઊત્ત લક્ષ લગ કરી જ રે, જોનખો યામનો માર્ગ ॥ મણુ વય કાયાવ જડ જ રે, તેહશુ ન કીર્તે રાગ ॥ વિં ॥ ૧૩ ॥ વિમલ જિનેશ્વર ધ્યાવતા જ રે, ન રહે દુવિધા કાય ॥ વિમનમતિ પુણ્યસૂરિને જ રે, બજતાં જ્ઞાન હોય ॥ વિં ॥ ૧૪ ॥ ઇતિ ॥

અથ અનંતજિન સ્તવન

॥ અનંત અનંત અસ્તિ શુણે ॥ મનમોહન મેરે, પ્રગટ કરી નિજ રૂપ ॥ જગજીવન મેરે ॥ નાશિત પર પદ જય તણી ॥ મં ॥ પુરણુ પુણ્યે અપ ॥ જગં ॥ ૧ ॥ તુજથી દુખ નવિ નિગમે ॥ મં ॥ તો લોકડા કરે દાસ્ય ॥ જં ॥ તે માટે સેવક તણી ॥ મં ॥ લગ્ન રાખો ખાસ ॥ જં ॥ ૨ ॥ કર્મ વાદન દૂરે થયા ॥ મં ॥ જ્ઞાન સુગત પરકાશ ॥ જં ॥ દીપકબોધિત પ્રગટ જિહા ॥ મં ॥ તિહા તમનું કેમ વાસ ॥ જં ॥ ૩ ॥ જિહા હોયે ધ્યાન પ્રમારિકા ॥ મં ॥ તિહા મગ વિલય થઇ જાય ॥ જં ॥ રૂપાતીત સાધન શુચિ મં ॥ તિહા અનાણુ ન થાય ॥ જં ॥ ૪ ॥ એહમા જે વિશ્વમ યશે ॥ મં ॥ તો જડતાથી યોગ ॥ જં ॥ અવય શક્તિ પ્રગટ કરે ॥ મં ॥ તો થાયે તુમ સમ જોગ ॥ જં ॥ ૫ ॥ આતમ સ્વરૂપે

આત્મ બલો ॥ મં ॥ જિન પગિજીતિ નિજપદ લાય ॥ જં ॥ જેમ તામ્રમા ઉપધાતુ મને
 ॥ મં ॥ સુવણુ ભારે વેનાય ॥ જં ॥ ૬ ॥ તેમ આત્મચાની મને ॥ મં ॥ રીઝ ધણેરી યાય
 ॥ જં ॥ દિતિ સમર્પિ થોમ સાધીને ॥ મં ॥ ક્ષાતિક કચન કહાય ॥ જં ॥ ૭ ॥ મન
 પ્રયોગે દેવનું ॥ મં ॥ સાધન સાધકે યાય ॥ જં ॥ તરવસૂરિ ખરિ ધીલના ॥ મં ॥ પુ
 પ્યને આનદ યાય ॥ જં ॥ ૮ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ ધર્મજિન સ્તવન ॥

॥ ધમજિનેસર દેવ, હો તારા રે ॥ તુજવિણુ કેમ રહેવાય, પણ એક પ્યારા રે
 ॥ ધર્મ ॥ ૧ ॥ મુને તારવા માટે નાથ, મુક્તિ દેવા રે ॥ મુક્તિદુ સમ્યક્ત્વ, આપો મેવા રે
 ॥ ધમ ॥ ૨ ॥ અહમમ મત અણુમમ બઠકયો કરવા રે ॥ અઠકયો આગમ દેખ, મહાગત
 કરવા રે ॥ ધમ ॥ ૩ ॥ કોષ માન માયાને લોભ તરકર તાકે રે ॥ પણુ નવિ ચાને જોર,
 શમદમ આરો રે ॥ ધમ ॥ ૪ ॥ જે અનુભવની રચના કરે, યાની જાણુતા રે ॥ દ્રવ્ય એ
 કેક મઝાર, પયાય અનતા રે ॥ ધમ ॥ ૫ ॥ કૂડ કપટ કલકનું, સ્થાન છડાવ્યુ રે ॥ શુશુકર
 વસ્તુ વિશેષ, તરતમ ફાવ્યુ રે ॥ ધમ ॥ ૬ ॥ ધૂંતાને ધીરજ દેઈ, ધમ ખતાવ્યો રે ॥ પુણ્યે
 સોમવિભવસુરિ શયનું, દર્શન પાવો રે ॥ ધ ॥ ૭ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ શાંતિજિન સ્તવન ॥

॥ શાંતિજિન જાપણ નિજજાણુ આપણ તરપસી જાણુ મુજને મધ્યુ એ ॥ શાંતિસમ
 શુદ્ધતા, અવર કોને નહીં પ્રેરણા આત્મચાને ફલ્યુ એ ॥ શાંતિ ॥ ૧ ॥ એ અતુમાતથી,
 આગમ જ્ઞાતથી લલ્યુ અવેદી પદ શાશ્વતુ એ ॥ પવત ધૂમથી વહિ ચિ હ આવખ્યું તેમ
 અલિ તા લાવતું એ ॥ શાંતિ ॥ ૨ ॥ પદ દરતન થયા, ભેં એકેક લલા, પણ સમભાવિત
 ઠોઠક સાધે ॥ નય મગ અનુસરી વાં દૂરે કરી એમ સરગમે જૈન સાધે ॥ શાંતિ
 ॥ ૩ ॥ વિધિ અનેકતા, વ્યવહારની બિ નતા નિશ્ચય શુદ્ધાનદ સદગમા એ ॥ પ્રાણજી કુન
 જાણ્યો, મ વાસિ મત બપ્યો લા તેકનો વ્યવહાર બપ્યો એ ॥ શાંતિ ॥ ૪ ॥ કયા જઈ
 સામધ્યું કયા કણે અવનોડ્યુ તેમ તેમ સસયમા પર્યો એ ॥ જ્યા જેતું પડિવજ્યુ, લા
 તેની સગે જાણ્યુ, નિરપેક્ષથી પુણ્યવિમલ સધ્યુ એ ॥ શાંતિ ॥ ૫ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ કુશુજિન સ્તવન ॥

॥ ધન્ય ધ ય કુશુ જિણુકને ॥ મનમોહન મેરે ॥ કરીય અચ્ચન નિલ ॥ ભવિ ભોદન
 મેરે ॥ ચક્ષુ દરિસન કરસે નહીં ॥ મં ॥ આપ અચક્ષુ તપ ॥ ભવિ ॥ ૧ ॥ પ્રગટ કેવલ
 ચક્ષુ જિહ્વા ॥ મં ॥ કદવના નહીં ઈર્ષ તામ ॥ ભવિ ॥ આનદ અધિમ ઉપજે ॥ મં ॥
 સમરતા તુજ નામ ॥ ભવિ ॥ ૨ ॥ આલબન દેઈ તારજો ॥ મં ॥ બિરૂ વરેર યાય ॥
 ભવિ ॥ રવામી દાવે મેલાવડો ॥ મં ॥ મુજને દેતા શુ જાય ॥ ભવિ ॥ ૩ ॥ પર વ્યવ
 સાયે પ્રાણીયો ॥ મં ॥ કરે અલકમનો જાધ ॥ ભવિ ॥ અશુદ્ધતાથી આચર્યુ ॥ મં ॥
 જેમ વા ભે સુવધધ ॥ ભવિ ॥ ૪ ॥ માનતા ઇચ્છતા પૂજતા ॥ મં ॥ પ્રગટ કરે તે મોક્ષ
 ॥ ભવિ ॥ મિરિયા કરી જન રણવા ॥ મં ॥ યાધ્યો એકાતનો પક્ષ ॥ ભવિ ॥ ૫ ॥ નિ-
 રપ ચરિત્ર ન જોવખ્યો ॥ મ ॥ લક્ષ વિલક્ષણુ જ્ઞાન ॥ ભવિ ॥ દ્રવ્ય ક્ષેન કાલ ભાવના

॥ મં ॥ બેદાબેદના જાણુ ॥ ભવિં ॥ ૬ ॥ પરિસદ્ જીતી પુદ્ગલ તણા ॥ મં ॥ ન કરયો
કહારોદ ॥ ભવિં ॥ બિદુ થકી સમુદ્ર નીપજે ॥ મં ॥ બિદુ સમુદ્રમા સોદ ॥ ભવિં ॥ ૭ ॥
અચાનતા દૂરે વસે ॥ મં ॥ તો દર્શન મુગમ તે થાય ॥ ભવિં ॥ ધ્યાન પૂર્યતા અનુભવિ
॥ મં ॥ આનંદ અધિક સમાય ॥ ભવિં ॥ ૮ ॥ સતરંગો જિન સેવતા ॥ મં ॥ દેવેદ્ર
વિમલ પં પાય ॥ ભવિં ॥ ભક્તે સ્તવન કરતા થકાં ॥ મં ॥ પુણ્યને આનંદ થાય
॥ ભવિં ॥ ૯ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ અરજિન સ્તવન ॥

॥ શ્રીઅર જિનવર સેવીયે, પ્રીતિ ભક્તિ દોષ મિલાય રે ॥ વચન અસગથી સેવના,
કરતા પાપ પનાયરે ॥ શ્રીં ॥ ૧ ॥ આગમ જોઈ પરપીયાં, તેમા નૈગમાદિ નય ભેદ રે ॥
નૈગમ અમગ જે આદરે, તે દ્રવ્ય વિચેખન છે ॥ રે ॥ શ્રીં ॥ ૨ ॥ જોઈ બિદુ તૃણુ જોપ રે,
એ વિધિ પુદ્ગલ આત રે ॥ દ્વાયોપશમ શુણુ પ્રગટ છે, પ્રાગ્ભાવ પ્રગટથો નિહાલ રે ॥
શ્રીં ॥ ૩ ॥ તદ્દવત્ ભેકમેવતા પ્રગટ કરી, આલતિક તીરો ભાવરે ॥ પરમ એકત્વતા આદરી,
પીન સાત્તિક દષ્ટે જભાવ રે ॥ શ્રીં ॥ ૪ ॥ વીતરાગતા તાહરી, જિહા વીલા રાગને રોપ રે
॥ િરજન તે અજન રહિતતા, કષ્ટરતા પદ નિર્દોષ રે ॥ શ્રીં ॥ ૫ ॥ વિમ્ન પચક અના
દિના, તે નિવારણ પડિતવીય રે ॥ ધ્યાનાવનખિત આતમા, નિષ્કપટે કુશલ યેમ ધૈય રે
॥ શ્રીં ॥ ૬ ॥ આત્મ પરમાત્મ લહે, જે જીમકડ પહમકડ સાધે રે ॥ તત્ત્વવિમલસૂરિ ચરણથી,
પુણ્યવિમલ સ્વરૂપે વાધે રે ॥ શ્રીં ॥ ૭ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ મોહલજિન સ્તવન ॥

॥ મહિતજિન નિકનકતા જો, તે શુદ્ધતા કેમ જણાય જો ॥ હાસ્ય ચપનતા નિવા-
રીયે જો, કાળે સૂધો ધર્મ મન ભાવજો ॥ મં ॥ ૧ ॥ ચાર નિશ્ચેયે વાચના જો, શબ્દ નયે
જનમાય જો ॥ આશ્રવ નિરાશ્રવ પરિણમે જો, સદ્ગુ કમ પ્રકૃતિને ટાલ જો ॥ મં ॥ ૨ ॥
અભિનવ વસ્તુ ઓલખી જો, મહે નિજ મેધાની પરાગ જો ॥ આનંદ આધિકા સપજો જો,
થાય નિવૃત્તિ પ્રગટ પોપ માગ જો ॥ મં ॥ ૩ ॥ નિમિત્ત શુદ્ધ પ્રયોગથી જો, કર્તા અ
કર્તા થાય જો ॥ વસ્તુતા અપ્રતિકારથી જો, ઉત્પાદ વ્યવ મુવ સદગ સમાય જો ॥ મં
॥ ૪ ॥ એક અનેક રૂપે કરી જો, વર્તના પ્રાવત્ત અનેક જો ॥ આનંદવિમલસૂરીશ્વર થકી
જો, પુણ્યવિમલને પ્રજુતા થાય જો ॥ મં ॥ ૫ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ મુનિસુવ્રતજિન સ્તવન ॥

॥ શ્રી મુનિસુવ્રત જિનેદ્રા, રહત સદા પુરણાનદા ॥ અચાન કમાવતી દૂર હરદા, સ્વ-
પચાયમે રમણુ કરદા ॥ શ્રીં ॥ ૧ ॥ બેદચાન શુચિ પદ ભાવે, પરપર્યાય નિયોગે આવે ॥
શુદ્ધ દ્રવ્ય હોવ કાલ સ્વભાવે, રમતો નિઝનદ લોગે થાવે ॥ શ્રીં ॥ ૨ ॥ હોતથી લોકાકાશ
પ્રમાણો, દ્રવ્યે અનતા પદાર્થ પોછાણો ॥ કાલે ચરમાવતન આણો, ભરસ્થિતિ પરિપાકે વ
આણો ॥ શ્રીં ॥ ૩ ॥ ભાવ રમણુ શુદ્ધાતમ માહે, દ્રવ્યે લક્ષણુ ચરણુ જણાય ॥ સુરગે સુ
મતિ નોડા કરાય, અવિસવાદે તેથી મનાય ॥ શ્રીં ॥ ૪ ॥ ાપયોગી શુણુ આતમ કેરો,
અન ઉપયોગી પુદ્ગલ અનેરો ॥ પ્રતિત કરી ચિત્ત આરાગે રહેવો, સુરિ જન સપતિએ
જીપરે કહેવો ॥ શ્રીં ॥ ૫ ॥ જે બહિરાતમ બાહિતા પ્રસંગે, તેહનો કતા નહી પ્રજુ રગે ॥

દેવેન્દ્ર સોમસૂરિથી તરવાળે, પામે પુણ્ય સૂરિયં વિષ્ણુ બાળે ॥ શ્રી ॥ ૧ ॥ છતિ ॥ ૧ ॥

॥ અથ નમિગિનિ સ્તવન ॥

॥ નમિગિનિ સેનતા પદ પાછળે, આતમ અનુભવ ધિર ધાળ્યે ॥ સમ દેવ દુરિતને
દમીયે, જિન વચન અનુભવ રમીયે ॥ નમિ ॥ ૧ ॥ ૧ ॥ તુમ ધ્યાને આદાયતા અતિ કહીએ,
માર્ગે સૂધો તત દક્ષિણ પહોએ ॥ સપતિ સાંપત જો કરીએ, નિરૂપતમે રસાલા તો વરી
યે ॥ નમિ ॥ ૨ ॥ ૨ ॥ દ્રવ્ય અનતર્તુ ચાપક રવામી, શુદ્ધાતમ ભાવ વિકાસિક નામી ॥ મન વ્યા
જને વત્ત તુમે કીધો, ધ ય ધન્ય તુમ વીર્ય પ્રસિધ્યો ॥ નમિ ॥ ૩ ॥ ૩ ॥ નહી અશુદ્ધ કર્મો
કારકનો, મનતા સાધ્યેકે ધરતા તારકનો ॥ તુજ આગે પાખડ ન ચાને, હૃદ નાગેદ્ર ધનેદ્ર
સુ બોલે ॥ નમિ ॥ ૪ ॥ ૪ ॥ પ્રાપ્તિ અપ્રાપ્તિથી ઉભયો છુ, પરગુણ કરવાથી વિરમ્યો છુ ॥ ૫
દેશ સમ એક કારે, તરસૂરિથી પુણ્ય વિનોદ રે ॥ નમિ ॥ ૫ ॥ ૫ ॥ છતિ ॥

॥ અથ નેમિગિનિ સ્તવન ॥

॥ નમેા નમેા નેમિ ગિજુદને, જડ પર પદે ન રાખ્યા રે ॥ અપૂન ડોહરણુ રવામી રે
કરી ડાહુદ્ય થોમે આખ્યા રે ॥ નમેા ॥ ૧ ॥ ૧ ॥ સાત નયે કરી જોદ્યુ, મધન કચ્છુ નિતરી
રો રે ॥ પચારિતકાયમા મૂન આતમા અવર સહુ રોષ સ્વરૂપે રે ॥ નમેા ॥ ૨ ॥ ૨ ॥ સ્વગતિ
વિભતિ બેદથી, એક અનેક સ્વરૂપે રે ॥ આગમ ભાવ એ પરમીયે જાણીયે વસ્તુ સ્વરૂપે
રે ॥ નમેા ॥ ૩ ॥ ૩ ॥ રૂપી અરૂપી જોલ્યો, વદોદય તુમે રાડ્યો રે ॥ પરપરજોદિ સમ
તણી વિમલતા શુદ્ધ નયથી વિરોધ્યો રે ॥ નમેા ॥ ૪ ॥ ૪ ॥ દાન આકાંક્ષા નિકાળુ કરી, ભાવ
દયા પ્રગટાવી રે ॥ તીક્ષ્ણ શ્રુતિ અતિ યાનની, તેદિજ અનુસરવી રે ॥ નમેા ॥ ૫ ॥ ૫ ॥
સુમતિ નારી વરિયા તુમે મુખો મમતા સમ રે ॥ પુણ્યવિમલ સુતિ ધરી, પરમાનંદ ધન
રમ રે ॥ નમેા ॥ ૬ ॥ ૬ ॥ છતિ ॥

॥ અથ પાર્શ્વગિનિ સ્તવન ॥

॥ પાર્શ્વનાથ જમણે તણો, વસ્તુ ધમ તે કેમ જોવાય રે ॥ આતમ ધમની વિમનતા
નિમલતા કેમ કહેવાય રે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૧ ॥ ૧ ॥ ક્ષણિક મમકિત પ્રગટનું, કારણ કાર્ય સમદાને
રે ॥ ધ્યાન ગુણે આરોહતા, સમભિરૂદ નય શુદ્ધ લેવાને રે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૨ ॥ ૨ ॥ સાધનન પદ
રિયતિ નિહા, નિરાલબ્ધ રૂપાલીત રે ॥ એવજુતે સિદ્ધ દુએ અજ્ઞાતમર પદની પ્રલીત રે
॥ પાર્શ્વ ॥ ૩ ॥ ૩ ॥ જિન પદાવળિત આતમા, જ્યોતિનય જ્યોતિ સમાય રે ॥ અવ્યાખ્યા
રિયતિનથી, એ આગમ પ્રમાણુ જમાયરે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૪ ॥ ૪ ॥ સસાર માદે રહ્યો ધમ,
ધ્યાન જે એછીયરે ભાવે રે ॥ તેદને યુક્તિ છદા જાણીયે, અનુભાન પ્રમાણુને દાવે રે ॥
પાર્શ્વ ॥ ૫ ॥ ૫ ॥ આધારાધ્યેય સ્વરૂપથી, વાદ વિવાદ ન રાય રે ॥ શાસ્ત્ર અધ્યાત્મ રચિ સધે,
જસુ પાર્શ્વે હૃદય રણા હોય રે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૬ ॥ ૬ ॥ યુક્તિ જાણી જે આદરે આસ્તિ નાસ્તિ
જો ॥ રે ॥ મુક્તિ જાણકતા ત્ર્યોમથી યદ વ્યક્તિ કદાચ અચ્છે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૭ ॥ ૭ ॥ તત્તુ
અપેક્ષિકે યદ વ્યક્તિતા કતા ભાવે સમાય રે ॥ તેમ કારક શુદ્ધ પ્રયોગથી જ્યોતિ શ્રુતિ
અનુભવ રે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૮ ॥ ૮ ॥ વૃણમા જેમ ધૃત શક્તિ કહી નેમનય અરો જ્ઞેતા રે ॥
તેમ સત્તામા પારસ પદ્યે તે સચ્ચ નયથી લેતા રે ॥ પાર્શ્વ ॥ ૯ ॥ ૯ ॥ શુદ્ધ નયે આરોહતા,

તુરિયા શુદ્ધધ્યાને કહેવાય રે ॥ વસ્તુ પૃથક્ વિચારતા, બેઠથી અબેદતા થાય રે ॥ પાર્શ્વ૦
 ॥ ૧૦ ॥ તિગ ત્રહી અલિગ પડે રહે, તસુ સાધન શુદ્ધતા હોય રે ॥ જેમ કતકથી જલમન
 મિત્રતા, પ્રયોગ થકી શુદ્ધ જોય રે ॥ પાર્શ્વ૦ ॥ ૧૧ ॥ રજ્યજીને કૃષ્ણ કરી માનીયે, જિહ્વા
 લગે અધકાર દેખાય રે ॥ આપ સ્વરૂપ વિચારતા વિભાવ પરિણુતિ વિદાય રે ॥ પાર્શ્વ૦
 ॥ ૧૨ ॥ અન્ય કહે તે ખર નૂગ પડે, જયુક સિદ્ધ ન કહાય રે ॥ જડ જયુક પડે જ
 ધીયે, ચેતન સિદ્ધ શક્તિ લહાય રે ॥ પાર્શ્વ૦ ॥ ૧૩ ॥ કચન પીતલનવિ હોવે, રત્ન
 કાચ કેમ થાય રે ॥ બિન લહી પ્રતિભાસથી, દેખે નિજ આતમ રાય રે ॥ પાર્શ્વ૦ ॥ ૧૪ ॥
 ચાન દશન ગુણિ જહા હુવે, વૈરાગ્યે નિરપક્ષતા સાધે રે ॥ પુણ્યવિમનસુરિ તરવથી, પર
 માનક ધન વાધે રે ॥ પાર્શ્વ૦ ॥ ૧૫ ॥ છતિ ॥

॥ અથ મહાવીરજિન સ્તવન ॥

॥ ચરમજિનેસર નમીયે રે, હો મનમોહન વીર પ્રભુ ॥ પ્રભુ દશનથી હુ મ ગમીય
 રે ॥ હો મન૦ ॥ અમે ધ્યાન તમારૂં ધરીયે રે ॥ હો મન૦ ॥ જેથી વિચિત્ર સેનને વરીય
 રે ॥ હો મન૦ ॥ ૧ ॥ તુમે ત્રિશક્તિ કુન અણુવાદ્યુ રે ॥ હો ॥ તુમે જાતુ તીરથ પાવતુ
 રે ॥ હો ॥ તમે લોકાના ઊચોત કીધા રે ॥ હો ॥ હવે મહારા કારજ સીધા રે ॥ હો ॥
 ॥ ૨ ॥ સોહમથી દુપસહ સુધી રે ॥ હો ॥ સહસ્ર એકવીશ વર્ષની બુદ્ધિ રે ॥ હો ॥
 દુઝાઅવસર્ગિણી કાત રે ॥ હો ॥ નિર્વહેગે દુપમ આર રે ॥ હો ॥ ૩ ॥ તુમ આગ-
 મથી શુદ્ધ યાતુ રે ॥ હો ॥ એ અવસર લહી મન ભાતુ રે ॥ હો ॥ ચઢ અપુરોગ નિ-
 હાર્યુ રે ॥ હો ॥ ચાન ઇષ્ટો કર્મ પ્રભુરૂ રે ॥ હો ॥ ૪ ॥ મિથ્યા મતે હવે નહીં લક્ષ્ય રે
 ॥ હો ॥ આતમ દષ્ટેથી વિચાર્યુ રે ॥ હો ॥ સાત નમ સમજગી પ્રભાલે રે ॥ હો ॥
 અગોપાગ વખાલે રે ॥ હો ॥ ૫ ॥ ભાવ નિષ્કેપે રાચી આરાધે રે ॥ હો ॥ દ્રવ્યાસ્તિક ૫
 વૈયાગિત સાધે રે ॥ હો ॥ મુવ ગૌણતા મુખ્ય સ્વભાવે રે ॥ હો ॥ ૬ ॥ છતિ છતા સદ્માન
 રે ॥ હો ॥ ૬ ॥ પાપ પુણ્ય પૃથક્ કલિયે રે ॥ હો ॥ તેદશુ નહી નેહ નિરવકીયે રે
 ॥ હો ॥ અઘાય પુન દોષ કહીયે રે ॥ હો ॥ પથુ વ્યવહારે બિન લહીયે રે ॥ હો ॥ ૭ ॥
 એક જાત માત વિપ્રને સોધ્યે રે ॥ હો ॥ તેણે માસ મદિશ જુકર્યો રે ॥ હો ॥ અ-
 ડાન નીચ કર્મ તે કીધુ રે ॥ હો ॥ તેણે શુભ અનુભ દલ લીધુ રે ॥ હો ॥ ૮ ॥ બધ
 અનુષ પરિણામે રે ॥ હો ॥ અનિયત્કરણ ને ધામે રે ॥ હો ॥ યોગ સહિત અયોગી
 કીધે રે ॥ હો ॥ દોષ પ્રકૃતિ સમ સિદ્ધે રે ॥ હો ॥ ૯ ॥ પડયુજી હાણી જલ્દિ લખીયે રે
 ॥ હો ॥ અચર લધુ વ્યવસાયે રે ॥ હો ॥ કામ લહી શુદ્ધ ઊપાદાને રે ॥ હો ॥ સૂક્ષ્મ
 સુવત્તા અનુમાને રે ॥ હો ॥ ૧૦ ॥ ગુણી જનને સુગુણી મલવે રે ॥ હો ॥ આનંદ
 અધિક તિહાં કવે રે ॥ હો ॥ અમે તક્તિ તુમારી ગવેથી રે ॥ હો ॥ તો લબ્ધિ સિ-
 દ્ધિ અમારી ચેગી રે ॥ હો ॥ ૧૧ ॥ જડ આવે જડ બધે રે ॥ હો ॥ ચેતન ચેતન
 અબધે રે ॥ હો ॥ ભામે અક્ષતા આતમ કહીય રે ॥ હો ॥ તો આપ સ્વરૂપ સદજ
 લહીયે રે ॥ હો ॥ ૧૨ ॥ નિજ નિજ દેનાવગાહી રે ॥ સ્વજાતિ વિજાતિ ન યાદી રે
 ॥ હો ॥ સ્વચુજી વિચુજી નમિ હોવે રે ॥ હો ॥ તે તો રાજનીતિશુ જ્યેવે રે ॥ હો ॥
 ॥ ૧૩ ॥ અતરમુદ્ગર્ મને રે ॥ હો ॥ ઋણિત ક્રિયા સાધે આવે રે ॥ હો ॥ સદ્ગુ ૬

બનો ભણુ તે આતમ રે ॥ હો ॥ નિજ આસ્વાદે ભુક્ત તદાતમ રે ॥ હો ॥ ૧૪ ॥
 તપમનઃ કથુ પોસાગારે રે ॥ હો ॥ વિશાલ સૂરિપદ ધારે રે ॥ હો ॥ ૧૫ ॥ સોમસરિ
 મુનીન્દ્ર રે હો ॥ ૧૬ ॥ આખ પ્રગટી જગત્કર રે ॥ હો ॥ ૧૭ ॥ આનંદવિભસૂરિ રાખ
 ॥ હો ॥ તસ પાદે દેવેન્દ્ર સોહાયા રે ॥ હો ॥ તત્ત્વસૂરિ તિલક નદાયા રે ॥ હો ॥ ૧૮ ॥
 નહ પુણ્યસૂરિ આયા રે ॥ હો ॥ મન ॥ ૧૯ ॥ ઈ ॥ ઇતિ શ્રી પુણ્યનિભલ સુરિપૂત ન
 ગુણિ શતિજિનસ્તવનાનિ સ પૂર્ણાનિ ॥

॥ અથ પ્રથમ પદ ॥

॥ આતમ અનુભવ પ્રગટ ભયો જન, મોહકી કીખન મતિ ॥ પ્રસન્નધારા વહે જન
 અનોપમ, વા વડવાનવગે કૌન મતિ ॥ આતમ ॥ ૧ ॥ જનુ લો મન બસ મુલી હોવત, તુ
 હો ન જનના સોહી ॥ બજના રવરૂપ નિજ દષ્ટે વિચારી, સીચીયે ॥ ૧૬ ॥ તેવ કાહી ॥ આ
 તમ ॥ ૨ ॥ વમતવદન ભયો જીત સુધારસ, ચિતામણિ ચિત ચાહ કરીરી ॥ ઇતિ ॥ મિ
 તામણિ પુણ્યસૂરિશુ, પરમાનંદ મન પદ વરીરી ॥ આતમ ॥ ૩ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ દ્વિતીય પદ ॥

॥ હો આતમજી, અનુભવમાં રમતા તમને શુ યાચ છે ॥ એ તો વિષય કયાય અ
 તિ વિરૂપા છે, જગ કલક અઠવામાં ખલિયા છે, પર પ્રજ્વલિ બઠાવામાં જલીયા છે એને
 મહે પરમ સુખ મલીયા છે ॥ હો આતમ ॥ ૧ ॥ તમે નિમનકના ભોગી છો, રવરૂ
 વિવેચન યોગી છો, વલી રાગ દેષના ચૂરક છો, વરી ધ્યાનનદે પૂરક છો ॥ હો આતમ
 ॥ ૨ ॥ તમે ન્યાય અન્યાય પ્રમાણો છો, વિશુદ્ધ અવિશુદ્ધને જાણો છો, વરી કેવન લક્ષ્મી
 વિભાક્ષી છો, પરમાનંદ મન પદ વાલી છો ॥ હો આતમ ॥ ૩ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ તૃતીય પદ ॥

॥ મેરે તો એક એવ રવરૂપ સત્યાસત્ય પવાયમે ॥ એક અનંત પ્રતિરૂપ, વાગે
 યોષન શુદ્ધ છે, ભેદજ્ઞાન જગદીશે ॥ મેરે તો ॥ ૧ ॥ સદજ ભાવ જે સાંભરે, કરે
 ઊભા ધુતિ ઉંચમે ॥ આયા દૂર કરી ઈલથી, સાધ્યાત્મ ભાવમે ॥ મેરે તો ॥ ૨ ॥
 મોહ ભટ નસાડીયા, અતરમુદ્રક વિનમી ॥ મનોવમણ પુદગલ દેખી, જાગ્યો આતમ
 રામી ॥ મેરે તો ॥ ૩ ॥ મનની અપવતા રોષવી, એહિજ મહોટો ધર્મ ॥ તત્ત્વવિભલ
 સૂરિથી જલો, પુણ્યસૂરી પદ સ્વા ॥ મેરે તો ॥ ૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ ચતુર્થ પદ ॥

॥ અહો મેરે સુખાની સુગુણ સતેહી વાલમ કાઈ મિલાવે ॥ અરે દિલલાઇ દલાલ
 કાઈ એસા હે સ્વામીકુ દિખલાવે ॥ અહો ॥ ૧ ॥ રાત દીવમ મે તો જુરી ગમાયે,
 પીયુ પિતુ કટુ નહિ ભાવે ॥ જિગ્હ જલ જૂને અખ મેરી તો સુખ સમૃદ્ધિ યાવે બ
 હોતેરી ॥ અહો ॥ ૨ ॥ મહાનંદ પદના દાતા છો, અનુભવ રસના ખાતા છો ॥ નિ
 સિવાદત્તમ અશ્વ જેવા છો, મિતેવ જોતિ નિરજન તેવા છો ॥ અહો ॥ ૩ ॥ અદાને
 સેને સોનાયા છો, વિવિધ પીયુષમ સોનાયા છો ॥ પુણ્ય વિભલ પદ ધ્યાયા છો પરમાનંદ
 મિતયા છે ॥ અહો ॥ ૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ પચ્ચમ પદ ॥

॥ તું મોહે કાયક સતાવને લગી ત્રી ગતિ તોસે હમેરી સેજે, નિગોએ ગિતી ॥ તે
રી ખાતમે રહું જોગ યુગ, તો સમતા સખી જાવે વિહરી ॥ તું મોહું ॥ ૧ ॥ તું સગ
તે રહો આર ગતિમે ચેતના, નિજ શુદ્ધિ ખિસારી પરભાવ કમાઇએ ॥ પુણ્યવિમુક્તસૂરિ
પિયુ આવે છે અખિ, અનુભવની સેજે રમજે વિગોની ॥ તું મોહું ॥ ૨ ॥ ઈતિ ॥

॥ અથ નેમજિન સ્તવન ॥

॥ સમુદ્રવિજય સુત સુદર રે કાઇ, ખાતા રિવાદે લાવ ॥ પ્રીતમ પાતળીયા ॥ માતો
અમારી નીનતી રે કાઇ, કરશ્યા કરીને કૃપાલ ॥ પ્રીતમ ॥ ૧ ॥ તોરણથી રથ દેવવી રે કાઈ,
ગુ આ પા મહારાજ ॥ શ્રી ॥ જનક જનમા આપણી રે કાઈ, ધણી વધારી જાજ ॥ પ્રી
॥ ૨ ॥ ધનદેવ ધનનતી બન બળી રે કાઈ પોયો પરિગન પ્રીત ॥ પ્રી ॥ મુજ મદિર
પાવન કરો રે કાઈ, આખી રસની રીત ॥ પ્રી ॥ ૩ ॥ નર વિ ભક્તિ બનાવીને રેલુ તો,
કર તુમારી સેન ॥ પ્રી ॥ અગે તુમારા દામડા રે પ્રજા તુમે અમારા દેન ॥ શ્રી
॥ ૪ ॥ મુખ મટકે જગ વસ કરો રે કાઈ, દ્રગ લટકે હરો મન ॥ પ્રી ॥ ધરમા હુ મૂતી
કરૂં રે માહાકરૂં, બિરહે દાઢે તર ॥ પ્રી ॥ ૫ ॥ રાત ન આવે નિદ્રડી રે તો, રહું છુ નિલ
ડોસ ॥ પ્રી ॥ દિવમે ન લાગે જૂખડી રે મઠ, નહોં પાણીયુ પ્યાર ॥ શ્રી ॥ ૬ ॥
હુડી કરી કુદી ચરો રે મુને, છટકી દોષો છેલ ॥ પ્રી ॥ ૭ ॥ બીમજા પાન તણી પડે રે કાઈ,
નાણો મુજ પર નેહ ॥ પ્રી ॥ ૮ ॥ વિરહ બધા પીડે ધણુ રે મુને, જાણે તે કિરતાર ॥ પ્રી ॥
મોહવરો એમ બોલતી રે કાઈ, મોહોતી પ્રીતમ પાસ ॥ પ્રી ॥ નિમોહી સયમ મૂઢી રે
કાઈ, પામી કેવલ આસ ॥ પ્રી ॥ ૯ ॥ અચૂત પં રાણુ વરી રે પીયુ, નેમનાથ જુ સગ
॥ પ્રી ॥ એ અવિચન જોડની પ્રતો રે કાઈ, નદે નિત્ય નિલ રગ ॥ પ્રી ॥ ઈતિ સ્તવન ॥

સમાપ્ત

જ્ઞાન સમો કોઇ ધન નહી, સમતા સમો નહી સુખ, જીવિત સમ આશા નહોં, લે જ
સમો નહી કુખ ॥ ૧ ॥

ભાવના

પ્રજુ દરાન સુખ સ પદા, પ્રજુ દરાન નનનિધ પ્રજુ દરાનથી પામીએ, સકળ પદારથ સિદ્ધ
ભાવે જિનવર પૂજાએ, ભાવે દોળે દાન, ભાવે ભારના ભાવિએ, ભાર કેવળજ્ઞાન ૨
જગનવાધાર કૃપાવતાર, દુવાર સસાર વિગર વૈવ, થી વીતરાનો હુદિ મુક્તિ
ભાવા, દિગ્ગ પ્રભો વિશ્વવ્યાપિ કિચિત્ ॥ ૧ ॥

દેખીરે અદ્ભૂત તાલર રૂપ, અચરિતે ભવિકારથી પં વરો, પ્રજુ તાડારી ગત તું
જાણે હો દેવ, સમરણુ બજ લે કે વાયક જસ કહે ૧

વાડી ચપો મોરીયો, સોલન પાખડીએ પાત્ર ત્રિનેશ્વર પૂજ્યે પાયે આમળાએ ૧
 ૨લા ફેરે બાગમે, બેઠે શ્રી જનરાજ, જેમ તારામાં ચદ્રમા, તેમ શીએ મહારાજ ૨

લાવણી

તું આકલ્પી રૂપ સરૂપી, પરમાનંદ પદ તું દાઇ, તું સકર બ્રહ્મા જગદીશ્વર, પીત
 રામ તું નિરમાઇ ૧ અનોપમ રૂપ દેખી ગુજ રીએ, સુરનરનારી દેવદા, નમોનિરજન
 ક્ષિપતિ સેવિત, પાસ ગોડીયા સુરકંઠ ૨ કાને કુડળ સિર છત્ર મિરાળે, ચતુ દીપ
 નિરધારી, અદ્ય બીજેર દાઇ સોદીએ ગુપ વહે સદુ નર નારી ૩ અગ્નિ કાષ્ઠસે સપ
 નિકાશ્યા, મન સુનાયા બહુ ભારી પુરવ જ મક્કા વૈગ ખોલાયા, જલ બ સાયા શિરધારી
 ૪ જળ બ્યારી પ્રભુ નાકે અડીયા આસન કપ્યા નિરધારી નામ નામની છત્ર ધરે છે,
 પૂરે જન્મકા ઉપકારી ૫ રૂપનિઝ્ય કહે સુણ મેરી લાવણી એસી શોભા બહુ સારી
 માત પિતા બાધવ સદુ સાથે, સજન લીધાં નિરધારી ૬

આતુ અદ્યપદ ગિરનાર, સમેતગિખર સેતુએ નાર, પચ તીરથ એ ઉત્તમ ધામ, મોક્ષ
 ગયા તેને કર પ્રણામ

શ્રી સિદ્ધાચલનુ સ્તવન

દોહા

અકેકુ ઠમણુ બરે સેતુજન સાતુ જોવ નયમ કહે ભવ કોડનાં, કર્મ ખપાવે તેહ ૧
 સેતુજન સમેા તીરથ નહી, નયમ સમેા નહી દવ જાતમ મરખા સુર નહી, વળી વળી
 વડુ તેહ ૨ સિદ્ધાચળ સમરુ સદા સોરઠ દેશ મોખર અતુપ જનમ પામી કરી, વડુ
 પાર હમર ૩ સોરઠ દેશમા સચચો, ન ચદયો ગદ ગિરનાર, સેતુજ નદી નાલો ન
 રી, તેનો એજે ગયો અવતાર ૪ સેતુજ નદીમાં નાલીને મુખ બાધી મુખમશ, દેવ
 યુગાદ પૂજ્યે આપી મન સતો ૫ જગમાં તીરથ હો વડા, સેતુજે ગિરનાર, એક
 ગદ નયમ સમેાસયા એક ગદ તેમકુમાર ૬ મિદાચળ સિદ્ધિ વયા, મુનિવર અ
 નતિ મોઢ ન્યા મુનિવર મુગતે ગયા, વડુ એ કરનેક ૭ છપ્પત્ત ઉપર છ ગયા સાબળ
 ધરતી નાર, જેણે સેતુજે બેગ્યો નહી, તેનો એજે ગયો અવતાર ૮ સેતુજ્ય ગિરી
 મ.જો, મરુદેશીનો નદ, જુગલા પન નિચારકો, નમો યુગાદિ જિજ્ઞુસ ૯

બુદ્ધી બુદ્ધી સભાઓમાં ગવાતા નાટકના રાગનાં

ગાયનો તથા સ્તવનો.

પ્રાર્થના

રાજા હુ મે કામકા. એ દેવી.

પ્રથમ હુ મે સદા નમુ, હાથ જોડકે તારા ચોરીએ જિવન દે મને એ સ
જ્ઞાત ૧ નામ અભિજિત સમય અભિનંદન, જોર મુનિ જિવન દે મને એ સ
અદ્રષ્ટમને, લગન લગી હે આજ ૨ સુવિધિ સીતળ દેવદાસ દે મને એ સ
નાથ, વાસુપૂજ્ય મિત્ર બારમા, વિમલ અનન્યાથ ૩ હવે દે મને એ સ
અર મલ્લિ મહારાજ, મુનિમુનિ તમિ નેમણ, પાસ દે મને એ સ
નિધાન, પૂરો મનની આરા, કરજેડી હુ મે માવના, મદ દે મને એ સ

૨

અભિનંદન

નારિન પામે અધકાર, જાન તેવી રીતે પ્રમે મળ્યાથી, રહે ન કંઈ લગાર. જાન
 મોગ વેર્યા અતે રવાથી તારથી તમે નિરધાર જાન નો હવે તાને કારણ નિનઇ, ધણી
 કરા હો વાર જાન પેમ નજરથી દીન દયાણુ કરશે અમ ઉપગાર જાન ગુન થ
 રણાએ થીત નમાવી નમીએ વાર હજાર જાન દાન દયાના માગ મળી સહુ વહે
 વાર તાર જાન કરજોડી પ્રમ પાને ખાને, આપો તિવસુખ સાર જાન

૪

(નાથ કેસે ગજકો બધ હોડાયો એ ગગ)

પરમ પ્રભુ તું છે પરમ ઉપગારી, નમે હુર અસુર નર નારી પરમ સચ્ચિદાનંદ મોહન
 મૂર્તિ, ભવિ મય ભજનકારી, કરમ વિનાથી તું અવિનાશી જગતમા દુઓ જયકારી, પ
 રમ નહ તું છે પરમ ઉપગારી નમે ૧ કર હવ જોડી પ્રમને નમે છે, મુનિવરને
 બ્રહ્માચારી શ્રદ્ધા રૂપી નીરમા નિત નારી, જે જને મક્કિત વિનારી, પરમ પ્રભુ તું છે પ
 રમ ઉપગારી નમે ૨ તે જનના મનસાગિન પૂરે, સમાર સાગર તરી, નિનમણી
 દરશન દાસ ઈચ્છે છે, આપો ગિવ સુમકારી પ મ પ્રભુ તું છે પરમ ઉપગારી નમે ૩

૫

કામ છે દુષ્ટ વિકારી એ રાગ

શી મતિ યાતે હમારી હા હા રે પ્રભુ ની મતિ યામે હમારી, ચાર દુટ મારી કેડે
 પડ્યા છે કોષ માન મોહકારી હા હા રે વળી માવા મારે છે મુ રને, વેરી એ અમ કેલ
 ભાગી હા હા રે તે કારણ પ્રમ મરણે આવી રીનતડી અરધારી હા હા રે પ્રમ વિના
 તે સર્વ દુટો જાયે કેમ નિવારી હા હા રે આ જગતમા દેવ ધણા છે બ્રહ્મા કૃષ્ણ મોહારી
 હા હા રે ખીર પેમબર ને વળી માના જોવા જગતમા ધારી હા હા રે તે સર્વમા પ્ર
 જને હેમુ ગણુ યુષુના બહારી હા હા રે પ્રમ વિના દુએ નવી રસમી, દુનિયામાં તારણ
 હારી હા હા રે માગે દયાણુ દુટોને કાઢી, દેખાડશે તિવ નારી હા હા રે દાન દયાના
 બાળ મળીને, એટલી અગર મુનરી હા હા રે

॥ શ્રી રૂપમજિનના ॥

(આહા પ્રભુ કામ છે દુષ્ટ વિકારી એ રાગ)

સરમ પ્રભુ પદપન્થ મન મોડુ, પદપન્થ મન મોણુ રૂપમ એ રેક ચોસક
 સુરવર મુગટ અરણ્ય પર ધરિ ભવ ભવ પાનિક ધોયુ પ્રભુ પદ ભવતારક દુ ખદારક, જોઈ
 જોઈ જા જોયુ સરમ ૧ પ્રેમધરી જેણે પ્રભુ પ પૂળ્યા, જ મ મરણુ દુ ખ મોણુ
 જૈન સના કેશવ જિનવર પદ ભગિ વિરે વિત પ્રોડુ અપમ ૨

૨

(ગાગ બાણકારો)

પ્રમે આગધર ઉપગારી આજ અગર મુજને હમારી મુજ વીનતી અવધારે,
 આ બળથી પાર ઉગારે રે જુઓ પ્રેમ નજરથી બાળી આજ અજા ૧ દુવો સફળ

નિન્સ તે હમારો, દેખ્યો દેહાર સ્વામી તુમારો રે, તુમ નૂરતી લાગે બાપુ પ્યારી આજ
અ-૧૦ ૨ પ્રભુ તારણદાર હો સ્વામી વળી મોક્ષ વધુના માગી રે, હો નિરાગી સુખકારી
આજ અ-૧૦ ૩ પ્રભુ અવિચળ સુખકુ આપો, નિન કુખ હમારો કાપો રે, શુ ગુવો હો
નિન વિચારી આજ અ-૧૦ ૪ સ્વામી અતરડની વાત, કહીએ તે કોને તાત રે, તુમ
વિના ન જાવે શુભગી આજ અ-૧૦ ૫ સાહેબ મરદેવી જિજ્ઞાસા, અને નાભિરાયા કુ
ળ ચદા રે, શુનદા સુભગળા નારી આજ અ-૧૦ ૬ ચક્રી ભરત બાપુમળ પુત્ર, દુગ્ધ
આપણુ વગ સુત રે, તે સર્વેને લીધા તુમે તારી આજ અ-૧૦ ૭ કેમ મૌન ધરો મુજ
વેળા, નહીં કમતા શિવપૂર ભેળા રે, રો અવશુણુ અમર ધારી આજ અ-૧૦ ૮ નવ
કરોને મારા તારા તુમે કદાવો જગત આધારા રે વળી અનેક શુભ ભકારી આજ અ-૧૦
૯ નુ જાનુ તમેને કહીયે, દાન દયા સુખનાન લઈએ રે, સ્વામી કહીયે વાર હનરી
આજ અ-૧૦ ૧૦

॥ શ્રી અજિતનાથ જિનના ॥

લલિત છંદ

અનિતનાથજી અ-૧ ઉચર, તુજ કૃપારકે ભવનિવિ તર, તારણ આપીયા દાસ આ
સમે, વિનયથી વિનુ વદીએ અમે ૧ વિનયથી ચળા વનિતાના પનિ, જનની આપના
વિજયા સતી, રમણી મુકિતથી રોજ તું રમે, વિનયથી વિનુ વદીએ અમે ૨ જય જગતપ-
નિ જન જગતીએ, બજન બકાનું ભકિત સાચીએ, તરણ તારણા તાત હો તમે, વિન-
યથી વિનુ વદીએ અમે ૩ કુમલ ચૈ કર્યા પાપ મે ધણા, કુલીન મેવતા રાખી ના
મળા, સુખ સેવથી પાપ સો સમે, વિનયથી વિનુ વદીએ અમે ૪ વિપવ વૃત્તિથી
નન ના કરવું ધન નૂતી પલું વૃણમા ધરણ, અરર દેવતા વિન ના મને, વિનયથી વિનુ
વદીએ અમે ૫ રમરણ સ્વામીનુ દુ કરે સદા, તરત ટાળશે આપ આપદા, સુરપતિ
સુ નાથને નમે, વિનયથી વિનુ વદીએ અમે ૬ જૈનની સભા જનજી જપે, અચિત
સનના પાપ તો ખપે, મમજતો નથી વદના વિધિ, વિનયી આપને દેસારે કીધી ૭

૨

દેનાનો દયાળ છોડી કોને શરણ જાઉં એ રાગ

જય ! જય ! જિનનાથ આજ, અરજ આ રિતકારો, અનિત સ્વામી સમરે સદા, વિપતી
વિહારો જય જય ૦ ૧ નમુ નમુ ભવ નિપાત, નાથજી નિવારો, કુમનિ કાપી સુમતિ
આપી, સદયા સુધારા જય જય ૦ ૨ હીનાનાથ કુખ તણો, આણુ દવે આગે, કૃપા
નિધિ ! કામા કરો, વાક જે અમારો જય જય ૦ ૩ જ્ઞાત ભગની માત તાત, તું પ્રભુ
અમારો, પાં પદમ પૂજા કરે, પાપને પ્રદારો જય જય ૦ ૪ હર અવાસ પ્રાણુપતિ,
પ્રેમની પધારો, કેલવલાન સદિત સ્વામી, જૈન સભા તારો જય જય ૦ ૫

૩

(બાનાની પત રાખ પ્રભુ તાગ એ રાહ)

નન ભગન ભગનાન, ભવિ ભગે ભય ભગન ભગવાન એ રેક અનિત જિનેશ્વર

આપ રૂપા કરી, આપો ભવ અવસાન ભવિ ૧ વૈશાખ મુત્તી ત્રયોદશી દિવસે,
અવિયા વિગ્ધ વિમાન, ઉપન્યા અયોધ્યા નગર નાયજી વિજયાકુળે શુભવાન ભવિ ૨
મહા સુ. અટ્ટગી દિન જિન જન્મ્યા, દીધા અદનક નાન ધર ધર તરીઆતોરણ
બાધ્યા, માય શુભી શુભવાન ભવિ ૩ જિતશત્રુ તૃપ આપ પિતા તે, પરીપૂરણ પુ ૪
વાન, તીર્થેકર સુત મોહ તિમિર દર, સાહિય સુરજ સમાન ભવિ ૪ તથા જગત
પ્રદે સ્વામી સમરણ મરે, ધરભે વીનતિ ધ્યાન, જૈન પ્રવતક શિવસુત કેશવ માગે કેળ
શાન ભવિ ૫

૬

(રાગ હુમરી)

જાતુ સખી જિન મદિરકુ, મે અજિત જિનદકુ ધ્યાતુ રે, જાતુ સખી ૦ એ ટેક
જિનજીસે પ્રીત લગી તનમનસે, ચરણમે ચીત નખાતુ રે જાતુ સખી ૦ ૧ અદ્ય દ્ર.પસે
પૂજ કરકે, મનવહિત ફળ પાતુ રે જાતુ સખી ૦ ૨ જા. સમુદસે પાર ઉતારે
ધતલી અરજ લગાતુ રે જાતુ સખી ૦ ૩ કરભેડી મ્હે ચ. ગોપાલ, ચરણ કમળ ચિત
લાતુ રે જાતુ સખી ૦ ૪

શ્રી * શ્રી

॥ શ્રી સમવનાથ જિનના ॥

ત્રોટક

શુભ સભવ સાહિય સેવ સત્તુ ભવ ભાવટ ભજન દેવ ગણુ જગજીવન થી
જિનરામ જયો અભિવદનથી અથ એવ જયો ૧ શત ચાર ધતુપતી દેહ સુભી, ભવિ
ભાવ ધરે કરભેડ શુભી જસ મોક્ષિત સોન કાચ સહી દય લછન લછન અદ્ય નહી ૨
મનમોહન આનંદ રાઈ સથી, દય આખ દિપે અરવિદ હથી, શુક નાજુક નાક મનોહર
૩ અધરો પરવાળ સમા વર છે ૪ ઉપદેસ રિમેય નુપા સરખો ભવનાટક સિદ્ધ પદ
નિરખો સુભીએ વિનતી જિનજી કરશે અમ સેવક સાહિયને શરણે ૪ ભવમા ભમ
તા ભગવત મલ્યા, પદ પ્રાપ્ત થયે પરિતાપ દન્યા, જગનાથક લાયક પીડ દરો શિવદાયક
સેવક સા.ય કરો ૫ કશ્ચાલિધિ કરણા કરસો અમને ભવસાધર ઉદરશી, ભવી જૈ
નવતકની વિનતી, વગી કેશવ જીન પવિત્ર થતી ૬

૨

(આઈ એમ વેગી શુક ભગાળી બાધુ એ રાગ)

સભવ સ્વામી જમ જન તાતા, બ્યાન તાત મુજ તું ભમવાન સાહિય તાર શરણુ
કરેહુ અરિહો આપો ભવ અવસાન ૧ પૂરણ આશ ધરી તું આ થો નેક નગરથી
નાય નિહાળ, નમું નમું દુજ પંચકમને, દયા કરી મુજ દુખ નાજળ ૨ વીતરામ મ
મળદાતા છે દુજને જાતુ દીન દયાગ, પાપ પ્રાતનો અત કરીને એવકને શિવ નગરી
આત ૩ અધમોદારક નરક નિવાડે, પૂરદર પૂજે ૪ પાપ જૈન સમયા દુગમે વદે
નાલુક માગે શિવપ. સાથ. ૪

૩

(છાંડ લગરવા મૂરખ મોરી બાઈ-એ રાગ.)

તારો રે સબન સ્વામી, બવોદધિ તારો રે, દ્ય કર્જોડી કહે, સેવક તમારો રે તારો રે
૧ લપટ ઝપટ ઝટ, કરમ કટક કટ, પાલક લી પરમેશ રે, પાલક પાલક પાલક રે, કેશવ
પ્રનનક વિપતિ વિદારો રે, તારો રે ૨

॥ શ્રી અભિનદન જિનના ॥

રાગ ઇદ્રિસભાનો

જય જમ વ નમ દુહનબ દરિસણ, દીજે દેવ દયાળ, હરનિશ હાજર રહુ હજુરમા,
હું કર્જોડી કૃપાળ, શ્રી અભિનદન ચદન ચરચુ, વદન કરી વિશેષ, જગદાનદન દુરિત
નિકદન, અરપો યાન બિજેશ જય ૦ ૧ ભવસાગરમા ભક્તિ વગર હું, બટકયો ભૂતી
બાન, અનુક પાથી આપો અરિદા, ભવ અટપી અવસાન, નિગોદથી નિકળી નાના દુ ખ,
નરકે સલા નિદાન, પૂરવ પ્રુ વ ઉત્પત્તી આ ભવ ભલે ભળ્યા ભગવાન જય ૦ ૨ ૫
રમ કૃપાળુ પાલવ પકડયો, ધરી ઉત્કૃષ્ટી આશ, સેવક ઉપર કરો સુદૃષ્ટિ, વિશ્વભર વિશ્વાસ,
આશ આપ તણી ઉધાપી, કરી અપરાધ અનત, નિદક ચર્ધ નિધા નિર્મયો, બહુ સતા-
પ્યા સત જય ૦ ૩ શરજો આળ્યો સાચા સાદિબ, ભવ ભાગો ભગવત, કશ્યાસાગર
કૃપા કરીને, તારો ભયક જત આતા પારપૂરણ પ્રભુ કરશે, ધરતો વિનતી ધ્યાન, જે
નપ્રવતક રાવ સુત કેશવ, નૂધે જિન ગુણ ગાન જય ૦ ૪

૨

(કાહુ શુ નસીબે દુઃખીઓ કીધો છે એ રાગ)

કશ્યા નમરથી પ્રભુ કૃપાળ, દીજીએ દરીશન દેવ દયાળ, કશ્યા ૦ એ રેક અ
મિનન પ્રભુ પાપ નિકદન, ભક્તિ યકી ભવ ભવ દુ ખ ટાળુ કશ્યા ૦ ૧ ચરણ રાચ
સ્વામી કરણ હું આળ્યો, આપ પ્રતાપથી પાપ પ્રભળુ કશ્યા ૦ ૨ ભવ ભવ ભગન
ભગન કરતા સાદિન સમકિત ગુપ્ત અજવાળુ કશ્યા ૦ ૩ જનપ્રવતક રાવ સુત
કેશવ, નહાલ યયો પ્રભુ મુખકુ નિહાળ્યુ કશ્યા ૦ ૪

૩

રાગ ઇદ્રિસભાનો

નિત્ય નિકદન ભવ ભવ ભગન, પરમ જિનેશ્વર રાય, સવર નદન શ્રી અભિનદન,
કચનવરણી કાય ૧ માન સિદ્ધાથી ભયા પ્રભુજી, સિવમુખના દાતાર, માધ દુકલ
ખીજ દિન પ્રભુ જનમ્યા, રવિ સમ તેજ ઉદર ૨ નગરી અયોધ્યાનો જિન સ્વામી,
અવિમુખ લછન પાપ નિવછન નિરામય જિનના, આખડળ ગુણ ગાય ૩ જમ દિ
તકારી જમ ઉપગારી, અગણિત ગુણના ગામ, આશુકવિજય નમે પદપકમ, દેજો સિ
વપુર ધામ ૪

(પૂર્ણ થયો છે એક સંજ્ઞાનો એ રાગ)

ચદ્રપદ બગવાન, સેવો ભવિ ચદ્રપદ બગવાન, એ રેક ચેતર વદી પચમી
દીન ચવીયા, શુભ વિજયત વિમાન સેવો. પોત વદી બારસ દીન જનમ્યા, ચદ્રપુરી
શુભ રથાન સેવો. લક્ષ્મણા જનની જ્યા પ્રભુ રાત રાત નિદાન સેવો. મહા-
સેન નરપતિ રથુના પિતા પરિપૂજ્ય પુ વચાન સેવો. ઉકુપતિ લખન પાયા જિનજી,
કાયા હંકુ સમાન. સેવો. દીક્ષા લઈ રથ કેવળ પાયા પામ્યા શિવપુર રથાન સેવો.
જેનસમા મુનિ ભાષિકે માગે, આપો કેવળગાન સેવો.

॥ શ્રી સુવિધિનાથ જિનના ॥

(રાગ કડ્યાણુ)

શ્રી જગતપતિ પ્રભુ વાર કુમતિ, પાર તાપ કાપી આન મુન સુમતિ એ રેક
બજન તારણ દુખ વિતારણ, નિરમ નિતારણ દેવ, મુકિતકારક ભરિ બચવારક, વાસવ
મારે મેવ. શ્રી. ૧ જગ જન રજન ચલ ચીતર સુવિધિનાથ બગવાન, વામા નલ
દુરિત નિકલન આપો શિવજી દાન. શ્રી. ૨ મુખી નરપતિ કુનતમી પતિ હંકુ નિમળ
કાપ અવિચળ ધામી શુણુ શુણુ મામી, વન કરીએ પાપ. શ્રી. ૩ પરમ દયાળુ પરમ
જિનેશ્વર સંકળ દેવ શિરતાળ બવ રતનાકર પાર ઉતારી સારા કિકર કાળ શ્રી. ૪
જેનપ્રવતક મડગ વડે અવિરત પદ ભરવિહ, ભાષિકને અમૃત પદ આપો, અરિહા કુ
રાગ કદ શ્રી. ૫

॥ શ્રી શીતલનાથ જિનના ॥

રાગ બનઝારી

હે શીતલનાથ જિન પ્યાર, મુજ સાદીન મોહનગારા રેક તુમે નદા દેવીના જા-
યા, શુભ માથ માસમા આયા, વદી બારસ જ મ તુમારા મુજ સાદીન મોહનગારા હે
શીતળ. શુભ માથ વદી પ્રભુ પ્યારે, ક્યો નિદા ઓચ્છવ પ્યારે ધન્ય દિન તે મગનકારા,
મુજ સાદીન મોહનગારા હે શીતળ. તુમ બદીલપૂરની માલી બની સમા અતિ શુભ
લાલી મળ્યા સાધુઓ વીસ હજારા મુજ સાદીન મોહનગારા હે શીતળ. વળી ગણ
ધર એક ને એકી, તેની ચૂટી બદલ જેસી વળી શ્રાવક સાથ અપારા, મુજ સાદીન
મોહનગારા હે શીતળ. પ્રભુ પોત તજો દિન સારો, વદી ચૈતશ મગનકારો, પ્રભુ કે
વળવાન સુધાયા મુજ સાદીન મોહનગારા હે શીતળ. હું વળી પૂજન કરવા આવું શુભ
કેસર ચંદન લાડુ, વળી પુષ્પ અને ફળ પ્યારા મુજ સાદીન મોહનગારા હે શીતળ.
પ્રભુ જાનોદષ ડહુ આવે, શીરા વાહોનાન નમાવે હો શિરમણી આ વારા, મુજ સાદીન
મોહનગારા, હે શીતળ.

૨

(પત્તા મુજકુ ચોરીકા બિલકુલ મીલા હે એ દેશી)

શીતલ જિન આગ્રે ચરણુ તુમારે, બવ દુ ખ તાપ મિટાવો હમારે શીતળ૦ ૧
દરદર નદન જગ સહુ વરન, નદાદેરી પ્રભુ માત તુમહારે શીતળ૦ ૨ કચન વરણુ
કાપે નેલુ ધનુપરો, દેખત આનંદ વિચન વિદારે શીતળ૦ ૩ શિરચુખ દાયક સપતિના
યક અતર રિપુડા દૂર નીવારે શીતળ૦ ૪ શ્રી જોનોદય ગાયન મહાળી, ચક ગોપાલ હમ
સરણુ તુમહારે શીતળ૦ ૫

॥ શ્રી શ્રેયાસનાથ જિનના ॥

દીનનો દયાલ છોડી કે ને શરણુ જાઉં એ રાગ

જિનપતિ શ્રેયાસનાથ અરજ આ સ્વીકારો એ ટેક તરણુ તુંજ રમણુ કરું ચો
ગતિ નિવારો જિન૦ ૧ ચરણુ શરણુ કરણુ આગ્યો બવ સમુદ્ર તારો, જનમ મરણુ
દુ ખ મુખ જિનજી વિદારો જિન૦ ૨ જમત બ્રાત તાત સ્વામી દાસ છુ તમારો, નમુ
નમુ નમુ પ્રભુ અવ સમૂહ વાગે જિન૦ ૩ આર કરમે મેં ઉથાપી આણુ જે હમરો,
દિન દયાળ છોડો હવે નથી હું છોડનારો જિન૦ ૪ મોક્ષ સાત સ્વામી પ્રેમ્ય કાજ સારો,
માણિકવિજય સહીત વિશુ જૈન ગોષ્ઠી તારો જિન૦ ૫

॥ શ્રી વાસુપૂજ૦ જિનના ॥

(રાજુલ કહે નાથ ગયે સાથ પરહરી) એ રાગ

વાસુપૂજ્ય સ્વામી જિન વિશ્વ તાત રે, બવાખિંધથી હતારી આપ મુક્તિ સાત રે ૧
વાસુરામ નદ આપ છો કૃપાત રે કૃપા કરી નિશ્ચય દુ ખને પ્રગલ રે, ૨ પૂરણુ પુ થધી
મળ્યા મહેશ આજ રે અજ સુખીને કરો સેવક કાજ રે ૩ જમતપતિ અનત શક્તિ
માનવાન રે, અહનિશ હુ કરું છુ તુજ ચુલ ગાન રે ૪ પ્રેમથી પ્રણુ પૂજુ પાદ પદમ
રે, માણિક જૈન ગોષ્ઠી માગે સિત સદા રે ૫

૨

રાગ ઈંદ્રસલાનો

પ્રહ છઠી મે સદા નમુ રે, વાસુપૂજ્ય જિનરાય, પારમા તીર્થકર સ્વામી, વદુ ચીરા
નમાય ટેક કાજ અનતો હું ભમ્યો રે, નરક નીમોદ કે માપ અમ પ્રણુજી મે શરણે
આયો, રાખો તુમ મોરી લાજ મેર શિખર મિદાયમ કાર, નવરાત્રે જિન જા કેસર અ-
દન બરી કમોલી આમી રચુ મહારા ૧ ૨ જૈનપદિકામક મ નામ નામ જીત રસાંજી
પ્રણુજી તમારુ નામ જપતા, હોવે જય

રાગ ઇંદ્રમબાનો

હું પાપી પૂરો પ્રજુષુ મેરો હે યશુ પરમ કૃપાળ, સદમાયે સમરૂં શિવમુખ સેહેને,
આપુ સતુ કુ ખ દાગે મન નિરમન નવ રાખી નિત નિત નિરખો નાથ નિદાળ, આ
ભાગ્યહીન ભમરો ભગતી બૂલો, બટકો બૂ કાળ જગ તેજ જિન જમ માય જાણુ જિન,
વાસુદેવ જગપાળ, મુક્તિ રમણીને વરીયા ૧ રમીયા રાસ રસાળ, અનત આનં
અનત શક્તિ, અનત શુભ અજવાળ, દોહત કહે દિન દિન દેખે દરિદ્રાણુ, દાન હે દીન દયાળ

॥ શ્રી વિમલનાથ જિનના ॥

(નાથ કેસે ગળકો બધ ઓડાયો—એ રાગ)

વિમળ પ્રજુ તુ છે જગત ઉપગારી તું છે જગત ઉપગારી નમે નિદા દિન માનવ
નારી વિમળ—ટેક અટ કમ જિન દૂર કરીને, તું તયો ભવ ભારી કું તો યશુ ભવ
સિધુ બૂડયો, કમ કરી બહુ ભારી વિમળ યશુ તું છે જગતઉપગારી નમે ૦ ૧ પૂરવ
પુ પે તુ જિન મળ્યોયો એવ કહે એક તારી કિકરને પ્રજુ મેહેર કરીને સમ કમ કમ વિદારી
વિમળ પ્રજુ તુ છે જગત ઉપગારી નમે ૦ ૨ નાંક નિકલત ભવ ભવ ભજન તું છે
પરમ મુખગારી જેન સમા મુનિ માલોક વહે દેખે રિજુ દાનનારી વિમળ યશુ તું છે
જગત ઉપગારી નમે ૦ ૩

૨

લલિત છંદ

વિમલનાથજી મુખ્યએ તમે, અરજ આજ તો ઉચારીએ અમે અજરનાથજી ત્રિજગ
તપનિ દિન દયાળ તું આપ સન્મતિ અહનિશ તાહરો જાપ જાપિએ તુજ કૃપા થકી
દુખ કાપીએ, સુમદ જિનજી વાર કુ પ્રતિ દિન દયાળ તું આપ સન્મતિ પરમ ભાવથી
વરીએ તને ભવ સરિવપતિ તાર દાસને વિતુ નિરાસને મુજ કૃપતિ દિન વાળી હું
આપ સન્મતિ જગતમા ધણા દેર તો ભમે તુર વિના યશુ મુજ ના મમે જિનપતિ
થકી જાપ વિપતિ દિન દયાળ તું આપ સન્મતિ ચરણ પગની સેવના કરે બન સમુદ્રથી
પાર ઉતરે, હવે ધારએ આશુક વીનતિ દિન દયાળ તું આપ સન્મતિ

— * —

॥ શ્રી અનતનાથ જિનના ॥

સ્વામીનાથ, સ્વામીનાથ, સ્વામીનાથરે, એ દેશી

અનતનાથ : અનતનાથ અનનનાથરે આપ છે અનત મુખી મોત સાથ રે એ
આકર્ષી ૧ આવજ વડી સમગીએ ચડી સ્વામ રે પ્રાણત દેવતોકથી અરોધમા કામ રે
આપ છે ૨ વડિ વૈશાખ તેરને જ મ થાય રે, નદીયરે જોતોવ કામ ઇંદ્ર જાય રે
આપ છે ૩ સિદ્ધસેન તાન પ્રજુ, સુવસા માન રે, રેવતી નક્ષત્ર સમ પ્રજુ જાત રે આપ છે ૦

૪ લછન દીયાણા તણું મીન રાસ રે, ધનુષ પચાસ દેહમાન, બમ વિખ્યાત રે આપ હો
 ૫ નીત લાખ વર આયુ પામી સ્વામ રે, રાજકાજ ભોગવીયું, પ્રભુ અકામ રે આપ હો
 ૬ વહિ વેરાખ ચતુરતિ, મન લલાત રે, સદમ સાધુ સાથે રક્ષ અશોક કલાત રે આપ હો
 ૭ દીક્ષા તિથિ એજ તિથિએ, કેવળ યાત રે દેશના મુખી જનોના કષ્ટ ભાત રે આપ હો
 ૮ નમેતસિખર સતેષયુ એક માસરે, ચૈત્ર મુદિ પચમીએ મોક્ષરાસ રે, આપ હો
 ૯ માનવવંતક મડગી, શુભ માય રે, સન શી ધો ાઝ તલો વહિત પાય રે આપ હો ૧૦

૨

અરે લાલદેવ ધસ તરફ જલદી આવ એ દેરી

નમું હું કરો રે કૃપા જિનતાય, દીયો સેન આજે અતિ સુખકાર, ન રૂપ સ્વરૂપ ન સો
 જ ન માન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૧ કરી પાપ દૂરે વર્ષા સિવનાર, હવે રાજ
 ગજેશ્વર મુજ તાર ક્યાતુ જિનદા ક્યાના નિધાન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૨
 ક્યા મે અનતા નહિ જવાય પાર, બરી પાપ પેગી ન કોવો વિચાર, નહીં દિન એકે ધનુ
 ટુજ ક્યાન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૩ ભગ્યો ભૂતલે હું સુણો આજ વાત, બન્યો
 રાય રાક અનતીજ ભત નહોં ધર્મે મંહુ નહોં શુભ દાન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન
 ૪ કરી પ્રેમ પૂરો હું આજોજ આજ જિજ્ઞાસા હવે હું સુધારોજ કાજ, કઈ રાવ જે હું
 દીયો આન કાન ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૫ જિજ્ઞાસા જિજ્ઞાસ જનુ નામ હું, કૃપાનાથ
 આજે દીયે સાય તું, નહોં અથ તારા વિના ગુણવાન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૬
 નમી કોઠ વારે વહે વાડીલાન, દીયો સ્તવમાળા વડે સિવમાળ, સમા જન ગાવે પ્રભુ શુ
 માન, ચિદાનંદ રૂપ નમે બાળમાન ૭

— * —

॥ શ્રી ધર્મનાથ જિનના. ॥

(રાગ એખાહરણનો)

સુનો ધર્મપ્રભુ જિનનાથ, એક અરજ કરે સુખકદા, પ્રભુ તું અગ્રણીત શુભ જ
 િયો વિષ્ણુ હું અવધણો દરિયો ાણુ છુ સિવરામા રંગી, વિષ્ણુ હું ભવસિદ્ધ સગી,
 પ્રભુ કુટ કર્મ ને નોડ્યા, વિષ્ણુ મે મુજ માયે જોડ્યા પ્રભુ ટુજ મુજ સરખ અતેક, વિષ્ણુ
 તું છે મુજ મન એક, ટુજ સરણુ કઈ ભગવત, મુજ કુખ તણો કરો અત, નથી ટુમ
 વિના મુજ કોઈ, ભવતારક જિન તું હોઈ, જગનાથક અતરંગમી, અથ ધાયક વિષ્ણુ વિ
 સરામી મુજ અષ્ટ કર્મને માપો, અવિચળ પદ સકર આપો, એટલી વિનતી છે આજ,
 હલે માણિક દેન સમાજ

લલિત છંદ

જગતપાલજી ધર્મનાથ રે ભવક તાગજે જાલી હાથ રે, સુખદ દેવ રે ભાવ હું ધરી,
 જિન તને નમું ધસ સર્વરી ૧ લપન તાહડે દેખી આજ રે, હરખ પામીયો વિશ્વગજ રે,
 સકર તાહડે નાથ મે કરી, જિન તને નમું ધસ સર્વરી ૨ સરણુ તાહડે હું હવે કરે,
 પવક એકમાં મુક્તિને વડે જનમ મળના કુખને દરી, જિન તને નમું ધસ સર્વરી ૩

પુરુષ પુન્યથી તુ હવે મર્યો, સકળ કલના જોખને ડહ્યો, અરજ જો ગુની માણિકની ધરી,
જિન તને નમું ધન સવરી ૪

— ❦ —

॥ શ્રી જ્ઞાતિનાથ જિનનાં ॥

(કહું શુ નસીબે દુઃખીઓ કીધો છે એ રાગ)

શાંતિ જિનેશ્વર અરજ સ્વીકારો, જ મ મરણનો ફેરો નિવારો કાળ અનંતો ભવ
ખાંદે બટકયો, તોએ આંચો નહીં આરો હમારો શાંતિ જિનેશ્વર ૧ પૂર્વે પુ ૫ કાખાં
હરો જિનજી, દીડો દેહર મે નાથ તુમારો શાંતિ જિનેશ્વર ૨ આજ મનોરથ હમારો
ફળીઆ, સકળ ધયો હવે જ મ હમારો શાંતિ જિનેશ્વર ૩ આરા પૂજ્ય કરસ્યોજ દેવા,
બાળ તુમારો અતિ દુઃખીઆરો શાંતિ જિનેશ્વર ૪ ભવજળ માહે સેવક હમે છે, દિન
દયાળુ તમે તો ઉમારો શાંતિ જિનેશ્વર ૫ મોડા વહેલા પ્રણજી તુમારે તાપા વિના
નહીં છુગો ધનારો શાંતિ જિનેશ્વર ૬ તો હવે વાર કરો રથા કારણ, હાત અધીને
જલદીપી તારો શાંતિ જિનેશ્વર ૭ કાન દયા બાળકો મળી બોલે, તુમ સાહેબ હમ
પાર ઉતારો શાંતિ જિનેશ્વર ૮

૨

(બાનાની પત રાખ પ્રભુ તારા — એ રાહ)

શાંતિ જિનેશ્વર સ્થામ, સેવો તમે શાંતિ જિનેશ્વર સ્થામ એ ટેક સરવારથસિદ્ધથી
તે અધીને, ઉપના હરિતનાપુર ગામ, સેવો વિશ્વસેન તાત માત અચિરાને રાગથી કુઓ
આરામ સેવો શાંતિ ઘર્ષ વળી દેસ સકળમા તીલુશુ શાંતિ નામ સેવો જ મ મહો
સ્થવ ઇરે કીધો, લેઈ મેશ્વરિર કામ સેવો લાખ પૂરવ આણુ પ્રભુ પાણી, પહોઆ મુમતી
ધામ સેવો જૈનપ્રવતક મહાળ તુમને, કરે કોડ પ્રજામ સેવો

૩

(આજ કાન મોરલીની બનસી બળદાડે, એ ગાગ)

વિશ્વસેન નહ તોરે વદનામે પાઈ રે દુરિતધાર્ષ મુક્તિ ઈ સપદાનીપાછ રે વિશ્વસેન ૦
૧ કપટક મહતમધી કાનથી હરાઈ રે, દીવસમધી તેજની ચ દ સોમતાઈ રે વિશ્વસેન
૨ શુષ્ક પાત કરી આજ જિતમે ન સાધ રે અભવ કરણ નાયકી બલીઈ શરણ આઈ રે
વિશ્વસેન ૩ ઉદમે કલક દેખી નિશ્ચલક સાધ રે લક્ષણ મીસે ચરણ વિરે મુગો વસે
આઈ રે વિશ્વસેન ૪ અનિરાક લાલકી કલાણ બહાઈ રે જલિ મળીર ભવ સિધક
તરાઈ રે વિશ્વસેન ૫

— ❦ —

॥ શ્રી કુચનાથ જિનના ॥

(કહું શુ નસીબે દુઃખીઓ કીધો છે એ રાગ)

કુચ પ્રણજી દયા દીલ ધારો એ ટેક સેવમે ભવ પાર ઉતારો કુચ પ્રણજી ૧
ભવજળ વિરપુર ગામી જનમ અરણ્ય ભવ દુખ વિહારો કુચ પ્રણજી ૨ શરણ
તમારે હુ શકર આઓ, ચાર ગતિ મુજ દૂર નિવારો કુચ પ્રણજી ૩ દુરિત નિવારક

શ્રી ગિરનાય, અવિચળ લો તુજ સિવવાસ લારો. કયુ પ્રણય ૧ મરખુ ૧૧૫૫ ૧૬
સિર નામી, મુનિ નાલેક પ્રતુ બુન તમરો. કયુ પ્રણય ૫

૨

(મુને છોડ ચલા બનઝારા એ રાગ.)

હે કુચુનાથ જગન્નાથી, હું બનઝારા કંઈ સિગ્યાની. એ રેડ દુન પદમ દરનર સેરે,
તુજ શરણે હું સિવ નામી, હું બનઝારા કંઈ સિગ્યાની. ૧ લાડકાં લિલ દુનને જાણી,
મુજ માનસ તમર આણી, બાલો હું અવજા પાની, હું અનઝારા કંઈ સિગ્યાની. ૨
મુજ કિનહ કમને કારો, પ્રતુ મુજિ સમને આસો, પ્રતુ અઝલ અરખી અઝની. હું બનઝારા
કંઈ સિર નામી ૩ મુજ પાલક જાણે સેવા રેને રેવધી રેવા, અવજાલ અવર
જામી, હું અનઝારા કંઈ સિર નામી ૪ તુન વટે નૈન સુરોલી, રેનેચિન અનઝારા મોલી,
માયિક સિવ લો મુજમામી, હું બનઝારા કંઈ સિગ્યાની. ૫

—૭૭—

॥ શ્રી ધરનાથ વિનના ॥

(નાગીના કટાક્ષ આગળ પુરૂષ છે સુલાન એ રાગ.)

ધરનાથ આપ જાણ અગિ તજુ હી, દલને તુ લાડ જગદીશી રથા રી. ના-
મી નિવાસ આલ તાહરી કંઈ, વિષ્ણુપ વાં એડે 'સાં હું પંડ', અનઝારા દુનને જાણી
લસ મોખરી, કંઈ આડ માટ પાટ પાવ તે પગી. હું અનઝારા કંઈ સિગ્યાની ૧
દાસની દવાલ દાલ જાણના ખગી પાનસન તુન નહીં તુનને જાણ, રેક અનઝારા કંઈ
અઢકારને નિવાડ તમ હમ મોનથી પગનરે નહીં, રેક રેક એડે રેકારાં વધી તુજ
હમ પ્રાણપત્રી મું પ્રાણવાડ, અગિ દીકોનઝારા રેક રેક રેક રેક રેક રેક રેક રેક રેક રેક રેક
સલો ન જાણ, રેકના નિહરે રેક દાલ રેકારાં તુનને જાણના અનઝારા કંઈ, દાલ
નેનયદ કહે દાલ એ પગિ

—૭૮—

॥ શ્રી મહિનાથ વિનના ॥

બાનાની પગ રૂપ પુરુષારથ એ રાગ.

મહિનાથ મનઝારા નામે રેકે રેકારાં નામઝારા, અવજાલ વિનનાથી મોરે
જાણના નિધિવાડકાં રેકારાં રેકારાં ૧ રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં, રેકારાં રેકારાં
આવે ૨ રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં, રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં ૩ રેકારાં
પગી રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં ૪ રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં ૫
સિખરે રેકારાં રેકારાં ॥ રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં
૬ રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં ૭ રેકારાં રેકારાં
સના રેકારાં, રેકારાં રેકારાં રેકારાં રેકારાં ૮

નાંખી કૂપ માહે કરો ઉપગાર અહોં દાન દયાળ બાળ શિષ્ય અપાર, માંહે સિવ
સુખ ને વાર વાર

૨

અંગ્રેજ વાળની ચાલ

દીનકે દયાલ લાલ તાર તાર તાર ઈંદ્ર નાર નાવતી સધાર હાર હાર, દીનકે એ
આકર્ષી અશ્વેન નૃપ મૃદ નંદન પધાર, વામાદેવી જાસ સુત પાસજી કુમાર દીનકે
૧ ધુમક ધુમક ધુમક ધુમક ધુમકે છનાર, તનનનન તનનનન વીનસે ખોઠાર દીનકે ૨
હીરા મોતી ઝવેર નગ આણીકોકે ચાળ, થીરા છરા ઉપરે વધાવે વારવાર દીનકે ૩
તતાયછયા તતાયછયા પ્રભુકે હાર બાજત મૃદગ દમ દમ દમ વધાર દીનકે ૪ છપન
કુમારિ કેવા કેવી નૃપ નાર, દેતી હે આવીપ વીવ જીવો ચિરકાળ દીનકે ૫ મુજવાળ
ખારી રસાસ શોખ જાળ, નાસ ખુશી કહેત ને દેખકે નિહાળ દીનકે ૬

૩

રહો ગહો રે ખડવરાય એ દેશી

નમો નમો રે માનવ પાસ સામળાઓ એ રેક વામાનંદન નરક નિકંકન સુરવધુથી
નવી ચળીઓ નમો ૧ કમઠત્તો જીએ એક ધડીમા યોનેથી મરને ડળાઓ નમો
૨ હીક્ષા નેઈ પ્રભુ કેવળ પાપો રાવપુરીમા બધ બળીઓ નમો ૩ શિવસુખ કારણ
કમ વિદારણ એ સમ નહી બીજો બળીઓ નમો ૪ પૂરવ પુ પ થકી ભવિ હુમને,
નીરોડેવર જિન મળીઓ નમો ૫ મુનિ ખાલુકે કહે આજ અમારે, સરવ સુધારક
હળીઓ નમો ૬

— * —

॥ શ્રી મહાવીર જિતના ॥

રાગ ઇન્દ્રસલાનો

મહાવીર મહાવીર મે જયુ જોર નિલ કશ નવામ, પ્રભુજી તમારૂં મુખકે જોતા,
સકળ થયું મુજ કામ મહાવીર ૧ તેરે અમર પુષ્પ ચડાવુ, ભાત ભાતકે જાત,
દવાન દાનડી જાસુર કમશે માવતી મોગર સાથ મહાવીર ૨ હીરે જડેલો મરતકે
મુ 18, કાનમે કુડળ સાર બાહે બાજુનધ બેરખા, જોર મગે મોતનકો હાર મહાવીર ૩
એસી આગી મહાવીર પ્રભુકી, ઘરિસન કરે નર નાર, પ્રભુ તોરા અરજી પસાયધી, બ
વિજન પામે ભવપાર મહાવીર ૪ શી લધુઆલ લેવ જોણી, આવે ગીત રસાળ,
સેવક ઉપર કશ્યા કરી નજુ, દેજો મુખ વિચાળ મહાવીર ૫

૨

અખતો પાર ભયે હમ સાધુ એ રાગ

વીર નજુ ભવપાર ઉપારો કોષ કપાયને દૂર કરી રે, એ આકર્ષી શાસનપતિ સ્વામી
કર કશ્યા, ભવભવ બટકો કમ કરી રે, ક્રમતિ કામદ સગ ન છોરે, જિન આજી નહિ

શીર ધરી રે વીર ર મોહ સુખદ જમ કેર કરત-હે કરણાણુ કા ન દીધ ધરો રે, પાપ અદાર રહે નહી અળગા, આપ અરે પ્રભુ સાથ કરો રે વીર ર મિધારથ સુત ત્રિશયા નદન, મહેર કરો દીન દાસ પરે રે, જ્ઞાન ઈચ્છક ગુણુ ગાય તમારા, શિવવધુ વરવા પ્રેમ ધરે રે વીર ર

૩

(રાગ ઝીઝાટી હુમરી)

ચિતે ધરો મહાનીર, સજન જનો ચિત ધરો એ આકણી કેસર ચદન જિન નવ નવ અગે, પૂજતા હરે ભવ પીર સજન૦ ભાવ ધરી શુભ દરીસન કરતા, લળી ન-ભાવો શીર સજન૦ સદૃશ હોવે સહુ કાજ તુમારા, ભાગે ભવજીવર, સજન૦ બ-કિત કરો ભવિજન શુભ ભાવે, તારક ત્રોભોવન ધીર સજન૦ નરભવ પામી પ્રભુ નિલ પૂજે, મન વચ શુદ્ધ શરીર સજન૦ બહુ વાડીનાન ભાવ ધરીને, ધ્યાન ધરો મન થીર સજન૦

૪

રાગ ખનઝારો

પદમાસન મૂરતી તાર, નેત્રો અવિકારી ચાર, શસ્ત્ર વામા વરજીત કાયા, થી વીર જિ નેત્ર રાયા એ આકણી ૧ પ્રભુ સિધારથ ટુળ આવ્યા, મળી ઈદ્રાણી દુનતાવ્યા, ત્રી શવા દેવીના જ્યા શ્રી વીર૦ ૨ તુલ નામે નનનિધિ ધાયે, શિવ સુંદરી સદજ વરાયે, સિદ્ધ લક્ષન શોભિત પાયા શ્રી વીર૦ ૩ શાસનપતિ શિવપુર રવામી, કરે વીનતી હું થીર નામી, તજ કૂડી જગતની માયા શ્રી વીર૦ ૪ દીનોધ્ધારક ગિરદ ધરાવો, શિવ વધુ અમને પરણાવો, જૈનજ્ઞાનધમ્મકે ગુણુ ગાયા શ્રી વીર૦ ૫

પરચૂરણ દોડીયાં.

અહો ધરા જિન ॥ સદા દીવદાર, અનતા દુખી ભવમાથી હિમાર, અતિ હેતકારી સદા સુખકાર, સુખી શિવપુરમા જવા મુજ તાર પ્રભુ સેવકને તમે તારનાર, અહો દેવ હું તો નમું વારવાર, બનેો લખચોરાશી બમ્બો દુખસાર, પૂરવ પુન્યે પામ્યો હું તારો દેદાર, સમા જૈન વહે તને કોડ વાર, નમે ભક્ત હોલત તરે ભવપાર

રહો રહો રે ભદ્રવરાય હો ધડીયાં, હો ધડીયા રે અખ ચાર ધડીયાં રહો રહો રે. આકણી પ્રેમકા ખાલા ભોત મશાલા, પિવત મધુરી રોલડીયા રહો. ૧ દાયશુ દાય મિ લાઈ દીયો સાહી, ટુલકા જિણાવુ સેજડીયા રહો. ૨ રાણુવ છોડી ચલે ગિરનારે, દિપતા મોદન વેનડીયા રહો. ૩ રૂપચંદ કહે નાય નિરજન મુકતવધુ ગુણુ શૈલડીયા રહો. ૪

કિરપા કરે જે જોડીપાસ જિનેશ્વર તુમ સ્વામી અતરજામી રે ટેક જામે જામે ગમ્પર
પાસજી ખીરાળે, ચારે તરફ યાત્રી યાત્રી કિરપાં ૧ લીલ વરણ તોરા અગ ખીરાળે,
બદનોડા જાતી બનીદારી કિરપાં ૨ બાહે બાજુનધ બેરખા બિરાળે, કુડગકી છતી હે
ખારી કિરપાં ૩ ધુજત ધુજત મે પ્રજુ પાયે, પૂરણ પદવી અબ પાઈ કિરપાં ૪
નાથ નિરજન નામ તુમારે, રૂપચંદ પદવી પાઈ કિરપાં ૫

બેર બેર નહીં આવે, અવસર બેર બેર નહીં આવે ટેક જમુ જાણે તું
કર લે ભલાઈ, જનમ જનમ સુખ પાવે અવસરં ૧ તન ધન જોમન સખડી જૂઠો,
રાણ પલકમે જાવે અવસરં ૨ તન રૂઠે ધન કોણ કામકો, કાવક રૂપણ કઢાવે અ
વસરં ૩ જાકા કીલમે સાચ બસત હે લોક જૂઠું ન આવે, અવસરં ૪ આનંદધન
પ્રજુ અનત પધમે, સમરી સમરી રૂણ ગાવે, અવસરં ૫

હારે પ્રજુ બજલે મેત્ર દીલ રાજ આકણી આઠ પોહોરકી ચોસઠ ધડીયા, દો ધ
ડીયા જિન સાજ રે હા રે ૧ દાન ધુ ધ કહુ ધન કર લે, મોહ માયાકુ લાગી રે
હા રે ૨ આનંદધન કહે સમજ સમજ રે આખર પોવેગા બાજ રે હા રે ૩

ખીરાળે ખમતેમે, ખીરાળે મદિરમે, પ્રજુ જોડીયા હો પારધનાથ ખીરાળે ૧
ચૂવા ચૂવા ચદન ચોર અરમજ, કેસરમે મરકાવ ખીરાળે ૨ રચો નેમ પ્રજુજ રે
છત મિરાળે મોતિવડા તપે રે નિવાડ ખીરાળે ૩ ભવસાગર મે ખી બાએ પડયો
હે, બાહે પકડ મુજ તાર ખીરાળે ૪ રૂપચંદ કહે નાથ નિરજન, તરણ તારણ તુમ
તાર ખીરાળે ૫

લાગી તેરે દરસકી ખુમારીઆ, લાગી તેરે ટેક આમ ધતુરો કહે ન આવે ખીન
જે સુધ ખિસારીઆ રે લાગી ૧ માનકે બાન બરી બરી માને મારી મોહે ત્રેમ કઠા
રીઆ રે લાગી ૨ તુ તુહે કરતા મગન બયો હે, રૂપચંદ પીયા વારીયા રે લાગી ૩

કીને દેખા હમેરા સ્વામી સ્વામીજી અતરજામી રે કીને ટેક આઠ બવની પ્રીત
પકાશી, નવમે અપા શિવજામી રે કીને ૧ સહસાવનકી કુજ મલનમે મળ્યા મુને
અતરજામી રે કીને ૨ આપ ચને ખીરનારે હપર, તારી તારી કેવળ પામીને, કીને ૩
કહે નથુ પ્રજુ નેમ નગીનો કહુ છુ આજ શીર નામી રે કીને ૪

જીવ પોકારે નેમ પીયા જોગી કયા કરી મુજે છોડકુ ચલે નુક અમસે કયા પડી
રાજુલ ૧ કુહ આરાકો નીરાલ હાસીનતા ધડી, પ્યારા બસ નહી અમેરા રીનમ પી
રમે પડી રાજુલ ૨ અમસે રસા ન જાએ પ્રીતમ તુમ ખીના ધડી, સગ લીજાએ

દયાળ દયાધર્મ આદરી રાજુલ. ૩ નિશદિન તુમેરા નામ હેતે ચાનકી ઝરી, મુનિ ચદ
વિનય ચરણ કમળ ચિતમે ધરી રાજુલ. ૪

—*—

ભલાજી મેરા નેમ ચલ્યો ગીરનાર, એકલી જનસે મેરાં. રાજુલ ઉભી અરજ ક
રેછે, ભલાજી મેરી અરજ સુનો મહારાજ એકલી. તોરણુ આજે ચલે રથ ફેરી, ભલાજી
વાં તો પસંવનકી મુની છે પોકાર એકં સહસાવનકી કુજ ગલનમે, ભલાજી વા તો ચાર
મહાવત ધાર એકલી. હરખચદ પ્રભુ રાજુલ વિનવે, ભલાજી મેરા હળે મુકિતમે
વાસ એટી.

—*—

મે તો સદાગદેકુ દુહણ ચવિયા એ ચાન ન તો જોતી ફિફ જિનરમારે, નેમ રયામ
મુજે નહીં પાયા રે મેં એક બન દુહયો દુળે બન દુહયો, મેં તો દુહ લીયા વન સા
રા રે મેં વન મુમ પાંજર સુરા જુર, મેરે નયનમેં નીર બંધાયા રે મેં પાવમે પો
મની ગતે બિય માયા, મે તો સેલ્લીકો રવાગ બનાયા રે મેં અઘનવિનય કહે ધન
ધન રાજુલ, મે તો પ્રભુ ચરણ ચિત લાયા રે મેં

—*—

લેતા જાઓ રે સામળીઆ બીડી પાનનકી, બીડી પાનનકી રે, દીલ જાનનકી, લેતાં
ટેક કાયા રે ચૂના લર્ભાગ સોપારી, વારી તેરા દિલ જાનનકી લેતાં ૧ તાલ મ દમ નરજી
મરોલ, બાજી બની રમ તાનનગ લેતાં ૨ સહસાવનકી કુજ ગલનમે, લાગી ઝરે મુન
ધ્યાનનકી લેતાં ૩ કહે નયુ પ્રભુ ધર્મ પ્રકાસિત, દુ બલીદારો કેવળજાનનકી લેતાં ૪

—*—

જુવો મોરી સર્ધયાં, હીપે જોડીઆજી કયા રે ટેક વરખડીએ નવુ આપ બિ ૧૭,
જાળે દેવાધીદેવા રે જુવો ૧ કેસર ચદન બરી રે ક્યોળાં, જોતી મુન નવે બદલ રે
જુવો ૨ આગી રચો મોગર જાસુસકી, પૂગ કરોતે નર બને રે જુવો ૩ નકુ
દયાજી કવિ હીપનો શ્રાવક કહે, સરધાથી સમકિત પાવુ રે જુવો ૪

—*—

પ્રભુ પાસ ચિતામણ મેરા હા રે પ્રભુ ટેક ખીન ગયો હીંચ ને નીક નયો ફેરા
નામ જપુ નિત તેરા રે પ્રભુ ૧ ખીન લગી મેરી પ્રભુને ખાનો, જોતો ચદ ચકોરા રે
પ્રભુ ૨ આનદધન પ્રભુ ચરણ સરણ હે, જોત દીઓ મુનગીકો રેરા રે પ્રભુ ૩

—*—

તે સુખ આપશે રે, કરી પોતાના અહ્યપદ થાપશે રે ધન૦ ૪ ગાયો નીત ખાન તાન સહ
સોલામણા રે, સુરસદીને સદ્યએ વધામણા રે ધન ધન૦ ૫

રાણુવ કહે નાથ ગયે સાથ પરદરી, નહીં અરજ મેરો મરજ કણુ હીલમે ધરી. રા
જુલ૦ ૧ તોરે દર્મકી મે તરશી રેખુ મેહેલપર ચઢી, કેમી નાથ સ.ય જન મેરી અખીયા
કરી રાણુલ૦ ૨ આયો તોરનસે ફીરીઓ રથ સામને ફરી, ફીની પમુવનપે મ્હેર ફર આપે
કયા કરી રાણુલ૦ ૩ આઠ બવહી બણી ગીત ઘોવમે ન જરી, આમે નવમે બવ જોન
બોમ ગમે ખીસરી રાણુલ૦ ૪ છોડી રાણુન શીનાર લીની સિવધુ વરી, કહે સુત પ્ર
જુલાસ ચિત ચરખસે ધરી રાણુલ૦ ૫

તું જગમાહી હીવો પ્રજુછ, તું જગમાહી હીવો એ ટેક૦ તીનજગતકે ભાવ પ્ર
કાશન, કણુએ ન પવન ન છીવો એ નજુ૦ ૧ તુમ નહીં જગવાદ અતુપમ, તેવ કપૂર
ન ખીવો એ પ્રજુ૦ ૨ દેવવિજય પ્રજુ ચરજી તરજુમે, ખોત નરસ ચિરજીવો એ
પ્રજુ૦ ૩

બલીદારી જાણ, મહાતીર તારી સમેસરજીકી બલીદારી આકણી તથુ મઠ તખ્ત
ખિગજો, બેગી છે પરખદ બારી મહા૦ ૧ વાણી જોજન બાઠ કોઈ સામને, તારખા છે
નરને નારી મહા૦ ૨ આનહન પ્રજુ એણી પેરે મેતે આવાગમન તે નીવારી મહા૦ ૩

કિરપા કૌને આદીચર બાવા કેસા ખ્યાન લા પા હે કિરપા૦ ટેક કર ઉપર કર
અધિક નિરાજો, આત નગર જુમાયા હે કિરપા૦ ૧ મનનામમની વાર ન સામી,
સિવ રમણીક ધાયા હે, કિરપા૦ ૨ આપ તરે બોરનકુ તારે એહિ નિરક ધરાયા હે કિ
રપા૦ ૩ મેમ પવરચ ઈન્દ્રા હરે, શાંતિકુમળ શુષ્ક માયા હે કિરપા૦ ૪

ચેતન કામી ખીટીકા ડેરા એ ટેક પડ ગયા બુદબી ખગ ગયા ડેરા શોક કહે
ધર મેરા રે ચેતન ૧ ઉપર પટલે બૂપણુ સોહો બીતર ખોત અધેરા રે ચેતન૦ ૨
ભૂઠા શોક કહા ફુનિઆમે બૂઠા તન ધન મેરા રે ચેતન૦ ૩ એહી અરજ તું કર લે
બાઈ, એ જગકો નહાં તેગ રે ચેતન૦ ૪ નવત કહે છીન છીન મત બીમરો, અ
પના કર લો સવેત રે ચેતન૦ ૫

જુલમે દરિસન પાયો, આજ મે નજુલમે દરિસન પાયો, ટેક વઠિત પૂરજ
પાસ ચિતામણી, દેખત દુરિત મમાયો આજ૦ ૧ મોહની મૂરત મહિમા સાગર કિ

ધૂપ ઉમેવો ને કરો આરતી, મુખ બોલો જયકાર ॥ આં ॥ ૪ ॥ હપે ધરી આદેશર પૂતો,
 ચોમુખ પ્રતિમા ચાર ॥ આં ॥ ૫ ॥ હપે ધરી ભાવે ભાવના ભાવો, નિમ પામે મ
 વપાર ॥ આં ॥ ૬ ॥ સકલચંદ્ર સેવક નિનકુકો, આનંદધન ઉપગાર ॥ આં ॥ ૭ ॥ ઇતિ ॥

અથ પોસહ લેવાની તથા પારવાનો વિધો લિખ્યતે

પ્રથમ દરિયાવહિયાએ પડિક્રમિ ઇચ્છામિ ખમાસમલો દેષ ઇચ્છાકારેણ સદિસદ ભ
 ગવન્ પોસહ મુદપતિ પડિલેહુ એમ કહી મુદપતિ પડિલેહવી પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકા
 પોસહ સદિસાહુ વલિ ઇચ્છાં ઇચ્છાકા પોમહ હાઉં પછે હાય ત્નેડિ ૧ નવકાર ગણીને
 પોસહનુ પચ્ચખખાણુ કરવુ પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છામં સામાયક મુદપતિ પડિલેહુ કહિ મુ
 દપતિ પડિલેહવિને આમાયક ઉચરવુ ૫૦ ખં ૧૦ દેષ જે. સં. ખં. જે. હાઉં ખં. સં.
 સં. તિદાંધી તે તજગ્રાપ કરે એમ કહી ૩ નવકાર ગણીએ છીએ તિદા સુધી કહેવુ પછે
 ઇચ્છામિં ઇચ્છા ૧૦ ખંડુવેન સદિસાહુ ઇચ્છામિં બહુવેલ કરીશુ ઇચ્છામિં પડિલેહુ
 કરે એમ કહી મુદપતિ પડિલેહવી ઇચ્છામિં ઇચ્છાકારી ભગવન્ પસાય કરી પડિલેહુ
 પડિલેહવો ૭ ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ઉપધિ મુદપતિ પડિલેહુ એમ કહી મુદપતિ પડિલેહવી
 ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ઉપધિ સદિસાહુ ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ઉપધિ પડિલેહુ ઇચ્છામિં
 ઇચ્છાકાં સજગ્રાપ કરે એમ કહી ૧ નવકાર ૧૫૫ મ દર્શિયાણીની સજગ્રાપ કહેવી અને
 સરે પોરસીની દરિયાવહિ પડિક્રમી ઇચ્છામિં ઇચ્છામં પડિલેહુ કરે એમ કહી મુદપતિ
 પડિલેહવી ફરી સદુ સમક્ષ પોસહ ઉચરે તેની વિધી ઉપર લખ્યા પ્રમાણે સરવે કહેવુ,
 પથુ સજગ્રાપ કહેવી નહી પછે ચર્ચ મુદપતિ પડિલેહવી વાદણુ બે દેવા પછે રાહ્ય આ
 લોડ એમ કહી જે ને રાહ્યો કહી સંવત્સરવિ રાહ્ય પન્નાસ હોય તો વાંચ્યા બે દેવા
 અભ્યુદિઓ ખામવા પછે વાંચ્યા બે દેવા પચ્ચખખાણુ કરવુ પછે કાનના દેવ વાદવા, પાં
 નિ વખતે પડિલેહુ કરે તે ધરીગનહી પડિક્રમી પછે નમણાગમણુ આલોહો એમ કહી
 ધ્યામમિતિ આપામમિતિ એવણાસમિતિ આતનભ ઈનિખેવણા સમિતિ પારિદ્યાપનિમ સમિ
 તિ મનડી વચનડી કાચડી એ પાન સમિતિ ત્રણ ડી આઠ મેવચન માતા આવક
 તરો ધમ પોસહ આમાયક સિધે ખડા નિશંધના કુદ હોય તે સંવે મને વચને કાયાએ
 કરી મિચ્છામિ દુકક ઇચ્છામિં ઇચ્છામં પડિલેહુ કરે ઇચ્છામિં ઇચ્છામં પોસહસાક્ષ
 નમાર્તુ ૧ એમ કહી મુદપતિ ક્રાસહુ ચવરો પડેનવા અને ખાધુ હોય તો યેપાકુ તથા
 કોરો મલી પાચ વાના પડેનવા પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકારી ભગવન્ પસાય કરી પડિલેહુ
 પડિલેહવો ૭, ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ઉપધિ મુદપતિ પડિલેહુ એમ કહી મુદપતિ પડિલે
 હવી ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં સજગ્રાપ કરે એમ કહી ૧ નવકારગણી મન્દર્શિયાણીની તજગ્રાપ
 કહેવી, પછે ખાધુ હોય તો વાદણુ બે દેષ પચ્ચખખાણુ કરે, ખાધુ ન હોય તો ખમાસ
 મણુ દેષ પચ્ચખખાણુ કરે, પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ઉપધિ સદિસાહુ ઇચ્છામિં ઇચ્છા
 કાં ઉપધિ પડિલેહુ એમ કહી જેટલા વસ્ત્ર ભાડી રજા હોય તેટલા પડેનવાં પછે દેવ
 વાદવા પછે નિગમણુ કરવુ પોસહ પારવો નવકાર ગણી સાગરચંદ્ર કહેવો ॥ ઈતિ ॥

અથ પ્રભાતનો પોસો લીધેલાને સાંજે રાતપોસો

લેવાની વિધો લિખ્યતે

પ્રભાતનો પોસો લેવાની વિધો છે તે રીતે ખગામમણે દેઈ ઇરિયાવહીથી જાવત બુવેલ કરચુ તિહા સુધી, પણ પોસાના પચ્ચખાણુમા ફર છે તે લખીએ છીએ સેમ દિવસ ૧૮ પદ કહેવું પછે ખમામમણુ દેઈ ઇરિયાવહી પડિકમી ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ॥ ડિન પડિલેહું એમ કહી માગ્યા ૨૪ કરે

અથ સાંજે નવો પોસો લેવાનો વિધો

હવવાસાદી જન્મ્ય એકાસચુ કરચુ હોય નેને લેવાય ખમાસમણુ દેઈ ઇરિયાવહી પડિકમી પડિનેહું કરે ખમાસમણુ દેઈ ઇરિયાવહીથી જાવત બુવેલ કરચુ તિહા સુધી પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં પડિનેહું કરે કહી ઇચ્છામિં ઇચ્છામ પોસહશાન પરમારણુ કહી મુહપતિ પડિનેહી ઇચ્છામિં ઇચ્છાકારી ભગવન્ પમાય કરી પડિલેહણુ પડિલેહાવો કહી ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં હવડી મુહપતિ પડિનેહું કહી મુહપતિ પડિનેહી પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં સગાય કરે કહી મચ્છાય કરે ખાધુ હોય તો વાળ્યા મે દેઈ પચ્ચખાણુ કરે, ખાધુ ન હોય તો ખમાસમણુ દેઈ પચ્ચખાણુ કરે, પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં હવડી સહિસાહુ ઇચ્છામિં ઇચ્છામિં હવડિ પડિલેહું કહી પછે હેવ વાદી માગ્યા કરે પડિકમણુ કરે પછે એક પોહોર રાત્રી આશરે જાવ તીહા સુધી નિદ્રા લેવી નહી પછે ખમામમણુ દેઈ ઇચ્છાકાં બહુપડિ પુજા પોરસી કહી ખમાસમણુ દેઈ ઇરિયાવહી પડિકમી જાવત ભોગસ કહી ઇચ્છામિં ઇચ્છામિં બહુપડિપુજા પોરસી રાષ્ટ્ર સચારે ધનુ કહી પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં ચૈલવ દન કરે કહી ચક્રેકસાવનું ચૈલવન જાવત જમડીયસય સુધી કરે પછે ઇચ્છામિં ઇચ્છાકાં સચારા વિધી જણના મુહપતિ પડિલેહું કહી મુહપતિ પડિલેહવે પછે સચારા પોરસી બચાવવી જાગે તિહાં સુધી સગાય ધ્યાન કરે ॥ છતિ ॥

પોસામા એકામણુદિ કચ્ચુ હોય તો અવસરે પચ્ચખાણુ પારી પોસહશાયાથી ન્યાન સ્સહી કહી નિજ ગૃહે ધ્યાય ચોધતો ખમાસમણુ દેઈ ઇરિયાવહી પડિકમી ખનાં ગમણુ ગમણુ આગેઈ કાગે પૂજી વધા સભવે અતિથી સવિભાગ વ્રત ફરમી નિશ્ચય વ્યાસને બેસી હાથ મખ પગ પાન પડિનેહી નોકાર મભારી પ્રાશુક આહાર જમે અથવા પોસહશા લાએ પૂર્વ પ્રેરિત નિજ પુત્રાદિક આપ્યો આહાર ભોગવે પણ માધુનિ પરે ગાયરી નહી તથા કારણુ લિના મોદક સ્વાદુ લરિઆદિ તથા ન લેવો પછી નિસીદી કહી પોસહશાધા એ આવી ખમાં ઇરિયાં પડિકમી ચૈલવન કરવું ॥ છતિ ॥

અથ પોસામાં ૧૮ દોષ લાગે તેનાં નામ લિખ્યતે,

- ૧ વિષુ પોસાતી લાવે તે આહાર લે તે
  - ૨ પોસા નિર્મીત સરસ આહાર લે તે
  - ૩ ઉત્તરવારણે ભોજનનો ભેગ મેલવે તે
  - ૪ કરીરની વિશુષા કરે તે
  - ૫ પોસાને અર્થ વસ્ત્ર ધોવરાવે તે
  - ૬ પોસાને અથ ધરેણા ધડાવે તે
  - ૭ પોસાને અથ વસ્ત્ર રગાવે તે
  - ૮ કરીરનો મેલ ઉતારે તે
  - ૯ પોસામા અકાલે ઊંઘે તે
  - ૧૦ સ્ત્રી સારી માગી કહે તે
  - ૧૧ પોસામા આહાર ભતો ભુડા કહે તે
  - ૧૨ ભઠ્ઠી ભુડી રાજવિક્રયા કરે તે
  - ૧૩ ભઠ્ઠી ભુડી વિક્રયા કરે તે
  - ૧૪ માનાદિ યજ્ઞવશુ ભુખી રહી શીથે નહી તે
  - ૧૫ કાષ્ઠની નિદા કરે તે
  - ૧૬ વિના પોસાતીથી આલાપ સલાપ કરે તે
  - ૧૭ ચોરની વિક્રયા કરે તે
  - ૧૮ આ સાથે વાત વિક્રયા કરે તે
- કતિ શ્રી પોસકમા ૧૮ દોષ લાગે તે વરણને પોસક કરે તેને ધ ય છે

અથ શ્રી પોસકમા મડલ કરવા વડિનીતિ લઘુ
નિત્યાદિ પ્રકવણુ ભેગ જગ્યા પ્રતિષેખણુ
નિમિત્તેલખાએ છીએ

૫૫મ સથારા પાસેની જગ્યાએ,

૧ આધાડે આસને ઉચ્ચારે પાસવણુ
અણુદિયાસે

૨ આધાડે આસને પાસવણુ અણુદિયાસે ૫૨૫

૩ આધાડે મનુજે ઉચ્ચારે પાસવણુ અ

ણુદિયાસે

૪ આધાડે મનુજે પાસવણુ અણુદિયાસે ૫૩૫

૫ આધાડે દુરે ઉચ્ચારે પાસવણુ
અણુદિયાસે

૬ આધાડે દુરે પાસવણુ અણુદિયાસે ૫૪૫

હવે ઉપાશ્રયના ખારણાના માહિની તરફના

૧ આધાડે આસને ઉચ્ચારે પાસવણુ
અણુદિયાસે

૪ આધાડે મનુજે પાસવણુ અણુદિયાસે ૫૫૫

૫ આધાડે દુરે ઉચ્ચારે પાસવણુ

૨ આનાડે આસને પાસવણે અહિયાસે	૥૨૥	અહિયાસે	૥૫૥
૩ આધાડે મળડે ઉચ્ચારે પાસવણે		૬ આધાડે દૂરે પાસવણે અહિયાસે	૥૬૥
અહિયાસે	૥૩૥		

૥ હવે ઉપાશ્રયના બારણા બાહિર નજીક રહીને કરે તે

૧ અણાધાડે આમને ઉચ્ચારે પાસ		૪ અણાધાડે મળડે પાસવણે અણહિ-	
વણે અણહિયાસે	૥૧૥	યાસે	૥૪૥
૨ અણાધાડે આસને પાસવણે અણ		૫ અણાધાડે દૂરે ઉચ્ચારે પામવણે	
હિયાસે	૥૨૥	અણહિયાસે	૥૫૥
૩ અણાધાડે મળડે ઉચ્ચારે પાસવણે		૬ અણાધાડે દૂરે પાસવણે અણહિયાસે	૥૬૥
અણહિયાસે	૥૩૥		

હવે ઉપાશ્રયથી ૧૦૦ હાથ આશરે દૂરે રહેતે કરવાં

૧ અણાધાડે આસને ઉચ્ચારે પાસવણે		અહિયાસે	૥૩૥
અહિયાસે	૥૧૥	૪ અણાધાડે મળડે પાસવણે અહિયાસે	૥૪૥
૨ અણાધાડે આસને પામવણે		૫ અણાધાડે દૂરે ઉચ્ચારે પામવણે	
અહિયાસે	૥૨૥	અહિયાસે	૥૫૥
૩ અણાધાડે મળડે ઉચ્ચારે પાસવણે		૬ અણાધાડે દૂરે પાસવણે અહિયાસે	૥૬૥
- ૥ ઈતિ શ્રી મહા ભોવ ૨૪ સમાપ્ત ॥

અથ શ્રાવકની ૧૧ પડિમાનો વિચાર

૧ ૦ સણ ૨ વય ૩ સામાર્થ, ૪ પોસહ ૫ પડિમા ૬ અબળ ૭ સન્નિયત ॥ ૮ આરભ ૯ પેસ ૧૦ ઉદ્ધિત, વળગ્યે ૧૧ મમણુભૂએય ॥ ૧ ॥

૧ (હસણુપડિમા કે૦) ત્રણકાલ દેનપૂજા સમઘી પદ આગાર રહીત શકાઈ સહ્ય રહીત માસ ૧ ની

૨ (વતપડિમા કે૦) પાવ અણુનત અતીચાર રહીત નતવું પાવવુ પ્રથમ પડિમા સહીત માસ ૨ ની

૩ (સામાર્થ કે૦) સામ્ર સવાર સામાયિક કરે અતિચાર રહિત માસ ૩ ની, પૂવ કિમા સહિત

૪ (પોમહપડિમા કે૦) ચાર પરવી પોસહ સપૂજા ચારે પ્રમગ્ને પોસહ—ઉપવાસ સમિત ના હોય તો આળી નીવિ કરે માસ ૪ ની

૫ (પડિમાપડિમા કે૦) પ્રતીપોર પોરે ૨૪ લોગસનો કાઉસગ્ગ કરવો, માસ ૫ ની

૬ (અમઘસાગી કે૦) શીત પાલવુ, માસ ૬ ની

- ૭ (સચીનસાગી કે૦) સચિત આહારાદીકનો લાગ કરે માસ ૭ ની
 ૮ (આરભલાગ કે૦) પોતે આરભ તે, જીવવધ વ્યાપાર ન કરે માસ ૮ ની
 ૯ (પેસ કરાવે નહિ કે૦) પોતે ખીજા પાસે આરભ ને જીવધાતાદિ વાપાર કરાવે
 નહી, માસ ૯ ની
 ૧૦ (ઉદેસીક કે૦) પોતાને અર્થે ખીજે આગળ કરી કાઈ વસ્તુ નીખળવી, તે પોતે
 વાપરે નહી માસ ૧૦ ની
 ૧૧ (સાધુ નેવો કે૦) રામદિક સમક્ષે જતિવેષ પહેરી ચવરો પ્રમુખ ઉપગરણુ ધ
 ની, આહાર ભિક્ષાવૃત્તીએ લે લા પ્રતીમાધર આવક છુ એમ કહે, માસ ૧૧ સુધી
 ૥ એ આવળી ૧૧ પડિમા અભીમહત્તવ વિશેષ સપૂણુ ॥

અથ ચૌદ નિયમ ધારવાની વિગત લિખ્યતે

- ॥ ગાથા ॥ ૧ સચિન ૨ દ૦ન ૩ રિમર્ ૪ વાણુક ૫ ત મોલ ૬ વત્ય ૭ કુસુમે
 ૮ વાહણુ ૯ સયણુ ૧૦ વિવેનણુ, ૧૧ બળ ૧૨ રિસિ ૧૩ ન્દાણુ ૧૪ ભત્તેસુ ॥૧॥
 ૧ સચિત ને મોટી પાણી અગિ મીઠું નીલી વનરપતી ફૂલ ફૂલ જાગ કાટ મન
 પત્ર ખીજા આદે કાના વાન, પામ પણુ સરખ લાગે એ ઘડિ થયા વિના મચિ
 તમા તેનું માન કરે
 ૨ દ્રવ્ય ને ને વરણુ મુખમા જુલ જુલ સ્વાદ અથ નાખવી તે તેની ગણનીનો
 નિયમ
 ૩ વિમર્ષ તે ૧ ફુલ ૨ ન્દી ૩ ધી ૪ ગોન ૫ તેલ ૬ કન્દ વિમય તે, ને તાવડે તલે ને
 ત્રણ પાણુ તન્મા પલરણુ કહે રિમર્ અને મીઠા ધાણુ નીવિધાતામા તેનો નીયમ
 ૪ વાણુક તે પમરખા મોજડી પાનડી ચાખડી મોજ તેનો નિયમ
 ૫ તમોન તે મોપારી પાન લવમ એલચી પ્રમુખ મુખશુદ્ધિ થાય તેના તોલનો
 નિયમ
 ૬ વત્ય (વજ) તે પોતાને પહેરવામા આવે તેની ગણનીનો નિયમ
 ૭ કુસુમેસુ તે ને વસ્તુ નાકે મુંચે તેના તોલનો નિયમ
 ૮ વાહણુ તે ત્રણ બેદે ચરણુ તે ઘોડા, હાથી ઉટ બલદ, પામ પ્રમુખ, ફરણુ તે
 માડી રથ પ્રમુખ તત્તુ તે વહાણુ નાવ તાપા મોઢ પ્રમુખ તેનો નિયમ
 ૯ સયણુ તે સુનાના ખાટલા પલમાદી પાટ પાટલા પથરણુ પ્રમુખનો નિયમ
 ૧૦ વિવેનણુ તે ને વસ્તુ પોતાને ઘરીરે વિલેપન કરે તેના તોલનો નિયમ
 ૧૧ બળ તે નારીના મો ૧નો નિયમ
 ૧૨ રિસિ તે પૂન દક્ષિણ પશ્ચિમ કવર, ઉદ્ધ અને અધો જવાતુ પ્રમાણુ કરે તે
 ૧૩ ન્દાણુ તે સન અગે નાહણુ તે તેનું પરિમાણુ
 ૧૪ ભત્તેસુ ને મોજન પાણી જમ્યામા આવે તેનું તોલ

- ૧૫ પૃથ્વિકાય તે આદી મીઠુ, ખડી પ્રમુખ પોતાને નિમીત્તે વાવર તેનો નિયમ
૨૬ અપકાય તે પાણી પીયે વાવરે નાહ્યા પ્રમુખમા આવે તેના નોવતું માન
૧૭ તેઉમય તે જે પોતાને હરીરે ભોગ ઉપભોગમા ચુના ચારી અધડી અગિડી
પ્રમુખનું રાધ્યુ નીચળ્યુ તાપ્યા સેક્યામા આવે તેનો નિયમ કરે તે
૧૮ વાકકાય તે પખાદિચોલા પડવા લુગડાદિકથી પવન નાખીએ તેનું પ્રમાણ
૧૯ વનસ્પતિકાય તે લીલા ફૂલ ફૂલ શાક ખાધા વાવર્યામા આવે તે દાતાણુ મુદ્દા-
નું પરિમાણ
૨૦ વ્રમકાય તે જે નામ પામે તે કિડા કિડી વિછી ગાય મચ્છ પખી મનુષ્ય દેવ
નારકી તેમાના કોઈને ચિના અગ્રાધે સકલથી માફ નહી તેનો નિયમ
૨૧ અસિ તે તલસાર ભાવા તીર હરી અથ કોદાવા પાવડા ધટિ પ્રમુખ જીવવધના
કરનારા તેનો નિયમ કરે તે
૨૨ મસી તે ચાહીના ખડિઆ દરાતો પ્રમુખનો નિયમ કરે તે
૨૩ કૃષિ તે જમિન ખોદવાકિ વર હાટ ખેત્ર પ્રમુખ તનાન કુત્રાદિ ખોદે પાનગદિકે
કરી તેનો નિયમ
ઈતિ શ્રી ચૌદ નિયમાદિ બોન ૨૩ પોતાથી પયે તેમ પાલે તેને ધન્ય છે ॥

અથ શ્રી જિનભુવનની ૮૪ આશાતના લખો છે

૧ બલખો નાખે	૧૭ વનન કરે તે.
૨ ઘૂતાદિ કિડા	૧૮ દાત નાખે સમારે તે
૩ કપલ પ્રમુખ	૧૯ વિસ્ત્રામણુ કરે તે
૪ ધનુરકવાદિ	૨૦ ગાયાદિ બાધે તે
૫ પાણીના ટાંગવા	૨૧ હાતનો મેન નાખે તે
૬ તખોલાદિ ખ્યાય	૨૨ આખ્યનો મેલ નાખે તે
૭ તખોલ યુક્તુ	૨૩ નખનો મેલ નાખે તે
૮ ગાલો દે તે	૨૪ મડસ્થલનો મેલ નાખે
૯ મૂત્ર વિષ્ણુનું નાખતુ	૨૫ નાકનો મેલ નાખે તે
૧૦ સરીર ધોતુ તે	૨૬ ગાયાનો મેલ નાખે
૧૧ વાવ સમારવા તે	૨૭ કાનનો મેન નાખે
૧૨ નખ સમારવા તે	૨૮ હરીરનો મેલ નાખે
૧૩ ભોહી નાખે તે	૨૯ મત્રથી જૂન કાઢતુ અથવા રાગદિકે
૧૪ મુખડીયાદિ ખ્યાય તે	કાંઈની મસલત કરવી.
૧૫ ચામડી નાખે તે	૩૦ સનુદાયને મહે તે
૧૬ પિત્ત કરે તે	૩૧ નામુ લખે તે

(૧૦૭)

૩૨ ધન વેચે તે
૩૩ થાપણુ મુકે તે
૩૪ માટે આમને બેસે તે
૩૫ છાણુ થાપે તે
૩૬ કપડાં મુકવે તે
૩૭ ધાન મુકવે તે
૩૮ પાપડ નાંખે તે
૩૯ વડિઓ કરે તે
૪૦ રાજબાળિકે ખેસે તે
૪૧ રૂદન કરે તે
૪૨ વિકથા કરે તે
૪૩ શ્વઅ ધડે તે
૪૪ તિર્યચ બાધે તે
૪૫ તાપણી કરે તે
૪૬ રાધે તે
૪૭ નાર્યું પરખે તે
૪૮ નીસિદ્ધિ ભાગે તે
૪૯ છન ધરાવે તે,
૫૦ ખાસકા મુકે તે
૫૧ શ્વઅ મુકે તે
૫૨ આમર ધરાવે તે
૫૩ મન એકાગ્ર ન કરે તે
૫૪ તેલાદિ ચોતે તે
૫૫ સચિત ભોગ ન તળે તે
૫૬ અભોગ અચેત ન તળે તે
૫૭ મિત્ર દીડે હાથ ન બેડે તે
૫૮ એકસાડિ ઉગ્રાસણુ ન કરે
એ ચોરાશી આશાવના પૂજા કાપ નિના ચરીર શુભપાદિ કામ અર્થે કરે તે, આશા
તના તથા આજીવનથી થવું

પરમુરણુ

૫૯ મુગટ ધરે તે
૬૦ પાધડિનો અવિવેક કરે તે
૬૧ તોરાદિ ધાયે તે
૬૨ હોમ કરે તે
૬૩ ગેડિદડે રમણુ તે
૬૪ જનાર સલામ કરે તે
૬૫ ભાડચેલા કરે તે
૬૬ દુકાર રેકાર કરે તે
૬૭ ધરણે મેસે તે
૬૮ મુદ્ધ કરવું તે
૬૯ ચોટલાદિ સમારણુ તે
૭૦ પગ બાધીને બેમણુ તે
૭૧ પાવડિ આખડિ પહેરે તે
૭૨ લાખે પગે બેસે તે
૭૩ પુડપુડિ વમાડવી,
૭૪ કાન કરે તે
૭૫ પગની રજા ઉડાડે તે
૭૬ મથુન સેવે તે
૭૭ મુકણુ જૂ વેણું
૭૮ બોજન કરે તે
૭૯ શુભ ઉનાડવું અથવા મલ્લમુદ્ધ
કરે તે
૮૦ વેદકર્મ કરે તે
૮૧ વેપાર કરે તે
૮૨ શય્યા પાચરે તે
૮૩ પીવા માટે પાણી રાખવું તે
૮૪ સ્નાન કરે તે

॥ शुद्धगुरु श्री हुकममुनिभ्यो नमः ॥

जे प्राणी आ मत्रनी एक नवकारवाली मन वश राखीने
रोज फेरवे, ते प्राणीने अवश्य मनकामना सिद्ध थाय

॥ ज्ञानदीपक आत्मज्ञानी जिनशासनना पूजनिक
श्री हुकममुनि साहेव ॥

जावार्थ —संवत् १९३१ ना कार्तिक वदि ७ थी ते पोस
शुदि १५ सूधी देवलोकमां रहेनारा देवतानुं श्री सूरतना उपा-
श्रयमां तथा गोमदोमने पांजरे श्रीमन्महाराज श्री हुकममुनि म-
हाराजनोत्सव कस्थो, तेमा महाराजनी आगी, पूजा, आनुपणा,
पुष्प, धूप, दीप, आरति, मंगलदीवो, गीत, ग्यान, नाटक, वाजित्र,
रुशनाइ, वरसाद, गाजवीज अने खुशवोइ विगेरे तरेह तरेहनी
अनेक चमत्कारिक वस्तुन सहित देवतानुं हम्मेशां आववु थतुं
हुतु सर्वे सय विगेरे हजारो माणसोना देखतां अने सांजजतां
संवत् १९३१ ना कार्तिक वदि १३ ना दिवसे देवतानुं, ए पदवी
आपी गया ठे जो आ वार्त्तानो विस्तार करीए तो, पार आवे तेम
नयी माटे इहां मात्र संक्षेपथीज लखी ठे हालमां पण देवतानुं
आववु जवु निरतर थाय ठे तरेह तरेहनी खुशवो देवतानुं करे
ठे तेमा जेना पुण्यनी रचना होय, तेवा घणा मनुष्यो देखे ठे,
सांजले ठे अने तेनुंने सुगंध पण आवे ठे, अने जेना पुण्यनी रचना
काची ठे, तेनुंने सुगंध पण आवे नहि तेम देखे पण नही

स्वस्तिश्री सुरत वढरे, महाशुजस्थाने, पूज्याराधे, सर्वे शुजो-

पमा लायक, सङ्गुण निधान, चतुरस्रजाण विवेक सागर
 विवेकी, धर्मबुद्धि, गुणमति, गुणग्राही, परोपकारी, जिन
 रहस्य अने मरमना जाण, सर्व जीवना दयालु,
 पंक्ति, व्याकरण अने न्यायादिकना जाणनारा, मुनियोमा आ
 चार्य पदवीना धारक, धर्मतीर्थना नायक, धर्मचक्रने रत्ना
 सहितकार्यना स्वामी, अध्यात्म सुखना जोगी, अध्यात्मिक सुख
 उपदेशक, वर्तमान समये विराजमान एवा महाराजासिंह
 महाराजा मुनिश्री व श्रीहुक्ममुनीजी महाराज।

जोग्य भी राहोदधी झिखितग आप साहेबना चरण कम
 दासो रोषक, गलादी गुलामचंद सौजाग्यचंद, तथा अमो सर्वेशेनी
 जगतोता महानुभाव तत्त्वप्रणाम पूर्वक "नमोस्तुभ्य, नमोस्तुभ्य,
 नमोस्तुभ्य" वांचशो. बली आप साहेबने विनति करवानी क,
 अहो! अहो!! धन्यउे आप साहेबनी तुष्टमान महेर नजरने।।
 के, अमे दीन राक कर्मनेवश पड्या, मोहमा मुजाया जाणी आप
 वयालु साहेबनी रहेम नजर थइ के, आ विचारा अनादि काजना
 तृपातुर थएलानी तृपा शांत करवाने आशारूप किनारे चढी आ-
 बंजा जो तत्त्वामृतरसमयनुं पान करे, तो तेमनी तृपा बूजे आशा
 । निवृत्ति पामे, सुखनी प्रवृत्ति थाय अने सदाय शातिरस्तने वेदीने
 रहे. एम जाणीने आप साहेबनो आत्मा अभ्यासन बने करी
 वचन अमृतरसमय एवो वपादि वरसावे, सतजगे करी, निराबाध,
 महाअज्ञूत, गाजिर्य, अथाग एवो आगम नामा समुद्र के, जेमा
 अनुनवरूप लहेरोथी जरपूर जरेलो एवो जे आगम नामा समुद्र,
 तेने किनारे चढी आवेलो जव्य तत्त्वरुची जीव कोइक पूर्वोपाङ्कित
 पुण्यानुबधी पुण्यकर्मना उदये कोइके पोतानी
 निकटे करी आप साहेबना रहे. अवल
 काइ राजाविक सुखनी कारिका गवी

अनंता गुण मध्ये एक समकित दर्शन नामनी बीजरूप कर्णिका,
तेनी श्रद्धा थवाधी ते ज्ञव्य जीवोए पोतानी चित्तरूप नूमिने विपे
वावी, तेज वेलाये जेदज्ञान रूप अकूरो उपन्यो, ते अकूराना
स्वजावे करी स्वसत्ता, परसत्तानी प्रमाणाता थइ, त्यारे महारा है-
यामां अत्यंत हर्ष, अन्नूत आश्चर्य आनद उपन्यो

तो अहो ! अहो ! ! आवा सम्यक्दर्शन जेद विज्ञान विना
में अनतो काल फोगट गुमाव्यो ! एटले अकार्य फल विना अ-
फल गुमाव्यो ते अनतो काल ए के, एक परावर्त्तन कालना व-
खतनो अनुमान ते केनी पेते ? तो के, जे देवोनां उत्कृष्टां आ-
ख्ताने पामी गुमावे, एवो जे एक परावर्त्तन कालनो वखत, सपूर्ण
सत्यार्थ तो केवलीना ज्ञानगम ठे अने तत्त्व अभ्यासी उद्गस्थ
ज्ञानीने तो श्रद्धा मात्र अनुभवमां ठे के, धणो जे बहुकाल ठे,
तो अनता परावर्त्तन कालनो केटलो वखत थयो ? एवो जे वखत
एटले काल, ते फल विना गुमाव्यो ते कइ पेरे ? तोके, एक स-
म्यक्दर्शन जेद विज्ञान विना एक आत्माना अन्वय व्यतिरेकादि
जे अनता गुण पर्यायना जेद ते स्वकर्मावर्त्त अशुद्ध उपादान
थइ, स्वसत्ता, परसत्ताने एकमेक जाणी पोतानी जे कृष्टि संपदा
जे स्वगुण पर्यायमां हती, ते जूले परगुण परपर्यायमा अहंपणे
प्रणमी पोतानी मानी रह्यो, तेणे करी चतुर्गति संसारमां जन्म
मरणनी वेदना अनती वेदी, तेवामां महारा जाग्योदयना परि-
पाके करी तमो तत्त्वज्ञानी आत्मा अनुभवियोना अनुभवेला जे
कांइ तत्त्वरसी वचनो, तेनो शो मतलब ठे ? तेनो सार मने मारी
मति प्रमाणे जेले प्रकारे अनुभवायोठे तेणे करीने आप साहेबे जे
काइ ग्रथो रचेलाठे, अने ते ग्रंथोमां एवां वचनो टांक्यांठे, के, एक
एक शब्दना जे अर्थ अने तेनी जे मिठाश ते एवी ठे के, मुखथी
कही शकाय नही तेम हैयेथी बूटी शके पण नही तो हु एवी

पमा लायक, सद्गुण निधान, चतुरस्रजाण विवेक सागर, विनय विवेकी, धर्मबुद्धि, शुद्धमति, गुणग्राही, परोपकारी, जिनागमना रहस्य अने मरमना जाण, सर्वजीवना दयालु, हितवत्सल महोटा पमित, व्याकरण अने न्यायादिकना जाणनारा, मुनियोर्मा आचार्य पदवीना धारक, धर्मतीर्थना नायक, धर्मचक्रने चरनारा, स्वहितकार्यना स्वामी, अध्यात्म सुखना जोगी, अध्यात्मिक सुखना उपदेशक, वर्तमान समये विराजमान एवा महाराजाधिराज महात्मा मुनिश्री ४ श्रीहुकममुनीजी महाराज ।

जोग्य श्री दाहोदधी लिखितग आप साहेवना चरण कमलनो सेवक, टलाटी गुलाबचंद सौजाग्यचंद, तथा अमो सर्व शोली जनोना महानुभाव तत्त्वप्रणाम पूर्वक “नमोस्तुभ्य, नमोस्तुभ्य, नमोस्तुभ्य” वाचशो बली आप साहेवने विनति करवानी के, अहो ! अहो ! ! धन्यठे आप साहेवनी तुष्टमान महेर नजरने ।।। के, अमे दीन राक कर्मने वश पड्या, मोहमा मुजाया जाणी आप दयालु साहेवनी रहेम नजर थइ के, आ विचारा अनादि कालना तृपातुर थएलानी तृपा शांत करवाने आगारूप किनारे चढी आवेला जो तत्त्वामृतरसमयनु पान करे, तो तेमनी तृपा बूजे आशा निवृत्ति पामे, सुखनी प्रवृत्ति थाय अने सदाय शातिरसने वेदीने रहे एम जाणीने आप साहेवनो आत्मा अभ्यासन बले करी बचन अमृतरसमय एवो वर्षाद वरसावे, सप्तजगे करी, निरावाध, महाअमृत, गाजिर्य, अथाग एवो आगम नामा समुद्र के, जेमा अनुचवरूप जहेरोधी जरपूर जरेलो एवो जे आगम नामा समुद्र, तेने किनारे चढी आवेलो जव्य तत्त्वरुची जीव कोइक पूर्वोपाङ्कित पुण्यानुवधी पुण्यकर्मना उदये करीने, पोतानी काललब्धिना निकटे करी आप साहेवना रचेली ग्रथोनु अवलवन करता जे २ स्वाभाविक सुखनी कर्णिका प्राप्त थइ, ते एवी के, आत्माना

साहेब महात्मा गुरुनी समचतरस्त्र मूर्ति तेनी शांतमुद्रा समा-
धी जावे स्थिर थएली वीतराग जावने पोशती जाणे के, नविक
जीवोने विना वचने मोक्षमार्गनो उपदेशज देती होय नहि। एवी
शांतमुद्रानु अवलोकन करता हैयामा अत्यंत हर्ष उत्पन्न थयो
आगल चालता सततरुपपंचाशीनो अभ्यास कर्यो, तेमा मु-
ख्यपणे सम्यक्ज्ञावे जे जे अंशे कर्मावर्त्तथी निवृत्ति थइ पोता-
नी वृत्ति स्वअनुजाइ कहेतां पोतानी वृत्ति ठती जावे प्रणमी,
ते ते अंशे सतपाणु प्रगट्यु अने प्रगट्या जावनी ठतीने अनु-
जव करीने एज रसने वधारी वधारीने अनंत ज्ञान दर्शनादिक
जे शक्तिजावे हता, ते वक्तिजावे करी अरूपी असख्यात प्रदेश
मध्ये स्थापी स्थिरजावे करवा ए संपूर्ण स्थिरतापणु तेज परम
सततापणु ठे ते प्रगट करवा माटे पोतानी कारक शक्ति बती ठे
कारण के, कारकचक्रने आवरण नथी पण विशेष एटलोज ठे
के, अनादिकालनु बाधक जावे प्रणम्यु ठे, तेणे करीने पोते अशुद्ध
उपादान थइ, पोताना ज्ञान प्राणादिक घाती रह्यो ठे. एटले
अवराइ रह्यो ठे

ते जो उपादान थइ कारकचक्रने बाधक जावथी पलटावी
साधक जावे प्रणमावी, स्वअनुगत करे ते एवी रीते के, आगममां
श्री जगवत देवे मुख्यपणे चार कारण प्रख्या ठे ते १ निमित्त,
२ उपादान, ३ असाधारण अने ४ अपेक्षा ए प्रमाणे चार का-
रणना स्वजावने अनुभवतो थको तथा वध, उदय, उदीरणा
अने सत्ताना स्वजावने जाणतो थको तथा देश, काल अने जा-
वादिकनो जाण, ते एम जाणे के, हाल महारे शी क्रिया करवी घटे
ठे^१ के, ते क्रिया करतां महारा कर्मनी सिद्धि थाय। एम देश,
काल अने जावने मेलवी जोता मालम पढी आवे के, आ ससा
रमा मार्ग तो वेज देखायठे तेमा एक बंध अने बीजो मोक्ष, तेमा

आशा राखतु के, थावा महात्मा बहुश्रुतज्ञानीना वचनाने महारी ठाती साथे दावी अहोनिश तेनो अभ्यासी थइ एवा वचनोनु पान करीश, तो गु वाठित कार्यनी सिद्धि नहि करुं ? थपितु करीशज ! एवी महारी मनोवृत्ति ठे ते सजुरुना वचनना पसायथी महारी सर्व आशा पूर्ण थइ वाठित कार्यनी सिद्धि थ-
शे ए सर्वे उपगार बहुश्रुत महात्मा गुरुनोज ठे

वली आप स्वामीजीने प्रथम कागल नग १ “प्रकृतिप्रकाश” नामनो ग्रंथ १ मगाववा सारु अरज गुजारी हती, ते आप सा-
हेवे स्विकारी थमो दिन राक, कर्मवशने पड़ेला, जूजे नमता,
जव अटवीमा अस्जाएला दरदने रहेमनजर करी के, पोतानी
निज रुद्धि बताववा वदल धर्मानुरागने विशे ग्रंथ रचवानो श्रम
माथे लेइ मोक्षमार्गनो रस्तो एवो शुद्ध करी आप्यो ठे के, नविक
जीवोने ते रस्तो दृष्टिए पढ्यो के, तरत सिद्धे मागे चाख्यो जाय,
अने पोताने स्वाधिन जे निधि तेन पामी मोक्ष मंदिरमा आराम
ले, सुखानंद स्वामी पोतानी नवल बंधु साथे आपशमा स्पर्शा-
स्पर्श सादिथनत जागे सुख जोगवी रहे ए सर्व उपगार आप
दयालु गुरुनोज ठे कारण के, मोक्षमार्गनो प्रकाश सूर्यनी पेरे
तथा केवली नगवान तथा गणरादिकोए उपदेशो ठे पण तेनो
महान प्रकाश होवाने लीधे अमो मदबुद्धि स्तोरु शक्तिवालाने
जासनमा न आवी शके, एम जाणी आप साहेवोए थमो दीन
उपर एवो दया करी के, दीपकनी पेरे प्रकासे एवा प्राकृत जा-
पटना ग्रंथ रची सुगम मोक्षमार्गनो रहस्य दर्शावी आप्यो ठे के,
तेनु अवलवन करता तरत पोताना स्वकार्यनी सिद्धि पाय सिद्धि
करे तो धन्य ठे । आप साहेजे अमारा उपर दीन जाणी उप-
गारना अर्थे ज्ञानप्रकाश प्रकरण ग्रंथना प्रकरणसग्रह नामना
थो अमारी तरफ मोकलाव्या ते ग्रंथना प्रथम छपमा आप

द्वियजनित सुखनी इच्छा पुरे ते पण जाते पूर्ण नहीं वली ते अनित्य ठे. अने परमार्थे विचारी जोता तो, जे इद्वियजनित सुख ठे, ते जाते दुःख रूपज ठे। पण साहेबना शब्दने अवलंबता तो, सहज सहज अतिद्विय सुखनी प्राप्ति करे. अने मुक्ति रमणीनो कंत थइने बेसे अने मोक्ष मंदिरमा आराम ले सादिअनत नागे पोताना स्वभाविक सुखने जोगवतो रहे ए सर्व उपगार आप महात्मा गुरुनोज ठे

हवे आपे मित्रपरीक्षामां मित्रपरीक्षानो हक पश्चोत्तर साथे सारी पेठे दर्शाव्यो ठे के, मित्र कोने कहीए ? अने ए मित्रताथी शु सुख थाय ? एनुं स्वरूप आपे शु-क्षशु-क्ष नागे करी तेनी साथे चौन्नगी जोडी चार प्रकारे दर्शावी आप्युं ठे तेणे करी वांचनार सज्जनोने महा सुल्लन पडे जेने पोताना स्वरूपने परोक्षज्ञाने करी प्रत्यक्ष सिद्ध समान निर्धार करयुं ठे, ते धणीने तो तेनो हाथ जाली मुक्ति मार्गे लेइ चालवाने आप साहेबे मित्रोवाच तथा चैतनोवाचनां वचनोमा परस्पर प्रश्नोत्तर वादे करी महा वैराग्यरस दर्शावी आप्यो ठे. के, ते मीठा वचनोनु पान करता ए-टले अवलंबता तरतज मार्गानुसारी प्रवर्त्तवानो कामी थाय ते कोनी पेठे ? तो के, जेम तरुणवयनो विचक्षण पुरुष स्त्रीनारस शणगारादिकनो जाण तथा मैथुनादिक कामकलानो कामी, तेने जो तरुणवयवाली स्त्री हावनावादिके करी ते पुरित गृगार रसे रचेली चित्रामणमां उतारवा जेवी अने मीठा वचने करीने पुरुषना दिलने रीजी पमाडनारी एवी सुवासे वासित अने ते पुरुषना चितने खेची, पोताना हृदयकमलमा स्थापी आराम सुखने आपनारीनो जोग मले, तो शु ते कामी पुरुष कामकलाना सुखनी सिद्धि नहीं करे ? अपितु करेज, तेनो उपनय इहां एम जोडवो के, जेम इहां तरुणवयनो विचक्षण पुरुष, तेम त्यां जे

(६)

कागज

वध मार्गमां तो हु अनादिनो वसेलो तु माटे एमा शी क्रिया करवी पडे ? ए अकाज कार्य तो अनादिनु हतुज तेमा कार्यपणु कोण माने ? अने ज्या कार्यनी सिद्धि न थइ होय, त्या क्रिया तो करवी घटे

हवे नविन कार्य तो एज के, मोक्ष निपजाववु ठे तेने माटे पोते केवी क्रिया आचरवी जोइए ? तो के, देश, काल अने जावने मेलवी जोता घटती क्रिया नासी आवे, हवे पोतानु कार्य करवाने अतरदृष्टिए करीने जुए के, जे मने पुज्जलजावनी वृद्धि थइ ठे, तेज मने दुःखनी दातार ठे अने जे आत्मजावनी वृद्धि ठे, तेज मने सुखनी दातार ठे एम जाणी असाधारण कारणे करी पुज्जल वृद्धिना पर्यायनी हानी करतो, पुज्जल हानीना पर्यायनी वृद्धि करतो कारक, पक्ष, प्रमाण, ससजगीए करी, इव्य गुण पर्यायादिकना स्वरूपे करी स्वरूपने जाणतो वको पोताना कारकचक्रने बाधक जावथी पलटावी पलटावी, साक्षाक जावे प्रणमावी प्रणमावी मोक्षमार्गनी सिद्धि करे माटे मोक्षमार्गनी क्रिया तो उपर कह्या प्रमाणे रुही ठे, पण जो आत्म उपयोग विना फक्त एकला व्रत नियम तप जप अने वाडाना आत्मवरथी तथा कुलाचार प्रवर्तिथी क्रिया करी तेने धर्म मानी तेने परपराए मुक्ति मानी ले ठे, ते प्रत्यक्ष मिथ्यादृष्टिज देखाय ठे एज अनतो ससार ठे कारण के, कारणना कारणने धर्म माने ते वणीने मुक्ति क्याथी थाय ? ए आदिलेइ आप साहेवे सतरूपपचाशमा बहु विधे उपदेश दर्शव्यो ठे. तेना मरमने जे धणी जाणे, तेने मुक्ति पोताना सहज दशामांज नासे

आगल चालता मित्रपरीक्षानो अभ्यास करयो, तेमा आप साहेवे एवा वचनो रुह्या ठे के, एक एक शब्दनो अमुख्य जाणे - रत्नाचितामणिनी पेटे चितव्या फलनी प्राप्ति करे एटले इ-

दिनो विसरी गयो ठे, अने महा ढारिछ अवस्थाने वेदे ठे तेने कोइक विचक्षण पुरुष कहे ठे के, अरे जाइ! तुं आवुं संकट केम सहे ठे? अने कहे ठे के, तहारी पासे अखुट निधिनो ख-जानो ठे, पण तने देखातो नथी. तेनु कारण एज ठे के, तुं पर-द्वय, परद्वेत्र, परकाल अने परचावमां चोरनी पेठे पोतानु जाणी लेवा ताके ठे, पण ते परद्वयादिकना स्वामी तो एवा ठे के, पोतानी स्वद्वयादिक जे निधि ठे, तेतो एक प्रदेशांतर तथा एक समयांतर पण पोतानी सत्ताने मूकनार नथी. तो तुं क्यां फांफां मारी महा कष्ट वेदी, तुस खांडी कणनी आशाए रहे ठे? जोने तुज तहारी निधिने अनादिनो भूढ्यो ठे पण द्वायादिकनी तो पोतानी सत्ताने मूकी एक प्रदेशांतर तथा एक समयांतर पण ग्वशी नथी पण तुंज परवारे तरफ जुए ठे तेथी करीने तहारीज ले तहारीज निधि तनेज दृष्टिये आवी शक्ति नथी पण हवे तुं हारु कह्यु माने तो, जे तहारी हरामदृष्टि अनादिनी परावर्त नुजाइ थइ प्रणमी रही ठे तेने तु जाण के, ए परिणती क्यांथी ॥? अने क्यां समाइ? अने वली ए परिणतीना कर्त्ताहर्ता ण ठे? अने कर्त्ताए शु कर्म करथुं? अने ए कर्मने करणे कोऽभाव्युं? अने कर्म आव्याथी संप्रदानता धरी कोने अप्युं? शरणअप्याथी संप्रदानता क्यां थइ? अने ए संप्रदानतादि-कनो आधारभूत कोण ठे? तेजने तुं ओलख!

हवे कहेवानुं ए के, एवं जे कारकचक्र तेने दर समये पट्का-रकरूप प्रणम्यां जाय ठे, ते अतरदृष्टिये देख के, ए पट्कारकनो स्वामी कोण ठे? कारण के, कारकचक्रने आवरण नथी माटे देखवु जाणवु तो महा सुल्लज ठे; पण पोतानी कालधियेना परिपाक बिना तथा खपी थइ उपयोग दृष्टि देतो नथी, तेथी महाडर्जन

जीव सहेजे पोतानी काल लब्धिना निकटे करीने अधिकरणादि
त्रण करणे अनुसरतो अवति करणना चरम समए जेद विज्ञान
प्रवर्तिना पायामा तेनेज तरुणवयनो विचक्षण पुरुष कहीए जेम
इहा स्त्रीना रस शणगारादिकनो जाण, तेम त्यां पोतानी स्व
परिणती नामनीज स्त्री तेना रस शणगारादिकनो जाण अर्थात्
रस कहेतां स्वभाविक सुखनो जाण अनुभवे अने शणगार क-
हेता करुणा कोमलता, तीक्ष्णता, उदासिनता, आनदता, आ-
रामता, स्थिरता, अनाकुलता तेनो जाण, तेम इहामैथुनादिकनी
कामकलाना कामीने तरुणवयवाली स्त्रीना सयोगे करी स्पर्शा-
स्पर्श इन्द्रियोना बले करी मनोयोग द्वारे मनन करी गरमीनी
व्याधिना एटले तीक्ष्णता कामरूप वीर्यना परमाणुआने
निर्झरावतो आनद सुखना आरामने पामे ठे

तेम अतर आत्मा ते स्वपरिणती नामनी जे स्त्री तेना स-
योगे करी स्पर्शस्पर्श जेद विज्ञान बले करी एटले निविड मोहनी
गावोने जेदी मतिज्ञान, श्रुतज्ञान द्वारे मनन करी अवधिज्ञान
वरणने निर्झरावतो अथवा क्षय करी मोक्ष मदिरमा एटले
पोताना असख्याता प्रदेशमा आराम सुखना आनदने जे
गवी रहेशे

हवे आ वार्ता कहेवानो रहस्य एजठे के, जेद विज्ञान के,
व्या विना जे सर्व जीवो रह्या, ते सर्व बाल वयनाज कहेवाय.
अथवा नपुसक पण तेनेज कहेवाय कारण के, आ मित्रपरीक्षामा
आप गुरुजीए एवा मीठा वचन उमेस्था ठे के, तेना मरमने अर्थात्
तेनो शो सार ठे ? तेना रसना सुखने अने तेना आस्वादनने
ते वीचारा शु जाणो ? अने जाणो नहितो जोगवी शु शके ? हु
एम जाणु ठु के, ते सर्व प्रताप आप महात्मा गुरुनो ठे कारण
कोइ पुरुष पोतानी स्वाधीन नीधिने पोतानी मेलेज अना-

न्य विशेष गुणपर्यायादिकनी उजखाएने माटे ज्ञानविलास नाम-
नो ग्रथ आपे बद्धेलो तेनो अभ्यास करवाथी ख्वयनी कांश्क
विशेष समजणा पडी तेथी स्वसत्ता परसत्तानी सारी, रीते निर्धा-
रता थइ तेथी मार्ग दृष्टिये आव्यो, पण पोताना कार्यनी सिद्धि
तो ना थइ, सिद्धि तो मार्गदर्शि जीव मार्गानुसारी प्रवर्तवानो अ-
भ्यासी थशे, तोज पोताना मार्गनी अने कार्यनी सिद्धि पामशे.

हवे कहेवानो हेतु तो एज ठे के, मार्गानुसारी प्रवर्तवाने तो
आ मित्रपरीक्षामा आप साहेवे एवा मरम वचनो कहेलां ठे के,
ए मरम वचनना मरम जाणी तरत पोताना कार्यसिद्धिनो कामी
थाय, ए सर्व उपगार आप दयालु बहुश्रुत महात्मा गुरुनोज ठे.
आगल चालतां परिणतीप्रकाश नामना ग्रंथनो अभ्यास कस्यो,
तेमा आप स्वामीजीए नव्य जीवोना हितने अर्थे मोक्षमार्ग द-
र्शाववा बदल आपे एवी दया करी के, आ विचारा मोक्षसुखना
अजिआपे कोइ अव्रतीनी क्रियानो, कोइ मनोयोगनो, कोइ वचन
योगनो, कोइ काययोगनो, कोइ गुणागुन कर्मनो, कोइ पांच इं-
द्रियोने मोकलापणानो, इत्यादिक सर्वनो त्याग करी मोक्ष मा-
नी ले ठे, पण ते विचारा एम नथी जाणता के, ए पूर्वकृत कर्मना
उदयने योगे क्रियानुं उठाण थाय ठे अने ए उठाणनी क्रियाने
रोकवा चाहेठे, पण ते एम नथी जाणतो के, एउठाणनी जे क्रि-
या ठे, ते तो तेना वेग प्रमाणे वर्तावी रहेशे नही ते उपर दृष्टांत
कहे ठे (सवैया एकत्रीशा) जैसो गजराज पड्यो रे करदम
के कुड विचे, उद्यम अहुटे नपे बूटे छ.ख दधशो ॥ जैसे लोह क-
टककी कोरशो उरजडो मीन, चेत अशाता लहे शाता लहे संध-
शो, जेसे महा ताप शिर वाही रोग रास्वो नर, तके निज काज
न सके उठी स्वठदशो ॥ तैसे ज्ञानवत न जाणो वसाहि कबु,
वयो फरे पूरव करम फल फदशो ॥१॥ एनो अर्थ समयसारना-

करी राख्युं ठे - 'कहेवत ठे के, तरणा हेठे मुगररे' मुगर कोइए दीवो नही तेम एक दृष्टिनेज ओठे ठे ते दृष्टि अनादिनी बहार तरफ देख सुखने जुए ठे, पण त्यातो एक अश पण सुखनी प्राप्ति ना थइ. हवे तु एक निमेष मात्र माहिली तरफ देख के, तहारी जे अखुट निधि ते तहारा खेत्रथी एक प्रदेशांतर पण खशी नथी ए प्रमाणिक पुरुषोनु कहेवु मान्य करी, विनय करी, प्रतित राखी, धिरजता धरी विषय वासनाथी पोताना चित्तने वारी महा छद्मासे तीक्ष्ण दृष्टि देख पोताना स्वखेत्रे खोजवा लाग्यो पण ते अनादि कालना राग द्वेष वायुए करी, गुनागुन कर्म रूप धूल उडवाथी दटाइ गएली निधिनी एक सम्यक्दर्शन नामनी कर्णिका दृष्टिये आववाथी पोताने दृढ प्रतित थइ के, महारे अखुट निधिनो ख-जानो ठे एवी प्रमाणाता प्रमाणिक पुरुषोना कहेवाथी नासी, तेमज आ मित्रपरीक्षामा आप प्रमाणिक पुरुषोना मीठा वचनो-नु पान करवाथी महारा हैयामा अत्यंत हर्ष उपन्यो के, आवा दयालु गुरुए महारा उपर केटलोक उपगार कर्यो के, प्रथम म-हारी भ्रम मतिये करी मने काइपण ना सूझ्यु ? के, धर्म ते गुं हशे ? अने धर्म श्याथी प्रगटे ? अने धर्म प्रगटवाथी गुं सुख थाय ? अने कुगुरु सुगुरु शा लक्षणे जाणीये ? अने व्रत, नियम, तप, जप, पूजा, प्रज्ञावनादिक एशु ठे ? अने ए आचार शा कार्य अर्थे आचरवो घटे ठे ? अने जो कदापि आचरवो, पण ते क-र्ताये कार्यपणु कोना अदरमायनु ? माटे अतरंग जेवो परिणाम हशे, तेवु कार्य थशे एवी भ्रम मतिये करी मने काइपण ना सू-ज्यु ! ए सर्वे भ्रमनो नाश करवा माटे प्रथम आप साहेवजीनी रचेली परत नग १ अध्यात्मसारोद्धारनी तथा दिनकरबोध नाम-नी मली, ते वाचता मारा हैयामा जे भ्रम हतो, ते दृष्ट्यो अने स्व-सत्ता परसत्तानी वृजखाण अने प्रमाणाता थइ, अने द्रव्यना सामा-

विना कर्मबंधनो मूल हेतु बीजो कोइ नथी एवं आप स्वामी-
जीनु कहेवुं ठे ते सत्यार्थ रीते जासनमा आवे ठे. वली, ए परि-
णतीप्रकाश ग्रंथने विषे आप साहेवे एवी युक्ति हेतु दृष्टांते उ-
पदेश दर्शाव्यो ठे के, वाचनार सङ्गानोने महा. स्पष्ट रीते लक्ष्मां
आवे. तेणे करी पोताना आत्माने राग द्वेषरूप बधनना फासा-
धी ठोडावी, वैराग्य जावने आचरी परम समाधी जावमां स्थिर
रहे. ने स्थिर थइ परम शांतजावमा मग्नपणो आनंद सुखना
आरामने जोगवी रहे

ए ग्रंथ वांचतां मने एटलो सरागजाव उपन्यो के, अहो हो॥
हालना समयमां आवी वृत्तिवाला परम गुरु विचरे ठे ॥ तो
धन्य ठे महारा जाग्योदयने के, आवी निर्मलविना अमृतरस
तेमां मेघनु एक बुंद मात्र पान करवायी अमारी अमर दशानी एक
शांतिवा तेम बधाणी के, अर्द्धपुञ्जलपरावर्त्तननी मांहीलीकोरे मुक्तिरमणी
अनिज्ञाणेथे वरीने पोताना असख्यात प्रदेशानी अमरपुरीमा निवास
योगनो, कीने साविअनत जांगे जोगोपजोग गुणने सदाकाल जोगवी रही-
धियोने मोवरी हैयामा प्रमाणता धवाथी दर्शाव्यो ठे के, हेवो अने ते व-
नी लेने ना मरमने जाणवाथी आप उपर अत्यंत सरागता करी स-
रागता जाव करी एवी रीऊ आवी के, तेणे करी नेत्रमां हर्षानं-
दनां अश्रुपात आव्यां तो धन्य ठे, आपना शब्द ब्रह्मने धन्य ठे.
आपना ज्ञानने धन्य ठे आपनी क्षयोपशम दशाने धन्य ठे-आ-
पनी जेदज्ञानरूप त. कृष्ण सुलाकने धन्य ठे के, जेणे करी महान
कष्टियो के, जे ठेदी ठेदाय नहि अने जेदी जेदाय नही एवी जे
घाटीयो तेने ठेद जेद करी मोक्षमार्गनो रस्तो एवो सिद्धो करी
आप्यो के, ते रस्ते चढी आवेलो जविक जीव परिणतीप्रकाश ना-
मनी रेलगाडीमां वेसी नि संदेह मोक्षपुरीमां पहोची निवास करे
हवे हु आपना गुणनु वाद वचनथी गुं कही शकुं? आपतो अ-

टकमाथी जोइ लेज्यो, एवी रीते ए उठाएनी क्रियानु जोरतो,
 गुणस्थानकनी हृद प्रमाणो केवली पर्यंत पहुँचेजु ठे तेमां पण
 गुणस्थानकनी हृदनु पण प्रमाण नथी के, फलाणे गुणस्थानके
 शुभकर्मनो उदय होय के, फलाणे गुणस्थानके अशुभकर्मनो उ-
 दय होय, एवो पण काइ नियम नथी एतो पूर्वे राग द्वेषनावे जे
 पूर्वकर्म बाध्यु होय, तेनो तेवो रस विकार आवी निजरे, अने
 रसनो जाणतो, आत्मा ठे तेने काइ लागे बलगे नही अने
 जाणवु ते तो आत्मानो स्वधर्म ठे, अने उदयिक रस विपाकनो
 जोक्ता पण एज आत्मा ठे कारण के, 'कर्त्ता सोइ जोक्ता' केमके,
 पूर्वे राग द्वेषनावे एज आत्मा कर्मनो कर्त्ता हतो, तो रस विपाके
 एज आत्मा कर्मनो जोक्ता ठे. हवे एज आत्मा कर्मना रस वि-
 पाकने जोगवतां नचतन कर्मने बाधे, एवो तो काइ नियमासी;
 पण बांध्या कर्मनी नियमाए निर्झरातो करे, तेम तो जेवचनो-
 पण विशेष तो एटलोज ठे के, पूर्वे जे कर्म बाध्यु हतु, तेने, आवा
 द्वेष नावे जोगवे तो नचतन कर्म बाधे तेमा पण काइ प्रथम म-
 नथी के, जेवु कर्म जोगव्यु होय, तेवुज बाधे, एतो राध धर्म ते शु-
 जे प्रकृतिनो कामी आस्वादी थइ रीके तेते कर्मने बाध्य सुख
 पूर्वकर्मना रस विपाकने उदासिन नावे जोगवे, तो पोतेज ते क-
 र्मनी निर्झरा करे ते उपर बहुश्रुत महात्मा गुरुनु कहेवु ठे तेनी
 चोपाइ ॥ पूर्वकर्म उदये रस जुजे, ज्ञान मगन ममता न प्रयूजे ॥
 उरमे उदासीनता लहीये, जं बुध परिग्रहवत न कहिए ॥ १ ॥
 ॥ दोहा ॥ ज्ञानी ज्ञाने मगन रहे, रागादिक मज खोय ॥ चित्त उ-
 दासे करणी करे, कर्मबध नहि होय ॥ १ ॥ एवु आप सर्वे महा-
 त्मा बहुश्रुत गुरुनु जे कहेवु ठे, ते महा हितनु करनारु ठे अने
 आपे परिणतीप्रकाशमा तो निरतर पोकार करी पचारी पचारी
 ने कथुं ठे के, फक्त एक राग द्वेष नावथीज कर्म वधाय ठे. ए

वियोग रहे ठे. गइसाल आपनां दर्शनने सारु आववानुं हतुं, पण अतराय कर्मना उदय बले आवी शकायुं नहीं बली हालमां पण आववानु ठे, ते महारा जाग्योदय प्रबल हसे तो, आपनुं दर्शन थसे हालमां रतलाम तरफथी मनसुखनाईए एवा समाचार लख्या ठे के, महाराजनु शरीर नरम ठे, एवा समाचार सांजळ्या तेथी महारा मनमां सरागजावना वसे चिंता थाय ठे. माटे आपना शरीरनी सुखशाता विपेना समाचार लखी जणावशो कारण के, तेथी महारा चित्तमा स्थिरता आवे, ने आपतो सदाय स्थिरतावंतज ठो कारण के, ज्यां सूधी ए वेदनीय कर्मनो उदय ठे, त्यां सूधी शाता अशाता निज सामग्रीनो संयोग बन्यो रहे पण आप महात्मा पुरुषोनी वृत्तितो सदाये क्योपशमजावनी अधिकताना बले करी अहोनिश उदासिनता जावे प्रणामी रहे तेना सजावे करी शाता अशाताना कारणमां लेपाती नहीं. केम के, जलमां कमल सदाये अलिप्तज रहे ठे, तेम आपनी वृत्ति उदयना अरुजाटमां लिप्तमान थती नहीं. ते हुं सारी रीते आपना वचनथी मानुंहुं शा कारणथी के, आपे मित्रपरीक्षामां मित्रोवाच तथा चेतनोवाचना सवादमां आपनी वृत्तिने निर्मलानद मीठा वचने करी उदासिनता जावे एवी संतोषित करी ठे के, सदाये परजावनी कामना प्रवृत्तिथी निवृत्त थइ स्वाधीन जे स्वजाविक सुख नामनी सख्यामां संतोष जावे स्थिर थइ आरामसुखना आनदने जोगवी रहे एम आपना वचननी प्रमाणता आवे ठे के, आवी वृत्ति सदाये स्थिरताजावे प्रणमेलीज रहे ठे! तेथी आपने शाता अशाताना जे उदय, ते सामान्य अचेद जावे सदाये समार्थिनोज वखत ठे, एवीज आपनी वृत्तिनी प्रमाणता महारा अनुभवमां आवे ठे ने आप तो सर्व वाते जाणमान गुरु ठो अने आ कागलनु लखाण वधी गयुं तेनु कारण

નતગુણના પાત્ર ઠો, આપ અનત કૃયોપશમદશાની પ્રાપ્તિ કરી
પોતાના સ્વગુણ પર્યાયને નિરતર જોગોપજોગે કરી સદાયે ગુણીને
જોગવી રહો ઠો. અને જવિક જીવોને પણ તેજ માર્ગે ચાલવાનો
ઝપાય વતાવો ઠો માટે સ્વપરદયામયનુ જે ધ્યાન, તે તમેજ ઠો
તથાસ્તુ

હવે પ્રશ્ન કહીએ ઊં. તે નીચે મુજબ.

અહો સ્વામિન્ ! તિર્થંક પ્રચય અને ઋર્ધ્વ પ્રચય તે કોને ક-
હીએ ? અને તેનું કેવું સ્વરૂપ છે ? તે આપની કૃપાથી હું જાણવા
ને શક્તુ હું

વલી કેવલી જગવાનને તથા સિદ્ધ પરમેષ્ઠિને વર્તમાન એક
સમયે અતિત અનાગત કાલ સર્વથી પદાર્થોના પર્યાયનુ જે જ્ઞાન
કહેતા જાણાવણુ, તે શી રીતે જાસનમા આવે છે ? કારણ કે, વ-
ર્તમાન સમયના પર્યાયની વક્તિ જાણે પ્રણમેલો જે પદાર્થ, તે તો
જાસનમાં આવી શકે, પરંતુ અતિતકાલનો જે પર્યાય છે, તે તો
વ્યયને પામેલો છે અને અનાગત કાલનો પર્યાય વક્તિજાણે પ્રણ-
મ્યો નથી તેમ વસ્તુમા પર્યાયના ઢગલા નથી કારણ કે, જે સ-
મયે સોનું મુદ્ધિકા પર્યાયને પ્રાપ્ત થાણું છે, તેજ સમયે સોનું ક-
કણ પર્યાયને પ્રાપ્ત થાણું હોય તેમ પણ નથી કારણ કે, જ્યારે
મુદ્ધિકા પર્યાયનો વ્યય થાય, ત્યારે કકણ પર્યાયનો ઉત્પાદ થાય
એમ જોતા વસ્તુમા વર્તમાન સમયે ઢગલા પણ નથી તો વર્ત-
માન સમયે ત્રિકાલ સર્વથી પદાર્થોના પર્યાયનુ જે જાણવું, તે
શી રીતે જાસનમા આવે ? તેનો ખુલાસો મહારા સદેહને દૂર ક-
રવા માટે આપ કૃપાદૃષ્ટિ કરી વતાવજો ?

વલી આપ સ્વામીના દર્શન કરવાની મને ઘણા દિવસ થયા
જિલાપા છે, પણ મહારા કમનશીબને લીધે આપના દર્શનનો

मे महारा आत्माने कर्म प्रकृतियोना बोजाथी कांइ पण हलवो न करयो ? अने शात दांत गुणे करी न सतोप्यो ? अने विषयवासना राग द्वेषी पराङ्मुख न करयो ? तेणे करी आर्त्त रौद्र-ध्याननुं जोर जवर रहे ठे. अने तेथी महारु मन मलीन रहे ठे, कदापि कोइवार उपशमनावना वशे सत्ताचूमिना जेदज्ञाननो अनुभव एक अधनिमेष मात्र थाय, ते पण विशेष वार टके नही, तो देशविरतीयादिक चारित्र गुणस्थानकनी वातनुं तो कहेवुंज शुं ? एम जोतां मने चारित्र मोह जवरो नडे ठे, तेथी महारा अध्वसाय मलीन रहे ठे तेथी हुं महारा कगोर परिणामने धिक्कारुं तु अने संबोधु तु के, क्यारे तु तहारा हृदयने निर्मल करी आत्मा अनुभवमां रमण करीश ? अने आत्मा अनुभवनो कामी थइश ? स्थिरता जावे स्वभाविक सुखना अनुभवने क्यारे वेदीश ? एवी महारी अजिलापा रूप मनोवृत्ति ठे ते सज्जुना प्ररूपेला श्रुतरूप शब्द ब्रह्म के, तेमां उत्सर्ग अपवाद मार्गनी मित्रताइथी पोताना कर्मनी सिद्धि थाय, तेवा उपाय वतलाव्या ठे. ते रूप अवलंबन करी महारा वाठितकार्यनी सिद्धि करुं. एवी महारी मति सज्जुना वचन पसायथी पूर्ण धातु ! एज विनंती लिखितंग आपना चरणकमलनो सेवक, तलाटी गुलाबचंद सौजाग्यचंद नानो तेना महानुभाव तत्त्वपूर्वक " नमोस्तुभ्यं, नमोस्तुभ्यं, नमोस्तुभ्यं वांचशो ! आप स्वामी सदाये शुद्ध उपयोगमां वर्त्तो ठो, तेम सदाये वर्त्तशो. एवी जयपणानी वृत्तिनेज धन्य ठे ! धन्य ठे ! धन्य ठे ! ! !

॥ इति समाप्तम् ॥

(१६)

कागल

एज ठे के, मने आपना उपदेशरूपी वचननु पान करवाथी एट-
ले वस्तु अनेक नयात्मक ठे तेनी लेशमात्र अनुभवमा श्रद्धा व-
वाथी में महारा आत्माने पर जे अजीवख्य, ते अपर जे जीव-
ख्यथी नोखो (जुदो) अनुभव्यो के, महारा स्वख्यादिक निक्षे-
पामा परख्यादिक निक्षेपानु सदाये नास्तिपणु ठे एम परस्पर
निक्षेपादिकनो विचार करता महारो आत्मा परख्यादिकथी
न्यारो अनुभव्यो अने अनुभव्याना आनदनो आश्चर्य आववा-
थी मनमा ठाक आव्यो

हवे कहेवानु के, जेना मनमां ठाक होय, ते शु शुं न कहे ?
अपितु जे जे मनमां उवाण ठे, ते ते सवे कहे तेमज आप गुरु
पिता आगल हु जे बालक, ते शु शुं न कहु ? माटे आ कागलना
लखाएनी अदर महारी मतिदोषथी अथवा मंदबुद्धिथी हीना-
धिक शब्दो लखाणा होय तो, ते दोषनो महारा उपर कृमानाव
राखशो कारण के, मने आपना गुणनो नक्तिनाव विशेष ठे. के-
टलीएक वार स्वप्नामा पण आपनी शातमुखानु अवलोकन करु
हुं तथा महारु हृदय जेम कमलने सूर्यना सयोगवत् महा प्रफु-
ल्लित थाय ठे, तो जागृत अवस्थामां आपना गुणनी नक्तिनो राग
केम न होय ? अर्थात् अवश्य होयज । ए रागना लीधे आ काग-
लनु लखाण बध्यु ठे. वली केटलीक तो महारा मननी उरमीने
थटकावी लखाण करय ठे कारण के कागल वधी जाय केम के,
आतो कागज ठे के, चोपडी ? वजी एम जाणी पण विशेष लखाण
नथी करयु केमके, बहुश्रुती थोडामाज घणु जाणे ठे के, आनो शो
हेत ठे ? अने जे हेतुना मरमने जाणे, तेमने वधारे शु लखवु पडे ?
एज मने बोधनी वृद्धि थवानी प्रार्थना ठे ते सज्जुना वचन पसा
यथा फपवती थशे

वली महारी एकी खर्वशा ठे के, प्रकृतियोनु स्वरूप विचारते

અને ઠલુંપટથી દશ જેદ છે તે પાંચ જેદમાં પ્રથમ અનિગ્રહિ મિથ્યાત્વ તે કેવું છે કે, લીધેલી હથ ઠોડે નહી, કેની પેટે કે, ગર્દવ પૂઠવત્ ॥૧॥ વીજુ અનનિગ્રહિ મિથ્યાત્વ તે કેવું છે કે, સર્વેને દેવ ગુરુ જાણે છે, પણ કોઈની પરીક્ષા જાણતો નથી જ્ઞાતા નુંડાની સ્વર નથી ॥ ૨ ॥ ત્રીજું અનિનિવેશિ મિથ્યાત્વ તે કેવું છે કે, સ્વોદું જાણે પણ ઠોડે નહી વીતરાગનો માર્ગ સાચો જાણે, પણ આદરે નહી કેની પેટે? જેમ શ્રી પાર્શ્વનાથસ્વામીના સત્તાનિયા ચારિત્રથી ભ્રષ્ટ વડને ગોશાલા પાસે રહ્યા તદ્વત્ ॥૩॥ ચોથું સંસદ્ મિથ્યાત્વ તે, વીતરાગના વચનમાં સમયે સમયે સશય પડે કે, એ વચન સાચું છે કે જુતું છે? અથવા એ વાત હશે કે, નહિ હોય? એમ મન મોલાતું થકું રહે ॥ ૪ ॥ પાંચમું અનાજોગ મિથ્યાત્વ તે કેવું છે કે, અજાણપણુ એટલે કાઢ પણ ધર્મ કર્મની સ્વરજ નથી! તે સર્વ થકી નવલો, અજાણ છે જ્ઞા વાસ્તે કે, જાણ અજાણના જાંગા આઠ આઠની આદેદેડને વિસ્તાર ઘણો છે પરતુ ઇહા ગ્રંથ ગૌરવના નયથી લખ્યો નથી તથા જે મિથ્યાત્વના દશ જેદ કહ્યા, તે શ્રી ગણાંગ-જીસૂત્રમાં છે, તે રીતે જાણજો એવી રીતે મિથ્યાત્વને નજતો થકો જીવ સંસારમા અનતોકાલ પરિવ્રમણ કરે. ॥૧॥

તથા અવ્રતના વાર જેદ છે, તેનો વિસ્તાર કર્યો નથી. અવ્રતને સેવતો જીવ અનતા કર્મ ઉપાર્જે, માટે અવ્રત થકી સદાકાલ મને વેગલું રહેવું અને અહોનિશી એવી વિચારણા કરવી કે, રહે! હુ મહારા ઉપયોગથી ચૂકીને અવ્રત નેગો નહું ॥ જ્ઞા માટે કે, આગલ હુ અવ્રત નેગો ઘણો કાલ રહ્યો, તેથી મે અનંતાં હુઃસ્વ જોગવ્યાં છે, તે હુ.સ્વનો વિસ્તાર આગલ કહીશું ॥૨॥

હવે ત્રીજો કપાય તે સોલ કપાય અને નવ નોકપાય, એમ પચીશ જેદ થાય, તે થકી પણ અનતા કર્મનું આવવું થાય છે. તે

॥ अथ श्री मनोरथभावना प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

समरी सरसति जगवति, प्रणमी पास जिणंद ॥ जविक जीव-
ना हित जणी, करु गुह प्रवध ॥१॥ आवक नित ध्यावे सदा, ती
न मनोरथ सार ॥ संक्षेपे ते वर्णवुं, जविक जीव हितकार ॥२॥ करु
बालावबोध जापामय, जिहा निश्रे व्यवहार ॥ अल्प जीव स-
मजे तुरत, समज्या होय सुखकार ॥३॥

॥ अत्र जाषा लिख्यते ॥

आवक पाठली चार घडि रात्रि जेइ प्रजाते ठठे, जठीने शी
करणी करे ? तो के, मनने विषे त्रण मनोरथ विचारे ते त्रण म-
नोरथ किया ? ते कहे ठे ? प्रथम आश्रव थकी मूकावानो विचार
करे, १ बीजो किये दिवसे हु सर्वविरति चारित्र पामीश ? २ त्रीजो
समाधि सथारो विचारे

हवे जे आश्रवथी निवर्त्तवु, ते आश्रव केवो ठे ? तो के, ते
आश्रवना नाव थकी जीव ससारमा अनतो काल परिभ्रमण
करे जे ससारने विषे सर्व जीव आश्रवने वश रह्या थका धर्म
पामी शकता नथी ते आश्रव शायी थावे ठे ? तेनु कारण कहे
ठे. ते आश्रवनां मूल हेतु चार ठे, अने उत्तर हेतु सत्तावन ठे ते-
मा प्रथम मूल हेतुनो विवरो कहीए ठीए ? प्रथम मिथ्यात्व, १
बीजो अत्रत, २ त्रीजो कपाय, अने ४ चोथो जोग हवे जे मिथ्या
त्वथी मूकावु, ते घणु मुरकेल ठे ज्या सूधी माहिथी मिथ्यात्व
गयु नथी, त्या सूधी कोइ जीव समकित पामी शके नही,
अने समकित विना कोइ जीवनु कार्य पण थाय नहि, ते कारण
माटे प्रथम मिथ्यात्वने तजवु ते मिथ्यात्वना जघन्यथी पांच जेद

એ થકી પણ નારકીને વિષે અનંતગુણ અધિક હ.સ્વ છે તે કારણ માટે હે ચેતન ! તું પણ તેવાં હ.સ્વ અનંતીવાર જોગવી આવ્યો હુ તના ઠેઠન જેઠન મહા આકરાં છે, તે સર્વે સિદ્ધાંત સામ્રાજતાં સ્વર પડશે અને ફ્રહા તો અલ્પ સુખ છે, અલ્પ આઝસું છે, અલ્પ કુદ્ધિ છે, તે અલ્પ સુખને વાસ્તે અનંતાકાલ સૂધી અનંતાં હ.સ્વ જોગવવાં પડશે તે સર્વ સદ્કેપથી દેઘાડીએ ઠીએ

જે ક્રોધ, માન, માયા અને લોચ, તથા પાંચ ઇન્દ્રિયોના તેવીશ વિષય તથા સ્ત્રીઆદિકનાં રૂપ પદ્મદિક, તેને વિષે તુ મગ્ન થાય છે, પણ તે તો ઘણા કાલ સૂધી તને હ.સ્વદાઈ છે અને પુત્ર કલત્ર સ્વજન સવધી, તે તો સ્વાર્થના સગા છે, પણ તેમાં કોઈ તહારુ નથી જ્યા સૂધી સ્વાર્થ પૂરો થશે, ત્યાં સૂધી તે સૌ, તને સારો સારો કહેશે, પણ સ્વાર્થ પૂરો નહિ પાય, તો તેનું આજ નવને વિષે નિદા કરવા લાગશે તે માટે હે ચેતન ! તુ જે મહારું મહારુ કરે છે અને પાપકર્મ વાધે છે, પરતુ તેના ઘણા આકરા વિપાક તહારે આગલ જોગવવા પડશે માટે હે ચેતન ! એવો જે આશ્રવ, તેને તું ઠાઢ ॥ ઇતિ હ્રવ્ય આશ્રવ ॥

તથા હે ચેતન ! જે રાગ દ્વેષ છે, તે નિશ્ચે જાવ આશ્રવ છે, તેને તું ઠાઢીને નિજ સ્વરૂપને વિષે રમણ કર, અને ચારિત્રની સ્વપ કર, એ ચારિત્રને વિષે અલ્પ હ.સ્વ છે, અને અનંત સુખ છે ક્યા માટે કે, જો તજવે મોઢુ જાય, તો અનંતોકાલ સદાય સુખમાં રહે ફરીથી સંસારમા આવવું પડે નહી કદાપિ દેવલોકમાં જાય, તો સાગરોપમ સૂધી દેવલોક સવધીઆં સુખ જોગવે તે દેવલોકના સુખ કેવા છે ? તો કે, ચક્રવર્તી આદે દેઈને સર્વનું સુખ જેગુ કરીએ, તો પણ દેવલોકના એક સામાન્ય દેવતાના સુખને તોલે ન આવે માટે ચારિત્ર ધર્મ એવો છે કે, અનંત સુખ અને અલ્પ હ.સ્વ, તે કારણ માટે હે જ્ય જીવો ! એવું જાણીને આ-

कषाय प्रसिद्ध वाक्य ठे, माटे इहा विवरो करयो नथी ॥३॥

हवे चोथो जोग, तेना पंदर जेद तेमां चार मनना, चार वचनना अने सात कायाना, एव पंदर जेद थाय, ए योग थकी अनंतां कर्म वधाय ठे ॥४॥

ए प्रकारे चार मूल हेतु अने सत्तावन उत्तर हेतु, ते थकी जीव संसारमा अनताकाल परिभ्रमण करे तथा तेथी केटलां-एक कर्मवल समय समय आवे ठे आ संसारने विपे अनता अजवि जीव ठे, ते अजवि थकी अनतगुणा तथा सिद्धने अनंत मे जागे समय समय जीवने एटला कर्म वधाय ठे ते कारण माटे एवु जाणाने, हे चेतन ! चार मूल हेतु थकी तु वेगलो रहे शा माटे के, कर्म बांधवा तो सुलज ठे, परतु जोगवता तेना विपाक पणा आकरा ठे तेनो सक्षेपथी विवरो लखीए ठीए

तिर्यचनी गतिने विपे पाच स्थावर, त्रण विकलेंछि, त्रिर्यच पचेछि, अने समूर्द्धिम गर्जज, ए समुच्चे लखीए ठीए ए सर्व सर्वनो अर्थ विचारी लेवो हे चेतन ! तु प्रत्यक्षपणे देखे ठे के, ए जीव विचारा अनाथ ठे ! एने कोइनु शरणु नथी, अहोनिश जयमाने जयमा रहे ठे, पणा वेदन जेदन सहे ठे, एक एकना प्राणनो त्याग करावे ठे, ते विचारा रांकनी पेठे टलवले ठे, तेनी कोइ सार संज्ञाल करतु नथी तेने केटली जातनो जय ठे ? ते कहे ठे प्रथम तो तेने तेनी जातिना जीवो हण्ठे ठे, तथा परजातिना तिर्यच ते पण हण्ठे ठे, तथा मासआहारी पारधी लोक ते पण तेने प्राणरहित करे ठे तथा अहोनिश ताढ तडको पण खमे ठे, केम के, तेने उठवा पाथरवानु तथा रहेवानी जगा पण ठे नही तथा रोगादिक उपन्याथी महा वेदना जोगवे ठे, शरीरने विपे बेइछि जीव पडे, तेने कोइ काढनार ठे नही तेवी रीति हे चेतन ! तु प्रत्यक्षपणे देखे ठे अने तु पण एने विपे अनतीवार गयो तु, वली

तहारा ज्ञान दर्शननी शुद्धि कर. तेमां प्रथम ज्ञाननी शुद्धि कर, पठी दर्शननी शुद्धि कर प्रथम दर्शननी शुद्धि जोइए ते दर्शन, समकितने कहीए. इहां कोइ तर्क करे के, चारित्रना जावने विषे समकितनो जाव केम कहो ठो ? के, चारित्र.सातमे गुणवाणे ठे, अने समकित शुद्धि चोथे गुणवाणे ठे, तो निचला गुणवाणानी बात उपढ्या गुणवाणामां केम कहो ठो ? तेनो उत्तर एम कहेवो के, ए तर्क तमे ठीक कस्यो, पण चोथा गुणवाणा करतां सातमा गुणवाणे समकित शुद्धि विशेषे होय इया माटे के, धणी प्रकृतिनो क्य उपशम होय, तेढलो आत्मा विशेषे निर्मल होय. ते माटे इहां समकितनी जावना जाववी. ते श्री आचारांगजी सूत्रमां कह्यु ठे के, मुनि समकितनी जावना जावे. ते माटे ते जग्याए दूषण नथी

हवे समकितनी शुद्धि बतावे ठे व्यवहार समकित ते, देव अरिहत, गुरु सुसाधु अने केवली जापित धर्म, तेने सत्य करी माने, तेनी सद्वहणा राखे तेने व्यवहार समकित कहीए. तथा निश्चे समकित ते, जे सात प्रकृति उपसमावे तेने उपसम समकित कहीए तथा बीजे जेदे कांइक उपसमावे अने कांइक क्य करे, तेने क्यउपसम समकित कहीए. तथा सात प्रकृतिनो क्य करे, तेने क्हायिक समकित कहीए ते धणीने सद्वहणा केवी होय ? तो के, निश्चे देव ते महारो आत्मा सर्व गुणो करी सहित ठे, अने सर्व दोषे करीने रहित ठे निश्चे गुरु ते महारो आत्मा निश्चे धर्म ते महारा आत्मानो स्वजाव एवी रीते सद्वहे अहियां विचारणा घणी ठे, परंतु ग्रथ गौरवना नयथी लखी नथी तेने निश्चे समकित कहीए

हवे सद्धेपथी ज्ञाननी शुद्धि कहीए ठीए पांच ज्ञानना जेदने जाणो, पद्व्यने जाणो तथा पद्व्यना गुण पर्यायने जा-

श्रवने वेगलो करवो, ॥ इति प्रथम मनोरथ समाप्तम् ॥

हवे बीजा मनोरथमां श्रमणोपासक (श्रावक) एवु चिंतवे के, के दिवसे हुं आगारधर्म एटले ग्रहस्थपणु ठांडीने अणगार धर्म अगीकार करीश ? जे दिवस एवो आवशे, ते दिवस हुध न्य करीने मानीश ते अणगार धर्म केवो ठे ? तो के, जेने विपे पाच महाव्रत रह्या ठे, पाच सुमति ठे, त्रण गुप्ति ठे, पाच आश्रव गया ठे, पाच इड्डियो सवरी ठे, चार कपाय टाढ्या ठे, चार विकथा ठोडी ठे, चार सज्ञा जेनी पातझी पमी ठे, त्रण गारवे करी रहित ठे, त्रण दमयी विरम्या ठे, त्रण विराधना जेणे तजी ठे, त्रण आराधना जेणे अगीकार करी ठे, ठकायना प्रतिपालक ठे, सात जय निवास्या ठे, आठ मद जीप्या ठे, आठ प्रवचन माताना धारक ठे, नवविध ब्रह्मचर्यना पाजक ठे, दशविध यतिधर्म जेणे अगीकार कस्यो ठे, तथा हे चेतन ! निश्चेचारित्र प्रगट थए थके, कढ्याण धाय श्या माटे के, व्यवहारचारित्र तो, अनवि जीउने पण होय, व्यवहार चारित्र तो आ जीव अनंतीवार आवरी चुक्यो, पण काइ काम आव्यु नहीं माटे हे चेतन ! तु तहारा स्वनाव थकी निश्चेचारित्रने प्रगट कर जे थकी मोक्ष रूपणी स्त्री मले ते निश्चेचारित्र कोने कहीए ? तो के, निश्चेचारित्र ते आत्मानु नाम ठे ते श्री जगवतीजी सूत्रमा कह्यु ठे ॥ “आया खलु सामाये” इति वचनात् ॥ तथा श्री उत्तराध्ययनजी सूत्रमा कह्यु ठे के, ॥ उक्तच “बहु सहायो धम्मो” इति वचनात् ॥ ते माटे आत्माने उंजख्या विना जे क्रिया करे, ते लेखे आवे नहीं ते वास्ते हे चेतन ! तु तहारा आत्मानी उंजखाण कर के, आत्माना घरनु ज्ञानदर्शन ठे, तेने विपे जे स्थिर प्रणामे रहेवु, ते निश्चेचारित्र कहीए माटे हे चेतन ! तु प्रथम

क्रिया विना एकला ज्ञानवडे कार्य सिद्धि थाय नही ते श्री आ-
 चारांगजी सूत्रमा कह्युं ठे के, क्रिया नय विशेष ठे अने ज्ञान नय
 सामान्य ठे. माटे आत्मार्थिने वे पक्ष विचारवा जोइए. आत्मा-
 र्थिए ए वातमा संदेह राखवो नही ॥ “ ज्ञान क्रियाभ्यां मोक्षः ”
 इति वचनात् ॥ हे चेतन ! निश्चे अने व्यवहार थकी एवं चारित्र
 किये दिवसे प्रगट थशे ? अने आत्मा कर्म बंधथी किये दिवसे
 मूकाशे ? अने आश्रव थकी किये दिवसे वेगला थइशुं ? जे दिवसे
 वीतरागनी आणा प्रमाणे चारित्र धर्म अंगीकार करीशु, ने तेनो
 निर्वाह करीशुं, ते दिवस लेखे करी मानीशुं. धन्य ठे ! ते पुरुषोने
 के, जे वीतरागनी आज्ञा प्रमाणे चाले ठे, महारे एवो दिवस
 क्यारे आवशे ? अने आ मोहजालथी हुं क्यारे बूटीश ? हे चे-
 तन ! ए कोइ तहारुं नथी, एतो सउ सउना स्वार्थनुं सगुं ठे.
 माटे तुं शेमा महारुं महारु करीने छःखी पाय ठे ! जे कर्मबंध
 करीश, ते तहारे एकजानेज जोगववां पडशे, पण कोइ जाग लेवा
 माने, तेना सद्धे. माटे हे चेतन ! तुं चेत आ जोगवाइ फरी फरीने
 निश्चे समकित ते, जे अर्जुन ठे आर्यक्षेत्र, आवकनुं कुल, सजुरुनी
 कित कहीए. तना वचननुं सांजलवुं, निरोगी काया अने पांच
 करे, तेने क्षय पण, जो आवी जोगवाइ मले नहि चेत, तो तहारे
 करे, तेने क्षय वशे ? माटे हे चेतन ! हे जीव ! । ससार थकी विरम
 तो के, निरार रूप समुद्रमां श्या वास्ते तणाय ठे ? साक्षात् धर्म
 सर्व दोषे धर्मां आव्यु ठे, ते उपर चढी वेश. के, जेम संसार रूप स-
 र्म ते पार पामे ते थकी आत्मा अनंत सुखनो जोगदारी थशे.
 चारणरूपणी स्त्री मलशे जे रोग, शोग इत्यादिक छःख ठे, ते
 शे टलशे जन्म जरा अने मरणना फेरा टलशे, एवो चारित्र
 न ठे, ते तुं अंगीकार कर बीजे मनोरथे आवक एवी जावना जावे.
 ति द्वितीय जावना समाप्तम्. ॥

ણો, તેને સાત નયે કરી તથા હ્રવ્યાર્થિકના દશ જેદે કરી તથા,
 પર્યાયાર્થિકના ઠ જેદે કરી તથા આઠ પદ્ધ, અને પદ્ધત્કારકાદિક
 જેદે કરીને જાણપણ તેને જ્ઞાનશુદ્ધિ કહીએ તેને વિષે જે સ્થિતિ
 પ્રણામ, તેને નિશ્ચેચારિત્ર કહીએ. નિશ્ચેચારિત્રને વિષે રહ્યો થકો
 જીવ એવી કરાણી વિચારે કે, હે ચેતન ! તું આત્માની ઘાત કરીશ
 નહીં, શ્યા માટે કે, જો તું તહારા આત્માનુ રહ્યોપું નહિ કરે, તો
 તહારે અનતા નવ સૂચી જન્મ મરણ કરવા પડશે તે કારણ માટે
 પ્રથમ પોતાના આત્માના ગુણનુ રહ્યોપું કરવું તે આત્માના ગુણ
 કેવા છે ? તો કે, હે ચેતન ! તુ એક તુ, વીજા અનેક છે, તે પુજા
 છે, તે પુજા તુ નહીં એ પુજાનો સ્વજાવ તો સમણ, પમણ અને
 વિધ્યસણનો છે અને તહારો સ્વજાવ તો અદ્વય છે, તુ અરૂપી તુ,
 પુજા તો રૂપી છે, તુ તો અચલ તુ, પુજા તો ચલ છે, તુ અકલ
 તુ, પુજા તો કલ છે, તુ અવેદી તુ, તુ અવેદી તુ, તુ અદ્વય તું,
 તુ અજર તુ, તુ અમર તું, તુ અપરશી તુ, તું અનંજ્ઞાનમય તું
 તુ અનત દર્શનમય તુ, તુ અનત ચારિત્રમય, વંદ્યાર્ચારિત્ર તો,
 મય તુ, તુ અનત ઉપયોગમય તુ અને તુ અન્યા જીવ અન-
 નિશ્ચે થકી નિજ આત્મા જાવતો થકો વિચરે પુજા માટે હે ચે
 હ્રવ્ય, તેનો પરિહાર કરતો થકો જાવ થકી પાંચ દુઃખ જે થકી
 દિક વિચારે શ્યા માટે કે, જે જ્ઞાન છે, તે મહોટી છે તો કે,
 જગવતીજી સૂત્રમા પણ કહ્યું છે કે, જ્ઞાની સર્વ થકી સૂત્રમા
 છે, માટે જે જ્ઞાન છે, તે મહોટો પદાર્થ છે, અને ક્રિયા છે તે ઉત્ત-
 ન્ય પદ્ધતી છે કેમકે, શ્રી જગવતીજી સૂત્રમા કહ્યું છે કે, "મો"
 કોઈ વર્ષમાં ઘેદન જેદનાદિક સ્વમી જેટલાં કર્મ સ્વપાવે, કરે,
 કર્મ જ્ઞાની એક શ્વાસોહ્વાસમા સ્વપાવે માટે જ્ઞાન છે તે મહત્ત-
 પદાર્થ છે, એવું સાજલી કોઈ અજાણ પુરુષ કહેશે કે, અમે એ
 એક જ્ઞાનજ ગ્રહણ કરીશું ક્રિયાનુ શુ કામ છે ? તેને ઉત્તર કે,

संधारे वत्ते ठे, तेने वन्य ठे हुं पण एवो सथारो किये दिवसे पामीश ! जे दिवसे एवो संधारो पामीश, ते दिवस लेखे करीने मानीश. ए रीते श्रावकजी त्रण मनोरथ धारे एम श्रमणोपासक त्रण मनोरथ करतो थको अनंतां कर्मने निर्झरे.

वली ते पठी विचारे के, हे चेतन ! आज तहारे शो तप करवो ? दया माटे के, चार प्रकारना आहार करतां तने अनंतो काल थयो, तो पण कांइ तने तृप्ति वली नही ।। माटे तहारे तप करवो श्रेय ठे. केम के, जो तप नहि करे, तो चार प्रकारना आहार करवाथी तुं अति प्रमादने सेवीश काम कंदर्पने घणो वधारीश एथी अनेक प्रकारनी माठी गतियोने पाठो प्राप्त थ-इश अने जे आहार करीश, तेथी तो मात्र पुज्जल पोखाशे. पण कांइ आत्मानुं कड्याण थशे नही, अने जे पुज्जल ठे, ते तो अंते कांइ रहेवाना नथी अने पुज्जल पोखता जे कर्म बंधाणा हशे, ते तहारे थवदय जोगववां पडशे माटे हे चेतन ! तुं तप कर आज तहारे ठमासी तप करवो श्रेय ठे. वली विचारे के, जो महारा-थी ठमासी तप नहि वनी आवे, तो पांचमासी तप करुं, एम अनुक्रमे विचारतो थको यावत् पोतानी शक्ति सारु नवकारशी, पोरशी आदिदेइने जेटली शक्ति होय, तेटला तपनो निश्चय करे. एम जावना जावतो थको श्रमणोपासक एम चितवे ॥ दोहा ॥ एम मनोरथ विवि, कही, श्रावकने हित हेत ॥ जणे गणे ने साजले, तस आतम होय श्वेत ॥ १ ॥ जव लग रवि सशि रहे, तव लग रहो ए ग्रथ ॥ मेरू परे अचल रहो, पसरो पोहवी सथ ॥ २ ॥ निश्चे व्यवहार रचना करी, ग्रंथ एह गुण ज्ञान ॥ नामे मनोरथ जावना, रत्नतणी ठे खाण ॥ ३ ॥ वढियार देश वणोद गाम कीयो श्रावक काज ॥ सवत जंगणीशे पांचमां चैतरे चंद रा ॥ ४ ॥ चतुर्दश भ्रगुवार सहि, कीधो ग्रथ विन्नाण ॥ वांचे

(૨૬)

મનોરથ જાવના

હવે ત્રીજો મનોરથ કહે છે ત્રીજા મનોરથે શ્રાવક સંધારો
ચિત્તવે તે સમાધિ સધારાના વે જેદ છે એક વ્યવસાર અને-વીજો
નિશ્ચે તેમા પ્રથમ વ્યવહાર થકી સમાધિ સધારો દેખાડે છે પોતા-
નું શરીર શિથિલ થયું જાણે, યાઠ્ઠાના કાલ, પણ નજીક આ-
વ્યો જાણે, ત્યારે સધારાનો મનોરથ કરે પઠી સંધારાની જૂમિ
(જમીન) પડિલેહીને પ્રમાર્જે, પઠી લઘુનીતિ, વડીનીતિની જૂમિ
પડિલેહીને પ્રમાર્જે પ્રમાર્જિને માનનો સધારો કરે, કરીને તે સ-
ધારા ઉપર વેસીને પ્રથમ સિદ્ધ જગવતને નમોહુણં કરે, પઠી અ-
રિહતને નમોહુણ કરે, અથવા ધર્માચાર્યજીને કરે નમોહુણ કરી-
ને પઠી હ્રવ્યથકી અને જાવથકી અઢાર પાપસ્થાનકને આજોવે,
ત્યાં સધારાના વે જેદ છે એક પાદોપગમન સંધારો, તે જેમ
વૃક્ષની માલ કાપેલી પડી હોય, તે જેમ હાલે ચાલે નહિ, તેમ
તેજ રીતે સધારાથી હાલે ચાલે નહી. ॥ ૧ ॥ વીજો સાદો સધારો
તે ચાર આહારને પચ્ચણે એવી રીતે સધારામા રહ્યો થકો પૂર્વે
જાગેલા પાપને આજોવતો થકો પડિક્કમતો થકો તથા ધર્માચાર્યા-
થકો નમસ્કાર કરતો થકો, તપ સયમે કરી આત્માને જાવતો
થકો કાલને અવસરે કાલ કરે, તેને વ્યવહાર થકી સમાધિ સં-
ધારો કહીએ અને નિશ્ચે થકી સમાધિ સંધારો તે પોતાના આ-
ત્માને જાગેલાં કર્મની વર્ગણાનો વિચાર ધર્મધ્યાને પ્રવર્તતો થકો
તથા હ્રવ્ય, ગુણ અને પર્યાયનો વિચાર, તે જેદજ્ઞાન, એવી રીતે
વિચારતો થકો કાલને અવસરે કાલ કરે, તેને નિશ્ચે થકી સમાધિ
સધારો કહીએ હ્રદા ઘણો વિચાર છે, પણ ગ્રથ ગૌરવના જયથી
જલ્યો નથી એ રીતે વ્યવહાર અને નિશ્ચે સધારો કહીએ. અણ-
જ્ઞાણ સમદમ પ્રણામ સહિત નિજ આત્માને જાવતો થકો અ-
નિયાણે એટલે નિયાણે કરીને રહિત એવો સમાધિ સહિત સધારો
પમિત મરણ સાથે છે તેને ધન્ય છે, તથા જે વર્તમાન કાલે એવે

वास्तुक पूजा.

(१९)

तास रे ॥ ए अपमंगलिक जाणीए, जिहां जीवहिंसानी राश रे ॥
 शांति० ४ ॥ एह अशुन वास्तुक कही, होवे पापनी राश रे ॥
 आ नव परनव डःख लहे, एम न करीए वासरे ॥ शांति० ५ ॥
 मंगलीक जणी कीजीए, वास्तुक घरनुं जेह रे ॥ सरव मंगलमें
 मंगल कह्युं, श्री जिन नाम ठे एह रे ॥ शांति० ६ ॥ घर मध्ये प.
 धरावीए, श्रीजिनविंव सुखकार रे ॥ पीठ त्रण रची ऊपरे, थापना
 कीजे मनुहार रे ॥ शांति० ७ ॥ श्री शांतिजिन रायनी, करवी
 जगती वदार रे ॥ पंच पंच वस्तु मिलावीए, आगल धरो मनुहार रे
 शांति० ८ ॥ पंच सनाथीआ कीजीए, कलश पंच ते नरीए रे ॥
 प्रतेके प्रतेके ते करो, एम शांति गुण वरीए रे ॥ शांति० ९ ॥
 अपमंगलीक होवे नही, महामंगलीक ते कहीए रे ॥ मुनि हुकम
 श्री शांतिजी, रुद्रि सिद्धि सर्व लहीए रे ॥ शांति० १० ॥ काव्य
 म् ॥ श्री परम पुरुषाय परमेश्वराय ॥ जन्म जरा मृत्यु निवा-
 रणाय ॥ श्रीमतजिनेंद्राय ॥ जलनीमे अजास्वाहाः ॥

अथ बीजी पूजा.

बोहा.

श्री जिन थापन तिहां करे, चामर ठत्र सयुक्त ॥ ते आगल
 पूजा करो, जेम कह्यु ठे सूत ॥ १ ॥ पूजा करता प्रनुतणी, रुद्रि
 सिद्धि घर होय ॥ पुत्र परिवार वाधे घणो, वास्तुक कीजे सोय ॥ २ ॥

ढाल १ बीजी.

जेम जेम ए गिरि जेटीएरे ॥ तेम तेम पाप पलाय ॥ सलूणा ॥ ए देशी ॥

स्नात्र जणावी प्रनु तणुरे, पूजा रचो मनुहार ॥ ॥ सलूणा ॥
 आंगी रचो नव नव परेरे, दीपक जाक ऊमाल ॥ सलूणा ॥ श्री
 शांतिजिन पूजीएरे, तिम तिम मंगलीक थाय ॥ सलूणा ॥ ए
 आंकणी ॥ १ ॥ गर्ज थका मरगी हरेरे, एहवो गुण ठे जास ॥ सलू-

(૧૮)

વાસ્તુક પૂજા

પઢે નિશિ દિન સહી, તસ ઘર કોડિ કલ્યાણ ॥ ૫ ॥ અલ્પબોધ
રચના કરી, શોધજો ચતુર સુજાણ ॥ મુનિ હુકુમ કહે પઢતા થકા;
સહેજે શિવ વધુ માણ ॥ ૬ ॥ ઇતિ શ્રીમન્ હુકુમ મુનિ વિરચિત-
તૃતિય મનોરથનાવના સમાપ્તમ્ ॥

શ્રી વાસ્તુક પૂજા.

શ્રી ગુરુભ્યોનમ.

દોહા

શ્રી શાંતિ જિનેશ્વર સમરિયે, પંચમ ચક્રી જેહ ॥ તીર્થકર
સોલમા નમુ, શાંતિકરણ ગુણ મેહ ॥ ૧ ॥ શ્રી સનાત્ર પૂજા જાલી,
કરૂ સ્તવના સાર ॥ વાસ્તુક પૂજા ઘર તણી, કરતા હરપ અપાર
॥ ૨ ॥ પ્રથમ ઘર પ્રવેશમાં, પૂજા જણાવો ઠંદાર ॥ અવર વાસ્તુક
દૂર કરો, જે મિથ્યા ઉપચાર ॥ ૩ ॥ પૂજા પૂજાદિક પ્રતે, જલ
કલસા સુલકાર ॥ પાંચ જરી નવરાવિયે, શ્રી જિન અગે ધાર
॥ ૪ ॥ ફલ ફૂલ નૈવેદ્ય તિમ, વાસ દીપ ધુપ જેહ ॥ પ્રત્નુ આગલ
તે ધોઈયે, શાંતિ હોયે સત તેહ ॥ ૫ ॥

ઢાલ ૧ લી.

॥ શ્રી અરિહત પદ ધ્યાઈયે ॥ ૧ ॥ દેશી ॥

શાંતિ જિનેશ્વર પૂજતા, હોવે શાંતિ અપાર રે ॥ વાસ્તુક ઘર માહે
કીર્તીયે, એ પૂજા મનુહાર રે ॥ શાંતિ જિનેશ્વર પૂજીયે ॥ ૧ ॥ વાસ્તુક
દોય પ્રકારનુ, ધ્યય જાવ તે જાણો રે ॥ ધ્યય વાસ્તુક દોય જ્ઞે-
દથી, શુભ અશુભ કહાણો રે ॥ શાંતિ ૦ ૨ ॥ હોમાદિક ઘરમા
કરે, વ્રાહ્મણ જોજન જાસે રે ॥ કોલા પ્રમુખ વિદારતો, મનુષ ધાત
હોય તાસ રે ॥ શાંતિ ૦ ૩ ॥ શ્રીફન પ્રમુખ હોમતા, પચેંહી ઠરાવી

असं व्यवहार निगोदमे ॥ मन० ॥ काल अनादी संत ॥ मन० ॥
 पुनरपि पुनरपि उपन्यो ॥ मन० ॥ जोगवतो दुःख अनंत ॥ म-
 न० ३ ॥ कोइक कर्म विवर यकी ॥ मन० ॥ अकाम निर्जरा जाण
 ॥ मन० ॥ व्यवहार राशीमां आवियो ॥ मन० ॥ थावरादि वखाण
 ॥ मन० ४ ॥ वि ती चौरेंडीमां जम्यो ॥ मन० ॥ तेम असंझी
 विचार ॥ मन० ॥ जलचर धलचर खेचरा ॥ मन० ॥ छरपरिजु-
 जपरिधार ॥ मन० ५ ॥ संझी पंचेंडीने विपे ॥ मन० ॥ नरक
 तिर्यच धार ॥ मन० ॥ देव मनुष पण तिम थयो ॥ मन० ॥ पण
 नही वास्तुक उदार ॥ मन० ६ ॥ जेह जेह वास्तुक जिहा करथु
 ॥ मन० ॥ ते ते पाप उपचार ॥ मन० ॥ जीवहिसाथी सुख नही
 ॥ मन० ॥ समजो सवि संसार ॥ मन० ७ ॥ ते कारण होम यज्ञ
 तजो ॥ मन० ॥ तजो ब्रह्मजोज मूल ॥ मन० ॥ बीजे अंगे नां-
 खीयुं ॥ मन० ॥ सातमी नरकनुं सूल ॥ मन० ८ ॥ वास्तुक करो
 तुमे ज्ञानमां ॥ मन० ॥ स्व स्वजाव धार ॥ मन० ॥ जन्म मरण
 जेहथी टले ॥ मन० ॥ पामे सुख उदार ॥ मन० ९ ॥ श्री शांति
 विव पधरावीने ॥ मन० ॥ वास्तुक करो उदार ॥ मन० ॥ मुनि दु-
 कम ए वास्तुकथी ॥ मन० ॥ होवे मंगलमाल ॥ मन० ॥ पूजा
 त्रीजी संपूर्णम्. ॥ काव्य प्रथम प्रमाणे ॥

पूजा ४ चोथी.

बोहा.

एम जव जव हुं जम्यो ॥ अगुह वास्तुक कीध ॥
 हवे शुध वास्तुक आदरुं ॥ सदगुरु वचनथी लीध ॥ १ ॥

ढाल ४ चोथी.

॥ ए गिरीवर दरशन जेह ॥ ए देशी ॥
 सदगुरु सलीअरे ज्यारे ॥ पाम्यो वळित हुं त्यारे ॥ उपदेश

(३०)

वास्तुक पूजा.

णा ॥ सर्व उपखव हरे सहीरे, आधी व्याधी नही तास ॥ सजू-
णा ॥ श्री शांति० २ ॥ छव्य वास्तुक पूजा विपेरे ॥ पूजा जणा-
वो एह ॥ सजूणा ॥ जयाशक्ति तुमे वावरोरे, स्वामीवच्चल गुण-
गेह ॥ सजूणा ॥ श्री शांति० ३ ॥ एम वास्तुक पूजा करोरे ॥
तजी अवर पद्द ॥ सजूणा ॥ अन्यमति कद्दु नवि करोरे ॥ सम-
जी ज्ञान दद्द ॥ सजूणा ॥ श्री शांति० ४ ॥ छव्य वास्तुक एम
जाखीपुरे, महा मंगलिकनु घर ॥ सजूणा ॥ एणी विधि वास्तुक
कीजीएरे ॥ होवे वंठित सर ॥ सजूणा ॥ श्री शांति० ५ ॥ हवे
जाव वास्तुक वाखवुरे, आगमने अनुसार ॥ सजूणा ॥ समजी
लेजो प्राणीआरे, ज्ञानी वचन सुखकार ॥ सजूणा ॥ श्री शांति०
॥६॥ जाव वास्तुक जे करेरे ॥ तेह जहे जव पार ॥ सजूणा ॥
सक्केपे ते वरणवुरे, ते सुणजो अधिकार ॥ सजूणा ॥ श्री शांति०
॥७॥ जाव वास्तुक श्री शांतिजीरे, करी पाम्या शिव वास ॥ स-
जूणा ॥ मुनि हुकम वास्तुक करेरे ॥ अक्षय पद जलास ॥ सजू-
णा ॥ श्री शांति० ८ ॥ काव्य प्रथम प्रमाणे ॥ बीजी पूजा सपूर्णम् ॥

पूजा त्रीजी.

बोहा

वास्तुक पूजा जावथी, जाव माही ते सार ॥

ते अधिकार हुं वरणवु, समजी लेजो विचार ॥१॥

ढाल ३ त्रीजी.

धन धन ते जग प्राणीआ मन मोहन मेरे ॥ एदेशी ॥

वास वसो स्वजावमा मनमोहन मेरे ॥ तजी तुमे पर दूर ॥
मनमोहन मेरे ॥ काल अनादी अनंतनी ॥ मन मोहन मेरे ॥ ते
हथी जव ज्रमण कर्यु ॥ मन० ॥ चौगती ससार ॥ मन० ॥ ला-
ख चोराशी योनी विपे ॥ मन० ॥ नाव्यो छ खनो पार ॥म० २॥

ढाल ५ पांचमी.

सोता रुपाके सोगटे सांही खेलत बाजी ॥ ए देशी ॥

वास्तुक पूजा धरतणी ॥ स्व स्वरूपमां लीजे ॥ असंख्य प्रदेश ठे
 आतमा ॥ तिहां कने कीजे ॥ स्व घर तो तेने कह्युं, खेत्रथी जाणा ॥
 छव्यथी चेतन जांखीयो ॥ एम चित्तमां आण ॥ गा० १ ॥ कालथी
 अमुरु लघु कह्यो ॥ तुमे समजो जाइ ॥ ठांणवडीया तिहां कने ॥
 एम चित्तमे जाइ ॥ जावथकी ते जाणीए ॥ ज्ञानादिक गुण ॥
 सदगुरु हेते जाखीया ॥ एम वास्तुक सूण ॥ गा० २ ॥ वास्तुक
 पूजा तुमे करो ॥ श्री शान्तिनुं नाम ॥ संतपणु तुमे पांमशो ॥ जां-
 ख्यु शास्त्रे ते ताम ॥ वास वसो तुमे ते विपे ॥ जे गुणनुं गेह ॥
 अव्यावाध सुख तिहां कने ॥ पामशो तुमे तेह ॥ ३ ॥ अवेदी
 अवेदी सदा ॥ अनेदी कहीए ॥ अखेदी ए आत्मा ॥ एम समजी
 लहिए ॥ असंख्य प्रदेश ते देखता निर्मल ते जासे ॥ सिद्धतणा
 ए साधरमी ॥ अक्षय सुख वासे ॥ ४ ॥ संजावे तीहां कने ॥ नही
 रागने द्वेप ॥ ए जाव चित्तमे धरो ॥ पेहेरो अक्षय वेश ॥ बाहाज्य
 घष्टि मत दियो ॥ दियो अंतरमांही ॥ तव पियो सुमता सुधा ॥ सं-
 तरस ज्यांही ॥ ५ ॥ सरव जीव ते सारीखा ॥ सत्ताए देखो ॥
 राग द्वेप कीनसे करो ॥ कोण परायो पेखो ॥ ज्ञानादिक गुण
 अनतनो, स्वामी ते कहीए ॥ आतम सिद्ध ते सारीखा ॥ जेद तेहमा
 न लहिये ॥ ६ ॥ विजाव सर्व दूरे करो ॥ छ-खदाइ जाणी ॥
 स्वजावमांही खेलीए ॥ शुद्ध जाव चित्त आणी ॥ ज्ञान दर-
 शन चरण ते ॥ आतमने कहीए ॥ अनेद ज्ञान ते आदरो ॥
 केवल तिहां लहिए ॥ ७ ॥ जथाख्यात जाणीए ॥ चारित्र तेह ॥
 ते गुण तिहां प्रगटे ॥ अनंत विरज एह ॥ सजेशीकरण तिहां
 करे ॥ प्रकृती बोतेर टाली ॥ प्रकृती तेरने टालतो ॥ निज गुण
 अनुआली ॥ ८ ॥ बंधन ठेदी सरवथी ॥ शीव पंथे चालो ॥

(३२)

वास्तुक पूजा.

सुखो जब जास ॥ पाम्यो हुं ज्ञान उजास ॥ सदगुरु मलीअरे
ज्यारे ॥ पाम्यो वढित हु त्यारे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ जाण्यो
जब शत्रु जेहे ॥ राग द्वेष मोह तेह ॥ अंतरमांथी ते खशियुं ॥
तव वैरागे मन ते वशियु ॥ सद० २ ॥ समकित तव ते पाम्यो ॥
मिथ्यात्व ते दूरे वाम्यो ॥ गुणठाणु चोथु ते सार ॥ बीज चंड-
सम उदार ॥ सद० ३ ॥ सुमति तव घरमा आवी ॥ कुमति तव
दूरे जावी ॥ तव दीपक थयो घर माही ॥ दीगी वस्तु पोतानी
॥ सद० ४ ॥ ज्ञानादिक गुण ते दीठा ॥ मुज मन लागे ते मीठा ॥
अवरती नारी ते देखी ॥ ताकीदथी दूर उवेखी ॥ सद० ५ ॥
सुधर्म बुद्धी तव आवे ॥ चोकडी दोय दूरे जावे ॥ पापनो ख-
जानो खूटयो ॥ मोहनो परिवल लूट्यो ॥ सद० ६ ॥ प्रवेश
असंख्यनी रचना ॥ निर्मल करवा थइ जचना ॥ संजम श्री
वेगे आवी ॥ कारक समेत ते जावी ॥ सद० ७ ॥ गुणठाणु सा-
तमु तेह ॥ फरसता हूवो गुण गेह ॥ ठेसातमे रमता ॥ हींचो-
लाकारे करता ॥ सद० ८ ॥ प्रमत्त अप्रमत्त जाण ॥ सिद्धातमांही
वखाण ॥ एम वास्तुक ज्यारे कीधी ॥ सदगुरु वचनथी लीधी ॥
सद० ९ ॥ अपमंगलिक सरवे नाठा ॥ करम दल पण घाठां ॥
सरव मंगलिक मांही एह ॥ दशवैकालिक ज्ञाखे तेह ॥ सद०
१० ॥ ए वास्तुक पूजा कीजे ॥ मनवंडित फल तो लीजे ॥ सु-
नि हूकम वास्तुक कीधु ॥ मनवडित कारज सीधुं ॥ सद० ११ ॥
काव्य प्रथम प्रमाणो. पूजा चौथी सपूर्णम् ॥

पूजा ५ पांचमी

दोहा

वास्तुक पुजा स्वग्रहे ॥ करतां नवनिधि धाय ॥

पर वास्तुक दूरे करो ॥ सहेजे शीवपुर जाय ॥ १ ॥

सुगुरु, बहुश्रुत होय, तेमने कागल लखवानी रीत.

स्वस्तिश्री सुरतवंदरे महागुनस्थाने पूज्याराधे शुद्ध पु
 णानंदमय, अनंत ज्ञान दर्शन चारित्र्यना जंमार, अखंड अवि-
 नाशी, शुद्ध आत्मगुणे करी विराजमान, महा निर्मल, महा
 दयालु, रुपाना जंमार, परम पुरुषोत्तम, परम निधान,
 महा धिरजवत, शुद्ध छव्यगुणपर्यायनी रमणताना धारक,
 आत्मगुणना जोगी, परजावना त्यागी, शुद्ध वैरागी, एम अनंत
 आत्मगुणे करी विराजमान, मिथ्यात्वरूप अंधकार टालीने ध-
 र्मनुरूप प्रकाश करवाने सूर्य समान, संसारी जीवने नवसमुद्र
 माथी तारवाने जाज समान, कर्मरूप रोग टालवाने वैद्य समा-
 न; एम शुद्ध आत्मगुणे करी विराजमान, धर्मधुरंधर महाराज
 श्री श्री श्री श्री १००८ वार श्री हुकममुनीश्वरजी महाराजनी
 सेवामां श्री शिनोरथी लि आपना चरणकमलनी सेवाना
 सेवक शा हरगोविंद वर्द्धमान विगेरे संघ समस्तनी १००८
 वार त्रिविधे त्रिविधे वंदना अवधारजोजी महाराज तमारी
 रुपादृष्टिथी सर्वे सघ सुखशातामा ठीए साहेबजी आप तो
 त्रणे काल पोतानी कृष्टिए करी सुखीयाज ठो बीजु लखवानुं
 कारण ए ठे जे, साहेबजीनी सुखशाताना समाचार घणा दिवस
 थया मढ्या नथी, तेथी शाता सांजलवा अमारो आत्मा घणो
 इछेठे. माटे लखवानु के, सेवक उपर रुपादृष्टि करीने आपनी
 सुखशातानो पत्र सुरतना सघ पासे लखावशो. ते आपनी सु-
 खशातानो पत्र बांध्याथी मने वाद्या जेटलो लाज थशे, एम मारा
 मनमा निश्चे ठे महाराज! तमारा नामनु स्मरण करेथी सर्वे
 विघ्न जाय, तो तमोने वादवा आवे तेने शांती हरकत पडे।
 बीजु आप तो सेवक उपर सदा काल रुपादृष्टि राखो ठो, पण

(३४)

वास्तुकपूजा

दोय जाग अवगाहना ॥ ते वासमा मालो ॥ एक समे धिति
तेहनी ॥ शिवपुर ते पोचो ॥ वास्तुक पूजा तिहा करो ॥ अक्षय
पद राचो ॥ ९ ॥ एम वास्तुक जे करे ॥ पठे वासमा वशीए ॥
ते सुख पामे आश्वतां, शिवरमणी रशीये ॥ मुनि हुकम वास्तुक
तणो ॥ एम करे उमेद ॥ जिनवाणी रुदीए धरी ॥ टाली मन-
नो खेद ॥ १० ॥ काव्य प्रथम प्रमाणे पूजा पाचमी सपूर्ण ॥

॥ कलश ॥

गायो गायोरे श्री शांतिजिनेश्वर गायो ॥ सत स्वरूप
देखी धनोपम ॥ वास्तुक पूजा मेलायोरे ॥ श्री शांतिजिनेश्वर
गायो ॥ १ ॥ एम समजी जे वास्तुक करे ॥ तस नव डख
ते जायो ॥ शांति जिनेश्वर शांति कारण ॥ वास्तुक पूजाए गायोरे
॥ श्री शां १ ॥ सवत ओगणीस सत्तावीश वरसे ॥ फागण-
मास कहायो ॥ सुद चौथने गुरुवारे ॥ ए पूजा रचायोरे ॥ श्री
शां ३ ॥ श्रद्धावान सु आवाक ॥ नेमा ज्ञाती कहायो ॥ मोदी
गिरधरे पूजा रचावी ॥ वहू छव्य खरचायोरे ॥ श्री शां ४ ॥
गोधरपुरे श्री शांति जिनेश्वर ॥ परसाद सुंदर सोहायो ॥ संघ
आग्रहथी रचना कीवी ॥ मुनि हुकम सुख पायोरे ॥ श्री शां
६ ॥ इति श्री वास्तुक पूजा सपूर्ण

इत्यादि अनेक गुणे करी विराजमान श्री श्री श्री श्री श्री श्री महा मुनिराज्य महाराज श्री ७ हुकुममुनि महाराजा धरमना धुरंधर महामुनिनी चिरंजीवी घणी हजो एतान श्री शिनोरथी लि. आपनो आज्ञाकारी चरणकमलनो उपासक सेवक शा हरगोविंद वर्द्धमाननी १००००० वार त्रिविधे त्रिविधे आपनी पवित्र सेवामां वंदना अवधारशो अत्रे गुरु महाराजनी पसाए करी सुखशाता ठे आपनी सुखशातानो पत्र सेवक उपर कृपादृष्टि करी संघ पासे लखावशो, के मने आप साहेबना दर्शन जेटलो लाज मले, विशेष लखवानी विनंती ए ठे के, आपनी पवित्र सेवानो लाज मने आपो अमारा कमी पुन्यने लीधे आप साहेब दूर वशा करो ठो, तथा हमारा पुन्यमा स्वामी ठे धन ठे। जेने, के जे आपनी वाणी दिनप्रत्ये हर वखते मारा स्वामी ज्ञा-इथो विगेरेने जोग पडे ठे। धन ठे तेमने के, शंका पडे, ते तेज वखते खुजासानी साथे पूछा करे, तेथी धयेली शंका दूर धाय माटे तेमना पुन्यने धन्य ठे अमोने तो आप घणो उपगार करो ठो, ते कागलमा लखी शकाय नही, तेम अमारी जीजथी कही शकाय पण नही एवी अमोने सपूर्ण आशा रहे ठे वली नवीन ग्रंथो बने ते वखत पण, हुंदासने याद करशो एवी आज्ञा राखु तु कृपादृष्टि विशेष राखशोजी वली आपना श्रावक ज्ञाइथो श्राविका बाइथो विगेरेने मारा प्रणाम पोचे. आ कागलमा मारी तुछ बुद्धिने लीधे कांइ दोष जरेलुं लखाण थयु होय तो, आपनी पासे तथा संघ विद्यमाने मिष्ठामिष्ठकडं देऊ तु संवत १९४३ ना श्रावण शुदि ५ ने वार जामे.

स्वस्ति श्री सुरतवदरे महागुजस्थाने सर्वेश्वरगुजउपमा सहित, परम पूज्यजाव, दयासागर, तरण तारण, सफरी जाज

अमे ससारी जीव होवाथी मन घणु चपल रहे ठे. तेथी असोने धिरजरहे नही वीजु विनंती ए ठे के, मारो आत्मा आत्मधर्म पामे अने मोहजालमाथी वूटे, तो घणुं सारुं एज विनती. सं. १९४१ ना फागण शुद्धि ५

स्वस्तिश्री पार्श्वजिनप्रणम्य सुरतवंदर नगरे महाशुज-
स्थाने सु साधु पुन्य प्रज्ञावक, देवगुरु भक्तिकारक, एकविध अ-
संजमना टालणहार, द्विविध धर्मना प्ररूपक, त्रण तत्त्वना जाण,
चार कपायना जीपक, पंच महाव्रतना पालणहार, ठकायना पीय-
र, सात ज्ञयना निवारक, आठ मदना टालणहार, नवविध ब्रह्मच-
र्यना पालणहार, दशविध यतिधर्मना पालणहार, अग्नीथार अग-
ना जाण, बारे जेदे तपस्याना करणहार, तेर काठीआना निवारक,
चवद गुणवाणाना जाणा, पदरजेदे सिद्धना जाण, सोल कपायना
जीपक, सत्तर जेदे सजमना पालणहार, अठार सहस शीलगरथना
धोरी, काठस्सगना ओगणीश दोपना टालणहार, वीश विश्वानी
दयाना पालणहार, एकवीश प्रकारे मिथ्यात्वना टालणहार, वा-
वीश परीसहना जीपक, तेवीश विषयना टालणहार, चोवीश तीर्थ
करनी आज्ञानाधारक, पच्चीश ज्ञावनाना ज्ञावीक, ठव्वीश
सर्गना जाणा, साधुना सत्तावीश गुणे करी शोनीत चड्नी पेरे
शीतल, सूर्यनी पेरे तेजवत, मेरुनी पेरे अचल, समुद्रनी पेरे ग-
जीर, कल्पवृक्षनी पेरे सुखदायक, नहि माया, नहि ममता, सर्व
परिग्रहना त्यागी, बेतालीश दोष रहीत शुद्ध आहारनी ख-
पना करणहार, कर्मरूप रोग टालवाने वैद्य समान, संसारी जी-
वने जव समुद्रमांथी तारवाने जाज समान, परज्जावना त्यागी,
स्वज्ञावना जोगी, आत्मगुणे विराजमान, महा दयालु, रूपाना
जगार, परम पुरुषोत्तम, परम निधान, अव्याबाध अविनाशी,

જે જ્ઞાનનો વધારો તથા આનંદ પ્રગટ થયો હે, તે લક્ષી શકાય તેમ નથી. વલ્લી તેમાં તમો અમારી ઉપર કૃપા કરી વીજા નવા ચોપડા મોકલાવશો, એટલે શ્રી સ્વામી રહેવાની? ઘણો જ જ્ઞાનનો ઉદ્યોત થશે, ને ઘણા જીવજીવો પ્રતિવોધ પામશે, તે ઉપકાર અમે ભુલવાના નથી.

આપે જે મને બે ચોપડા આપેલ હે, તે વાંચતાં વાંચતાં ચાર અજાવ પ્રકરણ લક્ષણનો વિવરો લખેલ હે, તેમાં પાને (૩૭૦)માં લખેલું છે જે, શ્રાવક થઈને ઉપદેશ કરે તો, સૂત્ર સિદ્ધાંત તથા ગુરુનો પણ ઉપાપક છે તથા શ્રી જગવંતની આજ્ઞાનો પણ ઉપાપક છે એ સંપૂર્ણ સર્વ પ્રકારે નિન્હવ છે. ગૃહસ્થીને સાંજલાવાનો ધર્મ છે, પણ વાંચવા નણાવા લોકોને સંજલાવાનો કહ્યો નથી. જે સાધુ ગૃહસ્થીને નણાવે, તથા જણે, વચાણે તેને ચાર માસનું ચારિત્ર જાય, ને ગૃહસ્થીને જો જણે વચાણે તો, તેને ચાર માસના ચૌવિહારા ઉપવાસનું આલોચણ આપે એટલા કારણ કરે, તે અનંતાનવ રચે એ પ્રમાણે આપે ચોપડામાં લખેલ છે, તે વાંચતાં અત્રે અમોને તથા વીજા શ્રાવકોને ઘણી જ મોટી શંકા ઉત્પન્ન થયેલી છે, ને તે અત્રે તપાસ કરતાં તો, શ્રાવક સિદ્ધાંત જણે, તથા સાધુજી નણાવે તેમાં કોઈ જાતનો દોષ નથી. કેમ જે, શ્રી જગવતીજીમઢે શ્રી મહાવીરસ્વામીએ શ્રી તુર્ગીયા નગરીના શ્રાવકને ઘણા વચાણેલા છે વલ્લી ઘણા હુંશીઆર ને જણેલા કહ્યા છે તે જોતાં તો, કોઈ જાતનો દોષ લાગવો જોઈએ નહીં.

વલ્લી ઘણા જ સિદ્ધાંતમઢે ઘણું સાંજલ્યું છે જે, ચાર ગતિના જીવો માંહોમાંહી, એક વીજાને ઉપદેશ કરે છે, ને તેથી જીવ સમકિત પામે છે, એવું ઘણું વેકાણે સાંજજીયે બીયે, તો, તે જોતાં કોઈ જાતનો દોષ લાગવો જોઈએ નહીં.

વલ્લી આપે તેજ ચોપડામાં શ્રી સમ્યક્દ્વારમઢે પાને ૧૩૫

समान, धर्मधुरंधर, प्रगटपुरंदर, बहुश्रुत, आत्मज्ञाविक, नव्यजी
वने उपदेशना देवणहार, जैनमार्गने विषे सूर्यनीपेरे उद्योतना
करणहार, चङ्गमानीपेरे शीतलताना उपजावनार, एवी अनेक
गुन उपमाए करी विराजमान मुनिराज महाराज श्री ४
हुकुममुनिजीस्वामी आदेनी चिरजीवी घणी हजो, एतानश्री
बोटादथी लि आपना दरशननो अनिलापी आपना चरणक-
मलमा सेवा बजाववा घणी आतुरतावंत, सेवक. गांधी
रायचंद वि. रतनशी विगेरे सर्वे श्रावकोए आपने त्रण प्रद-
क्षिणा देइ वंदना नमस्कार १००० बार करयो ठे, ते फुरसदनी,
वखते स्विकारी लेशोजी विशेष लखवानु ए ठे जे, आपना उपर-
प्रथम अमोए कागल लख्यो हतो, ने तेमा नवा चोपडा मोक-
लवा विनती करेली हती, जेथी तेना उत्तरमा आप साहेवे जणा-
व्यु हतु जे, नवा चोपडा सुधारीने थोडा रोजमा तैयार थयेथी
मोकलवामा आवशे ए प्रमाणे लखेलु हतुं माटे नवा चोपडा तै-
यार धइ रह्या होय तो, चोपडा नग ४ मोकलावशो तेथी
आपनो अतिशे गुण अमोने प्राप्त थशे ने अमो अज्ञानी बाल
जीवने ज्ञान संपादन थशे वली प्रथमना आपना आपेला चो-
पडा १ वे अत्रे वाचीये ठीये वली सर्वेने उपदेश आपीये ठीये,
ने वाची सजलावीये ठीये, जेथी ज्ञानना वधारानो पार रह्यो
नथी. ने आपना अज्ञूत ज्ञाननो रस चाखता जे स्वाद प्रगटे ठे, ते
काइ कागलमा लखी शकातो नथी

आपे प्रथम जे सखस वावत श्री राणपुरमधे तपास कर-
वा फरमावेजु, ते अमोए राणपुरमधे तपास करी तो, ते सखस
अहीया श्री राणपुरमधे नथी, पण श्री जुनागढ पासे राण-
पुर करीने बीजु गाम ठे, त्या होय तो आप तपास करावजो
आपना चोपडा वाचता अमोने तथा अत्रेना श्रावकोने

ना दर्शननो लान लेवा चाहुतुं, ते फरसनाए वनशे हालमां थापना पसायधी जगवतीजी तथा उत्तराध्ययनजी तथा अंतगडजी तथा उपासकदशांग विगेरे बीजा चार जागना चोपमा वांच्या ठे. ने हवेधी आपना ठपावेला जे सात ४ चोपमा आख्या, ते वांचुं तुं, बीजा चोपमा कोइ जाण पुरुपने आप्या ठे, ते पण वांचे ठे. वली जोइशे तो मंगावीशुं कृपा राखजो. कागलनो उत्तर पाठो कृपा करीने लाखावजो संवत १९४३ ना आवणा शुदि ८ ने वार गरेठ दा. तमारो सेवक मगननी वंदणा नमस्कार वांचजो.

स्वस्तिश्री पार्श्वनाथ प्रणम्य सुरतवदर नगरे महाशुचस्थाने सुसाधु पुन्य प्रज्ञावक, देव गुरु जक्तिकारक, एकविध अस्सजमना टालणहार, द्विविध धर्मना प्ररूपक, त्रण तत्त्वना जाण, चार कपायना जीपक, पंच महाव्रतना पालणहार, ठकायनापीयर, सात जय निवारक, आठ मदना जीपक, नव विध ब्रह्मचर्यना पालणहार, दशविध जतिधर्मना पालणहार, अगीआर अंगना जाण, विनय पुन्य करणहार, वारे जेदे तपना करणहार, तेर काठीआना निवारक, चौद गुणठाणाना जाण, पंधरे जेदे सिध्नाजाणा, सोल कपायना जीपक, सतरे जेदे संजमना पालणहार, अठार सहस सीलाग रथना धोरी, काठस्सगना ओगणीश दोपना टालणहार, बीश विश्वानी दयाना पालणहार, एकवीश प्रकारे मिथ्यात्वंना टालणहार, बावीश परीसहना जीपक, तेवीश विषयना टालणहार, चोवीश तीर्थकरनी आह्वाना पालक, पचीश जावनाना जावीक, ठवीश दशाकळपना विहारना करणहार, सत्तावीश गुणे करी शोनीत, चड्ढमानीपेरे चिंतल, सूर्यनीपेरे तेजवंत, मेरुनीपेरे अचल, समुद्रनीपेरे लपट्ढनीपेरे सुखदायक, नही माया, नही ममता,

पना बनावेला चोपमा वांचवाधी अमृतनो वरसाद वरसे ठे; जेमां सजीवन बुट्टीयो ठे ते बुट्टीयोनो रस पीवाधी अमर थइ जवाय ठे, एवो अक्सर आव्या उतां अहो समकित्ती जाइयो। कोइ भूलशो नही आवी जोगवइ पाठी फरीने मलवी छलज ठे, ने तमारा सुरतना आवकजीना पुन्यनुं बल घणु, जे आवा पुरुष तमारा क्षेत्रमां बिराजे ठे। तेमना मुखनां व्याख्यान दिनप्रत्ये सांजलो ठो बली दर्शननो लाज पण ल्यो ठो आ मनखादेहना मेजामां सारमां सार वस्तु तमारा हाथमां आवी ठे, माटे खरी परीक्षा करीने जोज्यो, ने जे लोकमीआनी लाजे धुंधटो काढ्यो ठे, ते माथे ठेमो नाखीने पठी जोवाधी खबर पमशे जाइजी। एक-आत्म स्थिरता शिवाय बीजी सर्वे वायजाल समजवी महारी वती गुरुजी महाराजने वदणा करी पठवु जे ५४ मा पानानी ८ मी जीटीमां चौदपूर्वना जणनार नरके गया, एम लाव्या ठो, ने मारा वांचवामां कोइक शास्त्रमा एम आव्युं हतुं के, दशपूर्वधी ओठा जणनारा पमे ठे, अने पूरा चौदपूर्वना जणनारने आहारकजब्धि होय ठे, ने ते पाठा पमता नथी तो तेनुं केम ठे? ते महाराजश्रीने पूठी कोइ वखत लखज्यो बीजु कामकाज ज्ञान ध्यान वावतनु मारा उपर लखजो. मारा उपर कृपा ठे तेवी लखज्यो अहो हुकुममुनिजी महाराज। तमो अमने न मळ्या होत तो, आवा छ खम कालमां अमारे कोण आधार हतो? आवी मोटी ससार रूपणी कतार अटवीसां अनंता का-जथी भूला पड्या हता, ते तमोए अमारो हाथ जालीने पूर्व दिशा-नो रस्तो बताव्यो के, जे दिशाए सूर्य उगे ठे, बाकीनी सर्व दि-शाए अधारु ठे आ हरख अमारा हैयामां मातो नथी, एवो तमे मोटो उपगार करयो ठे, पण हु राक माणस आपनो श्यो उपगार करु? आप मोटा उपगारी पुरुष ठो, हवे तो हुं आप-

ना दर्शननो लाज लेवा चाहुलुं, ते फरसनाए वनशे. हालमां आपना पसायथी जगवतीजी तथा उत्तराध्ययनजी तथा अंतगडजी तथा उपासकदशांग विगेरे बीजा चार जागना चोपमा वांज्या ठे. ने हवेथी आपना ठपावेला जे सात ४ चोपमा आव्या, ते वांचुं लुं, बीजा चोपमा कोइ जाण पुरुपने आप्या ठे, ते पण वांचे ठे. वली जोइशे तो मंगावीशुं कृपा राखजो कागलनो उत्तर पाठो कृपा करीने सखावजो संवत १९४३ ना आवणा शुदि ८ ने वार गरेठ दा तमारो सेवक मगननी वंदणा नमस्कार वांचजो.

स्वस्तिश्री पार्श्वनाथ प्रणम्य सुरतवंदर नगरे महाशुनस्थाने सुसाधु पुन्य प्रज्ञावक, देव गुरु जक्तिकारक, एकविध असंजमना टालणहार, द्विविध धर्मना प्ररूपक, त्रण तत्त्वना जाण, चार कपायना जीपक, पंच महाव्रतना पालणहार, ठकायनापीयर, सात जय निवारक, आठ मदना जीपक, नव विध ब्रह्मचर्यना पालणहार, दशविध जतिधर्मना पालणहार, अगीआर अंगना जाण, विनय पुन्य करणहार, वारे जेदे तपना करणहार, तेर काठीआना निवारक, चौद गुणठाणाना जाण, पंचरे जेदे सिधनाजाणा, सोल कपायना जीपक, सतरे जेदे संजमना पालणहार, अठार सहस सीलांग रथना धोरी, काष्ठ-स्सगना अगोणीश दोपना टालणहार, बीश विश्वानी दयाना पालणहार, एकवीश प्रकारे मिथ्यात्वना टालणहार, बावीश परीसहना जीपक, तेवीश विषयना टालणहार, चोवीश तीर्थकरनी आह्वाना पालक, पचीश जावनाना ज्ञावीक, ठवीश दशाकल्पना विहारना करणहार, सत्तावीश गुणे करी शोचीत, चंडमानीपेरे शीतल, सूर्यनीपेरे तेजवंत, मेरुनीपेरे अचल, समुदनीपेरे गंज्नीर, कल्पवृक्षनीपेरे सुखदायक, नही माया, नही ममता,

પના વનાવેલા ચોપમા વાંચવાથી અમૃતનો વરસાદ વરસે છે, જેમાં સજીવન બુદ્ધીયો છે તે બુદ્ધીયોનો રસ પીવાથી અમર થઈ જવાય છે, એવો અવસર આવ્યા ઠતાં અહો સમકિતી જાણ્યો! કોઈ ભૂલણો નહીં આવી જોગવડ પાઠી ફરીને મલવી હર્ષજ છે, ને તમારા સુરતના આવકજીના પુન્યનું વલ ઘણું, જે આવા પુરુષ તમારા હૈયમાં વિરાજે છે! તેમનાં મુખનાં આશ્વાસન દિનપ્રત્યે સાંજનો ઠો વલી દર્શનનો લાજ પણ લ્યો ઠો આ મનસ્વાદેહના મેલામાં સારમાં સાર વસ્તુ તમારા હાથમાં આવી છે, મોટે તરીકે પરીક્ષા કરીને જોજ્યો, ને જે લોકમનીષ્યાની લાજે ઘુંધટો કાઢ્યો છે, તે માથે ટેમો નાંચીને પઠી જોવાથી સ્વર પમ્પો. જાણી! એક આત્મ સ્થિરતા શિવાય બીજી સર્વે વાધજાલ સમજવી. મહારી વતી ગુરુજી મહારાજને વક્ષણ કરી પૂઠવું જે ૫૭ મા પાનાની ૮ મી જીટીમાં ચૌદપૂર્વના જળનાર નરકે ગયા, એમ લાવ્યા ઠો, ને મારા વાંચવામાં કોઈક શાસ્ત્રમાં એમ આવ્યું હતું કે, વૃદ્ધપૂર્વથી થોડા જળનારા પમે છે, અને પૂરા ચૌદપૂર્વના જળનારને આહારકલ્પિત હોય છે, ને તે પાઠા પમતા નથી તો તેનું કેમ છે? તે મહારાજશ્રીને પૂઠી કોઈ વચ્ચે લખ્યો બીજું કામકાજ જ્ઞાન ધ્યાન વાવતનું મારા ઉપર લખ્યો મારા ઉપર કૃપા છે તેવી લખ્યો અહો હુકુમમુનિજી મહારાજ! તમો અમને ન મદ્યા હોત તો, આવા હ સ્વમ કાલમાં અમારે કોણ આધાર હતો? આવી મોટી સસાર રૂપણી કતાર અટવીમાં અનંતા કાલથી ભૂલા પડ્યા હતા, તે તમોએ અમારો હાથ જાલીને પૂર્વ દિશાનો રસ્તો બતાવ્યો કે, જે દિશાએ મૂર્ય ગમે છે, વાકીની સર્વ દિશાએ અધાર છે. આ હરલ અમારા હૈયામાં માતો નથી, એવો તમે મોટો ઇપગાર કર્યો છે, પણ હુ રાક માણસ આપનો શ્યો ઇપગાર કરું? આપ મોટા ઇપગારી પુરુષ ઠો, હવે તો હું આપ-

વાજુ વગાડતાં ઝીલ્લવાની રીત.

(૪૯)

૩			૪		
૦૦	સૌર	૦૦	૦૦	મને	૦૦
૧૦	સી	૩૦	૧૦	સા	૧૦
૨૦	દ	૩૦	૨૦	સ	૧૦
૩૦	રે	૨૦	૩૦	ર	૨૦
૪૦	વ	૧૦	૪૦	જ	૨૦
૫૦	ળા	૨૦	૫૦	વા	૩૦
૬૦	લે	૩૦	૬૦	ન	૪૦
૭૦	સુ	૩૦	૭૦	ધી	૩૦
૮૦	ને	૧૦	૮૦	શ	૩૦
૯૦	સા	૨૦	૯૦	મ	૨૦
૧૦	સ	૩૦	૧૦	લ	૨૦
૨૦	ર	૨૦	૨૦	એ	૧૦
૩૦	અ	૨૦			
૪૦	જો	૧૦			

વપલા કોઠાને મથાલે જે આંક કરેલા છે તેનાંજ ગાયનને
પણ તેજ આંક કરેલાઠે તેજ રીતે જે કોઠાના આંકને ગાયનનો
આંક મળતો આવે તેજ આંકવાલા કોઠાથી તેજ ગાયન વાગશે.

- ૧ સૌર સીદને વઢાવે મુને સાસરે જો,
- ૨ હુંતો રહીતું અલવેલા તારે આસરે જો;
- ૩ સૌર સીદને વઢાવે મુને સાસરે જો
- ૪ મને સાસરે જવા નથી ગમતુ જો,

(४६)

वाजु वगाडतां शीखवानी रीत

१

१०	सं०	२०
०१	सी	०३
१०	६	३०
२०	२	०२
३०	५	०१
४०	७।	१०
५०	७	०२
६०	४	३०
७०	३	४०
८०	६।	०३
९०	४	३०
००	२	०२
०१	३	०१
०२	३	०२
०३	३	०१

२

२०	३०	४०
०१	तो	०२
१०	६	३०
२०	३	०३
३०	५	०१
४०	७।	१०
५०	७	०२
६०	४	३०
७०	३	४०
८०	६।	०३
९०	४	३०
००	२	०२
०१	३	०१
०२	३	०२
०३	३	०१

वाजु वगाडतां शीखवानी रीत

(५१)

१			२			३		
००	देखी	००	२	मे	३	००	नानी	००
३	ल	२	०	री	३	७	दील	०७
००	लीपु	००	१	ल	२	६	म	६
३	का	३	०	ली	३	७	र	०
०	र	७	२	म	३	०७	र	०७
७	मेये	७	३	सी	३	०	मु	७
००	मन	००	३	भो	२	७	सं	०७
६	मे	०६	०	र	३	००	हुआ	००
			३०	मन	०३	६	या	६
			३	मे	३			

- १ लैली लैली पुकारुं मेये वनमे,
- २ मोरी लैली वसी मोरे मनमे;
- ३ जानी दीलनर कु मुसे बुढाया,
- ४ आगे फुरकत में जीकु जलाया

(५०)

वाजु बगाडतां शीखवानी रीत

१

०००	राज	०००
३	६	२०
००	मे	००
०००	कोम	०००
१	६१	७
००१	और	००१
१	४६२	३
२	मेरा	३
२	नाम	२

२

००	जी	१
०००	परी	०००
००	ये	००
३	६	२०
३	दी	००
३	६	२०
००१	नहीं	००१
२	३	०
२	७	०
३	आ	२
३	राज	१

- १ राजा हु मे कोमका और इंदर मेरा नाम,
- २ वीन परीयों के दीदके नहीं मुजे थाराम,
- १ सुनोरे मेरे देवरे दीलकु नहीं करार,
- २ जलद मेरे वास्ते सजा करो तैयार

अथ श्री वारमास प्रारंभः

(जगत गुरु जिनवरने जजीए. ए देशी)

हुकुममुनि जाव करी जेठो, निर्मल ज्ञान नयने पेखो ॥
 ॥हुकुम०॥ कारतगे कीरिया बहु पाले, अगुन करम दूरे टाले॥
 जैनधरम ए अजवाले ॥ हुकुम० ॥ १ ॥ मागशरे महारुं मन
 मोह्युं, कृपानिधि सनमुख में जोयु ॥ दर्शन करी पाप मेलज
 धोयु ॥ हु० ॥ पोसे प्रित प्रजुसें लागी, सुमता नारी जव जागी॥
 प्रकृति सब कर्मोकी जागी ॥ हु० ॥ ३ ॥ माहा मासे तो मया
 कीजे, जाचकने दान सदा दीजे ॥ नरनवनो लाहो लीजे ॥
 ॥ हु० ॥ ४ ॥ फागुण फाग खेलुं तुमशुं, मुनिने चरणो हु न-
 मशुं ॥ जावना जावी नित्य जजगु ॥ हु० ॥ ५ ॥ चैतरे चारित्र
 बहु पाले, संयमना सत्तर जेदे आराधे ॥ शिवरमणीसे सुख
 साथे ॥ हु० ॥ ६ ॥ वैशाखे व्रत पचमुं धारे, दोष वेतालीश दूरे
 टाले ॥ साधुनी कीरिया बहु पाले ॥ हु० ॥ ७ ॥ जेठे प्राण-
 जीवन मलीया, मनना संदेह सवि टलीया ॥ जाचक समकि-
 तमा जलीया ॥ हु० ॥ ८ ॥ असाडे अंवरघटा ठाई, अमृत
 सरखी वाणी पाई ॥ हुकुममुनि ठे बहु सुखदाई ॥ हु० ॥ ९ ॥
 श्रावणे सपदा तो ज़ारी, श्रावक श्राविका नर नारी ॥ जक्कि करे
 गुरुनी बहु ज़ारी ॥ हु० ॥ १० ॥ नाखे जाव ज़लो जावुं, त-
 पगद्ध शिरोमणी पावु ॥ हुकुममुनि पाटे हुं गावुं ॥ हु० ॥ ११ ॥
 आसोये पूरी मन आशे, वस्तु पदार्थ दीपक थाशे ॥ हपें गावे
 जोइतोदासे ॥ हु० ॥ १२ ॥ इति ॥

पद १ जुं,

(चोकामो चतुराई करीने. ए देशी)

आज सुपनामा गुरु मने मलीया, मननी शंका मेटीजीरे॥

(५२)

वाजु वगाडता शीखवानी रीत

१			२			१			२		
३	आ	१	००	भास	०३	०००	पावाते	०००	१	माये	३
४	न	✱	१	री	४	३	घडथी	१	००	सोरे	००
००	माव	०१	१	न	३	३	३	३	३	ली	३
३	भो	१	३	माय	०३	२	तया	३	१	घो	४
३	२	२	३	३	३	१	भा	३	१	रा	३
००	धनो	००		४		२	हा	३	२	सु	३
	३		१	भो	३	३	का	३	३	गा	३
१	आ	३	२	२	३	३	का	३	३	२	३
२	स	३	४	ली	३	३	ली	२	१	पा	३
३	री	३	३	न	३	३	२	३	२	पा	३
००	न	०१	०	माय	०२	३	३	३	३	पा	३
०३	माय	०२	३	३	३	३	३	३	३	ली	३
३	३	१							३	३	३

१ आज साव मोरलीनो,

२ वासरी वजायके

१ वासरी वजायके

॥ मोरली वजायके

१ आज साव मोरलीनो

उपल्या कोठामा जमणी वाजु ✱ आवु फुल ठे ते कल
खाली समजवी ने फकत डाजा हाथनी चोथी डाववी

१ पावा ते घडथी उत्तर्या माहा कालीरे,

२ माये सोले लीघो शणगार पावा वालीरे.

वर कांइ पायो, त्यारे मुनि सुरतमांही आया ॥ सकल संघ लोकने मन जाव्या ॥ नविक० ॥ ६ ॥ शास्त्र जोयां एक पुराणी, पढे थया अध्यातम ज्ञानी ॥ आतम गुण आचार कांइ जाणी, ॥ नविक० ॥ ७ ॥ मुनि ठे ज्ञानतणा शूरा, ज्ञानथी कर्म करे चूरा ॥ समतामां संपूरण पूरा ॥ नविक० ॥ ८ ॥ सुरासुरी मित्री इम बोले, गुरुजी नही कोइ तुम तोले ॥ मुनिना गुण कांइ केशूरी खेले ॥ नविक० ॥ ९ ॥ इति ॥

पद ४ थुं.

चालो जइए आपणे वांदवारे लोल, आव्या श्री हुकुम-मुनि महाराजरे ॥ सोजागीलाल ॥ चालो जइए वांदवारे लाल ॥ ए आंकणी ॥ जातां मन घणुं उल्लासरे लाल, वांदतां आणंद पूररे ॥ सो० ॥ वेसतां मनहुं ठरेरे लाल, सुणातां देशना मधुरीरे ॥ सो० ॥ हुकुममुनिने ॥ १ ॥ सिद्धांत सार मुनि वांचतारे लाल, लागे अमृत साररे ॥ सो० ॥ आत्म स्वरूप समजावतारे लाल, खपे कर्म कठोर अपाररे ॥ सो० ॥ हुकुममुनिने ॥ २ ॥ ठत्रीश गुणे विराजतारे लाल, श्रुतज्ञानी जंमाररे ॥ सो० ॥ एवा आचार्यने वांदतारे लाल, आवे नवसमुझनी पाररे ॥ सो० ॥ हुकुममुनिने ॥ ३ ॥ ज्ञानदीपक ए मुनिवरारे लाल, आत्मज्ञानी बहु ध्यानरे ॥ सो० ॥ जिनशासन पूजनिक खरारे लाल, समता सरूप गुणवानरे ॥ सो० ॥ हुकुममुनिने ॥ ४ ॥ देव सकल आवे वांदवारे लाल, साथे पोतानो परिवाररे ॥ सो० ॥ रत्नादिक आंगी रचेरे लाल, तेवारे विव जलकाररे ॥ सो० ॥ हु० ॥ ५ ॥ एवा गुरु तने नही मलेरे लाल, आवा पंचम काल मजाररे ॥ सो० ॥ सुरपति मित्रिये समजावियारे लाल, ए शिवरमणी जरतारे ॥ सो० ॥ हु० ॥ ६ ॥ माहुरी वंदना मुनिने

बांह ग्रही बांसे बोलावी, सिद्ध सरूप जइ जेटीरे ॥ गुरुने० ॥
 ॥ १ ॥ आरत रौड ध्यान मुकाव्यु, धर्म ध्यान धराव्युंजीरे ॥
 गुह प्रणति निर्मल करावी, गुकल ध्यान वनाव्युंरे ॥ गुरुने० ॥
 ॥ २ ॥ एक अखंमं जम बोलाव्यो, नहि शब्द समजावीजीरे ॥
 विकल्पने विकार मिटाव्यो, मनमा महेरज लावीरे ॥ गुरु वदो-
 जीरे ॥ ३ ॥ आहार जय दूरे काढ्यो, मैथुन निष्ठा अलगोजीरे
 अति आणंद मनमां प्रगढ्यो, गुरु चरणे जइ बल्योरे ॥ गुरुने०
 ॥ ४ ॥ अगम अगोचर अजय पद पामी, सुरता ज्ञाने जोया-
 जीरे ॥ हुकुममुनि ते पद पास्या, दर्शन देखी मन मोह्यारे ॥ गु-
 रुने० ॥ ५ ॥ उत्तम सपनु जोइतो पास्या, गुरु आगल जइ
 कीधुजीरे ॥ ए सपनानुं फल मने आपो, अविचल दान मने
 दीधुरे ॥ गुरुने० ॥ ६ ॥ इति ॥

पद ३ जु

(विमलगीरि रंग रसे सेवो, त्रिभुवन तीर्थ नही एवो ॥
 ॥ विमलगीरि० ॥ ए देशी)

नविक जीव ज्ञाने करी जुओ ॥ हुकुममुनि जिनशासन
 दीवो ॥ ए आकणी ॥ बालपणोथी वैरागी, एना मात पिता घणा
 सोजागी ॥ जेपो क्रोध मान माया त्यागी ॥ नविक० ॥ १ ॥
 काठीने वेशे देव मलीयो, आवी मारगमा ते नजीयो ॥ उपदेश
 करीने ते बलीयो ॥ नविक० ॥ २ ॥ गया नही घेर पाठा फरी,
 आव्या कांइ काठीयावाम जणी ॥ लीधी दीक्षा अधिर ससार
 जाणी ॥ नविक० ॥ ३ ॥ वनमां जम्या बहु ब्रह्मचारी, वसे वाघ
 वरु जीहा जारी ॥ तप कीया तिहा बहु जारी ॥ नविक० ॥ ४ ॥
 जइ काष्ठसग करता, राजा मोह साथे कांइ लडता ॥
 कर्म तप करीने हणता ॥ नविक० ॥ ५ ॥ अवस्था धि-

हाला मने करमे लीधो वीठी, वहाला तारी मोहजजाल मीठी
 ॥ माराण ॥ ४ ॥ वहाला तारी वाणी मन धरती, वहाला तो हुं
 जवसायर तरती ॥ माराण ॥ ५ ॥ वहाला ते तो कर्म दूरे करीयो,
 वहाला हु तो फोगटर्मा फरीयो ॥ माराण ॥ ६ ॥ वहाला तने देव
 आवी नमीयो, वहाला हुतो मोहने वश पडीयो ॥ माराण ॥ ७ ॥
 मधुरी वाणी मेह परे वरसे, तेथी खायक समकित फरसे ॥ माराण ॥
 ॥ ८ ॥ देवांगना रंग नाटक करती, सामा सामी फूदमीयो फरती
 ॥ माराण ॥ ९ ॥ वहाला तु तो नव वेगे गिरि चमीयो, वहाला हु तो
 तम शरणे पमीयो ॥ माराण ॥ १० ॥ वहाला मित्र सूर अनुस-
 रीयो, वहाला तुम वचन हृदय धरीयो ॥ माराण ॥ ११ ॥ चेतन
 धाय कृपकश्रेणी रसीयो, वामी दीयो पर घेर जड वशीयो ॥ माराण ॥
 ॥ १२ ॥ केसुर मन सम प्रणाम वशीयो, वहाला तुम गुण गा-
 वाने रसीयो ॥ माराण ॥ १३ ॥ इति ॥

पद ७ मु.

(मद नरे कोयल टठकतीरे, बेठी आंवा माल ए देशी)

आवोने सुगुरु वाद्वारे, चालो अमारी साथ ॥ वहाला ॥
 वांदीने मोहनी परिहरोरे, मनहुं करो अम हाथ ॥ वहाला ॥
 ए आकणी ॥ हुकुममुनि माहरा गुरुरे, पच महाव्रतधार ॥ वहाला ॥
 वृत्तीश गुण जेहमां नरघारे, समतारस नम्रार ॥ वहाला ॥ आवो-
 ने सुगुरु वाद्वारे ॥ १ ॥ देता मधुरी देशनारे, साजलेढे नर ना-
 र ॥ वाला ॥ अध्यात्म गुण पोखतारे, निज आत्म गुण आचार
 ॥ वहाला ॥ आवोने ॥ २ ॥ मारगमां भुला नमेरे, जव अटवी
 मोजार ॥ वहाला ॥ मार्ग तने लाधे नहीरे, नही आवे नव जेद
 पार ॥ वहाला ॥ आवोने ॥ ३ ॥ तु जाणे जग माहरोरे, ताहरुं
 को नवि थाय ॥ वहाला ॥ स्वारथना सहुए सगारे, अते एकीलो

(५६)

हज्येरे लाल, त्रिहु काल दिन रातरे ॥सोण॥ दाम सुरनी ए वीन-
तीरे लाल, देजो धर्मलाज टले घातरे ॥ सोण हुण ॥८॥

पद ५ मुं.

(राग गरवानी.)

मारा स्वामी कुमता तजजो, मुनि हुकुम वचन मन धरजो
॥ ए आंकणी ॥ ज्ञानी गुरुनी जक्ति करजोरे, सुगुरुने पाये प-
मजो ॥ मारा स्वामी कुमता तजजो ॥१॥ समता सरूप मुनि गुण
वारी, क्रोध मानने तजजोरे ॥ मारा स्वामी ॥२॥ ज्ञानसार
मुनिनो सुणीने, लोच माया दूर करजोरे ॥ मारा ॥ ३ ॥ आ-
त्मध्यानकु नित नित ध्यावो, अपरमद निज रहेजोरे ॥ मारा ॥
४ ॥ वत्रीश गुणे आचारज जाणी, नित नित वदन करजोरे
॥ मारा ॥ ५ ॥ ज्ञानदीपक मुनिवर पेखी, पच महाव्रत मन
धरजोरे ॥ मारा ॥ ६ ॥ आप ठिङ्गु नित नित धारो, पर-
निदा दूरे करजोरे ॥ मारा ॥ ७ ॥ मित्रीसुरी कहे धनमुनी
सर, शिपरमणी सुख वरजोरे ॥ मारा ॥ ८ ॥ दास के सुर मुनि-
पद ध्यावो, निज स्वरूपमा रमजोरे ॥ मारा ॥ ९ ॥ इति ॥

पद ६ ठु.

(देशी गरवानी)

मारारे स्वामी देशना दियो वहाला, हुकुममुनिजी ज्ञान म-
तवाला ॥ मारारे स्वामी देशना दियो वहाला ॥ ए आंकणी ॥
पेलीरे थड निज घरमा हु जमती, धीजा कोइनी वाणी नथी ग-
मती ॥ मारारे ॥ १ ॥ वहाला मने कुमति मली दूती, तेणे
मारु मनहु लीधु लूटी ॥ मारा ॥ २ ॥ वहाला तमे गुणसागरे
जरिया, वहाला तमे समता सरूपे दरिया ॥ ३ ॥ मारा ॥ ४ ॥

उपदेशमाला.

(श्री अरिहत पद ध्याए. ए देशी)

हुकुममुनिजी उपदीसे, देशना अमृत स्वादरे ॥ नविक
जीव घट ऊतरे, अजिनव विपवादरे ॥ हुकुममुनिजी उपदीसे
॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ रत्नचितामणी तुज कर ग्रहुं, आवक कुल
अवताररे ॥ दश दृष्टांते दोहिलो, मुदकेल मलवो गमाररे ॥ हुकुम० ॥
॥ २ ॥ काय अनंत निगोदमा गयो, तेहना डःखतणो नही पाररे ॥
गिणाती तेहनी लाधे नही, कविता करे सुउच्चाररे ॥ हुकुम० ॥ ३ ॥
अकामनिर्जरा गुणे करी, चमियो उस्थो तुं गुणवतरे ॥ तो
निज गुण केम विसरे, लावे कोइ अगोचर ध्यानरे ॥ हुकुम० ॥
॥ ४ ॥ लोने नम्यो तुं चौगति, मागणी मागण काजरे ॥ चा-
हित कोइए आण्युं नही, सरयो नही ताहरो काजरे ॥ हुकुम० ॥
॥ ५ ॥ राग द्वेष तुज केमे पडयो, तेणे रखड्यो अनंतो कालरे ॥
थिरताना पाडेमां एके धमी, कांइ ठोमे मोह जंजालरे ॥ हुकुम० ॥
॥ ६ ॥ राग द्वेष परिणामें पमे, कर्म निकाचित वधरे ॥ शुज अ-
शुज सेवबुं पमे, कांइ ठोरु तुं कर्म संवधरे ॥ हुकुम० ॥ ७ ॥
मान राखे मेरु समो, जगमां जाणु हुं शेवरे ॥ निज कारज न
संपजे, उपाडे करमनी वेतरे ॥ हुकुम० ॥ ८ ॥ तुं कोनो कोण
ताहरुं, जेद ज्ञाने करी मन धाररे ॥ तृष्णा राडने परिहरे, करे
कांइ तत्व विचाररे ॥ हुकुम० ॥ ९ ॥ निराकार ए आतमा, तेने
रुपी केम कहेवायरे ॥ चेतन अरूपी खरो, परसगतिye डःख
खपायरे ॥ हुकुम० ॥ १० ॥ मिथ्यामतिने परिहरे, ए खोटी तज-
जे वातरे ॥ मूल तत्व एक चेतना, माने निश्चे करी साक्षातरे ॥
हुकुम० ॥ ११ ॥ शिक्षा रूपी ए आतमा, ध्याउ गाउ मन उ-
ल्लासरे ॥ जेम चेतन परगट हुवें, पाम्यो शिवरमणी विलासरे
॥ हुकुम० ॥ १२ ॥ विषय कपाय तजी करी, प्रमाद जाव करी

जाय ॥ वहाला ॥ आबोने ० ॥ ४ ॥ उपशम छःख बहु वेदतोरे,
 चारे गति मोजार ॥ वहाला ॥ अवसर पामी हु वीनबुरे, काज
 तारुं कांइ सार ॥ वहाला ॥ आबोने ० ॥ ५ ॥ एवा मुनि तने नही
 मलेरे, पाचमा आरा मोजार ॥ वहाला ॥ देव आवे जेहने वां-
 दवारे, ज्ञानतणो नही पार ॥ वहाला ॥ आबोने ० ॥ ६ ॥ केसुर
 नावे नावनारे, नाव आणी उल्लास ॥ वहाला ॥ चेतन महारा
 ने वीनबुरे, निज घरे कांइ वास ॥ वहाला ॥ आबोने ० ॥ ७ ॥ इति ॥

पद ८ मुं

राजानी राणीरे पाणीमा सचरयां, साथे ठे सखी केरो काइ
 साथ जो ॥ वनमारे फरतो दीठो मरगलो, लाग्यु मन काइ तेहनी
 साथजो ॥ राजानी राणीरे पाणीमा सचरया ॥ ए देशी.)

उ सखी आवो सुगुरु वादवा, आवा हुकुममुनि अणगार
 जो ॥ ज्ञानीरे ध्यानी ए ठे घणा, ठे समता गुण नमारजो ॥
 चालोने सखीरे सुगुरु वादवा ॥ ए आकणी ॥ आ मुनि देतारे
 काइ मधुरी देशनारे, सुणे ठे नविक नर नार जो ॥ सुणतां वैराग
 मन बसे, ठोमो काइ मोहराजानो परिवारजो ॥ चालोने ० ॥ १ ॥
 काया माया ठे काइ कारमी, कारमा ठे अथिर संसारजो ॥ ते-
 हनेरे बाजी तु केम रह्यो, काइ पर रमणता पर कोइ निवारजो ॥
 ॥ चालोने ० ॥ २ ॥ वाये रचेला जेम वादलां, जेम वाये काइ वि-
 खरी जायजो ॥ संसार सरूप एम जाणीये, तजे कांइ मान मा-
 याने कपायजो ॥ चालोने ० ॥ ३ ॥ ठत्रीश गुणे ठेरे ए काइ
 मुनिवरारे, ठे काइ पच महाव्रत धारजो ॥ आवेरे वांदवाने काइ
 देवतारे, एना गुणतणो नही पारजो ॥ चालोने ० ॥ ४ ॥ कहेतारे
 केसुर चेतन माहरो, ते कांइ पर रमणता निवारजो ॥ मिलीयो
 सुगुरु काइ साहेबोरे, वादे कांइ वार हजारजो ॥ चालोने ० ॥ ५ ॥ इति ॥

(६१)

होय न्यारो ॥हुकुम०॥५॥ स्वभाव निज ठोमी परघेर जाता, वधे
अनंत ससारा ॥हुकुम० ॥ ६ ॥ आप हे हलवो पापाण लेइ
वूमे, केम करी आवे स्वायक ताहरो ॥हुकुम० ॥ ७ ॥ राग रगमां
आप मच्यो रहे, निज ज्ञान विसाररे ॥हुकुम०॥८॥ उपयोगवंत
थइ प्रमाद सेवे, न चढे कृपकश्रेणी अनुसारो ॥ हुकुम० ॥ ९॥
मित्रिसुरी कहे धन्य गुरुजी, जे पीये सुधारस पारो ॥हुकुम०॥
॥१०॥ तुम उपदेसे अनुभव आवे, केशरी चेतन रहे कांइ न्या-
रो ॥हुकुम० ॥ ११ ॥ इति ॥

पद ११ मुं.

राग सोरठ.

ताहरा बीना सुनो माहारो देश ॥ हुकुममुनि ॥ ए आंकणी.
देश असुनो परजाए सुनी ॥ कोनो ले ए उपदेश ॥ हुकुम० ॥
॥ १ ॥ परलस करतुज सादे जागे, राए मोहो न करे परवेस ॥हु-
कुम० ॥ २ ॥ कुलटपणुं चेतन कांइ ठंमी, आप आवी नीज घर ब-
सेस ॥ हु० ॥ ३ ॥ आवक घेलानी बीनती सुणीने, गयो कांइ
सुरतथी परदेश ॥ हु० ॥ ४ ॥ साएण गामे देशना दीधी, गाम
आमोद कीधो परवेस ॥ हु० ॥ ५ ॥ मठ जेम जल बीना तलपे,
तेम देशना बीजोग नीरेस ॥ हु० ॥ ६ ॥ रत्नचिंतामण कर ग्रहे
तु, मुज क्रममा ए हरण करेश ॥ हु० ॥ ७ ॥ सुगुरु जाणी संगत
कीधी निर्दयपणु न जाणुं मे लेश ॥ हु० ॥ ८ ॥ साधु घरे नीज
दया दीसे, परघेर ते रमण न करेस ॥ हु० ॥ ९ ॥ मुज नेह ठे घ-
रम स्नेहनो, ते केम हु अलगो करेश ॥ हु० ॥ १० ॥ रोम रोम
चीत उदास थइ वेगो, क्यारे मलशे गुरु उपदेश ॥ हु० ॥ ११ ॥
मित्रिसुरि कहेहुतो वदिश, सिध केशरीका हा चरण पमेश ॥ हु० १२ ॥

दूरे ॥ निज स्वज्ञावमा खेलाये, वाधे आणांद पूरे ॥ हुकुम० ॥
 ॥१३॥ निज रुद्रि परगट करे, जेम होवे अक्षय जंमाररे ॥ जेम
 खरचे तेम वधे घणु, थावे ज्ञान रमणता साररे ॥ हुकुम० ॥१४॥
 उपयोगवत ए चेतना, साकार बलि निराकाररे ॥ ए वेठ लहे
 चेतन कहा, समज कांइ हृदय मजाररे ॥ हुकुम० ॥१५॥ ज.
 मनो उपयोग जरु ठे, तेमा नही चेतन रूपरे ॥ ए अज्ञान दशा
 दूरे करो, क्वायक थाए काइ पूरे ॥ हुकुम० ॥१६॥ द्वादश अंग
 सिद्धांतमा, अनुयोग कहा ठे चाररे ॥ ते मद्धे एक निश्चय कह्यो,
 बीजा त्रण व्यवहाररे ॥ हुकुम० ॥१७॥ उद्योतपणे शांत ध्यान
 थइ, ध्याये शुद्ध ध्यान सरूपरे ॥ ठेद जेद मन गोपवी, बेसे थइ
 निरंजन भूपरे ॥ हुकुम० ॥१८॥ वस्तु स्वज्ञाव धरम कह्यो, बी-
 तराग वाणी चित्त लावरे ॥ माटे विज्ञावने परहरी, निज धर्ममा
 आवरे ॥ हुकुम० ॥१९॥ गुरु मिलिया गौतमसमा, धर्मतणा जंम-
 ररे ॥ जवि लेवाय तेम लेइ जियो, पाम्यो ते दधिजल पाररे ॥
 हुकुम० ॥२०॥ मित्रि सुरी देशना सुणी, चित्त चमक्यो हृदय म-
 जाररे ॥ सिद्ध केशरी उद्योत थइ, गुरुवचन कीधो निरधाररे ॥
 हुकुम० ॥२१॥ इति ॥

उपदेशमालानु स्तवन.

तारो उपदेश लागे मने प्यारो, हुकुममुनि तारो उपदेश
 लागे मने प्यारो ॥ ए आकणी ॥ कालअनादि मिथ्यामति जमि-
 यो, न लह्यो निज रूप विचारो ॥ हुकुम० ॥ १ ॥ काम क्रोध
 लोभनी ए लपटी, चोगति ड.ख सहे विचारो ॥ हुकुम० ॥ २ ॥ लोभ
 मानके मदमे जरयो रहे, केम करी पावे दधि किनारो ॥ हुकुम० ॥
 ३ ॥ आवत आवरण मनथी न ठारे, न जाणो तत्त्व विचारो
 ॥ हुकुम० ॥ ४ ॥ पर रमणताय थिर नही बेसे, द्युपशम केम

(६३)

पद १३ मुं.

॥ पानीमे मीन पीयासीरे ए राग. ॥

जीनधरम मन पीआरो, सुणो सुणो नर सवी नीआरो ॥
मुनी हुकुम आतमझानीरे, सुखसागर सबमाही जाणीर ॥ जीन
धरम मन पीआरो, तु का फरे उदासीरे ॥ आत्मज्ञानवीना सुनी
कासीरे, नीश्वे ए धरम राखेरे, क्या आमोद क्या शीणोर दाखेरे
॥ जीन० ॥ १ ॥ अरीहतनुं ध्यान करो जाइ, नवजल उतारे
ताइरे ॥ कुगुरु ठोमो कुधरमरे, नहीं रखनो एम मैर ॥ जीन० ॥
॥ ३ ॥ कुदेव नही नमनारे, सुगुरु ध्यान करनारे ॥ जीनधरम
नहीं ठोमनारे, मुनी हुकुमशुं ध्यान रखनारे ॥ जीन० ॥ ४ ॥
मुनीहुकुम ए गुरु साचा, सेज मले गुण जाचारे ॥ दास हरगो-
वींद तुम बोलेरे, नहीं गुरुजी तुम तोलेरे ॥ जीन० ॥ ५ ॥

पद १४ मु.

मुनीहुकुमसे ध्यानरे, मोरी लागी लगवासे ॥ लागी लग-
नवा ठोडी न लुटे, तुम पासे मुज प्राणरे ॥ मुनि हुकुमसे ध्यान
मुज सेवक उपर कीरपा करीने, दीलजर दरशन देजोरे ॥ मुनि
हु० ॥ मोरी० ॥ १ ॥ तुम आवी दीलमे नरीआ, जाग्य तुम ध्यान ली-
जीए ॥ मु० मोरी० ॥ २ ॥ मन मारुठे तम ध्यानमारे, ज्ञानवाण
मारोठो मोहनारे ॥ मुनि तुम कालज वधे खटकोठोरे, रसीक
विद्या बसावोठो नेणनारे ॥ मुनि० मोरी० ॥ ३ ॥ तुम चरणे मारु
चीत चटकेरे, मुने अथडातो ठेकाणे आणोरे ॥ मुनि ॥ मुने
कीधु सेवामा रहेजो, एवो नरोंसो साचो जाण्योरे ॥ मुनि० मोरी० ॥
॥ ४ ॥ तुम गुरुवीना सहु मीथ्यारे ॥ हाथ जोमकर अ-
रज करतोरे ॥ मुनि ॥ वांदत जावथी हरगोवींदरे, गुरुस्तवना
करतोरे ॥ मुनि० ॥ ५ ॥

(६३)

पद १७ मु

हुकुममुनि महाराजनी विनती

मोए एह अचुंवा आला, हुकुममुनि कीनेआकर नरमाला॥

॥ ए आंकणी ॥ आवक एक आमोदथी आला, उनका नाम
घेला धराला ॥ घेलाने कइ गुरु समजाला, सुरतसे बाहार नीका-
ला ॥ हुकुम० ॥ १ ॥ दोए दीन साएणमे रखे, फेर उवासे वीहार
कीराला ॥ कीतेक दीन नरुचामे फीरीए, फीर आमोदे पधरा-
ला ॥ हु० ॥ २ ॥ धामधुम ए जगमे अगरही, जेसी अग्नीकी
जुवाला ॥ वधी बीच जेम नाव जलतहे, कोण बुजावनवाला ॥
हु० ॥ ३ ॥ गगन घटमे एक सकर कुइ, उनका पाणी नीराला ॥
सतोपी काइ नरनर पीवे, परमादी जावे वाला ॥ हु० ॥ ४ ॥
गगनममलमे गौआ वीआणी, धरती डधजमाला ॥ माखण
धासो वीरला पाया, ठासे जग नरमाला ॥ हु० ॥ ५ ॥ कोण गुरु
कोणइ चेला, कोण उपदेस देनेवाला ॥ नीराकार साकार थइ बे-
गो, अनुजोग नीशहे नहीं आला ॥ हु० ॥ ६ ॥ कोण जोगी कोण
इ नोगी, कीने खटरस जोग बनाला ॥ कीने जाकर जंगल बेठा,
पण परणती नेद न आला ॥ हु० ॥ ७ ॥ कोण इ रागी कोण
इ त्यागी, कोण लेख लखावनवाला ॥ कोण करता कोण अ क-
रता, करम नेद नहीं ज्वाला ॥ हु० ॥ ८ ॥ गले रुढमाला नरम
लगाया, जगत गुरु कहाला ॥ वेद पुराणका अरथ न समजे,
मानमे जोग गुमाला ॥ हु० ॥ ९ ॥ पर शजावमे आपही रमतो,
नीज ज्ञानादीक नहीं आला ॥ कोण हे ज्ञानी कोण अज्ञानी,
मुल चारीत्रना आला ॥ हु० ॥ १० ॥ मीत्रीसुरी मुनिहुकुम वदे,
जेने नेद ज्ञान सरवे आला ॥ सीध केशरी चीदानद वदे, जेने
थातमरुप जलखाला ॥ हु० ॥ ११ ॥

शरे ॥ झा० ॥६॥ नीज शरूप अगनी थकी, परगट करो दपिक
 मुलरे ॥ ज्ञानादीक आवरण खसी, अजवालु थाशे कुलरे ॥
 ॥ झा० ॥ ७ ॥ सुकल ध्यान मन आदरो, वहेचण करो मन सा
 थरे ॥ नीज वस्तु सधरो करो, शीवरमणी आवतो रहे घेर ॥
 ॥ झा० ॥ ८ ॥ मीत्रीसुरी वंदन करे, मुनीहुकुम वचन परमाणरे ॥
 परमणता जे परीहरे, संव केसरी यइ लीये नाणरे ॥ ज्ञानी० ए॥

पद १७ मुं

वसंत.

आइ होरी पीतम मुज घेर नहींवसोरी ॥ ए आकणी ॥
 गुरुजी हमारो वनमे जमतए, उपदेस कोहोनो लीएरी ॥ वनमे
 सतकर ध्यान धरतए, मुज प्रीतम बनो एहेघोरी सखीरे प्रीतम
 मुजघेर नहीं वसोरी ॥ १ ॥ मोहनी शरूपमा लपट रह्यो ए,
 माया मनसे नवी ठोमी ॥ रात दीन परघेर जमतए, लोक ला-
 ज न गयोरी ॥ सखीरे प्रीतम० ॥ २ ॥ वीहार करवा गरुजीकी
 गोणी, हरखीत होइ रंडासोकेरी ॥ राग रंगमे थाप खेलावे, मान
 मदरोखमेचोरी ॥ सखीरे प्रीतम० ॥ ३ ॥ हाल अनादी परघर
 रमीन, रीधी अनंती खोएरी ॥ समउपसम छ.ख वालो वेवले,
 तोए मोहनी सग न तजेरी ॥ सखीरे प्रीतम० ॥ ४ ॥ ज्ञान
 गुलालकी धुम मचावु, अनुभव रंग पीचकारी ॥ गुरु उपदेसे
 जरजर बाटुं प्रीतम जो नीज घेर डरेरी ॥ सखीरे प्रीतम० ॥ ५ ॥
 मधलालम प्रीतमजी गोमत, जप दक्षेणी अममेरी ॥ सुधातम
 आतमरस पोखे, सुज ध्यानमे रंग वजेरी ॥ सखीरे० ॥ ६ ॥ मी
 त्रीसुरी कहे धन गुरुजी, वनमे फाग मचोरी ॥ बाध वरु वसंत
 खेलतए, केसरीसीह मुख न दरेरी ॥ सखीरे प्रीतम मुजघेर
 न वशोरी ॥

पद १५ मुं.

रहो रहो मुनीहुकुम दो घमीआं, दो घमीआंरे दोघ चार घ
मीयां रहो ॥ ज्ञानके पीआले बोहत मीसाले, पीवत मधु सेल
मीया. ॥ रहो ॥ १ ॥ ज्ञान सुज्ञान मीलाइ दीनु सामी, फूलडा बी
ठावुं तुम गावीए. ॥ रहो ॥ ससार ठोमी दीक्षा लीधी, थया साहे
वने सुखमीआ ॥ रहो ॥ २ ॥ बाघ वरु जोरींग जारो, ताहां मुनीये
तप कीधा नारे डुगरीए ॥ रहो ॥ ३ ॥ तुम गफानुनी जात बली
हारी, तांहां मुनी बेवा वझरागमीआ ॥ रहो ॥ ४ ॥ करजोडी व
वना करता, हरगोवीद तुम गुण गावमीआ रहो रहो मुनीहुकु
म दो घमीआ ॥ ५ ॥

पद १६ मुं.

वीर जीनेश्वर उपदीशे ए देशी

ज्ञानी ध्यानी रीसावीए, वसो वन वगडानी मांथरे ॥ सु-
रता वसे करेकरी, मन घालु परवरती माहेरे ॥ ज्ञानी ध्यानी
रीसावीआ ॥ ए आकणी ॥ ज्ञानी ध्यानी वदन करी, ध्यानु
आतमध्यान जोइरे ॥ मीध्यामतीने परीहरो, नीज घरनी जो
वकराइरे ॥ ज्ञानी ० ॥ १ ॥ ज्ञान सुणी गुणे रमो, परजाव करो
काइ छरे ॥ परपी घर वसइ ए नहीं, नीज नारी सुअ नरपुररे
॥ ज्ञा ० ॥ २ ॥ परपीमा सगत थउ, सहो दुःख अनंतु अपाररे ॥
तोए सनाव न पालटो, परमा शु देखोठो साररे ॥ ज्ञा ० ॥ ३ ॥
परवश तु ग्रहा वकी, वधन बोध काइ शअरे ॥ चोकी चले चो
पासथी, गाले काइ पीजर माएरे ॥ ज्ञा ० ॥ ४ ॥ रुपी वस्तु काइ
पारकी, एम जाणो मन नीरधाररे ॥ अरुपीने आदरो, लावो काइ
तत्व वीचाररे ॥ ज्ञा ० ॥ ५ ॥ मुन चारीत्र मन धरो, धीरता लइ
नीज अवासरे ॥ शांती गुणनीरे करी, जासे मेलमेल थासो आ

सण कारण नटकवुं, कांइ शास्त्र कहे वहेवाररे ॥ दरसणादीक
 कर्म हणी, कांइ नीजसरूप जुहार ॥ प्रीतम० ॥ १२ ॥ मुलतत्त्व
 ने जुलखी, रमणाता करो अम साथरे ॥ नीजगुण प्रगट करु,
 देखामुं कांइ सीधनो साथ ॥ प्रीतम० ॥ १३ ॥ सीधरायनी हुं
 बेटडी, सुमता ठे मारु नामरे ॥ सीवरमणीनी बेनमी ए, कांइ
 लइजा तेणे ठाम ॥ प्रीतम० ॥ १४ ॥ मीत्रीसुरी वदन करे, सा-
 चो हुकुममुनि नाथरे ॥ आतम सरूपने पेखतो, मनडु केसरी
 तम साथरे ॥ प्रीतम० ॥ १५ ॥

पद १९ मुं.

जवीकजीव मुनि हुकुम वंदो, जेथी तूटे जवतणो फंदो ॥
 मल्या मुने गुरु आतम ज्ञानी, करी सीणोर संघ उपर मेरधानी ॥
 सेवा नक्ती साची जाणी, जवीक जीव मुनि हुकुम वंदो ॥ १ ॥
 सपर वेंचणा करावी, के रुपी अरूपी जुलखावी के मोह मायाने
 ठोडावी ॥ जवीक जीव० ॥ २ ॥ कीधो अमने तप बहु जारी,
 के नादरवा सुद चौथथी नीरधारी, जाउ एमना तपनी बजीहारी
 ॥ जवीक जीव० ॥ ३ ॥ के अठाइ जुगव नीत थावे, के इछइं-
 छाणी वंदवा आवे, सरधावानने दरशन थावे ॥ जवीक० ॥ ४ ॥
 के पुरव पुने गुरुजी मलीआ, के ज्ञानसागर आतम बरीआ अ-
 ध्यातम पद्धतणा दरीआ ॥ जवीक० ॥ ५ ॥ के सुरपती मीत्री एम
 बोले, के नही कोइ गुरुजीने तोले, के सेवक नाथो एम बोले ॥
 ॥ जवीक० ॥ ६ ॥ करमचद आ कोहेथी वनाव्युं, के दीपचंदना
 मनमां भाव्यु, के माफ मागीने पद वनाव्युं ॥ जवीक० ॥ ७ ॥
 के नादरवा सुद पाचम पाखी, के अकल मारा प्रमाणे दाखी, ज-
 लट मारा मननी ज्ञाखी ॥ जवीक० ॥ ८ ॥

(६६)

पद १८ मुं.

आत्मजावनी उपदेसमाला.

जेरवी.

तम परघेर मासोमाट, प्रीतम बोलोनी ॥ नीज घेर आवोतो
बलीआरी, प्रीतम बोलोनी ॥ ए आकणी ॥ मुनि हुकुमनी जे व
सत, हाइ सुणो जवीक नर नाररे ॥ कठण कर्म दूरे करे, काइ पावे
जवजलपार ॥ प्रीतम० ॥ १ ॥ काल अनत एलेगयो नवी ठोमो
मोहोनो साथरे ॥ मोहोए पीजर घालीनुरे वरगणा रखे पाल
साथ ॥ प्रीतम० ॥ २ ॥ समजपसम ड ख वेठीया, काइ दया न
आवी मन साथरे ॥ परवआए वेहेवारीनु काइ बधावे नीज
हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ३ ॥ अवसर फरीअ न पामीए, काइ परस
जेरे नही साथरे ॥ मानवजव अती दोअलो, काइ समजो रुदया
साथरे ॥ प्रीतम० ॥ ४ ॥ काली कुवजा परहरी, काइ मनडु करो
अमहाथरे ॥ मनथी नवीटको मनथी तीटको, धीरता लइ रहो
अमसाथ ॥ प्रीतम० ॥ ५ ॥ पररमणता परीहरी, काइ बेसो
हमारी साथरे ॥ घरमा न पेसे कोइ धसी, नीज दोलत करु तम
हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ६ ॥ आले आतम साहेबा, काइ लोने लेखे लखांत ॥
जमनो उपयोगी जम कहो, काइ साख पूरी सीझात ॥ प्रीतम० ॥
॥ ७ ॥ मुनि हुकुम सुणी देशना, परजाव तजो काइ नाथरे ॥
परठपाजण वदना, काइ चौगती ड खना ठोठ ॥ प्रीतम० ॥ ८ ॥
मद मदीरा आपे तजी, नीज रुपे थाव काइ सामरे ॥ कोण गो-
री कोण बाहालो, जावो काइ समपरणाम ॥ प्रीतम० ॥ ९ ॥
हागेरी हांगपद आदरो, काइ ठोमो माआ जजालरे ॥ आतम
तरूप काइ उजखो, बाबु सम ततकाल ॥ प्रीतम० ॥ १० ॥ पर-
मादतजी उद्योत थइ, काइ ज्ञान जणो दीनानाथरे ॥ ज्ञानादीक
क्रमहणी, नीज ज्ञान करो तुम हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ११ ॥ दर-

सण कारण नटकवुं, कांइ शास्त्र कहे वहेवाररे ॥ दरसणादीक
 कर्म हणी, कांइ नीजसरूप जुहार ॥ प्रीतम० ॥ १२ ॥ मुलतत्त्व
 ने जुलखी, रमणाता करो अम साथरे ॥ नीजगुण प्रगट करु,
 देखामुं कांइ सीधनो साथ ॥ प्रीतम० ॥ १३ ॥ सीधरायनी हुं
 बेटडी, सुमता ठे मारु नामरे ॥ सीवरमणीनी वेनमी ए, काइ
 लइजा तेणे ठाम ॥ प्रीतम० ॥ १४ ॥ मीत्रीसुरी वदन करे, सा-
 चो हुकुममुनि नाथरे ॥ आतम सरूपने पेखतो, मनडु केसरी
 तम साथरे ॥ प्रीतम० ॥ १५ ॥

पद १ए मुं.

जवीकजीव मुनि हुकुम वंदो, जेथी तूटे जवतणो फंदो ॥
 मल्या मुने गुरु आतम झानी, करी सीणोर संघ ठपर मेरवानी ॥
 सेवा नक्ती साची जाणी, जवीक जीव मुनि हुकुम वंदो ॥ १ ॥
 सपर वेचण करावी, के रुपी अरूपी जुलखावी के मोह मायाने
 ठोडावी ॥ जवीक जीव० ॥ २ ॥ कीधो अमने तप बहु जारी,
 के जादरवा सुद चोथथी नीरधारी, जाड एमना तपनी बलीहारी
 ॥ जवीक जीव० ॥ ३ ॥ के अठाइ जुगव नीत थावे, के इडइ-
 झाणी वंदवा आवे, सरधावानने दरशन थावे ॥ जवीक० ॥ ४ ॥
 के पुरव पुने गुरुजी मलीआ, के ज्ञानसागर आतम बरीआ अ-
 ध्यातम पद्धतणा दरीआ ॥ जवीक० ॥ ५ ॥ के सुरपती मीत्री एम
 बोले, के नही कोइ गुरुजीने तोले, के सेवक नाथो एम बोले ॥
 ॥ जवीक० ॥ ६ ॥ करमचद आ कोहेथी वनाव्युं, के दीपचंदना
 मनमां भाव्यु, के माफ मागीने पद वनाव्यु ॥ जवीक० ॥ ७ ॥
 के जादरवा सुद पांचम पाखी, के अकल मारा प्रमाणे दाखी, उ-
 लट मारा मननी जाखी ॥ जवीक० ॥ ८ ॥

(६६)

पद १८ मुं.

आतमजावनी उपदेसमाला.

जेरवी

तम परघेर मासोमाट, प्रीतम वोलोनी ॥ नीज घेर थावोतो
वलीयारी, प्रीतम वोलोनी ॥ ए आकणी ॥ मुनि हुकुमनी जे व
सत, हाइ सुणो जवीक नर नाररे ॥ कठण कर्म दूरे करे, काइ पावे
जवजलपार ॥ प्रीतम० ॥ १ ॥ काल अनत एलेगयो नवी ठोमो
मोहोनो साथरे ॥ मोहोए पीजर घालीजुरे वरगणा रखे पाल
साथ ॥ प्रीतम० ॥ २ ॥ समउपसम ड.ख वेठीया, कांइ दया न
आवी मन साथरे ॥ परवथाए वेहेवारीज काइ बधावे नीज
हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ३ ॥ अक्सर फरीअ न पामीए, काइ परस
जेरे नही साथरे ॥ मानवजव अती दोअलो, काइ समजो रुदया
साथरे ॥ प्रीतम० ॥ ४ ॥ काली कुवजा परहरी, काइ मनडु करो
अमहाथरे ॥ मनथी नवीटको मनथी तीटको, धीरता जइ रहो
अमसाथ ॥ प्रीतम० ॥ ५ ॥ पररमणाता परीहरी, काइ बेसो
हमारी साथरे ॥ घरमा न पेसे कोइ धसी, नीज दोलत करु तम
हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ६ ॥ आले आतम साहेवा, काइ लोने लेखे लखांत ॥
जमनो उपयोगी जम कहो, काइ साख पूरी सीझात ॥ प्रीतम० ॥
७ ॥ मुनि हुकुम सुणी देशना, परजाव तजो काइ नाथरे ॥
परउपाजण वदना, काइ चौंगती ड खना ठोठ ॥ प्रीतम० ॥ ८ ॥
मव मदीरा थापे तजी, नीज रुपे थाव काइ सामरे ॥ कोण गो-
री कोण वाहालो, लावो काइ समपरणाम ॥ प्रीतम० ॥ ९ ॥
हागेरी हिंगपद आदरो, काइ ठोमो माआ जजालरे ॥ आतम
सरूप काइ नुजखो, लावु सम ततकाल ॥ प्रीतम० ॥ १० ॥ पर-
मादतजी उद्योत थइ, काइ ज्ञान जणो दीनानाथरे ॥ ज्ञानादीक
क्रमहणी, नीज ज्ञान करो तुम हाथ ॥ प्रीतम० ॥ ११ ॥ दर-

सण कारण नटकवुं, कांइ शास्त्र कहे वहेवाररे ॥ दरसणादीक
 कर्म हणी, कांइ नीजसरूप जुहार ॥ प्रीतम० ॥ १२ ॥ मुजतत्व
 ने जुजखी, रमणाता करो अम साथरे ॥ नीजगुण प्रगट करु,
 देखामुं कांइ सीधनो साथ ॥ प्रीतम० ॥ १३ ॥ सीधरायनी हुं
 बेढडी, सुमता ठे मारु नामरे ॥ सीवरमणीनी वेनमी ए, कांइ
 लइजा तेणे वाम ॥ प्रीतम० ॥ १४ ॥ मीत्रीसुरी वदन करे, सा-
 चो हुकुममुनि नाथरे ॥ आतम सरूपने पेखतो, मनडु केसरी
 तम साथरे ॥ प्रीतम० ॥ १५ ॥

पद १९ मुं.

जवीकजीव मुनि हुकुम वंदो, जेथी तूटे जवतणो फंदो ॥
 मल्या मुने गुरु आतम झानी, करी सीणोर संघ ठपर मेरवानी ॥
 सेवा नक्ती साची जाणी, जवीक जीव मुनि हुकुम वंदो ॥ १ ॥
 सपर वेंचण करावी, के रुपी अरुपी जुजखावी के मोह मायाने
 ठोडावी ॥ जवीक जीव० ॥ २ ॥ कीधो अमने तप बहु जारी,
 के जादरवा सुद चोथथी नीरधारी, जाठ एमना तपनी वलीहारी
 ॥ जवीक जीव० ॥ ३ ॥ के अठाइ जुंठव नीत थावे, के इडइ-
 झाणी वंदवा आवे, सरधावानने दरशन थावे ॥ जवीक० ॥ ४ ॥
 के पुरव पुने गुरुजी मजीआ, के ज्ञानसागर आतम बरीआ अ-
 ध्यातम पद्धतणा दरीआ ॥ जवीक० ॥ ५ ॥ के सुरपती मीत्री एम
 बोले, के नही कोइ गुरुजीने तोले, के सेवर नाथो एम बोले ॥
 ॥ जवीक० ॥ ६ ॥ करमचंद आ कोहेथी वनाव्युं, के दीपचंदना
 मनमा भाव्युं, के माफ मागीने पद वनाव्युं ॥ जवीक० ॥ ७ ॥
 के जादरवा सुद पांचम पाखी, के अकल मारा प्रमाणे दाखी, ज-
 लट मारा मननी जाखी ॥ जवीक० ॥ ८ ॥

(६८)

उहो.

प्रणामु पास जीणादनेरे, जे ठे सुखदाता ॥ रटावजी. ॥
तम समरु वली सरस्वतीरे, जीन मुख वेती धार ॥ वली ॥
गुरु चरणे सीसनामीनेरे, करु वाख्या अभ्यास ॥ वली ॥

पद २० मु

अरे हो मनवाजी ॥ मुनीहुकुम अध्यातम पासे जाजो ॥
अरे मुज अरजलमी, स्नेह यरीने एनी तुम संजलावजो ॥ जे
जीनसासन पती नायकठे, सुर सगला जेने पायक ठे ॥ चारीत्र
समकीत जेने खायक ठे ॥ अरे होमनवाजी॥१॥ जस कंचन व-
रणी काया ठे जस वजन सगला पायक ठे ॥ पुरा राधन केरा
रायाठे ॥ अरेहोमनवाजी॥२॥ जस चतुर्वी संग्र वीराजेठे, जस
वाणी ज्ञान तणी खुब गाजे ठे ॥ माता अचरद जेने ठाजे ठे ॥
॥ हो० ॥३॥ तुम नवीक जीवना उपयोगी ठो, तुमे बहु सुतना
सोहागी ठो ॥ उपदेश सुनी लेह लागीठे ॥ हो० ॥४॥ तुम सेवा
करवा रसीजुबु, पण गाम सीनोरमा वसीयोबु ॥ काम मोह मद
करी फसीयोबु ॥ हो० ॥५॥ पण साहेव मनमा धारुबु, तुम आण
सीर धरी चालुबु ॥ आत्म सुध करवा धारुबु ॥ हो मनवा० ॥६॥
साहेव अवगुणमा हु पुरोबु, पण सेवा करवाने पुरोबु ॥ पण एक
वाते अधुरोबु ॥ हो० ॥ ७ ॥ सेवक नाथो एम बोले, कोइ नहीं
मारा गुरुजीने तोले ॥ के दास हरीलाल ठे तुम बोले ॥ हो० ॥

पद २१ मु

का जीवता मरोरे, मुख क्या जीवता मरो ॥ समरोनी श्री
मुनीहुकुम, नवसागर तरो ॥ आकाले ए ज्ञानी साचा, सेवना
करो ॥ जेथी जन्म मरण टले, थाय मोहना मरो ॥ क्या० ॥१॥

मनप्रजेवने अवधी जेने, समकीत खायक खरो ॥ जवीक जीवने
 बुजवेढे, आप कहो तुम तरोही तरो ॥ क्यांण ॥ १॥ आ संसारवे
 स्वप्नरूपी, क्यां अटवाइ मरो ॥ रागद्वेषने बोलवोतो, जइ सीव-
 पुरमां जरो ॥ क्यांण ॥ ३॥ सर्व कोयने नाथो कहेढे, चीत गुरु
 सार्थ धरो ॥ दास बहेचरनी वीनती, रुदयमां धरो ॥ क्यां ॥ ४॥

पद २२ मुं.

मेरोही मन राखु केसो समजाय ॥ मेरोही ॥ आकणी. ॥
 बीधबीध समजावुं नहीं समजत, सांजल सांजल दुःख पाय ॥
 ॥ मेरोही० ॥ १ ॥ मीठी मीठी बतीयां जुठी कहत मोए, रहे
 संसारमा जलचाय ॥ मेरोही० ॥ २ ॥ साची साची बतीयां गुरु
 कु कहत मोय, अब केसो करु उपाय ॥ मेरोही० ॥ ३॥ मनकी
 गतीयां बोत चंचलहे, अब मांको कायन चाले उपाय ॥ मेरोही०
 ॥ ४ ॥ नाथो कहतहे अवतो एसो, लाजतो मेरी गुरु हुकमके
 हाथ मांहे ॥ मेरोही मन राखु केसो समजाय मेरोही० ॥ ५ ॥

पद २३.

सहु सगने हुं कहुंढरे, सेवोने तमे हुकममुनी ॥ पुरव मने
 मल्याढरे, आपणने गुरुज्ञानी. ॥ एटेक ॥ मदमे ठाका फरोढरे,
 करोढो तमे वदमाइ ॥ भाटे समजी चालोरे, नीकर जसो पस-
 ताइ ॥ सहु० ॥ १॥ अजागीया नहीं सांजेरे, तेतो जसे मारा ॥
 वारेवारे कहुंढरे, मेलोनी वमवाना चारा ॥ सहु० ॥ २॥ वेमां फे-
 रवाढो नाणुरे ॥ नथी जाणता रात वाणुं, आ संसारवे सपनुंरो ॥
 आवशे जवानुं टाणुं ॥ सहु० ॥ ३ ॥ जोवनीछ अटक लटकुरे,
 ठे चार दीननुं चटकु ॥ थीरता तो नथी रेतीरे, मन तारु तो जो-
 तां नटकु ॥ सहु० ॥ ४॥ काया तारी काचनो कुपोरे, परपोटानी
 पेरे फूटी जसे ॥ सगु तारु सुखनुं बेबीरे, सवारथनो अरथ धासे

॥ સદુ ॥ ૫ ॥ આ અવસરઠે કમાવાનોરે ॥ સમજુ હોય તે ચી-
તમા ધરે, નીકર જસે ઘોડે સગા રોડને રેસે. ॥ સદુ ॥ ૬ ॥ ગુરુ
વપદેશે સઠને કહુતુરે, સમજોની ચેતનજી સોનાગી ॥ માટે સ-
મજીને ઘાડોરે, ગુરુની મને લે લાગી ॥ સદુ ॥ ૭ ॥ માટે ધરમ
સાધોરે, તો પડસો મોહને ફાંસે ॥ નાપો વાસ કહેઠેરે, સેવતો
તેને તોલ રેસે ॥ સદુ ॥ ૮ ॥

પદ ૨૪ મું.

જેને સેવતા તે સીય સુખ ધાય હુક. ॥ જેથી દૂટે મોહની
જાલ હુક. ॥ આકળી. ॥ સાવકના પુન ઠવે ધયા તારે, સુરત
તેડવા જાયરે ॥ સઠ સય ઘર કીરણ કરીને, પધારો મુનીરાય
॥ હુક ॥ ૧ ॥ પાંચમે ઘરે જ્ઞાની સાચા, ત્રણ કાલનું જ્ઞાનરે ॥ જે
પુઠે તેનો અરથ વતાવે, આતમ જ્ઞાની સુર ॥ હુક ॥ ૨ ॥ સઠ સા-
વક જાય વલાણ સાજલવા ॥ વેશનાવે માહારાજરે ॥ સીધાત
શુણીને સુખીઆ થઈ ॥ ત્યા પરજાવના વહુ યાચ ॥ હુક ॥ ૩ ॥
આ કાલે એ સાધુ સાચા, કંચન કાંમનીના તાગીરે ॥ દેવા નીમંથ
મુનીવાવેતોતો, એની જાવટ ના જાય જાગી. હુક ॥ સેવો ॥ ૪ ॥
પાંચ સુમતિ ત્રણ ગુપતીજેને ॥ રાગ દેશના ત્યાગીરે, જીવીક જીવને
વપદેશ વેઠે ॥ જેની સીવપુરમે લેહેલાગો હુકમ ॥ સેવો ॥ ૫ ॥
તપ કીધો હેમને વહુ જાર ॥ અઘાઈ ઓઠવ ધાયરે ॥ ઇચ્છોસઠ
જેની સેવા કરેઠે ॥ ઇવરાણી મગલગાથ ॥ સેવો ॥ ૬ ॥ પુજાઉ
વીધ વીધ જણાયને ॥ ઝુંઘવ આરતી ધાયરે, ગાધવતીઆકને નરત
કરેઠે ॥ શગરાગ જ્ઞાન ન ધાય હુક ॥ સેવો ॥ ૭ ॥ સુદ જાદરવા
ચોથ વીધસથી ॥ તપ આવરી માહારાજરે, વડ પમવેનો પારણું કીધુ
ત્યા સામીવછલ નીલ ધાય હુકમ ॥ ૮ ॥ કર જોમીને નાપો
કહેઠે, સામી મુજને તારોરે ॥ વાસ ઘર તે વધા કરીને ॥ વીન-

तनी अधधारोरे ॥ हुकु० सेवो० ॥ ए ॥

पद १५ मुं.

विनती.

तारो नवारो वेश मनमा तारो नवारो वेश, ॥ ए टेक. स-
मे समे तु कां जमेठे, अनुचवनीजन केमजेश ॥ मनमा० १ ॥
तुजसंगते चीदानंद नटके ॥ चौगती ड.ख लए वीसेस मनडा०॥
॥ २ ॥ क्षीण मात्रस्थीर नवी बेस, जमतो थणंतो परदेस ॥ म०
॥ ३ ॥ काल अनतो परघेर रमीनु, हवे काइ ठोमो परानु देश॥
॥ ४ ॥ मोहनी रमणता अति कीधी, कीधो नही नीज घेर प्रवेश॥
मनमा० ॥ ५ ॥ क्रोध मान केम दमे रम्यो बहु, समतासु रम्यो
नहीं लेश मनमा० ॥ ६ ॥ परणंता तुने वार न लागे, रहेनीमी-
लेवडावो फरी वेश ॥ मनडा० ॥ ७ ॥ पाचे छय इच्छा परवरतो
सुख समकीत क्यारे लेश मनमा० ॥ ८ ॥ प्रणती बदली जेद
वेद करे तु, कांइ क्षपक श्रेणीए चमेश ॥ मनमा० ॥ ९ ॥ क्षमा
वंत ते साधू कहीए, करम खपावतो फेरवो देश ॥ मनमा० ॥
॥ १० ॥ मुनी आचार विचरतो कहीए, स्थीर नवी रहे एरु देश॥
॥ मनमा० ॥ ११ ॥ मीत्रीसुरी मुनी हुकुम वदे, जे सीवरमणी
सुख लेश ॥ मनमा० ॥ १२ ॥ सीधकेसरी खीदानंद वंदे, मनमुं
सुख करी वेश ॥ मनमा तारो नवारो वेश ॥ १३ ॥

पद १६ मु.

होरी.

आइ वसत प्यारी, जुरत नीजघरकी नारी ॥ ए आंकणी॥
जुरत जुरत नइ हाले, चौगती ड.ख शनारी ॥ शम उपसम प्री-
तम ड.ख साले, गुरुवीना कोण उपगार सखीरी जुरत नीजघर

कीनारी ॥ १ ॥ कुलट रांमको सग न मेहेले, लोने काल अना-
 वी नमेरी ॥ रागरग सोकनसे खेले, मान मदमेहे रहो मचोरी ॥
 सखीरी. जुरत० ॥ २ ॥ कुसगते कुगती बाधे, सुसगते शुजकारी ॥
 सुसगते सीखामण लागे, बुटे करम काइ जारी ॥ सखीरी. जु-
 रत० ॥ ३ ॥ मुज प्रीतमकु ताजनहीं ए, घेर घेर नमतो जीखारी ॥
 मागण मागत काइ न वेवे, करमगत ठे न्यारी ॥ सखीरी जुरत० ॥
 ॥ ४ ॥ पर रमणता प्रीतम न ठाडे, प्रणमे बंध पमेरी ॥ प्र-
 णाती जेदे नीकाचीत बांधे, ए सगती दोष न मटेरी ॥ सखीरी
 जुरत० ॥ ५ ॥ नीगोदधकी हु बाल सगाती, तोय मुजने केम
 अन गपोरी ॥ हु ड.खीयारी पोते ड.ख वेते, तोयलोलपीपणुं न
 तजेरी ॥ सखीरी, जुरत० ॥ ६ ॥ वेटीबु हु सीवराजनी, हजुए
 खुं हु बालकुमारी ॥ प्रेमे करी जे मुजने वरसे, लेशे सीवरमणी
 सुखकारी ॥ सखीरी. जुरत० ॥ ७ ॥ हलवो थइ नीज घरमा पेसे,
 आवरण नय गपोरी ॥ सुरवीर थइ थरीने जीते, नीज झाने
 गुलाल वमेरी ॥ सखीरी. जुरत० ॥ ८ ॥ ठेव जेद मनशे करीने,
 ह्यक श्रेणीए चमेरी ॥ ध्यान शुकलनी ते ध्याता, अनुनव रंग
 मचोरी ॥ सखीरी. जुरत० ॥ ९ ॥ देव थरीहत सुगुरु साचो, म-
 नले नीचे ठरेरी ॥ देवगुरुनी आणना लोपे, ह्यक समकीत
 ते लहेरी ॥ सखीरी. जुरत० ॥ १० ॥ मीघी शुरी मुनी हुकुम वंदे,
 जे पच माहावृत घारी ॥ दास केशरी प्रीहुकालवदे हेना उपदे-
 शनी बलीहारी सखीरी. जुरत० ॥ ११ ॥

पद २७ मुं.

होरी

आइ होरी प्रीतम मुजघेर नहीं बसोरी ॥ ए आकणी. ॥
 गुरुजी हमारे वनमा प्रमत हे, उपदेश कोना लीयोरी ॥ बनमे

बसतकर ध्यान धरतहे ॥ मुज प्रीतम बनो ए अघोरी, सखीरी
 प्रीतम मुजघरे नहीं बसोरी ॥ १ ॥ मोहनी सरूपमे लपट रहो
 हे, माया मनसे नव ठोरी ॥ रात दीन परधर नमत हे, लोक
 लाज न गणोरी ॥ सखीरी ० ॥ २ ॥ वीहार करवा गुरुजीको जाणी,
 हरखीत होइ रंभासो करी ॥ राग रंगमे आप खेलावे, मानमदमे
 राखे मचोरी ॥ सखीरी ० ॥ ३ ॥ काल अनादी परधेर रमीऊ,
 रीथी अनंतीखोयरी ॥ सम उपसम डख बोलावे, तोए मोहनी
 सग न तजेरी ॥ सखीरी प्रीतम ० ॥ ४ ॥ ज्ञान गुलालकी धुम
 मचावुं, अनुभव रंग पीचकारी ॥ गुरुउपदेसे नरनर ठीठुं, प्रीतम
 जोनीजेर ठरेरी ॥ सखीरी प्रीतम ० ॥ ५ ॥ मघजाल प्रीतम-
 जी ठोडत, ह्यक श्रेणीए चमेरी ॥ सुधातम आतम रस पोखे,
 गुन ध्याने मरदग बजेरी ॥ सखीरी प्रीतम ० ॥ ६ ॥ मीत्रीसुरी
 कहे धन गुरुजी, बनमे फाग मच्योरी ॥ बाध वरु सेवत खेलत
 ए केशरीके मुख चढयोरी ॥ सखीरी प्रीतम ॥ ७ ॥

पद २० मुं.

आज बधाइ मारे रग बधाइ, गुरु हुकुम मुनिकी होइ पधराइ ॥
 ॥ ए आंकणी ॥ सकलसंग मीज समझुं कोनो धवल मंगल
 गवाइ ॥ आज बधाइ ० ॥ १ ॥ वाजते गाजते मुनिजी पधारे,
 संग सकल परखदा चीतचाही ॥ आज बधाइ ० ॥ २ ॥ देवलोक
 मन हरख नयोहे, मोतीएन गहुली पुराइ ॥ आज ० ॥ ३ ॥ व-
 रसे मेघ जेम तरुवरफूले, देशना घटाघन ठाइ ॥ आज ० ॥ ४ ॥
 पररमणता चेतन ठडी, आवे कंइ नीजघेर वडाइ ॥ आज ० ॥ ५ ॥
 आगे चेतन बीजावमे रमतो, देशना सुणी थीर थाइ ॥ आज ० ॥
 ॥ ६ ॥ गुणाथाणादीक ज्ञाने चडेजे, नीज ज्ञानादीक चीतलाइ
 ॥ आज ० ॥ ७ ॥ मन मुजेसो मुनिवर कहीए, परधव्य इच्छा

परवाइ ॥ आज० ॥ ७ ॥ दीपक ज्ञाने समुद्र सोए, करे कपेक
 श्रेणीये चढाइ ॥ आज० ॥ ८ ॥ परमाव सरवे दूर जयोहे, नीजस
 उदासीनता आइ ॥ आज० ॥ ९ ॥ सम परीणामे दधीजल तरसे,
 खायक तुवफल हाथ आइ ॥ आज० ॥ १० ॥ सुखतम आतम
 रस पाइ, करे करमोसे लम्बाइ ॥ आज० ॥ ११ ॥ ड्वादश
 अंग वपांगजुलसी, सरधा लघुता पाइ ॥ आज० ॥ १२ ॥ लोक
 प्रवरता डुरेगइए, नीज ध्यान अगोचर थाइ ॥ आज० ॥ १३ ॥
 मीत्रीगुरी गुरु पद सेवो, सींघकेशरी चीतलाइ ॥ आज० ॥ १४ ॥
 मारे रग बधाइ ॥ १५ ॥ इति

पद २९ मु.

शीखामण

साधुजी शीख सोहामणी, मन मोहन मेरे ॥ साजसजो
 धरी कान, मनमोहन मेरे ॥ कहु शीखामण सोजती ॥ मन ॥ रु-
 दय धरजो एक तान ॥ मन ॥ गाथा ॥ १ ॥ पच इंदरी वश करे ॥
 ॥ मन ॥ ते अणगर कहासे ॥ मन ॥ ते माही एककु लही ॥ मन ॥
 रश इंदरी सोहासे ॥ मन ॥ गाथा ॥ २ ॥ चारु जीतवी सोहजी ॥
 ॥ मन ॥ छजहो रसनो त्याग ॥ मन ॥ जेने रसतेढोमीनु ॥ मन ॥
 ते मुनीपर माहा जाग ॥ मन ॥ ३ ॥ जलवीशे जे माठजां ॥ मन ॥
 रस साटे दे प्राण ॥ मन ॥ मधवाचारजी उपनो ॥ मन ॥ रश इंदरीधी
 जाण ॥ मन ॥ ४ ॥ नगर बासे देवता ॥ मन ॥ नीज सीख प्रती-
 बोध ॥ मन ॥ सीलगा चारज जोलथी ॥ मन ॥ न रही चारीत्रनी सोध
 ॥ मन ॥ ५ ॥ श्रीबेषण ते ढोमीयो ॥ मन ॥ पर माटे रहेशे कठार ॥
 ॥ मन ॥ हेरबोनद वोजाबीनु ॥ मन ॥ ठठासंग मोजार ॥ मन ॥
 एम अनेके ते भुलीया ॥ मन ॥ रसना इडीने साथ ॥ मन ॥

(४५)

मुनीहुकुम कहेजेतेजे ॥ मन ॥ ते होंसे शीवशुदरी नाथ, मनमो
हन मेरे ॥ ७ ॥

पद ३० मुं.

राग रामकली.

गुरु पद सेवन सीव सुखर ॥ वन ॥ सहजानंद विलाशरे,
श्रीगुणातित स्वामी करे ॥ करमनो नाशरे ॥ गुरु ॥ १ ॥ गुरुजन
जांखे ज्ञानते दाखे ॥ करे प्रजावनो नाशरे, जन्म चेतन दोभाग
ज करीणो ॥ आपो आप नीरधाररे ॥ गुरु ॥ २ ॥ नीरावरणनी
रज देखी, केज तेहनु ध्यानरे ॥ मुनी हुकम चेदानंद साहेब ॥
प्रगटयुं उत्तम ज्ञानरे ॥ ३ ॥ प्रजातीकमवानो रीको ॥ सहज स
जावमे आप वरते सदा त्यांहा काण कर्मनुं काठुज दीवु, एतो
प्रवर्तीमे धर्म भ्रष्टमे परगट ॥ पण ते लागे दुचीवु ॥ सरी ॥ ४ ॥
अजखना रुपमा रुपीझव कीहां ॥ तांहा अरुपी ध्यान दीवु,
ध्यान गफा मांही संतोप आसन करी ॥ अगम सरुप लागेवे
मीवु ॥ ५ ॥ जोजगतीहां ज्ञान इष्टि तणा लोकालोक स्वरुप
दीवु ॥ मुनी हुकम नीराकार स्वरुपमां गुरु गमथी ते गुण गरी-
दु ॥ ६ ॥ इति

पद ३१ मुं.

हुकममुनीजीमहाराजनीवंदनाना दोहरा

विनवुं श्री जीणंदने, करु मंम परीणाम ॥ जीव दशा छरे
टले, पामे भवीचल धाम ॥ १ ॥ सहस्र एकने वली, आठ वार नी-
रधार ॥ आतम ज्ञानज पामवो, वंड हुं वारवार ॥ २ ॥ खटसाखना
ज्ञानथी, चीदानंद जरपुर ॥ एवुजाणी उपन्यो, आनंद मारे उर ॥ ३ ॥
अज्ञानरुपी अंधकारथी, पमीसकां मन जाण ॥ ते तम आगल

करतां थामोदनगरे, दीठा आत्म ज्ञानीजी ॥ १५ ॥ चातुरमासे
 वरसाकाले, रह्या ते स्थीर वासजी ॥ सेवक जनने पावन कीधा
 आपी ज्ञान विलासजी ॥ १६ ॥ तेमज ते स्थले, दासना पण ॥ संस
 य डर पलाय अनीतजी ॥ नीत प्रवृत्ती निवृत्ती, जेद थजेद सारजी ॥
 सत्य असत्य जीव निरजीव, धर्म अधर्म धारजी ॥ १७ ॥ स्व
 स्वरूप परस्वरूप नीरूपण ॥ आपी घणां छटातोजी ॥ अज्ञावने
 मीध्यात बुद्धि, ज्ञाने पमामी सांतजी ॥ १८ ॥ लालशंकरनोजे
 सुत, अध्यात्मीकनो दासजी ॥ शीप नमावी ठगन कहेढे, राखो
 चर्ण पासजी ॥ १९ ॥ हालमां हु हणखी मध्ये, पुर्वजन्मे ब
 धाणोजी ॥ साजा भणायु पेट पोपण, कर्म तणे वस पढीयोजी
 ॥ २० ॥ सत मारगे धन मेलववु, न्याय एवु जाखेजी ॥ करजो-
 नी दीन वीनती, सेवके तम थागेजी ॥ जंबुसर प्रगणानुं गाम,
 महाराखीनो महेताजी ॥ २१ ॥

वारमासनुं. पद ३३ मु.

हुकुममुनी जाव करी जेटो, नीरमल ज्ञान नयणो पेखो ॥
 ॥ हुकु० ॥ टेक ॥ कारतक करीआ वठ पाले ॥ असुन करम छरे
 टाले जैन धरम अजुवाले ॥ हुकु० ॥ १ ॥ मागशर मन मारु मोयु
 ॥ कृपा नीधी सनमुख जोव ॥ दरशण करी पाप मेल धोव ॥
 ॥ हुकु० ॥ २ ॥ पोसे प्रीत अनुजव लागी, सुमता नारी जब जागी ॥
 प्रकृती सब कर मुकी जागी ॥ हुकु० ॥ ३ ॥ माहा मासे तो मया कीजे,
 जाचरुने दान सदा दीजे ॥ नर नवनो लावो लीजे ॥ हुकु० ॥ ४ ॥
 फागुणो फाग खेळु तुमसु, मुनीने चरणो हु नमसु ॥ जावना जा-
 वी नीत नजसु ॥ हुकु० ॥ ५ ॥ चैत्र चारीत्र वठ साधे, सजमना
 सम जेद आराधे ॥ सीव रमणीसे प्रीत वाधे ॥ हुकु० ॥ ६ ॥ वझ-
 साखे वृत्त पचमु धारे, बेतालशि दोष पुरे टाले ॥ साधुनी कीरी-

आ बज पाले ॥ हुकु०॥७॥ जेठे प्राणजीवन मलीआ, असुन
 करम सरवे टलीआ ॥ जाचक सुमकीतमां नलीआ ॥ हु० ॥ ७ ॥
 अशाडे अमर घटा थाए, अमृत सरखी वाणी पाए ॥ हुकुममु-
 नीठे बहु सुखदाइ ॥ हुकु०॥८॥ श्रावण संप्रदा जारी ॥ श्रावक
 श्रावीका सुमकीत धारी ॥ जगती करे गुरुनी बहु जारी ॥ हु० ॥
 ॥१०॥ जादरवे जाव जलो लावुं, तप गछ सीरोमणी पावु ॥ मु-
 नीना गुण सदा गावु ॥ हुकु०॥ ११ ॥ आसोमां आणंद थासे,
 असुन करम सरवे जासे ॥ मुनीना वचन जे ध्यासे ॥ हुकु० १२ ॥
 द्वादश मास करु सेवक, जोइतो मागे ए मेवा ॥ देजो अनुभव
 नी सेवा ॥ हुकु०॥ १३ ॥

पद ३४ मुं.

मुनी हुकुममुनी मोरे दील वसीआ, दील वसीआ मोरे ॥
 मन वसीआ. मुनी ॥ टेक. ॥ सासन सोजीत सबगुण संजुत
 आनंद भगन अनुभव रसीआ ॥ मुनी० ॥ १ ॥ आतम ज्ञान उ-
 पदेश करा तुमे, सीव रमणीसे उलसीआ ॥ मुनी०॥२॥ कहे सो
 नाराम करजोडी गुरु आगे, तुम दरीशन पातक खसीया ॥ हु० ३

पद ३५ मुं.

राग सोरठ

धीरताजबहु न आवे, मनमुतबहु न कोउन पावे ॥ सबही
 कारज नास फल जाणो, फोगट कष्टकु ध्यावे थीर. ॥ आंकणी ॥
 ज्ञान करो वा ध्यानक तुमे, करो चरचा बोली ॥ जवलग मनहु
 थीर न आवे ॥ होवे थोरकी थोरी ॥ १ ॥ माहा छरधर दरस ठे
 कारज, साधन मनको जाणो ॥ उलटु पलट धावेठे एतो, आप
 मतेस पराणो ॥ ४ ॥ कबहुक केण माही चाले, कबहुकचालेजरो

मुनी हुकम कहे मन साधन बीण, दीसे संसार बीजो ॥ ४ ॥

पद ३६ मु.

चेतन मनकु समजावे, समज सगीमोरो ॥ बीन कारण तु
उरां सोरां, कीहु जावेढे दारो ॥ १ ॥ आहट छहट ध्यान करंता,
पूरव पठम जावे ॥ नीज स्वभावकु वीचारी, अज्ञानपणु ते होवे
॥ २ ॥ परभाव मांही सुख नहीं पावत, दोम अनंत उगाहे ॥
मुनी हुकम कहे नीज घेर रहेतां, सेजे सतोस जाहो ॥ ३ ॥

पद ३७ मु

मन तु क्यु नहीं पावे, ग्गान गुण फोगटमे जावे ॥ थती स
सार अनादि एवी, गोमी देतु जाखु तेवी ॥ मन ॥ १ ॥ मलण
बीखरण, सभाव जेहनो ॥ बीणसे खीण खीणवे लेनो, ताको बी-
चारतुं कहु आणे ॥ इव स्वरुप तुही जाणे ॥ मन ॥ २ ॥ विभाव
जाणीने तागो, नीज गुण राखणमे लागो ॥ मुनी हुकम थीरता
कीजे, सेहेज स्वभावमा लीजे ॥ मन ॥ ३ ॥

उहा पद ३८ मुं

शकल जाण तीलक घणी ॥ भुवन प्रकाशक जेह ॥ घट
उद्योत करे, ज्ञानीजे, तसपद हु प्रणामेह ॥ १ ॥ ज्ञान उद्योत गुरु-
थी वमो, गुरु पद बे महत ॥ दोय त्रण जीती सीधवर्या, प्रणमु
वार अनंत ॥ २ ॥ जे सदगुरु सेव सदा, जीन गुणधर उपदेश ॥ अह
नीस सेवे तस चरणे, पामे पद परमेश ॥ ३ ॥

मधुकर माधवने कहेजो ए देशी

सुमता कहे सुणज्यो स्वामी, तजी बीभाव आतमरामी ॥ हवे
हुं, थइ वीरमी कामी, रसीया तुम साथे रमस्यु ॥ ४ ॥ ज्ञान अमृत

नोजन जमस्युं, नीज जमाम्नी पठे जमस्युं ॥ रसी ४ ॥ स्युं स्वामी
 एवमा मोघा फरो, काढी नाखो मननो खतरो ॥ के अम साथे प्रीत
 करो रसी ७ जीन आणामां सदा रहेस्युं ॥ रसी ॥ ५ ॥ एक धुतारो
 मल्यो तम्हने, रीधी खोची लीधी तेहने ॥ जो जोइतो राखो अम-
 ने रसीया ७ नीत्य उठी देवगुरु नमस्युं ॥ २० ॥ ६ ॥ तेहना दोयसु-
 नट कहीजे, मोहनी नारीसु रसपीजे ॥ वीपेय कपायमां रहो
 प्रीजे २० ॥ ज्ञान अभ्यास सदा करस्युं ॥ २० ७ ॥ सासुना केण
 थकी जाणुं, मुकाववा करशुं अमे आणुं ॥ २० ॥ आतमराम पती
 तमसुं ॥ २० ७ ॥ संसार मांही नारीज घणी, कुमतीना ठे, घेरघेर
 घणी ॥ आणां वहे सदा मोह तणीर ० ॥ आतमराम मांहे रमस्युं
 ॥ २० ८ ॥ कुमती नारी नरकनी प्रीत, सुख जोगवे खर अनीत ॥
 अंते थाये छवनी रीत ॥ २० ॥ खोटो आचार सदा तजसुं ॥ २०
 १० ॥ महा डुरगंधनी ए काय, ते देखी डुरीजन रंगाय, जीमदी
 वो पतंग मोह माया ॥ २० ॥ मायानुं संग नही करसु ॥ २० ११ ॥
 जीम पाणी मांहे मुठी भरे, धुमामा वाचका नवी ठरे ॥ तीम नारी
 ठे खोटी वीखरे ॥ २० ॥ मोहराय सामा लमस्यु ॥ २० १२ ॥ जाणी
 ने संसार करु त्यागी, वैराग दीसा हवे जागी, जीन आणाधरवा
 ताजी लागी. ॥ २० ॥ संसारमांही नही पमस ॥ २० १३ ॥ कीरीया
 चारीत्र ज्ञानेमाच, चउदनीयम वृत तप जाच ॥ अनुचव ज्ञान
 बीना काचा ॥ २० ॥ गुरुआणा सीरवहीस्युं ॥ २० १४ ॥ वार मास
 जीन गुण अगे, सांजलता सवी छःखनासे ॥ मोहरायने तमाचो
 लागे २० ॥ संसार थोमो हवे करस्युं ॥ २० १५ ॥ ढाल ॥ १ इति.

पद ३९ मुं

वाल्हाजीनी वाटमी हमे जोस्थरे ॥ ए देशी ॥

कारतीक करजोमी वीनवेरे, समता नारी हवेरे ॥ सांजळ

तुं पीठ उठ हवे, सुझानी आपघर सजालोरे ॥ घटठसीजालु टालो
 वालहेसर आप घेर संजालोरे ॥ १ ॥ मागझरमन मदीर रहीयेरे ॥ घर
 मेली पर घेर नवी जइएरे, आतम स्वभावमांहे रमीए ॥ सु ॥ जावे
 करी मन रमानो ॥ वा० १ ॥ पोशे ते शोक करे कायारे, तृप्ता ज-
 जाल मायारे, झानी गुरु वखणे नाया ॥ सु ॥ ज्ञानमांही चीत ठारो
 ॥ वा० ३ ॥ माहामासे मलमेल धोशेरे, अनादि ग्रथ हवे खोशेरे ॥
 घट अतरपरखेसोइ ॥ सु ॥ सवर जावमां चालो ॥ वा० ४ ॥ फा-
 गुण मन फगवा मान्युरे, जीनवयणे जेद ववारे ॥ जीम लोह
 काष्ठ मन धाडु ॥ सु ॥ आतम अग नमावो ॥ वा० ५ ॥ चैतरे चीत
 चोखु करशेरे, ज्ञान अखरु धन जरस्युरे ॥ गरु चरणे सदा रहेसुं
 ॥ सु ॥ परम गुरु मन धारो ॥ वा० ६ ॥ वेसाखे वेरीने जीपेरे, युग
 सुता धारीठे दीजेरे ॥ सुकुकाष्ट जीम वालीजे ॥ सु ॥ आतम कारज
 तुमे सारो ॥ वा० ७ ॥ जेठमासे जीनगुण वीरातोरे, गुरुनो मार
 सदा तु खातोरे ॥ खाइ पीइ हवे थयो मातो ॥ सु ॥ जीन देहरे सदा
 तुमे माहालो ॥ वा० ८ ॥ अखामे मेघ घणा वरसेरे, ज्ञान सखी साथे मन
 हरखेरे ॥ कर्म काष्ट ध्याने वलसे ॥ सु ॥ ध्यानघटा अनुसारो ॥
 ॥ वा ० ९ ॥ आवणे सवर मन धारीरे, नीश्वय ज्ञानसु
 वीचारीरे ॥ आश्रय वध क्षय कारी ॥ सु ॥ क्षय उपसम तुमे करो ॥
 ॥ वा० १० ॥ जादरवे ज्ञानमन जेदोरे, नव बीज तरुनो मुल ठेदोरे ॥
 सीवनारी रंगरस लवडो ॥ सु ॥ अनेक पुरुष तरुणीआलो ॥ वा० ११ ॥
 वध उदय सताउदीर्णारे ॥ बीजाव मीटेतदा पुर्णारे, होय सुख अ
 नत गुणा ॥ सु ॥ ज्ञान उदयम तुमे करो ॥ वा० १२ ॥ आसोए सीव
 पत्तीने जोयारे, घात घनघाती मेल खोयारे ॥ रवी जोतमे जोतरग
 थया ॥ सु ॥ सीव वधु साथे माहालो ॥ १३ ॥

सुण सामलाने मनगीनी माहारे मंदीरे आवो. ए देशी
 हारे सुणो जीन देवा महेर करी मुज उपर दया करो ए। आंकणी।
 समकीत सरोवरे जइस्युं, घट अंतर ज्ञानमा जोइस्युं॥ कारण का-
 रजमां धरइयुं ॥ सुण० ॥ १ ॥ स्फाटीक रत्न समभुमी ॥ १ ॥ पां-
 खमी नव कमल रुची, जोतां हयमे लागु लागे खुची ॥ सुण० ॥ २ ॥
 सुनट इटोएचणी, उपर मेली कीणी कागणी ॥ तस मधे सोहे
 पर्मे धणी ॥ सुण ॥ ३ ॥ कलोल तरंग नीर सोहे, ते देखी नवीय-
 ण मन मोहे ॥ अनादी मेल ते हवे खोहे ॥ सु ॥ ४ ॥ पीपीलीदाढ
 मांही जाम ॥ तेनीठे चउद जुदी माल, सात नीचे वली उबेमाल,
 ॥ रासु ॥ ५ ॥ मुलकंद एकने पत्र घणां, माले माले होय तमणां ॥
 पत्रनी संख्या संख्यातगुणां ॥ सु ॥ ६ ॥ एकेका पत्र माहे वासा,
 आदी अनादी आवासा ॥ वधे घटे नही कोइ मासा ॥ सु ॥ ७ ॥
 वासा एकेके अनंतगुणां, मधुजी माख्यो करे बमणांटा; अनुजवी
 ज्ञाने जाणे रमणां ॥ सु ॥ ८ ॥ तसतले कुप हवे केहेस्युं, ज्ञानी
 गुरुनी सेवा करस्युं ॥ जेथी नवजल उधरस्युं ॥ सु ॥ ९ ॥ सम
 जागे कहीएकुपचाल, चारे दीसो जेला चारपाल ॥ तस सुखे त्रीखु-
 णीठे माल ॥ सु ॥ १० ॥ कुपमाहे दोयठे सीरदार, तेनां सुनट
 दोयत्रण च्यार ॥ साहमां सामी लमे जुजार ॥ सु ॥ ११ ॥ तसफाट
 गयु गुणक जाम, वेले करी लपटायु ठीन तीहां घणी लवदा-
 शे जाल ॥ सु ॥ १२ ॥ तीहां एक नमरनु रेगाण एजने चटको जरे
 नमराण ॥ पांख्यो थइ उडयु उंचाण ॥ सु ॥ १३ ॥ जीम लोह
 चमकने वाजे तीम एल उमी अवर गाजे ॥ माथे आवास करी
 बाजे ॥ सु ॥ १४ ॥ एम कहे सुमता संसार मांहे, तुम जेवाने लइ
 मही बांहे ॥ पोचामीए शीतल बाही ॥ सु ॥ १५ ॥ तीहा जइ सं-

देसो कहेजो, तुम दासी प्रते नेह धरजो ॥ प्रीतम वालेशरने मल-
ज्यो ॥ सु ॥ १६ ॥ सेहेज सजाव थकी जोड्यो, ज्ञान तरगमा
सुम मोलो ॥ गुरु पसाययी थयो नोलो ॥ सु ॥ १७ ॥ संवत जं-
गणी पचीसना, आसो सुदी आठमदीना ॥ बुधवारे गुरु बुधीए
चीना ॥ सु १८ ॥ जवुसरना रहेवाशी, ठाणापतीठे चोमासी
मुनी रवी वीजय सीव वासी ॥ सु १९ ॥ इति.

कलस

इम सुमती नारी कहे, प्यारी जनरागी मन धरो ॥ समकी
तमोहे रहो चीना अवर देवटाला सचरो, मीध्यात ठामी तीश्रेणी
मामी जीन आणां नश्रिय आणा करो ॥ कुमती वारी सुमती
नारी रवी ज्ञान सीव वरो इति

पद ४९ मुं.

चोपाइ.

धारामा रत्न अनेक तणा, मुल गणाती नही ज्ञानी घणा ॥
पाच ज्ञानमा केवल नाणा, तेथी अधीकुश्रुत जाण ॥ १ ॥ एह
जाण्यो सीधातमां सार, तीथीमा कीधो आत्माप्यार ॥ ज्ञानसाथे
लाग्यो मने सग, जीम सोहे चोल मजीवनो रंग ॥ २ ॥ ज्ञानी गु-
रुनो हुवु दास, जेथी थाए ज्ञान प्रकास ॥ पढी तो सरवे करमने
हाथ, एमा स्यु करे देव गुरु नाथ ॥ ३ ॥ एम करता जोचेतो चीत,
जीम जमरी एलनी रीत ॥ ए छष्टांते गुरुनो न्याय, ते पामे सीव
वधुना पाय ॥ ४ ॥ माहरी तो हजी वालक बुध, में काइ कर्पु नथी
सुधरुथ ॥ ते माटे ज्ञानी गुरु जेह, सोधी लेज्यो गुणानो घेह ॥ ५ ॥
४ लोक प्रवाह परमज्ञानी परमत्वच, परमदर्शन शोचकं ॥ परमदेवा
परमस्वामी, सर्व सीध नमस्तुभ्य ॥ १ ॥ इति

पद ४३ मुं. सवैया ३१ सा.

गुणके नीधान जान सागर, गुण धीरवान खचीते ज्ञान
ध्यान सीव रंगतानहे, चन्द्र वीद्या गुण जाण मेरुपरे धीरवान ऐसे
परम ज्ञानी कल्पवृक्ष समान हे ॥ दयाके पालणहार पंच महाव्रत
धार पंचकाम जीपनार ऐसे मुनीराज हे, ज्ञानी गुरुको दास कहे
ज्ञान गुण परीसहे अवीचल हुकुममुनी सीव वासीहे ॥ १ ॥

पद ४४ मुं कवीत.

प्रगट प्रताप पाप अही मुकेजीम, संताप आप छुख नीवारन ॥
मद मोहकु दमन कर्मकुचुरकरन वेजो कु वीमारन, जवबीज दहन
ज्ञान गुणी ध्याने लयजीन सीवनारी एकतन ॥ रवी इम कहे
अखंम प्रतमो हुकुममुनी महाराज ज पराकुरन ॥ १ ॥

पद ४५ मुं स्तवन.

जव संजव जिति जेदनं सुख संपत कुरणानी केतन वंत
दीन तप क्रिया फलं, हुकुममुनीराज नमामीहं ॥ १ ॥ करुणा
मय चारु लोचनं, सरणा यर्तजनार्ति मोचनं ॥ पतितो श्ररणा
यतत् परीम् हुकुम ॥ २ ॥ निज तत्व पथाव बोधनं जनतायारचत
एवं उगर्मस्, इति चित्य ग्रहित विग्रहं ॥ हुकुम ३ ॥ विधि सभु
मुखैर नीग्रह जव पाथोधि परिब्रंहकुज, अवीधारीर्यमनो नरप्रमं ॥
हुण ॥ ४ ॥ नीजपाद्य योज कीर्तनं, संत तंस्या अजव जीव गोचरं ॥
इतीय कुरु ते कृत सावं ॥ हुण ५ ॥ बहीरीक्षण लोकमानुसनी
जदतं मकर्व सीनंमुनी, जजनीयद पदं जगत् गुरु ॥ हुण ६ ॥
सरणागत पाप पर्वतं नगणे व्यत् दीयसद्गुणम्, श्रणुमखोतुलं
हीमन्यते ॥ हुक ॥ ७ ॥ जववारीधी मोक्ष साधनं गुरुराज प्रगटस्व,
संगम् प्रकटी कृतवीन कृपावस्यं ॥ हुक ॥ ८ ॥ मुनीराज कृपयाः

(८०)

कीरीआ तेर तागीरे, चेदानद सुचीत लागीरे ॥ सुध नावनो थयो
 रागीरे, अनुजव परणती जागो ॥ नवी ॥ १४ ॥ चौदसे पुरवचवद
 जाणोरे, अनुजव सहीत वखाणोरे ॥ परमानद रस कहाणोरे, ते
 थयो सीव पुराणोरे ॥ नवी ॥ १५ ॥ पुरण मासीए पुरण आशेरे,
 सुध स्वनावमां कीधो वासरे ॥ बीजावनो कीधो नासरे, सुखनी
 परगटी नेरासरे ॥ नवी ॥ १६ ॥ मुनी हुकमे ए नाखीरे, अध्यात्म
 नावे ए दाखीरे ॥ तीधी पदर कीधी ए साखीरे, गाता अमरीत
 रस चाखी ॥ नवी ॥ १७ ॥ इति

पद ४८ मु. गरवानी देशी

सुण वया नीधी, उत्तम कुल अवतरतो पार न पायो ॥ एटेक
 प्रथम समर्कित सामायक कीधी, बीजी सुरतासे मानी लीधी ॥
 गुरु तेनी बतावो मने वीधी ॥ सुण ॥ १ ॥ बीजी पोसानी वीधी
 कही, सठ आवक मानी रहुजे सही ॥ गुरुतीमो फल ठे के काइ,
 ॥ सुण ॥ २ ॥ तीजु प्रश्न मन तणु, कइक चारीत्र पाले मुनी गणु ॥
 ते खुलासो बतावो अरज करुं ॥ सुण ॥ ३ ॥ कइक धन खरची
 जात्रा करे, के ठे नवसागर सेजे तरे ॥ बतावो गुरुजी मो काजसरे
 ॥ सुण ॥ ४ ॥ केठे पन्नामा पुजा जे करसे, असुन करम सरवे हर
 से ॥ गुरु ते केम मोक्षने वरसे ॥ सुण ॥ ५ ॥ ध्रुपती जीन पुजा
 कीधी, झाता सुत्रनी साखी वीधी ॥ उत्तम देवलोक पदवी लीधी
 ॥ सुण ॥ ६ ॥ पुणीउ आवक समागम करता, वीर श्रेणीकनेतो
 मोकलता ॥ गुरु ठचमपद एकेम वरता ॥ सुण ॥ ७ ॥ जोइताराम
 अरजी एवी करे, गुरु खुलासो बतावो काजसरे ॥ मुनी हुकमनी
 आण सीरधरे ॥ सुण ॥ ८ ॥ इति

पद ४९ मुं. स्तवन.

मारग मुकोने कांना कहुबु क्यारनीरे. ए देशी ॥

हुकमराज मल्या मुनी ग्यानमारै, नए समजावे ज्वीजीव
सानमारै ॥ हुकण ॥ टेक ॥ छव्य गुणपरजायने ध्यायठेरे, मुनी-
राज बहु सुखीया धायठेरे ॥ हुण ॥ १ ॥ असंग करी आवलेनरम-
लारे, सीध गती बांधे सवलारे ॥ हुकण ॥ ३ ॥ उपदेस मालामां
कीरीया तेहनीरे, नीजअतर नरेस गुण गेहनीरे ॥ हुण ॥ चारीत्र वीना
समकीत सुध नहींरे, उत्तराध्येनमा साखी कहीरे ॥ हुक ॥ वीनय
करीने गुरुने जे सेवसेरे, अनुभव फल ते लेवसेरे ॥ हुक ॥ वीनय
वीचार करो बड जावथीरे ॥ मुनी हुकम बतावेठे नएथीरे ॥ हुक ॥
पांचवदनामो जाव वदन कीजीएरे, उपयोग मनमां लीजीयेरे ॥
॥ हुक ॥ छव्य जाव दोएनए सुधतारे, धनो ए पदने बड सेवतारे
॥ हुक ॥ सरधा जाव तत्वरमण लहारे, चेतन तव तदरुप कहीरे ॥
॥ हुक ॥ करजोमी जोइतो गुण गायठेरे, ग्यान वीलास पदने ध्या-
एठेरे ॥ हुकमराज मुनी मल्या ग्यानमारै ॥ इति.

पद ५० मु गरवो.

चोकामा चतुराइ करीने ए देशी

आज सपनामां गुरु मने मलीया, मननी सखा में तजीरे ॥
बांही ग्रही पासे बोलाव्यो, सीधसला जइ नेटयोरे ॥ गुरुने वदो
जोरे, गुरुने वदो आतम सुख कंदो ॥ गुरु जगत आधारजीरे ॥
टेक आकणी ॥ आरभ्ये दुर कामो, नीझा मीयुन अलगोजीरे ॥
अति आणंद मनमा प्रगटो, गुरु चरणे जइ वलगो ॥ गुरु ॥ ३ ॥
आरत रुझ ध्यान मुकावुं, धरम ध्यान धरावुजीरे ॥ सुधनरपती
नीरमल करीने, सुकल ध्यान बतावुं ॥ गुरुने व ॥ ४ ॥ अगम अ-
गोचर अनेपद पामे, सुरता ग्याने जोयारे ॥ मुनी हुकम सरुप

रमता, दग्गन देखी मन मोया ॥ गुरु ॥ उत्तम सपनु जोइतो पा-
म्यो, गुरु आगळ कीधुर्जारे ॥ ए सुपनानुं फल मुने आपोतो,
अवीचल दान मने दीधुरे ॥ गुरु ॥

पद ५१ मु. मनउत्रीशी लखीठे.

मनमतवाळु वस आणो, कारज सब होवे ॥ ते विना सब
अलुणु जाणो, अनादि जोवे ॥ मन ॥ १ ॥ आंकणी ॥ जे जे
गनानी नाम धरावे, जाणो नाण पाच ॥ जाणो खट खव्य ते
वली, थीरतानी खाच ॥ मन ॥ २ ॥ अथवा तपसी नाम धरावे
ठव अठमादीक करतो ॥ पण समजाव तीहा नहीए, परजाव
नवी टलतो ॥ मन ॥ ३ ॥ चार अनुजोग ते जाणे, आगमनीरीत
सजा करीने देसना देवे ॥ थीरन आवु चीत ॥ मन ॥ ४ ॥ करे
क्रिया विधनी रीते, अवधी सवी टाले पण ॥ मनसुं ते ठामन
आवे, वीखय मनमा माले ॥ मन ॥ ५ ॥ नीसप्रहीस्त जावे व-
रते, नही तरसना केनी ॥ पण मनडु इच्छामा खेजे, जीहा तीहां
लीनी ॥ मन ॥ ६ ॥ ए मनमानी गतीठे वाकी, थीरता नवी पावे
इहाधी खेच्यु एम ते जावे ॥ आहट डुहट ध्यान ध्यावे ॥ मन ॥ ७ ॥
खीणनमे राक ने खीणनमे राजा, खीणमा होवे सुरो ॥ कीणसु ए
पाठो नवी टलतो, एम दीसे पुरो ॥ मन ॥ ८ ॥ वीण करणते जे
क्याध्यावे, स्वारथ नही दीसे ॥ पण चपल पणुठे नारे ॥ तेथी
धर्म रीसे ॥ मन ॥ ९ ॥ महामुनीस्वर जेकहेवाया, अध्यातम गुणी ॥
आतम ज्ञाने कालखपावे, त्या चपलाइ सुणी मन ॥ १० ॥ नही
रागकचन तस उपर, नहीं सनारागी ॥ बहु पेरे समजावे मनने,
कहेनी अगन लागी ॥ मन ॥ ११ ॥ ध्यावे बहु ते ध्यान, करण
तुपरजाव सवीटाली ॥ ठानु ठरकलुं करीने जावे, फोगट ए खा-
ली ॥ मन ॥ १२ ॥ खीणमे देवलोकमे जावे, रीधी सब देखे

खीणमे नरकावास वीचारे, एम तीहां पेखे ॥ मन ॥ १३ ॥ द्वी
 प समुद्र सरखे जोतो, जोतो अलोक तेमा ॥ क्षीणमे सीध
 थानकते जोवे, करे रमत एमां ॥ मन ॥ १४ ॥ लोक थती माहीते
 माले, सुख दुःख सवी माने ॥ खीणा उपजे ते आप सु करसो,
 अध्यातमे क्रियाणे ॥ मन ॥ १५ ॥ अथवा ग्यानीकालनी वातो,
 हुइ अण हुइ लेवे ॥ एम अगामी कालनी जाणो, फोगट ते होवे
 ॥ मन ॥ १६ ॥ परसुखे वली सुखींन थावे, परदुखे दुखींन ॥
 एमा पोतानुं कारज नहीं कांड ॥ फोगट ते लुखीयो ॥
 ॥ मन ॥ १७ ॥ परसुखे वली दुखींन होवे, परदुखे सुखींन ॥
 राग द्वेष दसाएमा जाणो, मनपरती सुखींन ॥ मन ॥ १८ ॥ जतन
 करीने मनने राखे, जावतव आहु वीण कारण जातां फटकतु ॥
 ते लागेढे हाहु ॥ मन ॥ १९ ॥ पुरुष माहा प्राकमी होवे, सुरण
 पण जीते ॥ लाख फोजमा पावो न हटे, पण मन नवी ठीते ॥
 ॥ मन ॥ २० ॥ काल अनादीनुं ए बुहु, आहट डहट ध्यावे ॥
 परजावे रगाणुठे, तेथी वसना आवे ॥ मन ॥ २१ ॥ मन वस
 वीना ते कारज जुठु, तप जप सवी जाणो ॥ ग्यान ध्यान पण
 न होवे, फोगट का ताणो ॥ मन ॥ २२ ॥ ते कारण मन वस कर
 वाने उपाय कोइ करवो, वीजाव दसा डर करेतो ॥ होवे सुखे
 धरवो ॥ मन २३ ॥ जीहा चीकट तीहां रज चोटे, संदेह एमा
 नहि ॥ रागद्वेष दसा रहे जीहा, तीहा थीरता कोइ ॥ मन ॥ २४ ॥
 जीहां पवन जकोर थइए, जल तुरंग चाले ॥ तीहां अगनान दसा
 लीये मन परमे माले ॥ मन ॥ २५ ॥ जो पवन न सचरेतो, रहे
 दीपक उरध ॥ तेम परजाव त्याग थकीए, मन थीरता पुरध ॥ मन
 ॥ २६ ॥ ते कारण मन वस आणो, ते पण सवी खोदु ॥ कीधी
 करणी फोगट जासे, दुःख करशे मोदु ॥ २७ ॥ त्यागी न रागी नग्र
 मुझाए जल तुरंग ॥ तीहु अगनान दसा लीए मनपरमे

उज्जा काउसगे जेह मन फरवाथी सातमी नरक, तेम समजोएह॥
 ॥मन१७॥तेमज मन पाछु फरवाथी पाम्या केवल नाए ॥ परसन
 चंड राज रखीए, समजीलो सुजाणा ॥ मन ॥ १९ ॥ मन साध्यु
 तेणो सरवे साध्यु साचीछे वात, पण डर बुधी हाथ न आवे ॥ खो
 टीठे जात ॥ मन ॥ २० ॥ बहु जतनाए ज्ञानी तेने थीर करवा चाहे
 आमु अचलु फरतु हीमे ॥ ए ड.ख चीत थाए ॥ मन २१ ॥ जे
 जे पमीत जे जे ज्ञानी, मन बस कीधुं हशे ॥ पण मुजने परतीत
 न आवे, मुजदीसे परवसे ॥ मन ० ॥ २२ ॥ कोइक खीण कोइक
 मुरत, थीरता ते पावे ॥ पण असातर रेहेवे नहीं, तेनुं ड.ख आवे
 ॥मन२३॥जो स्वतंतर मनडु मारु, थीरता पद पावे ॥ तो हुं ए सरवे
 मानु, नहीं तो नवी समावे ॥ मन ० ॥ २४ ॥ सबत जगणीस त्रीस
 चतुरथी जेष्ट मासे, मनतणी ए रचना जाखी, नृगुकस्तपद्धे ॥मन०॥
 ॥ २५ ॥ ज्ञान ध्याननी रचना लही, मनडु बस कीजे ॥ मुनी हुकुम
 सेज खनावे नीज रीधी लीजे ॥मन० ॥ २६ ॥

पद ५९ मु गरवो.

वनमा वागेरे रुमी वासजी, माहारु मन कांइ तेहमां जायजो
 घरनो धयो कांइ सुजे नहीं, मन आकुल व्याकुल थायजो ॥वनमा॥
 ॥ ए देशी ॥ सखी साजजरे वात कहु एक साजजी, आएवा
 हुकुममुनि अणगारजो ॥ देतारे मधुरी देशना, जेने ज्ञान तणो
 नहीं पारजो ॥ सखी साजलरे वात कहुं साजली ॥ ए आकणी ॥
 महारे जावु ठे कांइ वादवा, आवे साथे माहारो कोइ नाथजो ॥
 परमादरे ठारु काइ प्रेमसु, करे रमणता अम साथजो ॥सखीण॥
 ॥ १ ॥ काल अनादी कोइ एले गयो, जमीआ चारेगती मोहोजा-
 रजो ॥ समसुख समरे ड ख बहु वेधीआ, आएवो नहीं जव नेहेनो
 काइ पारजो ॥सांजल० ॥२॥ नरसुररे सुख एणे अनुजवा, पाम्यो

भणंती वारजो ॥ सुरपतीरे नरपती ए थयो ॥ मही नही तरपती
 वगारजो ॥ सांनळ ॥ ३ ॥ बंमिरे संगत कांइ पारकी ॥ नीज
 घरमां करे कांइ वासजो ॥ जावेरे जावे मुनी जावना ॥ आणी
 कांइ मन उलासजो ॥ सखी ॥ ४ ॥ केशुर केहेतोरे गुरुजी मा
 हरो, ठेवत्रीस गुण नीधानजो ॥ जावेरे सांनळ जावना, तजी
 लोळ माया ने मानजो ॥ सांनळ ५ ॥ इति.

पद ५३ मुं. स्तवन राग सौरठ.

॥ दरसन लागेवे मारु मन उ पीतम दरसन लागे वे
 मारु मन ॥ ए आंकणी

सुंदर देहरु चीतामण केरु, फरता कांइ चौवीश जीणद ॥
 उ प्रीतम ॥ १ ॥ वामादेवी नंद नमी जगवंदन, इंदरादीक कांइ
 मोए नमंत ॥ उ प्रीतम ॥ २ ॥ चीता टालण डख नीवारण,
 वंदु हुं पासजीणंद ॥ उ प्रीतम ॥ ३ ॥ मुगट बहु जारी आंगी व-
 नी बहु सारी, परभु मुख पुनेम चंद ॥ उ प्रीतम ॥ ४ ॥ नाटारंन
 थावे गुणीजन गावे, बाजत ताल मरदंग ॥ उ प्रीतम ॥ ५ ॥ अंग प-
 खालु माहारु रुदय अजवालु, सुज ध्यान कांइ अंग जावंत ॥ उ ॥
 प्रीतम ॥ ६ ॥ धुप ध्यान धरु हुं फुलमा वेरु, केसर कांइ तीलक
 करंत उ प्रीतम ॥ ७ ॥ आरती घतारु नव नेहे नीवारु, जावे कांइ
 सीफत थवंत ॥ उ प्रीतम ॥ ८ ॥ केसुर केहेवे परभु दरशणवेतो,
 सेहज हुसाहरे तरंत ॥ उ प्रीतम ॥ ९ ॥ इति.

पद ५४ मुं. विनती.

ज्वीरु जीव रंगरसे वदो, पाप नीकाचीत नीकंदो ॥

ज्वीरुजीव ॥ ए आंकणी.

मुनी इकमठे पट भारी, वत्रीश गुणे आचारी ॥ हेतो संघ

(९४)

तणी जाउ वलीहारी ॥ जवीक ॥ १ ॥ गुरु मलीया मने मान्या,
कुमती राणीजी डजाणां ॥ सुमताजी घणुं हरखाणा ॥ जवी ॥ २ ॥
गुरु वचन चीतमां लावे, जीव अजीव तुने जलखावे ॥ नीज आ-
तम नीज घेर थावे ॥ जवीक ॥ ३ ॥ आतम ध्यान तणा रसिया,
नवग्रहो पगे पम्नीया ॥ सरवारथ सीधी वरीया ॥ जावी ॥ ४ ॥
अध्यातम गुणो जरिया, क्रोध माया छरे वरीया, समता सरुपना ठे
दरीया ॥ जवी ॥ ५ ॥ ज्ञान दीपक तपना सुरा, सागर उपम गंजीरा
॥ कर्म कर्मा हेने चकचुरा ॥ जवी ॥ ६ ॥ धन तात आत माए जाया,
धनगुरुजी दसा पाया ॥ मोह लशकर जेने मीटाया ॥ जवी ॥ ७ ॥
पच महावृत धारी, देव आवेठे बहु जारी ॥ वदेठे सहु नरनारी ॥
जवीक ॥ ८ ॥ मीत्रीसुरी सुरपत नमीया ॥ जाव आणी मन उल-
धीया, दास केसरीने मन ॥ वसीया जवीक ॥ ९ ॥ इति.

पद ५५ मुं.

स्तवन, राग पद्मवीज

चेतन केम खेले मधु वनमे, मेरा दुःख नही तोरे तनमे ॥
॥ चेतन ॥ लागी लालच मधु बीड हेरी, गणो नही नव जय मनमे।
आवा गमण छःखवेध बोले, जब अटवीके वनमे ॥ चेतन ॥ १ ॥
परजावे तुं पीजर पेसे ॥ रमा मोहनी केरे सगमे, करतां करणी
बाधे करम वध ॥ पड्योठे मोहराजाके फंदमे ॥ चेतन ॥ २ ॥
ए फदधी तेने कोण ठोमावे, सुगुरु बीना कोण हे जगमे ॥ गुरु सेवे
कांइ हुकममुनीने, धरे आतम ध्यान जे मनमे ॥ चेतन ॥ ३ ॥
पून परजाव पुरवने जोगे, आव्यो ठे उत्तम कुलमे ॥ जब एले ते
केम गुमावे, उपयोगे खोजकर तेमने ॥ चेतन ॥ ४ ॥ लागी रम-
णता अनादी काखनी, अवसर ठोरु दीज एक पलकमे ॥ बीजाव
सथलो काहोरु मनधी, सजावे रगे रमे कांइ धरमे ॥ चेतन ॥ ५ ॥

(९५)

करणीधी कछुकरम बंध ठे, पमेठे शुज असुज ए जगमे ॥ साता
असाता अणती वेदना, वधेठे रुप धरीने तनमे ॥ चेतन ॥ ६ ॥
कहेछे केसुर चेतन माहारा, धरीराखे मुनी गुण मनमे ॥ ७ ॥
वे मुनी गुण समीर जावे, खायकवस कोइ तनमे ॥ चेतन ॥ ७ ॥

पद ५६ मुं.

भुलो केम नमतो मधु वनमे, तेरा दुःख नही तेरेकु तनमे
॥ चेतन ॥ ए आंकणी.

जमीनु भुलो अनादी कालनो, जव अटवीके मनमे ॥
लागी नरमणता नमवा केरी, भुंमी मोहनी केरे ठंदमे ॥ चेतन ॥
॥ १ ॥ असुध परणतीए वरते परघरे, माया मान जरो ए मनमे ॥
बांधे कर्म बंध मन वचनधी, पमो रहे मोहराजाके फंदमे ॥ जुलो ॥
॥ २ ॥ ए भुल ए अनादी कालनी, तरे बीना जागे कोण जगमे ॥
तुइ गुरु नर तुइ ज चेजो, उनका खोज करे तनमे ॥ चेतन ॥ ३ ॥
सुध उपजगे परजाव कहा, राखे सम परीणामे, मनमे बेरीकामे
खामी मनने, ज्ञान रंगे रमे घरमे ॥ चेतन ॥ ४ ॥ केवल दरशन ग्यान
अणतुं, ठे ए नीजघर केरे तनमे ॥ गया वीसरी ते बीजावे, संजावे
बीचारी जुवे मनमे ॥ चेतन ॥ ५ ॥ वस्तु पर नही होवे तेरी, पुठे
त्रीलोक जगमे ॥ राखे रमणता फोगट सानी, ग्याने सत्रु हणो
रणमे ॥ भुलो ॥ ६ ॥ सेवे सुगुरु हुकुम मुनीने, धरे आत्म धान
मनमे ॥ मनने गोपी जावे सरदा, केसुर कहे खायक वस तनमे
॥ चेतन ॥ ७ ॥ इति.

पद ५७ मु.

स्तवन, राग सोरठ.

सकता सरुपमां खेले मारा चेतन; हवे पर रमणाता काहा-

मेरे ॥ शुभ उपीजगे नीज घरमां रहीने, ज्ञानजंगमो करमेसेहं मां
 मेरे ॥ सकता ॥ लागी रमणता पुदगलनी, परमावे मोहोएलीधो
 कांइ घेहरीरे ॥ घेहरी करीने तने घालो पीजर, चौकी करमे वरगणां
 मेहेलीरे ॥ सकता ॥ १ ॥ जोलो तुं कांइ जुलो जेमती, रमेठे मो
 हनी सघरे ॥ ते मोहनी रुपने ठांमी करीने; ज्ञाने रमे महारी
 साथे रंगरे ॥ सकता ॥ २ ॥ परमणतामां तुं जुलो पमीज; काल
 अनादीं गुंमोव्योरे ॥ नाहाना वीधना रुप धरीने; करी नाटक बहु
 नाच्योरे ॥ सकता ॥ ३ ॥ भुल ए ताहारी तु कांइ जागे; अवसर
 पामी खासोरे ॥ परजाव सघलो परीहरीने, नीज घरमां करो कांइ
 वासोरे ॥ सकता ॥ ४ ॥ असुध परणातीने काहामी करीने; सुध प-
 रणातीमां वरतोरे ॥ ज्ञान ध्यानमा करो रमणता, परजावथी छर
 कांइ ठटकोरे ॥ सकता ॥ ५ ॥ तमे अलेसी आपे नीरंजन, परवी-
 कार केम राखोरे, पर वीकारे सुगती दोहली, तेथी छर कांइ जागोरे ॥
 सकता ॥ ६ ॥ तमे जोगेश्वर आपे जोगी, नीज जोग कांइ साधारे ॥
 मन वचन कायाधीर करीने परजाव मुलथी काहामोरे ॥ सकता ॥
 ७ ॥ दासी हुं तुं नीजघर केरी, मारु कह्युं कांइ मानोरे ॥ सुध
 उपीजगे परजावने कहामी, नाण दरशन कांइ आणोरे ॥ सकता ॥
 ८ ॥ केसुर कहेठे सुर गुरु हमारा, देसना हेवी कांइ देतारे ॥
 नामे जीनुं हुकममुनी ठे, ग्यान ध्यानमा रहेतारे ॥ सकता ॥ ९ ॥

पद ५८ मुं.

स्तवन, राग जैरवी.

छुभाये मन मेला नही, तमारा मन नहीं हे ॥ ए आचली ॥
 तुमेरी सघ मेहेले मतीनी ॥ देसहै ॥ मन तुमेरा मोहोनी
 सेहे लग रह्या, हमारे मन मेला ॥ १ ॥ मोहनीने कांइ सब
 जग घेहेरो, तुमे रुमी चार गतिमां भमिआ ॥ हमारे २ ॥ परसग

[ए७]

तमे रावण छःखे, जीनोहमे शतगदसे कपीया ॥ हमारे ३ ॥ पर
संगत कांइ ठोरु माहरा चेतन, गनाने नीज घरमा रमीया ॥ हमारे ॥
॥ ४ ॥ तम हो ज्ञानी आप नीरंजन, मेरेकु परजाव नवी सो-
इया ॥ हमारे ५ ॥ सुध उपीतुंगे समजावे वरते, आवी सीव
रमणी वरीया ॥ हमारे ॥ ६ ॥ तमारा मन नहीं हरे, पुत्र केसुर
कहेते चेतने हमारा ॥ सदाकाले ग्यान ध्यानमा रमीया ॥
हमारे मन मेला नहीं ॥ ७ ॥ इति

पद ५९ मु.

स्तवन, राग सोरठी.

जीनसासने एक दीपक प्रगटयो, हुकममुनी बहु ज्ञानी ॥
उ चेतन ॥ तेहने मेरी कदर न जाणी ॥ परघेर जमे अज्ञानी,
उ चेतन ॥ ए आंचली ॥ खट दरशन शास्त्रना ए वेदी ॥ खट डव्यना
ए ठे जेदी ॥ उ चेतन ॥ १ ॥ नाश्चयनयना ए ठे जोगी ॥ बसे
सदागम ब्रह्मचारी जोगी ॥ ओ चेतन ॥ २ ॥ शकल गुण पंढीताए
पुराण ॥ मोहनी मारी करो चकचुरण ॥ ओ चेतन ॥ ३ ॥ अध्या
त्मरागी अनुभवना सोभागी ॥ मान मायाना ठे त्यागी ॥ ओ
चेतन ॥ ४ ॥ चेतन तु सुरो नथी काइ नथे अधुरो ॥ मोहनी
संघ अणत पुदगल पुरो ॥ ओ चेतन ॥ ५ ॥ पर परणंतीए अणंत
संसारि ॥ सम उपसम सहे छःख जारी ॥ ओ चेतन ॥ ६ ॥ चेतन
तुं अवीनासी ठे सीव पुरवासी ॥ मोहनीए मती गइ ठे कांइ नासी ॥
ओ चेतन ॥ ७ ॥ विवेक धरी कांइ देवगुरु जावे ॥ सरधादाए समकीत
काइ पावेरे ॥ ओ चेतन ॥ ८ ॥ केसुर कांइ माहामुनी गुण गावे ॥
वादीना हय खपावे ॥ ओ चेतन ॥ ९ ॥

रीको लाज ॥ ए तो ज्ञाने थया मतवाल ॥ हेनो श्रावक लामला
 व हेना ग्रथनी शोचा बहु रखेनी ॥ सखी ॥ ६ ॥ गुरुने रंदे देव परी
 वार ॥ हेना ज्ञान तणो नही पार ॥ बोले मीत्री शुरी नार ॥ गुस्सग
 तणा ह्मोधार ॥ केशुरने गुरुसें बहुरे बनी ॥ सखी ॥ ७ ॥

पद ६३ मु

गरवा.

सांजलरे तुं सजनी माहरी ॥ सुगुरु वदन रुं लागेजी ॥ हु-
 कम मुनीने पाय परता ॥ जव जयनो छ.ख जागे ॥ सांजल सज
 नी ॥ ए आंचली ॥ गुरु वदनने हु गइजी ॥ देशना मधुरो मने ला-
 गेजी ॥ तीज आतम गुण आचार सुणीने ॥ ज्ञान दशाए मन
 लागे ॥ सांजल ॥ १ ॥ वादी करी काष्ठसगे रहीजी ॥ मुनी शमता
 सरूप गुण धारीजी ॥ प्रीतम महारो परधेर जमतो ॥ परसग तन
 नीवारी ॥ सांजल ॥ २ ॥ बेसता मनहु उरेजी ॥ गुरु गुण बहु उपगारी-
 जी ॥ कुमताजी रीसावी बेसे ॥ हरखे सुमता नारी ॥ सां॥ ३ ॥
 ग्रथ सुणी ज्ञान रमेजी ॥ पर रमणता काहामेजी ॥ क्रोध मात्र मा
 या ठामी ॥ जगमो करम सध मामे ॥ सा ॥ ४ ॥ ज्ञान दीपक जी
 नसासन दीवो ॥ तारण जग सनसारीजी ॥ अविद्यातम गुणवा
 छी पोखे ॥ लोभ माया मन मारी ॥ सा ॥ ५ ॥ ज्ञानसार मुनी
 ग्रथ सुणीने ॥ मनमु थाए बेरागीजी ॥ नीज आतम तीज धेर
 पधारो ॥ समकीत लेए सोजागी ॥ सा ॥ ६ ॥ अरूपी केम रूपी
 थयोजी ॥ पर सगत नवी त्यागेजी ॥ खट छव्यनी वहेचण क-
 रता ॥ ज्ञान थाए वमजागी ॥ सा ॥ ७ ॥ चेदानद अवीनाशी क-
 हावे ॥ घर रूपे अणत घणा नारेजी ॥ सध न ठामे मोहेनी केरो
 ॥ काहा सेवेरे सीव नारी ॥ सा ॥ ८ ॥ मीत्रीशुरी कइ वंदन
 करतो ॥ वेखामे साचो मारग जे आचारीजी ॥ केशुर तेहेने नीत
 नीत वदे ॥ चरण कमल परीवारी ॥ सांजल ॥ ९ ॥

॥ अथ ॥

॥ श्रावकस्य पंचप्रतिक्रमणादि सूत्रम् ॥

१ ॥ प्रथम नवकार पंचमंगलरूप ॥

॥ नमो अरिहंताण ॥१॥ नमो सिद्धाणं ॥२॥ नमो आध-
रियाणं ॥३॥ नमो उवप्पायाण ॥४॥ नमो लोए सबसाहूणं ॥५॥
एसो पच नमुक्कारो ॥६॥ सबपावप्पणासणो ॥७॥ मगजाणं च
सवेसिं ॥८॥ पढमं हवइ मंगल ॥९॥ इति ॥१॥

२ ॥ अथ पंचिदिअ ॥

॥ पंचिदिअ सवरणो ॥ तह नवविह वंजचेर गुत्ति धरो ॥
चउविह कसाय मुक्को ॥ इथ अठारस गुणेहि संजुत्तो ॥१॥ पंच-
महवप जुत्तो ॥ पंच विहायार पालण समठो ॥ पंच समिठ
तिगुत्तो ॥ उचीस गुणो गुरु मज्झ ॥२॥ इति ॥२॥

३ ॥ अथ खमासमण ॥

॥ इत्तामि खमासमणो वंदिउ ॥ जावणिज्जाए निसीहि-
आए ॥ मउएण वंदामि ॥ इति ॥३॥

४ ॥ अथ सुगुरुने शाता सुखपट्ठा ॥

॥ इत्तकारि सुहराइ सुहदेवसी ॥ सुख तप शरीर निरावा-
ध ॥ सुख सज्जम जात्रा निर्वहो ठोली ॥ स्वामी शाता ठेजी ॥
जात पाणीनो लाज ठेजो जी ॥ इति ॥४॥

५ ॥ अथ इरिया वहियं ॥

॥ इत्ताकारेण सदिसह जगवन् ॥ इरियावहियं पडिक्कमामि ॥
इत्तं इत्तामि पडिक्कमिउं ॥१॥ इरियावहियाए विराहणाए ॥ २ ॥
गमणागमणे ॥३॥ पाणकमणे वीयकमणे हरियकमणे ॥ उसा उ-
त्तिंग पणग दग मट्टी मक्कमा संताणा संकमणे ॥४॥ जे मे जीवा

विराहिया ॥५॥ एगिंदिया वेइंदिया तेइंदिया चउरिंदिया पंचिदि-
या ॥ ६ ॥ अजिहया वत्तिया लेसिया सघाइया सघट्टिया परिया-
विया ॥ किलामिया उदविया ठाणानुठाणं संकामिया जीवियानु
ववरोविया ॥ तस्त मिठामि डुकड ॥७॥ इति ॥५॥

६ ॥ अथ तस्त उत्तरी ॥

॥ तस्त उत्तरी करणेण ॥ पायवित्तकरणेण ॥ विसोहीकरणे
ण ॥ विसल्लीकरणेण ॥ पावाण कम्माण ॥ निग्घायणछाए ॥ ठा
मि काउस्तग ॥ ७ ॥ इति ॥ ६ ॥

७ ॥ अथ अन्नञ उससिएणं ॥

॥ अन्नञ उससिएणं नीससिएण खासिएण ठीएण जना
इएणं उहुएण वायनिसग्गेण जमलिए पित्तमुट्ठाए ॥ १ ॥ सुहु-
मेहि अगस चालेहि ॥ सुहुमेहि खेलसचालेहि ॥ सुहुमेहि दिव्ति
चालेहि ॥ २ ॥ एवमाइएहि आगारेहिं ॥ अजग्गो अविराहितं ॥
हुज्ज मे काउस्तगो ॥ ३ ॥ जाव अरिहताणं जगवताणं नमुक्कारे-
णं न पारेमि ॥ ४ ॥ तावकायं ठाणेण मोणेण जाणेण अप्पाण
वोसिरामि ॥ ५ ॥ इति ॥ ७ ॥

८ ॥ अथ लोगस्स ॥

॥ लोगस्स उज्जोअगरे ॥ धम्म तिब्बयरे जिणे ॥ अरिहते
किन्नइस्त ॥ चउवीसपि केवली ॥ १ ॥ वसन्न मज्झिअ च वदे ॥ सं-
जव मज्झिण दण च सुमइं च ॥ पउमप्पह सुपास ॥ जिणं चचद-
प्पह वदे ॥ २ ॥ सुविहिं च पुप्फदत्त ॥ सीअल सिज्जंस वासुपुज्ज
च ॥ विमल मणत्त चजिण ॥ धम्म सत्ति च वदामि ॥ ३ ॥ कुथु
अरं च मल्लि ॥ वदे मुणिसुव्वय नामि जिण च ॥ वदामि रिठ्ठनेमि ॥
पास तह वरुमाण च ॥ ४ ॥ एव मए अजिथुआ ॥ विहुय रय म-
जा पहीण जरमरणा ॥ चउवीसपि जिणवरा ॥ तिब्बयरा मे प-

सीयंतु ॥५॥ कितिय वंदिय महिया॥जे ए लोगस्स उत्तमासिद्धा
आरुग्गवोहिलाअं ॥ समाहिवर मुत्तम दिंतु ॥६॥ चदेसु निम्मज
यरा ॥ आइच्चेसु अहिय पयासयरा ॥ सागर वर गंजीरा ॥ सिद्धा
सिद्धिं मम दिसंतु ॥७॥ सबलोएण ॥ इति ॥८॥

ए ॥ अथ सामायिकनुं पच्चस्काण ॥

॥ करेमि जते सामाइय सावङ्गं जोगं पच्चस्कामि ॥ जाव
नियमं पङ्गुवासामि ॥ डुविहं ति विहेणं मणेण वायाए काएणं ॥
न करेमि, न कारवेमि, तस्स जते पडिक्कमामि निदामि गरिहा
मि, अप्पाण वोसिरामि ॥ इति ॥ ए ॥

१० ॥ अथ सामायिक पारवानुं ॥

॥ सामाइयवयजुत्तो ॥ जाव मणे होइ नियम संजुत्तो ॥
विन्नइ अत्तुहं कम्मं ॥ सामाइय जत्तिआ वारा ॥ १ ॥ सामा-
इयमि उ कए ॥ समणो इव सावत्तं हवइ जम्हा ॥ एएण का-
रणेण बहुसो सामाइय कुज्जा ॥ २ ॥ सामायिक विधि दीधुं
विधिं पारिअं ॥ विधि करता जे कोइ अविधि हुत्त होय ते सविहुं
मन वचन कायाये करी ॥ मिट्ठामि डक्कडं ॥ इति ॥ १० ॥

११ ॥ अथ जगर्चितामणि चैत्यवंदन ॥

॥ इत्थाकारेण सदिसह जगवन् ॥ चैत्यवदन करुं ॥ इत्थं ॥
जगर्चितामणि जगनाह ॥ जग गुरु जगरस्कण ॥ जगवंधव जग-
सत्त्ववाह ॥ जग जाव विअस्कण ॥ अछावय सत्तविअ ॥ रुव
कम्मठ विणासण ॥ चत्तवीसपि जिणवर ॥ जयंतु अप्पडिहय-
सासण ॥ १ ॥ कम्मभूमिहि ॥ कम्मजूमिहि ॥ पढम संघयणि ॥
उक्कोसय सत्तरिसय ॥ जिणवराण विहरत लप्पइ ॥ नव कोडिहिं
केवलिण॥कोडि सहस्स नव साहु गम्मइ॥सपइ जिणवर वीसमुणि॥
विहुकोमिहिं वरणाण॥समणह कोमिसहसइअ ॥ थुणि जिअनि-

विराहिया ॥५॥ एगदिया वेइदिया तेइंदिया चउरिंदिया पंचिंदिया ॥ ६ ॥ अजिहया वत्तिया लेसिया सघाइया सघट्टिया परिया विया ॥ किलामिया उइविया ठाणानुठाण संकामिया जीवियान ववरोविया ॥ तस्स मिट्ठामि डक्कड ॥४॥ इति ॥५॥

६ ॥ अथ तस्स उत्तरी ॥

॥ तस्स उत्तरी करणेण ॥ पायच्चित्तकरणेण ॥ विसोहीकरणेण ॥ विसल्लीकरणेण ॥ पावाण कम्माणं ॥ निग्घायणछाए ॥ गमि काउस्सग्ग ॥ ७ ॥ इति ॥ ६ ॥

७ ॥ अथ अन्नञ्ज उससिएण ॥

॥ अन्नञ्ज उससिएण नीससिएणां खासिएण ठीएण जजाइएणं उमुएण वायनिसग्गेण जमलिए पित्तमुट्ठाए ॥ १ ॥ सुहुमेहि अगस चालेहि ॥ सुहुमेहि खेलसचालेहि ॥ सुहुमेहिं दिठ्ठिंसचालेहिं ॥ २ ॥ एवमाइएहि आगारेहिं ॥ अजग्गो अविराहिज्ज ॥ हुज्ज मे काउस्सग्गो ॥ ३ ॥ जाव अरिहताण जगवताणं नमुक्कारेण न पारेमि ॥ ४ ॥ तावकायं ठाणेण मोणेण जाणेण अप्पाण वोसिरामि ॥ ५ ॥ इति ॥ ७ ॥

८ ॥ अथ लोगस्स ॥

॥ लोगस्स उज्जोअगरे ॥ धम्म तिच्चयरे जिणे ॥ अरिहते कित्तइस्स ॥ चउवीसपि केवली ॥ १ ॥ उसज मज्झिअ च वदे ॥ संजव मज्झिण दण च सुमइं च ॥ पठमप्पह सुपास ॥ जिण चचदप्पह वदे ॥ २ ॥ सुविहिं च पुप्फदत्त ॥ सीअल सिज्जल वासुपुज्ज च ॥ विमल मणत्त चजिण ॥ धम्म सति च वंदामि ॥ ३ ॥ कुथुअरं च माहि ॥ वदे मुणिसुवय नमि जिण च ॥ वदामि रिठ्ठनेमिं ॥ पास तह वइमाण च ॥ ४ ॥ एव मए अजिथुअ ॥ विहुय रयमला पहीण जरमरणा ॥ चउवीसपि जिणवरा ॥ तिच्चयरा मे प-

१४ ॥ अथ जावंति चेद्दृष्ट्या ॥

॥ जावति चेद्दृष्ट्या ॥ उद्देय्य अहेयतिरिच्य लोप्य ॥
सद्वाइं ताइ वदे ॥ इहसंतो तन्न संताइं ॥१॥ इति ॥१४॥

१५ ॥ अथ जावंत केविसाहू ॥

॥ जावंत केवि साहू ॥ नरहेरवय महाविदेहे अ ॥ सवेसि
तेसिं पणु ॥ तिविहेण तिदंम विरयाणं ॥१॥ इति ॥

१६ ॥ अथ परमेष्ठिनमस्कार ॥

॥ नमोऽर्हत्सिद्धाचार्योपाध्याय सर्व साधुभ्यः इति ॥१६॥

१७ ॥ अथ उपसर्गहरस्तवन ॥

॥ उपसर्गहर पासं ॥ पासं वंदामि कम्मघणमुक्क ॥ विस-
हरविसनिन्नासं ॥ मगलकल्लाणआवास ॥ १ ॥ विसहरफुलिगमं-
तं ॥ कठे धारेइजो सया मणु ॥ तस्स गहरोगमारी ॥ डुळजरा
जति उपसामं ॥ २ ॥ चिठउदूरेमंतो ॥ तुझ पणामो वि बहुफलो
होइ ॥ नरतिरेएसुवि जीवा ॥ पावतिन डुक्क दोगचं ॥ ३ ॥ तुह-
सम्मत्तेजइ ॥ चिंतामणि कप्पपायवप्पहिण ॥ पावति अविग्येण ॥
जीवा अयरामर गण ॥ ४ ॥ इय्य संधुत्तमहायस ॥ नत्तिप्परनिप्प
रेणाहिअएण ॥ ता देव दिक्का वोहि ॥ नवेभवे पासजिणचंद ॥
॥ ५ ॥ इति ॥ १७ ॥

१८ ॥ अथ जयवीयराय ॥

॥ जय वीथराय जगगुरु ॥ होउ मम तुह पभावउं जयवं ॥
नवनिवेत्त मग्गा ॥ एु सारिआ इठ फलसिद्धी ॥ १ ॥ लोगविरु-
द्धात्त ॥ गुरुजणपूआ परत्तकरण च ॥ सुहगुरुजोगोतवय ॥ ए
सेवणा आज्ञव मखमा ॥ २ ॥ वारिक्काइ जइवि निआ ॥ ए वंध-
णं वीयराअ तुहसमए ॥ तहवि मम हुक्का सेवा ॥ नवे नवे तुम्ह
चलणाण ॥ ३ ॥ डुक्कसुत्त कम्मसुत्त ॥ समाहि मरणां च वोहि

च विहाणि ॥ १ ॥ जयउसामी जयउ सामी ॥ रिसह
 सतुंजि ॥ उज्झित पहु नेमिजिण ॥ जयउ वीर सच्चरि मम
 ण ॥ नरुअर्वाहिं मुणिसुवय ॥ मुहरिपास डह डरिअखंडण ॥
 अवर विदेहि तिअयरा ॥ चिहुं दिसि विदिसि जि केवि ॥ तीअ
 णागय सपइअ ॥ वंडं जिण सवेवि ॥ ३ ॥ सत्ताणावइ सहस्सा ॥ ल-
 खा ठप्पन्न अठकोमीउ ॥ वत्तीसयवासिआइं ॥ तिअलोएचेइए
 वदे ॥ ४ ॥ पनरस कोमि सयाइ ॥ कोडी वायाल लख अमवन्ना ॥
 वत्तीस सहस असिइ ॥ सासयविवाइं पणमामि ॥ ५ ॥ इति ॥ ११ ॥

१२ ॥ अथ जकिचि ॥

॥ ज किचि नाम तिअं ॥ सग्गे पायाजि माणुसे लोए ॥
 जाइ जिण विवाइ ॥ ताइं सवाइं वदामि ॥ १ ॥ इति ॥ १२ ॥

१३ ॥ अथ नमुहुणं वा शक्रस्तव ॥

॥ नमुहुण अरिहताण, जगवताण ॥ १ ॥ आइगराण, ति-
 अयराणं, सय सवुक्षाणं ॥ २ ॥ पुरिसुतमाण, पुरिससीहाण, पु-
 रिसवरपुडरीआण, पुरिसवरगंधहल्लीण ॥ ३ ॥ लोगुत्तमाण, लोग-
 नाहाणं, लोगहिआण लोगपईवाणं, लोगपड्कोअगराण ॥ ४ ॥
 अजयदयाण, चल्खुदयाण ॥ मगदयाण, सरणादयाणं, बोहिद-
 याण ॥ ५ ॥ धम्मदयाणा, धम्मदेसियाण ॥ धम्मनायगाणं, धम्म-
 सारहीणं, धम्म वरचाउरतचक्कवट्टीण ॥ ६ ॥ अप्पडिहय वर नाण
 दसण धराण, विअट्ट उउमाणं ॥ ७ ॥ जिणाण जावयाण, ति-
 न्नाण तारयाणं, बुद्धाण बोहयाणं, मुत्ताण मोअगाण ॥ ८ ॥
 सव्वभूणं सव्वदरिसिण, सिव मयल मरुअ मणत मरुअ मवा-
 वाह मपुणारावित्ति ॥ सिद्धि गइ नाम धेय ॥ ठाण संपत्ताण,
 नमो जिणाण, जिअ जयाण ॥ ९ ॥ जेअ अईआ सिद्धा ॥ जेअ
 नविस्संति णागए काजे ॥ सपइअ वट्टमाणा ॥ सवेतिविहेण व-
 दामि ॥ १० ॥ इति ॥ १३ ॥

१४ ॥ अथ जावंति चेद्दृष्ट्वा ॥

॥ जावंति चेद्दृष्ट्वा ॥ उद्देष्टुं अहेत्यतिरिच्य लोएच ॥
सवाइं ताइं वंदे ॥ इहसंतो तच्च संताइं ॥१॥ इति ॥१४॥

१५ ॥ अथ जावंत केविसाहू ॥

॥ जावंत केवि साहू ॥ नरहेरवय महाविदेहे अ ॥ सवेसिं
तेसिं पणुं ॥ तिविहेण तिदंम विरयाणं ॥१॥ इति ॥

१६ ॥ अथ परमेष्ठिनमस्कार ॥

॥ नमोऽर्हत्सिद्धाचार्योपाध्याय सर्व साधुभ्यः इति ॥१६॥

१७ ॥ अथ उपसर्गहरस्तवन ॥

॥ उवसगहरं पासं ॥ पासं वंदामि कम्मघणमुक्कं ॥ विस-
हरविसनिन्नास ॥ मगज्जकल्लाणआवासं ॥ १ ॥ विसहरफुलिगमं-
तं ॥ कवे धारेइजो सया मणुं ॥ तस्स गहरोगमारी ॥ छजरा
जति उवसामं ॥ २ ॥ चिठ्ठदूरेमंतो ॥ तुह पणामो वि बहुफजो
होइ ॥ नरतिरिएसुवि जीवा ॥ पावतिन डस्क दोगच्च ॥ ३ ॥ तुह-
सम्मत्ते जद्धे ॥ चिंतामणि कप्पपायवप्पहिण ॥ पावति अविग्घेण ॥
जीवा अयरामर ठण ॥ ४ ॥ इच्च संयुत्तमहायस ॥ नत्तिपूरनिप्प
रेणहिच्चएण ॥ ता देव दिक्ख बोहि ॥ जवेभवे पासजिणचंद ॥
॥ ५ ॥ इति ॥ १७ ॥

१८ ॥ अथ जयवीयराय ॥

॥ जय वीयराय जगगुरु ॥ होउ मम तुह पभावुं जयव ॥
नवनिवेउं मग्गा ॥ ए सारिआ इठ फलसिद्धी ॥ १ ॥ लोगविरु-
द्धाउं ॥ गुरुजणपूथा परच्चकरणं च ॥ सुहगुरुजोगोतवय ॥ ए
सेवणा आज्ञव मखमा ॥ २ ॥ वारिक्ख जइवि निआ ॥ ए वध-
णं वीयराय तुहसमए ॥ तहवि मम हुक्ख सेवा ॥ जवे जवे तुम्ह
चजणाणं ॥ ३ ॥ डस्कखुं कम्मखुं ॥ समाहि मरणां च बोहि

जानोथ ॥ संपङ्कजं महएथ ॥ तुह नाह पणाम करणेण ॥ ४ ॥
 सर्व मंगलमागढ्यं ॥ सर्वकल्याणकारणम् ॥ प्रधान सर्वधर्माणां ॥
 जैन जयति शासनम् ॥ ५ ॥ इति ॥ १८ ॥

१९ ॥ अथ अरिहत चेइआणं ॥

॥ अरिहत चेइआण ॥ करेमि काठस्सगं ॥ १ ॥ वंदेण
 वत्तिआए, पूथण वत्तिआए ॥ सकार वत्तिआए, सम्माण वत्ति
 आए ॥ बोहिलान्न वत्तिआए ॥ निरुवसग्ग वत्तिआए ॥ २ ॥ स-
 षाए मेहाए धीईए ॥ धारणाए अणुप्पेहाए ॥ वट्टमाणीए वामि
 काठस्सग ॥ ३ ॥ अन्नहण ॥ इति ॥ १९ ॥

२० ॥ अथ कल्लाणकद स्तुति ॥

॥ कल्लाणकद पढम जिणद ॥ संतिं तन्ननेमिजिण मुणिं-
 द ॥ पास पयास सुगणिकठाण ॥ नतीइ वदे सिरि वद्धमाण ॥
 अपार ससारसमुदपार ॥ पत्ता सिव दितु सुइकसार ॥ सवे जि-
 णदा सुरविंदवदा ॥ कल्लाणउठीणविसालकंदा ॥ २ ॥ निवाणम
 गे वरजाणकप्प ॥ पणासिया सेस कुवाइदप्प ॥ मयंजिणाण स-
 रण बुहाण ॥ नमामि निच्च तिजगप्पहाण ॥ ३ ॥ कुदिङ्गोस्कीर-
 तुरसावन्ना ॥ सरोजहत्ता कमले निसन्ना ॥ वाएसिरी पुच्चयवग्ग
 हत्ता ॥ सुहायसाअन्ह सया पसन्ना ॥ ४ ॥

२१ ॥ अथ स्नातस्यानी स्तुति ॥

॥ स्नातस्याप्रतिमस्य मेरुशिखरे, शब्द्याविज्जो शैशवे ॥ रू-
 पालोकनविस्मयाहतरस, भ्रात्या ब्रमच्चक्षुषा ॥ उन्मृष्ट नयनप्र-
 नाधवलित, क्षीरोदकाशकया ॥ वक्र यस्य पुन पुन. सजयति,
 श्रीवर्द्धमानो जिन ॥ १ ॥ हंसासाहतपद्मरेणुकपिशङ्कीरार्णवा-
 न्भृते ॥ कुनैरप्सरसा पयोवरज्रप्रस्पर्द्धिनि कांचनैः ॥ येषा
 मदरत्नशैलशिखरे जन्मान्जिपेक कृत ॥ सर्वैः सर्वसुरासुरेश्वर-

गणैस्तेषां नतोऽहं क्रमात् ॥ १ ॥ अर्हद्वक्त्रप्रसूतं गणधररचितं
द्वादशांगं विशालं, चित्रं बहुर्थयुक्तं मुनिगणवृषनैर्वारितं बुद्धिम-
न्निः ॥ मोक्षाग्रद्वारचूतं व्रतचरणफलं क्षेत्रेनावप्रदीपं, नक्त्या नि-
त्यं प्रपद्ये श्रुतमहमखिलं सर्वलोकैकसारम् ॥ ३ ॥ निष्पंकव्योम
नीलद्युतिमलसदृशं बालचञ्जलदंष्ट्रं, मत्तं घंटाखण्डेन प्रसृतमदजलं
पूरयन्तं समन्तात् ॥ आरूढो दिव्यनागं विचरति गगने कामदः
कामरूपी, यक्षः सर्वानुभूतिर्दिशतु मम सदा सर्वं कार्येषु सिद्धि-
म् ॥ ४ ॥ इति श्रीमहावीरजिनचतुर्दशीस्तुतिः ॥ ११ ॥

५५ ॥ अथ संसारदावानी स्तुतिः ॥

॥ संसारदावानलदाहनीर ॥ समोहधूलीहरणे समीरं ॥
मायारसादारणासारसीरं ॥ नमामि वीर गिरिसारधीरं ॥ १ ॥ जा-
वावनाम सुरदानवमानवेन ॥ चूलाविलोलकमलावलि मालिता-
नि ॥ सपूरितान्निनतलोकसमीहितानि ॥ कामं नमामि जिनरा-
जपदानि तानि ॥ २ ॥ बोधागाधं सुपदपदवीनीरपूरान्निरामं ॥
जीवाहिताविरललहरीसंगमागाहदेहे ॥ चूलावेलं गुरुगममणी
संकुलं दूरपार ॥ सारं वीरागमजलनिधिसादर साधुसेवे ॥ ३ ॥
आमूलालोलधूलीवहुलपरिमलालीढलोलालिमाला ॥ ऊंकारारा
वसारामलदलकमलागार नूतिनिवासे ॥ ढायासंनारसारे वरक-
मल करे तारहारान्निरामे ॥ वाणीसंदोहदेहे नव विरहवरं देहिमे
देविसारम् ॥ ४ ॥ इति ॥ १२ ॥

५६ ॥ अथ पुष्करवरदी ॥

पुष्करवरदीवटे ॥ धायस्मिन्ने अ जंबु दीवे अ ॥ नरहे रवय
विदेहे ॥ धम्माङ्गरे नमसामि ॥ १ ॥ तमतिमिरपमलविद्धं, सण
स्स ॥ सुरगणनरिंदमहिअस्स ॥ सीमाधरस्स वटे ॥ पप्फोडिअ-
मोहजालस्य ॥ २ ॥ जाई जरामरणसोगपणासणस्स ॥ कल्लाण

पुष्कलविसाजसुहावहस्त ॥ को देवदाणव नरिदगणचिद्यस्त ॥
 धम्मस्त सार मुवलप्रे करे पमाय ॥ ३ ॥ सिद्धेजो पयन् एमो
 जिणमए, नंदी सया सजमे ॥ देव नाग सुवन्न किन्नर गणा, स्त
 प्रुअ चावच्चिए ॥ लोगो जत्त पइच्छि जगमिण, तेलुकमच्चासुरं ॥
 धम्मो वट्ठ सासज्ज विजयज्ज, धम्मुत्तरं वट्ठ ॥ ४ ॥ सुअस्त जग
 वज्ज करेमि काउस्तग्ग वदणवन्तिआए० ॥ इति ॥ २३ ॥

२४ ॥ अथ सिद्धाणं बुद्धाणं ॥

॥ सिद्धाणं बुद्धाण, पारगयाणा परपरगयाणं ॥ लोअग्ग मु-
 वगयाणं, नमो सया सबसिद्धाणं ॥ १ ॥ जोदेवाणवि देवो, जं देवा
 पज्जली नमसाति ॥ त देव देव महिअ, सिरसा वदे महावीरं ॥ २ ॥
 इक्कोवि नमुक्कारो, जिणवरवसहस्त वद्धमाणास्त ॥ ससारसाग-
 राज्ज, तारेइ नर व नारिं वा ॥ ३ ॥ उज्झित सेल सिहरे, दिक्का
 नाणा निसीहिआ जस्त ॥ तं धम्मचक्क वट्ठि, अरिठ्ठनेमि नमंसा
 मि ॥ ४ ॥ चत्तारि अठ दसदो, ग वदिया जिणावरा चठवीस ॥
 परमठ निठ्ठिअठा, सिद्धा सिद्धि मम दिसतु ॥ ५ ॥ २४ ॥

२५ ॥ अथ वेयावच्च गराणं ॥

॥ वेयावच्चगराण सतिगराण ॥ सम्मदिठ्ठि समाहि गराण ॥
 इति ॥ २५ ॥ करेमि काउस्तग्गं ॥ अन्नत्त० ॥

२६ ॥ अथ जगवानादि वंदन ॥

जगवान् ह ॥ आचार्य ह ॥ उपाध्याय हं ॥ सर्वसाधु हं ॥
 इति ॥ २६ ॥

२७ ॥ अथ देवसिअ पडिक्कमणे ठां ॥

॥ इत्थाकारेणा सदिसह जगवन् ॥ देवसिअ पडिक्कमणे
 ठां ॥ ज्ज सबस्तवि देवसिअ उच्चित्तिअ ॥ उप्पासिअ उच्चित्ति-
 अ ॥ तस्त मित्तामि उक्कडं ॥ इति ॥ २७ ॥

१८ ॥ अथ इच्छामि गमि ॥

॥ इच्छामि गमि काउस्सग ॥ जो मे देवसिउ अइआरो
कउ ॥ काइउ वाइउ माणसिउ ॥ उस्सुत्तो उम्मगो अकप्पो॥
अकरणिज्जो उवाउ ॥ उव्विचितिउ अणायारो ॥ अणिउअवो ॥
असावगपाउगो ॥ नाणो दंसणे चरित्ता चरित्ते ॥ सुए सामाइए
तिन्ह गुत्तीणं ॥ चउन्ह कसायाणं ॥ पचन्हमणुव्वयाणं ॥ तिन्हं
गुणव्वयाण॥ चउन्हं सिक्कावयाण॥ वारसविहस्स सावगधम्मस्स॥
जं खमिअं जं विराहिअ ॥ तस्स मिच्छामि उक्कमं ॥ इति ॥ १८ ॥

॥ अथ अतिचारनी आठ गाथा ॥

॥ नाणंमि दसणमिअ, चरणंमि तवमितहय विरियंमि ॥
आयरणं आयारो, इअएसो पंचहा जणिउ ॥ १ ॥ काले विणए
वहुमाणे, उवहाणे तहय निन्हवणे ॥ वंजण अउ तउजए, अउ-
विहो नाणमायारो ॥ २ ॥ निस्संकिअ निक्कखिअ, निव्वित्तिगि-
उा अमूढ दिठीअ ॥ उववूह थिरी करणे, वउल्लपप्पावणे अउ
॥ ३ ॥ पणिहाणजोगजुत्तो, पचहिं समिईहि तीहि गुत्तीहि ॥ एस
चरित्तायारो, अउविहो होइ नायव्वो ॥ ४ ॥ वारसविहांमि वि तवे,
सप्पितरवाहिरे कुसलदिठे ॥ अगिलाड अणाजीवी, नायव्वो सो
तवायारो ॥ ५ ॥ अणसणमूणोअरिया, वित्ती संखेवणं रसच्चाउ॥
कायकिलेसोसंली, एा याय वयो तवो होई ॥ ६ ॥ पायउत्तितं वि-
णउ, वेयावच्चं तहेव सद्याउ ॥ ऊण उस्सगो विय, अप्पितरउ
तवो होई ॥ ७ ॥ अणागूहिअ वलविरिउ, पडिक्कमइ जो जहुत्त-
माउत्तो ॥ जुजइअ जहायाम, नायव्वो वीरिआयारो ॥ ८ ॥
॥ इति ॥ १९ ॥

॥ अथ सुगुरुवांदणां ॥

॥ इच्छामि मा ॥ ॥ इदिउं, जावणिज्जाए निसीहिआए

अणुजाणह मे मिउगहं निसीहि ॥ अहो काय काय सफासं,
 खमणिऊओ जे किलामो ॥ अण्णकिलताणं बहु सुनेण जे, दिसवो
 वइकंतो जत्ता जे ॥ जवणिऊव जे, खामेमि खमासमणो ॥ देवसि
 अं वइक्कम्म आवसिआए, पडिक्कमामि खमासमणां ॥ देवसि-
 आए, आसायणाए ॥ तितीसन्नयराएज किंचि मिआए, मण्डक-
 डाए वयडकडाए ॥ कायडक्कमाए कोहाए, माणाए, मायाए, लोना
 ए, सब्बकालिआए ॥ सब्ब मिआोवयाराए, सब्बधम्मइक्कमणाए
 आसायणाए जो मे अइआरो कज्जं, तस्स खमासमणो पडिक्क-
 मामि ॥ निंदामि गरिहामि अण्णो वोसिरामि ॥ १ ॥ बीजी
 वारने वादणे आवसिआए ए पद न कहेवुं, अने रात्रीयें राइजं
 वइकंतो, तथा चउमासीयें चउमासी वइकंतो, पक्कीये पक्की
 वइकंतो, सब्बरीये सब्बरो वइकंतो ॥ एवी रीते पाठ कहेवो,
 ॥ इति ॥ ३० ॥

॥ अथ देवसिअं आलोचं ॥

॥ इडाकारेण सदिसहनगवन् देवसिअ आलोचं इडं ॥
 आलोएमि जामेण ॥ इति ॥ ३१ ॥

॥ अथ सातलाख ॥

॥ सात लाख पृथिवीकाय ॥ सात लाख अण्णकाय ॥ सात
 लाख तेवकाय ॥ सात लाख वाज्जकाय ॥ दश लाख प्रत्येक वन-
 स्पतिकाय ॥ चउद लाख साधारण वनस्पतिकाय ॥ बे लाख
 वेइंइय ॥ बे लाख तेंद्रिय ॥ बे लाख चौरिइय ॥ चार लाख
 देवता ॥ चार लाख नारकी ॥ चार लाख तिर्यच पचेंद्रिय ॥ चौद
 लाख मनुष्य ॥ एवकारे चौराशी लाख जीवायोनिमांहि, महारे
 जीवें जे कोइ जीव हण्यो होय हणव्यो होय हणता प्रत्ये अणु-
 मोयो होय, ते सबे हु मन वचन कायार्थे करी तस्स मिआमि
 उक्कड ॥ इति ॥ ३२ ॥

॥ अथ अठार पापस्थानक ॥

॥ पहले प्राणातिपात, बीजे मृपावाद, त्रीजे अदत्तादान, चोथे मैथुन, पांचमे परिग्रह, छठे क्रोध, सातमे मान, आठमे माया, नवमे लोभ, दशमे राग, इग्यारमे द्वेष, बारमे कलह, तेरमे अभ्याख्यान, चौदमे पैगून्य, पन्नरमे रति अरति, शोलमे परपरिवाद, सत्तरमे माया मृपावाद, अठारमे मिथ्यात्वशक्त्य, ए अठार पाप-स्थानमांहि, म्हारे जीवें जे कोइ पाप संव्युं होय, सेवराव्युं होय, सेवतां प्रत्ये अनुमोयुं होय, ते सबे हु मनें, वचने, कायायें करी तस्स मिच्छामि छकड ॥ इति ॥ ३३ ॥

॥ अथ सबस्सवि ॥

॥ सबस्सवि देवसिअ छच्चित्तिअ, उप्पासिअ छच्चिठ्ठिअ ॥ इच्छा कारणे सदिसह जगवन् इच्छं ॥ तस्स मिच्छामि छकडं ॥ इति ॥ ३४ ॥

॥ अथ श्रावक वंदिता सूत्र ॥

॥ वदितुं सब सिद्धे, धम्मयारिएअ सब साहूअ ॥ इच्छामि पडिक्कमिअ, सावगधम्मइ आरस्स ॥ १ ॥ जो मे वयाइआरो, नाणे तहदसणे चरित्ते अ ॥ सुहुमो अ वायरो वा, त निदे तं च गरिहामि ॥ २ ॥ छविहे परिग्गहमि, सावज्जे बहुविहे अ आरंजे ॥ आरावणे अ करणे, पडिक्कमे देसिअ सब ॥ ३ ॥ ज वद्धमिदि एहि, चउहि कसाएहि अप्पसज्जेहि ॥ रागेण व दोसेण व, त निदे तं च गरिहामि ॥ ४ ॥ आगमणे निग्गमणे, ठाणे चंक्रमणे अणानेगे ॥ अज्जिउगे अ निउगे, पडिक्कमे ॥ ५ ॥ सका कंख विगिच्छा, पसस तह सयवो कुलिंणीसु ॥ सम्मत्तस्स इआरे, पडिक्कमे ॥ ६ ॥ ठक्कायसमारंजे, पयणे अ पयावणे अ जे दोसा ॥ अत्तछाय परछा, उज्जयछा चेव तं निदे ॥ ७ ॥ पचएहमणुव याणं, गुणवयाणं च तिएह मइयारे ॥ सिक्काणं च चउएहं, पडिक्कमे ॥

॥ ७ ॥ पढमे अणुवयमि, धूलग पाणाइवाय विरईउ ॥ आयरि-
अ मप्पसत्ते इउ पमायप्पसगेण ॥ ९ ॥ वहवध ठविउए, अइ
नारे नत्त पाण वुउए ॥ पढम वयस्स इयारे, पडिक्कमे ॥ १० ॥
वीए अणुव यमि, परिधूलगयलिअवयणाविरइउ ॥ आयरिअ-
मप्पसत्ते, इउ पमायप्पसगेण ॥ ११ ॥ सहस्सा रहस्स दारे, मो-
सुवएसे अ कूडलेहेअ ॥ वीय वयस्स इयारे, पडिक्कमे ॥ १२ ॥
तइए अणुवयमि, धूलग परदवहरणाविरइउ ॥ आयरिअ मप्पसत्ते
इउ पमायप्पसगेण ॥ १३ ॥ तेनाहडप्पनगे, तप्पडिरूवे विरु-
गमणेअ ॥ कूमतुल कूममाणे, पमिक्कमे ॥ १४ ॥ चउउे अणुव-
यमि, निउ परदारगमणा विरइउ ॥ आयरिअ मप्पसत्ते, इउ
पमायप्पसगेण ॥ १५ ॥ अपरिग्गहिआ इत्तर, अणग वीवाहतिव
अणुरागे ॥ चउउ वयस्स इयारे, पमिक्कमे ॥ १६ ॥ इत्तो अणु-
वए, पचममि आयरिअ मप्पसत्तमि ॥ परिमाण परिउए, इउ
पमायप्पसगेण ॥ १७ ॥ धण धन्न खित्त वड्डू, रूप सुवनेअ कु-
विअ परिमाणे ॥ उए चउप्पयमि, पमिक्कमे ॥ १८ ॥ गमण-
स्सत्त परिमाणे, दिसासु उम अहेअ तिरिअच ॥ वुमिस्सइअतरअ
पढममि गुणवए निदे ॥ १९ ॥ मज्झमिअ मसमिअ, पुप्फेअ फलेअ
गधमज्जेअ ॥ उवजोगे परिजोगे वीयमि गुणवए निदे ॥ २० ॥
सच्चित्ते पमिवहे, अपोल उप्पोलि अच आहारे ॥ तुज्जोसहि न-
खणाया, पमिक्कमे ॥ २१ ॥ इगाली वणसामी, जामी फोमी
सुवज्जाए कम्मं ॥ वाणिज्जा वेवय द, त लस्करस केस विसविस-
य ॥ २२ ॥ एव खु जतपिड्डण, कम्म निड्डणं च दवदाणं ॥ स-
रदह तलाय सोस, असई पोसच वज्जिज्जा ॥ २३ ॥ सत्तग्गि मुसल-
जतग तणकठे मत मूल जेसज्जे ॥ दिन्ने दवाविएवा, पमिक्कमे ॥
॥ २४ ॥ न्हाणु वट्ठण वन्नग, विलेवणे सदरूव रस गथे ॥ वज्जा-
१५९, पडिक्कमे ॥ २५ ॥ कंदप्पे कुकुइए, मोहरि अहिग-

रण जोग अइरित्ते ॥ दंमंमि अणठाए, तइअंमि गुणवए निदे ॥
 ॥१६॥तिविहे डप्पणिहाणे, अणवठाणे तहा सइ विहूणे ॥ सामाइअ
 वितह कए, पढमे सिस्कावए निदे ॥१७॥ आणवणे पेसवणे सदे
 रुवे अ पुगलखेवे ॥ देसावगासिअंमि, वीए सिस्कावए निदे
 ॥१८॥ सथारुच्चारविही, पमाय तह चव जोयणानोए ॥ पोसह
 विहि विवरीए तइए सिस्कावए निदे ॥१९॥ सखित्ते निस्खिवणे,
 पिहिणे ववएस मत्तरे चव ॥ कालाइक्कमदाणे, चउठे सिस्कावए
 निदे ॥२०॥ सुहिए सुअ डहिए सुअ, जामे थसजएसु अणुक-
 पा ॥ रागेणव दोसेणव, त निदे तंच गरिहामि ॥२१॥ साहूसु
 सविजागो नकउं तव चरणकरणजुत्तेसु ॥ संते फासु अ दाणे,
 तं निदे तं च गरिहामि ॥२२॥ इहलोए परलोए, जीविअ मरणे
 अ आसंस पनुगे ॥ पंचविहो अइआरो, मा मअ हुक्क मरणते
 ॥२३॥ काएणा काइअस्स, पमिक्कमे वाइअस्स वायाए ॥ मणसा
 माणसिअस्स, सब्वस्स वयाइआरस्स ॥२४॥ वंदणावय सिस्का-
 गा, रवेसु सन्ना कसाय दमेसु ॥ गुत्ती सुअ समिईसुअ, जो थइ
 आरो अ त निदे ॥२५॥ सम्मद्विठी जीवो, जइ विहुपावं समा-
 यरे किंचि ॥ अण्पोसि होइ वधो, जेणन निदं धसं कुणाइ ॥२६॥
 तं पिहुसपडिक्कमण, सप्प रिआव सवत्तरगुण च ॥ खिप्पं उव-
 सामेइ, वाहिब्व सुसिस्किउं विज्जो ॥२७॥ जहा विसं कुठ गयं,
 मंत मूल विसारया ॥ विज्जाहणांति मतेहि, तो त हवइ निविसं
 ॥२८॥ एवं अठविह कम्मं, राग दोस समज्झिअं ॥ आलोअंतो
 अर्निदतो खिप्पं हणइ सुसावउं ॥२९॥ कयपावोचि मणस्सो, आ-
 लोइअ निदिअ गुस्स गासे ॥ होइ थडरेग लहुउं, उहरिअ नस्व
 नारवहो ॥३०॥ आवस्सएण एएण, सावउं जइवि वडुरउं होइ ॥
 डस्काण मत किरिअं, काही अचिरेण कालेण ॥३१॥ आलोअणा
 बहुविहा, नयसंजरिआ पमिक्कमणकाले ॥ मूल गुण उत्तरगुणे, तं

॥ ८ ॥ पढमे अणुवयमि, थूलग पाणाइवाय विरईन्त ॥ आयरि-
अ मप्पसठे इच्च पमायप्पसगेण ॥ ९ ॥ वह्वंय ठविचेए, अइ
नारे नत्त पाण वुचेए ॥ पढम वयस्स इथारे, पडिक्कमे० ॥ १० ॥
वीए अणुव यमि, परिथूलगअलिअवयणविरइन्त ॥ आयरिअ
मप्पसठे, इच्च पमायप्पसगेण ॥ ११ ॥ सहस्ता रहस्स दारे, मो-
सुवएसे अ कूडलेहेअ ॥ वीय वयस्स इथारे, पडिक्कमे० ॥ १२ ॥
तइए अणुवयमि, थूलग परदवहरणविरइन्त ॥ आयरिअ मप्पसठे
इच्च पमायप्पसगेण ॥ १३ ॥ तेनाहउप्पन्ते, तप्पडिरूवे विरुद्ध
गमणेअ ॥ कूमतुल कूममाणे, पमिक्कमे० ॥ १४ ॥ चउचे अणुव-
यमि, निच्च परदारगमण विरइन्त ॥ आयरिअ मप्पसठे, इच्च
पमायप्पसगेण ॥ १५ ॥ अपरिग्गहिथा इत्तर, अणग वीवाहतिव
अणुरागे ॥ चउच्च वयस्स इथारे, पमिक्कमे० ॥ १६ ॥ इत्तो अणु-
वए, पचममि आयरिअ मप्पसठमि ॥ परिमाण परिचेए, इच्च
पमायप्पसगेण ॥ १७ ॥ धण धन्न खिन्न वच्चू, रूप सुवन्नेअ कु-
विअ परिमाणे ॥ उपए चउप्पयमि, पमिक्कमे० ॥ १८ ॥ गमण-
स्सत्त परिमाणे, विसासु ठमं अहेअ तिरिअच ॥ वुम्हिसइअतरअ
पढममि गुणवए निदे ॥ १९ ॥ मज्झमिअ मसमिअ, पुप्फेअ फलेअ
गधमल्लेअ ॥ उवन्नेगे परिन्नेगे वीयंमि गुणवए निदे ॥ २० ॥
सच्चित्ते पमिवद्धे, अपोल उप्पोलि अच आहारे ॥ तुच्चोसाहि न
रुक्काया, पमिक्कमे० ॥ २१ ॥ इगाली वणसामी, नामी फोमी
सुवक्काए कम्म ॥ वाणिक्का चेवय द, त लस्करस्स केस विसविस-
य ॥ २२ ॥ एव खु जतपिडण, कम्म निच्छठण च दवदाणं ॥ स-
रदह तलाय सोस, असई पोसंच वज्झिक्का ॥ २३ ॥ सच्चग्गि मुसल
जतग तणकठे मत्त मूल नेसज्जे ॥ दिन्ने दवाविएवा, पमिक्कमे० ॥
॥ २४ ॥ न्हाणु वट्टण वन्नग, विलेवणे सहरूव रस्स गधे ॥ वट्ठा-
॥ २५ ॥ कदप्पे कुक्कुइए, मोहरि अहिग-

॥ अथ नमोस्तु वर्धमानाय ॥

॥ इष्टामो अणुसिद्धि, नमो स्वमासमणाय ॥ नमोर्हत् ॥ न-
मोस्तु वर्धमानाय, स्पर्धमानाय कर्मणा ॥ तज्जयावाप्तमोक्षाय,
परोक्षाय कुतीर्थिनां ॥ १ ॥ येषां विकचारविंदराज्या, ज्यायः क्रम-
कमलावलिं दधत्या ॥ सदृशैरिति संगतं प्रशस्यं, कथितं संतु शि-
वाय ते जिनेन्द्राः ॥ २ ॥ कपायतापार्दितजंतुनिवृत्तिं, करोतियो
जैनमुखांबुदोद्वत ॥ सशुक्रमासोन्नववृष्टिसन्निभो, दधातु तृष्टि
मयि विस्तरौ गिरा ॥ ३ ॥

॥ अथ विशाललोचन ॥

॥ विशाललोचनदलं, प्रोद्यद्गतांशुकेसरं ॥ प्रातर्वीरजिनैन्द्रस्य,
मुखपद्मं पुनातु वः ॥ १ ॥ येषामग्निपेककर्म कृत्वा, मत्ता हर्षनरात्
सुखं सुरेन्द्राः ॥ तृणमपि गणयन्ति नैव नाक, प्रातः संतु शिवाय
ते जिनेन्द्राः ॥ २ ॥ कलंकनिर्मुक्त ममुक्तपूर्णतं, कुतर्कराहुग्रसनं
सबोदयं ॥ अपूर्वचङ्गं जिनचङ्गनापितं, दिनागमे नौमि बुधैर्नम-
स्कृतं ॥ ३ ॥

॥ इति ॥ ३९ ॥

॥ अथ सूत्रदेवक्षेत्रदेवस्तुति ॥

॥ सुअ देवयाए करेमि काठस्सगं ॥ सुअदेवया जगवई,
नाणा वरणीअ कम्म संघायतेसि खवेठ सययं, जोसि सुअसा-
यरे भत्ती ॥ १ ॥

॥ अथ खित्तदेवयाए करेमि ॥

॥ जीसे खित्ते साहू, दंसण नाणेहिं चरण सहिएहिं ॥ सा-
हति मुक्कमगं, सा देवी हरवडरिआई ॥ १ ॥ ॥ इति ॥ ४१ ॥

॥ अथ कमलदलस्तुतिः ॥

॥ कमलदलविपुलनयना, कमलमुखी कमलगर्जसमगौरी ॥
कमले स्थिता जगवती, ददातु श्रुतदेवता सिद्धि ॥ १ ॥ इति ॥ ४२ ॥

च गरिहामि ॥४२॥ तस्स धम्मस्स केवलं पन्नत्तस्स ॥ अप्पुच्छि-
 ण्णमि आरा, हणाए विरज्जमि विराहणाए ॥ तिविहेण पमिक्कतो,
 वंदामि जिणे चउव्वीस ॥४३॥ जावन्ति चेइत्थाइ० ॥४४॥ जावन्ति
 केवि साहू० ॥४५॥ चिर संचिय पाव पणासणाइ, नवसय सह
 स्स महणीए ॥ चउव्वीस जिण विणिग्गय कहाइ, वोलतु मे दि
 अहा ॥४६॥ मम मगल मरिहता, सिद्धा साहू सुअयं धम्मो अ॥
 सम्मदिठी देवा, दितुं समाहि च बोहि च ॥४७॥ पमिसिद्धाणं
 करणे, किच्चाण मकरणे पमिक्कमण ॥ असइहणे अ तहा, वि-
 वरीय परूवणाए अ ॥४८॥ खामेमि सव्व जीवे, सव्वे जीवा खम
 तुमे ॥ मिची मे शव्वज्जुएस्सु, वेर मच्च न केणइ ॥४९॥ एव महं
 आलोइय, निदिअ गरहिअ डगठिअ शम्म ॥ तिविहेण पडिक्कतो,
 वंदामि जिणे चउव्वीस ॥५०॥ इति ॥३५॥

॥ अथ अप्पभुत्तिं ॥

॥ इच्छाकारेण सदिसह जगवन्, अप्पुच्छिण्णमि, अप्पित्तर
 देवसिअं खामेवं ॥ इच्छ खामेमि देवसिअं जं किचि अपत्तिअं, प
 रपत्तिअ ॥ नत्ते पाणे विणाए वेअाववे, थालावे सलावे उच्चासणे
 समासणे अतरजासाए, उवरिजासाए जकिचि ॥ मज्झ विणय
 परिहीणं, सुहुमवा वायरवा ॥ तुप्पे जाणह, अह न याणामि ॥
 तस्स मिच्चामि डक्कम ॥ इति ॥ ३६ ॥

॥ अथ आयरिअ उवधाए ॥

॥ आयरिअ उवधाए, सीसे साहम्मिए कुलगणे अ ॥ जे मे
 केइ क साया, सव्वे तिविहेण खामेमि ॥ १ ॥ सवस्स समण स-
 यस्स, जगवन् अल्लि करिअ सीसे ॥ सव्वं खमावइत्ता, खमा-
 मि सव्वस्स अहयपि ॥ २ ॥ सव्वस्स जीव रासिस्स, जावन्ति
 धम्म निहिअ निअचित्तो ॥ सव्व खमावइत्ता, खमामि सव्वस्स
 अहयपि ॥ ३ ॥

॥ अथ भुवणदेवयादिस्तुति ॥

॥ भुवण देवयाए करोमि काञ्चस्सग्ग० ॥ यस्या क्षेत्रं समा-
श्रित्य, साधुनि साध्यते क्रिया ॥ सा क्षेत्रदेवता नित्य, भूयान्नः
सुखदायिनी ॥ १ ॥

॥ इति ॥ ४३ ॥

॥ अथ ज्ञानादिगुणयुतानां ॥

॥ ज्ञानादिगुणयुतानां, नित्य स्वाध्याय सयमरत्नानां ॥ वि-
दधातु भुवनदेवी, शिव सदा सर्वसाधूनाम् ॥ १ ॥ ॥ इति ॥ ४४ ॥

॥ अथ अट्टाङ्गेषु मुनिवदन ॥

॥ अट्टाङ्गेषु दीव समुदेषु, पन्नरससु कम्म भूमीसु ॥ जावत
केविसाहू, रयहरण गुह्य पडिग्गह धारा ॥ पचमहव्वयधारा, अ-
ठारस सहस्स सीलंग धारा ॥ अस्सयायारचरित्ता, ते सब्बेस्सिस्सा
मण्णसा मण्णएण वंदामि ॥ १ ॥ ॥ इति ॥ ४५ ॥

॥ अथ वरकनक ॥

॥ वरकनकशखविधुम, मरकतयनसन्निभविगतमोह ॥ स-
ततिशत जिनाना, सर्वामरपूजितं वदे ॥ १ ॥ ॥ इति ॥ ४६ ॥

॥ अथ लघुशांतिस्तव ॥

॥ शांति शांतिनिशात, शात शाता शिवं नमस्कृत्य ॥ स्तोतु-
शांतिनिमित्तं, मन्त्रपदै. शातये स्तौमि ॥ १ ॥ नुमिति निश्चितव-
चसे, नमो नमो जगवतेऽर्हते पूजां ॥ शांतिजिनाय जयवते, यशस्वि-
ने स्वामिने वसिना ॥ २ ॥ सकलातिशेपकमहा, सपत्तिसमन्विताय
शस्याय ॥ त्रैलोक्यपूजिताय च, नमो नम शांतिदेवाय ॥ ३ ॥
सर्वामरसुसमूह, स्वामिक सपूजिताय निजिताय ॥ भुवनजनपा-
लनोद्यत, तमाय सतत नमस्तस्मै ॥ ४ ॥ सर्वधरितौ घनाशन,
कराय सर्वाशिवप्रशमनाय ॥ छष्ट ग्रहचूतपिशा च, शाकिनीनां
प्रमथनाय ॥ ५ ॥ यस्येति नाम मन्त्र, प्रधानवाक्योपयोगकृततोपा ॥
विजया कुरुते जनहित, मिति च नुता नमत तं शांति ॥ ६ ॥ नवतु

मित्र ॥ १ ॥ जसु तणु कंति कम्पसिणिद्ध, सोहइ फण मणि
किरणालिद्ध ॥ न नव जलहर तमिल्लय ललित ॥ सो जिणु
पासु पयव्वठ वठित ॥ २ ॥ इति चउकसाय ॥ ४८ ॥

अथ नरहेसरनी सद्याय ॥

॥ नरहेसर बाहुवली, अचयकुमारो अ ढंढण कुमारो ॥
सिरिउ अणियाउत्तो, अइमुत्तो नागउत्तो अ ॥ १ ॥ मेअऊ यू
लिनहो, वयररिसि नदिसेण सीहगिरि ॥ कयवन्नोअ सुकोसल,
पुमरिउ केसि करकडू ॥ २ ॥ हल्ल विहल्ल सुढसण, साल माहा
साल सालिनहो अ ॥ नहो दसन्ननहो, पसन्नचदो अ जसन्नहो
॥ ३ ॥ जवुपहु वकचूलो, गयसुकमालो अवंतिसुकु मालो ॥ धनो
इजाइपुत्तो चिलाइपुत्तो अ बाहु मुणी ॥ ४ ॥ अऊगिरि अऊरसि
अ, अऊसु हवी उदायगो मणगो ॥ कालवसूरि सवो, पजुन्नो
मूलदेवो अ ॥ ५ ॥ पन्नवो विन्हुकुमारो, अइकुमारो दढप्पहारी
अ ॥ सिऊस कूरगडू अ, सिऊनव मेहकुमारो अ ॥ ६ ॥ एमाइ
महा सत्ता, दितु सुह गुणगणेहि सऊत्ता ॥ जेसि नामगहणे,
पावपवधा विलय जति ॥ ७ ॥ सुलसा चदन वाला, मणोरमा
मयणारेहा दमयती । न मयासुदरी सीया, नंदा नदा सुनदा य
॥ ८ ॥ रायमई रिसिदत्ता, पन्नमावइ अजणा सिरी देवी जिठ
सुजिठ मिगावइ, पन्नावइ चिल्लणा देवी ॥ ९ ॥ वनी सुदरी रुप्पि
णि, रेवइ कुती सिवा जयंतीय ॥ देवइ दोवइ धारणी कलावई
पुप्फचूलाय ॥ १० ॥ पन्नमावइ य गोरी, गधारी लस्कमणा सुसी
माय ॥ जवुवइ सच्चनामा, रुप्पिणि कन्हठ महिसीउ ॥ ११ ॥
जस्काय जस्कदिन्ना, नूअ तह चेव नूअदिन्नाय ॥ सेणा वेणा
रेणा, जअणीउ यूलिनइस्स ॥ १२ ॥ इचाइ महासइउ, जयंति अ-
कलकसीलकलिआउ ॥ अऊवि वऊइ जासि, जस पमहो ति-
हुअणे सयल ॥ १३ ॥ इति सत्ता सतीउनी सद्याय ॥ ४९ ॥

॥ अथ मन्हजिणाणं सद्याय ॥

॥ मन्हजिणाण आणां, मिच्च परिहरह धर सम्मत्तं ॥ ठव्वि
ह आवस्सयंमि, उज्झुत्तो होइ पइ दिवसं ॥ १ ॥ पव्वेसु पोसह-
वय, दाण सील तवो अ चावो अ ॥ सद्याय नमुक्कारो, परोवया
रोअ जयणाअ ॥ २ ॥ जिणपूआ जिणथूणिणां, गुरुथुअ साहम्मि
आण वट्ठल्लं ॥ ववहारस्स य सुद्धि, रहजुत्ता तिच्चजुत्ताय ॥ ३ ॥ ठव
सम विवेक सवर, ज्ञासासमिइ ठजीव करुणाय ॥ धम्मिअ जण
ससग्गो, करणदमो चरिण परिणामो ॥ ४ ॥ संघोवरि बहु माणो,
पुत्तय लिहणं पजावणा तिच्चे ॥ सट्ठाण किच्च मेअं, निच्च सुगुरुव
एसेण ॥ ५ ॥ इति ॥ ५० ॥

॥ अथ तीर्थवन्दना ॥

॥ सकल तीर्थ वंदूं करजोअ, जिनवरना में मंगल कोअ ॥
पहेलें स्वर्गे लाख वत्रीश, जिनवर चैत्य नमु निशदीश ॥ १ ॥ बी
जे लाख अठाविश कक्षां, त्रीजे वार लाख सर्दह्या ॥ चौथे स्वर्गे
अड लख धार, पाचमे वदू लाख ज चार ॥ २ ॥ ठठे स्वर्गे सहस
पचास, सातमे चालिस सहस प्रास्ताद ॥ आठमें स्वर्गे ठ हजार,
नव दशमे वदूं शत चार ॥ ३ ॥ अग्यार वारमे त्रणशे सार ॥ न
वग्रैवेयकें त्रणशे अठार ॥ पांच अनुत्तर सर्वे मली लाख चोराशी
अधिका बली ॥ ४ ॥ सहस सत्ताणु त्रैविश सार, जिनवर भुवन
तणो अधिकार ॥ लांवा शो जोजन विस्तार, पचास उचा बोहो
तेर धार ॥ ५ ॥ एकशो एंशी विंव परिमाण, सत्ता सहित एक चै
त्यें जाण ॥ शो कोड बावन कोड सत्ताल, लाख चोराणुं सहस
चैत्याल ॥ ६ ॥ सातशे उपर साठ विशाल, सवि विंव प्रणमुं त्रण
काज ॥ सात कोमने बोहोतेर लाख ॥ जुवनपतिमा देवल लाख
॥ ७ ॥ एकसो एंशी विंव प्रमाण, एक एक चैत्ये संख्या जाण ॥ तेरशें
कोम नेव्याशीकोड, साठ लाख वदू करजोड ॥ ८ ॥ वत्रीशेने जगणसाठ,

तिर्बालोकमा चैत्यनो पाठ ॥ त्रण लाख एकाणुं हजार, त्रणसैं
 वीश ते विंव जुहार ॥ ९ ॥ व्यतर ज्योतिपिमा वली जेह, शाश्व
 ता जिन वंदू तेह ॥ रिपज चंझानन वारिखेण, वर्द्धमान नामें
 गुणशेण ॥ १० ॥ समेत शिखर वदू जिन वीश, अष्टापद वंदू
 चोवीश ॥ विमलाचल ने गढ गिरनार, आवु उपर जिनवर जुहार
 ॥ ११ ॥ शंखेश्वर केशरियो सार, तारंगे श्री अजित जुहार ॥ अं
 तरीक वरकाणो पास, जीरावलोंने धनण पास ॥ १२ ॥ गाम न-
 गर पुर पाटण जेह, जिनवर चैत्य नमु गुणगेह ॥ विहर मान
 वदू जिन वीश, सिद्ध अनंत नमु निश दीश ॥ १३ ॥ अढीढी
 पमां जे अणगार, अढार सहस सिलांगना धार ॥ पंच महाव्रत
 समिती सार, पाले पलावे पचाचार ॥ १४ ॥ बाह्य अप्रितर तप
 उजमाल, ते मुनि वंदू गुणमणि माल ॥ नित नित उठी कीर्ति
 करू, जीव कहें नवसायर तरू ॥ १५ ॥ इति ॥ ५१ ॥

॥ अथ सकलार्हत् ॥

॥ सकलार्हत्प्रतिष्ठान, मधिष्ठान शिवश्रियः ॥ नूर्भुव'स्व-
 स्वयीशान, मार्हत्य प्रणिदध्महे ॥ १ ॥ नामाकृतिश्च्यनोवै, पुनत
 स्त्रिजगज्ज्ञान ॥ क्षेत्रे काले च सर्वस्मि, ब्रह्मत समुपास्महे ॥ २ ॥
 आविम प्रथिवीनाथ, मादिमं नि.परिग्रह ॥ आदिम तीर्थनार्थं च,
 रूपनस्वामिनं स्तुम ॥ ३ ॥ अर्हतमजित विश्व, कमलाकर जा-
 स्कर ॥ अम्लानकेवलादर्श सक्रातजगत स्तुवे ॥ ४ ॥ विश्वचव्य-
 जनाराम, कुल्यातुल्याजयतु ताः ॥ देशनासमये वाच, श्रीसज
 वजगत्पते ॥ ५ ॥ अनेकातमताज्ञोधि, समुल्लासनचक्ष्मा ॥
 दद्यादमदमानंद, जगवाननिनदन ॥ ६ ॥ द्युसत्किरीटशाणायो,
 तेजिताग्निन खावलि ॥ जगवान् सुमतिस्वामी, तनोत्वन्निमता
 नि व ॥ ७ ॥ पद्मप्रज्ञप्रज्ञोर्देह, ज्ञास पुष्पतु वः श्रिय ॥ अत-
 रंगारिमधने, कोपाटो पादिवारुणा ॥ ८ ॥ श्रीसुपार्थजिनैश्चाय,

महेंद्रमहितांग्रये ॥ नमश्चतुर्वर्णसंघगगनाजोग ज्ञास्वते ॥ ९ ॥
 चंद्रप्रज्ञप्रज्ञोश्चंद्र, मरीचि निचयोज्ज्वला ॥ मूर्तिर्मूर्तिसितध्यान
 निर्मितेवश्रियेऽस्तुवः ॥ १० ॥ करामलकवद्विश्वं, कलयन्केवल-
 श्रिया ॥ अचित्यमाहात्म्यनिधिः, सुविधिवोधयेऽस्तु वः ॥ ११ ॥
 सत्त्वानां परमानंद, कंदोद्भेदनवांबुदः ॥ स्याद्वादामृतनिस्यंदी,
 शीतलः पातु वो जिनः ॥ १२ ॥ ज्वरोगार्त्तजंतूना, मगदंकारद-
 र्शनः ॥ निःश्रेयसश्रीरमणः, श्रेयांस श्रेयसेऽस्तु वः ॥ १३ ॥
 विभोपकारकी भूत, तीर्थकृत्कर्मनिर्मितिः ॥ सुरासुरनरैः पूज्यो,
 वासुपूज्यः पुनातु वः ॥ १४ ॥ विमलस्वामिनोवाचः कतकक्षोद-
 सोदराः ॥ जयंति त्रिजगच्चेतो, जलनैर्मल्यहेतवः ॥ १५ ॥ स्व-
 यंभूरमण स्पृष्टि, करुणारसवारिणा ॥ अनतजिदनता वः, प्रय-
 द्धतु सुखश्रियं ॥ १६ ॥ कल्पद्रुमसधर्माणा, मिष्टप्राप्तौ शरीरिणां ॥
 चतुर्धा धर्मदेष्टारं, धर्मनाथमुपास्महे ॥ १७ ॥ सुधासोदरवाग्ज्यो
 त्स्ना, निर्मलीकृतदिङ्मुखः ॥ मृगलक्ष्मा तमः शान्त्यै, शांति-
 नाथजिनोऽस्तु वः ॥ १८ ॥ श्रीकुंधुनाथो जगवान्, सनाथोतिश-
 यर्द्धिनिः ॥ सुरासुरनृनाथाना, मेकनाथोऽस्तु वः श्रिये ॥ १९ ॥
 धरनाथस्तु जगवा, श्रुतार्थारनजोरविः ॥ चतुर्थपुरुषार्थश्री विलासं
 वित्तनोतु वः ॥ २० ॥ सुरासुरनराधीश, मयूरनववारिदं ॥ कर्म
 हून्मू लनेहस्ति, मल्ल मल्लिमजिष्ठमः ॥ २१ ॥ जगन्महामोहनिद्रा,
 प्रत्यूषसमयोपमं ॥ मुनिसुव्रतनाथस्य, देशनावचनं स्तुमः ॥ २२ ॥
 जुवतो नमतां मूर्ध्नि, निर्मलीकारकारिणं ॥ वारिष्ठवाइव नमेः,
 पांतु पादनखांशवः ॥ २३ ॥ यड्वंश समुर्वेष्ट, कर्मकक्षुहुताश-
 नः ॥ अरिष्टनेमिर्जगवान्, भूयाद्वोऽरिष्टनाशनः ॥ २४ ॥ कमवे
 धरणीवे च, स्वोचित कर्म कुर्वति ॥ प्रभुस्तुल्यम नोदृत्ति, पार्श्व
 नाथः श्रियेऽस्तु वः ॥ २५ ॥ श्री मते वीरनाथाय, सनाथायाद्भुत-
 श्रिया ॥ महानं दसरोराज, मरालायाहते नमः ॥ २६ ॥ कृता

ससि सकलाण, विगय तमा विदुश्चरया ॥ अजि उत्तम तेअ
गुणहिं महामुणि, अमिअ वला विज्ज कुला ॥ पणामामि ते
नवन्नय मूराण, जग सरणा मम सरण ॥ १३ ॥ चित्तलेहा ॥ देव
दाणविंद चंद सूरवद हठ तुठ जिठ परम, लठ रूव धंत रुप पट्ट
सेअ सुद्ध निद्ध धवल ॥ दंतपत्ति सति सत्ति किन्ति मुत्ति जूत्ति
गुत्ति पवर, दित्त तेअ वंदेअ सबलोअ नाविअ प्पणावणे अ
पइसमे समाहि ॥ १४ ॥ नारायण ॥ विमल ससिकलाइरे अ सो
म, वित्तिमिर सूर कराइरे अ तेअ ॥ तिअसवइ गणाइरे अ रूवं,
धराणिधर प्पवराइरे अ सार ॥ १५ ॥ कुसुमलया ॥ सत्ते अ सया
अजिअ, सारीरे अवले अजिअ ॥ तव संजमेअ अजिअ, एस
थुणामि जिणं अजिअ ॥ १६ ॥ जुअगपरिगिअ ॥ सोमगुणेहिं
पावइ नतं नवसरय ससी, तेअ गुणेहिं पावइ नत नवसरयरवी ॥
रूवगुणेहिं पावइ नत तिअस गणवइ, सारगुणेहिं पावइ नतं धर
णिधरवइ ॥ १७ ॥ खिज्जिअय ॥ तिअवर पवत्तय तमरयरहिअं,
धीरजणा थुअच्चिअ चुअ कलिकलुसं ॥ सतिसुहप्पवत्तयं तिगरण
पयणं, सतिमहमहा मुणि सरण मुवण मे ॥ १८ ॥ जलिअयं ॥
विणणय सिरइ अजलि, रिसिगण सथुअं धिमिअ ॥ विवुहाहिं
धावइ नरवइ, थुअ महिअच्चिअं वहु सो ॥ अइ रुगय सरय
दिवायर, समहिअ सप्पज तवसा ॥ गयणगण वियरण समुइअ,
चारणा वदिअं सिरसा ॥ १९ ॥ कित्तलयमाला ॥ असुर गरुल
परि वदिअ, किन्नरोरगन मंसिअ ॥ देव कोडिसयसंधुअं, समण
सधपरिवदिअ ॥ २० ॥ सुमुह ॥ अजय अणह अरयं अरुयं
अजिअ अजिअ पयणं पणामे ॥ २१ ॥ विज्जुविलसिअं ॥ आग
यावर विमाण, दिव्व कणग रह तुरय पट्टकर सएहिं हुजिअं ॥
सत्तन्नमो अरण ख्वुजिअ, लुजिअ चल कुमल गय तिरीम सोह
मज्जलिमाला ॥ २२ ॥ वेड्डं ॥ ज सुरसंघा सासुर सघा वेर

विवृता नति सुजुता, आयर भूसिञ्च संनमपिमिञ्च सुवसु वि-
 ह्निञ्च सव्वलोया ॥ कत्तम कचण रयण पळविञ्च नासुर भूसण
 नासुरिञ्चगा, गाय समोणय नत्तिवसा गय पंजलिपेसियसीस पणा
 मा ॥ २३ ॥ रयणमाला ॥ वदिऊणयोऊणतो जिणं, तिगुणमेवय
 पुणोपयाहिणं ॥ पणमिऊणय जिण सुरासुरा, पमुइञ्चा सन्नव
 णाइतो गया ॥ २४ ॥ खित्तयं ॥ तं महामुणिमहपि पंजलि, राग
 दोस जय मोह वंङ्किञ्च ॥ देवदाणाव नरिद वदिञ्चं, सति मुत्तम
 महातव नमे ॥ २५ ॥ खित्तयं ॥ अंवरतरविञ्चारणिञ्चाहि, जलि
 ञ्चहस बहुगामिणिञ्चाहि ॥ पीण सोणिथण सालिणिञ्चाहिं, स
 कल कमल दललोञ्चणिञ्चाहि ॥ २६ ॥ दीवय ॥ पीण निरतर
 थणनरविणमिय गायलयाहि, मणिकंचण पसिडिलमेहल सोहि
 ञ्चसोणि तडाहिं ॥ वरखिखिणिनेउर सतिलय वलय विभूसणि
 याहि, रङ्गर चउर मणोहर सुंदर दसणिञ्चाहि ॥ २७ ॥ चित्तक
 रा ॥ देवसुदरीहि पाय वदिञ्चाहि वंदिञ्चाय जस्स ते सविक्कमाकमा
 ञ्चप्पणो निमालएहि मणोफूणप्पगारएहि केहि केहि वी अवंग
 तिलय पत्तलेह नामएहि चिडएहि संगय गयाहि नत्ति सन्निविठ
 वदणागयाहि हुत्ति ते वदिञ्चा पुणो पुणो ॥ २८ ॥ नारायण ॥ तम
 ह जिणचद, अजिञ्चं जिञ्चमोहं ॥ धुञ्चसव्वकिलेस, पयण पण
 मामि ॥ २९ ॥ नंदिञ्चय ॥ थुञ्चवदिञ्चस्सा रिसिगण देवगणेहिं,
 तो देव बहुहि पयण पणमिञ्चस्सा ॥ जस्स जगुत्तमसासणञ्चस्सा,
 नत्तिवसा गयपिमिञ्चञ्चाहि ॥ देव वरउरसा बहुञ्चाहि, सुरवर
 रङ्गुणा पंमिञ्चञ्चाहि ॥ ३० ॥ नासुरयं ॥ वस सद तंति ताल मे
 लिए तिउस्कराजिराम सद मीस एकएञ्च, सुइसमाणेञ्च सुइ
 सङ्गगीञ्च पाय जालयंदि आहि ॥ वलय मेहला कलावनेउराभि
 राम सद मीसए कएञ्च देवन दिञ्चाहिं ॥ हाव जाव विप्पम प्प-
 गारेएहिं नच्चिउणञ्चगृद्वारएहि वदिञ्चाय जस्स ते सविक्कमाकमा ॥

तयतिलोअ सव्व सत्त संतिकारय पसत सब पाव दोश मेसहं न
 मामि सतिमुत्तम जिण ॥ ३१ ॥ नारायण ॥ उन्न चामर पडाग
 जूअ जव ममिआ, जयवर मगर तुरय सिरि वट्ट सुलंठणा ॥
 दीवसमुह मदरदिसाग यसोहिआ, सच्चिअवसहसी हरहचक्कर
 किया ॥ ३२ ॥ जलिअय ॥ सहावलठा समप्पइठा, अदोस छठा
 गुणेहि जिठा ॥ पसायसिठा तवेण पुठा, सिरीइ इठा रिसीहि जु-
 ठा ॥ ३३ ॥ वाणवासिआ ॥ ते तवेण धुअसव्वपावया, सबलो
 अहिअ मूल पावया ॥ सयुआअजिअसति पायया, हुतु मे सिव
 सुहाणदायया ॥ ३४ ॥ अंपरातिका ॥ एव तव वल विठल, धुअ
 मए अजिअ सति जिणजुअल ॥ वयगय कम्म रयमज, गइ गय
 सासयं विठल ॥ ३५ ॥ गाहा ॥ त बहुगुणप्पसाय, मुक्क सुहेण
 परमेण अविताय ॥ नासेउ मेविसायं, कुणउअ परिसाविअ प-
 साय ॥ ३६ ॥ गाहा ॥ त मोएउ अनदि, पावेउअ नदिसेणमजि-
 नदि ॥ परिसा विय सुहनदि, मम य दिसउ सजमेनदि ॥ ३७ ॥
 गाहा ॥ पक्किअ चाउम्मासे, सबउरिए अवस्स जणिअव्वो ॥
 सोअव्वो सव्वेहि, उवसग्ग निरवारणो एसो ॥ ३८ ॥ जो पढइ
 जोअ निसुणइ, उन्न कालपि अजिअ सतिअय ॥ न हु हुति
 तस्स रोगा, पुव्वुप्पन्ना विनासति ॥ ३९ ॥ जइ इउह परम पय,
 अहवा किर्त्ति सुविउड भुवणे ॥ ताते लुकु-हरणो, जिणवयणे आ-
 यर कुणह ॥ ४० ॥ गाहा ॥ इति श्री अजितशातिस्तवन ॥ ५३ ॥

॥ अथ महोटी शाति ॥

॥ जो जो जव्या शृणुत वचन प्रस्तुतं सर्वमेतत्, येयात्रा-
 या त्रिजुवनगुरोरारहता नकिंजाज ॥ तेषा शातिर्नवतु नवताम-
 हंदादिप्रज्ञावा, दारोग्यश्रीधृतिमातिकरी क्लेशविध्वसहेतु. ॥ १ ॥
 जो जो भव्यलोका इह हि नरतैरावताविदेह सज्जवाना समस्त-
 जन्मन्यासनप्रकं पानतरमवधिना विज्ञाय ॥ सौधर्मा

धिपतिः सुधोषा घटा चालनानंतर ॥ सकलसुरासुरेभ्यः सह समा-
गत्य ॥ सविनयमर्हद्भट्टारकं गृहीत्वा गत्वा कनकाक्षिशृंगे ॥ वि-
हितजन्मान्निपेकः शांतिमुद्धोषयति ॥ यथा ततोह कृतानुकारमि-
तिकृत्वा ॥ महाजनो येन गतः संपथा ॥ इति जव्यजनैः सह
समेत्य स्नात्रपीठे स्नात्र विधाय ॥ शांतिमुद्धोषयामि ॥ तत्पू-
जायात्रास्नात्रादि महोत्सवानंतरमिति कृत्वा ॥ कर्णं दत्वा निश-
म्यतां निशम्यता स्वाहा ॥ ॐ पुण्याहं पुण्याहं प्रीयतां प्रीयतां
जगवतोर्हतः सर्वज्ञाः सर्वदर्शिनस्त्रिलोकनाथा स्त्रिलोकमहिता
स्त्रिलोकपूज्या स्त्रिलोकेश्वरा स्त्रिलोकोद्योतकराः ॥ ॐ रूपज्ञ,
अजित, संचय, अजिनदन, सुमति, पद्मप्रज्ञ, सुपार्श्व, चन्द्रप्रज्ञ
सुविधि, शीतल, श्रेयास, वासुपूज्य, विमल, अनंत, वर्त्म, शांति,
कुथु, अर मल्लि, मुनिसुव्रत, नमि, नेमि, पार्श्व, वर्द्धमानांताः
जिनाः शांताः शांतिकरा जवंतु स्वाहा ॥ ॐ मुनयो मुनिप्रवरा
रिपुविजयडर्जिह्वा कातारेषु डुर्गमार्गेषु रक्षंतु वो नित्यं स्वाहा ॥
ॐ ह्रीं श्रीं धृति, मति, कीर्त्ति, काति, बुद्धि, लक्ष्मी, मेधा, विद्या,
साधन, प्रवेश, निवेश नेषु ॥ सुगृहीतनामानो जयंतु ते जिनैन्द्रा
जैरोहिणी, प्रज्ञप्ति, वज्रशृखला, वज्राकुशी, अप्रतिचक्रा, पुरुषदत्ता,
काली, महाकाली, गौरी, गांधारी, सर्वास्त्रामहाज्वाला, मानवी,
वैरोद्या, अद्भुता, मानसी, महामानसी, पोरुश विद्या देव्यो
रक्षंतु वो नित्यं स्वाहा ॥ ॐ आचार्योपाध्यायप्रज्ञातिचातुर्वर्ण्यस्थ ॥
श्री श्रमणसंघस्य शांतिर्जवतु तुष्टिर्जवतु पुष्टिर्जवतु ॥ ॐ ग्रहा-
श्वेत्सूर्यागारकबुधबृहस्पतिशुक्रशनिश्वरराहुकेतुसहिताः सलोक
पाला सोम यम वरुणकुबेर वासवादित्यस्कंद विनायको पेता.
येचान्येपि ग्रामनगरक्षेत्रदेवतादयस्ते सर्वे प्रीयतां प्रीयतां ॥ अ-
क्षीणकोशकोष्ठागारा नरपतयश्च जवतु स्वाहा ॥ ॐ पुत्र, मित्र,
भ्रातृ, कलत्र, सुदृढ, स्वजन, सवधि, वधवर्ग मष्टिताः चिन्ता

चामोदप्रमोदकारिण अस्मिंश्च भूममलायतन निवासी साधु साध्वी
 श्रावक श्राविकाणा रोगोपसर्ग व्याधि छ ख छर्निहृदौर्मनस्योपश
 मनाय शांतिर्भवतु ॥ ॐ तुष्टि, पुष्टि, रुद्धि, वृद्धि, मांगल्योत्सवा ॥
 सदा प्राड भूतानि पापानि शाम्यतु छरितानि ॥ शत्रव. पराङ्मुखा
 भवतु स्वाहा ॥ श्रीमते शातिनाथाय, नम शातिविधायिने ॥
 त्रैलोक्यस्यामराधीश, मुकुटाभ्यर्चिताग्रये ॥ १ ॥ शाति. शांतिकर
 श्रीमान्, शांति दिशतु मे गुरु. ॥ शांतिरेव सदा तेषां, येषां शाति
 गृहे गृहे ॥ २ ॥ उन्मृष्ट रिष्ट छष्ट, ग्रहगति छ. स्वप्न छर्निमिच्छादि ॥
 सपादितहित, सप त्रामग्रहण, जयति शाते ॥ ३ ॥ श्रीसंधजग
 ज्ञानपद, राजाधिपराजसन्नि वेशाना ॥ गोष्टिकपुरमुख्याना,
 व्याहरणैर्व्याह रेञ्चाति ॥ ४ ॥ श्री श्रमणसघस्य शातिर्भवतु ॥
 श्री जनपदाना शातिर्भवतु ॥ श्री राजाधिपाना शातिर्भवतु ॥
 श्री राजसन्निवेशाना शातिर्भवतु ॥ श्री गोष्टिकाना शातिर्भवतु ॥
 श्री पौरमुख्याना शातिर्भवतु ॥ श्री पौरजनस्य शातिर्भवतु श्री
 ब्रह्मलोकस्य शातिर्भवतु ॥ ॐ स्वाहा ॐ स्वाहा ॐ श्री पार्श्वनाथा
 य स्वाहा ॥ एषा शाति प्रतिष्ठा यात्रास्नात्राद्यवसानेषु ॥ शाति
 कलश गृहीत्वा, कुकुम चदन कर्पूरागरु धूप वास कुसुमाजलिस-
 मेत स्नात्रचतुष्टिकाया श्री सघसमेत शुचिशुचिवपु. पुष्पव-
 स्त्रचंदनाञ्जरणालठत पुष्पमाला कठे कृत्वा शातिमुद्योपयित्वा ॥
 शातिपानीय मस्तके दातव्यमिति ॥ नृत्यति नृत्य मणिपुष्पवर्ष,
 सृजति गार्पति च मगलानि स्तोत्राणि गोत्राणि पठति मंत्रान्,
 कल्याणान्नाजो हि जिनाज्जिपेके ॥ १ ॥ शिवमस्तु सर्वजगत,
 परहितनिरता नवतु चूतगणा ॥ दोषा प्रयातु नाश, सर्वत्र
 सुखीभवतु लोका ॥ २ ॥ अह तिष्ठयरमाया शिवादेवी तुम्ह नयर
 निवासिनी ॥ अम्ह शिव तुम्ह शिव अशिवोपशम शिव नवतु
 न्वाहा ॥ ३ ॥ उपसर्गा दय याति, विद्यते विघ्नबल्लय. ॥ मन,

प्रसन्नातामेति, पूज्यमाने जिनेश्वरे ॥ ४ ॥ सर्वं मंगलमंगल्यं, सर्वं
कल्याणकारणं ॥ प्रधानं सर्वधर्माणां, जैनं जयति शासनं ॥ ५ ॥
इति बृहद्वाति स्तवः ॥ ५४ ॥

॥ अथ संतिकरस्तवन ॥

॥ सतिकरं सतिजिणं, जगसरणं जयसिरीइ दायारं ॥ स-
मरामि जत्त पालग, निवाणी गरुडकय सेव ॥ १ ॥ ॐ सनमो
विष्णोसहि पत्ताण संति सामिपायाण ण्णो स्वाहा मंतेणं, सवा
सिव डुरिअहरणाण ॥ २ ॥ ॐ संति नमुक्कारो, खेजोसहि माइ
जहि पत्ताणं ॥ सो ण्णो नमो सबो, सहि पत्ताण च देइसिरीं ॥ ३ ॥
वाणी तिहुअण सामिणि, सिरिदेवी जस्कराय गाणिपिमगा ॥ गह
दिसिपाल सुरिंदा, सयावि रक्कंतु जिणजत्ते ॥ ४ ॥ रक्कंतु मम
रोहिणी, पन्नत्ती वज्जसिख लाय सया ॥ वज्जकुसि चक्केसरि, नर-
दत्ता कालि महाकाली ॥ ५ ॥ गोरी तह गंधारी, महजाला
माणथीअ वइरुट्ठा ॥ अत्तुत्ता माणसिआ, महा माणसिआज
देवीज ॥ ६ ॥ जस्का गोमुह मह जस्क, तिमुह जस्केसु तुंवरु कु-
सुमो ॥ मायग विजय अजिआ, वज्रो मणुज सुरकुमारो ॥ ७ ॥
वम्मुह पयाल किन्नर, गरुलो गंधव तहय जरिदो ॥ कुबेर वरुणो
निजमी, गोमेहो पासमायंगो ॥ ८ ॥ देवीज चक्केसरि, अजिआ
डुरि आरी कालि महाकाली ॥ अच्चुआ सता जाला, सुतारया-
सोअ सिरिवत्ता ॥ ९ ॥ चम्पा विजयकुसिप, नञ्जत्ति निवाणि अच्चुआ
धरणी ॥ वइरुट्ठवत्तगधा, रि अंब पन्नमवाई सिद्धा ॥ १० ॥ इअ-
त्तिव रक्कण रया, अन्नेवि सुरासुरी चउहावि ॥ वंतर जोइणी
पमुहा, कुणंतुरक्कंसयाअम्हं ॥ ११ ॥ एवं सुदिठि सुरगण, सहिज
संघससति जिण चंदो ॥ मज्जवि करेउरक्कं, मुणिंसुदरसूरिधुअम
हिमा ॥ १२ ॥ इअसतिनाहसम्म, दिठि रक्क सरइ ति कालंजो ॥
सवोवदव रहिज, स लहइ सुहसंपयं परम ॥ १३ ॥ तवगव्वगयण-

दिणायर, जुगवर सिरि सोमसुदरगुरुण ॥ सुपसाय लङ्गणहर,
विद्या सिद्धिजनसीसो ॥ १४ ॥ इति सतिकर स्तवनम् ॥ ५५ ॥

॥ अथ श्रीपादिकादिअतिचार ॥

॥ नाणमि दसणमिअ, चरणमि तवमि तहय विरियमि ॥
आयरण आयारो, इय एसो पचहा नणिउ ॥ १ ॥ ज्ञानाचार, द-
र्शनाचार, चारित्राचार, तपाचार, वीर्याचार ॥ ए पंचविध आचा-
रमाहि अनेरो जे कोइ अतिचार पढ्ठ दिवसमाहि सूक्ष्म वादर
जाणता अजाणता हुउं होय, ते शवि हुं मने, वचने, कायाये
करी तस्स मित्रामि डक्कडं ॥ १ ॥

तत्र ज्ञानाचारे आठ अतिचार ॥ कालेविणए बहुमाणे, उ-
वहाणे तहय निन्हवणे ॥ वजणा अन्नतड्ढणए, अठविहो नाण
मायारो ॥ १ ॥ ज्ञान काल वेलाये जण्यो गुण्यो नहीं. अकाले
भण्यो, विनयहीन, बहुमानहीन, योगउपधान हीन, अनेराकन्हें
जणी अनेरो गुरु कह्यो देव गुरु वादणे, पडिक्कमणे, सझाय कर
ता जणता, गुणता कूडो अद्धर कानो मात्रायें अधिको उठो न
एयो, सूत्र कूडु कहु अर्थ कूमो कह्यो तड्ढनय कूडा कहां न
णिने विसारया साधु तणे धर्म काजे काजो अणउद्धरये मामो
अणपडिलेहे, वसतिअणशोधे, अणपवेसे, असजाइ, अणोजाइ,
माहे श्री दशवैकालिकप्रमुख सिद्धांत जण्यो गुण्यो, श्रावकतणे
धर्म थविरावलि, पडिक्कमणा, उपदेशमाला प्रमुख सिद्धांत जण्यो
गुण्यो, काल वेला काजो अणउद्धरये पडिक्क ज्ञानोपगरण, पाटी,
पोथी, ठवणी, कवली, नोकरवाजी, सापमा, सापमी, दस्तरी,
वही, उलिया प्रमुख प्रत्ये पग लाग्यो थूरु लाग्यु थूके करी अ-
द्धर माज्यो उंशीसे धरयो कनेठता आहार निहार कीधो ज्ञान-
ज्य नद्धता उपेक्षा कीधी प्रज्ञापराधे विणसतो विणाशयो
विणसतो उवेख्यो उती शक्तिये सार सचालन कीधी ज्ञानवत-

प्रत्ये द्वेप, मत्सर चिंतव्यो. अवज्ञा आशातना कीधी कोइप्रत्ये
 जणतां, गणता अंतराय कीधो आपणा जाणपणा तणो गर्व
 चितव्यो मतिज्ञान, श्रुतज्ञान, अधिज्ञान, मनः पर्यवज्ञान,
 केवल ज्ञान, ए पंचविधज्ञान तणी असद्वहणा कीधी कोइ तोतमो
 बोवडो हस्यो वितर्क्यो, अन्यथा प्ररूपणा कीधी ॥ ज्ञानाचारव्रत
 विपश्ये अनेरो जे कोइ अतिचार पक्ष दिवस ॥ १ ॥

दर्शनाचारे आठ अतिचार ॥ निस्संकिय निक्कखिय, निवि-
 तितिगिह्वा अमूढदिठीय ॥ उववूह थिरीकरणो, वज्जल पनावणे
 अठ ॥ १ ॥ देव गुरू धर्म तणेविपे नि.शंकपणु न कीधु तथा ए-
 कात निश्चय न कीयो. धर्म सवधीया फल तणे विपे नि.संदेह बुद्धि
 धरी नहीं साधुसाधवीनां मल मलिन गात्र देखी डगढा निप-
 जावी. कुचारित्रीया देखी चारित्रीया उपर अनावहुत मिथ्या-
 खी तणी पूजा प्रनावना देखी मूढदृष्टिपणुकीधु तथा संघमाहे
 गुणवत तणी अनुपवृहणा कीधी, अस्थिरीकरण, अवास्तव्य,
 अप्रीति, अजक्ति निपजावी अवहुमान कीधुं तथा देवद्वय, गु-
 रुद्वय, ज्ञानद्वय, साधारणद्वय, ज्ञात उपेक्षित प्रज्ञापराधे
 विणाश्या विणासता उवेख्या उती शक्तिये सार संजाल न कीधी.
 तथा साधर्मिक साधे कलह कर्मबंध कीधो अधोती, अष्टपड मु-
 खकोश पाखेदेवपूजा कीधी विवप्रत्ये वासकूपी, धूपधाणु, कल-
 शतणो उवको लाग्यो विव हाथकी पाड्यु. उसास नि.सास
 लाग्यो. देहरे, उपासरे, मलश्लेष्मादिक लोह्युं. देहरामाहे हास्य,
 खेज, केजि, कुतूहल, आहार निहार कीधां पान, सोपारी, नि-
 वेगीआं खाधा उवणहारी हाथकी पानी. पमिलेहवुं विसारयु
 जिनचुवने चोराशी आशातना, गुरु गुरुणी प्रत्ये तेत्रीश आशा-
 तना कीधी होय गुरुवचन तहत्ति करी पमिवज्युं नहीं ॥ दर्शना-
 चारव्रत विपश्यो अनेरो जे कोइ अतिचार पक्ष दिवस ॥ २ ॥

चारित्राचारे आठ अतिचार ॥ पाणिहाण जोगजुत्तो, पचहिं
 समिईहि तिहि गुत्तिहि ॥ एस चरिचायारो, अठविहो होइ नायवो
 ॥ १ ॥ ईर्या समिति ते अणजोए हिंम्या. ज्ञापा समिति ते सा
 वद्य वचन बोळ्या एणणा समिति ते नृण, मृगज, अन्न पाणी
 असूजतु जीवु आदाननममत्त निस्केवणा समिति ते आसन,
 शयन, उपकरणा मातरु प्रमुख अणपूजी जीवाकुल भूमिकायें
 मूक्पु जीवु पारिष्ठापनिका समिति ते मलमूत्रश्लेष्मादिक अण
 पूजी जीवाकुल भूमिकायें परठव्यु मनोगुति, मनमां आर्त
 रौडध्यान ध्याया वचनगुति, सावद्य वचन बोल्या कायगुति
 शरीर अणपडिलेत्युं हलाव्यु अणपूजे वेठा, ए अष्टप्रवचन
 माता ते, सवैव साधुतणे धर्मे अने आवकतणे धर्मे, सामायिक
 पोसह जीधे, रुडीपेरें पाल्या नहीं खडणा विराधना हुइ ॥ चा
 रित्राचार व्रत विपश्च अनेरो जे कोइ अतिचार पद्द दिवसमाही
 सूक्ष्म वादर जाणता अजाणता हुज होय, ते सवि हु मने वचनें
 कायार्थेकरी तस्त मिडामि डक्कम ॥ ३ ॥

विशेषत आवकतणे धर्मे श्रीसम्यक्त्व मूल वारव्रत, सम्य-
 क्त्व तणा पाच अतिचार ॥ शंकाकखविनिड्डा ॥ शका श्रीम-
 रिहंततणा वल, अतिशय, ज्ञानलक्ष्मी, गात्रीर्यादिक गुण, शा-
 श्वती प्रतिमा, चारित्र्याना चारित्र, श्रीजिनवचन तणो सदेह
 कीधो ॥ आकांक्षा, ब्रह्मा, विष्णु, महेश्वर, क्षेत्रपाल, गोगो,
 आसपाल, पादरदेवता, गोत्रदेवता, ग्रहपूजा, विनायक, हनुमत
 सुग्रीव, वाली, नाह, इत्येवमादिकदेश, नगर, गाम, गोत्र, नगरी,
 जूजूआदेव, देहराना प्रजावदेखी रोग आतक कष्ट आवे इह
 लोक परलोकार्थे पूज्या मान्या सिद्धविनायक जीराठलाने
 मान्यु इष्टु वौद्ध, साख्यादिक सन्यासी, जरडा, जगत, लिंगिया,
 जोगीया, जोगी, दरवेश, अनेरा दर्शनीयातणो कष्ट, मत्र, चम-

त्कार देखी परमार्थ जाएयाविना नूलाव्या, मोहिया. कुशाख
 शिख्यां, सांजल्या, आरु, संबहरी, होजि, बलेव, माहिपूनम,
 अजापडवो, प्रेतबीज, गौरीत्राज, विनायकचोथ, नागपांचमी,
 जित्जणा ठी, शीलसातमी, ध्रुवआठमी, नौली नौमी, अहवा
 दशमी, व्रतअग्यारशी, वज्रवारशी, धनतेरशी, अनंतचउदशी,
 अमावास्या, आदित्यवार, उत्तरायण, नैवेद्यकीधां. नवोदक, याग,
 जोग, उतारणांकीधां कराव्यां, अनुमोद्यां. पिपलेपाणी घाल्यां,
 घलाव्या धरवाहिरक्षेत्र, खले, कूवे, तलावे, नदीये, छहे, वाविये,
 समुहे, कुमे, पुण्यहेतुस्नान कीधां, कराव्यां, अनुमोद्या, दानदीधां.
 ग्रहणा, शनिश्वर, माहमासे नवरात्री, नाहायां. अजाणना थाप्यां
 अनेराइ व्रत व्रतोलां कीधां; कराव्यां ॥ वितिगिज्जा धर्म संबंधीआं
 फल तणे विपे सदेह कीधो. जिन आरिहत धर्मना आगर, वि-
 श्वोपकार. सागर, मोक्षमार्गना दातार, इस्या गुणजणी न मान्या,
 न पूज्या. महासती, माहात्मानां इह लोक परलोक संबंधीया
 जोग वाडित पूजा कीधी. रोग, आतक कष्ट आवे खीणा वचन
 जोग मान्या. माहात्मानां जात, पाणी, मल शोभा तणी निदा
 कीधी. कुचारित्रिया देखी, चारित्रिया उपर कुचाव हुन. मिथ्या-
 त्वी तणी पूजा प्रजावना देखी प्रशंसा कीधी. प्रीति मांमी. दा-
 क्षिण्य लगे तेहनो धर्म मान्यो, कीधो ॥ श्री सम्यक्त्वव्रत विपयिन
 अनेरो जे कोइ अति चार, पढ दिवसमाहि ॥ १ ॥

पहेले स्थूलप्राणातिपात विरमणव्रते पाच अतिचार ॥
 वहबंधविज्ञेए ॥ द्विपद चतुष्पद प्रत्ये रीशवशे गाढो घाव
 पाढ्यो. गाढे बंधने वाध्यो. अधिक चार पाढ्यो. निर्लाठन कर्म
 कीधा चारापाणो तणी वेलाये सार संजाल न कीधी लेहणे
 देणे किणाहि प्रत्ये जंघाव्यो. तेणे नूखे आपण जम्या. कन्हे रही
 मराव्यो. बंधीखाने घलाव्यो. ३. ळग धान्य तावमे नाख्यां, दला-

मूर्छा लगे संक्षेप न कीधो. माता, पिता, पुत्र, स्त्रीतणे लेखे कीधो. परिग्रह परमाण लीधुं नहीं. लेइने पढिछं नहीं. पढवु विसारयुं. अलीधुं मेढ्युं नियम विसारया ॥ पांचमे परिग्रह परमाणव्रत विपयिजुं अनेरो जे कोइ अतिचार पढ़ दिवसमांहि ॥ ५ ॥

ठठे दिग्परिमाणव्रते पांच अतिचार ॥ गमणास्सय परिमाणे ॥ ऊर्ध्वदिशि, अधोदिशि, तिर्यग्दिशिजे जावा आववातणा नियम लेइ जांग्या अनानोगे विस्मृत लगे अधिक भूमि गया. पाठवणी आधी पाठी मोकली बहाणा व्यवसाय कीधो वर्षाकाले गामतरु कीधु भूमिका एरुगमा सखेपी, बीजीगमा वधारी ॥ ठठे दिग्परिमाणव्रतविपयिजुं अनेरो जे कोइ अतिचार पढ़ दिवसमांहि ॥ ६ ॥

सातमे जोगोपजोग विरमणा व्रते जोजन आ श्री पांच अतिचार अने कर्म हुती पंदर अतिचार एव बीस अतिचार ॥ सचिने पम्बिदे ॥ सचित्त नियम लीधे, अधिक सचित्त लीधुं ॥ अपकाहार, डपकाहार, तुडोपाधि तणु नकण कीधु जंला, जूबी, पोरु, पापनी खाया ॥ सचित्त दबविगइ, बाणह तंबोल बड कुसुमेसु ॥ बाहण सयण विलेवण, वंनदिसि न्हाण नत्तेसु ॥ १ ॥ ए चवद नियम दिनगत रात्रिगत लीधा नहीं. लेइन जाग्या बाबीश अजक्ष्य, बत्रीश अनंत कायमांहि आड, मूला, गाजर, पिंम, पिमालू, कचूरो, सूरण, कुलि, आंबली, गलो, बाघरडां खा रा बाशी कवेल, पोली, रोटलो, त्रण दिवसनं जंदन लीधुं मधु, महुडा, माखण, माटी, वेगण, पीलु, पीचु, पपोटा, विप, हिम, करहा, घोलवडा, अजाण्या फल टिबरु, गुंदा, महोर, अथाणुं, आम्बलबोर, कचु मीवु, कोतिवडा
रात्रि नोजन कीधा लगन
शीराव्यां. तथा कर्मत. प
दिवस वि-

वणकम्मे, साडिकम्मे, जाडिकम्मे, फोडिकम्मे, ए पांचकर्म ॥
 दंतवाणिज्जे, लस्कवाणिज्जे, रसवाणिज्जे, केसवाणिज्जे, विसवा-
 णिज्जे, ए पांच वाणिज्य ॥ जतपिहणकम्मे, निहंछणकम्मे, द-
 वग्गि दावणया, सरदह तलाय सासणया, असइ पोसणया, ए
 पांच सामान्य ॥ ए पांच कर्म, पांचवाणिज्य, पांच सामान्य, एवं
 पन्नर कर्मादान बहुसावद्य, महारंज, रांगण, लीहाजा, कराव्या.
 इंट, निजाडा पचाव्यां धाणी, चणा, पकान्न करी वेच्यां, वाशी
 मांखण तवाव्यां. तिल वोहोरया. फागणमास उपरांत राख्या
 दलीदो कीधो अंगीठा कराव्या श्वान, बिलामा, गूमा, सालहि,
 पोश्या अनरा जे कांइ बहु सावद्य खरकर्मादिक समाचर्या. वा-
 शी गारराखी लीपणे, धूपणे, महारंज कीधो. अणशोध्या चूला
 संधुक्या धी, तेल, गोल, ठाशतणां जाजन उघाडां मूक्यां. तेमांहि
 माखी, कुत्ति, उंदर, धीरोली पत्नी कीमी चमी, तेनी जयणा न
 कीधी ॥ सातमे जोगोपजोग विरमणव्रत विपयिनु अनेरो जे
 कोइ अतिचार पक्क दिवसमांहि ॥ ७ ॥

आठमे अनर्थदंम विरमणव्रते पांच अतिचार ॥ कंदप्पे
 कुकुइए ॥ कंदर्पलगे विटचेष्टा, हास्य, खेल, कुतूहल कीधा.
 पुरुष स्त्रीना हाव जाव, रूप, गृगार, विषयरस बखाण्या. राज
 कथा, जक्तकथा, देशकथा, स्त्रीकथा कीधी. पराइ तांत कीधी तथा
 पैशुन्यपणुं कीधुं आर्त्तरीइ ध्यान ध्यायां. खांमां, कटार, कोश, कु-
 हाडा, रथ, उखल, मुशल, अग्नि घरटी, निसाह, दातरडां, ग्र-
 मुख अधिकरण मेली दाक्षिणलगे माग्यां आप्यां. पापोपदेश
 दीधो. अष्टमी, चतुर्दशीये खांमवा दलवातणा नियम जांग्या
 मूरखपणा लग असबंध वाक्य बोल्या प्रमादाचरण सेव्यां अंधोले
 नाहणे, दातणे, पग धोअणे, खेलपाणि, तेल ठाव्या. जीलणे
 जील्या. जुवटे रम्या हिचोले हिच्या नाटक प्रेक्षणाक जोयां.

गुण मनहर ॥ निर्जरावली नमे अहनिश ॥ नमो० ॥३॥ पुंमरीक
गणपति सिद्धि साधी, कोडि पण मुनि मनहरं ॥ श्री विमल गि
रिवर गृग सिद्धा ॥ नमो० ॥४॥ निज साध्य साधन सुर मुनिवर,
कोडि नत ए गिरिवर ॥ मुक्ति रमणी वर्या रगे ॥ नमो० ॥ ५॥
पाताल नर सुरलोक माही, विमल गिरिवर तोपर ॥ नहि अधिक
तीरथ तीर्थपति कहे ॥ नमो० ॥६॥ इम विमल गिरिवर शिखर
मंमण, दुःख विहरण ध्याईये ॥ निज शुद्ध सत्ता साधनार्थ, परम
उपोतिने पाइये ॥ ७ ॥ जित मोह कोह विठोह निझा, परमपद
स्थित जयकर ॥ गिरिराज सेवाकरण तत्पर, पद्मविजय सुहित
करं ॥ ८ ॥ इति ॥ ७३ ॥

॥ अथ सिद्धाचलनुं चोथु चैत्यवंदन ॥

॥ श्रीशत्रुजय सिद्धखेत्र, दीठे डूर्गति वारे ॥ नाव धरीते
जे चढे, तेने जवपार उतारे ॥१॥ अनत सिद्धनो एह ठाम, सकल
तीरथनो राय ॥ पूर्व नवाणु रिखनदेव, ज्या ठविआ प्रभुपाय
॥२॥ सूरजकुम सोहामणो, कविम जह्नु अजिराम ॥ नाजिराया
कुलममणो, जिनवर करु प्रणाम ॥३॥ इति चतुर्थे चैत्य ॥ ७४ ॥

॥ अथ श्रीपरमात्मानुं पांचमुं चैत्यवंदन ॥

॥ परमेसर परमात्मा, पावन परमिठ ॥ जय जगगुरु देवा
धिदेव, नयणे मे दिठ ॥१॥ अचल अकल आविकार सार, करु
णारस सिधु ॥ जगती जन आधार एक, नि-कारण बंधु ॥ २ ॥
गुण अनत प्रभु ताहारा ए, किमही जाय ॥ राम प्रभु
जिन ध्यानथी, चिदानंद थाय ॥ ३ ॥ ७५ ॥

॥ अथ

वीनतडी, प्रेम धरीने एणिपरे तुमे संजलावजो ॥ ए आंकणी
 ॥ जे त्रणभुवननो नायक ठे ॥ जस चोसठ इंद्र पायक ठे ॥
 नाण दरिसण जेहने स्वायक ठे ॥ सुणो० ॥१॥ जेनी कंचनव-
 रणी काया ठे ॥ जस धोरी लंठन पाया ठे ॥ पुंडरीगिणि नग-
 रीनो राया ठे ॥ सुणो० ॥ २ ॥ वार पर्यदा मांहि विराजे ठे ॥
 जस चोत्रीश अतिशय ठाजे ठे ॥ गुण पांत्रीस वाणीए गाजे ठे
 ॥ सुणो० ॥३॥ नविजनने ते पमि वोहे ठे ॥ तुम अधिक शि-
 तल गुण सोहे ठे ॥ रूप देखी नविजन मोहे ठे ॥ सुणो० ॥४॥
 तुम सेवा करवा रसीजुं हुं ॥ पण नरतमां दूरे वसीजुं हुं ॥ महा-
 मोहराय कर फसीजुं बु ॥ सुणो० ॥५॥ पण साहिवचित्तमां धरीयो
 ठे ॥ तुम आणा खड्ग कर ग्रहीयो ठे ॥ पण काईक मुजथी मरीयो
 ठे ॥ सुणो० ॥ जिन उत्तम पुठ हवे पूरे ॥ कहे पद्मविजय थार्व
 गुरो ॥ तो वाधे मुज मन अति नुरो ॥ सुणो० ॥६॥ इति ॥

॥ अथ द्वितीय श्री सुबाहुजिनस्तवनं ॥

॥ चतुरसनेही मोहना ॥ ए देशी ॥

॥ स्वामी सुबाहु सुहकरु, भूनंदा नंदन प्यारो रे ॥ निसढ
 नरेसर कुल तिलो, किपुरपानो नरतारो रे ॥ स्वामी० ॥१॥ कपि-
 लंठन नलिना बती, विप्र विजय अजोध्यानाहो रे ॥ रगे मलिये
 तेहश्यु, एह मणुप जनमनो लाहोरे ॥ स्वा० ॥२॥ ते दिन सवि
 एजे गया, जिहां प्रभुशुं गोठ न वाधीरे ॥ जक्ति दूतीकाये मन
 हर्युं, पण वात कही ठे आधीरे ॥ स्वा० ॥३॥ अनुनव मित्र
 जो मोकजो, तो ते सयली वात जणावेरे ॥ पण तेहविण मुऊन
 विसरे, कहोतो पुत्र विचार ते आवेरे ॥ स्वा० ॥ ४ ॥ तेणे जइ
 वात सवे कही, प्रनुमद्व्या ते ध्यानने टाणेरे ॥ श्रीनयविजय
 विदुधतणो, इम सेवक सुजसवखाणेरे ॥ स्वा० ॥५॥ इतिस्तवनं ॥ ७ ॥

॥ तृतीय श्रीदेवजसाजिनस्तवनं ॥

॥ महाविदेह क्षेत्र शोहामणुं ॥ ए देशी ॥

॥ देवजशा दरिसण करो, विघटे मोह विजाव लालरे,
प्रगटे शुद्धस्वभावता, आनंद ले हरी दाव लालरे ॥ देव० ॥ १ ॥
स्वामी वसो पुस्करवरे, जवुजरते दास लालरे ॥ क्षेत्र विजेद
घणो परम्यो, केम पोहोचे उल्लास लालरे ॥ देव० ॥ २ ॥ होवत
जो तनु पांखडी, तो आवत नाथ हजूर लालरे ॥ जो होवत
चित्त आंखडी, देखत नित्यप्रभु नूर लालरे ॥ देव० ॥ ३ ॥ शा-
सन नक्त जे सुरवरा, वीनवुं शीश नमाय लालरे ॥ कृपा करो
मुज ऊपर, तो जिनवंदन थाय लालरे ॥ देव० ॥ ४ ॥ पुढुं पूर्व
विराधना, शी कीधी एणे जीव लालरे ॥ अविरति मोहटली
नहि, दीवे आगम दीव लालरे ॥ देव० ॥ ५ ॥ आत्मतत्त्व स्व-
जावने, बोधन शोधन काज लालरे ॥ रत्नत्रयी प्राप्तितणो, हेतु
कहो महाराज लालरे ॥ देव० ॥ ६ ॥ तुज सरिखो साहिव मजे,
जाजे नवप्रमटेव लालरे ॥ पुष्टालंवन प्रभु जही, कोण करे परसेव
लालरे ॥ देव० ॥ ७ ॥ दीन दयाल कृपाल तु, नाथ नविक आ-
धार लालरे ॥ देवचंद्र जिन सेवना, परमामृत सुखकार लालरे
॥ देव० ॥ ८ ॥ इति ॥

॥ अथ चोथु वीश विहरमाननु स्तवन ॥

॥ राग रामकली ॥ सीमंधर युगमधर बाहु, चोथा स्वामी
सुबाहु ॥ जवुद्धीप विदेहे विचरे, केवल कमळा नाहुरे ॥ १ ॥
नविका विहरमान जिनवदो ॥ आत्म पाप निकंदोरे ॥ ज० ॥
ए आकणी ॥ सुजात स्वयंप्रज रूपज्ञानन, अनंतवरिज चित्त
धरीये ॥ सुरप्रज श्री विशाल वज्रंधर, चंझानन धातकीयेरे ॥
॥ नवि० ॥ २ ॥ चक्षुबाहु जुजगने ईश्वर, नेमिनाथ वीरसेन ॥

देवजश चञ्जशजितवीरिय, पुस्करद्वीप प्रसन्नरे ॥ ज० ॥ ३ ॥
 आठमी नवमी चोवीश पचवीशमी, विदेहे विजय जयवता ॥
 दश लाख केवली सो कोड साधु, परिवारे गहमहंतारे ॥ ज० ॥ ४ ॥
 धनुख पाचशे उंची सोहे, सोवन वरणी काया ॥ दोपरहित सुर
 महि महीतल, विचरे पावन पायारे ॥ ज० ॥ ५ ॥ चोराशी लाख
 पूरव जिन जीवित, चोत्रीश अतिशयधारी ॥ समवसरण वेठा प-
 रमेश्वर, पडिवोहे नर नारीरे ॥ ज० ॥ ६ ॥ खिमाविजय जिन करु-
 णासागर, आप तरघा पर तारे ॥ धर्मनायक शिवमारगदायक,
 जन्म जरा डुख वारेरे ॥ ज० ॥ ७ ॥

॥ अथ श्रीसिद्धाचलजीनुं स्तवन ॥

॥ आंखमीयेरे मे आज, शत्रुजो दीगेरे ॥ सवा लाख ट-
 कानो दहामोरे, लागे मुने मीगेरे ॥ ए आंकणी ॥ सफल थयो
 मारा मननो ऊमाहो ॥ वाला मारा ॥ जवनो संशय जाग्योरे ॥
 नरक तिर्यच गति दूर निवारी, चरणो प्रभुजीने लाग्योरे ॥ शत्रुं०
 ॥ १ ॥ मानवजवनो जाहो लीधो ॥ वा० ॥ देहमी पावन कीधीरे ॥
 सोना रूपाने फूजडे ब्यावी, प्रेमे प्रदक्षिणा दीधीरे ॥ शत्रुं०
 ॥ २ ॥ डुधमे पखाळी ने केसर धोली ॥ वा० ॥ श्री आदीश्वर पू-
 ज्यारे ॥ श्री सिद्धाचल नयणो जोतां, पाप मेवासी ध्रुज्यारे ॥ शत्रुं०
 ॥ ३ ॥ स्वमुखसुयर्मा सुरपति अगि ॥ वा० ॥ वीरजिणद इम बो-
 खेरे ॥ त्रणभुवनमा तीरथ मोटुं, नहि कोइ शत्रुंजा तोलेरे ॥ शत्रुं०
 ॥ ४ ॥ इष्ट सरिखा ए तीरथनी ॥ वा० ॥ चाकरी चित्तमां चाहेरे ॥
 कायानी तो कासल टाले, सुरज कुममा नाहेरे ॥ शत्रुं० ॥ ५ ॥
 कांकरे काकरे श्रीसिद्ध खेत्रे ॥ वा० ॥ साधु अनता सीधारे ॥
 ते माटे ए तीरथ मोटुं, उद्धार अनता कीधारे ॥ शत्रुं० ॥ ६ ॥ नानि
 राया सुतनयणो जोता ॥ वा० ॥ मेह अमीरस वूठयारे ॥ उदयरतन
 कहे आज मारे पोते, श्रीआदीश्वर वूठयारे ॥ शत्रुं० ॥ इति स्तवनं ॥

(३५२)

॥ अथ षष्ठ श्रीसिद्धाचल स्तवनं ॥

॥ जशोदा मावमी ॥ ए देशी ॥

॥ जात्रा नवाणु करीये विमलगिरि ॥ जात्रा नवाणु करीये
॥ ए आकर्णी ॥ पूरव नवाणुवार शेत्रुजगिरि ॥ रिखनजिणंद
समोसरीये ॥ वि० ॥ १ ॥ कोमि सहस नव पातक जुटे ॥ शेत्रु-
ज साहामो मग जरीये ॥ वि० ॥ २ ॥ सात ठठ दोय अठम त-
पस्या, करी चढीये गिरिवरीये ॥ वि० ॥ ३ ॥ पुमरीक पद जपीये
हरखे, अव्य वसाय गुन वरीये ॥ वि० ॥ ४ ॥ पापी अनव्य न न-
जरे देखे, हिसक पण उधरीये ॥ वि० ॥ ५ ॥ जुइ सथारो ने नारी
तणो सग, दूरधकी परिहरीये ॥ वि० ॥ ६ ॥ सचित्त परिहारीने
एकल आहारी, गुरु सावे पद चरीये ॥ वि० ॥ ७ ॥ पम्किमणा
दोय विधिजुं करीये, पाप पमल विखरीये ॥ वि० ॥ ८ ॥ कलिकाले
ए तीरथ मोहोदु, प्रवहण जिम नव दरीए ॥ वि० ॥ ९ ॥ उत्तम
ए गिरिवर सेवता, पद्म कहे नव तरीये ॥ विमल० ॥ १० ॥

॥ अथ सप्तम सिद्धाचल स्तवनं ॥

॥ चालो चालोने राज, श्रीसिद्धाचलगिरिये ॥ ए आंकर्णी ॥
श्री विमलाचलतीरथ फरसी ॥ आतम पावन करीये ॥ चालो०
॥ १ ॥ इण गिरिकुपर मुनिवर कोमी, आतम तत्व निपायो ॥
पूर्णनद सहज अनुनवरस, महानद पद पायो ॥ चालो० ॥ २ ॥
पुमरिक पमुहा मुनिवर कोमि, सकल विजावे गमायो ॥ जेदा जेद
तत्व परिणतिथी, ध्यान अजेद उपायो ॥ चालो० ॥ ३ ॥ जिनवर
गणधर मुनिवर कोमी, ए तीरथ रग राता ॥ शुद्ध शक्ति व्यक्ते
गुण सिद्धि, त्रिजुवन जनना त्राता ॥ चालो० ॥ ४ ॥ ए गिरि
फरदये नव्य परीक्षा, डुर्गतिनो होय वेद ॥ सम्यक दरिसण नि-
र्मल कारण, निज आनंद अजेद ॥ चालो० ॥ ५ ॥ सवत अढार

चुम्भोत्तरा वरसे, शुद्धि मागाशिर तेरझीये ॥ श्री सूरतथी नक्ति
हरखथी, संघ सहित उल्लसीये ॥ चालो ॥ ६ ॥ कचरा कीका
जिनवर नक्ति, रूपचञ्जजीएछ ॥ श्रीश्रीसंधने प्रनु नेटाव्या,
जगपति प्रथम जिणंद ॥ चालो ॥ ७ ॥ ज्ञानानंदी त्रिनुवनवदित,
परमेश्वर गुणजीना ॥ देवचद पद पामे अद्भुत, परम मंगल लय
लीना ॥ चालो ॥ ८ ॥ इति ॥ ७१ ॥

॥ अथ अष्टम सिद्धाचल स्तवनं ॥

॥ विमलाचल नितु वंदीये, कीजे एहनी सेवा ॥ मानु हाथ
ए धर्मनो, शिवतरु फल लेवा ॥ वि० ॥ १ ॥ उज्जैन जिनगृह
ममली, तिहा दीपे उत्तंगा ॥ मानु हिमगिरि विश्रमे, आइ अ-
वरगंगा ॥ वि० ॥ २ ॥ कोइ अनेरुं जग नहीं, ए तीरथ तोले ॥
एम श्रीमुख हरिआगले, श्री सीमंधर बोले ॥ वि० ॥ ३ ॥ जे
सधलां तीरथ करधा, जात्रा फल लहीये ॥ तेहथी ए गिरि नेटतां,
शतगणु फल लहीये ॥ वि० ॥ ४ ॥ जनम सफल होय तेहनो, जे
ए गिरि वंदे ॥ सुजस विजय सपद लहे, ते नर चिर नदे ॥ वि०
॥ ५ ॥ इति ॥ ७३ ॥

॥ अथ पंचतीर्थ थोयो ॥

॥ श्लोक ॥ ॥ श्रीशत्रुंजयमुख्यतीर्थतिलक श्रीना-
जिराजागज, वदे रैवतशैल मौलिमुकुटं श्रीनेमिनाथं यथा ॥ तारगे
अजितं जिन नृगुपुरे श्रीसुव्रत स्तजने, श्रीपार्श्व प्रणमामि सत्य-
नगरे श्रीवर्द्धमान त्रिधा ॥ १ ॥ वदेऽनुत्तरकल्पतटप भुवने त्रैवेय-
कव्यंतरा, ज्यौतिष्यामरमंदराश्वसती स्तीर्थकरानादरान् ॥ ज-
वूपुष्करधातकीपु रुचके नदीश्वरे कुंभले, ये चान्येऽपि जिना नमामि
सतत तान्कृत्रिमाऽकृत्रिमान् ॥ २ ॥ श्रीमद्वीरजिनस्यपद्मदत्तो
निर्गम्यते गौतम, गगावर्तनमेत्य या प्रविजिदे मिथ्यात्ववैतादयक

(३५२)

॥ अथ षष्ठ श्रीसिद्धाचल स्तवन ॥

॥ जशोदा मावमी ॥ ए देशी ॥

॥ जात्रा नवाणु करीये विमलगिरि ॥ जात्रा नवाणु करीये
॥ ए आकणी ॥ पूरव नवाणुवार शेत्रुजगिरि ॥ रिखनजिणद
समोसरीये ॥ वि० ॥ १ ॥ कोमि सहस्र नव पातक जुटे ॥ शेत्रु-
ज साहामो मग जरीये ॥ वि० ॥ २ ॥ सात ठठ दोय अठम त-
पस्या, करी चढीये गिरिवरीये ॥ वि० ॥ ३ ॥ पुमरीक पद जपीये
हरखे, अर्ध्य वसाय गुन धरीये ॥ वि० ॥ ४ ॥ पापी अनव्य न न-
जरे देखे, हिसक पण उद्धरीये ॥ वि० ॥ ५ ॥ जुइ सथारो ने नारी
तणो सग, दूरथकी परिहररीये ॥ वि० ॥ ६ ॥ सचित्त परिहारीने
एकल आहारी, गुरु साथे पद चरीये ॥ वि० ॥ ७ ॥ पमिकमणा
दोय विधिगु करीये, पाप पमल विखरीये ॥ वि० ॥ ८ ॥ कलिकाले
ए तीरथ मोहोदु, प्रवहण जिम नव दरीए ॥ वि० ॥ ९ ॥ उत्तम
ए गिरिवर सेवता, पद्म कहे नव तरीये ॥ विमल० ॥ १० ॥

॥ अथ सप्तम सिद्धाचल स्तवनं ॥

॥ चालो चालोने राज, श्रीसिद्धाचलगिरिये ॥ ए आंकणी ॥
श्री विमलाचलतीरथ फरसी ॥ आतम पावन करीये ॥ चालो०
॥ १ ॥ इण गिरिकपर मुनिवर कोमी, आतम तत्व निपायो ॥
पूर्णानंद सहज अनुजवरस, महानंद पद पायो ॥ चालो० ॥ २ ॥
पुमरिक पमुहा मुनिवर कोमि, सकल विजावे गमायो ॥ जेदा जेद
तत्व परिणतिथी, ध्यान अनेद उपायो ॥ चालो० ॥ ३ ॥ जिनवर
गणधर मुनिवर कोमी, ए तीरथ रग राता ॥ शुद्ध शक्ति व्यक्ते
गुण सिद्धि, त्रिजुवन जनना त्राता ॥ चालो० ॥ ४ ॥ ए गिरि
फरश्ये नव्य परीक्षा, उर्गतिनो होय ठेद ॥ सम्यक दरिसण नि-
र्मल कारण, निज आनंद अनेद ॥ चालो० ॥ ५ ॥ सवत अढार

चुम्भोत्तरा वरसे, शुदि मागाशिर तेरझीये ॥ श्री सूरतथी नक्ति
हरखथी, संघ सहित उल्लसीये ॥ चालो ० ॥ ६ ॥ कचरा कीका
जिनवर नक्ति, रूपचंझजीएछ ॥ श्रीश्रीसंघने प्रजु नेटाव्या,
जगपति प्रथम जिणंद ॥ चालो ० ॥ ७ ॥ झानानदी त्रिजुवनवदित,
परमेश्वर गुणजीना ॥ देवचंद पद पामे अद्भुत, परम मंगल लय
जीना ॥ चालो ० ॥ ८ ॥ इति ॥ ८१ ॥

॥ अथ अष्टम सिद्धाचल स्तवनं ॥

॥ विमलाचल नितु वंदीये, कीजे एहनी सेवा ॥ मानु हाथ
ए धर्मनो, शिवतरु फल लेवा ॥ वि० ॥ १ ॥ उल्लास जिनगृह
मंमली, तिहां दीपे उत्तगा ॥ मानु हिमगिरि विभ्रमे, आइ अ-
वरंगंगा ॥ वि० ॥ २ ॥ कोइ अनेरुं जग नहीं, ए तीरथ तोले ॥
एम श्रीमुख हरिआगले, श्री सीमंधर बोले ॥ वि० ॥ ३ ॥ जे
सयलां तीरथ करधा, जात्रा फल लहीये ॥ तेहथी ए गिरि नेटतां,
शतगणु फल लहीये ॥ वि० ॥ ४ ॥ जनम सफल होय तेहनो, जे
ए गिरि वंदे ॥ सुजस विजय सपद लहे, ते नर चिर नंदे ॥ वि०
॥ ५ ॥ इति ॥ ८२ ॥

॥ अथ पंचतीर्थ थोयो ॥

॥ श्लोक ॥ ॥ श्रीशत्रुंजयमुख्यतीर्थतिलकं श्रीना-
जिराजांगज, वदे रैवतशैल मौलिमुकुटं श्रीनेमिनाथं यथा ॥ तारगे
अजितं जिन नृगुपुरे श्रीसुव्रत स्तजने, श्रीपार्श्व प्रणमामि सत्य-
नगरे श्रीवर्द्धमान त्रिधा ॥ १ ॥ वदेऽनुत्तरकल्पतल्प भुवने त्रैवेय-
कव्यंतरा, ज्यौतिष्यामरमंदराध्विसतीं स्तीर्थकरानादरान् ॥ ज-
बूपुंकरधातकीपु रुचके नदीश्वरे कुंमले, ये चान्येऽपि जिना नमामि
स्रतत तानूकृत्रिमाऽकृत्रिमान् ॥ २ ॥ श्रीमद्वीरजिनस्यपद्महृदतो
निर्गम्यते गौतमं, गगावर्तनमेत्य या प्रविजिदे मिथ्यात्ववैताढ्यक

(३५४)

॥ उत्पत्ति स्थितिसंहतित्रिपथगा ज्ञानांबुदा वृद्धिगा, सीमे कर्ममलं
हरत्वविकलं श्रीद्वादशांगी नदी ॥ ३ ॥ शक्रश्चंद्रविग्रहाश्वधरण
ब्रह्मेन्द्रशात्यं विका, दिक्पाला. सकपदिगोमुखगणिश्वकेश्वरी नारती
॥ येऽन्ये ज्ञानतप. क्रियाव्रति विधिश्चैतीर्ययात्रादिपु, श्रीसधस्य तुरा
चतुर्विध सुरास्ते संतु नञ्करा ॥ ४ ॥ इति श्री पचतीर्थ स्तुति. ॥ ७४ ॥

॥ अथ शखेश्वरपार्श्वजिन स्तुति ॥

॥ शखेश्वर पासजी पूजिये, नरनवनो लाहो लीजीये ॥
मन वठित पूरण सुरतरु, जयवामा सुत अलवेसरु ॥ १ ॥ दोय
राता जिनवर अति नला, दोय योला जिनवर गुणानिला ॥ दोय
लीला दोय सामल कहा, शोले जिन कचन वर्ण लहा ॥ २ ॥
आगम ते जिनवरे जाखीयो, गणधर ते हइमे राखीयो ॥ तेहनो
रस जेणे चाखीयो, ते हुन शिव सुख साखीयो ॥ ३ ॥ धरणीधर
राय पद्मावती, प्रभु पार्श्वतणा गुण गावती ॥ सह सधना संकट
चूरती, नयविमलनावठित पूरती ॥ ४ ॥ इति ॥ ७५ ॥

॥ अथ सवायो प्रारज ॥

॥ तत्र प्रथम श्री विनयअध्ययननी सवाय ॥

॥ श्रीनेमीसर जिनतणुजी ॥ ए देशी ॥

पवयण देवी चित्त धरीजी, विनय वखाणीश सार ॥
जवुने पूरे कह्यो जी, श्री सोहम गणधार ॥ १ ॥ नविक जन
विनय वहा सुखकार ॥ ए आकणी ॥ पहिले अध्ययने कह्यो जी,
उत्तराध्ययन मजार ॥ सधला गुणमां मूलगोजी, जे जैनशासन
सार ॥ २ ॥ नवि० ॥ नाण विनयथी पामीयेजी, नाणे दरिसण
गुह ॥ चारित्र दरिसणथी हुए जी, चारित्रथी पुण सिद्ध ॥ ३ ॥
नवि० ॥ गुरुनी आण सदा वरेजी, जाणे गुरुनो जाव ॥ विनय-
वत गुण रागीनजी, ते मुनि सरल स्वजाव ॥ ४ ॥ जाव० ॥ क-

एनुं कुंमुं परिहरीजी, विष्टागु मन राग ॥ गुरुझोही ते जाणवाजी,
 सूर उपमा लाग ॥ ५ ॥ नवि० ॥ कोह्या काननी कूतरीजी,
 ताम न पामीरे जेम ॥ शील हीण अकह्यागराजी, आदर न लहे
 तेम ॥ ६ ॥ नवि० ॥ चझतणीपेरे उजलीजी, कीरति तेह लहंत ॥
 विषय कपाय जीती करीजी, जे नर शील वहंत ॥ ७ ॥ नवि० ॥
 विजय देव गुरुपाटवीजी, श्री विजयसिंह सुरीद ॥ शिष्य उदय
 वाचक जणोजी, विनय सयलसुखकंद ॥ ८ ॥ नवि० ॥ इति ॥ ८६ ॥

॥ अथ द्वितीय शिखामण सद्याय ॥

॥ जीव वारुं तुं मोरा वालमां, परनारीथी प्रीति म जोम ॥
 परनारीनी संगत नही जली, तारा कुलमां लागशे खोड ॥ जीव०
 ॥ १ ॥ जीव आ संसार ठे कारमो, दीसे ठे आल पपाल ॥ जीव
 एहवुं जाणी चेतजो, आगल माढीडे नाखी ठे जाल ॥ जीव०
 ॥ २ ॥ जीव मात पिता ज्ञाइ बेनमी, सहु कुटुंब तणो परिवार ॥
 जीव वेती वारे सहु सगुं, पठे लांवा कीधा जूहार ॥ जीव०
 ॥ ३ ॥ देहेली लगे सगो आंगणो, शेरीअ लगे सर्गीमाय ॥ जीव
 सीम लगे साजन जलो, पठे हस एकीजो जाय ॥ जीव० ॥ ४ ॥
 जीव जातां थकां नवि जाणीयुं, नवि जाण्यो वार कुवार ॥ जीव
 गाडु नरीयु ईंधणे, वली खोखरी हांमली सार ॥ जीव० ॥ ५ ॥
 जीव आवम पाखि न नुजखी, जीव बहुलां कीधां पाप ॥ जीव
 सुमति विजय मुनि एम जणे, जीव आवागमण निवार ॥
 जीव० ॥ ६ ॥ इति ॥ ८७ ॥

॥ अथ अनाथी मुनिनी सद्याय ॥

श्रेणिक रयवामी चढ्यो, पेखीयो मुनि एकंत ॥ वररूप
 कंति मोहीज, राय पूठे ए कहो ने विरतंत ॥ १ ॥ श्रेणिकराय हुंरे
 अनाथी निर्धंध ॥ तिण मे लीघोरे साधुजीनो पंथ ॥ श्रेणिक०

(३५६)

॥ ए आकणी ॥ इण्णे कोसवी नयरी वसे, मुज्ज पिता परिधलधन
 ॥ परिवार पूरे परिवरयो, हुं हुं तेहनोरे पुत्र रतन श्रे० ॥ १ ॥
 एक दिवस मुज्ज वेदना, उपनी में न खमाय ॥ मात पिता ऊरी मरे,
 पण समाधि किये नवि थाय ॥ श्रे० ॥ ३ ॥ गोरमी गुणमणि ठरडी,
 चोरमी अवला नार ॥ कोरडी पीमा मे सही, कोणे न कीधी मोर-
 मी सार ॥ श्रे० ॥ ४ ॥ बहु राज्य वैद्य बोलाविया, कीधजा कोमि
 उपाय ॥ वावनाचदन चरचिया, तोहि पणरे समाधि न थाय ॥
 श्रे० ॥ ५ ॥ जगमाहि को केहनो नहीं, ते नणी हुरे अनाथ ॥ वीत-
 रागना धरम सारिखो, नहि कोइ बीजेरे मुक्तिनो साथ ॥ श्रे० ॥
 ॥ ६ ॥ वेदना जो मुज्ज उपशमे, तो लेठं सजम चार ॥ इम चितवतां
 वेदन गइ, व्रत लीधु में हर्ष अपार ॥ श्रे० ॥ ७ ॥ कर जोमी राय
 गुण स्तवे, धन धन ए अणगार ॥ श्रेणिक समकित पामीयो, वादी
 पोहोतोरे नगर मजार ॥ श्रे० ॥ ८ ॥ मुनि अनाथी गुण गावता,
 तूटे कर्मनी कोम ॥ गणि समय सुदर तेहना, पाय वदेरे बे कर जोम
 ॥ श्रे० ॥ ९ ॥ इति अनाथी सद्याय ॥ ९९ ॥

॥ अथ श्रीनेम राजकुलनी सद्याय ॥

॥ नदी जमुनाके तीर, ऊडे दोय पखीया ॥ ए देशी ॥ पि-
 ठजी पिठजीरे नाम, जपु दिन रातियां ॥ पिठजी चाढ्या परदेश,
 तपे मोरी ठातीया ॥ पग पग जोती वाट, बालेसर कव मिले ॥
 नीर विठोह्या मीन के, ते ज्यु टलवले ॥ १ ॥ सुंदर मंदिर सेज ॥
 साहिव विण नवि गमे ॥ जिहारे बालेसर नेम, तिहा मारुं मन नमे ॥
 जो होवे सज्जन दूर, तोहि पासे वसे ॥ किहां सायर किहा चद, देखी
 मन उल्लसे ॥ २ ॥ नि. स्नेहीशु प्रीत, म करजो को सही ॥ पतं-
 ग जलावे देह, दीपक मनमे नहीं ॥ बाला माणसनो विजोग,
 महोजो केहने ॥ सालेरे साल समान, हइआमा तेहने ॥ ३ ॥
 विरह व्यथानी पीठ, जोवन वय अति दहे ॥ जेनो पियु परदेश

ते, माणस दुःख सहे ॥ झुरी झुरी पजर कीध, काया कमलज
जिंसी ॥ हजीए न आव्या नेम, मली नयणो हसी ॥४॥ जेने
जेहशुं रग, टाळ्यो ते नवि टले ॥ चकवा रयणी विजोग, ते तो
दिवसे मले ॥ आवा केरो स्वाद, लिबू ते नवि करे ॥ जे नाह्या
गंगा नीर, ते ठिल्लर किम तरे ॥ ५ ॥ जे रम्या मालती फूल, ध-
तूरे केम रमे ॥ जेहने घीयशुं प्रेम, ते तेले किम जमे ॥ जेहने
चतुरशु नेह, ते अवरनेशुं करे ॥ नव जोवन तजी नेम, वैरागी
थै फरे ॥ ६ ॥ राजुल रूप निधान, पोहोती सहसावने ॥ जइ वां-
द्या प्रजु नेम, संजम लेइ एक मने ॥ पाम्या केवल ज्ञान, पोहोती
मननी रली ॥ रूपविजय प्रभु नेम, जेठे आशा फजी ॥७॥ इति ॥

॥ अथ आचखानी सद्याय ॥

॥ आचखु तूटाने सांधो को नहींरे, तिण कारण मकरो जीव
प्रमादरे ॥ जरा आव्याने सरणुं को नहींरे, हिंसा ठोडीने दया पा-
लरे ॥ आठ० ॥ १ ॥ कुटुब कवाला नारी कारणोरे, मूरख संव्यां
बहुलां पापरे ॥ चोरतणी पेरे ठमी झूरशोरे, सहिश इहलोक पर-
लोक संतापरे ॥ आठ० ॥ २ ॥ ठंवां चणाव्यां मदिर मालियांरे,
देवे धरतीमे ठमी नीवरे ॥ एक दिन अण जाण्युं ठगी चालबुरे,
सुख दुःख सहेशे आपणो जीवरे ॥ आठ० ३ ॥ चक्रवर्ति हरिबल
राणो केशवोरे, जो जो वली इंद्र सुरानो नाथरे ॥ ठगी ठगीने
ठवेही आथम्यारे, जो जो कोइ अचरिज वाली वातरे ॥ आठ०
॥ ४ ॥ अथिर संसार तजी मुनि नीसरथारे, करता मुनि नवला
बिहाररे ॥ नारंगपखीनी दीधी उपमारे, न धरे ममता नेह ल-
गाररे ॥ आठ० ॥ ५ ॥ चारित्र पाले रूमी रीतशुरे, देवे मुनि अपनो
उपदेशरे ॥ तिको मुनिवर सीधासि मोक्षनेरे, जश लेइ इहलोक
परलोकरे ॥ आठ० ॥ ६ ॥ शब्द रूप देखी समता धरोरे, मकरो
मुनि जण्यानं अजिमानरे ॥ रूपिचोथमल सूत्र देखीनेरे, जोड

कीधी जालोर मकाररे ॥ आ० ॥ ७ ॥ इति ॥ ७ ॥

॥ अथ तिजयपहुत्त प्रारजोय ॥

॥ तिजयपहुत्त पयासव, अठ महापामिहेर जुत्ताण ॥ सम-
याक्खित्ति विथाण, सरेमि चक्क जिणदाण ॥ १ ॥ पणवीसाय थ-
सीथा, पन्नरस पन्नास जिणवर समुहो ॥ नासेठ सयल डुरियं,
नविआण नत्ति जुत्ताण ॥ २ ॥ बीसा पणयाला विय, तीसा पन्न-
त्तरी जिणवरिदा ॥ गह भूअ रक्क साइणि, घोरुवसग्ग पणासतु
॥ ३ ॥ सित्तिरि पणतीसाविय, सठी पचेव जिणगणो एसो ॥
वाहि जज जलण हरि करि, चोरारि महान्नय हरठ ॥ ४ ॥ पण-
पन्ना य दसेव य, पन्नठी तहय चेव चाजीसा ॥ रक्कतु मे सरीर,
देवासुर पणमिथा सिद्धा ॥ ५ ॥ उँ हरहुह. सरसुस, हरहुह
तहचेव सरसुस आलिहिय नाम गप्पं, चक्क किर सवत्तं नद ॥ ६ ॥
उँरोहिणियपन्नती, वज्जसिखला तहय वज्जअकुसिआ ॥ चक्केसरि
नरदत्ता, कालि महाकालि तह गोरी ॥ ७ ॥ गधारी महजाला,
माणवि वडरुट्ठ तहय अट्ठुता ॥ माणसि महमाणसिआ, विद्या-
देवीत्त रक्कतु ॥ ८ ॥ पचदस कम्म नूमिसु, उप्पन्न सत्तरि जिणा-
णसय ॥ विविह रयणाइवन्नो, वसोहिअ हरठ डुरिआइ ॥ ९ ॥
चउत्तीस अइसय जुआ, अठ महापाडिहेर कयसोहा ॥ तिच्चयरा
गयमोहा, जाएअवा पयत्तेण ॥ १० ॥ उँ वरकणय संख विहुम,
मरगय घण सन्निहं विगयमोहं ॥ सत्तरिसय जिणाण, सवामर पूइ
अ वंदे॥स्वाहा ॥ ११ ॥ उँ नवणवइ वाणवतर, जोइसवासी विमा-
णवासीअ ॥ जे केवि डठ देवा, ते सबे उवसमतु ममा॥स्वाहा॥ १२ ॥
चदण कप्पूरेण, फलए लिहिकण खालिअ पीअ ॥ एगतराइ
गहभूअ, साइणि मुग्ग पणासेइ ॥ १३ ॥ इअ सत्तरिसय जत, सम्म
मंत डवारि पडिलिहिय ॥ डुरिआरि विजयवत, निप्रत निच्चमच्चेह
॥ १४ ॥ इति ॥ १५ ॥

॥ अथ नमिऊणनामक स्मरणं लिख्यते ॥

॥ नमिऊण पणाय सुरगण, चूनामणि किरण रंजित्य मु-
 णिणो ॥ चलणजुअल महाजय, पणासण संववं बुद्धं ॥ १ ॥
 सडिय कर चरण नह मुह, निवुमु नासा विवन्न लायन्ना ॥ कुठ
 महा रोगानल, फुलिंग निदट् सवंगा ॥ २ ॥ ते तुह चलणा राहण,
 सल्लिअंजलि मेय वुद्धियन्नाया ॥ (उच्चाहा) वण दवदद्धा गिरिपा,
 यव व पत्ता पुणोलत्ति ॥ ३ ॥ उवाय खुप्पिय जजनिहि, उप्पम
 कल्लोल नीसणारावे ॥ सनत जय विसतुल, निव्यामय मुक्कवा-
 वारे ॥ ४ ॥ अविदल्लिअ जाणवत्ता, खणोण पावंति इत्थिअं कूलं
 ॥ पासजिण चन्नण जुअल, निच्चचिअ जे नमंति नरा ॥ ५ ॥
 खर पवणुद्धुअ वणदव, जालावलि मिलिय सयल डम गहणे ॥
 मल्लत मुह मय बहु, नीसणरव नीसणामि वणे ॥ ६ ॥ जगगुरु-
 णो कमजुअजं, निव्वाविअ सयल तिहुअणानोअं ॥ जे सनरति
 मणुआ, न कुणइ जलणो जय तेसिं ॥ ७ ॥ विलसंत जोग नीसण,
 फुरिअरुण नयण तरल जीहाल ॥ उग्गजुअंग नवजल, य सज्जहं
 नीसणायार ॥ ८ ॥ मन्नाति कीरु सरिस, दूर परिबुद्ध विसम विस-
 वेगा ॥ तुह नामस्कर फुल्लसि, दमत गुरुआ नरा लोए ॥ ९ ॥
 अडवीसु निल्ल तक्कर, पुलिद सडूल सदनीमासु ॥ नयविहुर
 वुन्नकायर, उल्लुरिअ पहिअ सज्जासु ॥ १० ॥ अविलुत्तविहव-
 सारा, तुहनाह पणाम मत्तवावारा ॥ ववगय विग्घासिग्घ, पत्ता
 हिय इत्थिय ठाण ॥ ११ ॥ पक्कलि आनलनयणं, दूरविधारिय-
 मुह महाकाय ॥ नह कुलि सघायविअलिअ, गइदकुंजजलानोअं
 ॥ १२ ॥ पणय ससंजम पत्थिय, नहमणिमाणिक पमिअ पडिमस्स
 ॥ तुह वयणपहरणधरा, सीहं कुअपि न गणति ॥ १३ ॥ ससिध
 वल दंतमुसल, दीहकरुल्लाल वटि उच्चाहं ॥ महुपिंग नयण जु-
 अजं, ससज्जिअ नयण ॥ १४ ॥ जीमं महागइंद, अच्चा-

सन्नपि ते नवि गणंति ॥ जे तुम्ह चलण जुअल, मुणिवइ तुग
 समल्लीणा ॥१५॥ समरम्मि तिक्क खग्गा, जिग्घाय पविद्ध उज्जुय
 कवधे ॥ कुतविणिज्जिन्न करि कलह, मुक्कसिक्कार पठरमि ॥१६॥
 निज्झिय दप्पुद्धर रिउ, नरिद निवहा जम्मा जस ववल ॥ पावंति
 पाव पसमिण, पासजिण तुह प्पन्नावेण ॥ १७ ॥ रोग जल
 जलण विसहर, चोरारि मइद गय रण जयाइ ॥ पासजिण नाम
 सकी, जणेण पसमति सवाइ ॥१८॥ एव मद्दा जयहर, पासजि-
 णिदस्स संधवमुआर ॥ जविय जणाणदयर, कल्लाण परपर नि-
 हाणं ॥१९॥ रायजय जक्क रक्कस, कुसुमिण डस्सवण रिक्क
 पीमासु ॥ सज्जासु दोसु पये, उवसग्गे तहय रयणीसु ॥ २० ॥
 जो पढइ जो अ निसुणइ, ताणं कइणो य माणातुगस्स ॥ पासो
 पाव पसमेउ, सयल भुवणविअ चलणो ॥२१॥ उवसग्गते क
 मठा, सुरम्मि जाणाउं जो न सचलिउं ॥ सुर नर किन्नर जुवईहि,
 सधुउं जयउ पासजिणो ॥ २२ ॥ एअस्स मअ्यारे, अठारस
 अक्करोहि जो मतो ॥ जो जाणाइ सो जायइ, परम पयच्च कुम
 पास ॥२३॥ पासह समरण जो कुणइ, सतुठे हिययेण ॥ अउ-
 त्तर सय वाहि जय, नासइ तस्स दूरेण ॥२४॥ इति श्रीमहान-
 यहरनामक स्मरण सपूर्णम् ॥९१॥

॥ अथ जक्कामर स्मरण प्रारंभ ॥

॥ जक्कामरप्रणतमौलिमणिप्रनाणा, मुद्योतक दलितपापत-
 मोवितान ॥ सम्यक् प्रणम्य जिनपादयुग युगादा, बालवन नवजले
 पतता जनानाम् ॥ १ ॥ य सस्तुत सकलबाहुमयतत्त्वबोधा,
 डूतवुद्धिपटुनि सुरलोकनाथे ॥ स्तोत्रैर्द्विगचित्तयचित्तहरैरुदा-
 रैः स्तोष्येकिजाहमपि त प्रथम जिनेधम् ॥२॥ बुद्ध्या विनापि
 विबुधार्चितपादपीठ, स्तोतु समुद्यतमतिर्विगतत्रपोऽह ॥ बालं
 विहाय जलसंस्थितमिहविव, मन्यः क इच्छति जनः सहसा य-

हीतु ॥ ३ ॥ वक्तुं गुणान् गुणसमुद्र शशांककांतान्, कस्तेक्ष्म-
 सुरगुरुप्रतिमोपि बुद्ध्या ॥ कटपांतकालपवनोद्धतनक्रचक्र, कोवा
 तरीतुमलमवुनिधि जुजाभ्यां ॥ ४ ॥ सोऽहं तथापि तव नक्तिव-
 शान्मुनीश, कर्तुं स्तव विगतशक्तिरपि प्रवृत्तः ॥ प्रीत्यात्मवीर्यमवि-
 चार्यमृगोमृगेऽ, नाभ्येति किनिजशिशोः परिपालनार्थ ॥ ५ ॥
 अल्पश्रुतं श्रुतवता परिहासधाम, त्वन्नक्तिरेव मुखरीकुरु ते बलान्मां
 यत्कोकिलः किल मधौ मधुर विरोति, तच्चारुचूतकलिकानिर्गै-
 कहेतुः ॥ ६ ॥ त्वत्सस्तवेन नवसंततिसन्निवद, पाप क्षणारक्ष-
 यमुपैति शरीरनाजा ॥ आक्रांतलोकमलिनीत्रमशेषमाशु, सूर्या-
 गुचिन्नमिव शार्वरमधकारम् ॥ ७ ॥ मत्वेति नाथ तं संस्तवनं
 मयेद, मारभ्यते तनुयियापि तव प्रजावत् चेतोहरिष्यति सतां न
 जिनीदलेषु, मुक्ताफलद्युतिमुपैति ननूदविडः ॥ ८ ॥ आस्तां तव
 स्तवनमस्त समस्तदोषं, त्वत्संकथापि जगता दुरितानिहति ॥
 दूरे सहस्रकिरण कुरुते प्रज्ञैव, पद्माकरेषु जलजानि विकाशजां-
 जि ॥ ९ ॥ नात्यन्त नुवनभूषणभूत नाथ, भूतैर्गुणैर्नुवि नवतम
 निष्ठवंतः तुल्यान्नवति नवतोननु तेन किवा, भूत्याश्रितं यद्ग्रह
 नात्मसमं करोति ॥ १० ॥ दृष्ट्वा न्वंतमनिमेषविलोकनीय, ना-
 न्यत्र तोषमुपयाति जनस्य चक्षुः ॥ पीत्वा पयःशशिकरद्युति-
 ग्धसिधोः द्वार जल जलनिधेरशितुं कश्चेत् ॥ ११ ॥ यः शात-
 रागरुचिजिः परमाणुजिस्त्व, निर्मापितस्त्रिजुवनैकललामभूत ॥
 तावतएव खलु तेप्यणवः पृथिव्यां, यत्ते समानमपर नहि रूपम-
 स्ति ॥ १२ ॥ वक्त्रं क ते सुरनरोरगनेत्रहारि, निःशेष निर्जितज-
 गच्चित्तयोपमानम् ॥ विव कलक मलिन क निशाकरस्य, यद्वासरे
 नवति पांडु पलाशकल्पम् ॥ १३ ॥ सपूर्णममलशशांककला क-
 लाप, शुभ्रागुणास्त्रिभुवन तव लघयति ॥ ये संश्रितास्त्रिजगदीश्वर
 नाथमेक, कस्तान्निवारयति सचरतोयथेष्टम् ॥ १४ ॥ चित्र किमत्र

यदि ते त्रिदशागनाग्नि, नीत मनागपि मनोन विकारमार्गम् ॥
 कल्पात् कालमरुता चक्षिताचलेन, कि मदराद्धिशिखर चलित
 कदाचित् ॥ १५ ॥ निर्धूमवर्त्तिरपवर्जिततैलपूर रुत्स्र जगत्त्र-
 यमिद प्रकटीकरोपि ॥ गन्धो न जातु मरुता चक्षताचलाना, दी-
 पोऽपरस्त्वमसिनाथ जगत्प्रकाश. ॥ १६ ॥ नास्त कदाचिदप
 यासि न राहुगन्ध स्पटीकरोपि सहसा युगपज्जगति ॥ नान्नोव-
 रोदरनिरुद्धमहाप्रजाव. सूर्यातिशायिमहिमासि मुनींश्चोके ॥ १७ ॥
 नित्योदय दलितमोहमहाप्रकार, गन्धं न राहुवदनस्य न वारिदा
 ना ॥ विभ्राजते तव मुखोऽज्जमनलप्राति, त्रियोत्पज्जगदपूर्व
 शशाकपित्रम् ॥ १८ ॥ किशर्वरीषु जज्ञिनाह्नि विवस्वता वा, यु-
 ध्मन्मुखेऽदलितेपुतमस्सु नाथ ॥ निष्पन्नशालिवनशालिनि जीव-
 लोके, कार्यं क्रियज्जगत्तथैर्जलनारनत्रै १९ ॥ ज्ञान यथा त्वयि विजाति
 कृतावकाश, नैव तथा हरिहरादिषु नायकेषु ॥ तेज. स्फुरन्मणिषु
 याति यथा महत्त्व, नैवतु काचशकले किरणाकुलेषु ॥ २० ॥ मन्ये
 वर हरिहरादय एव दृष्टा, दृष्टेषुष्वेपु हृदय त्वयि तोपमेति ॥ कि
 वीक्षितेन नवता भुवि येन नान्य कश्चिन्मनोहरति नाथ नवा
 तरेपि ॥ स्त्रीणा शनानि शतशोजनयति पुत्रान्, नान्या सुत त्वद-
 पम जननी प्रसूता ॥ सर्वादिशो दधति ज्ञानि सहस्र रश्मि, प्रा-
 च्येव दिग्जनयति स्फुरदशुजालम् ॥ २१ ॥ त्वामामनन्ति मुनय
 परम पुमांस, मादित्यवर्णममल तमस परस्तात् ॥ त्वामेव सस्यगु
 पलभ्य जयति मृत्यु, नान्य शिव शिवपदस्य मुनींश्च पथा ॥ २२ ॥
 त्वामव्यय विजुमचित्यमसख्यमाद्य, ब्रह्माणामीश्वरमनतमन
 गकेतुम् ॥ योगीश्वर विदितयोगमनेकमेक, ज्ञानस्वरूपममल प्रवदति
 सत ॥ २३ ॥ बुद्धस्त्वमेव विबुधार्चितबुद्धिबोधान्, त्वं शकरोसि भुवन
 त्रयशंकरत्वात् ॥ वातासि वीर शिवमार्ग विधेर्विधानात्, व्यक्त त्वमे
 - जगवन पुरुषोत्तमोऽसि ॥ २४ ॥ तुभ्य नमस्त्रिजुवनात्तिहरायनाथ,

तुभ्य नमः क्लितितलामलभूपणाय ॥ तुभ्यं नमस्त्रिजगतः परमे-
 श्वराय, तुभ्य नमोजिन ज्वोदधिशोपणाय ॥ १६ ॥ कोविस्मयोऽत्र
 यदि नाम गुणैरशोषै, स्त्वसाश्रितो निरवकाशतया मुनीश ॥ दोषै-
 रुपात्तविविधाश्रयजातगर्वैः, स्वप्रातरेपि न कदाचिदपीक्षितोसि
 ॥ १७ ॥ उच्चैरशोकतरुसाश्रितमुन्मयूख, माज्जाति रूपममलं जव-
 तोनितातम् ॥ स्पष्टोल्लसत्किरणमस्ततमोवितान, विवं रवेरिव
 पयोधरपार्श्ववर्त्ति ॥ १८ ॥ सिंहासने मणिमयूखशिखाविचित्रे,
 विभ्राजते तव वपुः कनकावदातम् ॥ विवं वियद्विलसदंशुलता
 वितान, तुगोदयाङ्घ्रिशिरसीव सहस्ररश्मेः ॥ १९ ॥ कुदावदातच-
 लचामरचारुशोभं, विभ्राजते तव वपुः कलधौतकांतम् ॥ उद्यच्च-
 शांकशुचिनिर्जरवारिधार, मुच्चैस्तट सुरगिरेरिवशातकौभम् ॥ २० ॥
 तत्रत्रय तव विजाति शशाककात, मुच्चैःस्थितस्थगितभानुकरप्र-
 तापम् ॥ मुक्ताफलप्रकरजालविवृद्धशोभं, प्रख्यापयत्त्रिजगतः
 परमेश्वरत्वम् ॥ २१ ॥ उन्निद्धं मनवपंकजपुंजकाति, पर्युल्लसन्न-
 खमयूखशिखान्निरामौ ॥ पादौ पदानि तव यत्र जिनेऽधत्तः,
 पद्मानि तत्र विबुधाः परिकल्पयति ॥ २२ ॥ इत्थं यथा तवविचू-
 तिरभूज्जिनेऽधर्मोपदेशनविधौ न तथा परस्य ॥ यादृक्प्रज्ञा
 दिनरुतः प्रहताधकारा, तादृक्प्रतोयहगणस्य विकाशिनोपि ॥ २३ ॥
 श्रयोतन्मदाविलविलोलकपोलमूल, मत्तन्नमद् अमरनादविवृद्ध
 कोपम् ॥ ऐरावताभमिभमुद्धत मापतंतं, दृष्ट्वा भय जवतिनो
 जवदाश्रितानाम् ॥ २४ ॥ जिन्नेजकुंजगलज्ज्वलशोणितात् मुक्ता-
 फलप्रकरभूपितभूमिभागः ॥ वद्धक्रमः क्रमगत हरिणाविपोऽपि,
 नाक्रामति क्रमयुगाचलसाश्रित ते ॥ २५ ॥ कल्पांतकाल पवनोद्ध-
 तवद्विकल्पं, दावानलं ज्वलितमुज्ज्वलमुत्फुलिगम् ॥ विश्वजिघत्सु-
 मिव संमुखमापतंतं, त्वन्नामकीर्तनजलं शमयत्यशेषम् ॥ २६ ॥
 रक्तेक्षणं समदकोकिलकवनीलं, क्रोधोद्धतं फणिनमुत्फणमापतंतं

॥ आक्रामति क्रमयुगेन निरस्तशक, स्वन्नामनागदमनी हृदि यस्य
 पुत. ॥ ३४ ॥ वद्वगत्तरगगजगर्जित भीमनाद, माजौ बल बलध-
 तामपि भूपतीना ॥ उद्यद्विवाकरमयूखशिखापवित्रं, त्वत्कीर्तना-
 त्तमइवाशु निदामुपैति ॥ ३५ ॥ कुंताग्रभिन्नगजशोणित वारिवाह,
 वेगावतारतरणातुरस्योधनीमे ॥ युद्धे जय विजितदुर्जयजेयपक्षा,
 स्वत्पादपकजवनाश्रयिणो लज्जते ॥ ३६ ॥ अञ्जोनिधौ क्षुभितभी-
 षणनक्रचक्र, पाठीनपीठजयदोल्वणवाडवाग्रौ ॥ रगत्तरगशिखर-
 स्थितयानपात्रा, स्वास विहाय जवत. स्मरणाद्ब्रजति ॥ ३७ ॥
 उद्भूतनीपणजलोदरनारभुग्रा, शोभ्यादशामुपगताभ्युत्तजीवि-
 ताशा ॥ त्वत्पादपकजरजोमृतदिग्दहेहा, मर्त्या जवति मकरध्व-
 जतुल्यरूपा. ॥ ३८ ॥ आपादकठमुत्शृखलवोपितागा, गाढ बृह-
 न्निगडकोटिनिघृष्टजया ॥ स्वन्नाममन्त्रमनिश मनुजा स्मरंत
 सद्यः स्वयविगतबंधजया जवति ॥ ३९ ॥ मत्तद्विप्रेक्षमृगराजदवा-
 नलाहि, सग्रामवारिधिमहोदरवधनोद्य ॥ तस्याशु नाशमुपयाति
 जयजिधेव, यस्तावक स्तवमिम मतिमानधीते ॥ ४० ॥ स्तोत्रस्वज
 तवजिनंश्च गुणैर्निबद्धा, जक्तया मया रुचिरवर्णाविचित्रपुष्पा ॥
 धत्तेजनो य इह कठगतामजस्त, त मानतुगमवशा समुपैति लक्ष्मी
 ॥ ४१ ॥ इति जक्तामर स्तोत्र संपूर्ण ॥

॥ अथ श्रीकल्याणमंदिरस्तोत्र प्रारभ्यते ॥

॥ वसततिलकावृत्तम् ॥

कल्याणमंदिरमुदारमवद्यजेदि, ज्रीतान्नयप्रदमनिदितमघ्नि-
 पद्म ॥ ससारसागरनिमज्जादशोपजंतु, पोतायमानमजिनम्य जि-
 नेश्वरस्य ॥ १ ॥ यस्य स्वय सुरगुरुर्गरिमाबुरादो स्तोत्र सुविस्तृत-
 मतिर्न विभुर्विधातु ॥ तीर्थेश्वरस्यकमठस्मयधूमकेतो, स्तस्याहमेय
 किल सस्तवन करिष्ये ॥ २ ॥ युग्मम् ॥ सामान्यतोऽपि तव वर्ण-

यितुं स्वरूप, मस्मादृशाः कथमधीश जवंत्यधीशाः ॥ धृष्टोपि कौ-
 शिकशिशुर्यदि वा दिवाधो, रूपं प्ररूपयति किं किल धर्मरश्मेः
 ॥३॥ मोहक्यादनुजवन्नपि नाथ मर्त्यो, नूनं गुणान्गणयितुं न
 तव ह्यमेत ॥ कळपांतवातपयसः प्रकटोऽपि यस्मा, न्मीयेत केन
 जलधेर्ननु रत्नराशिः ॥४॥ अभ्युद्यतोस्मि तव नाथ जमाशयोऽपि,
 कर्तुस्तवं लसदसंख्यगुणाकरस्य ॥ बालोऽपि किं न निजबाहुयुग-
 वितत्य, विस्तीर्णताकथयति स्वधियांबुराशोः ॥ ५ ॥ ये योगिना-
 मपि न याति गुणास्तवेश, वक्तुं कथं जवति तेषु ममावकाशः ॥
 जाता तदेवमसमी क्लितकारितेयं, जळपतिवा निजगिरा ननु
 पक्षिणोऽपि ॥६॥ आस्तामचित्यमाहिमा जिन संस्तवस्ते, नामापि
 पाति जवतो जवतो जगंति ॥ तीव्रातपोपहतपांथजनाग्निदाघे,
 प्रीणाति पद्मसरसः सरसो निलोऽपि ॥७॥ हृद्वार्त्तिनि त्वयि विजो
 शिथिलीजवति, जंतोः कृणेन निविमा अपि कर्मबंधाः ॥ सद्यो
 जुजंगममया इव मध्यजाग, मभ्यागते वनशिखमिनि चंदनस्य
 ॥८॥ मुच्यत एव मनुजाः सहसा जिनेऽ, रौडैरुपध्वशतैस्त्वयि-
 वीक्षितेऽपि ॥ गोस्वामिनि स्फुरिततेजसि दृष्टमात्रे, चौरैरिवाशु
 पशवः प्रपलायमानैः ॥९॥ त्वं तारको जिन कथं जविनां त एव,
 त्वामुद्वहति हृदयेन यदुत्तरतः ॥ यद्वा द्यति स्तरति यज्ज्ञानमेपनून,
 मंतर्गतस्य मरुतः स किलानुजावः ॥१०॥ यस्मिन् हरप्रभृतयोऽपि
 हतप्रजावा, सोऽपि त्वयारतिपतिः कृपितः कृणेन ॥ विध्या पिता
 हुतजुजः पयसाथ येन, पीतं न किं तदपि छर्द्दरवाडवेन ॥११॥
 स्वामिन्नलपग रिमाणमपि प्रपन्ना, स्त्वां जंतवः कथमहो हृदये
 दधानाः ॥ जन्मोदधि लघु तरंत्यतिलाघवेन, चित्त्यो न हत महतां
 यदि वा प्रजावः ॥१२॥ कौघस्त्वया यदि विजो प्रथमं निरस्तो,
 ध्वस्तास्तदा वत कथं किल कर्मचौराः ॥ श्लोपत्यमुत्रयदिवा शि-
 शिरापि लोके, नीलधुमाण विपिनानि न किं हिमानी ॥ १३ ॥

त्वा योगिनो जिन सदा परमात्मरूप, मन्वेपयति हृदयाञ्जुलको-
 शदेशे ॥ पूतस्य निर्मलरुचेर्यदिवा किमन्य, दक्षस्य सज्जवि पद
 ननु कर्णिकाया ॥ १४ ॥ ध्यानाङ्गिनेश भवतो जविन. कृणेन, देहं
 विहाय परमात्मदशा व्रजति ॥ तीव्रानलाहुपलजावमपास्य लोके,
 चामीकरत्वमचिरादिव धातुनेदा. ॥ १५ ॥ श्रुत.सदैव जिन यस्य
 विजाव्यसेत्व, जव्यै. कथ तदपि नाशयसे शरीर ॥ एतत्स्वरूपमथ
 मध्यविवर्तिनो हि, यद्विग्रहं प्रशमयति महानुजावा ॥ १६ ॥
 आत्मा मनीषिजिरयति त्वदनेदयुद्ध्या, ध्यातो जनेष्ट जवतीह जव-
 त्प्रजाव. ॥ पानीयमप्यमृतमित्यनुचित्यमान, किं नाम नो विप.
 विकारमपाकरोति ॥ १७ ॥ त्वामेव वीततमस परवादिनोपि, नूनं
 विनो हरिहरादिधियाप्रपन्ना ॥ किं काचकामलिजिरीश सितोऽपि
 शखो, नो गृह्यते विविधवर्णविपर्ययेण ॥ १८ ॥ धर्मोपदेशसमये
 सविधानुजावा, दास्ता जनो जवति ते तरुरप्यशोक ॥ अभ्युन्नते
 दिनपतौ समहीरुहोपि, किं विरोधमुपयाति न जीवलोक.
 ॥ १९ ॥ चित्र विनो कथमवाङ्मुखवृंतमेव, विष्वक् पतत्यविरला
 सुर पुष्पवृष्टि ॥ त्वद्गोचरे सुमनसा यदिवामुनीश, गच्छति नून-
 मथएव हि वधनानि ॥ २० ॥ स्थाने गज्जीरहृदयोदधिसज्जवाया.,
 पीथूपता तवगिर. समुदीरयति ॥ पीत्वा यत परमसंमदसग भाजो,
 जव्या व्रजति तरसाप्यजरामरत्व ॥ २१ ॥ स्वामिन् सुदूरमवनम्य
 समुत्पततो, मन्ये वदति शुचयः सुरचामरौवा. ॥ येऽस्मै नति
 विदधते मुनिपुगवाय, ते नूनमूर्धगतय खलु शुद्धजावा ॥ २२ ॥
 श्याम गज्जीरगिरमुज्ज्वलहेमरत्न, सिंहासनस्थमिह जव्यशिखरि-
 नस्त्वा ॥ आलोकयति रत्नसेन नदतमुच्चै, चामीकराङ्गिशिरसीव
 नवावुवाहम् ॥ २३ ॥ उज्ज्वला तवशितियुतिमंडलेन, लुप्तदृष्ट-
 विरशोकतरुर्बभूव ॥ सान्निध्यतोऽपि यदिव तव वीतराग, नीरा-
 गता व्रजति कोन सचेतनोपि ॥ २४ ॥ जोजो. प्रमादमवधूय जज-

ध्वमेन, मागत्य निर्वृतिपुरि प्रतिसार्थवाहम् ॥ एतन्निवेदयति
 देव जगन्त्रयाय, मन्ये नदन्नाजिननः सुरड्डानिस्ते ॥ १५ ॥ उद्योतितेपु
 न्नवता भुवनेषु नाथ, तारान्वितो विधुरय विहृताधिकारः ॥ मुक्ता-
 कलापकलितोद्धृसितातपत्र व्याजाचिधा घृततनु ध्रुवमभ्युपेतः ॥
 ॥ १६ ॥ स्वेन प्रपूरितजगत्त्रयपिडितेन, कांतिप्रताप यशसामिव
 सचयेन ॥ माणिक्यहेमरजतप्रविनिर्मितेन, सालत्रयेण जगवन्न-
 जितोविजासि ॥ १७ ॥ दिव्यसृजोजिन नमस्त्रिदशाधिपाना, मुत्सृ-
 ज्यरत्नरचितानपि मौलिवंधान् ॥ पादौ श्रयंति भवतो यदिवा
 परत्र, त्वत्संगमे सुमनसो न रमतएव ॥ १८ ॥ त्वं नाथ जन्मजलधे
 विपराङ्मुखोपि, यत्तारयस्यसुमतो निजष्टलघ्नान् ॥ युक्तं हि पा-
 र्थिव निपस्य सतस्तवैव, चित्र विजो यदसि कर्मविपाक शून्यः
 ॥ १९ ॥ विश्वेश्वरोऽपि जनपालक दुर्गतस्त्व, किंवाह्वर प्रकृतिरप्य-
 लिपिस्तमीश ॥ अज्ञानवत्यपि सदैव कथंचिदेव, ज्ञान त्वयि
 स्फुरति विश्वविकाशहेतुः ॥ २० ॥ प्राग्भारसंचृत नजांसि रजांसि
 रोपा, डड्ढापितानि कमठेन शठेन यानि ॥ ठायापि तैस्तव न
 नाथ हताहताशो, यस्तस्त्वमीजिरयमेव पर दुरात्मा ॥ २१ ॥
 यद् गर्ज्ज्जर्जितवनौधमद्वज्रीमं, भ्रश्यत्तडिन्मुसलमांसलघोरधा-
 रम् ॥ दैत्येन मुक्तमथ दुस्तरवारि दध्रे, तेनैव तस्य जिन दुस्तर-
 वारिकृत्यम् ॥ २२ ॥ ध्वस्तोर्ध्वकेशविकृताकृतिमर्त्यमुग्ध, प्रालवजृ-
 ज्यदवक्रविनिर्वदग्निः ॥ प्रेतव्रज. प्रतिनवतमपीरितोय सोऽस्था.
 ऽनवत्प्रतिनव नवड. खहेतुः ॥ २३ ॥ धन्यास्त एव भुवनाधिप ये
 त्रिसध्य, माराधयति विधिवद्विधुतान्यकृत्या. ॥ नक्तयोह्नसत्पुल-
 कपक्ष्मलदेहदेशाः पादद्वयं तव विजो जुवि जन्मजाजः ॥ २४ ॥
 अस्मिन्नपारजववारिनिधौ मुनीश, मन्ये न मे श्रवणगोचरतां
 गतोऽसि ॥ आकर्षिते तु तव गोत्रपावित्रमन्त्रे, किंवा विपद्विपधरी
 सविधं समेति ॥ २५ ॥ जन्मातरेऽपि तव पादयुगं न देव, मन्ये

मया महितमीहित दानदक्षम् ॥ तेनेह जन्मनि मुनीश पराजयाना,
जातो निकेतनमह मयिताशयानाम् ॥३६॥ नून न मोहतिमिरा-
वृत जोचनेन, पूवे विनोसकृदपि प्रविलोकितोऽसि ॥ मर्मोविधो
विधुरयति हि मामनर्थाः प्रोद्यत्प्रवधगतयः कथमन्ययेते ॥३७॥
ध्याकर्णितोऽपि महितोऽपि निरीक्षितोऽपि, नून न चेतसि मया
विधृतोऽसि नम्या ॥ जातोऽस्मि तेन जनवाधव छःखपात्रं, यस्मा-
क्रिया. प्रतिफलंति न जावशून्या ॥३८॥ त्व नाथ छ खिजनव-
त्सल हे शरण्य, कास्य पुण्यवसत यशिता वरेण्य ॥ नक्तद्या नते
मयिमहेश दया विधाय, छ स्वानुरोद्धजनतत्परतांविधेहि ॥३९॥
नि सख्यसारशरणशरणशरण्य,मामाद्यसादितरिपुप्रथितावदातम्
॥ तत्त्वादपकजमपि प्रणिधानवध्यां, वध्यांऽस्मिचेन्नुवनपावन हा
हतोऽस्मि ॥ ४० ॥ देवेन्द्रवद्य विदिताखिजनवस्तुसार, ससारतारक
विनोभुवनाविनाथ ॥ त्रायस्व देव करुणाहृद मा पुनीहि, सीदं
तमद्य भयदव्यसनावुराशो ॥४१॥ यद्यस्ति नाथजनवदग्निसरोहाणा,
नक्ते फल किमपि सततिसचिताया ॥ तन्मे त्वदेकशरणस्य
शरण्य भूया, स्वामी त्वमेव भुवनेऽत्र नवातरेऽपि ॥४२॥ इद्य समा
हितवियो विधिवक्त्रिनेछ, साङ्गैल्लसत्पुलकचुकितागजागा. ॥
त्वद्विनिर्मलमुखावुजवुद्धलक्षा, ये संस्तव तव विन्नो रचयति न-
व्या ॥४३॥ जननयनकुमुदचछ, प्रभास्वरा. स्वर्गसपदो भुक्ता
॥ ते विगलितमलानिचया, अचिरान्मोहं प्रपद्यते ॥ युग्मम् ॥४४॥
इति श्रीकल्याणमदिरसपूर्णम् ॥

॥ अथ बृहन्नाति स्तवनामक नवम स्मरण प्रारम्भः ॥

॥ नो नो नव्या शृणुत वचन प्रस्तुत सर्वमेतत्, ये यात्रा
या त्रिभुवनगुरोर्हता नकिनाज ॥ तेषां शातिर्नवतु भयताम
हृदादिप्रजावा, दारोग्यश्रीधृतिमतिकरी क्लेशविध्वसहेतु ॥ १ ॥
॥ गद्य ॥ नो नो नव्यलोकाइह हि नरतैरावत विदेहसजवा

ना समस्ततीर्थरुतां जन्मन्यास नमस्कंपानतरमवधिना विज्ञाय
 सौधर्माधिपतिः सुघोषाघंटाचालनानतरं सकलसुरासुरेभ्यः सहस्र
 मागत्य सविनयमर्हद्भट्टारकं गृहीत्वा गत्वा कनकादिशृंगे विहि
 तजन्मान्निपेकः शान्तिमुद्घोषय तियथा । ततोऽहकृतानुकारमिति
 कृत्वा महाजनोयेनगतः सपंथाः इति नव्यजनैः सह समेत्य स्नात्र
 पीठे स्नात्रं विधाय शान्तिमुद्घोषयामितत्पूजायात्रास्नात्रादिमहो
 त्सवानंतरमिति कृत्वा कर्णं दत्वा निशम्यतां निशम्यता स्वाहा ॥ ॐ
 पुण्याहं पुण्याहं प्रीयतां प्रीयतां जगवतोर्हतः सर्वज्ञा. सर्वदर्शिन
 स्त्रिलोकनाथास्त्रिलोकमहिता स्त्रिलोकपूज्यास्त्रिलोकेश्वरास्त्रिलोको
 द्योतकराः ॥ ॐ क्वचन अजितसत्त्व अजिनंदन सुमति पद्मप्रज्ञ
 सुपार्श्व चंद्रप्रज्ञ सुविधि शीतल श्रेयांस वासुपूज्य विमल अनंत
 धर्म शान्ति कुपु अर मल्लि मुनिसुव्रत नमि नेमि पार्श्व वर्द्धमाना
 ताजिनाः शान्ताः शान्तिकरा नवंतु स्वाहा ॥ ॐ मुनयो मुनि प्रवरा
 रिपुविजय छर्जिह्मकांतारेपुड्गर्मागैपुरद्वंतुवोनित्यं स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं
 श्री धृति मति कीर्त्ति कांति बुद्धि लक्ष्मी मेधा विद्यासाधन प्रवे
 शननिवेशनेषु सुगृहीतनामानो जयतु ते जिनेन्द्रा. ॥ ॐ रोहिणी
 प्रज्ञप्ति वज्रशृङ्खला, वज्राकुशी अप्रतिचक्रा पुरुषदत्ता काली म
 हाकाली गौरी गाधारी सर्वास्त्रा महाज्वाला मानवी वैरुद्ध्या अद्भुता
 मानसी माहामानसी षोडश विद्यादेव्यो रक्षतु वोनित्यं स्वाहा ॥
 ॐ आचार्योपाध्याय प्रभृति चातुर्वर्ण्यस्य श्री श्रमणसंघस्य शान्ति
 र्भवतु तुष्टिर्भवतु पुष्टिर्भवतु ॥ ॐ ग्रहाश्रंष्ट सूर्यागारक बुध बृहस्पति
 शुक्र शनैश्चर राहु केतु सहिताः सलो कपालाः सोम यम वरुण
 कुबेर वासवादित्य स्कंद विनायकोपेताः येचान्येऽपि ग्रामनगरक्षेत्र
 देवतादयस्ते सर्वे प्रीयतां प्रीयतां अक्षीणकोशकोष्टागारानरपतय
 श्र नवतु स्वाहा ॥ ॐ पुत्र मित्र भ्रातृ कलत्र सुहृद् स्वजन संबंधि
 बधुवर्गसहिता नित्य चामोद प्रमोदकारिण्यस्मिंश्च नमःस्तुतयत

ननिवासि साधु साध्वी श्रावक श्राविकाणां रागीपसंगव्याधि दुःख
छर्निद्धौर्मनस्योपशमनायशांतिर्नवतु ॐ तुष्टि पुष्टि कृष्टि वृष्टि
मागढ्योत्सवा सदा प्राङ्मूर्तानि पापानि शाम्यतु डरितानि ॥
शत्रव पराङ्मुखा नवतु स्वाहा ॥ श्रीमते शातिनाथाय, नमः
शातिविधायिने ॥ त्रैलोक्यस्यामराधीश, मुकुटाभ्यर्चिताग्रये ॥ १ ॥
शाति शातिकर श्रीमान्, शाति दिशतु मे गुरु ॥ शातिरेव सदा
तेषा, येषा शातिर्गृहे गृहे ॥ २ ॥ अमृष्ट रिष्टष्ट, ग्रहगतिष्ठ स्वप्नष्ठ
निमित्तादि ॥ सपादितहितसंप, ग्रामग्रहणा जयति शाते ॥ ३ ॥
श्रीसद्यजगङ्गानपद, राजाधिपराज्यसन्निवेशानाम् ॥ गोष्टिरुपुर मु-
ख्याना, व्याहरणोर्व्याहरेच्छातिम् ॥ ४ ॥ श्री श्रमणसद्यस्य शातिर्न-
वतु, श्रीपौरजनस्य शातिर्नवतु, श्रीजनपदानां शांतिर्नवतु, श्रीरा-
जाधिपानां शातिर्नवतु, श्रीराज्यसन्निवेशानां शातिर्नवतु, श्री
गोष्टिकानां शातिर्नवतु, श्रीपुरमुख्याणां शातिर्नवतु श्रीब्रह्मलोक
स्य शातिर्नवतु, ॐ स्वाहा ॐ स्वाहा ॐ श्रीपार्श्वनाथाय स्वाहा ॥
एषा शातिप्रतिष्ठा यात्रा स्नात्राद्यवसानेषु शातिकलश गृहीत्वा
कुकुमचन्दनकर्पूरागरुधूप वासकुसुमाजलिसमेत स्नात्रचतुष्पिका
या श्रीसद्यसमेत शुचिशुचिवष् पुष्पवस्त्रचदनाचरणालकृत,
पुष्पमाला कठे कृत्वा शातिमुद्धोषयित्वा शातिपानीय मस्तके
दातव्यमिति ॥ नृत्यति नित्य मणिपुष्पवर्ष, सृजति गायतिच
मंगलानि ॥ स्तोत्राणि गोत्राणि पठति मन्त्रान्, कल्याण जाजोहि
जिनाजिपेके ॥ १ ॥ शिवमस्तु सर्वजगत, परहितनिरता नवतु
भूतगणा ॥ दोषा प्रयातु नाश, सर्वत्र सुखीनवतु लोकाः ॥ २ ॥
अह तिष्ठपर माया, सिवा देवी तुम्ह नयर निवासिनी ॥ अम्ह
सिव तुम्ह सिव, असिवोवसम सिव नवतु स्वाहा ॥ ३ ॥ उपसर्गा
क्षय याति, छिद्यते विप्रबल्लय ॥ मनः प्रसन्नतामेति, पूज्यमाने
जिनेश्वरे ॥ ४ ॥ सर्वमंगलमागढ्य, सर्वकल्याण कारणम् ॥ प्रधान

सर्वधर्माणां, जैनंजयति शासनम् ॥ ५ ॥ इति बृहन्नातिनामकं
नवमस्मरणं समाप्तम् ॥ ९ ॥

॥ अथ श्रीरत्नाकरसूरिकृत श्रीरत्नाकरपंच विंशिका
प्रारंभः ॥ उपजातिहृदः ॥

॥ श्रेयःश्रियां मंगलकेलिसद्व्य, नरेन्द्रदेवेऽनतांघ्रिपद्म ॥ स-
र्वज्ञ सर्वातिशय प्रधान, चिरंजय ज्ञानकलानिधान ॥ १ ॥ जग-
त्त्रयाधार कृपावतार, छ्वारिसंसारविकारवैद्य ॥ श्रीवीतरागत्वयि
मुग्धजावा, द्विज्ञ प्रज्ञोविज्ञपयामि किञ्चित् ॥ २ ॥ किं बालली
लाकलितो नबालः, पित्रोः पुरो जलपति निर्विकल्प ॥ तथा यथार्थं
कथयामि नाथ, निजाशयं सानुशयस्तवाग्रे ॥ ३ ॥ दत्त न दानं
परिशीलितं च, न शालिशीलं न तपोऽनितसं ॥ शुनो न जावो-
प्यनवद्वेऽस्मिन् विनो मया ज्ञातमहो मुधैव ॥ ४ ॥ दग्धोग्निना
क्रोधमयेन दष्टो, डुष्टे न लोकाख्य महोरगेण ॥ यस्तोऽनिमानाज
गरेणा माया, जालेन बद्धोऽस्मि कथं नजे त्वा ॥ ५ ॥ कृतं मया
ऽमुत्र हित न चेह, लोकेऽपि लोकेश सुख न मेऽभूत् ॥ अस्मादृशां
केवलमेव जन्म, जिनेशजङ्गे नवपूरणाय ॥ ६ ॥ मन्ये मनो यन्न
मनोऽवृत्तं, त्वदास्यपीयूषमयूखलाज्ञात् ॥ क्षुतमहानं दरस कठोर,
मस्मादृशां देव तदश्मतोऽपि ॥ ७ ॥ त्वत्तः सुखं प्राप्यमिदं मया-
सं, रत्नत्रयं भूरि नवध्रमेण ॥ प्रमादनिष्ठावशतो गत तत्, कस्याग्र-
तो नायक पूत्करोमि ॥ ८ ॥ वैराग्यरगोपरवंचनाय, धर्मोपदेशो
जनरंजनाय ॥ वादाय विद्याऽध्ययनं च मेऽभूत्, कियद्द्रुवे हास्यकरं
स्वमीश ॥ ९ ॥ परापवादेन मुख सदोप, नेत्र परस्त्रीजनवीक्षणो न
॥ चेतः परापयविचितनेन, कृतं न विष्यामि कथं विज्ञोह ॥ १० ॥
विमंभितं यत्स्मरयस्मरार्ति, दशावशात्स्वं विषयाधलेन ॥ प्रकाशितं
तन्नवतोऽहियैव, सर्वज्ञ सर्वं स्वयमेववेत्ति ॥ ११ ॥ ध्वस्तोऽन्यम

त्रै. परमेष्ठिमंत्र, कुशाखवाक्यैर्निहितागमोक्तिः ॥ कर्तुं वृथा कर्म
 कुदेवसंगा, दवांति ही नाथ मतिभ्रामो मे ॥ १२ ॥ विमुच्य दृग्-
 लक्ष्यगत जवत, घ्याता मया मूढधिया हृदंत ॥ कटाक्षवदोज-
 गजीरनानि, कटीतटीयाः सुदृशां विलासाः ॥ १३ ॥ लोलेक्षणा
 वक्त्रनिरीक्षणेन, यो मानसो रागलवोविलग्नः ॥ न शुद्धसिद्धा-
 तपयोधिमध्ये, धोतोप्यगात्तारक कारण कि ॥ १४ ॥ अंगं न वंग
 न गणो गुणानां, न निर्मल कोपि कलाविलासः स्फुरत्प्रज्ञा न ॥
 प्रजुता च कापि, तथाप्यहकारकदर्शिताऽहं ॥ १५ ॥ आयुर्गल-
 त्याशु न पापवृद्धिर्गत वयो नो विषयानिलाप ॥ यत्नश्च नैषज्य
 विधौ न धर्मे, स्वामिन्महामोहविभवना मे ॥ १६ ॥ नाऽत्मा न
 पुण्य न जवो न पाप, मया विटाना कटुगोरपीय ॥ आधारि कर्णे
 त्वयि केवलार्के, पुर स्फुटे सत्यपि देव धिह्मा ॥ १७ ॥ न देव
 पूजा न च पात्रपूजा, न आर्यधर्मश्च न साधु धर्मः ॥ लब्ध्वापि
 मानुष्यमिदं समस्त, कृतं, मयाऽऽरयविलापतुल्यं ॥ १८ ॥ चक्रे
 मया सत्त्वपिका कामवेनु, कल्पक्षुचितामणिषु स्पृहार्तिः ॥ न जैन-
 धर्मे स्फुटशर्मदेऽपि, जिनेशमे पश्य विमूढजावं ॥ १९ ॥ सन्नो-
 गलीला न च रोगकीला, धनागमोनो निधनागमश्च ॥ दारा न
 कारा नरकस्थचित्ते, व्यचिति नित्य मयकाऽधमेन ॥ २० ॥ स्थितं
 न साधो हृदि साधुवृत्तात्, परोपकारान्न यशोऽर्जितं च ॥ कृतं न
 तीर्थोद्धरणविकृत्य, मया सुधा हारितमेव जन्म ॥ २१ ॥ वैरा-
 ग्यरगो न गुरुदितेपु, न दुर्जनाना वचनेपु ज्ञाति ॥ नाऽध्यात्म-
 लेशो मम कोपि देव, तार्थ कथं कार मयं जवाब्धि ॥ २२ ॥
 पूर्वं जवेऽकारि मया न पुण्य, मागामिजन्मन्यपि नो करिष्ये ॥
 यदीदृशोऽहं मम तेन नष्टा, भूतोन्नवजाविजवत्रयीश ॥ २३ ॥ कि
 वा सुधा ऽहं बहुधा सुधाभुक्, पूज्यत्वदये चरित स्वकीय ॥ जल्पामि
 यस्मात् त्रिजगत्स्वरूप, निरूपकस्त्व कियदेतदत्र ॥ २४ ॥ शार्दूल

विक्रीडितठंदः ॥ दीनोऽक्षरधरंस्त्वदपरो नास्ते मदन्यः कृपा,
पात्रं नात्र जने जिनेश्वर तथाप्येतां न याचे श्रियं ॥ कित्वर्हन्निद-
मेव के केवलमहो सद्बोधिरत्न शिवं, श्रीरत्नाकरमंगलैक निलय
श्रेयस्कर प्रार्थये ॥ ३५ ॥

॥ अथ सामायिक पारवानो विधि ॥

॥ खमासमण देइ ॥ इरियावहिपमिक्कमवाथी यावत् लो-
गस्स सुधी कही ॥ खमा० ॥ इच्छा० ॥ मुहपत्ती पडिलेहुं एम
कही मुहपत्ती पमिलेही, खमासमण देइ ॥ इच्छा० ॥ सामायिक
पारु ॥ यथाशक्ति ॥ वली खमा० इच्छा० ॥ सामायिक पारुं ॥
तहत्ति कही पढी जमणो हाथ चवला उपर अथवा कटासणाउ-
पर थापी एक नवकार गणी “सामाज्यवयजुत्तो” कहिये ॥ पढी
जमणो हाथ थापना सामो सवलो राखीने एक नवकार गणी
उठवुं ॥ इति सामायिक पारवानो विधि समाप्त ॥ ९६ ॥

॥ अथ सामायिक लेवानो विधि ॥

॥ प्रथम उंचें आसने पुस्तक प्रमुख मूकी आवक आविका
कटासणा, मुहपत्ती, चवलो लेइ, शुद्ध वस्त्र, जग्या पूजी, कटासणा
उपर बेसी, मुहपत्ती मावा हाथमां मुख पासे राखी, जमणो हाथ
थापनाजी सन्मुख राखी, एक नवकार गणी, पंचिदिश्य कहीये;
अने जो आगलथी ते स्थानके आर्याप्रमुखनी स्थापना करेली
होय, तो तिहा पंचिदिश्य न कहेवुं, पढी इच्छामि खमासमण देइ,
इरियावहिया तथा तस्स उत्तरी अने अन्नन्न उससीएणं कही, एक-
लोगस्सनो अथवा चार नवकारनो काउस्सग्ग करी पारी, प्रगट
लोगस्स कही, खमासमण देइ, “इच्छाकारेण संदिसह जगवन्
समायिक मुहपत्ती पडिलेहुं ॥ इच्छ ॥ एम कही मुहपत्ति तथा
अंगनी पमिलेहणाना पच्चाश बोल कही, मुहपत्ती पमिलेहीये;

पठी खमासमण देइ, “ इच्छाकारेण सदिसह जगवन् सामायिक,
 सदिसाहु ॥ इच्छ ” कही खमा० इच्छा० ॥ सामायिक ठाउ ” इ-
 च्छं एम कही, वे हाथ जोडी, एक नवकार गणी, इच्छाकारी जगवन्
 पसाय करी, सामायिक दम्क उधरावोजी तेवारे वमिल, करेमि
 जते कहे, पठी खमासमण देइ इच्छा० ॥ वेसणे सदिसाहु ॥ इच्छं ॥
 खमा० ॥ ॥ इच्छा० ॥ वेसणे ठाउ ॥ इच्छ ॥ खमा० ॥ इच्छा० ॥
 सज्जाय सदिसाहु ॥ इच्छ ॥ खमा० ॥ इच्छा० ॥ सज्जाय करु ॥
 इच्छं ॥ एम कही त्रण नवकार गणवा ॥ पठी वे घडी सज्जाय
 धर्मध्यान करवु इति ॥ ९७ ॥

॥ अथ पञ्चस्काण पारवानो विधि ॥

प्रथम “ इरियावहियाए ” पडिक्की, यावत् “जगचिताम-
 णि” नु चैत्यवदन “ जयवीयराय ” सुधी करवु ॥ पठी “मन्हजि-
 णाणं”नी सज्जाय कही मुहपत्ति पडिलेहवी ॥ पठी खमासमण
 देइ इच्छाकारेण सदिसह जगवन् पञ्चस्काण पारु यथाशक्ति “ इ-
 च्छामि० इच्छा० पञ्चस्काण पारवु “ तहत्ति ” एम कही, जमणो
 हाथ कटासणा अथवा चवला ऊपर थापी, एक “ नवकार ”
 गणी, पञ्चस्काण करवुं होय तेनु नाम कहीने पारवु ते जखीये
 ठैये:-” उग्गए सूरें नमुक्कार सहिअ पोरिसि, साढपोरिसि, ग-
 विसहिअं मुष्ठिसहिअ, पञ्चस्काण करवु चउविहार आधिल,
 निवी, एकासण, वेअसण पञ्चस्काण ॥ ९८ ॥
 फासिअं, पालिअ, सोहिअ, तीरिअं ॥ ९९ ॥

खमा० होय, त्या खमा ० देवु
 दिसह जगवन् कहेवु, तथा ए ० जे
 क्रिया करवा आश्रयी समजवी,
 कारेण सदिसह जगवन् ॥
 सदिसह तथा इरियावहि पमिक
 समजो लेवु.

न आराहिअ, तस्स मिच्छामि इक्कडं एम कही एक नवकार ग-
णवो ॥ इति ॥ ९८ ॥

॥ अथ पमिलेहण करवानो विधि ॥

॥ नवकार पंचिदिअ कही, इरियावहियाए कहेवुं, थापना
होय तो नवकार पंचिदिअ न कहेवो, पठी तस्सउत्तरी कही एक
लोगस्स अथवा चार नवकारनो काउस्सग करी, प्रगट लोगस्स
कही, ऊने पगे वेसी मुहपत्ती, चवलो, कटासणु, उत्तरासणु,
धोतीयु, कदोरो आदिनु पमिलेहण करवुं; पठी काजो काहामी,
जीव कलेवर सचित्त आदि जोवु; पठी काजो काहाडनार थाप-
नाजी सामो ऊनो रही, इरियावही पमिक्कमी, काजो परववा
जग्ग्या शोधी, त्रणवार अणुजाणह जस्सगो कही, काजो परव-
वीने पठी त्रणवार “वोसिरे” कहे ॥ इति ॥ ९९ ॥

॥ अथ देव वादवानो विधि ॥

॥ प्रथम इरियावही पमिक्कमवाधी मांडीने यावत् लोगस्स
कही, पठी उत्तरासण नाखो, चैत्यवंदन “नमुच्चुणं” कही “ज-
यवीअरायआन्नवमखंमा” सुधी अमधु हाथ जोमी कहे, वली
फरी “चैत्यवंदन” कहीने “नमुच्चुण” कही, जावत् चार थोयो
कहीये ठेये तिहा सुधी वधुं कहेवुं, पठी “नमुच्चुण” कही, वली
चार थोयो कहीये, त्या सुधी वधु कहेवुं, पठी “नमुच्चुणं” तथा
वे “जावंती” कही, स्तवन कही अडधुं “जयवीअराय आन्नव-
मखंमा” सुधी कही, पठी “चैत्यवदन” कही, “नमुच्चुणं” कही,
आखो “जय वीरराय” कहेवो. इहां सवारे देव वादवा, तेमां
“मन्हजिणाणं”नी सज्जाय कहेवी, अने मध्याने तथा सांजे
देव वादवामा सज्जाय न कहेवी ॥ इति ॥ देव वादवानो विधि
समाप्त ॥ १०० ॥

पढी खमासमण देइ, “ इच्चाकारेण सदिसह जगवन् सामायिक,
सदिसाहुं ॥ इच्च ” कही खमा० इच्चा० ॥ सामायिक ठाउ ” इ-
च्चं एम कही, वे हाथ जोडी, एक नवकार गणी, इच्चाकारी जगवन्
पसाय करी, सामायिक दम्क उधरावोजी तेवारे वमिल, करेमि-
जते कहे, पढी खमासमण देइ इच्चा० ॥ वेसणे सदिसाहु ॥ इच्चं ॥
खमा० ॥ ॥ इच्चा० ॥ वेसणे ठाउ ॥ इच्च ॥ खमा० ॥ इच्चा० ॥
सज्जाय सदिसाहु ॥ इच्च ॥ खमा० ॥ इच्चा० ॥ सज्जाय करु ॥
इच्चं ॥ एम कही त्रण नवकार गणावा ॥ पढी वे घडी सज्जाय,
धर्मध्यान करवु इति ॥ ए७ ॥

॥ अथ पञ्चस्काण पारवानो विधि ॥

प्रथम “ इरियावहियाए ” पढिकमी, यावत् “जगचिताम-
णि” नु चैत्यवदन “ जयवीरराय ” सुधी करवु ॥ पढी “मन्हजि-
णाण”नी सज्जाय कही मुहपत्ति पडिलेहवी ॥ पढी खमासमण
देइ इच्चाकारेण सदिसह जगवन् पञ्चस्काण पारु यथाशक्ति “ इ-
च्चामि० इच्चा० पञ्चस्काण पारु “ तहानि ” एम कही, जमणो
हाथ कटासणा अथवा चवला ऊपर थापी, एक “ नवकार ”
गणी, पञ्चस्काण करधुं होय तेनु नाम कहीने पारवु ते जखीये
वैये:-” ठगए सुरे नमुकार सहिअ पोरिसि, साढपोरिसिं, ग-
तिसहिअ मुठिसहिअ, पञ्चस्काण करधु चउविहार, आविल,
निवी, एकासणं, वेआसणु पञ्चस्काण करधुतिविहार पञ्चस्काण,
फासिअं, पालिअ, सोहिअ, तीरिअ, किट्ठिअ, आराहिअं, जच

समा० होय, त्या खमासमण देवु इच्चा० होय, त्या इच्चा कारेण स-
दिसह जगवन् कहेवु, तथा ए सर्व विधि जे लख्यो वे, ते स्थापनाजी सन्मुख
क्रिया करवा आश्रयी सपत्रवो, परतु साक्षात् गुरु विराजमान होय तो इच्चा-
कारेण सदिसह भगवन् सज्जाय सदिसाहु, एम शिष्य कहे तेवारे गुरु कहे
सदिसह तथा इरियावहि पम्किमवाना आदेशवा गुरु पम्किमेह कहे, एम सर्व
स्थानके सपजी लेवु.

ત આજિજી, તસ્ત મિડામિ છકદં એમ કહી એક નવકાર થ-
 ણવો ॥ ક્રમે ॥

૧. અથ શ્રિયાવહી કરવાનો વિધિ ॥

૧. નવકાર શ્રિયાવહી કહી, શ્રિયાવહિનાએ કહેવું, ધાપના
 હોય તેજસ્વર કેવિદિત્ર ન કહેવો. પઠી તસ્તવત્તરી કહી એક
 લોગસ્ત કવચ ચાર નવકારનો કાઠસ્તગ્ન કરી, પ્રગટ લોગસ્ત
 વહી, કહે એ વેલો નુદ્યનો. ચવતો, કઠાસણું, ઉત્તરાસણું,
 ધોતીરું, કંદેરું અતેનું પમિક્કમી કરવું; પઠી કાજો કાહામો,
 જીવ કેવલ સ્તિત આદિ જોવું; પઠી કાજો કાહાડનાર ધાપ-
 નાજી તામો કાજો રહી, શ્રિયાવહી પમિક્કમી, કાજો પરતવવા
 જગ્યા શોયી, ત્રણવાર અણુજાણહ જસ્તગો કહી, કાજો પરત-
 વીને પઠી ત્રણવાર “વોસિરે” કહે ॥ ઇતિ ॥ ૧૧૧ ॥

૨. અથ દેવ વાંદવાનો વિધિ ॥

૨. પ્રથમ શ્રિયાવહી પમિક્કમવાથી માંડીને યાવત્ લોગસ્ત
 કહી, પઠી ઉત્તરાસણ નાલો, ચૈત્યવદન “નમુત્તુણ” કહી “જ-
 યવીચરાયઆજવમસ્વમા” સુધી અમધુ હાથ જોમી કહે, વલી
 ફરી “ચૈત્યવદન” કહીને “નમુત્તુણ” કહી, જાવત્ ચાર ધોયો
 કહીયે એવે તિહા સુધી વધું કહેવું, પઠી “નમુત્તુણ” કહી, વલી
 ચાર ધોયો કહીયે, ત્યા સુધી વધુ કહેવું; પઠી “નમુત્તુણ” તથા
 બે “જાવતી” કહી, સ્તવન કહી અડધુ “જયવીચરાય આજવ-
 મસ્વમા” સુધી કહી, પઠી “ચૈત્યવદન” કહી, “નમુત્તુણ” કહી,
 આસો “જય વીચરાય” કહેવો ઇહાં સવારે દેવ વાદવા, તેમાં
 “મન્હજિણાણ” ની સઙ્ગાય કહેવી, અને મધ્યાને તથા સાંજે
 દેવ વાદવામા સઙ્ગાય ન કહેવી ॥ ઇતિ ॥ દેવ વાંદવાનો વિધિ
 સમાપ્ત ॥ ૧૧૨ ॥

॥ अथ देवसि प्रतिक्रमणविधि ॥

॥ प्रथम सामायिक लीजे, पठी पाणी वावरयु होय तो, मुहपत्ति पडिलेहवी, अने आहार वावरयो होय तो, वांदणा बे देवा, त्या बीजा वादणामा “आवसियाए” ए पाठ न कहेवो ॥ पठी यथाशक्ति पञ्चस्काण करवु ॥ पठी खमासमण देई इच्छाकारेण सविसह जगवन् चैत्यवंदन करु “इच्छ” एम कही, वडेराए अथवा पोते चैत्यवदन कहेवु ॥ पठी जाकिंचि कही नमुञ्जुण कहेवु ॥ पठी ऊजा थईने अरिहत चेइयाणं० अन्नञ्च० कही एक नवकारनो काठस्सग्ग करी पारीने, जेने वनेरा हुकुम आपे, ते घणीये “नमोऽर्हत्” कहीने प्रथम थोय कहेवी ॥ पठी प्रगट लोगस्स कही, सबलोए अरिहत चेइयाण कही, एक नवकारनो काठस्सग्ग पारी, बीजी थोय कहेवी ॥ पठी पुस्करवरदी कही “सुअस्स जगवन्तुं करोमि काठस्सग्ग वंदणवत्तिआए” कही, एक नवकारनो काठस्सग्ग करी, त्रीजी थोय कहेवी ॥ पठी सिद्धाणं बुद्धाणं० वेयावज्जगराण० करोमि काठस्सग्गं अन्नञ्च० नो पाठ कही, एक नवकारनो काठस्सग्ग करी, पारी “नमोऽर्हत्” कही, चोपी थोय कहेवी ॥ पठी वेशी हाथ जोमीने “नमुञ्जुणं” कही, खमासमण देई, जगवानह कहेवु, वली बीजु खमासमण देई, “आचार्यह” कहेवु, वली त्रीजु खमासमण देई, “उपाध्यायह” कहेवु, वली चोथु खमासमण देई, “सर्वस्स साधुभ्योऽह” कहेवु, एरीते चार खमासमण देवा पूर्वक जगवानादि चारने थोय वदन करीये ॥ पठी खमासमण आपी इच्छाकारेण सविसह जगवन् “देवसिप्रतिक्रमणे ठाठ” एम कही, जमणो हाथ चवला अथवा कटासणा कपर पापीने, इच्छं सबस्सवि देवसिअ० नो पाठ कही ऊजा थई, करोमि जते, इच्छामि ठामि काठस्सग्ग जो मे देवसिजु० तस्सज्जरि० कही अतिचारनी आव गथानो काठस्सग्ग करवो, जो

आठ गाथा न आवमती होय तो आठ नवकारनो काउस्सग करवो, ते पारीने प्रगट लोगस्स कहेवो ॥ पठी वेशीने त्रीजा आवश्यकनी मुहपत्ति पडिलेहीने वांदणां वे देवां ॥ पठी ऊजा थईने इच्छाकारेण सदिसह जगवन् देवसिथ अलोउं इच्छ आलोएमि कही जो मे देवसिउ कहेवुं, पठी सात लाख० कही, अठार पापस्थानक आलोइने, “सवस्सवि देवसिय” कहेवुं ॥ पठी नीचे वेशी, जमणो ढींचण उनो राखी, एक नवकार गणी, करेमि जते इच्छामि पम्भिमिउ कही वादिता सूत्र सपूर्ण केहीने वादणा वे देवा ॥ पठी खमासमण देई इच्छाकारेण सदिसह जगवन् अप्पुच्छिहं अप्पितर देवसियं खामेउं एम कही, अप्पुच्छिउ खामीने वादणां वेवार देवा ॥ पठी ऊजा थई “आयरिय उवज्जाए” कही, करेमि जते इच्छामि वामि काउस्सगं जो मे देवसिउ० कही “तस्स उत्तरी” कही, वे लोगस्सनो अथवा आठ नवकारनो काउस्सग करी पारीने प्रगट लोगस्स कहेवो ॥ पठी सबलोए अरिहंतवेइआण कही, एक लोगस्स अथवा चार नवकारनो काउस्सग पारीने पठी पुस्करवरदी, सुअस्स जगवन्, करेमि काउस्सगं वंदण० अन्नन्न० कही, एक लोगस्स अथवा चार नवकारनो काउस्सग पारीने पठी सिद्धाण वुधाण कही, सुअ देवयाए करेमि काउस्सग अन्नन्न० कही, एक नवकारनो काउस्सग पारी, “नमोऽर्हत्त०” कही, पुरुषे “सुअदेवया” नी पहेली थोय अने स्त्रीये “कमलदल” नी पहेली थोय कहेवी ॥ पठी खित्तदेवयाए करेमि काउस्सग० कही, एक नवकारनो काउस्सग पारी “नमोऽर्हत्त०” कही खित्तदेवयानी बीजी थोय स्त्रीये तथा पुरुषे कहेवी ॥ पठी प्रगट एक नवकार गणी, वेशीने ठछा आवश्यकनी मुहपत्ति पडिलेही वांदणां वे देईने, इच्छाकारेण सदिसह जगवन् सामायिकं, चउविसत्तो, वदनक, ५, काउस्सग, पच्चस्काण, करधुं वे

કહી અનુક્રમે ચાર થોયો રહીયે થૈયે, તિહાં સુધી સર્વ કહેવું ॥
 પઠી નમુઘ્ણ કહી જગવાન્ આદિ ચારને ચાર સ્વમાસમણે વાંદ
 વા ॥ પઠી જમણો હાથ ઝપધિ ઝપર થાપી “અઢાઙ્ઙેસુ” કહે-
 વું ॥ પઠી ઇજ્ઞાનસ્ખૂણની સન્મુખ શ્રી સીમંધરસ્વામીનું ચૈત્યવંદન
 સ્તવન, જયવીયરાય, કાઝસ્સગ્ગ થોય પર્યત કહીયે તિહાં સુધી
 સર્વ કરવું ॥ પઠી સ્વમાસમણ દેઈ શ્રીસિદ્ધાચલજીનું “ચૈત્યવંદન,
 સ્તવન, જયવીયરાય, કાઝસ્સગ્ગ થોય પર્યત કહીયે” થૈયે તિહાં
 સુધી સર્વ કરવું ॥ પઠી સામાયિક પારવાના વિધિની રીતે સા-
 માયિક પારવા સુધીનો સર્વ વિધિ કરવો ॥ ઇતિરાઙ્ગપ્રતિક્રમણવિ-
 ધિઃસમાપ્ત ॥૧૦૫॥

॥ અથ પસ્કિ પ્રતિક્રમણ વિધિ ॥

પ્રથમ દૈવસિકપ્રતિક્રમણમાં વંદિતું કહી રહિયે તિહાં સુધી
 સર્વ કેહેવું, પણ ચૈત્યવંદન સકલાઙ્ગતનું કેહેવું, અને થોયો સ્ના-
 તસ્યાની કેહેવી પઠી સ્વમાસમણ દેઈને ઇજ્ઞાકારેણ સંદિસહ
 જગવન્ દેવસિચ્છં આલોઙ્ગ્ય પઙ્કિંકતા ઇજ્ઞાકારેણ ॥ પસ્કિ મુ-
 હપત્તિ પમ્લિહું. એમ કહી મુહપત્તિ પઙ્કિજેહિયે પઠી વાંદણાં વે-
 વીજે, પઠી ઇજ્ઞાકારે ૦ સવુદ્ધા સ્વમણેણં અપ્પુઠિહ અપ્પિતર પ-
 સ્કિચ્છં સ્વામેઽ ઇજ્ઞં સ્વામેમિ પસ્કિચ્છં પનરસ દિવસાણ, પનરસ
 રાઙ્ગાણં, જાંકિચિ અપત્તિય ॥ કહી ઇજ્ઞાકારેણસં ॥ પસ્કિચ્છં
 આલોએમિ ઇજ્ઞં આલોએમિ જો મે પસ્કિનં અઙ્ગારો કન કહી
 ઇજ્ઞાકારેણસં ॥ પસ્કી અતિચાર આલોઙ્ગ્ય એમ કહી અતિચાર
 કહિયે પઠી એવંકારે શ્રાવકતણે ધર્મે શ્રીસમકિત મૂલ વારવ્રત,
 એકશો ચોવીશ અતિચાર માંહે જે કોઙ્ગ અતિચાર પદ્ધ દિવસમાહે
 સૂક્ષ્મ વાદર જાણતાં અજાણતા હુઝ હોય તે સઘે હું મને વચને
 કાયાયે કરી મિઠામિ હકમં ॥ સઘસ્સવિ પસ્કિચ્છ હાચિતિચ્છ,
 હપ્પાસિય હાચિઠિચ્છ, ઇજ્ઞાકારેણ સંદિસહ જગવન્ તસ્સ મિઠામિ

स्सग्ग, जो मे राइत्त, तस्सत्तरी, कही, एक लोगस्स अथवा चार नवकारनो काउस्सग्ग पारी प्रगट लोगस्स कहीने सबलोए अरिहतचेइयाण० कही एक लोगस्स अथवा चार नवकारनो काउस्सग्ग करवो ॥ पढी पुक्खवरदी० सुअस्स० वंदणा० कही अतिचारनी आठ गाथा अथवा गाथा न आवमे तो आठ नवकारनो काउस्सग्ग पारी सिद्धाणं बुधाणा कही वेसीने त्रीजा आवश्यकनी मुहपत्ति पडिलेही वांदणा वे देवा ॥ पढी ऊजा थई इत्थाकारेण सदिसह जगवन् राइय आलोठं इत्थं आलोएमि जो मे राइत्त अइयारो कउ० कही " सातलाख " नो पाठ कही, अठार पापस्थानक आलोई सबस्सवि राइयनो पाठ कहेवो॥पढी वेशीने जमणो ढींचण ऊजो राखी एक नवकार गणी, करेमि जते इत्थामि पम्भिमिउ कही वदिता सूत्र सपूर्ण कही वे वार वादणा देवा वली अप्पठित्तह अप्पितर राइय खामीने फरी वे वार वादणा देवा ॥ पढी ऊजा थईने आयरिय उवज्जाए करेमि जते इत्थामि गमि काउस्सग्ग जो मे राइत्त कही तस्स उत्तरी कही तप चितामणि करतां न आवडे तो चार लोगस्स अथवा शोल नवकारनो काउस्सग्ग करी प्रगट लोगस्सग्ग कही ठठाआ वश्यकनी मुहपत्ति पडिलेहीने वादणा वे वार देवा ॥ पढी सकल तीर्थवदन करीने यथाशक्तिये पच्चस्काण करवु ॥ पढी इत्थाकारेण सदिसह जगवन् सामायिक, चउविसत्तो, वदनक, पम्भिमणा, काउस्सग्ग, पच्चस्काण करयु ठेजी एम आवश्यक संनारवा॥पढी पच्चस्काण करयु होय तो करयुठेजी धार्यु होयतो धार्युठेजीकहेवु पढी इत्थामो अणुसठि नमो खमासमणाणं कही नमोऽर्हत् कहीये ॥ पढी विशाल लोचन, नमुहुण, अरिहत चेइयाण, कही एक नवकारनो काउस्सग्ग पारीनमोऽर्हत् कही कल्लाणकदनी प्रथम थोय कहेवी ॥ पढी लोगस्स, पुक्खवरदी, सिद्धाण बुधाणं,

कही अनुक्रमे चार थोयो कहीये ठैये, तिहां सुधी सर्व कहेवुं ॥
 पठी नमुहुण कहीं जगवान् आदि चारने चार स्वमासमणे वांद
 वा ॥ पठी जमणो हाथ ऊपधि ऊपर थापी “अद्दाइजेसु” कहे-
 वु ॥ पठी इशानखूणनी सन्मुख श्री सीमंधरस्वामीनु चैत्यवंदन
 स्तवन, जयवीरराय, काजस्सग्ग थोय पर्यंत कहीये तिहां सुधी
 सर्व करवुं ॥ पठी स्वमासमण देई श्रीसिद्धाचलजीनु “चैत्यवंदन,
 स्तवन, जयवीरराय, काजस्सग्ग थोय पर्यंत कहीये, ठैये तिहां
 सुधी सर्व करवुं ॥ पठी सामायिक पारवाना विधिनी रीते सा-
 मायिक पारवा सुधीनो सर्व विधि करवो ॥ इतिराइप्रतिक्रमणवि-
 धिःसमाप्त ॥१०२॥

॥ अथ पस्कि प्रतिक्रमण विधि ॥

प्रथम दैवसिकप्रतिक्रमणमां वंदितु कही रहिये तिहां सुधी
 सर्व केहेवु, पण चैत्यवंदन सकलाइहेतनुं केहेवु, अने थोयो स्ना
 तस्यानी केहेवी पठी स्वमासमण देईने इच्छाकारेण संदिसह
 जगवन् देवसिअं आलोइअ पडिक्कंता इच्छाकारेण ॥ पस्कि मु-
 हपत्ति पमिलेहुं. एम कही मुहपत्ति पडिलेहिये पठी वांदणां वे
 बीजे, पठी इच्छाकारे० सवुद्धा स्वमणेणं अप्पुठ्ठिह अप्पितर प-
 स्किअं स्वामेवं इहं स्वामेमि पस्किअं पनरस दिवसाणं, पनरस
 राइआणं, जंकिचि अपत्तिय० ॥ कही इच्छाकारेणस ॥ पस्किअं
 आलोएमि इहं आलोएमि जो मे पस्किअं अइआरो कउं कही
 इच्छाकारेणसं० ॥ पस्की अतिचार आलोउं एम कही अतिचार
 कहिये पठी एवंकारे आवकतणे धर्मे श्रीसमकित मूल वारव्रत,
 एकशो चोवीश अतिचार मांहे जे कोइ अतिचार पद्द दिवसमाहे
 सूक्ष्म वादर जाणतां अजाणतां हुउं होय ते सब्बे हुं मने वचने
 कायाये करी मिच्छामि उक्कम ॥ सब्बस्सवि पस्किअं उच्चित्तिअ,
 उप्पासिय उच्चिठ्ठिअ, इच्छाकारेण संदिसह जगवन् तस्स मिच्छामि

छक्कम इच्छकारि जगवन् पसानु करि पस्कि तपप्रसाद करोजी
 एम उच्चार करीने आवी रीते कहिये.—चव्हेण एक उपवास,
 वे आंग्रिल, त्रण नीवि, चार एकामणा, आठ वेआसणा, वे ह-
 जार सद्याय, यथाशक्ति तप करी प्रवेश करयो होय तो पइठी
 कहीये, अने करवो होय तो तहत्ति कहीये, तथा न करवो होय
 तो अणवोड्या रहीये पठी वादणा वे दीजे पठी इच्छाका० ॥
 पत्ते अखामणेणं अप्पुच्छिन्हं अप्पितर पस्किअ खामेवं इच्छं खा-
 मेमि पस्किअं पनरस दिवसाण पनरस राइआण जकिचि अ-
 पत्तिय० पठी वादणा वे दीजे पठी देवसिअ आलोइअ पडि-
 कता इच्छाका० ॥ जगवन्० पस्किअं पम्किमु समपम्किमामि
 इच्छं एम कही करेमि जते समाइय० ॥ कही इच्छामि पम्किमिअं
 जो मे पस्किअं० केहेवु पठी खमासमण देइ इच्छाकरेणासदि०॥
 पस्किसूत्र पढु एम कही त्रण नवकार गणी साधु होय तो प-
 स्किसूत्र कहे अने साधु न होय तो त्रण नवकार गणीने श्रावक
 वदितु कहे पठी सुअदेवयानी थोय कहेवी पठी हेवा वेसीजमणो
 ढिंचण उजो राखी एक नवकार गणी करेमि जते० इच्छामि पडि०
 ॥ कही वदितु कहेवु पठी करेमि जते० इच्छामि ठामि काठस्सग्ग
 जो मे पस्किअं० तस्सउत्तरी ॥ अन्नञ्च० ॥ कहीने वार लोगस्सनो
 काठस्सग्ग करवो ते लोगस्स चदेसु निम्मलयरा सुधी कहेवा
 अथवा अमतालीश नवकारनो काठस्सग्ग करी पारवो पारीने
 प्रगट लोगस्स कही मुहपत्ति पम्जिलेहिने वादणा वे दीजे, पठी
 इच्छाका० ॥ समाप्त खामणेण अप्पुच्छिन्हं अप्पितर० ॥ पस्किअं
 ० ॥ खामेअं इच्छ खामेमि पस्किअ एक पस्काणं पनरस दिवसा
 ण पनरस राइयाण जकिचि अपत्तिय कही पठी खमासमण
 देइने इच्छाका० ॥ पस्कि खामणा खामु एम कही खामणा चार
 खामवां पठी देवसि प्रतिक्रमणामा वदितु कहा पठी वे वादणा

દેહને તિહાંથી તે સામાયિક પારીયે તિહાં સુધી સર્વ દેવસીની પેઠે જાણવું. પણ સુઅદેવયાની થોયોને વેકાણે જ્ઞાનાદિની થોયો કહેવી સ્તવન અજિત શાંતિનું કહેવું. સદ્ધાયને વેકાણે ઝવસગ્ગહ રં તથા સંસારદાવાની થોયો ચાર કહેવી. અને લઘુશાંતિને વેકાણે મોહોટી શાંતિ કહેવી ॥ ઇતિ પસ્કિપ્રતિક્રમણવિધિ. ॥ ૧૦૩ ॥

॥ અથ ચતુમાસી પ્રતિક્રમણ વિધિ: ॥

॥ એ ઉપર કહ્યા મુજબ પસ્કિના વિધિ પ્રમાણે કરવું પણ એટલું વિશેષ જે વાર લોગસ્સના કાઝસ્સગ્ગને વેકાણે વીંશ લોગસ્સનો કાઝસ્સગ્ગ કરવો અને પસ્કિના આગારને વેકાણે ચતુમાસીના કહેવા તથા તપને વેકાણે ઠઠેણાં વેં ઉપવાસ, ચાર આંબિલ, ઠ નીવિ, આઠ એકાસણાં, શોલ વેંઆસણા, ચાર હજાર સદ્ધાય, એ રીતે કહીએ ॥ ઇતિ ॥ ૧૦૪ ॥

॥ અથ સંવત્સરી પ્રતિક્રમણ વિધિ: ॥

॥ એણ ઉપર લખ્યા મુજબ પસ્કિના વિધિ પ્રમાણે કરવું; પણ વાર લોગસ્સના કાઝસ્સગ્ગને વેકાણે ચાલીશ લોગસ્સ અથવા એકશોનેશાઠ નવકારનો કાઝસ્સગ્ગ કરવો. અને તપને વેકાણે અઠમ જત્ત એટલે ત્રણ ઉપવાસ, ઠ આંબિલ, નવ નીવિ, વાર એકાસણા, ચોવીસ વેંઆસણાં, અને ઠ હજાર સદ્ધાય એ રીતે કહેવું ને પસ્કિના આગારને વેકાણે સંવત્સરીના આગાર કહેવા ॥ ઇતિ સંવત્સરીપ્રતિક્રમણ સંઘ ॥ ૧૦૫ ॥

॥ અથ શ્રીપાક્ષિકાદિ અતિચાર ॥

॥ નાણંમિ કંસણમિથ, ચરણમિ તવમિ તહ્ય વિરિયંમિ ॥ આવરણં આયારો, ઇથ્થ એસો પંચહા જાણિત્ત ॥ ૧ ॥ જ્ઞાનાચાર, વર્ણનાચાર, ચારિત્રાચાર, તપાચાર, વીર્યાચાર, એ પંચવિધ આચારમાંહિ અનેરો જે કો અતિચાર પદ્ધિ દિવસ માંહે સૂક્ષ્મ વાદર,

जाणतां अजाणता हुज हुइ ॥ ते सवि हु मन, वचन, कायाये
 करी मित्रामि डुकम ॥ १ ॥ तत्र ज्ञानाचार आठ अतिचार,
 कालेविणए बहुमाणे, उवहाणे तहय निद्रवणे ॥ वंजण अठ
 तडनए, अठविहो नाणमायारो ॥ २ ॥ ज्ञान कालवेलाये नएयो
 गुण्यो, विनयहीन, बहुमानहीन, योगउपधानहीन, अनेरा कने
 नणी, अनेरो गुरु कह्यो देववदन वादणे, पमिक्कमणे सद्याय क-
 रता, जणाता, गुणाता, कूमो अद्धर, काना मात्रे, आगलो उगो
 नण्यो, सुत्र अर्थ विहू कूमा कह्यो ॥ साधु तणे धर्मे काजो मामो,
 अणपडिजेह्यो, काजो अणउद्धरिउ असाज्जाइ उणोजा मांहि
 वशवैकालिकप्रमुख सिद्धांत नएयो गुण्यो ॥ श्रावकतणे धर्मे
 पविरावलि पमिक्कमणासूत्र, उपदेशमाला प्रमुख कालवेला काजो,
 अण उद्धरिये पठव्यो ज्ञानइव्य नद्धित उपेक्षित प्रज्ञापराध
 विणासियो, विणासता उवेखियो, सार संजाल न कीधी, तथा
 ज्ञानोपगरण पाटी, पोथी, उवणी, कवली, नोकारवाली, सांपमा,
 सांपनी, दस्तरी, वही, जलिया प्रत्ये पग लाग्यो, थूक लाग्युं, थूके
 करी अद्धर माज्यो, कने ठते आहार नीहार कीधो, ज्ञानवत
 प्रत्ये द्वेप, मत्सर अंतराय, अवज्ञा कीधी ॥ आपणा जाणवातणो
 गर्व चितव्यो, ज्ञानाचारवत विपइउ अनेरो जे को अतिचार ५०
 ॥ १ ॥ वसणाचार आठ अतिचार ॥ निस्संकिय निक्कखिय, नि-
 वितिगिद्धा अमूढ दिछीअ ॥ उवबूह थिरीकरणे, वज्जुलपन्नावणे
 अठ ॥ ३ ॥ देव गुरु धर्मतणे विपे निस्साकपणु न कीधु, तथा
 एकांत निश्रय न कीधो, धर्म सवविया फलतणे विपे निस्सदेह
 बुद्धि धरी नही, तपोधन तपोधनी प्रत्ये मलमलिन गात्र देखी
 डंगंठा कीवी, मिथ्यात्वीतणी पूजा प्रज्ञावना देखी मूढदृष्टिपणु
 कीधु, तथा सघ माहि गुणवततणी अनुपवृहणा कीधी, अस्थि-
 रीकरण अवाज्जइय अप्रीति अजक्ति कीधी, तथा देवइव्य गुरु

इव्य साधारणइव्य नहित उपेक्षित प्रज्ञापराध विणास्यो,
 विणासतो उवेख्यो, बती शके सार संज्ञाल न कीधी, तथा सा-
 धर्मिकगुं कलह कर्मवय कीयो, अधोती अष्टपट मुखकोश पाखे
 देवपूजा कीधी, वास कूंपी धूपघाणु कलसतणो उपको लाग्यो,
 देहरा पोसालमांहि मलश्लेष्म लुह्यां, हास्य केली कुतूहल कीधा,
 जिनजुवने चोरासी आशातना गुरुप्रत्ये तेत्रीश आशातना, व-
 वणहारी हाथ थकुं पड्युं, पडिलेहवुं विसारयुं, गुरुवचन तहत्ति
 करी पमिवज्यु नही, दसणाचारव्रविपइनुं अनेरो जे कोइ अति-
 चार पद्ध ॥२॥ चारित्राचार आठ अतिचार ॥ पणिहाण जो
 गजुत्तो, पंचहिं समइहिं तिहिं गुत्तीहि ॥ एस चरित्तायारो, अठ-
 विहो होइ नयवो ॥४॥ इर्या समिति, जापासमिति, एणसासमिति,
 आदानजांडनिस्केवणासमिति, पारिछावणियासमिति, मनोगुप्ति,
 वचनगुप्ति, कायगुप्ति, ए अष्टप्रवचनमाता साधुतणो धर्मे सदेव,
 श्रावकतणो धर्मे सामायिक पोसह लीधे, रूमीपेरे बितव्या नहीं,
 खंमणा विराधना कीधी, चारित्राचार व्रतविपइयो अनेरो जे
 को अ० प० ॥ ३ ॥

॥ विशेषतः श्रावकतणो धर्मे सम्यक्त्व मूल बारव्रत्त, स-
 म्यक्त्वतणा पांच अतिचार ॥ शंकाकंखा विगिञ्जा ॥ शंका श्री
 थरिहततणां बल, अतिशय, ज्ञानलक्ष्मी, गंजीर्यादिक गुण, शा-
 श्वती प्रतिमा, चारित्रियानां चारित्र, जिन वचनतणो संदेह कीधो
 ॥ आकांक्षा ब्रह्मा, विष्णु, महेश्वर, क्षेत्रपाल, गोगो, आसपाल,
 पादरदेवता, गोत्रदेवता, देवदेहरानो प्रनाव देखी रोग आवे इह-
 लोक पारलोकार्थे पूज्या, मान्या, बौद्ध, सांख्य, संन्यासी, जरमा,
 जगत, लिंगीया, योगी, दरवेश, अनेराइ दर्शनीयानुं कष्ट मंत्र च-
 मत्कार देखी, परमार्थ जाण्याविण चूलाव्या, मोह्या, कुशाख शी-
 ल्यां, सांजड्यां, आद्ध, संवत्सरी, होली, बलेव, माहीपूनम, अ-

जापडवो, प्रेतबीज, गौरीत्रीज, विणायगचोथ, नागपंचमी, लील-
णाठठी, शीयलसप्तमी, ध्रुवअष्टमी, नौलीनवमी, अहवदशमी,
व्रतङ्ग्यारसी, वत्सगारसी, धनतेरसी, अनंतचौदसी, अमावास्या,
आदित्यवार, उत्तरायन, नैवेद्य, याग, जोग, मान्या, पीपले पाणी
रेम्या, रेमाव्यां घरवाहिर, कुवे, तलावे, नदी, छह, कुम, वावि,
समुडे, पुण्यहेतु स्नान कीया ॥ वितिगिन्हा ॥ धर्मसंवंधीय फल-
तणो सदेह कीधो, जिन अरिहत धर्मना आगार, विश्वोपगारसागर,
मोक्षमार्गना दातार, इस्या गुणजणी, पूज्या नहीं. इहलोक पर-
लोक संवंधीया जोगववित पूजा कीधी, रोग आतके कष्ट आवे
क्षीण वचन याग मान्या, महात्माना ज्ञात, पाणी, मल शोना-
तणी निदा कीधी मिथ्यास्त्री साथे प्रीति मानी, तेहनी दाक्षिण
लगे तेहनो धर्म मान्यो, श्रीसम्यक्त्व व्रतविपश्यो अनेरो ॥४॥

॥ पहेजे थूलप्राणातिपातविरमणव्रते पाच अतिचार ॥ वह-
ववठविष्टेण ॥ द्विपद चतुष्पद प्रत्ये रीशवशे गाढो घाय घाड्यो,
गाढ वधण वाघ्यु, घणे जारे पीड्यो, निह्णवण कर्म कीधु, चारा
पाणीतणी वेजाये सार सनाल न कीधी, लेणे देणे कुणहने जंड्युं,
जधाव्यु, तेणे भूरुखे आपण जिम्या, सड्या धान्य रूडीपेरे जोया
नहीं पाणी गलता ढोड्यु, जीवाणी शूकव्यु, गलता जालक नाखी,
गजण रूमु न कीधु, इधण ठाणा अणशोध्या वाड्यां, तेमाही साप,
खजूरा, विठा, सरोला, माकम, जूवा, गींगोमा, साहता मूथ्या, डह-
व्या, रूमे धानके न मुक्या कीमी, मकोमी, उदेही, धीमेज, कातरा
चूमेज, पतगीया, मेमका, अलसीया, इयलप्रमुख जे कोइ जीव,
विणठा, विणसता उवेख्या, चाप्या, डहव्या, हलावता चलावतां,
पाणी ठाटता अनेराइ कामकाज करता विध्वसपणु कीधु, जीव-
रक्षा रूमी न कीधी ॥ पहेजे थूलप्राणातिपात व्रत विपश्यो अनेरो
जे को अति ॥

॥ व्रीजे थूलमृपावादविरमणव्रते पांच अतिचार ॥ सहस्तरा-
 रहस्सदारे ॥ सहसात्कारे कुणह प्रत्ये अयुक्त आल दीधुं, स्वदारा-
 मंत्रनेद कीधी, अनेराइ कुणहनो मंत्र आलोच मर्म प्रकाशयो, कु-
 णहने अपाय पामवा कूडी बुद्धि धरी, कूफो लेख लख्यो, जूठी साख
 जरी, थापण मोसो कीधो, कन्या, ढोर, भूमि सबविया लेहेणे देहेणे
 वादवढवाड करता मोटकु जुतु वोढ्या, व्रीजे थूलमृपावादव्रत वि-
 पश्यो अनेरो ॥

॥ व्रीजे थूले अदत्तादान विरमणव्रते पांच अतिचार ॥ तेनाह-
 मप्पत्ते ॥ घर बाहिर, खेत्र, खले, परायु अणमोक्खु लीधुं,
 वापरयुं, चोराइ वस्तु लीधी, चोरप्रत्ये शंवल दीधुं, विरुद्ध राच्यादि
 कर्म कीधु, कूडां मान, मापां कीधां, माता, पिता, पुत्र, मित्र,
 कलत्र, वची कुणहने दीधुं जूदी गांठ कीधी, नवा जूना सरस
 नीरस वस्तुतणा जेजसंनेज कीधा ॥ व्रीजे अदत्तादान व्रत-
 विपश्यो अनेरो ॥ ४ ॥

॥ चोथे स्वदारासंतोष परस्त्रीविरमणव्रते पांच अतिचार ॥
 अपरिगहियाइत्तर ॥ अपरिगृहीता गमन कीधुं, अनंगक्रीडा
 कीवी, विवाहकारण कीधुं, कामजोगतणे विपे अति अजिजाप
 कीधो, दृष्टिविपर्यास कीधो, आठम, चउदशीतणा नियम लेइ
 नाग्या, अतिक्रम, व्यतिक्रम, अतिचार, अनाचार, सुहणे स्वप्नां-
 तरे हुआ, चोथे मैथुनविरमण व्रत विपश्यो अनेरो ॥

पांचमे थूल परियह परिमाणव्रते पांच अतिचार ॥ धण
 धन्न खित्तवत्तु ॥ धणधन्ननुं परिमाण उपरुं रखाव्युं, सोनु रूपुं
 नवविध परियहण प्रमाण लीधु नहीं, पढवुं विसारयुं ॥ पांचमे परि-
 ग्रह परिमाण व्रतविपश्यो अनेरो ॥ ५ ॥

ठठे दिग्विरमणव्रते पांच अतिचार ॥ गमणस्तय परिमा-

ए० ॥ उदृदिशे, अहोदिशे, तिर्यग्दिशं जावा आववातणा नियम
लेइ जाग्या, एरु दिशि संक्षेपी बीजी दिशि वधारी, विस्मृत लगे
अधिक भूमि गया, पाठवणी आधी मोकली, वाहण व्यवसाय की
धो, वर्षाकाले गामतरु कीधुं ठठे दिग्विरमणावत विषय्यो० ॥

॥ सातमे जोगोपजोगव्रते पांच अतिचार॥ सचित्ते पन्निवर्द्धे॥
सचित्त आहारे, सचित्त प्रतिवद्ध आहारे, अप्पोलसहि नस्कणया,
छप्पोल सहि नस्कणया, तुठोसहि नस्कणया सचित्त नस्कणया
अपक आहारे डपक आहारे, तुळ्ळुओपधि, कुली आवली, उला,
उंबी, पहुंक, पापनीतणां नक्षत्र कीधा, अनतकाय, अथाणातणा
नक्षत्र कीधा, तथा रिगणा, विगणा, पीलू, पीचू, पंपोटा, महुमा,
वमबोर, प्रमुख बहु बीजतणा नक्षत्र कीधां ॥ गाथा ॥ सचित्त
द्व विगइ, वाणह तवोल वळ कुसुमेसु ॥ वाहण सयण विलेवणा,
वजविसी नाणजत्तेसु ॥ १ ॥ ए चउद नियम दिनप्रत्ये लीधा नहीं,
लेइ संक्षेप्या नहीं, सचित्तद्रव्य, विगय, खासमा, वाहन, तंबोल,
फोफल, बेसण, सयन, पाणी अंधोलण, फल, फूल, जोजन, आ-
जावने जे कोइ नियम लेइ जाग्या, बावीश अजक, बत्रीश अ-
नतकाय माहि आदू, मूला, गाजर, पिड, पिडालू, कचूरो, सूरण,
खिजोडा, मोरडा, सेलरा कुलीआंबली, वाघरडा, गरमर, नीलीगलो,
वाडहोल खाधी, वाशी कवोल, पोत्री, रोटली त्रण दिवसना न-
दन, मधु महुडा, विप, हेम, करहा, धोलवडा, अजाणां फल, टी-
वरु, गुदा, बोर, अथाणु, काचु मीतुं, तिल, खसखस, कोविमना
खाधा लगनग वेलाये वालू कीधा, दिन उग्याविण शिराव्या, जे
कोइ अनेरो अतिचार हुज होय ॥ तथा कर्मत. ॥ ईगालकम्मे,
वन्नकम्मे, साडीकम्मे, जाडीकम्मे, फोमीकम्मे, ए पांच कर्म ॥ द-
तवाणिज्य, लखवाणिज्य, रसवाणिज्य विपवाणिज्य, केशवाणि-
ज्य ए पांच वाणिज्य ॥ जंतपिल्लणाकम्मे, निह्लणकम्मे, दवग्नि

दावणया, सरदह तलाय सोसणया, असई पोसणया ॥ ए पांच सामान्य, ए पन्नर कर्मादान माहि कीधा, कराव्या, अनुमोद्या अ नेराइ कांइ सावद्यकर्म समाचर्यां होय ॥ सातमेजोगोपजोगव्र तविपइयो अनेरोण॥११॥

॥आठमे अनर्थदम्व्रते पाच अतिचार ॥ कंदप्पे कुक्कुशएण॥ अनर्थदंम जे कहिये, काम काज पाखे मुधा पाप लाग्या, मुख हास्य, खेल, कुतूहल, अंगकुचेष्टा कीधी, निरर्थक लोकने कर्षण, गाडा वाही, गामातरे कमावानी बुद्धि दीधी, कश वस्तु ठोर लेव राव्या, अनेराइ पापोपदेश दीधा, कोश, कुहाडा, रथ, उखल, मु शल, घर, घटि प्रमुख सज्ज करी मेहेढ्यां, माग्या आप्या अंधो ल, नाहणे, पग धोयणे, खाले पाणी ढोढ्या, अथवा जीलणा जीड्या, जूवटुं रम्या, नाटक पेस्वणा जोयां, पुरुष स्त्रीना रूप शृं गार वखाण्या, राजकथा, देशकथा, जक्तकथा, स्त्रीकथा, पराइ तात कीधी, कर्कश वचन बोढ्या, सजेडा लगाड्या, शरज, कू कडा, प्रमुख जूऊता जोया, कलह करता जोया, लोकतणी उ पार्जना कीधी. सुख कीर्ति देश लइ चितवी. लूण, पाणी, माटी, कण, कपाशिया, काजविण चांप्या, ते उपरे वेग, आले वनस्प ति चूँटी, अंगीठ काष्ठ वणिज कीधा, वाश, पाणी, धी, तेल, गोल, अम्लवेतस, घेरजातणा जाजन उधाडा मेहेढ्यां, ते माडे कीडी, मंकोडी, कयुआ, उदेही, धीमेल, गिरोली, प्रमुख जे कोइ जीव विणठा, शूडा, सालही, कीडा हेतु पांजरे घाड्या, अनराइ जीवने रागद्वेष लगे एकने रुद्धि परिवार वंठी, एकने मृत्यु हाणी वठी ॥ आठमे अनर्थ दम्व्रत विपयिनुग्रण॥

॥ नवमे सामायिकव्रते पाच अतिचार॥ तिविदे, डप्पणिहए णेण॥ सामायिकमाही मन आहट दोहट चितव्युं, वचन सावद्य बोड्यु, शरीर अणपडिलेहुं, हलान्युं र्वती शक्तियें सामायिक

लीधुं नहीं, उघाडे मुखें बोढ्या, सामायिकमाहि उंघ आवी, बी
ज दीवा तणी उजेही लागी, विकथा कीधी, कण, कपाशिया,
माटी, पाणी तणा संघट्ट हुआ, मुहपत्ती सघट्टी, सामायिक अण
पूगे पारधु, पारखु विसाखु ॥ नवमे सामायिकव्रत विपयित्त अ
नेरोण ॥ १३ ॥

॥दशमे देशावगाशिकव्रते पांच अतिचार ॥ आणवणे पेस
वणेण॥ आणवणप्पयोगे, पेसवणप्पयोगे, सद्धानुवाइ, रूवाणुवा
इ, वहियापुगलपस्केवे ॥ निमी जूमिका मादी वाहिरथी अणा
व्यु, आपण कन्देथी वाहिर मोकळ्युं, शब्द संजलावी रूप देखा
डी काकरो नाख्यो, आपणपणुं उतुं जणाव्यु, पुढगलतणो प्रक्रे
प कीधो ॥ दशमे देशावगाशिकव्रत विपश्यो अनेरोण॥

॥अग्यारमे पोपघोपवासव्रते पाच अतिचार ॥ संधारश्चारु
विहिण॥ पोसह लीधे सथारातणी जूमी वाहिरला, थमिला सदि
से रुडां शोघ्यां नहीं, पमिलेह्या नहीं, थमिल वावरता मात्र परठ
वता चितवणी न कीधी, “अणुज्जाणह जस्मग्गो” न कह्यो, पर
ठव्या पूंठें वार त्रण वोसिरे न कह्यो देहरा पोसालमाहे पेसता नि
सरता निसीहि आवस्तहि कहेवी विसारी, पुढवी, अप्प, तेउ,
वाउ, वनस्पति, त्रसकायतणा संघट्ट परित्ताप उपडव कीधा, सं
थारा पोरिसी तणो विधि जणावो विसाखो, अविधिये संधाख्या,
पारणादिकतणी चिंता निपजावी, कालवेलाये देव न वाढ्या पोस
ह असुरो लीधो, सवेरो पाख्यो, पर्वतिपे पोसह लीधो नहीं ॥ अ
ग्यारमे पोपघोपवासव्रतविपश्यो अनेरोण॥१५॥

॥वारमे अतिथि संविजागव्रते पाच अतिचार ॥ सच्चित्ते नि
स्किरणे ॥ सचिन वस्तु देव उपर उता असूजतुं दान दीधुं ॥ व्हो
रवा वेलाये दली रह्या, मत्सर लगे दान दीधु, देवातणी बुद्धपराइ
वस्तु धणीने अणकहे कीधी, अथवा आपणी करी कीधी, अणदे

वातणी बुद्धे सूज्जुतुं फेडी असूज्जुतुं कीधुं, गुणवंत आवे ज्ञक्ति न साचवी, अनेराइ धर्म क्षेत्र सीदातां गती शक्तिं उद्वह्या नहीं, दी नखीन प्रत्ये अनुकंपादान दीधुं नहीं, देतां वारयुं ॥ वारमे अति थि संविज्ञागव्रतविपश्यो अनेरोण ॥१६॥

॥ संलेपणातणा पांच अतिचार ॥ इहलोए परलोएण ॥ इह लोगा संसप्पज्जगे, परलोगा संसप्पज्जगे, जीविया संसप्पज्जगे, म रणा संसप्पज्जगे ॥ इहलोके धर्मतणा प्रज्ञावलगे राजरुद्धि जोग वंठया, परलोके, देव देवेइ चक्रवर्तितणी पदवी वाछी, सुख आवे जीववातणी वांठा कीधी, दु ख आवे मरवातणी वांठा कीधी, काम जोगतणी वांठा कीधी ॥ संलेपणाव्रत विपश्यो अनेरो जे कोइ अतिचार पक्क ॥१७॥

॥ तपाचार वार जेद ॥ ठ वाह्य, ठ अभ्यंतर ॥ अणसणमूणो यरियाण ॥ अणसणज्जणी उपवासादिक पर्व तिथे तप न कीधुं, ऊ णोदरी वे चार कवल जणा न जठया, इयज्जणी सर्व वस्तुतणो संक्षेप न कीधो, रसत्याग न कीधो, कायहेस लोचादिक कष्ट क र्खा नहीं, संलीणता अंगोपाग संकोची राख्या नही, पञ्चस्काण ज्ञाग्यां, पाटलो रुगतो फेड्यो नहीं, गंवसही पञ्चस्काण ज्ञाग्युं, उपवास, आवील, नीवि कीधे मुखे सचित्त पाणी घाड्युं, वमन हुन ॥ वाह्यतपव्रत विपश्यो अनेरोण ॥१८॥

॥ अभ्यंतर तप ॥ पायचित्त विणज ॥ सूधु पायचित्त पडिब प्युं नहीं, आलोयणातणी सूधी टीप कीधी नहीं, सूधो तप पहेो चाड्यो नहीं, सातजेदे विनय न कीधो, दशजेदे वैयावच न कीधो, पंचविध सध्याय न कीधो, कयाय वोसराव्यो नहीं, दु.खकय क र्मकय निमित्त काउस्सग न कीधो. शुक्लध्यान, धर्मध्यान ध्यायां नहीं, आर्त्त तथा रौडध्यान ध्याया ॥ अभ्यंतर तपव्रत विपश्यो अनेरोण ॥१९॥

लीधुं नहीं, उघाडे मुखे वोढ्या, सामायिकमाहि उघ आवी, बी
ज दीवा तणी उजेही लागी, विकथा कीधी, कण, कपाशिया,
माटी, पाणी तणा सघट्ट हुआ, मुहपत्ती सघट्टी, सामायिक अण
पूगे पारधु, पारवुं विसाख्यु ॥ नवमे सामायिकव्रत विपयिञ्च अ
नेरोण ॥ १३ ॥

॥दशमे देशावगाशिकव्रते पाच अतिचार ॥ आणवणे पेस
वणेण ॥ आणवणप्पयोगे, पेसवणप्पयोगे, सद्वाणुवाइ, रूवाणुवा
इ, वहियापुगलपस्केवे ॥ निमी जूमिका माही वाहिरथी अणा
व्यु, आपण कन्हेथी वाहिर मोकळ्यु, शब्द सज्जलावी रूप देखा
डी काकरो नाख्यो, आपणपणु ठतु जणान्यु, पुदगलतणो प्रक्रे
प कीधो ॥ दशमे देशावगाशिकव्रत विपश्यो अनेरोण ॥

॥अग्यारमे पोपघोपवास्तव्रते पाच अतिचार ॥ सयारच्चारु
विहिण ॥ पोसह लीधे संधारातणी जूमी वाहिरला, थमिला संदि
से रूडा शोभ्या नहीं, पमिलेह्या नहीं, थमिल वावरता मात्रू परठ
वता चितवणी न कीधी, “अणुज्जाणह जस्सग्गो” न कह्यो, पर
ठव्या पूर्वे वार त्रण वोसिरे न कह्यो देहरा पोसालमाहे पेसता नि
सरता निस्सीहि आवस्तहि कहेवी विसारी, पुढवी, अप्प, तेज,
वाञ्च, वनस्पति, त्रसकायतणा सघट्ट परिताप उपडव कीधा, सं
आरा पोरिस्ती तणो विधि जणावो विसाख्यो, अविधिंये सथाख्या,
पारणादिकतणी चिता निपजावी, कालवेलाये देव न वाद्या पोस
इ असुरो लीधो, सवेरो पाख्यो, पर्वतिथे पोसह लीधो नहीं ॥ अ
ग्यारमे पोपघोपवास्तव्रतविपश्यो अनेरोण ॥ १५ ॥

॥वारमे अतिथि सविज्जागव्रते पाच अतिचार ॥ सच्चित्ते नि
स्किणणे ॥ सचित्त वस्तु देठ उपर ठता असूजतुं दान दीधु ॥ व्हो
रवा वेलाये टली रह्या, मत्सर लगे दान दीधु, देवातणी बुद्धंपराइ
वस्तु धणीने अणकहे कीधी, अथवा आपणी करी कीधी, अणदे

(३९२)

॥ वीर्याचार त्रण अतिचार ॥ अणगूहिय वलवीरियोण ॥ मनोवीर्य धर्मध्याज तणे विपे उद्यम न कीधो, पडिक्कमणे वेवपूजा धर्मानुष्ठान दान शील तप जावना ठती शक्तियें गोपवी, भाल से उद्यम न कीधो, वेठा पडिक्कमणु कीधुं, रूडा खमासमण न दीधा ॥ वीयाचार तप विपश्यो अनेरोण ॥२०॥

॥ पडिसिद्धाण करणेण ॥ प्रतिपेध, अजक्षय, अनत काय, महापरिग्रह, जे कोइ प्राणातिपात, मृपावाद, अदत्तादान, मैथुन, परिग्रह, क्रोध, मान, माया, लोभ, राग, द्वेष, कलह, अभ्याख्या न, पैशुन, रति अरति, परपरिवाद, माया मृपावाद, मिथ्यात्वशब्द, ए अठार पापस्थानक माहे कीधा, कराव्या, अनुमोद्या हुए ते सवि हु मन वचन कायाये करी मिच्छामि डुक्कड ॥२१॥

॥ एवकारे साधु श्रावकतणे धर्मे सम्यक्त्व मूल वारव्रत ए कशोचोवीस अतिचार यरु द्विस माहे सूक्ष्म, वादर, जाणतां, अजाणता हुवो हुइ ते सवि हुं मन वचन कायाये करी मिच्छामि डुक्कड ॥२२॥ इति पाटिकादि अतिण ॥१०६॥

॥ अध्यात्मचोवीशी ॥

॥ जुमखडुजुमीरह्युरे ॥ एदेशी ॥

राहा जोउ प्रथम जिणंदनोरे जे पोता सुख नीरवाण जिने
श्वर पुजिये दरशण जेद जुजुवारे मारगनां ए गांण जिनेश्वर पुजिये
॥१॥ ए आकणी ॥ स्व दरशणने देखतारे बहू आचारज मत जि
ने० बहू विध मारग जाखीयोरे जुजुवा पक्के कृत जिने० ॥२॥ पुरव
परपर देखतारे मारग रह्यो ते डुर जिने० तरक थकी विवाद धं
णोरे पण नहि ते अनुकुल ॥ जिने० ॥३॥ ते कारण उदासीनतारे
मारग दीसे सार जिने० स्व अनुभव दशा लहीरे आगमने अनु
सार जिने० ॥४॥ निमीत उपादान देखीनेरे कारण कारज जेह
जिने० जेथी कारज संपजेरे ते कारण गुण गेह ॥ जिने० ॥५॥
उपादान नीज आदोरे शुधनी आतम सार जिने० मुनीहुकम
निज घटमारे परमातम पद निरधार ॥ जिने० ॥६॥ श्रीरिखव दे
वजीनुं स्तवन संपुर्ण ॥ ॥१॥ अनीहारे वालो बसे विमळा
चलेरे ॥ ए देशी ॥ अनीहारे अजित जिनेश्वर करता कह्यारे
स्व स्वरूप निरधार ज्ञान दरशण चरण गुण एहोरे निज शक्ती सं
चार अजित जिनेश्वर करता कह्यारे ॥ १ ॥ अनीहारे काल अ
नादीनी विसरीरे वस्तु पोतानी जेह करम वशे पम्यो तेहथीरे रह्यो
कुमता संगे तेह ॥ अजि० ॥२॥ अनीहारे मळीयुं कारण निमी
त सहीरे सदगुरु तणो सजोग तेथी उपादान प्रगट्युरे टल्यो विजा
वनो जोग ॥ अजि० ॥३॥ अनीहारे तव शक्ती निज संज्ञाजतोरे
जासी सत्ता माही सार देखता आणांद उपन्योरे प्रगट करवा वयो
तैयार ॥ अजि० ॥ ४ ॥ अनीहारे जथाप्रवर्ती प्रमुख करणथीरे
लही समकीत सुखकार मोहनी करम डुरे करीरे वितराग थयो
मनुहार ॥ अजि० ॥५॥ अनीहारे घाती अघाती द्वीहणीरे लीधुं
शिवपुराज तेथी करता तु वयोरे वाधी अनंती लाज ॥ अजि० ६

अनीहारे करता एम होशे सहीरे ते लेशे अवीचलराज मुनीहुकम
आशा एहेठेरे आपजो अजित माहाराज ॥ अजि० ॥७॥ इति

॥३॥ जिमजिम ए गीरि नेटीएरे ॥ एदेशी ॥ श्रीसन्नव जिन
पुजियेरे स्वज्ञाविक कहेवाय स्नेही कारण तु ते सत्येठेरे जवारथ
कहेवाय स्नेही ॥ श्रीसन्नव ॥१॥ ए आंकणी ॥ उपादान सन्नावेठेरे
परने त्यागधी थाय स्नेही० ॥ स्व सवर त्याहा जाणीएरे शुध निर्ज
रा कहेवाय स्नेही० श्रीसन्नव ॥२॥ घरमध्यान ते ध्यावतारे नेद
ग्यान नीरधार स्नेही० स्वपर वेहचण त्याहा करेरे तेहीज शुध व्य
वहार स्नेही० श्रीसन्नव० ॥३॥ कारण सत्य ते एहेठेरे अवर कार
ण असत्य स्नेही० वितराग पद तेहथी लहेरे प्रगटे गुण अनंत
॥ स्नेही० श्रीसन्नव० ॥४॥ ज्ञानादीक गुण आ तमारे एस्वज्ञाव
कहेवाय स्नेही० तेथी केवळ पामीएरे सलेसी करण ते थाय ॥
स्नेही० श्रीसन्नव० ॥५॥ सीधसमापत त्याहा करेरे सुख अनंतनु
धाम स्नेही० अव्यावाध पद ते वरघारे मुनीहुकम तस नाम ॥
स्नेही० श्रीसन्नव० ॥६॥ इति

॥४॥ नीझमी नाथ नीवारीए ॥ ए देशी ॥ अनीनदन जीन व
दीए जेणे कीधु हो काइ आतमकाज के राग देश मोह जीतीओ
करता हो लोकोतरनु राज के अनीनदन जीनवंदीए ॥१॥ इइ चझ
दीकसवी नवी जीतेहो कोइ तेहने जाण के तेने जीते ते प्रभु रुहीए
जेथी प्रगटे हो अनंतुनाणके ॥ अजि० १ ॥ परभावमा पेसे नहि तजी
इंदी हो विषय विकार के ते पावे सुमता सुधा स्वस्वज्ञावे हो
ते सुख नीरधारके ॥ अभी० ॥३॥ जे रमे गुण ते लहे कारज साथे
हो पोतानु सार के रमण जासण स्वतणु काइ करता हो पामे
गुण नमारके ॥ अजी० ॥४॥ परदेश असंखे प्रगट होवे अनंत
चतुष्टी हो करे गुण उदारके ते सुख नोगवे सिधना टाली प
रज्ञाव हो काइ नीज पद सारके अजी० ॥५॥ एम कारज आ

तम तणु समजी करशे हो कांइ जे नरनारके मुनीहुकम टले
तेहनां जनम मरण हो कांइ नव जजाळके ॥ अभीनंदन० ॥६॥

॥५॥ हारेमारे धरमजीणंदशुं लागी पुरण प्रीतजो ॥ एदशी॥
हारेमारे सुमती जीनेश्वर सुमती दायक नाथजो ॥ अवर न दीसे
छजो दायक एहवोरे लोल हा० ॥ सुमती आवे ज्यारे घर मोजारजो
सुधारो होवे ते कहु कांइ जेहवोरे लोल ॥ हारेमारे० ॥१॥ आंकणी॥
हारेमारे जाय मिथ्यातनी प्रकृतियो त्रण जो तेम अनंतानु बधी चो
कमी जाणीएरे लोल हारेमारे अगनान नातु कुमता संगे जाय जो
रग जरीने सुमता घरमां आणीएरे लोल ॥ हारेमारे॥२॥ हारेमारे
दीठुं धन संताए अनंत जो अविनाशी अचल अखमीत ते सहीरे
लोल हारेमारे निरजन निराकार विमल जोतजो अव्यावाय सुख
अनतु ते लहीरे लोल ॥ हारेमारे ॥३॥ हारेमारे एम देखीने जा
ग्यो विदानंद जुपजो ग्यानदंम ग्रहिने उठ्यो ताम्बारे लोल हां०
रागद्वेश दीठा चोर धरमाहिजो मोहादिक शत्रुने तेम बळी मारवा
रे लोल ॥ हारेमारे० ॥४॥ हारेमारे मिथ्यताने अव्रत तेम कपायजो
जोगने पण हणीआ निज शकते करीरे लोल हा० आश्रव बंध
तव वेगे नाठा जायजो आव्यो सवर जोधो गुण सघळा धरीरे लोल
॥ हारेमारे० ॥५॥ हारेमारे एरीते जे रमशे स्वरूप मोजारजो स्वस
चाने देखी गुण परगट करेरे लोल हां० मुनीहुकम ते व्यक्तिनावे
थायजो शिवरमणी कांइ सेहेजे ते नरने वरेरे लोल ॥ हारेमारे० ॥६॥

॥६॥ नमोरे नमो श्री सेत्रुंजा गिरिवर ॥ एदशी॥ पद्म प्रजुजीन
पुजा करीजे छव्य नाव दोष जेदेरे द्रव्य पुजाथी स्वर्ग सुखठे नाव
पुजा अखेदेरे पदमप्रभु जीनपुजा करीजे ॥१॥ नवण करीजे स
मरस लहिने अंगलुवन विवेकोरे छष्टी आठ मुखकोस करीने उ
तरासन एकत्व नेकोरे ॥ पदम० ॥२॥ खायक दरशन चंदन ग्र
ही कुसुम ते पचाचाररे करमदहत धुप उखेवो द्वीअष्ट मंगल

अनीहारे करता एम होशे सहीरे ते लेशे अवीचलराज मुनीहुकम
आशा एहेठे आपजो अजित माहाराज ॥ अजि० ॥७॥ इति

॥३॥ जिमजिम ए गीरि जेटीएरे ॥ एदेशी ॥ श्रीसंजव जिन
पुजियेरे स्वप्नाविक कहेवाय स्नेही कारण तुं ते सत्येठेरे जधारथ
कहेवाय स्नेही ॥ श्रीसंजव ॥१॥ ए आंकणी ॥ उपादान सजावठेरे
परने त्यागथी थाय स्नेही० ॥ स्व सवर त्याहा जाणीएरे शुध निर्ज
रा कहेवाय स्नेही० श्रीसंजव ॥२॥ घरमध्यान ते ध्यावतारे जेद
ग्नान नीरधार स्नेही० स्वपर वेहचण त्याहा करेरे तेहीज शुध व्य
वहार स्नेही० श्रीसंजव० ॥३॥ कारण सत्य ते एहेठेरे अवर कार
ण असत्य स्नेही० चितराग पद तेहथी लहेरे प्रगटे गुण अनंत
॥ स्नेही० श्रीसंजव० ॥४॥ ज्ञानार्दीक गुण आ तमारे एस्वप्नाव
कहेवाय स्नेही० तेथी केवळ पामीएरे सलेसी करण ते थाय ॥
स्नेही० श्रीसंजव० ॥५॥ सीसमापत त्याहा करेरे सुख अनतनु
धाम स्नेही० अव्यावाध पद ते वरधारे मुनीहुकम तस नाम ॥
स्नेही० श्रीसंजव० ॥६॥ इति

॥४॥ नीधमी नाथ नीवारीए ॥ ए देशी ॥ अजीनदन जीन व
दीए जेणे कीधु हो काइ आतमकाज के राग देश मोह जीतीओ
करता हो लोकोतरनु राज के अजीनदन जीनवंदीए ॥१॥ इंड चडा
दीरुसवी नवी जीतेहो कोइ तेहने जाण के तेने जीते ते प्रभु कहीए
जेथी प्रगटे हो अनतुनाणके ॥ अजि० १ ॥ परभावमा पेसे नहि तजी
इंदी हो विषय विकार के ते पावे सुमता सुधा स्वस्वप्नावे हो
ते सुख नीरधारके ॥ अभी० ॥३॥ जे रमे गुण ते लहे कारज साथे
हो पोतानुं सार के रमण नासण स्वतणु काइ करता हो पामे
गुण नमारके ॥ अजी० ॥४॥ परदेश असंखे प्रगट होवे अनत
चतुष्टी हो करे गुण उदारके ते सुख जोगवे सिधना टाली प
रजाव हो काइ नीज पद सारके अजी० ॥५॥ एम कारज आ

अनीहारे करता एम होशे सहीरे ते लेशे अवीचल राज मुनीहुकम
आशा एहरे आपजो अजित माहाराज ॥ अजि० ॥७॥ इति

॥३॥ जिमजिम ए गीरि नेटीएरे ॥ एदेशी ॥ श्रीसन्नव जिन
पुजियेरे स्वप्नाविक कहेवाय स्नेही कारण तु ते सत्येरे जपारथ
कहेवाय स्नेही ॥ श्रीसंज्ञव ॥१॥ ए आंकणी ॥ उपादान संज्ञावेरे
परने त्यागथी थाय स्नेही० ॥ स्व सवर त्याहा जाणीएरे शुध निर्ज
रा कहेवाय स्नेही० श्रीसंज्ञव ॥२॥ धरमध्यान ते ध्यावतारे जेद
ग्यान नीरधार स्नेही० स्वपर वेहचण त्याहा करेरे तेहीज शुध व्य
वहार स्नेही० श्रीसंज्ञव० ॥३॥ कारण सत्य ते एहरे अवर कार
ण असत्य स्नेही० वितराग पद तेहथी लहेरे प्रगटे गुण अनत
॥ स्नेही० श्रीसंज्ञव० ॥४॥ ज्ञानादीक गुण आ तमारे एस्वप्नाव
कहेवाय स्नेही० तेथी केवळ पामीएरे सलेसी करण ते थाय ॥
स्नेही० श्रीसंज्ञव० ॥५॥ सी प्रसमापत त्याहा करेरे सुख अनतनु
धाम स्नेही० अव्यावाध पद ते वरधारे मुनीहुकम तस नाम ॥
स्नेही० श्रीसंज्ञव० ॥६॥ इति

॥४॥ नीधमी नाथ नीवारीए ॥ ए देशी ॥ अनीनदन जीन व
दीए जेणे कीधु हो काइ आतमकाज के राग देश मोह जीतीओ
करता हो लोकोतरनु राज के अनीनदन जीनवदीए ॥१॥ इइ चछा
दीकसवी नवी जीतेहो कोइ तेहने जाण के तेने जीते ते प्रभु कहीए
जेथी प्रगटे हो अनतुनाणके ॥ अजि० १ ॥ परभावमा पेसे नहि तजी
इदी हो विषय विकार के ते पावे सुमता सुधा स्वस्वप्नावे हो
ते सुख नीरधारके ॥ अभी० ॥३॥ जे रमे गुण ते जहे कारज साथे
हो पोतानु सार के रमण जासण स्वतणु काइ करता हो पामे
गुण नमारके ॥ अनी० ॥४॥ परदेश असखे प्रगट होवे अनत
चतुष्टी हो करे गुण उदारके ते सुख जोगवे सिधना टाली प
रजाव हो काइ नीज पद सारके अनी० ॥५॥ एम कारज आ

नांतुं हांहां० शाता अशाता जाणीए हवे मोहनि पांतुं हांहां०
 ॥चंद्र० ॥ ४ ॥ अनंतानुबंधी अपचखाणी प्रतिआखान संजल
 कहिए हांहां० सोळ प्रकृति तिहां गई हिसादिक खट लहिए हांहां
 ॥ चंद्र० ॥ ५ ॥ वेद त्रण ते गया मिथ्यात्व त्रण जेदे हाहा० आठ
 करम ते जाणीए जाखुंतुं चार जेदे हाहां० ॥चंद्र० ॥ ६ ॥ देव मनु
 ष्य त्रीजवनी नारकी चौथी कहिए हाहा० नाम करम हवे जा
 खशु गति जाति लहिए हांहां० ॥चंद्र० ॥ ७ ॥ शरीर उपर बंधणा
 संयेण संगतन कहिए हाहा० स्वस्थानने आनुपुरवी वरणादि
 चव लहिए हाहां० चंद्र० ॥ ८ ॥ व्याहो गति एम जाणीए प्रतेक
 प्रकृति आठ हाहां० त्रस यावर दोय दशका ए सरवे नाठ हांहां
 ॥ चंद्र० ॥ ९ ॥ तिच उच गोत्र करम जे अंतराय पंच कहिजे
 हाहा० दान लाज जोग उपजोगनो विरज अंतराय लहिजे
 हांहां० ॥ चंद्र० १० ॥ ए आठे करम हणी गुण आठ जे वरिया
 हांहां० मुनीहुकम प्रभु आपजो सत्तामा जरिया हांहां० ॥ चंद्र११
 ॥ इति ॥ ॥ ११ ॥ दिठीहो प्रभु दिठी जगगुरु तुज ॥ एदेशी ॥ दि
 ठाहो प्रभु दिठा सुबधीजिणद मिठुहो प्रभु मिठु सासन ताहरुजी
 तत्वहो प्रभु तत्व ज्ञाख्यारे नव मोह्युहो प्रभु मोह्यु मनडु माहरुं
 जी ॥ दिठाहो प्रभु ॥ १ ॥ जीवहो प्रभु जीव अजीव पुन्य पाप आ
 श्रवहो प्रभु आश्रव सवर निर्जराजी वगहो प्रभु बंध मोक्ष ए नव
 अनेकहो प्रभु अनेक गुणथी नस्थाजो ॥ दिठा ॥ २ ॥ हेयज्ञेय हो प्रभु
 हेयज्ञेयने उपादेय समजे हो प्रभु समजे तेहिज सुख लहेजी जीवहो
 प्रभु जीव अजीव जाणवा जोग पुन्यहो प्रभु पुन्य पाप आश्रव क
 हेजी ॥ दिठा ॥ ३ ॥ बंधहो प्रभु बंधसहित ए छाड संवरहो प्रभु
 सवरनिर्जरा मोक्ष आदरोजी एणीविधहो प्रभु एणीविध नाख्युं
 तुम तेहिजहो प्रभु तेहिज मुज मनमा धरोजी ॥ दिठा ॥ ४ ॥ तेथी
 हो प्रभु तेथी उपरातारेजेह रखडशे हो प्रभु रखमशे चार गति विशे

साररे ॥पदम० ॥३॥ आरतरुद्ध टालण आरती कीजीए मन उ
लासरे चउगति चुरण साथीओ नारव्यो अकृत अद्देवासरे ॥
पदम० ॥४॥ ज्ञान गुणे करी चेतन वासो फळ उपवर्ग निरधा
सरे ज्ञान ध्यानयी ए पद पामी अणहारी पद मनुहाररे ॥पदम५॥
जाव पुजा एणिविध शुं करता पामे पदमनुहाररे मुनीहुकम का
रणयी कारज समजी लेजो विचाररे ॥ पदम० ॥ ६ ॥

॥७॥ श्रीश्रीपाल कुमार ॥ एदेशी ॥ श्रीसुपासजीणद सप्त न
गी नाखी जीनेस्वरुजी आस्ति नास्तिरे जेह नित अनित अने
क एक धरुजी ॥१॥ सत्य असत्य व्यक्त अव्यक्त जेद अनेद नव्य
अनव्य जाणीएजी इत्यादिक बहु जेद सप्तनगी चित आणीएजी
॥२॥ इव्य खेतरने जाव आस्तिरे नास्ति तुमे कहीजी इव्ययी
चेतनराय खेत्रयी असख परदेश ग्रहीजी ॥३॥ काळयी अगुरु लघु
जेह जावयी ज्ञानादिक गुण कहाजी ए स्व इव्यादिक चार आ
स्ति यर्म माहि लहाजी ॥४॥ धर्म अयर्म आकाश काळ पुदगळ
पचे परजणाजी तेथीरे नास्तिजाव समकाळे मिश्रजग बणाजी
॥५॥ उचारण नहि जास तेथी अव्यक्त चोयो लहोजी आस्ति
नास्तिने मिश्र जेह त्रणेनो अव्यक्तव कहोजी ॥६॥ जगेवि एम
सप्तचार बहु विध जेद ते जाणीएजी मुनीहुकम आस्तिरे धर्म पोते
पोतानुं मानिएजी ॥७॥ ॥८॥ विरतीपणे हुं विनवुं प्रभु
अम धेर आवो ॥एदेशी ॥ चड प्रभुजिन आठमा आठ करमने
हणिया हाहारे आठ करमने हणिया अनत अष्टगुण ग्रही शिवर
मणीपरिया हाहारे ॥ चद्र० ॥१॥ ग्यानावरणी प्रथम हणुं आ
वर्ण पाच ते जाणो हाहा० मति सुत अवधी मनपर्जवनु केवल
नु आणो हाहा० ॥ चड० ॥२॥ दरशनावरणी बीजु गयु चक्षु
अचक्षुनु कहिए हाहा० अवधी केवलनु सही निजा पचनु लहि
ए हाहा० ॥ चड० ॥ ॥३॥ वेदनी करमनु ते जाणीए दोय भेदधी

ध्यावो डुरगति डुःखटले निज सरुपवळे स्वस्वरुपनुं सुख पावो
॥अग्निआरण॥६॥ समुचित शक्तिथी समर्थ परजाए लहि व्यक्ति
चाव करो चित लाइ मुनीहुकम निज स्वरुपमां रमतां मुगती व
धु तेडण आइ ॥ अग्निआरण ॥७॥ इति.

॥११॥ धनधन ते जग प्राणीया मन मोहनमेरे ॥ एदेशी ॥
वासुपुज जीन साहेवा मन मोहन मेरे दरशन ताहरु सार मन
मोहनमेरे अवर दरशन जे जे कहां मन० ते तो असत्य उपचार
॥मन०॥१॥ जाखु विचार ते दरशननो मन० तत्व तणो प्रकाश
मन० देवगुरु तस दाखवु मन० दरशण पण नीवास्त॥मन०॥२॥
बौध दरशनमा जाणीए मन० तत्व एकवीस जेह मन० सकट
देवगुरु बोध छे मन० भोमी दरशन धार मन०॥३॥ नयायक तत्व
त्रेवीश कहा मन० देव इश्वर गुरु जोगी मन० जोमी दरशन
जाणीए मन० ते तो ससारना जोगी ॥मन०॥४॥ संखा दरशण
तत्व पचवीसछे मन० देव नारायण तास मन० गुरु संन्यासी
जाणीए मन० दरशन तस आकाश ॥मन०॥५॥ विशेशक मत
जाणीए मन० तत्व चुंवाळीस तास मन० तत्व ज्ञमगुरु ब्राह्मण
मन० जज्ञ दरशणछे जास ॥मन०॥६॥ जयमनीए तत्व बार कहा
मन० करता कोइ न धार मन० अष्टांग जोगथी मुक्षछे मन० एमां
मांइसरु विचार ॥ मन० ॥७॥ ए पांचे दरशण जाणीए मन०
त्यां मुगती नहि जाण मन० देवगुरु सरागीठे मन० तेथी डुरेवाण
मन० ताहरा दरशण मांहीठे मन० तत्व एकवीस विचार ॥ मन०
॥८॥ देव अरीहंत जाखीआ मन० सुसाधु नीग्रथ मन० दरशण
चंछ तेम कह्यु मन० मुनी हुकम गुथ ग्रथ ॥मन०॥९॥ संपुर्ण ॥
१३॥ दीपक दीपतोरे लोकालोक प्रकाश ॥एदेशी॥ विमलजिन वदी
येरे निरमल गुण दीसेठे जास गुण अनंतनीरे जेने प्रगटी गुणकी
रास ॥वि० १॥ रूपारूपी जाणतारे स्वपरसमय विचार लोका

जी मुनीहोप्रभु मुनीहुकम तुज आण साचीहोप्रभु साची ते रुदीए
 वसेजी॥दिठा० ॥५॥ ॥इति॥॥१०॥ सासन सुलतान श्रीलोढण
 जिन पास तणारे गुणगाढ ॥एदेशी ॥ श्रीसितळ जिनराय सित
 पणु तुज देखी मनहु धायु ॥ एआकणी ॥ राग देश मोहने टारी
 थया सुमता रस भतर धारी अज्ञान अगनी डरे वारी॥श्रीसितळ॥
 ॥१॥ आहट दोहट डरेछमी शुभजाव चितमु मडी काइ वश की
 धु मनहु मनी ॥श्रीसित०॥१॥ धरम ध्यान शुरुल धारी अगना
 न तिमिर डरेवारी थया आतम अनुभव सुखकारी ॥श्रीसित०॥
 ॥३॥ छती परजाय सभारी सतागतथी चित धारी प्रगट कीधी
 तुम हितकारी ॥ श्रीसित०॥४॥ आस्ति स्वजावने सनारो नास्ति
 स्वजाव डरे वारो सामर्थ परजाए एम धारो ॥श्रीसित०॥५॥ स्वस्व
 भावमा एमरेहेता परजाव अगनी डरे धरता सितल गुण सेहेजे
 वरसता ॥श्रीसित०॥६॥ मुनीहुकम सितल ध्याव स्वसपति सुखे
 पावे शिवरमणी ते तेडवा थावे ॥श्रीसितळ ॥ ७ ॥ इति ॥

॥११॥ देशी कडखानी ॥ अगिअरमा जीन तणी सेवा शास्त्रे
 जणी करवा सुरते कोइ होवे ए तो कठण कहो सेहेज नविलही
 इद्र चद्र पण नविय रेहेवे ॥ अगिअर०॥१॥ तप जप किरिआ ब
 हु विध ते करे कोइ जगती कोइ नाम ध्यावे आतम स्वरुप जा
 प्या बिना तेहनु अज्ञानपणु ते कदीय न जावे ॥अगिअर०॥२॥
 परजाव याहिकाल अनादिनो अभवी पण व्रत धारे मिथ्यात्वी
 पण तेह करणी करे पण मोहने ते नविय मारे ॥अगिअर०॥३॥
 जेहनु ग्यान तेहिज निरवाण छे सुवातमयी सुख पावे स्वदशा
 नजवा धरुी चेतना अक्षय पदवी तेह पावे ॥ अगिअर०॥४॥
 परजाव ग्राहि चउगति माहे कहा पुनरपी पुनरपी तेह पावे तेह
 कारण समजो तुमे प्राणीआ सद्गुरु सगे ते नित रेहेवे ॥ अगि
 आर०॥५॥ घटमाहि वस्तुछे अततरिदेनरी तेह माहि तमे नित्य

ध्यावो दुरगति दुःखटले निज स्वरूपवळे स्वस्वरूपनुं सुख पावो
॥अगिअारण॥६॥ समुचित शक्तिथी समर्थ परजाए लहि व्यक्ति
नाव करो चित लाइ मुनीहुकम निज स्वरूपमां रमतां मुगती व
धु तेडण आइ ॥ अगिअारण ॥७॥ इति

॥११॥ धनधन ते जग प्राणीया मन मोहनमेरे ॥ एदेशी ॥
वासुपुज जीन साहेबा मन मोहन मेरे दरशन ताहरु सार मन
मोहनमेरे अवर दरशन जे जे कहां मन० ते तो असत्य उपचार
॥मन०॥१॥ जाखु विचार ते दरशननो मन० तत्व तणो प्रकाश
मन० देवगुरु तस दाखवुं मन० दरशण पण नीवास॥मन०॥२॥
बोध दरशनमा जाणीए मन० तत्व एकवीस जेह मन० सकट
देवगुरु बोध छे मन० भोमी दरशन धार मन०॥३॥ नयायक तत्व
त्रेवीश कहा मन० देव इश्वर गुरु जोगी मन० जोमी दरशन
जाणीए मन० ते तो संसारना जोगी ॥मन०॥४॥ सखा दरशण
तत्व पचवीसछे मन० देव नारायण तास मन० गुरु संन्यासी
जाणीए मन० दरशन तस आकाश ॥मन०॥५॥ विशेशक मत
जाणीए मन० तत्व चुंवाळीस तास मन० तत्व ज्ञमगुरु ब्राह्मण
मन० जल दरशणछे जास ॥मन० ६॥ जयमनीए तत्व बार कहा
मन० करता कोइ न धार मन० अष्टांग जोगथी मुक्षछे मन० एमां
मांइसरु विचार ॥ मन० ॥७॥ ए पाचे दरशण जाणीए मन०
त्यां मुगती नहि जाण मन० देवगुरु सरागीठे मन० तेथी डुरेठाण
मन० ताहरा दरशण मांहीठे मन० तत्व एकवीस विचार ॥ मन०
॥ ८॥ देव अरीहंत जाखीआ मन० सुसाधु नीग्रथ मन० दरशण
चंछ तेम कह्युं मन० मुनी हुकम शुध ग्रथ ॥मन० ९॥ संपूर्ण ॥
१३॥ दीपक दीपतारे लोकालोक प्रकाश ॥एदेशी॥ विमलजिन वदी
घेरे निरमल गुण दीसेठे जास गुण अनंतनीरे जेने प्रगटी गुणकी
रास ॥वि० १॥ रुपारुपी जाणतारे स्वपरसमय विचार लोका

जी मुनीहोप्रभु मुनीहुकम तुज आण साचीहोप्रभु साची ते रुदीए
 वसेजी॥दिठा० ॥५॥ ॥इति॥॥१०॥ सासन सुलतान श्रीलोढण
 जिन पास तणारे गुणगाउ ॥एदेशी ॥ श्रीसितळ जिनराय सित
 पणु तुज देखी मनहु यायु ॥ एआकणी ॥ राग देश मोहने टारी
 थया सुमता रस अतर धारी अज्ञान अगनी छरे वारी॥श्रीसितळ॥
 ॥१॥ आहट दोहट छरेछमी शुधजाव चितमु मडी काइ वश की
 धु मनमु ममी ॥श्रीसित०॥२॥ धरम ध्यान शुफल धारी अगना
 न तिमिर छरेवारी थया आतम अनुनव सुखरारी ॥श्रीसित०॥
 ॥३॥ छती परजाय सभारी सतागतथी चित धारी प्रगट कीयी
 तुम हितकारी ॥ श्रीसित०॥४॥ आस्ति स्वजावने संजारो नास्ति
 स्वजाव छरे वारो सामर्थ परजाए एम धारो ॥श्रीसित०॥५॥ स्वस्व
 भावमा एम रेहेता परजाव अगनी छरे धरता सितल गुण सेहेजे
 वरसता ॥श्रीसित०॥६॥ मुनीहुकम सितल ध्याव स्वसपति सुखे
 पावे शिवरमणी ते तेडवा आवे ॥श्रीसितळ ॥ ७ ॥ इति ॥

॥११॥ देशी कडखानी ॥ अगिआरमा जीन तणी सेवा शास्त्रे
 नणी करवा सुरते कोइ होवे ए तो कठण कही सेहेज नविजही
 इद्र चद्र पण नविय रेहेवे ॥ अगिआरण॥१॥ तप जप किरिआ ब
 हु विध ते करे कोइ जगती कोइ नाम ध्यावे आतम स्वरुप जा
 प्या विना तेहनु अज्ञानपणु ते कदीय न जावे ॥अगिआरण॥२॥
 परजाव ग्राहिकाल अनादिनो अभवी पण व्रत धारे मिथ्यात्वी
 पण तेह करणी करे पण मोहने ते नविय मारे ॥अगिआरण॥३॥
 जेहनु ग्यान तेहिज निरवाण छे सुयातमयी सुख पावे स्वदशा
 जजवा थकी चेतना अक्षय पदवी तेह पावे ॥ अगिआरण॥४॥
 परजाव ग्राहि चउगति माहे कह्या पुनरपी पुनरपी तेह पावे तेह
 कारण समजो तुमे प्राणीआ सदगुरु सगे ते नित रेहेवे ॥ अगि
 आरण॥५॥ घटमाहि वस्तुछे अनतरिहेनरी तेह माहि तमे नित्य

साह्येण॥ वीरता गुण अधर्म छव्यमां स्वप्नावे ठरे होलाल स्वप्नावे०
 ॥१॥ अवगाहन धर्म ते आकाशे नाखीन होलाल आ० नवी
 वस्तु जीरण काळथी दाखीव होलाल का० ॥ मलण वीखरण
 स्वप्नाव पुदगलनो जाणीए होलाल पु० ए पंच छव्यनु धर्म ची
 तमे नवी आणीए होलाल ची० ॥३॥ ज्ञान दरशन चरण गुण
 ते आपणो होलाल गु० वीरज गुण अनंत ए चारे गणो होलाल
 ए० ॥ एहने कहीए धर्म वस्तुनु सत्यछे होलाल वस्तु० अवर सर
 व धर्म ते असत्यछे होलाल ते० ४॥ करतो पुदगळीक नाव मुर
 ख मनचीतवे होलाल मु० जाणो करुछु धर्म पण करम होवे हो
 लाल पण॥ धर्मनीज स्वप्नाव मांही जे खेलतो होलाल मां
 ही०॥ गुण अनंता आप रुदेमां मेळतो होलाल रुदे० ५ सता
 साधे जेह शकती नावे करी होलाल शकती० नीमीत कारणथी
 उपादान चीतवरी होलाल उ० ॥ मुनीहुकम उपादे धर्म ते आ
 दरे होलाल धर्म० टाळी पुदगळीक भावनीज स्वरूपवे होलाल
 नीज० ६ ॥

॥ १६ ॥ पुजो श्री जीन चंदनेरे जवी पुजो श्रीजन चंदने
 ॥ ऐदेशी ॥ सेवो अचरा नंदनेरे जवि सेवो अचरानंदने ॥ अं
 कणी ॥ सतपणु जिहां परकाशु स्वस्वरूप मुणदनेरे भवि पुजो
 अचरानंदने सुगुरुसगे संतकहावे रागदेश डरंदनेरे ॥ जवि सेवो
 १ ॥ सुगुरु सगे धर्म ते जाणो तजे अधर्म परनेरे जवि० जेह धर्म
 थी रागदेश वळी प्रगटे एह विकारनेरे ॥ भवि० २॥ जे जे तपथी
 क्रोधादिक जागे धरम न कहिए तेहनेरे जवि० स्वसमी एमां जे
 कोइ राचा नविवंछा कशी एहनेरे ॥ जवि० ३॥ चेतन स्वरूपमे
 संतपणु जाणु परप्ताव असंतधारोरे जवि० ते कारण परप्तावने
 तजीए मोहदशा निवारोरे जवि० ४॥ अनंते गुण नरात्रो ए आ
 तम तेहनु ध्यान करीएरे जवि० अवर जंजाळ सविडरे करीने

लोकनुरे प्रथम गुण ते नीरधार ॥ वि० २ ॥ तेम वळी देखतारे
 अनंत जाय जिणद सुख अव्यावायनुरे पाम्या सेज थाणद
 ॥ वि० ॥ ३ ॥ कपे नहि कदारे जोवा ए उजडवाय हेवी धीरतारे
 गुण चोथो केहेवाय ॥ वि० ॥ ४ ॥ उतपातरे नहिरे स्वभावे ते सुख
 कार अटलव अदगाहनारे अरुपी छठो नीरधार ॥ वि० ॥ ५ ॥ अ
 गुरु लयु सातमारे आठमे लव्ही छे पाच ए सरवे नीरमळ धपारे
 हवे न रही खमखाच ॥ वि० ॥ ६ ॥ एम विमलता ओळखीरे ध्या
 वो तमे श्रीजिनभुष मुनीहुकम विमलतारे पामे पट अनुप ॥ वि० ॥ ७ ॥

॥ १४ ॥ प्रीतमजी रंगरसे रमाए ॥ एदेशी ॥ अनंत जीनेश्वर
 सुखकारी अनंत गुणे करी जे धारी पाम्या पदवी मनोहारी । अ
 नंत ० ॥ १ ॥ एआरुणी ॥ काळअनादी अनंतजेह वरमणा थाठे
 कहीतेह वळगी चेतनसु एह ॥ अनंत ० ॥ २ ॥ उछेदी तेहने ताम
 हणीओ मोह महीपती नाम टाल्युं रागद्वेशनुं वाम । अनंत ० ॥ ३ ॥
 तव पाम्या केवळनाण चार अनता तीहाजाण अनंत सुख तणी
 खाण अनंत ० ॥ ४ ॥ जीव सता अनंत देखी पुदगल अनंत पण
 पेखी परजाव जाणी उवेखी ॥ अनंत ० ॥ ५ ॥ गुणपरजा अनंत जा
 णो द्रव्य स्वरूप चीत आणो छती परजाए वखाणो अनंत ० ॥ ६ ॥
 तेहथी अनंत नाथ कहीए अनंत स्वरूप तेहथी लहीए मुनीहुकम
 घरमा रहीए ॥ अनंत ० ॥ ७ ॥ ॥ १५ ॥ थारा मेला उर मेह
 जवुके बीजळी ॥ होलाल ॥ जवुके बीजळी होताल ॥ एदेशी ॥ धरम
 जीनेस्वर देव पनरमा सुख करु ॥ होलाल पनरमा सुख करु हो ॥
 आपे धरम उदार वस्तुनो हेत करु होलाल वस्तुनो घट धरम
 जेम वस्तु जळमा धारण करे हो ॥ जळण ॥ तेमपट धरम वस्तुनो
 आछादन वरे होलालके आछ ॥ १ ॥ एरु एकनु धर्म अवरमे न
 सजवे होताल अवण ॥ अज्ञानी नवी समजे ते जेम तेम लवे
 होताल ते ॥ धर्म छव्य चळण साह्य गुण आवरे होलाल

जाचुं आत्मविना समापक नहीं जोजो भगवद् अगे उठाही ॥
 सुंदर० ४ ॥ किरियारूप बहू जेह कळप यकीछे तेह कळप नहीं
 एक भ्रात ते जोजो धरीने खात ॥ सुंदर० ५ ॥ सत्य अमत्य जे
 नवी नासे तेथी मनहुं डुरेनासे ते कारण अनुचर क्रिजे परजाव
 तजो घर लीजे ॥ सुंदर० ६ ॥ सरव शास्त्रमाहि जेह अध्यात्म
 जाव गुण गेह मुनीहुकम चिदानंद ध्यान पामे पद पुरण ज्ञान ॥
 सुंदर० ७ ॥ ॥१॥ कपूर होरे अति वजळोरे ॥ एदेशी ॥
 परजावती त्रिजोरनेरे पुजो नथी त्रण काल उपसमरसमे जे
 रम्यारे जनमथी निर विकाररे ॥ प्राणी पुजो परजावती नद १ ॥
 द्रव्यार्थरुदम जाग्यीवारे गह्व अशुद्ध विचार तेम परजायार्थक
 जाणीयेरे खट जेद निरगाररे ॥ प्राणी० २ ॥ त्रण जेदथी निगम
 कहोरे सग्रह दोय उदार व्यवहार बहू जेदे कह्योरे रजुसुत्र दोय
 धाररे ॥ प्राणी० ३ ॥ तीहा सुगी समकित नहिरे धर्म मिथ्या
 स्वी जोय शब्दनय जव पामीएरे समकित धर्म तव होयरं ॥
 प्राणी० ४ ॥ तेनय पण एक कहोरे तेम संजीरुठ एक समकित
 श्रावक साधु तीहारे केवळी धर्म तेने करे ॥ प्राणी० ५ ॥ एवजुत
 ते सातमीरे सिध समाप्तधार एम नय जेद वरण व्यारे अठाविस
 उदाररे ॥ प्राणी० ६ ॥ सुय ते माहिथी ग्रहोरे अग्रुध करो तुमे डुर
 मुनीहुकम जीन वचनछेरे करता वाये नुररे ॥ प्राणी० ७ ॥

॥ १० ॥ साजळजो मुनी सजमरागे ॥ एदेशी ॥ पदमावती
 सुत चरण नमीजे जेहथी भवडुख जायजी स्वरूप तेहनुं नय
 णो निरखी निज स्वरूप चित लायजी ॥ पदमा० १ ॥ पुदगळ
 परा वरतन एक वाकी चरम आवर्णन केहेवायजी सुकळ पक्षी
 जीव ते जाणो धरमसनमुख ते थायजी ॥ पदमा० २ ॥ वाकी
 सरव ते कृश्न पक्षीआ फोगट धर्म पोकारंजी जथा प्रवर्ति करण
 करे जेइ अतर करण तेवारजी ॥ पदमा० ३ ॥ समकित धारी

सेहज दशा निज वरीएरे ॥ जवि० ५॥ तेह स्वरूपे जेह रमेछे सं
तपद तेहने कहीएरे जवि० जीवन मुक्त ते केहेवाय सरवधी उ
त्तम लइएरे ॥ भवि० ६॥ ते कारण निजपढने सेवो अमरीतरस
ए पीजीएरे जवि० मुनीहुकम कहे सेहेज दशाथी मुगती वधु सु
ख लीजीएरे जवि० ७

॥१७॥ रग रसीआ रग रसवनो मन मोहनजी ॥ एदेशी ॥
मरीमाता जेहनी मन मोहनजी जाखे धरम सुखकार मनहु मो
हुरे मन मोहनजी परमाण नय तीहा जाखीए मन० जेहना दोय
प्रकार मनहु० १॥ परतक्षने परोक्षे मन० परतक्षना दोय प्रका
र मन० सरर परतक्ष केवळ रह्यु मन० गुण अनत नीरधार ॥
मन० २॥ देश परतक्ष हवे जाणजो मन० अवधी मन परजव
सार मन० रुपी द्रव्ये जाणता मन० नही अरुपी उपचार मन
३॥ हवे परोक्षते जाखीए मन० मतीश्रुत उदार मन० मन ६०
थी ते लहे मन० अथवा श्रुत सुखकार ॥ मन० ४ ॥ गुह्यमयी
ते लहे मन० कोइक सेहेज विचार मन० स्वस्वरूप तेहथी लहे
मन० स्वपरसमी ए धार ॥ मन० ५ ॥ परमाण नयविना रुप
नही मन० वायवु ते निरधार मन० ते कारण परमाण नय ग्रहो
मन० पामो स्वरूप विचार ॥ मन० ६ ॥ सुमती तत्वारथे ते कही
मन० ए नयतणो विचार मन० मुनी हुकम ए नयधकी मन०
विचारता नयनो पार ॥ मन० ७ ॥ ॥१८॥ ए गेरीवर दरस
ए जेह ॥ ए देशी ॥ सुदरसनसुत सुखकारी जे ज्ञानस्वरूप दा
तारी टाळी परचारने दूर यइजानु तुमे काइ सुर ॥ सुदर० १ ॥
किरीया पचरीस ते टाळो तेम तेरन पण विसारो पाच किरिया
पण दूर किजे जयी पाप पढ जरीजे ॥ सुदर० २ ॥ ठाणग सुग
डगे जेह जाख्यु ते पापनु गेह ते कारण दूर कीजे आतम स्वरूप
लीजे ॥ सुदर० ३ ॥ सामायक नाम ते साचु आतम यर्मनुं

वालेसर काम करने विचारीरे हुंतो तम सार्थे छुं सतीरे ॥ छोम
तां केम चाले छातीरे तुम गुणे मोहीछ माती वालेसर० २ ॥
तुम मुगती वधुने चाहोरे ते तो पतीव्रता नही नाहोरे ॥ ए तो
गणका जाती आहो वाले० ३ ॥ ए तो सरवथी प्रीती पाछेरे तुम
थी अधीका नवी धारेरे ॥ तेम नमांकांन विचारे ॥ वाले० ४ ॥
पण गुण एहनो साररे पुनरपीजन मन धारेरे ॥ रोग सोग छुं
नविर वाले० ५ ॥ एम जाणी राजुल चेतीरे ॥ पीठ पेहेजां ती
हा पोहोतीरे शोकनुं रुप केहेवाने केहेती वाले. ६ ॥ मुनीहुकम
पण ते चाहेरे सीवरमणी चतिमां लायेरे ॥ तीहां जावा तैयार
थाये ॥ वाले० ७ ॥

॥ ३३ ॥ चीत चोखे चोरी नवी करीए ॥ एदेशी ॥ प्रजावती
कथ रुदीए धरीएजी वाला प्रजावती कंथ रुदीए धरीए ॥ ए आं
कणी ॥ लोहे कनक जेहथी थाए स्पर्शो रुप पारस कहीए जीव
अनादी अगनांन नरोछे पारस जेटे पारस जइएजी वाला ॥
प्रजा० १ ॥ ग्राहकता व्यापकता जेह परजावे हता माहरा ते तुज
दरशन पांमी स्वामी उलटा ते सुलटा साराजी वाला प्रजा० २ ॥
उपसम क्षयउपसम खायक जेह उदीक परणामीक भाव कही
एजी वाला. उदीक नाव संसारीक नाख्यो तेह थकी छुं रहीए
जी वाला ॥ प्रजा० ३ ॥ उपसम क्षयउपसम दोय जाणो तेथी
कारज पुरु नवी लेवेजी वाला क्षाएक नाव जो प्रगटे माहरो वंछी
त कारज तो होवेजी वाला ॥ प्रजा० ४ ॥ समकीत चारीत्र ज्ञान
दरशन ते दान लाज जोग उपजोगजी वाला वीरज जेद नवमी
ते जाणो एहथी जाय जव रोगजी वाला ॥ प्रभा० ५ ॥ द्वायक
नावना भेद ए नाख्या करम ग्रंथ चोथे कहीएजी वाला० एह
स्वनाव सुधो जव प्रगटे पारस परसो तव लहीएजी वाला ॥ प्र
जा० ६ ॥ ए पारस परसवा उमेद अंतरजोत जागी रंगजी वाला०

तेहने कहिए गुणठाणे चोथे निहाळजी नव आठमे मुक्ति पामे
 पमेतो अमथ पुदगल काळची ॥ पदमा० ४ ॥ बीज चंद्र समरूप
 आतमनु आवरणथी उघाडु धायजी तेह रूपने जे नर वारे तेहनो
 नवरोग जाएजी ॥ पदमा० ५ ॥ निरजन निराकार ते देखे अ
 वनाशी पदवे तेहजी अरुपी अमुरती ध्यावो प्रगटे निजगुण
 गेहजी ॥ पदमा० ६ ॥ अनतपर जाय निरमळ तेहना ग्यानादिक
 देखायजी मुनिहुकम कहे ते ध्याइ जे उत्तम पद लेखायजी ॥
 पदमा० ७ ॥ ॥ २१ ॥ सुगती सुजाइ मिलोरे मोहनमेरो
 सुगती सुजाइ मिलो ॥ एदेशी ॥ विजीया सुत पुजोरे प्राणी तु
 मे विजीया सुतपुजो पाप सत्रु धुजोरे प्राणी तुमे विजीया सुत
 पुजो ए आकणी ॥ पाप स्थान अठारनी वारी दोख अराड टाळोरे
 प्राणी ॥ रती अरती छर करो तुमे स्वरूप माही माजोरे प्राणी०
 १ ॥ डुर्गण कोइनी नवी कीजे जम स्वभाव जाणोरे ॥ प्राणी०
 नीझा तीव्रा छर दशाए चीतमे केम आणोरे प्राणी० २ ॥ अबो
 धने अज्ञान तजी जे रागद्वेष वारोरे प्राणी० ॥ ब्रसना तारुणी
 सग न रहेवु ए तो पाप बेलधारो प्राणी० ३ ॥ सतोष सुदरी घेर
 तेनी जे बीजाव छर कीजे प्राणी० ॥ कुमता कबुधी पासे मत
 राखो सुमता सग लीजेरे प्राणी० ४ ॥ गछादीक बहु जेद ते
 जोता खेद मन नवी लीजीए प्राणी० ॥ आप स्वरूप मे आप र
 मी जे ते तो मोहजाल कीजीए प्राणी० ५ ॥ ते कारण मोहजाल
 मा नवी पडीए सरवथी अळगा रहीए प्राणी० ॥ सेहेज सरूप
 में सदा आणंदीत चिदानंद धन लहीए प्राणी० ६ ॥ अनुभव
 आतम तीहां ते जागे ध्यातावेय कहीए प्राणी० ॥ मुनीहुकम एक
 त्व जावे नीज स्वरूपमे रहीए प्राणी० ७ ॥

॥ २२ ॥ सोनदा कतने वदोरे ॥ एदेशी ॥ राजेमती कहे सु
 णो स्वामीरे मुजने केम तें वामीरे साचु बोलोने अतरजामी २॥

संग मारीरे ॥ सखी ॥ ६ ॥ केशुर कांइ गुरुवंदन करतो ॥ घरण
कमल परीवारीरे ॥ सखी ॥ ७ ॥

पद ६५ मुं.

गुरु जावना.

सखी सांजल वात कांइ माहारीरे ॥ हुं तो आवीछुं डःख
नी मारीरे ॥ ए आंचली ॥ थीवर साधु हुकममुनी जाणीने ॥
वली जाणी बहु उपगारीरे ॥ हु तो आवी डःखनी मारीरे ॥ सखी
॥ १ ॥ छत्रीश गुणछे ए मुनीवरमां ॥ बे ज्ञान तणा बहु जारीरे ॥
हुतो ॥ २ ॥ भव अटवीमा भुलो जमेछे ॥ प्रीतमने पररमणता
लागीरे ॥ हुतो ॥ ३ ॥ परघेर जमतो नाटक करतो ॥ लोने
थओ नीखारीरे ॥ हुतो ॥ ४ ॥ काल थनादी वही गयोछे ॥ तेह
माहा डःख बहु जारीरे ॥ हुतो ॥ ५ ॥ मुनी थका माहारो प्रति
म बुजे ॥ नीज घर आवे तो जाड वारीरे ॥ हुतो ॥ ६ ॥ केशुर
कहंछे गुरुजी माहारा ॥ छे समता सरुपना धारीरे ॥ ७ ॥

पद ६६ मुं.

गरबो.

नीज घरथीरे शोहागणा नीकला ॥ आएवा सुगुरुना पास
जो ॥ वादीरे बेठ'छे परखदा ॥ सांजले वाणी वलाशजो ॥ नीज
घरथीरे ए सोहागण नीकल्या ए आंचली ॥ नवजयरे गुरु कांइ
वाचता ॥ गुरु हुकममुनी माहाराजजो ॥ सांजजरे प्रीतम माहेरो ॥
सेवे परमादी आवे लाजजो ॥ नीज घरथीरे ए ॥ १ ॥ नवभयरे
जारी डःख छे माहरे ॥ साले कांइ रुदीया मोझारे ॥ समर
से मजेरण मरण कर ॥ सातानव पाएमा लगारजो ॥ नीज ॥ २ ॥
प्रीतनरे माहारो छे हांइ लालवुं ॥ लळचायो मोहनीनी साथजो

मुनीहुकम गुण जेह ए जाणे सुख ते पांमे श्रमंगजी वाला ॥
प्रजा० ॥ ४ ॥

॥ १४ ॥ गीरुआरे गुण तुम तणा ॥ एदेशी ॥ त्रीशजा कीशो
रने पुजीए जे चरम जीनेश्वर रायरे आणारे तेहनी शीर धरो
ए शेवा सुखदायरे ॥ त्रिशला० १ ॥ आकणी ॥ जे रुपठे काइ
एहनुं ते रुप सरवेमां जाणोरे परजाव पमवो डुर करो तो प्रग
टे नीज गुण राणोरे ॥ त्रिशला० २ ॥ ज्याहां लगे परजाव रहे
त्याहां लगे सुख न होवेरे ते कारण अगनान तजो रागद्वेष न
जेवेरे ॥ त्रिशला० ३ ॥ इव्य गुण परजाव जे जाणीने कीजी
ए ध्यानरे इव्य जाणधी आतमा जाणो ते उत्तम ज्ञानरे ॥
त्रिश० ४ ॥ एहीज श्रीहंत कीजीए तहीज सीध कहेवायरे ठ
ती परजाए छे सही तवीणकेमरहेवायरे ॥ त्रिश० ५ ॥ ते का
रण स्वरुप आपणु शेवो थइ सावधानरे मुनीहुकम ते आतमा
ते परमात्म मानेरे ॥ त्रिश० ॥ ६ ॥

पद ६४ मुं.

गुरु जाबना.

सखी सांजल वात काइ मारीरे ॥ नीजाए गुरु तणी बली
हारीरे ए आंचली ॥ हुकममुनी छे गुरु हमारा ॥ छे पंच माहा
वरत धारीरे ॥ सखी ॥ १ ॥ छत्रीस गुण काइ छे मुनी वरमा ॥ ठे
समता सरुपना धारीरे ॥ सखी ॥ २ ॥ मधुरी धुनी मुनी देता
देशना ॥ देशना छे कांइ गुणकारीरे ॥ ३ ॥ भय अटवीमा जम
तो जमेछे ॥ वधे अणंत छःख बहु जारीरे ॥ सखी ॥ ४ ॥ मोहनी
संघ कांइ रमतो रमेछे ॥ लागे नहीं भवजय छःख काइ जारीरे
सखी ॥ ५ ॥ परमाव छांती काइ नीज घेर आवे ॥ रमे माह्वारी

संग मारीरे ॥ सखी ॥ ६ ॥ केशुर कांइ गुरुवंदन करतो ॥ चरण
कमल परीवारारे ॥ सखी ॥ ७ ॥

पद ६५ मुं.

गुरु जावना.

सखी सांजल वात कांइ माहारीरे ॥ हुंतो आवीछुं डःख
नी मारीरे ॥ ए आंचली ॥ थीवर साधु हुकममुनी जाणीने ॥
वली जाणी बहु उपगारीरे ॥ हु तो आवी डःखनी मारीरे ॥ सखी
॥ १ ॥ छत्रीश गुणछे ए मुनीवरमां ॥ ठे ज्ञान तणा बहु जारीरे ॥
हुतो ॥ २ ॥ भव अटवीमा भुलो जमेछे ॥ प्रीतमने पररमणता
लागीरे ॥ हुतो ॥ ३ ॥ परघेर जमतो नाटक करतो ॥ लोने
थओ जीखारीरे ॥ हुतो ॥ ४ ॥ काल अनादी वही गयोछे ॥ तेह
माहा डःख बहु जारीरे ॥ हुतो ॥ ५ ॥ मुनी थका माहारो प्रति
म बुजे ॥ नीज घेर आवे तो जाज वारीरे ॥ हुतो ॥ ६ ॥ केशुर
कहेछे गुरुजी माहारा ॥ छे समता सरूपना धारीरे ॥ ७ ॥

पद ६६ मुं.

गरबो.

नीज घरथी रे सोहागणा नीकला ॥ आएवा सुगुरुना पाल
जो ॥ वादीरे वेठ'छे परखदा ॥ सांजले वाणी उलाशजो ॥ नीज
घरथी रे ए सोहागण नीकल्या ए आचली ॥ जवजयरे गुरु कांइ
वाचता ॥ गु ५ हुकममुनी माहाराजजो ॥ साजजरे प्रीतम मोहेरो ॥
सेरे परमादी आवे लाजजो ॥ नीज घरथीरे ए ॥ १ ॥ जवभयरे
जारी डःख छे माहरे ॥ साले कांइ रुदीया मोझारे ॥ समर
से मजेरण मरण कर ॥ सातानव पाएमा लगारजो ॥ नीज ॥ ३ ॥
प्रीतनरे माहारो छे हाइ जालवुं ॥ लळचायो मोहनीनी साथजो

(४५७)

॥ संगत छीमे प्रीतम तेहनो ॥ छांडे नही मोह राजानो साथजो
 ॥ नीज ॥ ४ ॥ सुगुरुनेरे हु कांड वीनवु ॥ समजावो माहारो प्रा
 एनाथरे ॥ पररे रमणता परीहरे ॥ ठांमे कांड मोहनीनो साथ
 जो ॥ नीज ॥ ५ ॥ प्रीतमरे माहारो काइ भोलो वली ॥ नोल
 व्यो परजा रमणतानी माहरे ॥ मारगरे तेहने काइ सुजे नहीं ॥
 गोथां काइ धमणतामा खाएजो ॥ नीज ॥ ६ ॥ केसुर कहेठे गुरु
 जी माहरा ॥ तमे ठो ज्ञान तणा जंमारजो ॥ माहारोरे चेतनठे
 काइ बावरो ॥ छतारो तेहने नवपारजो ॥ नीज ॥ ७ ॥

लावणी २ ली.

जो आ जुगतीसैं मुनीसारा, अनुनवका ग्रंथ वनाआ, हुकम
 मुनी प्यारा टेक ॥ बीराजे सुरतके वासी, सुरत सुमतामें समा
 नी, नीरमल बुध खासी, सुखकाजीआ अनुनवका ग्रंथ कीआ,
 सुध जैनपर वरत लीया, चीत चचल चपल सारा. अनु हुक०
 ॥१॥ सुज परणती जब आइ, खट दरशणकु समजावा लागे
 सुनो श्रावकजाइ, मतीग्यानपुरा, सुरतासैं साधत शूरा, अवधीसे
 नहीं अधुरा रागद्वेशकु जीणे मारा अनु० हुक० ॥ २ ॥ नाव
 नीरमल जथासुधा, अष्टा करमकु डर नीवारें केवल रुप जुध्या
 कुमतकु तोडी, सुमता साथे प्रीत जोडी, अनमतीका मर्त मोमी,
 जैनका कीआ एक तारा, अनु० हुक० ॥ ३ ॥ पुखशास्त्रकी साख
 लाइ, अतीत अनागत वरतमानमे प्रगट करु जाइ, करो मत स
 खा, हुकममुनीका वचन वंका, जैन धरमका वाजत डका, सीधा
 तरा तत्व लीया सारा अनु० हुक० ॥ ४ ॥ संवत एक नवगावु
 साल चतुर्था त्रतीए बुधसैं वनावुं, उपगार कीजे बहु समज सु
 रता दीजे, अत करण नाव लीजे. जोइताराम जोया जगत सा
 रा अनु० हुक० ॥ ५ ॥

लावणी २ जी.

ज्ञान कला गुणवंत मुनीसर अमृत वचन बोलत बांनी, अ
 पुरव दरीशण आपको जोयो; हुकममुनी बहु गुरुज्ञानी, गुजरात
 वीरक्षेत्रके वासी रतनपुरके वसनारी. सुरत शोहेरमां आप वीराजो
 अनुभवका हे गुणनारी० ज्ञान० अष्ट करमकु डर नीवारे सुमता
 नारी आप वरी, नवसागरसें पार उतर गए, सीव रमणीसे प्री
 त करी. ज्ञान० हुकममुनी आतम अरथी, सुगुण सरवे संगधरी,
 दोष वीकार डर करीने, कुमता नारी परहरी ज्ञान० ॥ हुकम
 मुनी आचारज मुनीसर पंच परमेष्ठी परमपरी, उनका ध्यान
 रुदेमां धरतां, असुख करम सबही हरी ज्ञान० ॥ बहिर आतमा
 कु बोध पमाडी, अतर आतमा ओलखावे, अजर अमर अभय
 पद पामी, जोतसे जोती मीलावे. ज्ञान० ॥ पंचम काले डरलज
 वरीशण शुद्ध परुपणाठे तनमे, आपकी बानी श्रवणे सुनके, म
 गन जयो मेरे मनमें ज्ञान० ॥ मंगलकारी समकीत श्रावक,
 ताराचंद्र तेज चलके, तीमर मीथ्यात मीटावा माटे, अनुभव
 ज्ञान दील्लमें प्रगटे ज्ञान० ॥ मेरी इच्छा आप पुरण करो, दरव
 नाव अपने तनसे; सुकरीत दान द्यो जाचकने जावना जावी
 नीत नजशें ज्ञान० ॥ सवत ओगणी साल तेताखीस, आसो सुरुल
 पद्ध सारी, वे करजोडी अरज करतहुं, अरजी सुनलो अब मारी
 ज्ञान० जाचक जोइताराम गुण गावे, चरण कमल मुनी सुख
 कारी; क्यां तारीफ करूं आपकी, आपके गुण अपरमपारी ज्ञान
 कला गुणवंत मुनीसर अमृत वचन बोलत बानी, अपुरव दरी
 शण आपको पायो हुकममुनी बहु ज्ञानी० ॥

लावणी ३ जी.

मुगतधम जीतलीया बंका, मुलक बीच हुकममुनीका बाज

रहा डंका मुग० ॥ करम दलवलकुं क्य कीया, मुगती मैहेलमां खेल करे तो, अनुजव अमृत पीया, सासताजीआ कल्याणज कारज कीया, अमरापद पुरीकु लीया, कुमतकाकर दीया फका मुलक वीच हुकममुनीका वाज रहा मंका ॥१॥ मेरे शुज जाग वदे आया, इण पंचम आरामा, में तो हुकममुनी पाया, पापसे डरता, अनुजवमे चीत रमता शीवरमणीशु सुख धरता, मरण ह ख मेढो मेरे अंका मुलकवीच हुकममुनीका वाज रहा मंका मुग० ॥२॥ अनुजव ओलखरे जाइ, जाव जरमना मेढे तेरी ज गमें सवाइ टेककु टालो० ससार चीत मत चालो, गुमान गर वकु गालो गरजसें चेतन पडे जखा मुलकवीच हुकममुनीका वा ज रहा मंका मुग० ॥३॥ महिमा हुकममुनीकी जानी नही छवडी मेरी आंख खीलो आ गरथ बीना पानी, हुकममुनी साचा, जो इताराम पदकु राचा, थोरमतहे सरव काचा करो मतमनमे को इ शका मुजकवीच हुकममुनीका वाज रहा मंका० ॥४॥

लावणी ४ थी

सदा कुमता सग ना रहीए॥ चज प्रीतम अब उठकर आपणे गुरु-
बंदन जइए ॥ आकणी॥ हुकममुनी जीनसासन दीवोरे ॥ धरम छ
पदेश काज मुनीवर बहुत वरस जीवो ॥ देशना मधुरी मन लागे
॥ जेथी सब कवण करम भागे ॥ प्रीतमजी अनुजव नीज लइए
॥ चज प्रीतम अज उठकर आपणे गुरु बंदन जइए ॥१॥ मुनी
वर सात नए जरीयो ॥ क्रोध मानकु मार ॥ मुनीवर समता सरु
पे दरीयो ॥ मुनीनी अकल गती न्यारी ॥ वदे सबी देव शकल
जारी ॥ प्रीतमजी मोहनी नव रचीए ॥ चज प्रीतम ॥२॥ मुनीवर
नीज धरमा वसीयोरे ॥ शीव रमणीने काज ॥ मुनी मोहराजा
सु लडीयो ॥ गुरुनी शीखामण सारी ॥ तने नही लागे केम प्या

री ॥ प्रीतमजी नीज घरमा रमीएरे ॥ चल प्रीतम ॥३॥ मुनीवर
 नवगीरी वेगे चमीओरे ॥ परस्वार काज ॥ प्रीतम तु नीज घेर नव
 वसीओ ॥ घरमे रीधी अनंती सारी ॥ घेर घेर जटके नीखारी ॥
 प्रीतमजी नीज दोलत लइएरे ॥ चल प्रीतम ॥४॥ मुनीवर गनाने
 बहु खीलोरे ॥ नव अटवी माटे ॥ प्रीतमजी तुं फीरे वीलो ॥ मुनी
 तुं ज्ञान हे नारी ॥ समजे कांइ नवीक नरनारी ॥ प्रीतमजी मुज
 लाहो लइएरे ॥ चल प्रीतम ॥५॥ ग्रंथ तुं बोहोना एक जणीओरे
 ॥ नही आव्यु मुज पर बाहाल ॥ प्रीतमजी फोगटमां फरीओ ॥
 नार हु परणीतहु ताहारी ॥ मने केम मेहेले वीसारी ॥ प्रीतमजी
 नीज घरमा वसीएरे ॥ चल प्रीतम ॥ ६ ॥ मुनीवर शीव रमणी व
 रीओरे ॥ मीत्र सुरी कहे देव ॥ मेहतो ए गुरु करीओ ॥ वदे स
 उ अथोलोकनी नारी ॥ दास केसरी जाय बलीहारी ॥ चेतन
 नीत गुरु संगत रहीएरे ॥ चल प्रीतम ॥७॥

लावणी ५ मी.

चेत मन चेतन प्यारे ॥ हुकममुनीजी साधु न्यारे ॥ आप स्व
 रुपकु अपाइ ध्यावे, दावादलसे नीकल वारे एआचली ॥ जुठी
 हे माया, जुठी हे काया, जुठा हे शव ससारारे, मात पीता सुत
 ओर कामनी; सयल कुटब सवी परिवारे, एसरवे मायाके बधे;
 तेने छोडी नीकल वारे चेण ॥१॥ रीधी अनंत नीज घरमां न
 रीहे, मागण जाये घेर घेर बारारे, मागण मागत कोइए न देवे,
 आप रीधी जुगटे हारे, हे वालो भमे मचीओ रहोहे, उसकु ठो
 ड होइ जानी न्यारे चेतनण ॥२॥ अप्रमत गुण तुजमे नरो हो
 काहाड तेने जलदी वारे, पुदगल गुण तुज कोणकामको, रखडे
 अनंते संसारे, हेइ कोइकु मनसे मारी, आप हो जातुनी न्यारे.
 चेतनण ॥३॥ मान अपमान तुने नही जगमे, पुदगलमां नमो

ही धारे, जब गद्यो पुदगलने छांमी, मान रहो जग संसारे; ए
इ मान छःखदाएक जगमे, तेहने मेली हो जानी न्यारो चेत
न॥४॥ चारे मीत्रीए मोहरी सेना, लुट लीए नीज घरबारे; मो
हराएका अनता लश्कर, घेर बेठे सयले छवारे, एइ मोहको स
ग ना करना, तेथी सदा रहेना न्यारे चेतन॥५॥ ज्ञान दीप
क तुने गुरु मलोठे, देशना दीए मधुरी धारे, मोहरागको सग न
करना, ठोमी प्रीतीमीत्री चारं, सुगुरुके संगत रमता, आपे हो
वे नसि न्यारे चेतन॥६॥ मीत्री सुरी केरे धन गुरुजी, ठोम
दीयो सबी संसारे, मोहरागकु मार मारीने, नीकाल दीयो घर
से वारे, दास केसरी तुम गुण गावे, चेतन एकल्याछे न्यारे
चेतन॥ ७ ॥

लावणी ६ ठी

ज्ञान कला गुणवंत मुनीसर ॥ अमृत वचन बोलत वाणी ॥
अपूर्व दरीशण आपको पाओ ॥ हुकममुनी शरु गुरु ज्ञानी ॥
टेक ॥ गुजरात वीरक्षेत्रके वासी पंढीतोमा माहा धरम ध्यानी
॥ आगम अगोचर पदकु पाम्या ॥ एसे मुनी मेरे मन मानी ॥
ज्ञानी ॥१॥ रजो तमो गुण त्याग करीने ॥ सतो गुण प्रगट्यो तन
मे ॥ आपकी वाणी श्रवणे सुनके ॥ मगन जयो मेरे मनमे ॥
ज्ञानी ॥२॥ नाम अध्यातम उवण खव्यसे ॥ जाव अध्यातम गत
पामी ॥ ए ए मुनी मेरे नजरे देखके ॥ सुरता मोरी वीसरामी ॥
ज्ञानी ॥३॥ देखतहे देख वनहे ॥ मन खोजो सरवे जाइ ॥ व
स्तु पदारथ एही ठेकाणो ॥ गुरुकी अव गत पाइ ॥ ज्ञानी ॥४॥
हुकम विलास आचार्य मुनीसर ॥ पंच परमेष्टी परमपरी ॥ उन
का ध्यान स्वेमा धरता ॥ असुभ करम सब छर करी ॥ ज्ञानी ॥५॥
पंचमाहावृत सुधा पाजे ॥ गुणजतीसे सग धरी ॥ दोष वेताली

संहर करीने ॥ कुमता नारी परहरी ॥ ज्ञानी ॥६॥ अष्ट करमकु
 डर नीवारे ॥ सुमता नारी आप वरी ॥ जब सागरसे पार उतर
 गए ॥ शीव रमणीसे प्रीत करी ॥ ज्ञानी ॥७॥ मेरी इच्छा आप
 पुरण करो, इव भाव अपने तनसे ॥ सुक्रीत दान दो जाचकने ॥
 जावना जावी नीत नजसे ॥ ज्ञानी ॥८॥ संवत ओगणी एकता
 ली सालमे ॥ फागण वद बीज वाहारी ॥ क्या तारीफ मे करु
 आपकी आपके गुण अपरम प्यारी ॥ ज्ञानी ॥९॥ जाचक जोइ
 ताराम गुण गावे, चरण कमल मुनी सुखकारी ॥ वे करजोमी करुं
 वीनती ॥ अरज सुण लो अब मारी ॥ ज्ञानी ॥ १०॥

लावणी ७ मी

अगडडम वगडडम वाजे चौधमा एदेशी ॥ सुगुरु हमारा को
 इए न पीछाना ॥ वनवगडामां फरता हता ॥ गफा देखकर का
 उसग रहेता ॥ बाध वरु वदनरु आता हता ॥ ए आकणी ॥ ए
 जोगेश्वर ब्रम्हाहे जोगी ॥ लहे कीसीका नवी रखता हता ॥ काआ
 मोसेरावी कांइ फीरता ॥ राजा मोहसे लमत कांइ लमता ॥
 हता ॥ सुगुरु हमारा ॥१॥ मोहो राजाकु डर हठावी ॥ उनोकी
 फोज कीआ हे चकचुरा ॥ खेमारूपी खडग धरीने ॥ मारी शत्रु दो
 यने किया पुरा ॥ सुगुरु ॥ २ ॥ आबुं वरुपणा थइ थीवर थव
 रथा ॥ आवी सुरतमा उवा रहेना ॥ अजवी उनोकी निंदा कर
 ता ॥ उनांको अशर गतीकु होएगा जाना ॥ सुगुरु ॥३॥ थीवर
 पणामा ए जोगेश्वर ॥ ज्ञान ध्यानमा एरमता ॥ वीनासीत वस्तु
 ने जुदी पाडीने ॥ धुनी मधुरी देशना देता ॥ सु ॥४॥ थीवर साधु
 ए वेठाहे ज्ञानी ॥ उनकी मानत जगतमें चलताहे ॥ जातरामे दाखे
 काइ लोकके ॥ पाए पडी सीफल आवताहे ॥ सु ॥५॥ ज्ञान
 सखीसहे काइ न्यारा ॥ चेतनका सजाव धरम कहेलाता हे ॥

ही धारे, जब गञ्जो पुदगलने छांमी, मान रहो जग संसारे; ए
इ मान दुखदाएक जगमे, तेहने मेली हो जानी न्यारो चेत
न०॥१॥ चारे मीत्रीए मोहरी सेना, लुट लीए नीज घरबारे, मो
हराएका अनता लश्कर, घेर बैठे सघले ड्वारे; एइ मोहको सं
ग ना करना, तेथी सदा रहेना न्यारे चेतन० ॥५॥ ज्ञान दीप
क तुने गुरु मलोठे, देशना दीए मधुरी धारे, मोहरागको सग न
करना, ठोमी प्रीतीमीत्री चारे, सुगुरुके सगत रमता; आपे हो
वे नसि न्यारे चेतन० ॥६॥ मीत्री सुरी केरे धन गुरुजी, ठोम
दीयो सवी संसारे, मोहरागकु मार मारीने, नीकाल दीयो घर
से वारे, दास केसरी तुम गुण गावे, चेतन एकल्याछे न्यारे.
चेतन० ॥ ७ ॥

जावणी ६ ठी.

ज्ञान कला गुणवत मुनीसर ॥ अमृत वचन बोलत वाणी ॥
अपूर्व दरीशण आपको पाओ ॥ हुकममुनी शरु गुरु ज्ञानी ॥
टेक ॥ गुजरात वीरक्षेत्रके वासी पम्तोमां माहा धरम ध्यानी
॥ आगम अगोचर पदकु पाम्या ॥ ऐसे मुनी मेरे मन मानी ॥
ज्ञानी ॥१॥ रजो तमो गुण त्याग करीने ॥ सतो गुण प्रगटघोतन
मे ॥ आपकी वाणी श्रवणे सुनके ॥ मगन ज्यो मेरे मनमे ॥
ज्ञानी ॥२॥ नाम अध्यातम ठवण छव्यसे ॥ जाव अध्यातम गत
पामी ॥ ए ए मुनी मेरे नजरे देखके ॥ सुरता मोरी वीसरामी ॥
ज्ञानी ॥३॥ देखतहे देख बनहे ॥ मन खोजो सरवे जाइ ॥ व
स्तु पदारथ एही ठेकाणो ॥ गुरुजी अब गत पाइ ॥ ज्ञानी ॥४॥
हुकम विलास आचार्य मुनीसर ॥ पंच परमेष्टी परमपरी ॥ वन
का ध्यान रूदेमा धरता ॥ असुभ करम सब छर करी ॥ ज्ञानी ॥५॥
पचमाहावृत सुधा पाजे ॥ गुणजतीसे सग धरी ॥ दोष बेताली

स डुर करीने ॥ कुमता नारी परहरी ॥ ज्ञानी ॥६॥ अष्ट करमकु
 डुर नीवारे ॥ सुमता नारी आप वरी ॥ जब सागरसे पार उतर
 गए ॥ शीव रमणीसे प्रीत करी ॥ ज्ञानी ॥७॥ मेरी इच्छा आप
 पुरण करो, डव भाव अपने तनसे ॥ सुक्रीत दान दो जाचकने ॥
 जावना जावी नीत जजसे ॥ ज्ञानी ॥८॥ संवत ओगणी एकता
 ली सालमे ॥ फागण वद बीज बाहारी ॥ क्या तारीफ मे करु
 आपकी आपके गुण अपरम प्यारी ॥ ज्ञानी ॥९॥ जाचक जोइ
 ताराम गुण गावे, चरण कमल मुनी सुखकारी ॥ वे करजोमी करुं
 वीनती ॥ अरज सुण लो अव मारी ॥ ज्ञानी ॥ १०॥

जावणी ७ मी.

अगडडुम बगडडुम बाजे चोषमा एवेशी ॥ सुगुरु हमारा को
 इए न पीछाना ॥ वनवगडामां फरता हता ॥ गफा देखकर का
 उसग रहेता ॥ बाघ वरु वंदनक आता हता ॥ ए आंकणी ॥ ए
 जोगेश्वर बमाहे जोगी ॥ लहे कीसीका नवी रखता हता ॥ काआ
 मोसेरावी काइ फीरता ॥ राजा मोहसे लमत काइ लमता ॥
 हता ॥ सुगुरु हमारा ॥१॥ मोहो राजाकु डुर हवावी ॥ उनोकी
 फोज कीआ हे चकचुरा ॥ खेमारुपी खडग धरीने ॥ मारी शत्रु दो
 यने किया पुरा ॥ सुगुरु ॥ २ ॥ आवु वरुपण थइ थीवर अ
 र्था ॥ भावी सुरतमा उवा रहेना ॥ अजवी उनोकी निंदा कर
 ता ॥ उनाको अशर गतीकु होएगा जाना ॥ सुगुरु ॥ ३॥ थीवर
 पणामां ए जोगेश्वर ॥ ज्ञान ध्यानमा एरमता ॥ बीनासीत वस्तु
 ने जुदी पाडेने ॥ धुनी मधुरी देशना देता ॥ सु ॥ ४॥ थीवर सा
 ए बेठाहे ज्ञानी ॥ त जगतमें चलताहे ॥ जातराम
 काइ लोकके ॥ आवताहे ॥ सु ॥
 सखीसहे काइ धरम

ससजावमे वरते चेतन ॥ ताजो वसहेर काइ तीरताहे ॥ सु ॥६॥
 परधम ज्ञान पढेहे कीरीया ॥ पुढेतेरामुरसदका कहेताहे ॥ ज्ञा
 न बीना सीधी नवी पावे ॥ देखे उत्तर धन का कहेताहे ॥ सुगुरु
 ॥७॥ चेतन नीरजन नीराकारहे ॥ परजावे काल अनादी जमता
 हे ॥ छांमी परजाव ज्ञाने रमता ॥ शीवरमणीयो वरताहे ॥ सुगुरु
 ॥८॥ कहेताहे के सुर अगेरु हमारा ॥ साधुमा हुकममुनी कांइ
 कहेताहे ॥ ज्ञान दीपक अनोपम उनको ॥ खीजमतमा देव ह
 जुर काइ रहेताहे ॥ सुगुरु ॥९॥

लावणी ८ मी

सुगुरुने सेवे भवीकजीव ॥ सगत तेहनी कांइ सारीरे ॥ सुगुरु
 वचन सरधा जो लावे ॥ ज्ञाने कर्म खपे बहु जारिरे ॥ ए आक
 णी ॥ कुगुरुनो ओलो नवी जोतो ॥ संघ तेहनो नहीं करतारे ॥
 अशुध परणतीए ते वरतावी ॥ मले जब अटवी जमतोरे ॥ सु ॥१॥
 सुगुरुनो सजाव छे हेवो ॥ शुच मारग बतलावेरे ॥ मीथ्यात गु
 णठाणु तने मुकावी ॥ समकीत गुणठाण वरतावेरे ॥ सु ॥२॥
 सुभ मारगछे ससजावनो तेहमा सदाकाल बीतेरे ॥ स्वपक्षेणी
 ए जोए कांइ चमतो ॥ ज्ञाने कर्म जाए काइ खरते ॥ सुगुरु ॥३॥
 चेतन अवीनाशी जडछे बीनासी ॥ चेतननपरे सगत काइ लागी
 रे ॥ संगती दोखे ए पीडतो ॥ केम करी थाए नीरामीरे ॥ सु ॥४॥
 छामे संगत पर पुदगजनी ॥ थाए बीजावने काइ त्यागीरे ॥ ज्ञान
 ध्यानमा करे रमणता ॥ तो थाए नीरंजन नीरागीरे ॥ सु ॥५॥
 सुगुरुने सेवे सुरी नर ॥ जेढे हुकममुनी जरमचारीरे ॥ ज्ञान ध्या
 नमां करेरे रमणता ॥ परवरती सगली नीवारोरे ॥ सुगुरु ॥६॥
 केसुर कहेछे चेतन माहारा ॥ बिजाव सगजो कहामोरे ॥ ज्ञान ध्या
 नमा करे रमणता ॥ जगमो करमोसें नावेरे ॥ सु ॥६॥

लावणी ९ मी.

सुरतमां एक गुरु हमारा ॥ जेहनी थीवर अवस्था नारीरे ॥
तोए मधुरी दीए देशना ॥ श्रवण सुणे नरनारीरे ॥ ए आंकणी ॥
परमचेतन मनने वाली ॥ वीजाव सगलो काहाडोरे ॥ मोह
नी रुपने छोडी करीने ॥ ज्ञाने जगडो करमोसें मामेरे ॥ सु ॥ १ ॥
अमृत धारा वरसे देशना ॥ चेतन थीरतापणामा रहेतो ॥ स
भाव चारीत्र परगट करीने ॥ ज्ञान ध्यानमां रमतेरे ॥ सु ॥ २ ॥
लागो परमाद अनादो कालनो ॥ अवसर तेहने कांड छामेरे ॥
स्वनावमा वरते सदाकाल ॥ परजाव सगलो काहामेरे ॥ सु ॥ ३ ॥
अशुद्ध परणाती ए छुःख अनतु ॥ कालअनादीत हेवे धुरे ॥ शुद्ध
परणाती ज्ञान रमेतो ॥ दर्शण नाणने नथी कांड छुटेरे ॥ सु
॥ ४ ॥ अलख नीरजन तु नीराकारछे परवीकार तने वलगोरे ॥
शुद्ध उपयोगे ज्ञान रमीने ॥ थाए परथी तुं कांड अलगोरे ॥ सु ॥
॥ ५ ॥ शकताए तुछे कांड ज्ञानी ॥ पर परसानो रीजेरे ॥ ज्ञान गुण
प्रगट वीनानो ॥ केम करीने तुं सीजेरे ॥ सु ॥ ६ ॥ धन देशना गुरु
तमारी ॥ धन हुकममुनी ब्रमचारीरे ॥ केसुर तमने वंदना करतो
॥ चरणकमलपर वरीरे ॥ सु ॥ ७ ॥

लावणी १० मी.

सकता सरुपमां करे रमणता ॥ वीभाव सगलो काहामेरे ॥
सस्वनावमा सदाकाल वरते ॥ अनादीनो परमाद छोमीरे ॥ ए
आंकणी ॥ वीजाव दशामां अनादी वरतो ॥ तेथी कर्म वलग
णा वलगोरे ॥ सस्वभावे वरती करीने ॥ करे तेहने कांड अलगोरे
॥ शक ॥ १ ॥ मोहदशामां भुजो भमीओ ॥ नीज शकता नवी
सुजेरे ॥ पाम्यो अवसर सुगुरु मलीओ ॥ लावी उपयोगे कांड
वुजेरे ॥ शक ॥ २ ॥ कांड जोगी ॥ परनो थाए केम जोगीरे

॥ पर वीकारने काहामी करीने ॥ थाए नीराकार नीरागीरे ॥ शक
 ॥३॥ रुपमां काइ तु अरुपी ॥ पर रुपनो थयोछे रागीरे ॥ पर रुप
 मे छामी करीने ॥ थाए नीरजन नीरागीरे ॥ शक ॥४॥ अशुद्ध
 मार्गछे मोहदशानो ॥ तेहमा तु भुजो जमीनु ॥ शुद्ध मार्गछे श
 सजावनो ते मार्ग नवी जमीअरे ॥ शक ॥५॥ शकताए तुंछे ज्ञा
 नी ॥ नथी जाणे ज्ञाननो जमतोरे ॥ ज्ञान ध्यानमां करी रमण
 ता शीवरमणी कांइ वरतोरे ॥ शक ॥६॥ केशुर कहेछे सुगुरु ह
 मारा ॥ छे हुकममुनी ब्रह्मचारिरे ॥ हेवी देशना काइ दीएछे ॥
 छे ज्ञान ध्यानना धारिरे ॥ शक ॥७॥

लावणी ११ मी.

हाथ चक्र त्रीशुल विराजे ॥ अलेक जगावे तेरी नगरीमां ॥
 श्रीकृष्णके दरशाण करने आए सदासीव गोकुलमे ॥ ए देशी ॥
 सुगुरु हमारो रहेते सुरतमे ॥ अध्यात्म कासीनीरे ॥ परवरती
 नवी जवाना मनमा ॥ ज्ञान दीपक आत्म ध्यानीरे ॥ ए आच
 ली ॥ सवेग गुणे वरते मुनीवर ॥ अपरमत रहे नीश दहामीहे
 ॥ ज्ञान बाणे हणेश मुने ॥ छाही शमता सरूपकी वामीहे ॥ सु ॥
 १॥ सुधा साधु ए हुकममुनीहे ॥ खट दरशाणका जाणीहे ॥ पंमी
 ताइमा ए काइ पुरे ॥ जीनशाशने बहु ज्ञानीहे ॥ सु ॥२॥ देता
 देशना नवीक जीवने ॥ जीव छव्य बहु ज्ञानीहे ॥ जागो परचाव
 लगी वरगणा अंधकारे थयो अगनानीहे ॥ सु ॥३॥ अंधकार मी
 टावे सुरो थइने ॥ जडजनो थाए काइ त्यागीरे ॥ सुध उपयो
 गेमा खेले ज्ञानमा ॥ तो थाए नीरजन नीरागीहे ॥ सु ॥४॥ खट
 छव्यमा एक सुध छव्यछे ॥ चेतन हमारा ज्ञानीहे ॥ गुण परजाय
 ने जुदा पमेतो ॥ आप थाए काइ नापीहे ॥ सु ॥५॥ सुध ज्ञाने
 जो वरते चेतन ॥ जाणे परवश तु परजारीहे ॥ छामे परचाव

लावे समजाव ॥ जलदी वरे शीवनारीहे ॥ सुण॥६॥ कहेतो एक
 सुर गुरु हमारे ॥ ज्ञान अखंभ भंडारीहे ॥ ज्ञान गुणनो मेहे वर
 शावे ॥ पीवे नवीकजीव मनमारीहे ॥ सुगुरु ॥७॥

लावणी १२ मी.

आथोरे अवधुत जोगी एदेशी ॥ वांदेरे अवधुत जोगी ॥ वीच
 रंता मुनीराज पधारे ॥ हुकममुनी ब्रह्मचारीरे ॥ वांदेरे अवधुत
 जोगी ॥ ए आंकणी ॥ शीयल आज्ञापण ज्ञान काले पण ॥ ओर
 शोइ अमोहरे माला ॥ चंदर पुनम लहंलाट वीराजे ॥ होडणां
 भगवा दोशालारे ॥ वांदेरे ॥१॥ जंगल शेवुढे ए जोगेश्वर ॥ तप
 कीधांढे बहु ज़ारी ॥ पांचने जीती मोहोने मारी ॥ सदागम पर
 कीनीहे अशवारी ॥ वांदेरे ॥२॥ ठत्रीश गुणछे ए जोगेश्वर ॥ छे
 पंच माहावृत धारी ॥ जीव रक्षण होधो हाथ वीराजे ॥ नीज व
 आ वशीछे मन ज़ारीरे ॥ जाइवांदो ॥३॥ घाती कर्म हेने बेय
 गधांढे ॥ एने देव नमेछे ज़ारी ॥ ज्ञान रमणतामां मुनीवर व
 रते ॥ करम वरगणा नीवारीरे ॥ जाइवांदो ॥४॥ अलकपुरुषे ए
 जोगेश्वर ॥ लागेढे देशना मधुरी प्यारी ॥ अध्यातम आतम गुण
 पोखे ॥ वंदन करेढे नरनारी ॥ जाइवादे ॥५॥ प्रीतम हमारोढे
 कांइ जोगी ॥ नीज जोगदशा नवी साथे ॥ परपरणती ए चौगती
 ज़मतो ॥ नीज गुण चारीत्र न पावेरे ॥ भाइवांदे ॥६॥ ज्ञान अ
 णतुढे नीज घरमां ॥ परमादमां नज़र न आवे ॥ परमाद ठांडी
 सुनध्याने खेले ॥ सुख अणंतु पावेरे ॥ जाइवांदे ॥७॥ त्रण वस्तु
 छे नीज घर केरी ॥ आवरण वादले धंकांणी ॥ नीजरारूप कांइ
 वाए वावरो ॥ नीज ज्ञाननो थाए कांइ नाणी ॥ जाइवादे ॥८॥
 गुरुने वांदी गुरुगुण लावे ॥ परजावना थाए कांइ त्यागी ॥ केसु
 र कहे चेतन ॥ १० मन करे वेरागी ॥९॥

लावणी १३ मी.

हमो तमोने आवा तेमवा ॥ मुनी चालो हमारी साथरे ॥
नीशाइ नीशाइ करी वंड ॥ जोमी वे मुज्झाधरे ॥ मुनी ॥१॥
जवेरजाइ ओर मोतीनाइछे ॥ साथेछे केशरीजाइरे ॥ सुरत थकी
आवा वादवा ॥ आवा आमोदनी माहीरे ॥ मुनी ॥२॥ जल
वीना तलपे माठली ॥ तेम तलपे सकलसंघ परिवाररे ॥ देशना
वीनाना माराथी तम टली ॥ जेम वपइओ करे पोकाररे ॥ गुरुदा
प्रीतम बिनानी हु वंड सुनो ॥ तेम गुरुवीना सुनो ससाररे ॥ वधां
जलमा नाव न फरती ॥ तोकाए ठतारे पाररे ॥ गुरुचाल ॥४॥

लावणी १४ मी.

मुनीहुकम देशना सार ॥ मुसाफर पंखी एक देखारे ॥ फीरता
घेर घेर कुवार ॥ मागण मागत कोइ नव देता ॥ ए आकणी ॥
पंखीका रुप नहीं पेखारे ॥ जमता ए चौदराज ॥ पंखी तो रुप
अणत धरता ॥ पुनकु देखो वमाइ ॥ रुपधरी पावे वाशाइ ॥ क
माशे फकीर ओजातारे ॥ मुनी ॥१॥ पंखीका घर कीने पेखारे ॥
नव अटवीमाहे ॥ पंखी तो फुजा केम फीरता ॥ कमकी गत ए
न्यारी ॥ वसो नहीं सुमता घर नारी ॥ पंखी मोहनीकु नहीं ठो
डता ॥ मुनी ॥२॥ पंखी तो सुर नरपत होता ॥ जेबु ठवे पुन
पाप ॥ पंखी तो कुगती जाता ॥ कमकु देखो अशनाइ ॥ रीघी नीज
आपे गुमाइ ॥ लोचने अनत काज फीरतारे ॥ मुनी ॥३॥ पंखीकु
पाख नहीं होतारे ॥ उमे आकाश पाताल ॥ परणमे उचनीच
घेर जाता ॥ पंखीकु बमी ए मुरखाइ ॥ पेठो नही नीज घरमें धाइ
॥ उजट थइ परधरमे रमतारे ॥ मुनी ॥४॥ पंखीने अनुजव न
ही आपारे ॥ पमीओ परघेर स्वाद ॥ पंखी तो अणंत छवपाता
॥ अल्पसुख आप रहो चाइ ॥ अणंत सुख छोमदीए नाइ ॥ आप

नहीं मुज स्वरूप जोतारे ॥ मुनी ॥५॥ आ देनेवाला कोइए नव
 देखारे ॥ प्रगट करे नीज ज्ञान ॥ नटकता नीज घरमां बेसता ॥
 रमणता परधरनी छांडो ॥ जगमो कर्मोंसे मांडे ॥ पावे कांइ माग
 ण जे चाहतारे ॥ मुनी ॥६॥ मुनीका जेद नहीं परखारे ॥ मुनी
 पद जमे परीणाम ॥ जेख लइ अवर वोत फीरता ॥ जेख लइ शु
 मता नहीं आइ ॥ रमणता परसंगत शाइ ॥ जेखसें केम करी
 तीरतारे ॥ मुनी ॥७॥ मुगतीका जेद नहीं पायारे ॥ लुटे कर्म श
 ओपम मुगती तो लोकमे होता ॥ त्रीगकु देव रचावे ॥ सकल वं
 दनकु आवे ॥ फीरजइ सिधसजा खशतारे ॥ मुनी ॥८॥ सखी
 जग पंखीका मेला ॥ मीत्री शुरी तो देव ॥ गुरुका वचन सीर
 धरता ॥ देशना गुणकारी लागे ॥ केशुर मन गरुचरण रमतारे
 ॥ मुनीहुकम ॥९॥

लावणी १५ मी.

देशीमरचीआनी ॥ देशनाका वाह लगा ए तनमे ॥ मेरा दील
 खुब रहा उनमे ॥ ए आंकणी ॥ सवेगी साधु हुकममुनी पेखो ॥
 ज्ञानमांहे जीनशाशन दीवो ॥ ज्ञानकी धुम मचे संधमे ॥ मेरादील
 खुब रहा उनमे ॥१॥ मुनीके गुण छत्रीश ज्ञारी ॥ ज्ञान रहो
 मोटो पटधारी, सदा गम जीनाके दीलमे ॥ मेरा ॥२॥ देशना अ
 मरीत जेम बरसे ॥ सुणवा जीव मेरा तरसे ॥ परमादे चेतन नहीं
 धरमें मेरा ॥ ३ ॥ नीगोदसें डःख अणतां शेहेतो ॥ परजावे
 चारे गती जमतो ॥ सुणी डःख आगलगीहे तनमे ॥ मेरा ॥४॥
 नीगोदथी साथे हु भमती ॥ धरीरूप नाटक बहु करती ॥ मेरा
 डःख नहीं जीनाके तनमे ॥ मेरा ॥ ५ ॥ परमाद छांमी सुध उ
 पीयोग लावे ॥ ज्ञानसें नीजगुणने ध्यावे ॥ नीजराहे शत्रु हणो
 रणमे ॥ मेरा ॥ ६ ॥ कहेताहे केसु धन गुरुवरो ॥ वंदन करे देव

चरण तारो ॥ मुनी गुण चेतन रखे दीलमे ॥ मेरा दील वे चरण उनमे ॥४॥

लावणी १६ मी.

नरशाई महेता भगत हरीना एदेशी ॥ सुरतमां एक साधु पेखो ॥ गोपी परेके अदरे ॥ नाम जीनाको हुकममुनीहे ॥ खटवरीशण मोह पुरे ॥ ए आचली ॥ ठत्रीश गुणछे ए मुनीवर ॥ पमी ताइ मोह पुरे ॥ वादी आवे वाद करणकु जागी जावे आपे छरे ॥ सुरत ॥१॥ पंचमाहा वरत पाळे चोखु ॥ मुनी गुणके अदरे ॥ पुदगल उपर नमेन राखे ॥ तप जपके काइ हे सुरे ॥ सुरत ॥२॥ वसो सदा गम जीनोके दीलमे ॥ रमे ज्ञान गुण अदरे ॥ ज्ञान वा ए काइ हणते शत्रु ॥ क्षय करम करे आप छरे ॥ सुरत ॥३॥ सवेगीए साधु सुधा ॥ जीनशाशनके अंदरे ॥ देवी शाशना से वा करती ॥ आवी वसे जीनाए नरपुरे ॥ सुरत ॥४॥ अमरीत धारा वरशे देशना शकल सधके अदरे ॥ अध्यात्म आत्म गुण पेखे ॥ वसे नवीकजीव दील अदरे ॥ सुरत ॥५॥ वदन करवाहुं गइती ॥ आणी जाव दील अदरे ॥ सुणी देशना चमकी चीत मा ॥ चेतन वशे मेरा परधरे ॥ सुरत ॥६॥ कालअनादीनो ते काइ रखमे ॥ अशुध परणतीके अंदरे ॥ पररमणताए नमता भुलो ॥ नव अटवीके अंदरे ॥ सुरत ॥७॥ परभाव तेपर खेले ॥ मोह दशा के अदरे ॥ नाहाना वीधना दुख अणता ॥ वेधे चारे गतीके अदरे ॥ सुरत ॥८॥ चेतन माहाराने कोण वुजवे ॥ रमे ज्ञान गुणके अदरे ॥ परमाद ठामी शुध उपीथोग लावी ॥ परजाव सगलो करे छरे ॥ सुरत ॥ ए ॥ सुध परणतीए वरतो नीजघरे ॥ समपरीणामके अदरे ॥ नीजरावाण हणेशत्रुने ॥ सुख पामे कोड तीरपुरे ॥ सुरता ॥ १० ॥ कहेताए कसुर चेतन

माहारा ॥ रमे मुनी गुणके अंदरे ॥ मुनी गुणगावे नीजगुण धावे ॥
खाय कवश दील अंदरे ॥ सुरत ॥ १ ॥

लावणी १७ मी.

सुगुरु हमारा दीए देशना ॥ चेतन ज्ञान ध्यानमां रमतारे ॥
ज्ञान शवीसहे कांड न्यारा ॥ संघ हेनो कांड करतोरे ॥ संघ उनो को
करतो चेतन ॥ परभावथी छर कांड रहेतोरे ॥ ए आंचली ॥ ज्ञान
ध्यानमा वरते ते मुनीवर ॥ नीशदीन अपरमीत रहेतारे ॥ साच
हरख जीनाके मनमे ॥ आशा कोनी नवी रखतारे ॥ सुगुरु ॥ १ ॥
हेवो गुण जे वरते मुनीवर ॥ सुगुरु ते कांड कहेलावेरे ॥ रागद्वेप
नही जेना मनमां ॥ परजाव कछु नवी लावेरे ॥ सुगुरु ॥ २ ॥ सु
गुरुका जक्षण हेवा ॥ ज्ञान ध्यानमा रहेतारे ॥ परवरती नवी जी
नोके दीलमां, शत्रु ज्ञान वाणे कांड हणतारे ॥ सुगुरु ॥ ३ ॥ नव
सायरमां तेह गीराहे परजावथी पार नही पातारे ॥ छांडे परभाव
लावे समजाव थाय अणंत सुख कांड शातारे ॥ सुगुरु ॥ ४ ॥ परगु
ण हेसो नीसे परोया ॥ कोकाले तेरा नवी होतारे ॥ तेरा गुण हे
सो तेरी पाशे, उपायोगे शोध उनको करतारे ॥ सुगुरु ५ ॥ सुध
परणतीए तु कांड वरते ॥ अशुध परणती परीहरतोरे ॥ ज्ञान
वाणे कांड श हणीने ॥ क्षयक्षेणीए कांड चमतारे ॥ सुगुरु ॥ ६ ॥
तुइ नीरंजन नीराकारहे ॥ परजाव वीकार नवी रखतारे ॥
परजाव वीकारे शुगती दोहेली ॥ केवल नाण नवी आतारे ॥
सुगुरु ॥ ७ ॥ पीता हमारो राजा शीवहे ॥ शीवरमणी हमारी वे
हेनोरे ॥ माहारा विना तेम केम शीजशो, शास्त्रथी गुरुका इम क
हेनारे ॥ सुगुरु ॥ ८ ॥ सुगुरु हमारा हुकममुनीहे ॥ ज्ञान-ध्यानमा
रहेतारे ॥ देव जीनोकु वंदने आवे ॥ केसुर चरणकमल फरता
रे ॥ सुगुरु ॥ ९ ॥

लावणी १८ मी.

गुरु चरण कांइ सेवे ॥ नवीकजीवि ॥ तारे तो ज्ञान काइ पा
वेरे ॥ गुरु सामो वीवाद करेयी ॥ भ्रमणतामा गोथां खावेरे ॥
ए आंचली ॥ गुरु पासे नीत्य दहाडी वेसे ॥ तोए ज्ञान गुण न
ही आवेरे ॥ सकल्प वीकल्प मनमा पेशीरहे ॥ गुरु वचन सर
धा नवी लावेरे ॥ गुरु ॥१॥ नव स्थीति होए जेहनी ज्ञारी ॥ तेह
ने भ्रमणता ज्ञारीरे ॥ नव नयनो तेहने जेह नवी लाग्यो ॥ मन
वश तेहने ज्ञारीरे ॥ गुरु ॥२॥ धरम दुंमवा फरतो धरोधर ॥ तोए
धरम हाथ नहीं आवेरे ॥ धरम सीद्धीहे नीज धरमां ॥ परमादमा
नजर न आवेरे ॥ गुरु ॥३॥ सुरत शहेरमांही वरसायुहे ॥ गुरु
हुकूममुनी कहेलावेरे ॥ पाए पडीने पुछे तेहने ॥ सभाव धरम बत
लावेरे ॥ गुरु ॥४॥ केशुर कहेछे ए गुरु हमारे ॥ ज्ञान गुण वरशा
वेरे ॥ नवीकजीव कांइ नर पीवे ॥ अजनीजीव प्यासा जावेरे ॥५॥

लावणी १९ मी.

पास जीणंद वंदनकु जाता ॥ मेरी संघ कबु आताहे ॥ जीनवर
वांदी करम खपावी ॥ सम परणाम काइ लाताहे ॥ ए आंचली ॥
शाहापोर बीच एक बडा देवलहे ॥ नाम चंतामण कहेलाता हे
चोवीश जीनवर फरता वीराजे ॥ लोक वंदनकु जाताहे ॥ पास
॥१॥ पीताजीनोको अस्वशेन हे ॥ वाछा देवी जीनोफी माता
हे ॥ त्रीण लोक वदन काइ करते ॥ इज्जादीक सेवा कांइ करता
हे ॥ पास ॥२॥ ए जगतपीता ए लोक नरिजन ॥ जगत गुरु क
हेलाताहे ॥ नाम ठनोका हयडे रखते ॥ वीधन छुर कांइ जाताहे
॥ पास ॥३॥ आंगीआ बनीहे कंचन केरी ॥ बीचबीच मणी सो
होताहे ॥ वाजुद्वय काइ वेरखा वीराजे ॥ हीरा मुगटे काइ दस
ताहे ॥ पास ॥४॥ समो शरणपर जीनवर वीराजे ॥ नाटक उदर

कांइ धाताहे ॥ ताल तंवुरो शारंगी बाज रही ॥ मरदंग थाप काइ
 देताहे ॥ पास ॥५॥ एइ नीरजन शाहेव मेरा ॥ मेरी थरज नहीं
 सुणाताहे ॥ केसुर कहेछे थोर न मागु ॥ समकीत दान कांइ दे
 ताहे ॥ पास ॥६॥

लावणी २० मी.

मेरामन थीर न पमता अवीनासी ॥ मेरामन ॥ ए आंचली ॥
 अनादी जमतमे जइरे वावरी ॥ तम रहे परघरके वाशी ॥ मेरा
 ॥१॥ जे जोइए सोए तेरा घरमां ॥ कायकु धुमत बनकाशी ॥ मेरा
 ॥२॥ पररमणतामां डःख अणतु ॥ मोहोनी डालत कांइ फांशी ॥
 मेरा ॥३॥ थाप सभावमां आपइ खेले ॥ परजावथी रहे ठदाशी
 ॥ मेरा ॥४॥ मनने मारी कांइ पापने जीते ॥ शीवरमणी थाए
 तारी दाशी ॥ मेरा ॥५॥ केसुर कहेछे चेतन मारा ॥ केरनीजरा म
 न राख ठदासी ॥ मेरा ॥६॥

लावणी २१ मी.

पाए पमेगुरु हुकममुनीने ॥ ज्ञान गुण जेहेना जाशेरे ॥ ज्ञान
 बाणे कांइ शठ हणीने ॥ खेले संग हमारीरे ॥ तुं रमे संघ हम
 रीरे ॥ ए आकणी ॥ ए सनसार असार जाणीने ॥ थीआ पचमा
 हावत धारीरे ॥ मनने मारी पापने जीती ॥ करम वरगणा नीवा
 रीरे ॥ रमे ॥१॥ थीवर साधु बहु गुणवंता ॥ जेनी देशना मधुरी
 लागे प्यारीरे ॥ अध्यातम आतम गुण पोखे ॥ पररमणता नीवारी
 रे ॥ रमे ॥२॥ पररमणताए काल अनादी, सहु अणंत डःख बहु
 चारीरे ॥ कहेतां तेहनो पार न लाधे ॥ सुज ध्याने जुओनी वी
 चारीरे ॥ रमे ॥३॥ ज्ञान तुजमां छे अणंतु ॥ ए अशुद्ध गणतीए
 देकाणुरे ॥ परणाती वदली नीजरा लावे ॥ थाए तारे तो कांइ

थजवालुरे ॥ रमे ॥४॥ केशुर कहेंछे गुरुजी हमारा ॥ हुकममुनी
बहु ज्ञानी ॥ तेहने मारी वदना होजो ॥ नवी जोय हवे काइ ना
णीरे ॥ रमे ॥५॥

लावणी ११ मी.

काएकु भखे पीशेखेरे ॥ अवधुत ॥ एइ जोग नही लेखे, ए आच
ली ॥ जोगी यइने जगल सेवी ॥ करे तपसा ज़ारी ॥ नीज जोग
की बात बुजे ॥ बीजाव वसाछे ज़ारीरे ॥ अवधुत ॥१॥ जटा बधा
री को नसम लगावे ॥ अजेरु जगावे जगमाहे ॥ आशा तरसना
मनमा रही हे लोभ वसोहे घट मांहेरे ॥ अवधुत ॥२॥ काष्ट जला
वी को अगत पावे ॥ आ भसमखाऊर रहेते ॥ नरमणता पामे न
कांइ जमनु ॥ थीर गडी नवी रहेवेरे ॥ अवधुत ॥३॥ शीर मुमावी
को तप जप करते ॥ करे कष्ट कीरीआ बहु भारी ॥ परजावे ते का
इ वरती ॥ नही परणंती सुयारीरे ॥ अवधुत ॥४॥ को आचारज
शाख शीखीने ॥ पमति हुवे बहु ज़ारी ॥ मन वरते तेहनु लोक
वरतीमा परही मान दशा बहु ज़ारीरे ॥ अवधुत ॥५॥ नीसेह जो
गहे नीज घरकेरा ए जोगदशाकु सावे ॥ बीजाव शगला डर करी
ने ॥ नीज ज्ञान रमणता लावेरे ॥ अवधुत ॥६॥ साधे गुन जोग
जेह मुनीवर ॥ परवरती ते नवी राखे ॥ समकीत गुणवाणे ते
परवरतीने ॥ मीध्यात वस्तुने ठामेरे ॥ अवधुत ॥७॥ ज्ञान ध्यान
मा वरते मुनीवर ॥ जेद ज्ञान काइ लावे ॥ विनाशीत वस्तुने
जुदी पामीने ॥ सम जावना जावेरे ॥ अवधुत ॥८॥ ससजावमां
सदाकाल वरती ॥ ज्ञान ध्यानमा रमेठे ॥ हेवा साधु हुकममुनीठे ॥
परणाम केशुर करेठे ॥ अवधुत ॥९॥

लावणी ९३ मी.

ओ हुकममुनी सुगुरु हमारा ॥ तमने हुं कांइ शेवुरे ॥ ज्ञान
तमारानी जाउ बलीहारी ॥ उपगार मानी कांइ लेवुरे ॥ ए आं
चली, छत्रीश गुण तमे वीराजो ॥ ठो पंचमाहा वरत धारीरे ॥ ज्ञान
आजुशण बहु शोजता ॥ सदागम वसोछो बहु भारीरे ॥ ओ हु
कममुनी ॥ १ ॥ संमरजावना तमे कांइ वीचरो ॥ ध्यान अगोवर धरता
रे ॥ खीमारूपी खडग धरीने ॥ वेरी शत्रुने कांइ हणता ॥ हुकम
मुनी ॥ २ ॥ लमत लमोछो कांइ मोहो राजासे ॥ इंदरी पांचने
मारीरे ॥ ज्ञाने मोहोनी करमने दाय करीने ॥ ज्ञाने करम वरगणा
नीवारीरे ॥ ओ हुकममुनी ॥ ३ ॥ तमने शेवानो लाज अणंतो ॥
चेतन मुनी गुण पावेरे ॥ मुनी गुण आवे संमर जावे ॥ नवनेहे
छःख कांइ जावेरे ॥ ओ हुकममुनी ॥ ४ ॥ मोती मुनीछे चेलो तमा
रो ॥ तप जप कीरीआ करतोरे ॥ जोला नदरीकछे सजावे ॥ सु
गुरु वैयावच्च करतोरे ॥ हुकममुनी सुगुरु हमारा ॥ हु तमने कांइ
शेवुरे ॥ ज्ञान तमारानी जाउ बलीहारी ॥ उपगार मानीने लेवुरे ॥
ओ हुकममुनी ॥ ५ ॥ सुधा सुगुरु हुं तमने पेखु ॥ छो धरम तणा
आचारीरे ॥ धरम सिद्धि ए नीज धरमो ॥ उपीयोगे चेतन जुवे
चीत धारीरे ॥ ओ हुकममुनी ॥ ६ ॥ मीत्रीसुरी कांइ वंदन करतो ॥
चरणकमलपर वारीरे ॥ केसुर कहेछे सुगुरु हमारा ॥ ठे ज्ञान त
णो नंडारीरे ॥ ओ हुकममुनी सुगुरु हमारा ॥ हुं तमने कांइ शेवु
रे ॥ ज्ञान तमारानी जाउ बलीहारी ॥ उपगार मानीने लेवुरे ॥ १

लावणी ९४ मी.

ओ मठवाशी अवशरे लावे उदाशी ॥ ममता मठनी कांइ महे
छेरे ॥ सुध उपीयोगे नीज धरमां ठरीने ॥ सजावे ज्ञान ध्यानमा
खेलेरे ॥ ए आंचली ॥ नीगोद थकी हुं साथे नमती ॥ एले काल

अनादी गुमावोरे ॥ ममता न ठामी तहे अथीर वस्तुनी ॥ तेथी न
 वनय पार नहीं आव्योरे ॥ ओ मठवाशी अवशरे धरे उदाशी ॥
 ममता मठनी महेजरे ॥१॥ अथीर वस्तुपर राखे ममता शानी ॥
 वीणशी जाता वार नहीं लागेरे ॥ काहामी जरमणता ते उपरथी
 ॥ छामी परमाद काइ जगेरे ॥ ओ मठवाशी ॥२॥ ज्ञान गुणवे
 तारा नीज घर केरा ॥ तेहमा सख्यजावे काइ वरतेरे ॥ ठामी त्र
 ज्ञाना अथीर वस्तुनी ॥ लावी उपीयोग परजावथी छटकेरे ॥
 ओ मठवाशी ॥३॥ ज्ञान ध्याने रमता गुणे वधशे ॥ नीजराए क
 पक्षेणीए काइ चडशेरे ॥ ज्ञाने अष्ट करमनो क्य करीने ॥ शेजे
 शीवरमणीने काइ वरशेरे ॥ ओ मठवाशी ॥४॥ उदाशीनता शे
 रीए जाता ॥ राखे नहीं तने कोइ घेहेरीरे ॥ सुज मारग काइ शी
 धनो जमशे ॥ शेजे मीटी जाशे भजनय फेरीरे ॥ ओ मठवाशी
 ॥५॥ सुगुरु एक हुकममुनीछे ॥ भावे तेहेने वादवा गइतीरे ॥
 हेवी देशना तेहना मुखनी साजनी ॥ मुनपणे काठसगे कांइ
 रहीतीरे ॥ ओ मठवाशी ॥६॥ कहेवे केसुर धनसुगुरु हमारा ॥
 वो ज्ञान तणा जडारीरे ॥ अमरीत धारा वरशी देशना ॥ भावे मने
 लागी बहु प्यारीरे ॥ ओ मठवाशी अवशरे धरे उदाशी ॥ ममता
 मठनी काइ महेजरे ॥ सुगु उपीयोगे नीज धरमा ठरीने ॥ सभा
 वे ज्ञान ध्यानमा खेजेरे ॥७॥

लावणी २५ मी.

प्रीतम हमारो जुजो पमोछे ॥ भुल जो रमणतामा जमतोरे ॥
 मोहनी रमाए घेहेलो कीधोवे ॥ लाजे धरी रुप बहु रमतोरे ॥
 ए आचली ॥ काल अनादीनो ते काइ रखडे ॥ सगत ड.ख अ
 एतुं शहेतोरे ॥ तोए मोहनीनो सध न छांमे ॥ आवी नीज घ
 रमा नही रहेतोरे ॥ चेतन हमारा ॥१॥ मान मदीरा मोहनी

संग पीने ॥ असुख मारग पडीओरे ॥ असुख परणतीमां ते कांइ
 वरते ॥ तेथी सुज मारग नही जडीओरे ॥ प्रीतम हमारा ॥२॥
 सुज मारगछे नीज घर केरो ॥ सस्वजावमा जो वरतेरे ॥ मोहनी
 रंमाने काहामी मुक्तीने ॥ लावी उपीयोग परजावथी ठट्ठेरे ॥
 प्रीतम हमारो ॥३॥ शकतानाछे ए ज्ञानी अणंतो ॥ परवीकार
 एने बलग्योरे ॥ परपीमाने डरे करीने ॥ रमी ज्ञाने थाए काइ अ
 लगेरे ॥ चेतन हमारो ॥४॥ शकता एठे अणत बलधारी ॥ मो
 हनी संगे बलहीण कीधुरे ॥ चोर दोए काइ लाग्या केडे ॥
 ज्ञान रुपी धन हरी लीधुरे ॥ चेतन हमारो ॥५॥ अवसरे सुख ठ
 पीयोग लावी ॥ रडा मोहनी संग काइ ठांडेरे ॥ लावी थीरता
 नीज घरमां ठरीने ॥ दोए वेरी घरमाथी काइ कहाडेरे ॥ प्रीतम ह
 मारो ॥६॥ मनने मारी पापने जीते ॥ परजाव काइ डुर करतोरे ॥
 सुगुरुने शेवी करीने ॥ ज्ञान ध्यानमा रमतोरे ॥ चेतन हमारो ॥७॥
 सुगुरु एक हुकममुनीछे ॥ छे ज्ञान ध्यानना धारीरे ॥ संमर भावता
 ते कांइ वीचरे ॥ धरम तणाछे धारीरे ॥ प्रीतम हमारो ॥८॥ धरम
 सीधी नव नीधीए घरमां ॥ परमादे नजर नही आवेरे ॥ छांमे पर
 माद लावे संजाव ॥ संजावे सुख अणतु पावेरे ॥ चेतन हमारो
 ॥९॥ ए देशना ठे हुकममुनीनी ॥ हमे सुणीती श्रवणेरे ॥ कहेठे
 केसुर चेतन हमारा ॥ सुगुरु शेवी रहे चरणेरे ॥ प्रीतम हमारो भुजो
 पडोठे ॥ भुजे जरमणतामां भमतोरे ॥ मोहनी रमाए धेलो कीधो
 ठे ॥ लोने धरी रुप बहु रमतोरे ॥१०॥

लावणी २६ मी.

सुरतमां एक वमाहे जोगी ॥ नीज जोगना धारीरे ॥ संमर जाव
 नाने कांइ वीचरे ॥ इंदरी पाचने मारी ॥ ए आचजी ॥ छत्रीश गु
 णछे जोगेश्वर ॥ ठे पचमाहावरत धारीरे ॥ ज्ञान आभुशण अगे
 रचाठे ॥ सदागम वशाठे जारीरे ॥ सुरतमां ॥१॥ अध्यात्मना ठे

अनादी गुमावोरे ॥ ममता न ठानी तहे अथीर वस्तुनी ॥ तेथी न
 वनय पार नही आव्योरे ॥ ओ मठवाशी अवशरे धरे उदाशी ॥
 ममता मवनी महेजरे ॥१॥ अथीर वस्तुपर राखे ममता शानी ॥
 वीणशी जाता वार नही लागेरे ॥ काहानी नरमणता ते उपरथी
 ॥ छामी परमाद काइ जोगेरे ॥ ओ मठवाशी ॥२॥ ज्ञान गुणठे
 तारा नीज घर केरा ॥ तेहमां सस्वजावे काइ वरतेरे ॥ ठानी न
 शना अथीर वस्तुनी ॥ लावी उपीयोग परजावथी छटकेरे ॥
 ओ मठवाशी ॥३॥ ज्ञान ध्याने रमता गुणे वधशे ॥ नीजराए क
 पक्षेणीए काइ चडशेरे ॥ ज्ञाने अष्ट करमनो क्य करीने ॥ शेजे
 शीवरमणीने काइ वरशेरे ॥ ओ मठवाशी ॥४॥ उदाशीनता शे
 रीए जाता ॥ राखे नही तने कोइ धेहेरीरे ॥ सुज मारग कांइ शी
 धनो जमशे ॥ शेजे मीटी जाशे भजनय फेरीरे ॥ ओ मठवाशी
 ॥५॥ सुगुरु एक हुकममुनीछे ॥ भावे तेहने वांदवा गइतीरे ॥
 हेवी देशना तेहना मुखनी सानजी ॥ मुनपणे काठसगे कांइ
 रहीतीरे ॥ ओ मठवाशी ॥६॥ कहेठे केसुर धनसुगुरु हमारा ॥
 ओ ज्ञान तणा नडारीरे ॥ अमरीत धारा वरशी देशना ॥ भावे मने
 लागी बहु प्यारीरे ॥ ओ मठवाशी अवशरे धरे उदाशी ॥ ममता
 मवनी काइ महेजरे ॥ सुग उपीयोगे नीज धरमा ठरीने ॥ सभा
 वे ज्ञान ध्यानमा खेजेरे ॥७॥

लावणी २५ मी.

प्रीतम हमारो जुजो पमोछे ॥ भुल जो रमणतामा नमतोरे ॥
 मोहनी रमाए धेहेलो कीधोठे ॥ लाजे धरी रूप बहु रमतोरे ॥
 ए आचली ॥ काल अनादीनो ते काइ रखडे ॥ सगत छ.ख अ
 एतुं शहेतोरे ॥ तोए मोहनीनो संघ न छामे ॥ अग्वी नीज ध
 रमा नही रहेतोरे ॥ चेतन हमारा ॥१॥ मान मदीरा मोहनी

लोकी दोहीलो सुगुरु संजोगरे ॥ अवसर उतो पामी करीजी ॥
 पडे केम करमने सगरे ॥ हुकममुनीने ॥४॥ परमाव आपे तजी
 करी श्रोता सुणो देइ कानरे ॥ सम प्रणाम धारणा करोजी ॥ रा
 खे नही लगार मानरे ॥ हुकममुनी ॥५॥ मानवजव सुरलोक
 इउतोजी ॥ तेहने एले केम काहामो गुमाररे ॥ वीखवाद तुजने
 नवी घटेजी ॥ कांइ वसे सुमताधरे नाररे ॥ हुकममुनीने ॥६॥ आ
 प ठीछ जोवे नहीजी ॥ लागे रमणतापर सारीरे ॥ अनुजव नीज
 केम वीसरेजी ॥ जय आवरण न गणे लगाररे ॥ हुकममुनीने ॥७॥
 गुण ग्रहे अरीहतनाजी ॥ बेहेची जुदा पामे छव्य पांचरे ॥ मुल
 स्वभाव प्रगट करेजी ॥ पामे तो समकीत साचरे ॥ हुकममुनी ॥८॥
 चेतन जाव चारीत्र उपनेजी ॥ कहे मीत्री सुरीनी नाररे ॥ कृपक
 श्रेणीए तु चमेजी ॥ कहे केसुर पामे भवपाररे ॥ हुकममुनीने
 जइए वादवाजी ॥ हावा परव पजुसणना दीनरे ॥९॥

घहुली २ जी

आव्या परव पजुसण आणंदरे ॥ हुकममुनीनी देशना सुणो
 जी ॥ आंकणी ॥ कलप वहेवार मुनी वांचताजी ॥ चोवीसमा
 जीननो अधीकाररे ॥ ज्ञान त्रण सहीत जनमीआजी ॥ राणी त्री
 शला कुखे कुमाररे ॥ हुकममुनीनी देशना सुणोजी ॥ इंधादीक
 ओछव करेजी ॥ नदीसर धीपे आणंदरे ॥ राय सीधारथ दान
 दीएजी ॥ थाअ गीत ज्ञान नाटारंजरे ॥ हुकममुनीनी देशना
 सुणोजी ॥१॥ जोवन अनुकरमे पामीआजी ॥ परणा जनादाजी
 कइ नाररे ॥ मातपीता देव लोक थआजी ॥ दीआ दान संवठरी
 उदाररे ॥ हुकममुनीनी ॥२॥ त्रीस वरस घरमा रह्यार्जी ॥ नही
 राग दवेख लगाररे ॥ अवसर आपे जाणी करीजी ॥ पठे लीधो
 सजम नाररे ॥ हुकममुनीनी ॥३॥ कलप प्रजुजीए कर्योजी ॥ कर

काइ रशीया ज्ञान ध्यानना धारीरे ॥ खट दरशानना जाण पी
 ठानक ॥ धरम तणा काइ धोरीरे ॥ सुरतमां ॥२॥ चेतन हमारो
 शकता जोगी ॥ हु जोगण केमे काइ जमतीरे ॥ चेतन हमारो पर
 सग न ठाडे ॥ तेथी जवनाटक बहु करतीरे ॥ सुरतमां ३॥ जव
 जयनुं मने ड.ख थणतु ॥ चेतन पीरता नही लावेरे ॥ जरमणता
 मा जुलो भमीने ॥ मोहनी सगे काइ माहालेरे ॥ सुरतमां ॥४॥
 शकताए अज्ञानी अणंतो ॥ ज्ञाने सुध उपीयोग काइ लावेरे ॥
 बेरी दोएने काहामी घरमाथी ॥ नीजराए रहेला करम खपावेरे ॥
 सुरतमा ॥ ५ ॥ सखजावठे नीज घर केरो ॥ सुध परणतीए
 खेलेरे ॥ परजाव सघलो छर करेतो ॥ सजावे सुख थणतु लवेरे ॥
 सुरतमा ॥६॥ केसुर कहे ए गुरु हमारा ॥ ए हुकममुनी काइ
 जोगीरे ॥ सुध आतमरस जरजर पीवे ॥ ठे आतम ध्यानना जोगी
 रे ॥ सुरतमां एक बडाहे जोगी नीज जोगना धारीरे ॥ संसर नाव
 नाने काइ बीचरे ॥ इदरी पांचने मारीरे ॥७॥

घहुली २ ली.

सइअरो मोरीरे ॥ आवोनी सवाइ गुरु वादीए जी ॥ एवेसी ॥
 सइअरो मोरीरे ॥ हुकममुनीने जइए वादवाजी ॥ हावा परव
 पजुसणना दीनरे ॥ हुकममुनीने जइए वादवारे ॥ आंकणी ॥
 दीए मधुरी धुनी देशनाजी ॥ चेतन नीज अनुजव लावेरे ॥ पर
 सगत तुने नवी घटेजी ॥ काइ ड ख अनतु पावेरे ॥ हुकममुनीने
 जइए वादवाजी ॥१॥ परसगत करता थकाजी ॥ रखमे अनंत
 सनसारं ॥ सम उपसम ड ख वेववाजी ॥ लाधे नही दधीजल
 पारेरे ॥ हुकममुनी ॥२॥ मान माया मद केरीजी ॥ जमीथो च
 उ गती मोहोजारे ॥ अनंता सुख ड ख वेदीआजी ॥ नीज सा
 ताना पाथो मे लगावरे ॥ हुकम ॥ ३ ॥ मानुपनव अती दोही

मानने छोडी देइने ॥ आवो कांइ मारे धामजी ॥ सुरत ॥६॥ मन
 वृत्ती जो मनने जीते ॥ हेवो वृत्त नहीं वीजोजी ॥ चेतन वगने मो
 हयी गजार्थी ॥ आतम ध्यान जोजोजी ॥ सुरत ॥७॥ मन जीतुं ते
 ए सही जगजीत्यो ॥ आप धरे राज करे जरपुरजी ॥ पर लशकर पर
 वेश न पावे ॥ माहारा अंमे धणो छरजी ॥ सुरत ॥८॥ मीत्री सुरी
 कहे धन गुरुजी ॥ थीरता जोइ करु रुप परमाणजी ॥ संग केसरी
 गरु पद सेये ॥ चेतन राखसे समपरीणामजी ॥ सुरत सोहागण
 साएण बंठी ॥९॥

घहुली ४ थी.

परव पचुनण आव्या आ प्रीतम ॥ करे कांइ नीज घेर वास
 जी ॥ ए आचन्नी ॥ पररमणता परजोग ठानी ॥ सुणो वीर चरी
 ब्रजी ॥ सार सुगीने ब्रण्णा छडे ॥ ससार जाणो असारजी ॥ पर
 व पजुतण ॥१॥ क्रोध कजा एने वेश करीने ॥ मन धरे वइराग
 जी ॥ पर पुदगजनी शोभा न राखे ॥ माननो करे कांइ त्यागजी ॥
 परव ॥२॥ धर धेर ड्वारे तु कहां भटके ॥ लोलपीपणुं लइ साथजी
 ॥ जोज वशे ताहां धरम पामे ए ॥ समकीत न आवे हाथजी ॥
 परव ॥३॥ नारी धमायम बाहानी तुजने ॥ केम आवुं हुं तने इ
 आदजी ॥ हवे कइ परणती बदली ॥ छामे मन वीखवादजी ॥ परव
 ॥४॥ सुगुहनी आधच करजे ॥ पाले सीयल नीरधारजी ॥ अस्त्री
 परनी वंठना तजजे ॥ आवे दधीजल पारजी ॥ परव ॥५॥ करम
 कथा जंजालने छाडी ॥ श्रोता थइ दीए कानजी ॥ धरम ते तो
 कोइज पामे ॥ छामो वीखअ तरत मानजी ॥ परव ॥६॥ जावे
 करी मुनी हुकम वंदे ॥ मीत्रीसुरीनी नारजी ॥ परभाव तजी नी
 ज धरमा पेठो ॥ सीध केसरी वदे शतवारजी ॥ परव ॥७॥

म खपावधाने काजरे ॥ होय उदे जीहां करमनोजी ॥ तीहां काउ
 संगे रहे मुनीराजरे ॥ हुकममुनी ॥५॥ उपसरग प्रभुजीए बहु सहा
 याजी ॥ थीर राखो समपरणामरे ॥ नाग चंडकोसी वुजवो ॥ चे
 तन राखी नीज ठामरे ॥ हुकममुनी ॥६॥ साली वद्धे प्रभुजी आ
 वीधाजी ॥ ध्याता काइ सुकल ध्यानरे ॥ नीज ज्ञान परगट करो
 जी ॥ रचना समोसरण नीधानरे ॥ हुकममुनी ॥७॥ गठतमादीक
 वीप्र वुजवा ॥ थया गणधर अंगीआररे ॥ अनेक उपदेसे तारीआ
 जी ॥ प्रजु पोहोता मुगती भोजाररे ॥ हुकममुनी ॥८॥ मीत्रीसुरी
 वदन करेजी ॥ अनता तीरथकर नाथरे ॥ केसुर प्रदक्षा दइ करी
 जी ॥ वदे सञ्जल तीरथकर मुनी नाथरे ॥ हुकममुनीनी देशना
 सुणोजी ॥ आव्या परब पजुशण आणवरे ॥९॥

घहुली ३ जी.

सुरत सोहागण साएण बंगी ॥ आमोदयामरसजा नामे प्रीतम
 जी नीज ठाम पधारा ॥ हुकममुनीने पाए लागोजी ॥ सुरत चुकेथी
 धाय मन घहेलु ॥ बेसे थीर नवी ठामजी ॥ रात दीन परघाहामां
 आवे ॥ आवे नही नीज मुकामजी ॥ सुरत ॥१॥ तमोछो वृती
 माहाराठो पती ॥ कुमतासग नवी ठाजेजी ॥ ज्ञानीठोके सधावो
 अगनानी ॥ माहारी देह धणु दाजेजी ॥ सुरत ॥२॥ अपरमद चा
 रीत्र नीज घरमा नर्युठे ॥ बहार नटके शुं यावेजी ॥ सुख अनंतु
 नीज घरनुं मुकीने ॥ लोक प्रवृती केम जावेजी ॥ सुरत ॥३॥
 वीनएनकाअ न देखु तनमा ॥ परसंगंत करो शा माटेजी, पराथा
 प्रेम काज अनतो ॥ फरसा पुदगल साटेजी ॥ सुरत ॥४॥ करम क
 था सउ तमारा वशमां ॥ तेनो नहेमो ठोमोजी ॥ सम उपसम
 छ ख वेठती बेला ॥ नथी आवता कोइ आमाजी ॥ सुरत ॥५॥
 ठकराइ मान सीध अणतु ॥ देखडावु मारा सामजी ॥ लोकीत

करुं अवतारजी ॥ पुज ॥ ३ ॥ देसना सुणीने अनुचव लेइए ॥
 परजाव करीए त्यागजी ॥ मोहराजासु जुयज करीए ॥ आवो
 क्यांधी लैश लागजी ॥ पुज ४ ॥ कुगुरुनो संग न करती ॥ तेहना
 वचनथी रहेजे डरजी ॥ काला ग्रहमां नांखी देशो पमशे समुद्र
 पुरजी ॥ पुज ॥ ५ ॥ वीरचामीत्र मगरुजी सुणावे ॥ जीन चोवी
 शने अर्धाकारजी ॥ नाम लेतो नव जय जाये, समकीत आवे नी-
 रधारजी ॥ पुज ॥ ६ ॥ गुरुनी वयावच करजे, सघनी करजे जग-
 तीजी ॥ सम परणाम नीज धारण करजे, मनमां मान न धरतीजी
 ॥ पुज ७ ॥ सीयल आभुपण छलज पहेरी ॥ परजोग इहा नवी
 करतीजी ॥ परपुदगल शोना नव तुजने ॥ नीजगुण मन कांड
 लेतीजी ॥ पुज ८ ॥ सुरनारी मुनी हुकम वंदे ॥ गुरुगुणज्ञाने जो-
 तीजी ॥ कहे केसुर सुगुरु संगतथी ॥ कुमता महेलेरोतीजी ॥ पुज ९ ॥

घहली ७ मी.

हुकममुनी वंदने गइ ॥ परव पजुशण मांयजी ॥ सखी
 परमुख सांजली ॥ नीज गुरु कथा अधीकारजी ॥ ए आंचली ॥
 जालमदनो लामको ॥ वस राधणपोर गामजी ॥ बालपणेथी
 बैरागीयो ॥ हुकमसा जेनुं नामजी ॥ मुनी हुकम ॥ १ ॥ वणज
 बहेपार बहु करे ॥ राजरजवामे दीये बहु मानजी ॥ पण धंघे
 चीत लाधे नहीं ॥ मन जोवा शास्त्र ग्यानजी ॥ मुनी हुकम ॥ २ ॥
 पीता मरण पाम्या पछे ॥ काडीबोध लीधो साक्षीजी ॥ माता
 डःखीयारी डरे करी ॥ संजम लीधो कांड वाटजी ॥ मुनी हुकम
 ॥ ३ ॥ तप कीधां घणां आकरां ॥ सहोपरीसय धारजी ॥ कवण
 क्रम डरे करी ॥ मोहोराजा बाधो जेसो हाथीजी मुनी ॥ ४ ॥
 बाधवरु जीहां वसे ॥ अटवन धन घोहोरजी ॥ मुनी ॥ ५ ॥ वीकट
 पंथ मुनी साचरे ॥ गणे नहीं पुदगल जावजी ॥ मुनी ६ ॥ शास्त्र

घहुली ५ मी.

लीजावत कुवर जलो ॥ एदेशी ॥ पांच सात सखी जेली मली ॥
 चाली मुनी वदण काजरे ॥ सखी ॥ मुनी देखी मन चिंतवे ॥ एके
 सो मल्योठे साजरे ॥ सखी ॥ मुनी रीधी तमे साजलो ॥ १ ॥ दोय
 नारी सगे रहो ॥ रमे तेहने सगे तेहरे ॥ सखी ॥ पुत्र चार ते ज
 न्मोया ॥ मार्या तेमे दोय एहरे ॥ सखी ॥ २ ॥ दोय उछेरा ते सही ॥
 अधीको धरी मन हेजरे ॥ सखी ॥ चार नारीठे तेहने ॥ प्रतेके प्र
 तेके सेजरे ॥ सखी ॥ ३ ॥ पुत्र त्रण तेने जनमीया ॥ अधीकोठे जा
 त उठाहरे ॥ सखी ॥ दोय नीज वले रह्या ॥ एवा दावाने साहरे ॥
 सखी ॥ ४ ॥ त्रीजो आगेवान थथो ॥ दोयने ठडा तेणे ठामरे ॥
 सखी ॥ चार पुत्र तेणे हणया ॥ टाल्युंठे तेहनु धामरे ॥ सखी ॥ ५ ॥
 ते ह्ये हेते मुनीवरा ॥ वरीया नवी नारी एकरे ॥ सखी ॥ पुत्र चार
 तेणे पर्सव्या ॥ तेणे कीथो उशा जत्रीजाथी नेकरे ॥ सखी ॥ ६ ॥
 धाकता शत्रु तेणे हणया ॥ पछे धयो सजाव उद्योतरे ॥ सखी ॥
 तेवा मुनीवरवडीए ॥ जीहा प्रगटी अनती जोतरे ॥ सखी ॥
 ॥ ७ ॥ मुनी हुकम कहे गावता वली सांजलता अर्थ एहरे ॥ सखी ॥
 नीज स्वरुपे प्रगट होवे ॥ वली पामे सीवर मणी गेहरे ॥ सखी ॥ ८ ॥

घहुली ६ ठी

पुज पजुसण करवा आव्या ॥ वदने जावुं मारी वेहेनीजी
 ॥ ए आकणी ॥ काइ दहामानी हुलु तरसी ॥ सुगुरु जोती बा-
 टजी ॥ पुरव पुने मुनी हुकम पथार्या ॥ करवा चोमासु माटजी ॥
 ॥ पुज पजुसण करवा आव्या ॥ १ ॥ वीचरंता मुनी वनमा
 नमता ॥ धरता आतम ध्यानजी ॥ क्रोध मान माया नव जीते
 ॥ पाए आतम ज्ञानची ॥ पुज ॥ २ ॥ वंदने जडने घहुली काहु
 काठसग रहु नीरधारजी ॥ वीनये करीने गुरुने वंड ॥ सफळ

नीरे ॥ तमे सांजलजो नव प्राणीरे ॥ जाणे मोक्ष तणी नीसानी
॥ हुकम ॥ ७ ॥ संवत अोगणत्रीश पांत्रीसेरे ॥ आसो सुद ठठने
दीवसेरे, कीधी घहुली मन उलास ॥ हुकम ॥ ९ ॥ आर्वाकाए घ
हुली कीधीरे ॥ तेथी पामीए उतम रीधीरे ॥ ते प्राणी पाम्या सी
धी ॥ हुकम ॥ १० ॥

घहुली ९ मी.

साहेली एणीपेरे वीनवे ॥ चालो वेनी मुनीवर पासरे ॥ वांदि
पातक धोइए ॥ गुण प्रगटे अती उलासे ॥ साहेली ॥ नगवी अंगे
भाखीड ॥ तुंगीआ नगरी अधीकारीरे ॥ फल एनु करमे नाखीड ॥
शीवपुर तणु ए साररे ॥ गाथा ॥ १ ॥ परथम सांजलवुं कहु ॥ ज्ञान
प्रगट सुखकाररे ॥ वीरती ते पछे कही ॥ संवरथाए नीरधाररे ॥ ३ ॥
पछे वर्णन पुठे करे ॥ नीरजीरा तणो दाताररे ॥ आ करीए पद ते
लहे ॥ शीव जावा तणा विचाररे ॥ ४ ॥ एवुं फल ते भाखीड ॥ चो
वीसमो जीनचंदरे ॥ ते कारण मुनीवदीए ॥ जेथी होए सुखनो कं
दरे ॥ ५ ॥ बीजां पण फल नाखीयां ॥ श्रीक्षांते जोजो सर्वंधरे ॥
मुनी वादी घउली करे ॥ तेहनो जाए दुःख द्वंदरे ॥ ६ ॥ गुरु आग
ल ते गावता ॥ समकीत नीरमल थाशेरे ॥ मुनीहुकम उश्रव मला
मन वठीत तस थाशेरे ॥ गाथा ॥ ७ ॥

घहुली १० मी.

श्रीअलचंद्रमीने वरीरे ॥ पीयारी जे पाले नरनारजी ॥
चंपा नअरी समोसर्याने ॥ पुरण नंदर वनमोजारजी ॥ चोवीसमा
जीनेश्वरने ॥ चोतरीश अतीशअ धारेजी ॥ नवीजीन वंदो ए उ-
पगारी ॥ जे तारे नरनारजी ॥ आकणी ॥ १ ॥ वन पालरु वधाम
णीने ॥ दीए कुरणी करानुजी ॥ साढीवार लाख सोनीआने ॥ वली
पच मग पसाएजी ॥ २ ॥ हसंग आरयाने पलवीकाइ ॥ पाला

खट जोया घणा ॥ खेंची काढो तत्व सारजी आत्म सजावी गुण
 ग्रहा ॥ पाम्या थीरता अपारजी ॥ मुनी हुकमवदने गइ ॥ परवा ॥ ३ ॥
 आजीव घणाने परबोध करे ॥ जाखे काइ साचो धरमजी ॥ वस्तु
 असत नव दाखवे ॥ अध्यातम थाए मरमजी ॥ मुनी ॥ ४ ॥
 जावीआवडे गरु सामराजी ॥ देवे करयो बहु ठावजी, नाना वीध
 रचना करेजी ॥ पधरावा सोवन पाटजी ॥ मुनी ॥ ५ ॥ थीवर
 थया थीरतामां पडे ॥ नीग्रंथ सीयलनाधारजी ॥ पुरव पुने सुरत-
 मा वसीया ॥ वदे सयल नरनारजी ॥ मुनी ॥ ६ ॥ गुणसुणी गुणवंती थइ
 वारे वारे वदे सुरनारजी ॥ सग केशरी उद्योत थइ तरु, वदन कीर्त
 नीरधारजी ॥ मुनी हुकम वंदने गइजी ॥ परव पजुपण मांहेजी ॥
 राजा परमुखे सांजलीजी ॥ नीज गुरु कथा अधिकारजी ॥ १ ॥

घहुली ८ मी

सुरत शेहेरने गोपीपेरे ॥ मुनी हुकम आवी समोसरेरे ॥ संग
 सकल वदना करे ॥ हुकममुनी राजने जइ वंदो रे ॥ गुरुनी देशना
 छे घणी सारीरे ॥ सठ संघने लागेछे प्यारीरे ॥ एउनी ज्ञाननी जा
 उ वलीहारीरे ॥ हु ० १ ॥ गुरु अध्यातम वाणी संजलावेरे ॥ अव्य गुण
 परजाय ओलखावेरे ॥ जम चेतनना वेंचण समजावे ॥ हुकम ॥
 १ ॥ गुरुनी परुपणाले साचीरे ॥ एतो समजावे सिद्धांत वांची
 रे ॥ तोमे करम करा नीकाचीत ॥ हुकम ॥ ३ ॥ गुरु मुनी मारग
 मा पुरारे ॥ सुय ज्ञान दरशणमा सुरारे ॥ मोह ममता ए रहे डुरा ॥
 हुकम ॥ ४ ॥ गुरु सुयो मारग देखमावेरे ॥ गुरु आतम स्वरूप ओ
 लखावेरे ॥ सघ प्रणती समजावे ॥ हुकम ॥ ५ ॥ पुरु श्रावक पुनरे ॥
 सुगुरु मल्या रतनरे ॥ ज्ञान समजावे बहु मन ॥ हुकम ॥ ६ ॥ गुरु
 अध्यातमना रसीआरे ॥ गुरु आतम ज्ञानमा वसीआरे ॥ पर
 नावसे डर खशीआ ॥ हुकम ॥ ७ ॥ गुरुनी वाणी ते अमीए समा

उमराव सामतसार ॥ आमत परमुख दीसे घणारे ॥ देखंता हरख
 अपार ॥ चालो ॥ २॥ दोसामती तीहा वाधा पमारे ॥ एक घाणी
 मांही पीलत ॥ एक वध जोमीए धरोरे ॥ एकने मारदहंत ॥ चालो
 ॥ ३॥ चौचौने सु पीथोरे पंचवध वधलहत ॥ पंच ते आवतां पाछां
 वलारे ॥ त्रण ते देखी रहंत ॥ चालो ॥ ४॥ त्रण ते काढां घरधी
 वारणेरे ॥ चौउ ते आपे नाठा जाय ॥ सात ते धीरज मन धरे
 नहीरे ॥ आठ मन उद्वेग थाय ॥ चालो ॥ ५॥ त्रण ते पडखे धीरे
 नहीरे ॥ चउ ते उजा सुकाय ॥ तेरमा उदयनर बोले नहीरे ॥
 चउ ते नीरवज थाय ॥ चालो ॥ ६॥ वीस एकवीस अलग करीरे
 बावीसशुं मामोठे वाद ॥ तेवीस तजी गया मुजसुरे ॥ बीता पामे
 वीखवाद ॥ चालो ॥ ७॥ एम गणे ते अलकरारे ॥ जे पाजे सुध
 आचार ॥ वादी वधावो मुनी जावसुरे ॥ जइए लुछणा सुखका
 र ॥ ८॥ ए घड्डीजी जे गाशे हेतधीरे ॥ ते लेशे मगलमाल ॥
 मुनीहुकम कहे गाता थकारे ॥ टुटशे छःखनी जाल ॥ चालोरे
 सहीओ मुनीने वांदवारे ॥ ९॥

घड्डीली १३ मी.

हवे वीरजीऐसर राअारे ॥ राजग्रही नगरीए आव्यारे ॥ गुण
 सीयल चइत मन जाव्यारे ॥ रेवाने आझा तीहां लाअारे ॥ जन
 राअारे ॥ १॥ वनपालक वधामणी देवेरे ॥ सरणीक नरपतीने ते
 वेरे ॥ मुगट वरजी भुखण होवेरे ॥ साढी वारलाख सोवन देवेरे
 जन ॥ २॥ सरणीक वदवाने आवेरे ॥ चेलणा परमुखने जावेरे ॥
 वांदी हेज घणो मन लावेरे ॥ देशना सांभली सुख पावेरे ॥ जन
 ॥ ३॥ राजा राणी देखी मन मोयुर ॥ नआणु करवा चारीत्र खो
 युरे ॥ साधु साधवीए अम सोयुरे ॥ जगननाये गीतने जोयुरे ॥
 जन ॥ ४॥ उपदेस देइने वालारे ॥ पतीपतनीरुप नीरधारारे ॥ पा

मुनी वंदीए ॥ जेठ कायना पीररे गुरु वंदीए ॥ अंतरे जोदेअंजनर
हेरे मुनी वंदीए ॥ परआ जीतवे धीररे गुरु वंदीए ॥३॥ तरणातत्व
ने आराधतारे मुनी वंदीए, टालता वीकथा चाररे, गुरु वंदीए ॥ तरण
डंडथी वीरमीअरे मुनी वंदीए ॥ जे पाले नीरती आचाररे गुरु
॥४॥ दोष वेतालीस टालतारे ॥ मुनी वंदीए ॥ अमुदाअनी
नीख आचाररे गुरु वंदीए ॥ एवो आहार गवेखतारे मुनी वंदीए ॥
नहीं इत्तानो उपचाररे ॥ गुरु वंदीये ॥५॥ एतादीक गुण नाखी-
यारे मुनी वंदीए ॥ कहो मुनीनो आचाररे गुरु वंदीये ॥ धन धन
पाले मुनी रायरे ॥ मुनी वंदीए मुनीहुकम कहे वंदीए ते मुनी वं
दीए ॥ कहे मुनीवर ए नाणरे गुरु वंदीए एह घहुली जे गावसेरे
मुनी वंदीए ॥ तसरु कोम कल्याणरे गुरु वंदीए ॥६॥

घहुली १६ मो.

कांकडीनयरीए पथार्या ॥ सेसरंवन समोसरारे ॥ चउद
सहेसमुनी परीवारे ॥ चोवीसमो जीनेशरीरे ॥ नवीआवंदो तेजी
मुनीराया ॥ जेहथी सीव सुख पायारे ॥१॥ राजप्रमुख वंदणा
थावे ॥ बारपरखडा तीहा मजीन ॥ देशना सुणी धनो काकणी ॥
जसमाता नदरजलीन ॥ नवीआं ॥२॥ अनुमत लइ चारीत्र ली-
धु ॥ अजीग्रहसेवो सीदरेसे ॥ ठठ पारणे आवेल करशु ॥ आर
करपण न आदरे ए ॥ नवी ॥३॥ तप करता शरीरनी सोजा ॥
नाखु ते तमे साहीलोए ॥ रुधीरमास ते ताहा नवी दीसे ॥ रहो
असतीनी थांजलीए ॥ नवीआ ॥४॥ केरपद आंगली मुकी जा
णो ॥ कुणो मगफली सुकवीयो ॥ जंधा जेम पखी जन नाखी ॥
केड उदर सवी सुकवुंए ॥ नवी ॥५॥ पासलउ जुजवी गणाए ॥
मुख करमाणु कमलपेरे ॥ मस्तक तुवर सरखु दाखु ॥ चवसुसुनी
गोखजा पेरेए ॥ नवीआ ॥६॥ एतादीक बहु रूप बखाणु ॥ अनु

म्या अननीवार विचाररे ॥ पुदगलथी सुचीतधाररे ॥ जन ॥५॥
 आमतरने जन जाखेरे ॥ इखुवीखे सुखने कुण राखेरे ॥ की
 मर ए चारीतर चाखेरे ॥ मीठामी दोकडो देवा वेचवु शाखेरे ॥
 जन ॥६॥ एवा जननी गहुली गायेरे ॥ ह्दमे नुलट अतीशय
 लाइरे ॥ मुनीहुकम ते चीत धाइरे ॥ मनवढीत ते सुख पाआ
 रे ॥ जनराअरे ॥७॥

घहुली १४ मी.

नवीआ वदो मुनीराया ॥ सुत्र सीधात सुणो आआ ॥ पाप
 पमल जेहथी जाआ ॥ एवा मुनीवर नीत नमीए ॥१॥ वस्तु धर
 मजी ओलखावे ॥ नयन खेपकमं पे लावे ॥ खट अव्यमा उत
 रावे ॥ एवा ॥२॥ पक्षआल माथे लेता ॥ परमाण चार तीहा देता
 ॥ खटकारक माही लेता ॥ एवा ॥३॥ नीअे व्यवहार तीहा दाखे ॥
 धरवारथक दस्त ते जाखे ॥ परजाय ठोअ ते पाखे ॥ एवा ॥४॥ अ
 व्य गुण परजाये दाखे ॥ जुदा जुदा नेद ते जाखे ॥ डरगताथी
 पमता राखे ॥ एवा ॥५॥ एम स्वरुप ते ओलखावे ॥ न्याय तरक
 माथे लावे ॥ पुदगल अगथी ढोडावे ॥ एवा ॥६॥ एवा गुरुना गु
 ण गावे ॥ मोवस कारण गहुली लावे ॥ मुनीहुकम कहे नीत्य
 ध्यावे ॥ एवा मुनीवर नीत नमीए ॥७॥

घहुली १५ मी.

चपानगरीसमोसया जनवंदीए ॥ गुधरमा अणगाररे गुरु
 वंदीए ॥ जवुसामी पुढीचरे मुनी वदीए ॥ साधुनो ए आचाररे
 गुरु वदीए ॥१॥ सुधरमा कहे जवुसुणो मुनी वदीए ॥ जे पाले
 माहा वरत पाचरे गुरु वदीए ॥ अन प्रवचन पालतारे मुनी वंदीए
 नही अवर मनो अचरे गुरु वदीए ॥२॥ दसवीध जती धरमधरे

ते बाहाला ॥ सकता ॥८॥ धन गुरुजी ताहारी देशनारे ॥ धन हु
कममुनी गुरुनाथ बाहाला ॥ वादे केसुर प्रेमथीरे ॥ हैमे हरख
धरी जोमी हाथ बाहाला ॥ सकता ॥९॥

घहुली १८ मी.

साजलरे तुं सजनी महारी ॥ सुगुरु उपदेश कांड सुणीएजी ॥
परजावे, छु.ख अणंत काल अनादी सहीएजी ॥ ए आकणी ॥
चेतन हमारो परजावमा खेलेरे ॥ ज्ञान ध्यानमां नवीरमतोजी ॥
लाग्यो परजाव आदीकालनो ॥ तेथी चारे गतीमां जमतोजी ॥ सा
जलसे ॥१॥ ज्ञान ध्यानमा वरते ते मुनीवर ॥ अपरमत रहे नीश
बहामीजी ॥ हरख सोच नही जेहना मनमां छाप समता शरुप
की बाडीजी ॥ सांभल ॥२॥ देवी देवलाने नवी माने ॥ आशा
कोइनी नवी राखेजी ॥ समरने कांड जावता वीचरे ॥ परजाव स
गलो मीटावेजी ॥ सांजल ॥३॥ हेवो गुण जे वरते मुनीवर ॥ ते सुगुरु
कहेलावेजी ॥ रागद्वेष नही जेहना मनमा ॥ नीजराए क्रम खपा
वेजी ॥ सांजल ॥४॥ सुगुरुना लक्षण कहेवा ॥ ज्ञान ध्यानमा ते
रहेताजी ॥ परवरतीमा ते नवी वरते ॥ सुध उपीओगे वीचरता
जी ॥ सांभल ॥५॥ भव साचेरमां चेतन पडीओ ॥ परजावे पार
नवी आवेजी ॥ छोड परभाव लावे समजाव ॥ उपीओगे अण
ता सुखदाइ पावेजी ॥ सांजल ॥६॥ असुध परणतीमां चेतन वर
ते ॥ ते शुध परणती कांड लावेजी ॥ ज्ञान गुणने खोली काहा
डी ॥ परभाव सगलो मीटावेजी ॥ सांजल ॥७॥ ए नीरजन नीरा
कारठे ॥ परवीकारे छु.ख पावेजी ॥ परवीकारने परहरी रेतो ॥
नाण दरशण काइ आवेजी ॥ सांजल ॥८॥ सुगुरु हमारा हुकम
मुनीछे ॥ समर ते काइ जावेजी ॥ ज्ञान रमणतामा ते काइ रहे
ता ॥ तेनो केसुर गुण गावेजी ॥ सांजल ॥९॥

तरववाइइ देखजोरे ॥ एवा मुनीवर नीत नीत वंदी ॥ आतम
अनुजव पोखजोए ॥ नवी ॥७॥ ए घहुली जे गावे सुणे ॥ नीरम
लसमकीत एहनुरे ॥ मुनी हुकम ते घहुली करता ॥ मन वंढीत
होए तेहनुरे ॥ नवीआ ॥८॥

घहुली १७ मी.

मदनर कोथल टहुकरती रे ॥ एदेशी ॥ सकता सरुपमे खे
लतो ॥ मनमु करी तारे हाथ वाहाला ॥ परजाव सगळो परी ह
रीरे ॥ ज्ञाने रमो प्राण नाथ ॥ वाहाला ॥ ए आंकणी ॥ परजावे
छःख अतत गणुरे ॥ सहु अनादीकाल ॥ वाहाला ॥ जनम मर
ण ॥ खवेधीआरे ॥ कोए न लीवी सजाव वाला ॥ सकता ॥१॥
जागे भुल ए ताहरीरे ॥ पाम्यो अवसर आवेला वाहाला ॥ का
हामे मोहोने मुलथीरे ॥ गडी परमाद कांइ जाग वाहाला ॥ स
कता ॥२॥ परवस्तु ते पारकीरे ॥ कोइकाले तारी नवी थाय वा
हाला ॥ छामे ममता तेहनीरे ॥ पलटायो शीव जाए वाहाला ॥
सकता ॥ ३ ॥ प्रथम मन तु जीततोरे ॥ उपीओग मोहो
नी कर काइ डर वाहाला ॥ मोहनी क्रम द्युय गथा थकीरे ॥ सा
ते क्रम धाशे चकचुर वाहाला ॥ सकता ॥४॥ असुध परणती परी
हरीरे ॥ वरते सुध परणती माहे वाहाला ॥ ताहारी वस्तुने तु ओ
खेरे ॥ ज्ञाने जमवी जुदो काइ थाए ॥ वाहाला ॥ सकता ॥५॥
सकता ए ज्ञानी घणोरे ॥ ते नीरजन नीराकार वाहाला ॥ काहाडे
वीकार तु पारकोरे ॥ थाए केवलरुप नीरधार वाहाला ॥ सकता ॥
६॥ जावु तारी हु जावनारे ॥ जुजे माहारा प्राणनाथ वाहाला ॥
सुगुरु वादी करीरे ॥ मुन्य गुण करे काइ हाथ ॥ वाहाला ॥ स
कता ॥७॥ शीवरमणानी हु वेनडीरे ॥ देखाडु शीघनो साथ वा
हाला ॥ माहारा बीना कम सीद जसोरे ॥ माहारी साखपुरे सीधा

मां करे रमणता ॥ सेज शीव रमणीने कांड वरतारे ॥ सुगुरु ॥३॥
 सुगुरुने सुरीनर वंदे ॥ कुगुरुका सग नवी करतारे ॥ कुगुरुथी कु ग
 ती पामे ॥ जवो भवतो जमतारे ॥ सुगुरु ॥४॥ सुगुरु सेवे सम
 कीत लेवा ॥ सुगुरुछे पर उपगारीरे ॥ केसुर कांड तेहने वंदन कर
 ता ॥ चरणकमल परीवारीरे ॥ सुगुरु ॥५॥

घहुली २१ मी.

पुज पजुगण आव्या माहारी बेनी ॥ मोरे वांदवा जावुजी ॥
 ए आंकणी ॥ वीचरंता मनीराज पधार्या ॥ हुकममुनी जमचारी
 जी ॥ श्रीवर साधु बहु गुणवता ॥ ज्ञान तणा नडारीजी ॥ पुज
 ॥१॥ ज्ञान ध्यानमा ते काड वरते ॥ सगली परवरती नीवारीजी
 ॥ अध्यातम आतम गुण पेखे ॥ आतम सुख हीतकारी नी ॥ पुज
 ॥२॥ परवरतीमा माहरा प्रीतम वरते ॥ ज्ञान गुण नवी लावेजी
 ॥ परवरतीमां डख अणंत ॥ काज अनादी पावेजी ॥ पुज ॥३॥
 लागी रमणता अनादी काजनी ॥ नधी खशी जातो तेहनो मेज
 जी ॥ करम बटमणाए वींटी लीधोछे ॥ तेहना डखे यइ हुं घेली
 जी ॥ पुज ॥४॥ मोहराजाए सारो जग घेहेर्यो ॥ जोर तेहनु ठे जा
 रीजी ॥ परवरतीमां ते वरतावे ॥ नवी जोवा देए सामु माहारीजी ॥
 पुज ॥५॥ गुरु उपदेसे मनने गोपी ॥ मन कर बेरागीजी ॥ परजा
 व सगजो डुर करतो थाए नीरंजन नीरागीजी ॥ पुज ॥६॥ केसुर
 कहेछे गुरु हमारे ॥ माथे हाथ मुक्खोछे नारीजी ॥ चेतन माहारो
 परवरती छामंतो ॥ जाउ गुरुनी बलोहारीजी ॥ पुज ॥७॥

घहुली २२ मी.

सइपर मोरीरे आवोनीशवाइ गुरु वादीएजी ॥ एदेशी ॥ सइ
 भर मोरीरे हुकममुनी जइए वादवाजी ॥ आवा परव पजुगणना

घटुली १९ मी.

परव पजुशण अनोपम आव्या ॥ वदे शीयल वृत्त धारीजी ॥
 भावे करी नवीकजीन वदो ॥ हुकममुनी भ्रमचारीजी ॥ ए आंक
 णी ॥ तास पसाए पजुशण कीधा ॥ सकल संघ नरनारीजी ॥
 मीध्यातीने आवक कीधो ॥ मुनीगण बहु उपगारीजी ॥ जावेकरी
 ॥१॥ एक अपवास करी न जाणे ॥ तेणे आठ कीधा उदारीजी ॥
 इच्छामेदे आवक मुनी ॥ वृत्त चोथाने धारीजी ॥ जावे ॥२॥ बे
 आवकीआए अठाइ कीधी ॥ पचस्काण मुनी गुण कारीजी ॥ कोइ
 नव जाणे ए तपवंता ॥ करे धरम चीत उदारीजी ॥ भावे ॥३॥
 मुली सावकीआ परजावना कीधी ॥ समसरी दीन सारीजी ॥
 अठमीआने पारणां कराव्या ॥ तप अतीम बलीहारीजी ॥ जावे
 ॥४॥ ज्ञान दीपक ए मुनी कहाणे ॥ सव मले बहु जारीजी ॥ संवत
 ओगणीस एरुत्रीस मधे ॥ कीधा पजुशण सुख कारीजी ॥ जावे
 ॥५॥ क्रोध मान मायाकु छामो ॥ करां गुरु वैयावच सारीजी ॥
 आप ठीदरकु आपइ जोवे ॥ समकीत लो नरनारीजी ॥ जावे
 ॥६॥ मीत्री सुरी कहे धन मुनीसर ॥ ज्ञान गुण नडारजी ॥ केसुर
 कइ करजोमी वंदे ॥ मुनी मुनीना वृत्त धारीजी ॥ भावे ॥७॥

घटुली २० मी.

सुगुरु हमारा हमे पीछाना ॥ ज्ञान ध्यानना धारीरे ॥ समीक्षा-
 वनाये काइ वीचरे ॥ परवरती सगलीनीवारे ए आकणी ॥ एछे
 जोगीश्वर मोटाठे जोगी ॥ नथी परनाए काइ जोगीरे ॥ बीजाव
 दसाने छर करीने ॥ थयाछे नीराकार नीर रोगीरे ॥ सुगुरु ॥ धी
 वर साधुछे माहारा काइ ज्ञानी ॥ ज्ञान ध्यानमा रमतारे ॥ ज्ञान
 बीनाना चेतन सुना ॥ जव अटवीमा जमतारे ॥ सुगुरु ॥१॥ ज्ञान
 जगमो नहीं जगमा ॥ खोत्यो नथी ते जमतारे ॥ ज्ञान ध्यान

आतम ज्ञानी नीरधाररे ॥ जीन सासन भुजनीक खराजी ॥ सम
 ता सरूप भंडाररे ॥ चालो ॥३॥ देव सकल आवे वांदवाजी ॥ सते
 वर, लइ साधरे वरास केसर करे बांटणांजी कुसम बधावे नरना
 थरे ॥ चालो ॥४॥ इंदरात्रीक ओछव करेजी थाए नादारंजना ठा
 वरे ॥ देइ खमासमणो वदन करेजी ॥ वार, एकसोते आठरे ॥ चालो
 ॥५॥ हेवा गुरु तुने नहीं सीलेजी ॥ आवा दुखमकाल मोजाररे
 ॥ देवे, साखु सात्री कहीजी ॥ ए, शीवरमणी भरथाररे ॥ चालो ॥६॥
 माहारु वंदन, नीशदीन हजोजी ॥ रवी जगमत भाणरे ॥ दास केसरी
 ती ए वीनतीजी ॥ देजो, समकीत दानरे ॥ चालो ॥७॥

घहुली २४ मी.

हुकममुनी ज्ञाननो कंदो ॥ जवीकजीव रंगरसे वंदो ॥ ए आंच
 ली ॥ मुनीबे माहा वरत धारी ॥ सागरसमी समताबे सारी ॥ छत्री
 श गुण ए ठे पटधारी ॥ भवीक ॥१॥ मुनीनी देशनाबे सारी ॥ भ
 वीकजी मनमां लागे प्यारी ॥ हेना संघनी जाउ बलहारी ॥ जवीक
 ॥२॥ गुरु वचन चीतमा लावेरे ॥ जीव अजीव तने ओलखावे ॥
 नीज आतम ध्यान नीज घरेलावे ॥ जवीक ॥३॥ आतमध्यान
 तणा रशीया ॥ अध्यातम गुणे भरीया ॥ जेणे कोध कखाय डुरे क
 रीआ ॥ जवी ॥४॥ ज्ञानदीपक तपना सुरा ॥ नथी कोइ नएवली
 कांइ अधुरा ॥ जेणे करम कराबे चकचुरा ॥ जवीक ५ ॥ मुनीने
 मीत्रीसुरी नमीआ, मुनी काइ नव गीरीवेग चडीआ; सवा
 रथ सीधीना ए वसीआ ॥ भवीक ६ ॥ केसुर कांइ गुरु वदन
 करतो ॥ गुरुना गुण हैमे घरतो, मुनीजी मने राखो पमतो,
 जवीकजीव रंगरसे वदे ॥७॥

दीनरे ॥ हुकममुनी जइए वांदवाजी ॥ ए आंकणी ॥ दीए सधुरी
 धुनी देशनाजी ॥ चेतन नीज अनुनव लावरे ॥ परसंगत तुने त
 वी गटेजी ॥ काहे ड ख अनत पावरे ॥ हुकम ॥१॥ परसंगत कर
 ता यकीजी ॥ रखडे अनतो ससाररे ॥ मम उपसम ड ख चेठवा
 जी लाधे नही दधीजल पाररे ॥ हुकम ॥२॥ मान माया माहरीजी
 भमीथो चौगती मोजाररे ॥ अणत सुख ड ख वेधीआजी ॥ नीज
 साता न पामे लगाररे ॥ हुकम ॥३॥ मानव जव अतीछलहोजी ॥
 डलहो सुगुरु सजोगरे ॥ अवसर छनो पामी करीजी ॥ पडे क्रमे
 क्रमने सगरे ॥ हुकम ॥४॥ परमाद आप तजी करीजी ॥ सातो
 सुण देइ कानरे ॥ समपरीणाम धारण करेजी राखे लगार नही
 मानरे ॥ हुकम ॥५॥ मानव जवसुर लोका इछतोजी ॥ तेने एले
 कामे केम गुमाररे ॥ वीखवाड तुजने नवी गटेजी ॥ कांइ वसे सुम
 ता घरनाररे ॥ हुकम ॥६॥ आप ठीदर जुवे नहीजी ॥ लागे रमण
 ता परसारीरे ॥ अनुजव नीज केम वीसरेजी ॥ जय आवरण न ग
 ए लगाररे ॥ हुकम ॥७॥ आ गुणागाहे हरीअतनाजी ॥ वेरी जुदा
 पामे छव पाचरे ॥ मुज सजाव प्रगट करेजी ॥ पामो समकीत साच
 रे ॥ हुकम ॥८॥ चेतन जाव चारीत्र उपनेजी ॥ कहेमीत्री सुरीनी
 नाररे ॥ रूपरुश्रेणीए तु चमेजी ॥ कहे केसुर पामे जव पाखे ॥
 हुकम ॥ ९ ॥

घहुली १३ मी

कुवर हसारो नजरे देखताजी ॥ एदेशी ॥ चालो वेनी जइए द्वाद
 वाजी ॥ आवा मुनीहुकम नीग्रथरे ॥ चालो ॥ मुनी जेसो तारामा
 चदरमाजी ॥ ज्ञान तणा गुण ग्रामरे ॥ चालो ॥१॥ मुनीनी मधुरी
 देशनाजी ॥ दीए अचरीत रसालरे ॥ आतमसरूप समजावताजी ॥
 मीटे नवोनव जजालरे ॥ चालो ॥२॥ ज्ञान दीपक ए मुनीवराजी

तां आणंद वरते पुर ॥ ललना ॥ चेतन ॥३॥ वादीगर थीरता
 लइ ॥ लावे सम परीणाम ॥ ललना ॥ बेरी दोएने काइ वश
 करी॥तजे लोच माया ने कांइ मान॥ललना॥चेतन॥४॥ ज्ञान ध्या
 न तुं खेजतो ॥ परजाव काहामो घर वाहार ॥ ललना ॥ सस
 जावमां रमी करी ॥ करम वरगणा नीवार ॥ ललना॥ चेतन
 ॥५॥ ज्ञान ध्याने रमता थका ॥ जाशे जरण मरणनां छुःख ॥
 ललना ॥ जाती रुप प्रगट थशे ॥ थाशे अणंतकालनुं सुख ॥
 ललना ॥ चेतन ॥६॥ रुहे केसुर धन देशना ॥ धन धन हुकम
 मुनी गरु नाथ ॥ ललना ॥ सुरीनर तमने वंदन करे ॥ जोमीने
 बेहाथ ॥ ललना ॥ चेतन ॥७॥

आतम भावननी घहुली १७ मी.

वेशी ललनानी॥ चेतन केम भलो जमे॥जवअटवीनी मांहे॥ललना
 परजाव केम लागी रहो॥बोमी परमाद वेगलो थाय ॥ललना॥ चेतन
 ॥१॥जागे जुल ए तु ताहरी॥ज्ञान जम्थी जुदो कांइ थाय॥ललना॥
 असुय मारगने परीहरी ॥ वरते सुज मारगनी माहे ॥ललना ॥
 चेतन ॥२॥ फरतु मन वाली करी ॥ वशे थीरता लइ घरमाहे ॥
 ललना ॥ गुणपरजाय ने थोलखी ॥ करी बेहेवण जुदो काइ
 थाए ॥ललना ॥ चेतन ॥३॥ सजावे रमता थका ॥ मुनगतीए
 दाइ जाए ॥ललना ॥ खप करम बेरी खशे ॥ सुख अणंतु थाए
 ॥ललना ॥ चेतन ॥४॥ सुगरुने शेवी करी ॥ मुनी गुणा करे कांइ
 हाथ ॥ लल ॥॥ मुनी गुग पाखी शीधी नथी ॥ पुछे हुकममुनी
 गरु नाथ ॥ ललना ॥ चेतन ॥५॥ ए मुनी ज्ञानी बहु ॥ छ ज्ञा
 न तणो भडार ॥ ललना ॥ ज्ञान ध्यानमां खेलता ॥ राखे नही
 परजाव लगार ॥ ललना ॥ चेतन ॥६॥ कहे केसुर गरु माहारा ॥
 बेतरण तारण मुरी नाथ ॥ ललना ॥ आवी देव वंदन करे ॥

घहुली १५ मी.

वीरजीनेश्वर उपदीसे ॥ एदेशी ॥ ज्ञानी ध्यानी रीसावीआ,
 वसे वनवगमानी मांहेरे ॥ सुरता देश डर करी ॥ गालु मन आमो
 व माहेरे ॥ ज्ञा ॥ हवे ज्ञानी ध्यानी वंदन करी ॥ ध्यावो आतम
 ध्याने जाइरे ॥ मीध्यात मतीने परहरो ॥ नीज घरनी धारो ठक
 राइरे ॥ ज्ञा ॥ १ ॥ ज्ञान जणी गुणे रमो ॥ परजाव करो काइ ड
 ररे ॥ परुष्या जण वंदन ॥ नीज घरनु सुख जरपुरे ॥ ज्ञानी ॥ २ ॥
 परपीडा संगत थकी ॥ वधो अणंत डु ख अपाररे ॥ तोए संजाव
 न पाल्यो ॥ पमे परमा नथी कांइ साररे ॥ ज्ञानी ॥ ३ ॥ परपरणीती
 राख्या थका ॥ बलवंत थाए मोहोरायरे ॥ घेहेरी ली.ए चोपासथी
 ॥ गाल्या करे पींजरनी माहेरे ॥ ज्ञानी ॥ ४ ॥ रुपी वस्तु जाणो
 पारकी ॥ जाणो ज्ञान पोतानु नीरधाररे ॥ जावो समर जावना ॥
 लावो मुजतत्व वीचाररे ॥ ज्ञानी ॥ ५ ॥ मुज चारीत्रने आवरो ॥
 वीकजप काहामो सरवे डररे ॥ ज्ञाती गुणनीरे करी ॥ करम मेज
 काहाडो काइ डररे ॥ ज्ञानी ॥ ६ ॥ मीत्री सुगे वीनती करे ॥ सुरत
 पधारो माहाराजरे ॥ केंसुर काइ वदन करे ॥ मुनी माहारी राखजो
 लाजरे ॥ ज्ञानी ॥ ७ ॥

घहुली १६ मी.

देश मनोहर माझवो ॥ एवेशी ॥ चेतन जइ वंदन करे ॥ आव्यो
 हुकममुनी अणगार ॥ लजना ॥ ज्ञान आभुशणे शोचिता ॥
 सदागमपर थआछे असवार ॥ लजना ॥ चेतन जइ वदन करे
 ॥ ए आचली ॥ छत्रीश गुणे वीराजता ॥ कवे दया फुलनीठे मा
 ल ॥ लजना ॥ पचमाहा वरत चेखु पाजता ॥ पुनम चदर बी
 गजे छे जाल ॥ लजना ॥ चेतन ॥ १ ॥ ज्ञान ध्यानमा खेलता ॥
 करी काइ डर ॥ लजना ॥ अध्यातम गुण पोखता ॥ सुण

तां आणंद वरते पुर ॥ ललना ॥ चेतन ॥३॥ शदीगर थीरता
 लइ ॥ लावे सम परीणाम ॥ ललना ॥ वेरी दोएने काइ वश
 करी॥तजे लोच माया ने कांइ मान॥ललना॥चेतन॥४॥ ज्ञान ध्या
 न तुं खेजतो ॥ परजाव काहामो घर बाहार ॥ ललना ॥ सस
 नावमां रमी करी ॥ करम वरगणा नीवार ॥ ललना॥ चेतन
 ॥५॥ ज्ञान ध्याने रमना थका ॥ जाशे जरण मरणनां छःख ॥
 ललना ॥ जाती रुप प्रगट थशे ॥ आशे अणंतकालनु सुख ॥
 ललना ॥ चेतन ॥६॥ कहे केसुर धन देशना ॥ धन धन हुकम
 मुनी गरु नाथ ॥ ललना ॥ सुरीनर तमने वंदन करे ॥ जोमीने
 बेहाथ ॥ ललना ॥ चेतन ॥७॥

आनम भावननी घहुली १७ मी.

देशी ललनानी॥ चेतन केम भलो जमे॥जवअटवीनी मांहे॥ललना
 परजाव केम जागी रहो॥बोमी परमाद वेगलो थाय ॥ललना॥ चेतन
 ॥१॥जागे जुल ए तु ताहरी॥ज्ञान जमथी जुदो कांइ थाय॥ललना॥
 असुख मारगने परीहरी ॥ वरते सुज मारगनी माहे ॥ ललना ॥
 चेतन ॥२॥ फरतु मन वाली करी ॥ वशे थीरता लइ घरमाहे ॥
 ललना ॥ गुणपरजाय ने ओलखी ॥ करी वेहेचण जुदो काइ
 थाए ॥ ललना ॥ चेतन ॥३॥ सजावे रमता थका ॥ मुजगतीए
 जाइ जाए ॥ ललना ॥ खप करम वेरी खशे ॥ सुख अणंतु थाए
 ॥ ललना ॥ चेतन ॥४॥ सुगरुने शेवी करी ॥ मुनी गुण करे काइ
 हाथ ॥ लल ॥ ॥ मुनी गुग पाखी शीधी नथी ॥ पुछे हुकममुनी
 गरु नाथ ॥ ललना ॥ चेतन ॥५॥ ए मनी ज्ञानी बहु ॥ छ ज्ञा
 न तणो भडार ॥ ललना ॥ ज्ञान ध्यानमां खेलता ॥ राखे नही
 परजाव लगार ॥ ललना ॥ चेतन ॥६॥ कहे केसुर गरु माहारा ॥
 बेतरण तारण मुरी ॥ ललना ॥ आवी देव वंदन करे ॥

नामी शीशु जोडी वे हाथ ॥ ललना ॥ चेतन ॥४॥

घहुली २८ मी.

शिवेगी' एक साधु पेखा ॥ ज्ञान ध्यानना धारीरे ॥ वेहेनी ॥ सम
र जावे नीजरा लावे ॥ सदागम वशाळे जारीरे ॥ वेहेनी ॥ १ ॥ ए
जोगेश्वर मोहोटा ठे जोगी ॥ ठे नीज जोगना धारीरे ॥ वेहेनी ॥
मन वचन काया थीर करीने ॥ इंझी पांचने मारीरे ॥ वेहेनी ॥
मन वचन काया थीर करीने ॥ इंझी पांचने मारीरे ॥ वेहेनी ॥ २ ॥
छत्रीश गुणठे ए मुनीवर ॥ ठे पचमाहा वरत धारीरे ॥ वेहेनी ॥
दोए वेरीने वश करीने ॥ ज्ञान करम वरगणा नीवारीरे ॥ वेहेनी
॥ ३ ॥ मधुरी धुनी दीए देशना ॥ जवीक जीव गुणकारीरे ॥ वेहे
नी ॥ अजवीने मन रुचे ॥ जेहेनी जवस्थितीथी होय जारीरे ॥
वेहेनी ॥ ४ ॥ काल अनादीनो चेतन रखमे ॥ लागी नरमणता जा
रीरे ॥ वेहेनी ॥ असुध परणतीए ते काइ वरते ॥ ससजाव बीशारीरे
॥ वेहेनी ॥ ५ ॥ ससजावमा जे खेले चेतन ॥ थाए ज्ञाननो धारी
रे ॥ वेहेनी ॥ परजाव सगलो छर करतो ॥ जलदी वरे शिवना
रीरे ॥ वेहेनी ॥ ६ ॥ मोती मुनी कहे धन गरुजी ॥ हुकममुनी ब्रह्म
चारीरे ॥ वेहेनी ॥ आवे देव काइ तमने वादवा ॥ चरणकमल
परवारीरे ॥ वेहेनी ॥ ७ ॥

घहुली २९ मी.

महीचारी महीचालारे महीवेचवा ॥ एदेशी ॥ सखी आवेरे
साधुजी वादवा ॥ आव्या हुकममुनी अणगारजो ॥ ज्ञान ध्या
नेरे मुनीवर खेलता ॥ परजाव राखे नहीं लगारजो ॥ सखी आ
वेरे साधुजी वादवा ॥ ए आचजी ॥ ब्राह्मणो थीरता रहेनी शु
कहु ॥ मुनीनु मन न दगे लगारजो ॥ मन वचनरे काया थीर
करी ॥ रमे ससजावे नीरधारजो ॥ सखी आवेरे ॥ १ ॥ पांचने जीतीरे

मुनी ए प्रेम शु, बेरीडाए काहाडा घरवार जो ॥ गनान जाण
 रे शत्रुने हणी, जीती मोहराजाने माख्यो मारजो ॥ शखी०
 ॥१॥ हु गइतीरे मुनीने वादवा, मुनी गुण पेखी हरखी अपार
 जो ॥ धन धन रे ए काइ मुनीवरा, जेहने मीटाव्यो जव जे
 आयो पार जो ॥ शखी ॥३॥ मुनी गुण धारी रे छुख काइ सान
 रा, वेधा जे अणंत अपार जो ॥ चेतन माहरो रे परमाद शेव
 तो, तो केम पांमशे जव जेहे पार जो ॥ श० ॥४॥ परमादने ठा
 डी रे गनान ध्याने रमें, काहाडी मुकेश सगलो परनाव जो ॥
 वश काइ करे बेरीने वली, शढागंमथी करे वनाव जो ॥ श०
 ॥५॥ शाधपणुं लावे रे चेतन माहरो, मनमो आणे काइ वैराग
 जो ॥ मन वचन काया रे राखे श्रीर करी, परनाव करे कांइ
 त्याग जो ॥ श० ॥६॥ आत्म ध्यानी रे ठे ए मुनीवरा, ठे गनान
 तणो जंमार जो ॥ जेहने आवे रे सुरपती वादवां, जावे केसुर
 वादे वारंमवार जो ॥ शखी ॥७॥ संपूर्ण ॥

॥ घहुली ३० ॥

माहारेतो जावुरे मुनीवर वांदवा, चेतन आवे हमारी साथ
 ॥ जालेरे ॥ बीचरता मुनी आवीआ, श्रीवर हुकममुनी गरु नाथ
 ॥ जालेरे ॥ मारेतो जावुरे मुनीवर वांदवा ॥ ए आंचली ॥ ठ
 त्रीश गुणेरे मुनी कांइ वीराजता, ठे पच माहावरतधार ॥ ला
 लेरे ॥ गनान आनुपणे शेजता, शदा गमपर थयाठे अशवार ॥
 ॥ जालेरे ॥ मारेतो जावुरे, शंभर जावतारे मुनी कांइ बीचरे ॥
 धरता अगोचर ध्यान ॥ ला ॥ परनाव शबलो डेर करी दीए
 दयारूपी काइ दान ॥ ला ॥ मारेतो जावुरे मुनीवर वांदवा ॥
 मुनी दीयेरे मधुरी बुनी देशना वरशे जेम अमरीतधार ॥ ला ॥
 नवीक जीव मन जीजतुं, अजवी लाधे नही पार ॥ ला ॥ मा

रेतो जावुरे ॥३॥ चेतन माहारो परमाद केम शेवतो, परनाव
करे काइ डुर ॥लाण॥ सुध अपीयोगे संजावो, वरततो आणदपुर
॥लाण॥ मारेतो जावुरे मुनीवर वांदवा ॥४॥ शकताए रेछे तु उ
जलो तने वल्लगो परवीकार ॥लाण॥ शगती दाखे पीरतो, अपी
योग दाखे तेनीवार ॥लाण॥ मारेतो जावुरे मुनी वादवा ॥५॥
शीवरमणीरे माहरी आए वेनकी, सुमता ठे मारु नाम ॥लाण॥
माहारी सगे काइ खेलता शीवरमणी करे परणाम ॥ लाण ॥
मारेतो जावुरे मुनीवर वादवा ॥६॥ केसुर कहेठेरे धन ए वेश
ना, धन धन हुकममुनी गरुनाथ ॥लाण॥ आवे सुरपती तमने
वादवा, जावे जोडीने वे हाथ ॥ लाण ॥ मारेतो जावुरे मुनीवर
वांदवा ॥ ७ ॥

घहुली ३१ मी.

जोलो माहारो चेतन रे जव अटवी जमे पररमणतानी
माह ॥जालरे॥ लागी ब्रमणता नमवा तणी, तेथी नीज घर
नही सोहाहे ॥लाण॥ जोलो माहारो पीतम रे जव अटवी भमे
॥ ए आकणी ॥ मोहोनीएरे जोलव्यो एहने, नाखी मोहो तणी
काइ जाल ॥लाण॥ मोहोए पीजर कांइ गालीओ ॥ चोकीए मु
काकरम रखेवाल ॥लाण॥ जोलो माहारो चेतन रे जव अटवी
जमे ॥१॥ ए जूळ ठे रे अनादी कालनी, शेजे ते केम करी जाए
॥लाण॥ सु गुरुने काइ शेवतो, जावे नीज गुणने काइ धाए ॥पा०
॥जोण॥२॥ सागे रे जुल एदनी, लावी अपीओग सुरवीर था
ए ॥लाण॥ परपरणतीने परीहरी, वरते सुध परणतीनी माहे ॥
लाण॥भो० ॥३॥ काहाडे ब्रमणतारे जय तणी, सरदा जावे का
इ खाश ॥लाण॥ सभावे रमी करी, नीज घरमा करे काइ वा
श ॥लाण॥ जोलो माहारो चेतन रे भव अटवी जमे ॥ ४ ॥ केसुर

कहे ठे रे चेतन माहरो, रमे गनान ध्याननी माहे ॥ ला० ॥ मी
धात वस्तुने परीहरी, नीज घरमो काइ शोहाए ॥ ला० ॥ नोलो
मारो चेतन रे जुले भव अटवी जमे ॥५॥

॥ घहुली ३२ मी ॥

शखी आवेरे मुनीवर वादवा, आएवा हुकममुनी अण
गारजो थीवर शाधुरे गुणवंता घणा, ठे ज्ञानतणा जडारजो ॥
शखी आवेरे मुनीवर वांदवा ॥१॥ ठत्रीस गुणरे मुनी वीराज
ता, ठे पंचमहावरत धारजो ॥ ज्ञानरे आनुपणे शोजता, शदा
गंमपर अग्राछे अशवारजो, शखी आवेरे शाधुजी वादवा ॥२॥
सवर भावेरे मुनी कांइ वीचरे, मुनीवरनो एठे स्वज्ञावजो ॥
मुनी गुणठेरे कोइ ज्ञावमो, राखे नही परज्ञावजो शखी आ
वेरे शाधुजी वादवा ॥ ३ ॥ कृपश्रेणीरे मुनीवरचडे, वीज्ञावराचे
नही लगारजो ॥ मन वचनरे काआ थीर करी, मार मोह राजाने
कोइ मारजो शखी आवेरे ॥४॥ मुनी देतारे मधुरी ध्वनी देशना
जिवीएण राखो नही तमे रागजो राग राखेरे दुखठे अणंतगणु ॥
आवे नही जवजय पारजो, शखी आवेरे ॥५॥ चेतन माहारारे
नेह नवी राखतो, ठे नेहेनो मोटो पासजो ॥ नेह राखेरे जे जन
उपरे फरी मलवुं पडे तेहने खाशजो, शखी आवेरे मुनीवर वादवा
॥६॥ कहेठे केसुरे चेतन माहारा, सुगुरुनु धरे तुं ध्यानजो ॥ सुगुरु
शेवेरे शमकीत पामशे, जाशे लोन्न मायाने मानजो, शखी आवेरे
साधुजी वादवा ॥७॥

घहुली ३३ मी.

गनान पुजवा जावु माहारे, गडी परमाद काइ उठेरे ॥
सुध अपीजगे ज्ञाने रमे तो, जवजहे काइ मुदे रे ॥ ए आचली

॥ कारतग मागनी सुकल पचमी, गनान पाचम कहे लोकरे ॥
 ज्ञान ध्यांनमा रमवु माहारे, सुगरु हुकममुनीनी घोभरे ॥
 ज्ञान० ॥१॥ डवादश जोडी चदरवानी बाधी, थमणी पाठा व
 हु ठवीया रे ॥ वीवेक धरीने गनान काइ ठवीया, लावी उषी
 जग पुजे कोइ जवीआरे ॥ ग० ॥२॥ बाज ज्ञान सुगरुगम जइ
 ने, नीज ज्ञान गुण सभारे ॥ जोगे जुल मनादी कालनी, पर
 भाव शगलो नीवारे रे ॥ ग० ॥३॥ अग पखाले शमता रुप पाणी
 थी, सुज ध्याने युप काइ धरतो रे ॥ सुव उपीयोगे धन केशर गोली,
 दयारुपी फुल काइ ठवतो रे ॥ ग० ॥४॥ ज्ञान गुण ठे नीज धे
 र केरा, तेहनो थाए तु जोगीरे ॥ ठाडे ब्रह्मना परभोगनी, ज्ञा
 ने थाए नीरजन नीर रोगीरे ॥ ग० ॥५॥ शकता ए तु ज्ञानी अण
 तो, ते स्वजावीक रुप परकाशे रे ॥ ठांने परभाव जावे समभाव,
 सजावे सुख अणतु पाशे रे ॥ ग० ॥६॥ कहे ठे केसुर चेतन हमारा,
 सुगरु हुकममुनीने शेवे रे ॥ ज्ञान ध्यांनमो रमी करीने, सरधाए स
 मकीत काइ लावे रे ॥ ज्ञान पुजवा जावु मारे, ठाडी परमाद कांइ
 ठवे रे सुध ॥ उपीजगे ज्ञाने रमे तो नव जेह कुप काइ मुदे रे ॥ ७॥

सशाय.

कोयलो परवत धुधलोरे लाल ए देशी.

प्रणमु पाम जीणदनेरे लाल, तेवीसमा जीनराल सुखका
 रीरे ॥ तेह तणा पसायधीरे लाल, करु सशाय सुखदाय सुख
 कारीरे ॥ ते गुणे अणगार कहारे लाल ॥ ए आकणी ॥ गाथा १ ॥
 वीरजीनेवर उपदीसेरे लाल, गौतमादी साधु पास सुखकारी रे
 ते जंबु पासे नाखीठरे लाल, पचम गणधर जास ॥ सुखकारी रे
 ते ॥ १ ॥ मुनीपण वीचरसुरे लाल, एवो अजीप्राय जास सुखकारी
 रे ॥ तेहने धर्म ए उपदीसेरे लाल, रदीए सम जनवास सुखकारी ते ॥

॥३॥ शरत्त चीते अनुष्ठान करेरे लाल, नीआणु करे कोय सुख० नो-
 गनी वंदन डुरे करी रे लाल, आत्म गुण ते जोय ॥ सुख ते ॥४॥
 मात पीतादीकनो सही रे लाल, पुत्र कलत्र तेम सुख ॥ वे देश
 राग ते जाणीएरे लाल, साचो तेहनो नेम ॥ सुख ते० ॥५॥ संखा
 कखी सवी तजीरे लाल, लेतो प्राहार ते सुध. सुख० ॥ संजम
 मारग आचरे लाल, एवी साधुनी बुध ॥ सुख. ते० ॥ ६ ॥ ते
 वीण साधु होव नहीरे लाल, कहे ते जुगं जाण ॥ सुख० ॥ मुनी
 हुकम आगे सहीरे, कहे सुतासबी नाण ॥ सुख. ते० ॥७॥

सञ्चाय २ जी.

॥ नीडडी घेरण हुइ रही. ए देशी. ॥

साधु कहीए तेहने जे राग अयुवे अलगुरे ॥ उत्तम कीरी
 आ आचरे, जे संजम गुणो वलगारे ॥ गाथा ॥१॥ साधु असंजमयी
 उत्तरे, जे जोइ सीधातने साररे ॥ आत्म गुणने राखतो, डुर
 गती पडता धारेरे ॥ सा० ॥२॥ ज्ञान जाणानुं सारए, जे आत्म
 गुणने जाणेर ॥ ते परघरमा केमरमे, ते नीजघर रमणा मानरे ॥
 सा० ॥३॥ सर्व जीव आप सरीखा, देखे सताए सरखारे ॥ जो
 कखायने डुर करे, जेणे आत्म गुणने परखारे ॥ सा० ॥४॥ स
 चीत अचीत धर्वनो, लोन्न तजी थया तेहरे ॥ ते समपरीणामी
 होवे, वंडक नंदक सम एहरे ॥ सा० ॥५॥ कोइ चरचे चंदने, कोइ
 वध बंधन करतारे ॥ फल करमनु जाणीने, सुज्ञासुज्ञ मानवी
 जलतारे ॥ सा० ॥६॥ चीताचीत माही नहीं, कोइने डखे सुख न
 मानेरे ॥ एम समपरीणामे रहे, तेहने मुनीवर जाणेर ॥ सा० ॥
 ॥७॥ एम मुनी गुण उंजखी तुमे, पुजोने पडी लाजोरे ॥ मुनी हु
 कम कहेसे आगळे, असाधुने करजो डाजोरे ॥ सा० ॥८॥

संशय ३ जी,

आखमीए मे आज शेजुजो दीगो रे. ए देशी

मोजे रमता मुनीवर चाले, जे सवर गुणने वरतारे ॥ ए
तपतने वली खुखो, आहार मजेते करतारे ॥ संवर धारोरे ॥१॥
डाजादीक संथारे सुता, तेम वली वेसण तेवुरे ॥ सीत ताप परी
शहसेहेता, पण तीहा समजावे रहेवुरे मोजे ॥२॥ डसमंस परी
शह सहेतो, व्याकुल चीत न होवेरे ॥ सतकार पुजा पण नहीं
वठे, परससा तेम जोवेरे ॥मोजे॥३॥ तप सजम अनुष्ठान रहे
तो, ज्ञान कीरीयामे पुरोरे ॥ करम रहीत आवाने वठे, ते साधु
नहीं ग्रथुरोरे ॥मोजे॥४॥ जाणे गुण कखायादीकथी, मोहनी
खाधे ते आखीरे ॥ एम जाणी सगसवीतजी मदना छरे ले वा
खीरे ॥मोजे॥५॥ ते गुणे करी तपसी कदीये, तप धार जेदे जा
ख्योरे ॥ अनीअतर तपवीण नवी खपे, कर्म केवलीए बाख्योरे
॥मोजे॥६॥ मोरुपणानी चाह धरोतो, ए गुण रुदयेमा राखोरे
मुत्तीडुरुम आगेवली कहेशे ॥ सुत्रमाहे जे जाखोरे ॥मोजे॥ ७॥

संशय ४

कपूर होवे अति कजलो, ए देशी

सजतीपणु जो चाहीए रे, तो समजो ए रीत ॥ रागरग
नवी कीजीए रे, साधुपणानी ए रीत ॥ साधुजी धरो सजम
गुण सार, जेहथी जवनो पार ॥साधु॥१॥ न चीतन जाखीए ए
क तेरे, आठ माहे ते जाण ॥ भोमी कप न ज परदेशमा रे, वत
र नगर वीनाए ॥साण॥ २ ॥ सुपन लक्षण सुजा सुजनु रे, तेम
सामुझीक जाख ॥ तल मसादीक तेम सही रे, मुनीवर ते न दा
ख ॥साण॥३॥ देवकुल परसादना रे, तेम वली दडनो जाण ॥
सलीप शाख दाखे नहीं रे, जेहनु जलु वे नाण ॥साण॥४॥ सुव

ददेव देवी तणा रे, ज्ञाखे नही वीचार ॥ कोइ सज्जावे कोइ मं
त्रयी रे, समज रुदयमा धार ॥ साण ॥ ५ ॥ जेथी जीव हींसा होवे
रे, खरुं पाप नीरास ॥ ते जाणी मुनी बोले नही रे, जेहने अनु
ज्ञव वास ॥ साण ॥ ६ ॥ नीमीत ज्ञाखणथी नरक गती रे, अनुज्ञ
वथी मुगती होय ॥ मुनी हुकम ढाल आगले रे, कही सु ज्ञाव
जोअ ॥ साधुण ॥ ७ ॥

संशाय. ५

साधुजी समता आदरो, तजो करोध नीधार ॥ मेरेलाला ॥
करोध थकी डुरगती होवे, तमे समजो रुदय मोजार ॥ मेण ॥ ता
॥ १ ॥ ए आंकणी. ॥ एकगणीन, डुगणीयो, त्रीगणीन चउग
ण ॥ मेण ॥ लीव रस उकालीयो, अति कटुक ते जाण ॥ मेण ॥ सा
॥ २ ॥ सीव जाता परथमनाण, बीजो सरव वरती जाण ॥ मेण ॥
त्रीजो देह वरती घातीन, चोथे समकीत हाण ॥ मेण ॥ साण ॥ ३ ॥
एम गुण गाती ज्ञाखीन, पनवणाए वीचार ॥ मेण ॥ ते कारण
रोधने तजा, जेथी ज्ञव जंजाल ॥ मेण ॥ साण ॥ ४ ॥ बंधक मुनी क
रोधथी, अगनी कुमार थाय ॥ मेण ॥ नगर खेले, नगरी मुनी
नरके जाय ॥ मेण ॥ साण ॥ ५ ॥ एतादीक बहु मुनी वरा, करोधथी
चारीत्र बोरे ॥ मेण ॥ करोधथी तरीन को नहीं, हवे समतानां
फल जोय ॥ मेण ॥ साण ॥ ६ ॥ बंधक सीखते पाचमे, पील घाणी
मोजार ॥ मेण ॥ समता ज्ञावेनी अचल रहा, वरीआ शीव वधु
आर ॥ मेण ॥ ७ ॥ बंधक बाल उतारीया, जीवतां तेराए ॥ मेण ॥
सुकल ध्यान समता थकी, तुरत शिवपुर जाय ॥ मेण ॥ साण ॥ ८ ॥
एम ज्ञान जोशी काउसग रहा, बाधी चारीनी पाल ॥ मेण ॥ खेर
अंगारा माथे जरा, शीव पेतोगज सुख चाल ॥ मेण ॥ साण ॥ ९ ॥
एतादीक बहु उधरा, समताये ते चार ॥ मेण ॥ ते कारण समता

वरो, काढो करोधने डुर ॥मे॥सा॥१०॥ तप गनान एक एक
थी, नवी तरो को नीरधार ॥मे॥ समुदाय सरवे मले, तप योगे
शिव चधु नार ॥मे॥सा॥११॥ सुमती गुपती पाले नहीं, करे
करोध अपार ॥मे॥० कहो मुगती ते केम होशे, तु करजो मन
सु विचार ॥मे॥सा॥१२॥ मुनी हुकमजी आतमनी, समजावे
वागंमवार ॥मे॥ समता सहीत जव साइरा, तव लेसो शिवप
व सार ॥मे॥सा॥१३॥

सञ्ज्ञाय. ६

राग सोरठ

निज सरूपने धाए रे ज्वीक जीव नीज सरूपने धाये रे
॥ ए आकणी ॥ जव अटवीमा तु जमे, डुख अणतु केम पाए रे
मारु मारु करा करेवे, तारु कोइ नव थाए रे ॥जवा॥१॥ अरुपी
थइ रुप धरे, राज चावनी माए रे ॥ जटक जटक तुं एम करे, क
रम बुटण केम थाए रे ॥जवा॥२॥ आप नीरंजन एकीलो, पडे
माहा समुझनी माहे रे ॥ काहाडाकाशमर धनथी, आप वीचा
रमे मन माए रे ॥जवा॥३॥ वीरीअ अणंतनो तुं धणी, नीरवल
केम करी धाय रे ॥ मोहनी सरूप गाडे नहीं, बल किण तेथी
कहेवाय रे ॥जवा॥४॥ कुन कपट मन लेखवी, बाधे अनंतो स
सार रे ॥ त्रसमान गाडी ते वली, केम आवे समुझनो पार रे ॥
जवा॥५॥ अप्रमत गुण लेखवो, हरख शोक मन न लाये रे ॥ नि
जरा सरूपनी दाखवे, आतम नीरमल तुज थाए रे ॥जवा॥६॥
ज्ञान विपक गुरु मत्तो, मोहनी तजे चेतन राय रे ॥ गुणघर देह
रीअंतता, सुख अणतु तुज धाय रे ॥जवा॥७॥ मीत्री सुरी वद
न करे, मुनी हुकम गुरु महाराज रे ॥ मोहनी कर्म डुरे करे, नि
ज धेर आणे आतम राज रे ॥जवा॥८॥ वास केसरि मन ठटकी

उ, सुणी गुरु वचन दीज साथरे ॥ संगीधीउ नीगोदना ॥ वल
गा बो तम बाथरे ॥ नव ॥ ए ॥

सञ्ज्ञाय. ७

उहो.

पास जीशंद परीणाम करी ॥ वीनती करुं करजोड ॥ म
या करो मुज उपरे, पोचाडो मनना कोड ॥ १ ॥ पुरसा दाणी
गोडी पासजी, तम नोधाराना आधार ॥ नवजय ज्ञावट डुरे क
रो, समुझ उतारो पार ॥ २ ॥ सेवक हुं प्रभु ताहेरो, नीस दीन
धरु ताहारु ध्यान ॥ केम न सुणो परभु माहेरु, आपो समकी
त दान ॥ ३ ॥ सरदपुनेमनो चांदलो, रवी उगमतो ज्ञाण ॥ हेवा
गुरु हुकममुनी, तेहने करु परिणाम ॥ ४ ॥ जिनसासने जग दीव
डो, मुनीवर समो नवी कोय ॥ अंधकार उजस करे, नीज घर
मां पेसे नवी कोय ॥ ५ ॥ हेवो मुनी गुरु माहेरो, उत्रोश गुण नि
धान ॥ राग द्वेष नहीं मन विषे, नहीं माया नही मान ॥ ६ ॥
खट शास्त्र जाणें खरा, जोतीश वेद पुराण ॥ सात नए जेहना
मुख बीसे, सकल गुण निधान ॥ ७ ॥ पडीताश्मां पुरण सही, पं
च माहा वरत धार ॥ समता रस सागर समो, ग्यान तणो जंडा
र ॥ ८ ॥ हेवा मुनी गुण बीस्तारु, श्रोता देजो कान ॥ साजजता
वेरी खसे, खोसे लोप्ते माया ने मान ॥ ९ ॥

सञ्ज्ञाय. ८

देश मनोहर मालवो ए देशी.

हुकममुनी वंदन करे, आणी अघीको ज्ञाव ॥ ललना ॥ त
रण तारण ए मुनीवर, ए ठे ज्ञव जज्ञ नाव ॥ ललना हुकम ॥ ए आंक
णी ॥ मुनी जारे हताग्रहस्था वासमा, ताहारथी मन विराग ॥

धरो, काढो करोधने डुर ॥मे०॥सा०॥ १० ॥ तप गनान एक एक
थी, नवी तरो को नीरधार ॥मे०॥ समुदाय सरवे मले, तप योगे
शिव बधु नार ॥मे०॥सा०॥ ११ ॥ सुमती गुपती पाछे नही, करे
करोध अपार ॥मे०॥ कहो मुगती ते केम होशे, तु करजो मन
सु विचार ॥मे०॥सा०॥ १२ ॥ मुनी हुकमजी आतमनी, समजावे
वारंमवार ॥मे०॥ समता सहीत जब साझरा, तव लेसो शिवप
द सार ॥मे०॥सा०॥ १३ ॥

सञ्ज्ञाय. ६

राग सोरठ.

निज सरूपने धाए रे ज्वीक जीव नीज सरूपने धाये रे
॥ ए आकणी ॥ ज्व अटवीमा तु जमे, डु.ख अणतुं केम पाए रे
मारु मारु करा करेवे, तारु कोइ नव थाए रे ॥जव॥ १ ॥ अरूपी
धइ रुप धरे, राज चावनी माए रे ॥ जटक जटक तुं एम करे, क
रम बुटण केम थाए रे ॥जव॥ २ ॥ आप नीरंजन एकीलो, पडे
माहा समुझनी माहे रे ॥ काहाडाकाशमर धनथी, आप वीचा
रमे मन माए रे ॥जव॥ ३ ॥ वीरीअ अणतनो तुं धणी, नीरबल
केम करी थाय रे ॥ मोहनी सरूप ठाडे नहीं, बल किरा तेषी
केइवाय रे ॥जव॥ ४ ॥ कुरु कपट मन लेखवी, बाधे अनंतो सं
सार रे ॥ असमान गडी ते बली, केम आवे समुझनो पार रे ॥
जव॥ ५ ॥ अप्रमत्त गुण लेखवो, हरख शोक मन न लाये रे ॥ नि
जरा सरूपनी दाखवे, आतम नीरमल तुज थाए रे ॥जव॥ ६ ॥
ज्ञान विपक गुरु मज्जो, मोहनी तजे चेतन राय रे ॥ गुणघर देह
रीश्रंतता, सुरा अणतु तुज थाय रे ॥जव॥ ७ ॥ मीत्री सुरी बंद
न करे, मुनी हुकम गुरु महाराज रे ॥ मोहनी कर्म डेर करे, नि
ज घेर आपो आतम राज रे ॥जव॥ ८ ॥ दास केसरी मन बटकी

तिहा अति धणो, जावे वंदन करे नरनार ॥ल०॥हु०॥१४॥ ब्राह्म
 ण जाट मागण घणा, आवे वीवादे बहु लोक ॥ ल०॥ संघे जणो
 तेदना मन तणा, तेने शास्त्रची अनुजोग ॥ल०॥हु०॥१५॥ अवर
 लोक बहु वादता, कहेता धन धन ॥ ल०॥ अरथ शुध करी
 आपीन, धनधन तमारु ज्ञान ॥ल०॥हु०॥१६॥ धिवर साधु सम
 ता बहु, ग्गान तणो जंमार ॥ल०॥ सुधो मारग काइ दाखवो,
 जावे नहीं मीळ्या लगार ॥ल०॥हु०॥१७॥ इंदरी पाचे जेणे वडा
 करी, तण गुप्ती राखी जेहणे पासा ॥ल०॥मन जीत्युं एणे सर्वथा,
 नीज घरमा कीचो कांइ वास ॥ल०॥हु०॥१८॥ ध्यान आत्म ध
 रता धणुं, परजाव कहासो घर वाहार ॥ल०॥ देता मधुरी देसना
 सांजले ठे नवीक नरनार ॥ल०॥हु०॥१९॥शास्त्र खट जाणे खरा,
 वीद्या अपरम पार ॥ ल० ॥ वीद्या मद मुनीने नहीं, राखे नहीं
 मान लगार ॥ल०॥हु०॥२०॥ कीधा ग्रंथ मुनीए घणा, शास्त्रने
 अनुसार ॥ल०॥अध्यात्म गुण पालता, निजआत्म गुण आचार
 ॥ल०॥हु०॥२१॥ वांचे ग्रंथ जे मुनी तणो, पामे नविक काइ ज्ञा
 न ॥ल०॥ मीळ्यात वस्तुने परिहरे, तजे मोड माया ने मान ॥
 ल०॥हु०॥२२॥ गुण निधि गुणवंत घणा, गुण काइ सागर समा
 न ॥ ल० ॥ जाणे खट राग रागणी, वली जाणे अनेक पुराण ॥
 ल०॥हु०॥२३॥जीव दया पाले घणी, वली वेरीना कांइकाल ॥ल०
 ॥पर दया पलटे नहीं, निज दया उपर बहु वाहाल ॥ल०॥हु०॥
 २४॥ तप करवामां तपेस्वरी, वनवगमाना फरनार ॥ल०॥राखे
 नय नवि कोइ तणो, लश्कर मोहोटां करे संचारा ॥ल०॥हु०॥२५॥ वे
 री धुजावे रण विषे, लडे शत्रु गुरण मोळार ॥ल०॥शत्रु नासे
 चीस पाडता, ठाडे पोतानुं कांइ मान ॥ल०॥हु०॥२६॥ धीवरप
 णे विरता लइ, वसे निज घरमा करी वास ॥ल०॥ जावे समर
 जावना, आणी मन उलासा ॥ल०॥हु०॥२७॥ हेवा मुनी घोडा ध

लण॥ शास्त्रनु सोधन करे, धरम उपर बहु राग ॥लण॥हुण॥ १ ॥
 वेश धरी काठो तणो, देव घोरे थइ स्वार ॥लण॥ मारगमा मु
 नीने मढ्यो, वे हाथे करतो जुहार ॥लण॥हुण॥२॥ थव सरथउ
 एम देव कहे, मनमा शु धारोठे वीचार ॥ लण॥ वारु होयते की
 जीए, हवे सेने लगामो छो वार ॥जण॥हुण॥३॥ वीचार करे मुनी
 मन घणो, हवे केम करवु निरधार ॥लण॥ घरना लोक नही आ
 पसे आगना मुख लगार ॥लण॥हुण॥४॥ घेर नगया पाठा फरी,
 आव्या काठीआवारु मोजार ॥ लण॥ संसार थसार जाणी
 करी, जावे लीधो सजम चार ॥लण॥हुण॥५॥ काया घणीए मु
 नी कारमी, घणो कारमो अथीर ससार ॥लण॥ घर कुटुंब परी
 वार तजी, माथे लीधो मेहनो जार ॥लण॥हुण॥ ६ ॥ संजम लइ
 तप आदरो, हणवा करम कठोर ॥लण॥ मोहो राजाने काइ जी
 तीन, घरमाथी काढी मुक्यो वे चार ॥ल॥हुण॥ ७ ॥ वन बगने
 फीरता फेर ॥ वसे वाहाग वरु जहा जाण ॥लण॥ सोधी गफा
 काउसग रहे, ले शत्रु सुरण मेवान ॥लण॥हुण॥ ८ ॥ एणीवेरे सं
 जम पालता, करम कर्मा चकचुर ॥लण॥ सदा गम आवी वसो
 मोहोनु लइकर गयु काइ डर ॥लण॥हुण॥ ९ ॥ पालणपोर मुनी
 वीचरता, वीचरता जरुच मोहोजार ॥ लण॥ देशना दीधी तीहा
 भती घणी, वदन करता हता नरनार ॥लण॥हुण॥ १० ॥ आमोदे
 मुनी पधारता, तिहा लोक मिले अपार ॥जण॥ आवक आमण
 कोली घणा, रजपुत कणवी पाटीदार ॥लण॥हुण॥ ११ ॥ आवक
 करता बीजा घणा, चाहना राखे मुनीपर अपार ॥लण॥ वदन क
 रवाने आवता, साथे लइ पोतानो परिवार ॥लण॥हुण॥१२॥ चा
 ले मानता मुनी तणी, आमोद परगणानी मादे ॥लण॥ जाए
 राग दाखे लोकना, सीफल तोरण बंधाय ॥जण॥हुण॥१३॥ मुनी
 अवस्था थिवर थइ, वसो सूरत सहेर मोजार ॥लण॥ सध मीले

संज्ञाय १०.

हुकुममुनीने जाऊ जामणेरे लाल, उपगारी मुनी नाथेरे
 सोजागीलाल ॥ देण मधुरी धुनी देशनारे लाल, बुजे माहारो
 प्राणनाथेरे सोजागी लाल ॥ हु० ॥ चेतन हमारो जुलो पड्योरे
 लाल जव अटवीनी मांढे सोजागी लाल ॥ लाधे मारग नदी
 तेहनेरे लाल, हवे गी गती माहुरी थायेरे सोजागी लाल ॥ हु० ॥
 ॥१॥ दावादल लागी रहोरे लाल, रेण अंधारी घोररे ॥ सो० ॥ वी
 दी लीधो मोहोना लशकरेरे लाल, गळे वलगा ठे बेण चाररे
 सोजागी लाल ॥ हु० १॥ सम उपसम दुःख वेधतोरे लाल, गती
 चार भोजाररे ॥ सो० ॥ नाटक करतो नत नवारे लाल, साता
 नथी लगाररे सोजागी लाल ॥ हु० ३॥ साते नीगोदथी हुं जसुरे
 लाल, ब्रमणतानो सह साररे ॥ सो० ॥ काल अनादी वही गयो
 रे लाल, आव्यो नहीं दधी जल पाररे सोजागीलाल ॥ हु० ४ ॥
 साता असाता दुख वेधीयारे लाल, लीधा नीच कुल धरे अवता
 रे ॥ सो० ॥ त्रीजंच गती पण जोगवीर लाल, खेचा उपाड्या बहु
 जाररे सोजागी लाल ॥ हु० ५॥ पीडमो हमारो लालचुरे लाल,
 माया मोहनी संधरे ॥ सो० ॥ गमन करतां ते असुरे लाल, नीज
 बजनो अयो काइ जंगरे सोजागीलाल ॥ हु० ६ ॥ संगती दाखे पी
 न्तोर लाल, पररमणतानी माहे रे ॥ सो० ॥ मारग तेहने सुजे नही
 रे लाल पळटाया परधेर जायरे सोजागीलाल ॥ हु० ७॥ अरसरपामी
 हु वीनवुरे लाल, मलीन सुगुरु साक्षातरे ॥ सो० ॥ मारग देखामे
 पाधरोरे लाज, जेदनी साख पुरे सीक्षांतरे सोजागीलाल ॥ हु० ८॥
 ॥ ७॥ पामे प्रतीबोध मुनीश्वकारे लाल, आणे मन बैरागरे ॥ सो० ॥
 पररमणता परीहरीरे लाल, मोहनी रूप करे कांइ त्यागरे सो
 जागीलाल ॥ हु० ९॥ संसार जाणे सरवे कारमोरे लाल, नटके
 नहीं धेर धेर डुवारे ॥ सो० ॥ वस्तु पर जाणे पारकीरे, वसूत

, पच मरा मोआजार ॥ ल० ॥ आतम गुण परगट करे, हे
 त सिव रमणीना वरनार ॥ ल० ॥ हुण ॥ १० ॥ सूरपती आवे जेहने
 दावा, साथे लइ पोतानो परिवार ॥ ल० ॥ आवी दिए खमास
 मणा, एकसोने वली आठवार ॥ ल० ॥ हुण ॥ ११ ॥ धनधन हेनी
 मातने, धनधन कुटूंब परिवार ॥ ल० ॥ जेहने कुले ए मुनी उपना,
 धन धन ए अणगार ॥ ल० ॥ हुण ॥ १२ ॥ कुल घणु मुनीनुं दिपतु,
 पुत्र पण साथु जाण ॥ ल० ॥ अमदावादमा विचरता, जेहने नहीं
 मायाने मान ॥ ल० ॥ हुण ॥ १३ ॥ ज्ञानमा ते पंकीत हता, वली शा
 खना बहु जाण ॥ ल० ॥ आवी पहोंच्यु आवखुं, गया देव लोक
 पान्पा निरवाण ॥ ल० ॥ हुण ॥ १४ ॥ चेलो मुनीने एक ठे, मोती
 मुनी गुणवान ॥ ल० ॥ तप करी कर्म खपावता, वजी जणवानु
 काइ ध्यान ॥ ल० ॥ हुण ॥ १५ ॥ सेवक एक मुनी तणो, नामे मीत्री
 सुरी काइ जाण ॥ ल० ॥ ते आवे गुरुने वांद तो, तजी मान मा
 याने लोन ॥ ल० ॥ हुण ॥ १६ ॥ आवक एक मुनी तणो, नामे केसुर
 काइ जाण ॥ ल० ॥ एक गुण वंदन करे, वली सधनुं इच्छतो क
 ळ्याण ॥ ल० ॥ हुण ॥ १७ ॥

संज्ञाय. ए

उद्घो.

हवे गुरुने करु विनती, उपगारी मुनी नाथ ॥ दीए मधुरी
 देशना, बुजे माहरो प्राणनाथ ॥ १ ॥ प्रितम माहरो लालचु, की
 नसे खेलु में दाव ॥ २ ॥ मेलाप करवा माहेरो, अमणता करावे
 डुर ॥ निज घरमा वासोवसे, तो वरते आणंद पुर ॥ ३ ॥ परधी
 काम पागे नहीं, एम जाणो गो नीधारा ॥ परने कडाडो मन अ
 की, शाने लगडो गो वार ॥ ४ ॥ ज्ञान दिपक परगट करे, आणे
 मन चैराग ॥ पर रमणता परिहरी, करे मोहनीनो त्याग ॥ ५ ॥

समो अवर न जाण रे ॥सोण॥हुण॥२॥

सञ्ज्ञाय ११.

घरे अगोचर ध्यान रे, ए पण जोग वहे उपध्यान ॥ ए आ
कणी ॥ प्रथम मन वाली करी रे, मोहनी रूप करे काइ डर ॥
विज्ञाव सधजो परिहरी रे, ज्ञाने करम करे चकचुर रे ॥ अण॥ १ ॥
मन वचन काया थीर करी रे, तजे लोन माया ने मान ॥ पर
रमणता पलटी करी रे, लावी अनुभव सुज परीणाम रे, ॥ अण
॥ २ ॥ पाचने जीते प्रेमथी रे, पिखय करे कांइ डर ॥ ससज्जाव
मा पलटी करी रे, वरतावे आलंद पुर रे ॥ अण॥ ३ ॥ ए जोग ठे
ताहरा घर तणा रे, तेहने गोडी परमाद संजाल ॥ संजालीने
भावरे रे, काहामे पर विकार रे ॥ अण॥ ४ ॥ ए जोग जाहर परगट
से रे, तारे थाशे तारुं काइ काम ॥ परजावे सानो जटकतो रे,
ले निजघर करी मुकाम रे ॥ अ०॥ ५ ॥ संवेग तुं आतमा रे, मा
हारो ठे प्राणनाथ ॥ तारा गुण तुं प्रगट करे रे, तो देखामुं सिद्ध
नो साथ रे ॥ अ०॥ ६ ॥ हेवो जोग वरतता रे, हुकममुनी गुरु ना
थ ॥ जेहने सुरपती वंदता रे, जोडी करी वे हाथ रे ॥ अ०॥ ७ ॥
ज्ञान दिपक ए मुनीवरा रे, जेहमा गुण जंमार ॥ ते गुणने ग्राही
करी रे, परगुणने निवार रे ॥ अण॥ ८ ॥ मुनी गुण जावे जावना
रे, मुनी गुण प्रगट थाय ॥ केसुर कहे ठे ते सेवतां, जरण मरण
नय जाय रे ॥ अण॥ ९ ॥

सञ्ज्ञाय १२.

राखे अगोचर ध्याने अपो, जोग वहे उपध्यान ॥ ए आंक
णी ॥ सकता ए तु जोगी खरो रे, साधतो हारो निज जोग ॥ म
न वचन काया थीर करी रे, गमे पराया जोग रे ॥ अण॥ १ ॥ स

लखे पोते नीरधाररे सोनागीलाल ॥हु० १०॥ सूरज सरखो क
 जलोरेलाल, नीरजन नीराकाररे ॥सो०॥ घेहरी लीघो करमवादाळे
 रे लाल, आवे नीजरा पठी लगाररे सोनागीलाल ॥हु० ११॥ वेरी
 कामे घरमाथकीरे लाल, बंध करे आवरण डुवाररे ॥सो०॥ सम
 परीशाम लावी करीरे लाल, कपश्रेणीचने अपाररे सोनागीला
 ल ॥हु० १२॥ पाचने जीते प्रेमशुरे लाल, त्रणने राखे कांइ पा
 सरे ॥सो०॥ मन मारे काइ सरवधारे लाल, ज्ञान घरमा करे का
 इ वासरे सोनागीलाल ॥हु० १३॥ अपरमत नीसदीन रहेरे लाल
 सधलो कहामी मुके परजावरे ॥सो०॥ समर जावे जावनारे ला
 ल, सदा गमथी करे वनावरे सोनागीलाल ॥ हु० १४ ॥ सकता
 सरूपमा खेलतारे लाल, विनाव करे काइ डुरे ॥ सो० ॥ परवि
 कार सधलो परीहरेरे लाल, वरते ज्ञान ध्याने नरपुरे सोनागी
 लाल ॥हु० १५॥ सकता एतो ज्ञानी धणोरे लाल, तने वलगोळे
 परविकाररे ॥सो०॥ परजाव सधलो तजी करीरे लाल, आए नीर
 जन नीराकाररे सोनागीलाल ॥हु० १६॥ धन्य गुरुजी ताहरी दे
 शनारे लाल, धन धन दुकममुनी गुरुनाथरे ॥सो०॥ पडतो राख्यो
 मारो पिडनारे लाल, उपदेशे जालो वे हाथरे सोनागी लाल
 ॥हु० १७॥ तंगणीसें पित्ततालीसरे लाल, आसो सुद पन्वो गु
 रुगाररे ॥सो०॥ मुनी गुण जावथारे लाल, सुणवा जवीक नर
 नाररे सोनागीलाल ॥हु० १८॥ मंगलकारी ए जावनारे लाल,
 ए स्त्रीखशो नरनाररे ॥ सो० ॥ रोग दोख जव जय मटेरे लाल,
 गुण गेहे पामे जव पाररे सोनागीलाल ॥हु० १९॥ गुरु वादे का
 इ प्रेमथीरे लाल, करी प्रदक्षणा जोडी हाथरे सोनागीलाल ॥हु०॥
 शेवक सूरि मुनी तणारे लाण ॥ तमो ससार तारण मुनीनाथ रे
 सो०॥हु०॥२०॥ केसुर जावे मुनी जावनारे लाण ॥ नाश दीन घ
 गुण ध्यानरे ॥सो०॥ समरन कोइ वीनवे रे लाण ॥ गुरु

ताएतुं अतुल बली रे, पण बलगो ठे परवीकार ॥ ते विकार
सयलो डोरे करी रे, थाए निरंजन निरधार रे ॥ चे० ॥ ६ ॥ कहे ठे
केसुर चेतना रे, आणंद घन माहाराज रे ॥ अवसर तुं नही चु
कतो रे, वादे हुकममुनी माहाराज रे ॥ चेतन तुं ताहारु सरूप
निहाल, तारु सरूप निहाल रे ॥ चे० ॥ ७ ॥

संक्षाय. १४

सासु पुठेरे बहु वात, वस्तु क्या गशेरे ॥ एदेशी ॥
परमाद तुं केम शेवेरे ॥ चेतन ॥ जरमणतामा केम जम
तोरे, गंडी जरमणता काहाडी परजाव सुज अनुभवमां कोइ
रमतोरे ॥ ए आकणी ॥ एक घडी पण तुं थीर नवी बेने, असुध
परणतीमा रमतोरे ॥ थीरता पाखी शीधी नथी ताहारी, माटे
मनने वड कांइ करतोरे, परमाद तुं केम शेवेरे ॥ चेतन ॥ १ ॥ परथी
काम नवी आशे ताहारु, राग दवेशे बहु वधशेरे ॥ करमबंध
कोइ पडशे एथी, असर गतीए जइ पडशेरे परमादतु केम ॥ २ ॥
अनुजव हेतु ठे कांइ ताहरो, ते वना नांण नही आवेरे, थीरता
पाखी चारीत्र नवी फरशे, तो शीवपुरी केम करी जावेर ॥ पर
माद ॥ ३ ॥ परथम तु काइ मनने जीती, अशुध मारगने ठामेरे ॥
सुभ मारगमा वरती सदाकाल, ज्ञान जगमो करमोसे मांडेरे
॥ परमाद ॥ ४ ॥ ताहारी वस्तु ठे ताहारी पासे, ज्ञाने हुंडवा जटके
रे ॥ थीरता रुपी वाडी ठाहीने, परजावथी काइ ठटकेरे ॥ ५ ॥
शकताए तु ज्ञानी अणंतो, ते ज्ञान गुण संजारे ॥ जर वस्तु
थी जुदो पडीने मोदनीरूप नीवारे रे ॥ परमादतु केम ६ ॥
कहेठे केसुर चेतन हमारा, सुगरु वैयावच करतोरे ॥ सुगरुनेशेवी
परभाव मेली, ज्ञान ध्यानमां रमतोरे ॥ परमाद तुं केम शेवेरे
चेतन, भरमणतामा केम जमतोरे ॥ ७ ॥ इति

सजावमां वरती करी रे, विज्ञाव करे काइ डुर ॥ ज्ञान ध्याने र
ची करी रे, वरतावे आणव पुरे ॥ अ० ॥ १ ॥ परजावने विचारतो
रे, गणे मणी कचन खाण ॥ ताहरा गुणने तुं जावतो रे, आ
णी सम परिणाम रे ॥ अ० ॥ २ ॥ परवस्तु जाणी पारकी रे, अपी
योगे तेहनी रमणता वारु ॥ सुज मारग पळटी करी रे, जगडो
शत्रुसे माडरे ॥ अ० ॥ ३ ॥ लइ जोग नहि भावता रे, लोक जा
जत जग माहे ॥ निज जोगने थादरी रे, रमे ज्ञाने निज घट
माहे रे ॥ अ० ॥ ४ ॥ शकता ए गुण ज्ञानी घणारे, तने वज्रगा
वे पर विकार ॥ ते मोहोनी रुप ठानी करी रे, याए निरंजन नि
राकार ॥ अ० ॥ ५ ॥ एम चीदानदने जावतो रे, केसुर जोडी वे
हाथ ॥ अवसरे उपोयोग लइ करी रे, निज ज्ञाने रमो प्राणनाथ
रे ॥ अ० ॥ ६ ॥

सर्वाय १३.

सातु पुढे रे वडु वात, वसतु कहा गइ रे ॥ एवेशी.

ताहारु सरुप तु निहाल रे ॥ चेतन ॥ परजाव सघलो नि
वार ॥ ए आकणी ॥ आ परजावे रमो घणु रे, कहाडो अनादी
रे काल ॥ ते ताहारु सरुप नही उलखु रे, नवि लीधी तेहनी
सजाव रे ॥ चे० ॥ १ ॥ अरुपी तु सहिबो रे, तने न घटे रुपीनो रे
संग ॥ रुपीनो संग करता थका रे, लागे करम आवे थारंज रे
॥ चे० ॥ २ ॥ मनने केम नही जीततो रे, सघलो मननोठे रे वि
गाड ॥ माटे परथम जीती करी रे, ज्ञाने रूपश्रेणी काइ मा
डरे ॥ चे० ॥ ३ ॥ पर उपाजण वेदना रे, ठे चौगती दुखनो रे ठाव ॥
ते पर वेदना नवि वेष्टतो रे, मुनी गुण करी काइ हाथ रे ॥ चे० ॥ ४ ॥
शकता ए तु गनानी घणो रे, ते गनान गुण मन लाव ॥ मीथात
मतीने परिहरी रे, समकीत गुण ठाणे आवरे ॥ चे० ॥ ५ ॥ शक

लहीने, शुधपरणती काइ लावोनी हो ॥ भावे सुगरुने काइ शे
 वोनी हो ॥१॥ मारग अशुधमा तमे काइ पडीआ, वीजावे डुख
 अणंतु पामोनी हो ॥ जावे सुगरुने ॥ २ ॥ मन तमारु श्रीर
 करी राखो, वीजाव सगळो नीवारोनी हो ॥ भावे सुगरुने कांइ
 शेवोनी हो ॥३॥ सुजगतीवे ससजावमा, सजाव शुज ध्यान
 काइ ध्यावोनी हो ॥ जावे सुगरुने कोइ शेवोनी हो ॥ ४ ॥
 सुज ध्याने काइ सुख अणंतु, संजावे शीवरमणी कांइ पामो
 नी हो, जावे सुगरुने काइ शेवोनी हो ॥ ५ ॥ ऊपगारी सुगरु
 जवीकना, ओ जवी सुगरु जावना जावोनी हो ॥ जावेसुगरु
 ॥६॥ सुगरु हमारा हुकममुनीवे, परतीमोघ तेदुनो काइ लावो
 नीहो ॥ जावे सुगरु ॥७॥ अथीरवस्तु नथी कामनी तारे ॥
 तजी जावचारीत्र काइ लावोनीहो, जावे सुगरुने काइ सेवो
 नी हो ॥८॥ दीएवे शीखामणहो केसुर चेतनने, चेतन जावे
 मुनी गुण गावोनी हो ॥ जावे सुगरुने काइ शेवोनीहो, जावे
 सुगरुने काइ शेवोनी हो, शेवी शुध उपीनग काइ लावोनी हो ॥९॥

संज्ञाय. १७

देशी लावणीनी चाल नाटकनी.

हुकममुनी सुगरु हमारा, गावुं गुण हुं तमारारे ॥ गुण
 गाता ज्ञान जो प्रगटे, जवजय डुख जाए मारारे ॥ एआकणी ॥
 पररमणता लागी चेतनने जरमणतामा जटकेरे जरमणताए
 जवजय डुख करतो, माहारा रुदेमा लागे ते खटकोरे ॥ हुकम
 मुनी ॥ १ ॥ खटको नथी तेनो मारा चेतनने, मदमां मातो
 कांइ फरतोरे ॥ मान मदीरामां चोकी रहीने नीजवेर आवी
 नही ठरतोरे ॥ हुकममुनी ॥ २ ॥ वेरीने वश कांइ चेननपडी
 ठे, मननी साथे काइ जमतोरे लाग्यो लोचकाइ परसंगतमा ॥

तमे क्या रमी आब्या रात, काहानुडा वोखोनी ॥ साचु

वोखो तो वलीहारी रे, काहानजी वोखोनी ॥ ए देशी

आ परजावे रमो शा माटे, नाथ काइ वोखोनी ॥ ससजा

वे रमोतो वलीहारी रे, ज्ञान ध्याने खेलो तो जान्न वारी रे ॥

नाथ काइ वोखोनी ॥ ए आकणी ॥ काल अनादी एजे गयो रे,

नही ठाण्यो मोहोनो साथ, मोहोए पिजर तमने घालीया रे ॥

करम वरगणा साथ, नाथ काइ वोखोनी. ॥ परजावे रमो शा

माट ॥ नाण॥ १ ॥ दु ख अणतु मेहे शहु रे, माहारी क्या नही

आवी मन साथ, परदयाए वहेवारीयो रे ॥ तारा बधवे नीज हा

थ ॥ नाण॥ २ ॥ सुखनयी परजावथी रे, पर घरे रमे शा माट ॥

पर उपाजण वेदना रे, ठे चोगनी दुख ठाठ ॥ ना०॥ ३ ॥ ससजावे

सुख घणु रे, नवा करम बध नही आए ॥ रहेला करम निजराए

खरे रे, सजावे सुजगतीए जाए ॥ नाण॥ ४ ॥ शीव रमणीनी हुं

बहेनडी रे, तमारु मन करो माहारे हाथ ॥ सुज ध्याने काइ खे

लता रे, शेजे देखशो सिद्धनो साथ ॥ ना०॥ ५ ॥ हेवी अमरीत

धारा देशनारे, दीए हुकममुनी गरु नाथ ॥ ज्वीक जीव श्रव

णे सुणी रे, हरखे जाले माहारो हाथ ॥ ना०॥ ६ ॥ केसुर जावे

शेवतो रे, हुकममुनी गरु नाथ ॥ समरने काइ जावतो रे, फरतु

मनडु करी काइ हाथ ॥ नाथ काइ वोखोनी ॥ परजावे रमो शा

माट, नाथ काइ वोखो ॥ ससजावे रमो तो वलीहारी रे, गनान

ध्याने खेलो तो जान्न वारी रे ॥ ना०॥ ७ ॥

सञ्चाय १६

नाथ सुगरुने काइ सेवोनी हो, सेवी शुभ उपीजंग काइ
लावोनी हो ॥ ए आकणी ॥ राग जैरवी ॥ सुभमारग १

(४६ए)

अब माहाराजको वचन सुनके, रुदीयामा दृढ लायो ॥ ओर
फीसाद सब डुर करीने, एक नामसें लेहे लायो ॥आ०॥१॥ अ
तीसय सहीत वीराजत हो प्रभु, एसो ज्ञान कबु न पायो ॥ सब
जनतेरो समरण करत दे, घरघर मंगल गायो ॥ आ०॥ ३ ॥ व
सत रूतुमें गुण गुरका गावत, अवील गुलाल उमायो ॥ ताल
भृङ्ग जांज ही बाजत, जेसंग अब तो आयो ॥आ०॥४॥

पद ६८ मुं.

राग सोहेनी.

अंग उपंग आद ज्ञानी, देखी अचरत नदन मन मानी हो
जी ॥ ए आंकणी ॥ सोज्जीत सीहासन आसन बेठे, बोलत अ
मृत बांनी ॥ हो०॥ १ ॥ हेम वरण तनु सोज्जीत, अनोपम जाको
चीत गंगाको पाणी ॥ हो०॥ ३ ॥ ब्रह्म लोकथी देव सब आवत, गु
रु सेवत चीत आनी ॥ हो०॥ ४ ॥ नवीजीव मुनी हुकमकु सेवत,
जेसंग के चीत एही नांणी ॥ हो०॥ ४ ॥

पद ६९ मुं.

राग बेरावल.

जालचंद के छावे, तुम सदा रहो बोल बाले ॥ ए आंरुणी ॥
अचरत नंदन सब छव कंदन, एसो मुनी हुकम वीराजे ॥ अंत
र जेदको ज्ञान कहो तुमे, जव नीज स्वरूप ही ठाजे ॥ ज्ञा०॥ १ ॥
शीतल चीत ज्यो जीम चंदन, जाको राग छेश डुर भागे ॥ दे
शाना दे के नवीकु तारे, जाको घट ज्ञानसु लागे ॥ ला०॥ २ ॥
देश देशमें धरम आपन कीयो, एसो जस जगतमें गवाये ॥ व
गीत पुरण देव नगीनो, ब्रह्म लोकसे आये ॥ ज्ञा०॥ ३ ॥ धन माता
धन पीता तुमचो, जाको कुल दीपायो ॥ राघनपुरमे जनम घ
रो, तुम जेसंग गुरु गुण गायो ॥ ला०॥ ४ ॥

मोहोनी रूपमा रमतोरे, ॥ हुकममुनी ॥ १ ॥ शुध मारग काइ तमे
 देखाडो, बुजी शुध उपीउग काइ लावोर, शुध उपीउगे शभावे
 रमीने ॥ नीजराए करम खपावेर ॥ हुकममुनी ॥ ४ ॥ अकाम
 नीजराए उचो चडीउ, शुधनीजरा काम केम न आवेरे ॥ वेरीने
 काहाकी ज्ञाने रमेतो, सजावे सुख अणतु पावेरे ॥ हुकममुनी ॥
 ॥ ५ ॥ नवजय डखनो लावी खटको, पररमणता काहाडेर ॥
 अत्राय करमने ज्ञाने रोली, सजावे रुपश्रेणी काइ मांडेरे ॥
 ॥ हुकममुनी सुगरु ॥ ६ ॥ तमेवो ज्ञानी गरु हमारा, वो ज्ञा
 नध्यानना धारीरे ॥ नवी जीवने दीउदेशना नथी सुणतां अरज
 केम सारीरे ॥ उ हुकममुनी ॥ ७ ॥ अरज एटलीठे काइ हमा
 री, हमारो चेतन नीज धेर आवेरे ॥ परभाव सघखो डर करीने
 आतम अनुभव लावोरे ॥ उ हुकममुनी ॥ ८ ॥ आतम अनुभव
 जोती रुपवे, अवकार अनादीनो मीटावेरे ॥ नीज सरुप काइ
 नजरे नीहाली ॥ सुखे सीधपुरीए काइ जावेरे ॥ हुकममुनी ॥ ९ ॥
 ज्ञानी गुरुतमेवो नीर्ग्रथा, अनोपम सुधदेशना तमे दीधीरे ॥ केसुर
 काइ ग्रहण करीन जावे पोने पुस्तके कीवी रे ॥ उ हुकममुनी
 ॥ १० ॥ मीत्रीसुरी काइ शेवा करतो, नीशदीन जगतीमां
 रेहेतेरे ॥ गावा गुण काइ केसुररझीउ, भावे चरण कमल फरश
 तोरे ॥ हुकममुनी सुगरु हमारा, गावुगुण तमारोरे ॥ गुणगाता
 ज्ञान जो परगटे, भवजय छव जाइ माहारा रे ॥ ११ ॥ इति

पद ६७ मुं.

राग वसंत

वधावो भाज वसंत जयो अति आनंद, निरखा श्री गुरुदे
 व नगीनो ॥ जालावारुसे जाल सुनके दुठत झीणोर आयो तब
 मुनी हुकमको वदन नीहाली जयो अग प्रेम सवायो ॥ आण ॥ १ ॥

(४६ए)

अब माहाराजको वचन सुनके, रुदीयामां दृढ लायो ॥ ओर
फीसाद सब डर करीने, एक नामसें लेहे लायो ॥आ०॥१॥ अ
तीसय सहीत बीराजत हो प्रभु, एसो ज्ञान कबु न पायो ॥ सब
जनतेरो समरण करत दे, घरघर मंगल गायो ॥ आ०॥ ३ ॥ व
सत रुतुमें गुण गुरुका गावत, अवील गुलाल उमायो ॥ ताल
पृथग जाऊ ही बाजत, जेसंग अब तो आयो ॥आ०॥४॥

पद ६८ मुं.

राग सोहेनी.

अंग उपंग आद ज्ञानी, देखी अचरत नंदन मन मानी हो
जी ॥ए आंकणी ॥ सोज्जीत सीहासन आसन बेठे, बोलत अ
मृत बानी ॥ हो०॥ १ ॥ हेम वरण तनु सोज्जीत, अनोपम जाको
चीत गगाको पाणी ॥हो०॥३॥ ब्रह्म लोकथी देव सब आवत, गु
रु सेवत चीत आनी ॥हो०॥४॥ नवीजीव मुनी हुकमकु सेवत,
जेसंग के चीत एही नाणी ॥हो०॥४॥

पद ६९ मुं.

राग बेरावल.

लालचंद के छात्रे, तुम सदा रहो बोल वाले ॥ए आंकणी॥
अचरत नंदन सब छव कंदन, एसो मुनी हुकम बीराजे ॥ अंत
र नेदको ज्ञान कहे तुमे, जब नीज स्वरूप ही ठाजे ॥जा०॥१॥
शीतल चीत जयो जीम चंदन, जाको राग देश डर भागे ॥ दे
शना दे के नवीकु तारे, जाको घट ज्ञानसु लागे ॥ ला०॥ २ ॥
देश देशमें धरम आपन कीयो, एसो जस जगतमें गवाये ॥ व
गीत पुरण देव नगीनो, ब्रह्म लोकसे आये ॥जा०॥३॥ धन माता
धन पीता तुमचो, जाको कुल दीपायो ॥ राधनपुरमे जनम घ
रा, तुम जेसंग गुरु गुण गायो ॥ला०॥४॥

गुण ग्राम प्रथमही कीजे, इष्ट समरण एही जिजे ॥ नीरमल
 धोती पोती सब धरो, आसन बेसन एकांत करो ॥१॥ गुरुके
 गुन अनंतही धारो, उनसे करम मेल सब गालो ॥ तव निरम
 ल पद जब साइ, तव ज्ञान ध्यान कीजे सवाई ॥३॥ गुरु रूप लंघन
 सब दिल् लाज, मुरत धारके ध्यान बरावु ॥ प्रेम सहीत सब कि
 जे ज्ञाना, तासे बंधीत हुवे मन माना ॥ ४ ॥ तन मन वन एक
 गुरु जाणी, स्तुती किजे वारंवार नेह आणी ॥ गुरु तात मात
 इष्ट देवा, गुरु प्रताप पामे सब मेवा ॥५॥ उहा.
 श्री गुरु वरणांकु, करु वचन गुण वृंद ॥ दोष मती कोइ दिजी
 यो, करु मधु नारही वंद ॥१॥

पद ७३ मुं.

अथ उद मधुजा रही, सोजीत गरु राज ॥ मुनी हुकम
 माहाराज, शासन शीणगार दीपक कीयो अपार ॥ १ ॥ संसार
 नाश सवेग, वासण माहाव्रत धार ॥ सुमती गुप्ती सार ॥ २ ॥
 अढार सहस शिलग, धरमके घोरिंग ॥ त्री गुण राग, अगुन स
 व त्याग ॥३॥ सम चोरस अंग, हेम वरण रंग ॥ दृढह कायं, अ
 टमी शशी जाल ॥४॥ पवीत्र सब सुन चरीत्र, शीतल चीत अं
 ग प्रगटो पद अजग ॥५॥ कुरना अपार सब डरीत, पाट ऐसे अ
 नंत उपमा लहंत ॥ ६ ॥ गुनके नीधान पुजही प्रमाण, आपसे
 आप दिनकर प्रताप ॥ ७ ॥ नीरमल ज्ञान अंतर ध्यान, अमरीत
 वेन सब सुख देन ॥८॥ सिद्धत पुरांन खट शास्त्र जाण, ऐसे हे
 गुरु देव कीजे पद सेव ॥९॥ चकोरज्युं चंद कीटज्युं जंग, ऐसे ही
 सनेह कीजीये नही ठेह ॥१०॥ गुरु वचन शब्द कहे जेह, दृढ
 कर ज्युं वपैया लहे मेह, एसी धरीये ज्युं टेक दीन दीन वसेप ॥
 ११॥ एक चीत धरीये व्यांन, एही समकीत मन आंन ॥ कीजे

(४७०)

पद ७० मु.

राग वेरावल.

जन मुनी हुकमको हुकम जे माने, ताकु रोग सोग न आवे ॥ ए आकणी ॥ जाकु सेवे ब्रह्मदेव ए, एही पुन्यही जारे ॥
जे जन गुरुको ध्यान करे जत्र, ताकु अतर दरसन ठारे ॥ जण ॥ १ ॥
एक वचन गुरुको ध्यावे, ताकु ध्यान ज्ञान सुख आवे ॥ अंतर द
रसन पावे नीरमल, तव ब्रमणा कबहु नथावे ॥ जण ॥ २ ॥ एतो
गुण देखी करु स्तुती, तव मेरो आत्म सफल ही आवे ॥ नीर
मल पद चाहु नीश दीन, तव सशय डुर जावे ॥ जण ॥ ३ ॥ मोहो
मीथ्यातकी फदमें रहो प्रजु, अब तोरे चरणो शीश नमायो ॥
जो दीलमा जाणो तो दीयो गुरु गम, तो जेसगकु प्रेम दोष स
वायो ॥ ज ० ॥ ४ ॥

पद ७१ मु.

राग खजाची.

पुरव प्रीत ठे जी मारे, जुनी प्रीत ठे लेहेर ॥ खीरा नाथसे
मारे, पुरानी प्रीत ठे ॥ ए आकणी ॥ वधत वधत बहोत गुण
वाधो, एसा मुनी हुकम बीराजे ठे मारे पुरव ॥ १ ॥ जाको चित
विजावसे न्यारो, अनुजव ज्ञानमे लीन ठे ॥ लेण ॥ १ ॥ सब नवी
जन भरज करत हे, चरण कमल सेवन मागे ठे ॥ लेण ॥ २ ॥ सो
प्रीत वचन अती सुंदर, जे संग गुरु इष्ट ध्यावे ठे ॥ लेण ॥ ३ ॥

पद ७२ मु.

श्रीगुरुस्तुति-चोपाई.

प्रथम श्री गुरुदेव आराधु, प्रातसमे सबी सशे विराधु ॥
अतर ध्यानमे ज्ञान कर लीजे, मिथ्या मल सब डुर करीजे ॥

गुण प्राप्त प्रथमही कीजे, इष्ट समरण एही जिजे ॥ नीरमल
 बोती पोती सब धरो, आसन बेसन एकांत करो ॥२॥ गुरुके
 गुन मनंतही धारो, उनसे करम भेख सब गाखो ॥ तब निरम
 ल पद जब साइ, तब ज्ञान ध्यान कीजे सवाई ॥३॥ गुरु रूप खंडन
 सब दिख जाउ, मुरत धारके ध्यान घरावु ॥ प्रेम सहीत सब कि
 जे ज्ञाना, तासे बंधीत हुवे मन माना ॥ ४ ॥ तन मन मन एक
 गुरु जानी, स्तुती किजे चारंचार नेह आणी ॥ गुरु तात मात
 इष्ट देवा, गुरु प्रताप पामे सब मेवा ॥५॥ इहाः
 श्री गुरु वरदानकु, करु वचन गुण वृंद ॥ दोष मती कोइ दिजी
 प्रो, करु मधु जारही वद ॥१॥

पद ७३ मुं.

अथ वद मधु जारही, तोजीत गरु राज ॥ मुनी हुकम
 माहाराज, शासन शीशगार दीपक कीयो अपार ॥ १ ॥ संसार
 नाश सबेग, वास्तव माहाव्रत धार ॥ सुमती गुप्ती सार ॥ २ ॥
 भदार सहस्र शिलग, धरमके घोरिंग ॥ त्री गुण राग, अगुन स
 व त्याग ॥३॥ सम चौरस्त अंग, हेम वरण रंग ॥ दृढ काय, अ
 प्तमी शशी जाल ॥४॥ पत्रीत्र सब सुज चरीत्र, शीतल चीत अ
 ग प्रगटो पद अजग ॥५॥ कुरना अपार मन छरीत, पाट ऐसे थ
 नंत उपमा लहत ॥ ६ ॥ गुनके नीघान पुजही प्रमाण, आपसे
 आप निनकर प्रताप ॥ ७ ॥ नीरमल ज्ञान अंतर ध्यान, अमरीत
 बेन सब सुख देन ॥८॥ सिद्धांत पुरांन खट शास्त्र जांण, ऐसे हे
 गुरु देव कीजे पद सेव ॥९॥ चक्रोरज्यु चंद कीटज्यु चंग, ऐसे ही
 सनेह कीजीये नही ठेह ॥१०॥ गुरु वचन शब्द कहे जेह, दृढ
 कर ज्यु वपैया लहे मेह, ऐसी धरीये ज्यु टेक दीन दीन वसेप ॥
 ११॥ एक चीत धरीये ध्यान, एही समकीत मन आन ॥ कीजे

(४७२)

नी कवहुसे खेह, धरीये सवसे सनेह ॥१२॥ राग द्वेष अरु मोह
करीये वीगोद रोक, रोघन इही विकार एही सवर मन धार ॥
१३॥ तव दृढ मन धोर एही जान समीर, धरीये एक ध्यान करी
ये निज काम ॥१४॥ तत्व पहीचान गुरु गम निशान, तव वाज
अतर भेदा करीये जुदा जेद ॥१५॥ तव सत्र अघन नाश जए
अनुजव वास, तव अजय पद शोय गुरु प्रतापे होय ॥१६॥ ओर
सत मिले कोय त्यासे ज्ञान कर लोय, विवेकसे करी नेह क बहु
करीयेनि ठेह ॥१७॥ जक्तो करो मनचग जिन आणाको रग,
शास्त्र ग्रथ सुनी कान अनुजवमा वधे वान ॥१८॥ गुरु वचन क
हे सोय एही करे नही कोय, वदन मानजो मोय गुरु सेवो तोय
॥१९॥ शिणोर सेहेर रेवाकी जेहेर, मुनी हुकमराज बहोत बढा
ई लाज ॥२०॥ सवत जगणीश शाज तीन उर विस, फागुन मा
स सार पडवे गुरुवार ॥२१॥ जेसग कियो हुलास नयर प्रांग
झावाश, मुनी चरण निवो देह उपगार करो धरी जेह ॥२२॥ गुरु
वा गुण अपार ज्ञानको नहि पार, अल्पमे गुण गाय तोय गाथा
ते यिप उद सोय ॥२३॥

पद ७४ मुं.

श्री गुरु स्तवना साखी

प्रणमी पास जीणदने करु कविता सार, गुण गुरुजीना वर
एवु शास्त्र तणे अनुसार ॥ मारा गुरुजी तारी वाणीये मनमोहु
मारा गुरुजी तारी वाणी लागे मीठी मारा गुरुजी ॥१॥ आमोद
गामने गादरे, धरम साजखानु ग्राम ॥ गुरुजी होय तो दाखवे,
मारे स्वरूप जाणानु काम ॥ मा० ॥ २ ॥ ससारमा छुखठे घणु, ते
कहु नवि जाय ॥ गुरुजी मले तो गोम्वे, मने सरणे रहानु
थाय ॥ मा० ॥ ३ ॥ ससारमा राची रही, नरक त्रीजच गती

पाय ॥ गुरुजी मले तो ठोम्बे, नही तो चार गती माहे जाय ॥
 माणा॥४॥ सर्व जगत्रने घेरी बेगो, विषय सुभट निरधार ॥ गुरुजी
 मले तो ठोम्बे, हुतो पद पामुं मनुहार ॥माणा॥५॥ मुजने एक सं
 देह ठे, पट ड्यनो वली जेह ॥ गुरुजी मले तो समजावे, जड
 चेतनना संदेह ॥माणा॥ ६ ॥ गुरु पणुं एम जाणीये, जे नीग्रंथ अ
 एगार ॥ एवा मुनीने वांदता, पामी जे जव पार ॥माणा॥७॥ मु
 नी गुण एम जाणीये, निज स्वरूपमा रम्यो जेह ॥ पर ड्यनू दूरे
 लेखेवे, जेने शिव रमणीशु स्नेह ॥माणा॥८॥ साधु गुण एम जा
 णिये, मन वश कर्तु निरधार ॥ राग देश दूरे करी, तेतो पद पाम्या
 मनोहार ॥ माणा॥ ९ ॥ श्रावक गुण एम जाणिये, श्रद्धा विवेकी
 जेह ॥ गुरुजीनु वचन उथापे नहि, समकित सुधु पामा तेह ॥मा०
 ॥१०॥ हुतो तारा उपदेशाथी, धरम पाम्यो तु सार ॥ गुरुजी मढ्या
 नहोत तो, खात परमा धामी केरो मार ॥माणा॥ ११ ॥ गुरुजी ता
 रा गुण क्यम विसरु, तेतो आप्यु आत्म गुण राज ॥ तेनो वद
 जो केश परे वजरो, तेतो साखुं ठे मारु काज ॥माणा॥ १२ ॥ तारा
 गुणनो तुंसीगण थान, क्यम करी सरण अवाय ॥ कोड जव जो
 करु चाकरी, तोए मुजथी न अपाय ॥माणा॥ १३ ॥ इत्यादि मुज
 विनती, कही सक्षेप सार ॥ मुनी हुकम जो शरणे राखो तो, ना
 ओ पामे पद मनोहार ॥माणा॥ १४ ॥

पद ७५ मु.

श्री गुरु स्तवना लखी ठे

मनहु मोह्यु गुरुजी उपरे जो, सरस्वत् स्वामने विनयु जो
 ॥ सद गुरु लागु पाय जो, गुण गुरुजीना वरणवुं जो ॥ शास्त्र तणे
 अनुसार जो ॥ मनहु॥ १ ॥ श्रावक आमोद गामना जो, नित्य रहे
 तुम पास जो ॥ प्रभु तुम वांणी साजले जो, वेगजो ठे तुज दास
 जो ॥ म० ॥ १ ॥ ॐ तो अलगा वदया जो, हुं रह्यो तुमथी

नी कवहुमे खेह, धरीये सबसे सनेह ॥१२॥ राग देव अरु मोह
 करीये बीठोह रोक, रोषन इही विकार एही सवर मन धार ॥
 १३॥ तव दृढ मन धीर एही जान समीर, धरीये एक ध्यान करी
 ये निज काम ॥१४॥ तत्व पहोचान गुरु गम निशान, तव वाज
 अतर भेदा करीये जुदा जेद ॥१५॥ तव सत्र अधन नाश नए
 अनुजव वास, तव अजय पद शोय गुरु प्रतापे होय ॥१६॥ ओर
 सत मिले कोय त्यासे ज्ञान कर लोय, विवेकसे करी नेह क बहु
 करीयेनि ठेह ॥१७॥ नक्तो करो मनचग जिन आणाको रग,
 शास्त्र ग्रथ सुनी कान अनुजवमा वधे वांन ॥१८॥ गुरु वचन क
 हे सोय एही करे नही कोय, वदन मानजो मोय गुरु सेवो तोय
 ॥१९॥ शिणोर सेहेर रेवाकी लेहेर, मुनी हुकमराज बहोत बढा
 ई जाज ॥२०॥ सबत जंगणीश शाज तीन छर विस, फागुन मा
 स सार पडवे गुरुवार ॥२१॥ जेसग कियो हुलास नयर ध्रांग
 डावाश, मुनी चरण निवो देह उपगार करो धरी जेह ॥२२॥ गुरु
 वा गुण अपार ज्ञानको नहि पार, अल्पमे गुण गाय तोय गाथा
 ते विष उद सोय ॥२३॥

पद ७४ मुं

श्री गुरु स्तवना साखी

प्रणामी पास जीणदने करु कविता सार, गुण गुरुजीना वर
 एवु शास्त्र तणे अनुसार ॥ मारा गुरुजी तारी वाणीये मनमोहु
 मारा गुरुजी तारी वाणी लागे भीठी मारा गुरुजी ॥१॥ आमोद
 गामने गादरे, धरम साजखानु ठाम ॥ गुरुजी होय तो दाखवे,
 मारे स्वरूप जाणानु काम ॥ मा० ॥ २ ॥ ससारमा डुखठे घणु, ते
 तो कहु नवि जाय ॥ गुरुजी मले तो ठोरुवे, मने सरणे रह्यानु
 थाय ॥ मा० ॥ ३ ॥ ससारमा राखी रही, नरक त्रीजच गती

पाय ॥ गुरुजी मले तो बोरुवे, नही तो चार गती मादे जाय ॥
 माण॥४॥ सर्व जगत्रने घेरी वेगो, विषय सुभट निरवार ॥ गुरुजी
 मले तो बोरुवे, हुंतो पद पामु मनुहार ॥ माण॥५॥ मुजने एक स
 देहेवे, पट ड्यनो वली जेह ॥ गुरुजी मले तो समजावे, जड
 चेतनना संवेद ॥ माण॥६॥ गुरु पणुं एम जाणीये, जे नीग्रंथ अ
 णगार ॥ एवा मुनीने वादता, पामी जे नव पार ॥ माण॥७॥ मु
 नी गुण एम जाणीये, निज स्वरुपमा रम्यो जेह ॥ पर ड्यनू दूरे
 लेखेवे, जेने शिव रमणीशु स्नेह ॥ माण॥८॥ साधु गुण एम जा
 णिये, मन वडा कर्युं निरधार ॥ राग द्वेष दूरे करी, तेतो पद पांम्या
 मनोहार ॥ माण॥९॥ आवक गुण एम जाणीये, श्रद्धा विवेकी
 जेह ॥ गुरुजीनु वचन उथापे नहि, समकित सुधु पांमा तेह ॥ मा०
 ॥१०॥ हुंतो तारा उपदेशाथी, धरम पांम्यो तु सार ॥ गुरुजी मढ्या
 नहोत तो, खात परमा धामी केरो मार ॥ माण॥११॥ गुरुजी ता
 रा गुण क्यम विसरु, तेतो आप्यु आतम गुण राज ॥ तेनो वद
 जो केड परे वजरो, तेतो साखुं ठे मारु काज ॥ माण॥१२॥ तारा
 गुणनो जंतीगण थात, क्यम करी सरण अवाय ॥ कोड नव जो
 करु चाकरी, तोए मुजथी न अपाय ॥ माण॥१३॥ इत्यादि मुज
 चिनती, कही संक्षेप सार ॥ मुनी डुकुम जो शरणे राखो तो, ना
 थो पामे पद मनोहार ॥ माण॥१४॥

पद ७५ मुं.

श्री गुरु स्तवना लखी ठे.

मनडु मोह्यु गुरुजी उपरे जो, सरस्वत् स्वामने वित्तु जो
 ॥ सद गुरु लागु पाय जो, गुण गुरुजीना वरणवुं जो ॥ शास्त्र तणे
 अनुसार जो ॥ मनडु॥१॥ आवक आमोद गामना जो, नित्य रहे
 तुम पास जो ॥ प्रभु तुम वाणी साजले जो, वेगलो ठे तुज दास
 जो ॥ म० ॥१॥ गुरुजी तमे तो अलगा वड्या जो, हुं रह्यो तुमथी

डर जो ॥ मन मारु तुम पासे रह्युं जो, क्यम करी आहु हजुर जो
 ॥ म० ॥ ३ ॥ गुरु गुण एणीपरे जाणीये जो, जे नीअंथ अणगार
 जो ॥ एरा मुनिने वादता जो, उतरिए नव पार जो ॥ म० ॥ ४ ॥
 कनक पापाएने सम गणे जो, सम गणे नदक वदक सार जो ॥
 मुगति ससारने सम गणे जो, सम गणे राय रक निरधार जो ॥ म०
 ॥ ५ ॥ सुर गिरी पेरे समविर ठे जो, चड समानी समता सार जो
 समुझ सरिखा गजिर ठे जो, जाणे केवली अवतार जो ॥ म० ॥
 ६ ॥ ससारमा रहा जे प्राणीया जो, दुख जोगवे असार जो ॥
 तेहने तु जो सरण राखे नहि जो, क्यम उतरे नव पार जो ॥ म०
 ॥ ७ ॥ ससार समुझ अगाव ठे जो, तेहनो स्वामि मोह केहेवाय
 जो ॥ रागने द्वेष तेहमा रह्या जो, क्यम करी पार पमाय जो ॥
 म० ॥ ८ ॥ मोह रायनो प्रधान जाणिये जो, मिथ्यात नाम ठे धार
 जो ॥ कथापादिक चोरटा मली जो, जोखव्यो मुजने निरधार जो ॥
 म० ॥ ९ ॥ मोह राय केरी सुता जो, जे कुमति नाम केहेवाय जो
 ॥ केडो मारो मुके नहि जो, क्यम करी सरण अवाय जो ॥ म०
 ॥ १० ॥ एणी विध ससार ग्रहो सही जो, बधारे प्राणी निरधार
 जो किरपा करिने बतावोये जो ॥ ज्यम तरिये नव जल पार जो
 ॥ म० ॥ ११ ॥ तव हसी किरपा करी बोलीया जो, साजल मानु न-
 वसार जो, निझ परमाव डरे करी जो ॥ एकण चितथी धार जो
 ॥ म० ॥ १२ ॥ प्रथम सदगुरु सेविये जो, जेहथी समकित शुध पाय
 जो ॥ मनने वश करी राखीये जो, तजिये रिपय कखाय जो ॥
 म० ॥ १३ ॥ क्रोधादिक शत्रु जितीये जो, रागने द्वेष निरधार जो ॥
 खट ज्यने जाणिये जो, जेहथी निज स्वरूप पामो सार जो ॥
 ॥ म० ॥ १४ ॥ आल पपाल डरे करी जो, नजिये आतम राम जो ॥
 एणी विध उपाय जाणिये जो, जेम सिजे आतम काम जो ॥ म०
 ॥ १५ ॥ एणी विध देशना साजली जो, हु पामो आतम गुण राज

जो ॥ गुरुजी तमारी किरपा थकि जो, साख्या ठे माहरां काज जो
 ॥ म० ॥ १६ ॥ हुंतो तमारा उपदेशी जो, पाभ्यो तुं धरमज सार
 जो ॥ गुरुजी मढ्याथी वंछित थयु जो, नहि तो परमाधामी केरो मार
 जो ॥ म० ॥ १७ ॥ गुरुजी तुज गुण केम विसरु जो, केम करी सरण अ
 वाय जो ॥ कोरु नव जो करु चाकरी जो, तो मुजथी वदलो न थपा
 य जो ॥ म० ॥ १८ ॥ इत्यादिक मुज विनती जो, कहि संक्षेपे आज जो ॥
 मुनीहुकम किरपा करे जो, तो नाथो पामे अविचलराज जो ॥ म० १ ए

पद ७६ मु. राग वैराट

ज्ञान ध्यानमा खेले मारा चेतन, पररमणता नीवारी रे ॥
 ए आकणी ॥ पररमणताए दुख अणतु, जरण मरण जय ज्ञारी
 रे ॥ अवसरे माहारु कह्यु मानी, रमो सजावे मन मारी रे ॥ ज्ञा
 ना ॥ १ ॥ पररमणताए काल अनादी, जरमणतामा गुमावो रे ॥
 आशा बलुधो घेर घेर नटक्यो, नव जय पार नही आव्यो रे ॥ ज्ञा०
 ॥ २ ॥ ताहारो धरम काइ ताहारी पासे, शानो घरो घर नटके रे ॥
 आशा ठामी देवी देवनी, परजावथी काइ उटके रे ॥ ज्ञा० ॥ ३ ॥
 शकताए तुं ज्ञानी अणंतो, तारा ज्ञान गुण संजाले रे ॥ मोहनी
 रूपनो त्यागी अइने, निजराए जगमो करमोसे माडे रे ॥ ज्ञा० ॥
 ४ ॥ राखे रमणता ज्ञान गुणनी, परजाव सघजो निवारी रे ॥ स
 सजावमा खेळी सदा काल, फरतु मन काइ मारी रे ॥ ज्ञा० ॥ ५ ॥
 ज्ञान गुण ठे सुखना हेतु, सुख अणंतु काइ आपे रे ॥ जरण मर
 णना जय मिटावी, शिव रमणीनो कंथ करी थापे रे ॥ ज्ञा० ॥ ६ ॥
 कहे ठे केसूर चेतन हमारा, जावे सु गुरुने तु शेवे रे, सुगुरु एक
 हुकममुनी ठे ॥ वादिने मुनी पद लेवे रे ॥ ज्ञा० ॥ ७ ॥

पद ७७ मुं.

गोडीचारा दरशण दो माहाराज. ए देशी
 ज्ञान गुणने धार ॥ परजाव सघलो निवार ॥ ए

आकणी ॥ परजावे दुख अणत घणुं रे, ते सहुं अनादि रे काल
 जरण मरण दुख वेधिआ रे, बलगी मोहो जंजाल रे ॥ चेण॥ १ ॥
 धीरता लइ ज्ञान गमे रे, फरतु मन काइ मार ॥ ससजावमा खे
 ली करी रे, परपरणती निवार रे ॥ चेण॥ २ ॥ शकता अनु ज्ञानी
 घणो रे, मोहनी रूपे अयो रे खुमार ॥ ते मोहनी रूप तजी करी
 रे, थाए निरजन निरधार रे ॥ चेण॥ ३ ॥ पर वस्तु ते पारकी रे,
 निश्चे नहि तारी थाए ॥ ते उपर ममता ज्ञानी करे रे, जव लाखेशो
 जाए रे ॥ चेण॥ ४ ॥ असरगती परजावथी रे, शास्त्र कहे निरधार ॥
 ससजावे सुज गति रे, बली पामे जव जय पार रे ॥ चेण॥ ५ ॥ ज्ञाने
 गुण प्रगट थाइ रे, शेज प्रगट थाइ ताहारु रूप ॥ खपडो करम
 निजरायकि रे, मुदशहे जव जहे कुपरे ॥ चेण॥ ६ ॥ सुगुदने सेवतां रे,
 जातो नहि कुगरुनी रे पास ॥ कुगरुणी कुगति जशे रे, करशे चारे
 गतिमा वाश रे ॥ चेण॥ ७ ॥ सुगरुने शेवि करी रे, मुनी गुण करे
 काइ हाथ ॥ मुनी गुण ठे सजावमां रे, जलखावडो हुकममुनी
 नाथ रे ॥ चेण॥ ८ ॥ केहेठे केसुर ए मारा गरु रे, ठे ज्ञान तणो जमारा ॥
 आवी देव वदन करे रे, हु पण करु नमस्कार रे ॥ चेण॥ ९ ॥

पद ७७ सु

॥ देशी विवालीना तवननी ॥

मारा थादि जीनशे लाग्युठे ध्यान, विजु मने काइ गमे ॥
 ए देशी ॥ आन मन मोहन पितम हमारा, ध्यान धरु हु तामरु
 रे ॥ अशरे मोहनी सघ वांणी, माहारी सघे रमो तो लागे सारु
 रे ॥ ए आंकणी, ॥ आ सार शु दिवो तमे मोहनी सघमा, जव
 जय पार नहि आव्या रे ॥ जरमणता जुला जमिने, एले काल
 अनादि गुमावो रे ॥ ज मनण॥ १ ॥ लपट पणानी लाज नधि तमने,
 लोक लाजत हु लाजु रे ॥ माहारी सघे जो खेचो सजावे, रमा
 मोहनीनु माथु काइ ज्ञानु रे ॥ जण॥ २ ॥ आ ढग तमारा मने नधि

गमता, शुध उपीयोग कांइ लावो रे ॥ ज्ञान बाणो काइ शत्रु ह-
 णिने, रहेला करम खपावो रे ॥ उ०॥३॥ सिधि नयि काइ निज
 घर पाखी, आ एक केम करी पावे रे ॥ आ एरु वना चारित्र केम
 फरशे, दरशण नाण केम आवे रे ॥ उ०॥४॥ अंतरगट काइ खोली
 ताहारु, ज्ञाने जरुथी पडे काइ जुदो रे ॥ जादे ज्ञाने वेहेचण क
 रिने, नव जय कुप काइ मुदो रे ॥ उ० ॥५॥ ए वात हमे साची
 कहि ठे, जइने सुगरुने काइ पुगो रे ॥ सुगरु एक हुकममुनी ठे,
 तेहनु ज्ञान लइ काइ बुजो रे ॥ उ०॥६॥ मोतीमुनी कहे गरु हमा
 रा, केसूर काइ जगमो करतो रे ॥ ए गरु तो हमारा दिशे, गाइ
 गुणने पाए काइ पढतो रे ॥ उ०॥७॥

पद ७ए मुं.

श्री सुगरुजी हुकममुनी माहाराजनी गुणजावना लखी ठे.

उ उपगारी सुगरु हमारा, ध्यान धरु वुं तमारु रे ॥ धान
 धरंता मुनी गुण प्रगटे, नव जय डख जाए माहारु रे ॥ ए आ
 कणी ॥ नव जयनुं मने दुख अणंतु, मारा रुदिआमां ते साले
 रे ॥ चेतन हमारो निज घरे न आवे, रंडां मोहनीनी संघे काइ
 माहाले रे ॥ उ०॥१॥ काल अनादिनो ते काइ रखमे, दुख अणंतु
 सेहतो रे ॥ जरमणातामा जुलो पणिने, जुले नव अटविमा जम
 तो रे ॥ उ०॥ २ ॥ असुध मारगमा ते काइ पणिन, परजावे सुज
 मारग नहि सुजे रे ॥ लावि उपीयोग ज्ञाने रमेतो, मोहो राजा काइ
 धुजे रे ॥ उ०॥३॥ तसजावमा सुख अणंतु, सरधाए खाएक फरशे रे ॥
 जावचारित्र आवि शेजे, शेजे शिव रमणीने काइ वरशे रे ॥ उ०
 ॥४॥ केसूर कहे ठे सुगरु हमारा, ज्ञाने हुकममुनीने पेखुरे ॥ संमर
 जावना ते काइ बिचरे, जेहना ज्ञानतणु नहि लेखुरे ॥ उ० उ०॥५॥

पद ८० मु.

गौतम गणधर १ स्वामी, समरण करुवु हु तमारु रे ॥

समरण सजाव जो प्रगटे, शेजे नव जय डख निवारु रे ॥ ए
 आकणी ॥ तमे ठो गणधर विरजिणदना, जाव प्रभुपर बहु रा
 खो रे ॥ गुण तेहनो राखो गुथीने, सुध आतम रस काइ चाखो
 रे ॥ गौतम॥१॥ आसो वद अमाशने दिवसे, विरजिणद मुगते
 सधाव्या रे ॥ ठाडो जाव तमे प्रभुना उपरथी, तारे दरशण ना
 ण काइ आव्यो रे ॥ गौण ॥१॥ तमारी पाटे सुगरु थया हशे, जे
 आतमध्यानना धारी रे ॥ तेहने माहारी वदना होजो, जे नविक
 ना उपगारी रे ॥ गौण ॥३॥ अखेलनधिना तमे धणी ठो, भडा
 टापद काइ चडिआरे ॥ जावे जिनवर चोविश यादि, तापस
 पदरशेहे बुजविआ रे ॥ गौण॥४॥ तमे ठो झानी माहारा गरुजी,
 तमने हु काइ शेवु रे ॥ सरधा आवे हेवी किरपा करो तो, शेज हु
 समकित लेउ रे ॥ गौ०॥५॥ सुगरु एक आ काले पेख्या, हुकममु
 नि ज्ञरमचारी रे ॥ सज्जर जावनाने कांइ विचरे, तजी लोन्न
 माया मन मारी रे ॥ गौण॥६॥ कहे ठे केसुर चेतन हमारा, मुनि
 पदने काइ शेवे रे ॥ मुनी गुण गावे शमर जावे, सरधाए सम
 कित काइ लेवे रे ॥ गौ०॥७॥

पद ८१ मु.

उ मठवासी ठे तु सिवपुरी वासी, हु समरण करु तु ताहा
 रुरे ॥ सजाविक जो दरशण दिउ तो, सेजे जाए डख काइ मा
 रुरे ॥ ए आकणी ॥ हु डखीयारी अनादि कालनी, तुज केडे का
 इ नमती रे ॥ तमे परजावे परघेर निराजो, ए टेव तमारि नधि
 गमती रे ॥ उ मठवासी ठे तु शिवपुर वासी, हु समरण करु तु
 ताहरे ॥ सजाविक जो दरशण दिउ तो, सेजे जाए डख काइ
 माहारुरे ॥१॥ दरसन तमारानी ठे अजित्वाखी, अजित्वाख पूरो
 माहारो पासो रे ॥ उपीयोगे परमाद ठानीने, विजाव घरमाथी
 रे ॥ उ०॥२॥ विकार न शेजे निरजनने, निररोगी

शानो होये रोगी रे ॥ सूराने आलस होय शानु, जोगी शानो
 होय परजोगी रे ॥३॥ तमे जोगेस्वर निज घरना जोगी, हुं
 हुं जोगण तमारी रे ॥ जरमणताने डुरे करिने, संजावे संगे रमो
 काइ मारी रे ॥४॥ तम कारण तप संजम किरियां, कोहोनी
 क्या लगी करीए रे ॥ तमे तो परजावमां खेलो, जवसाहेर के
 म तरिऐरे ॥५॥ ससजावे सुख अणंतु, वखी सुनगतिए कांड
 जावे रे ॥ करम खरे तेहना काइ बोहोला, अंत सिव रमणी कां
 इ पावे रे ॥६॥ कहे ठे केसुर चेतन दमारा, थिरता लइ कांड
 बेसे रे ॥ मनने मारी ज्ञाने रमिने, परजावे परमा तुं नहि पेसे रे
 ॥७॥ मठवासी ॥३॥

पद ८२ मु.

दरशणे लागे ठे मारु मन, ओ पितमः ॥ दरशणे लागे ठे
 मारु मन ॥ सुंदर देहेरु चिंतामण केरु, फरता कांड चोविश जि
 एंद ॥१॥ वमदेवी नंदन त्रिजुग वंदन, इंडादिक काइ
 चोइोट नमत ॥२॥ सुगट बहु ज्ञारी आंगि बनी कांड
 सारी, प्रनु मुख पुनेमचंड ॥३॥ नाटारुन आवे गु
 णीजन गुण गावे, बाजत ताल मरदंग ॥४॥ अंग प
 खालु माहारु रुवे अजवालु, सुज ध्याने कांड अंगलोवंत ॥५॥
 धुप ध्यान धरु हुं फुलडा वेरु, केशरे कांड तिलक करंत
 ॥६॥ आरती उतारु जवने निवारु, जाव कांड शि-
 फत उवंत ॥७॥ चंतामण पुजे कुमताथी कांड धुजे,
 समताए सिव रमणी वरंत ॥८॥ केसुर कहे ठे ताहारु
 दरशण देवे, सेजे हुं साहेर तरत ॥९॥

पद ८३ मुं.

सेवे परमादतुं केम रे, चेतन ॥ लावे माहारा पर प्रेम ॥
 ए आकणी ॥ तने ॥ परजावनो रे, वरते पर परणती ॥

नी माहे ॥ पररमणताए डुख घणु रे, वेधु चारे गतिनी मांहे रे ॥
 चेण॥लाण॥१॥ हु डुखीआरी निगोदथी रे, आवी जमती ताहारी
 साथ ॥ काल अनादि दुखे गयो रे, अवसरे मोहनो गमे काइ
 साथरे ॥चेण॥लाण॥२॥ पर प्रेमे पिमा घणी रे, रखडे अणतो सं
 सार ॥ ते पर पिमाने परिहरी रे, थाए निरजन निरधार रे ॥चे०
 ॥लाण॥३॥ असर गति परजावथी रे, दुखनो हेतु ए जांण ॥ ते पर
 जावने परिहरी रे, तजे लोच मायाने मान रे ॥चेण॥लाण॥४॥
 गढी परमाद सजावे रमे रे, वरते सुज ध्याननी माहे ॥ सुजध्या
 ने शुज गति रे, अते सिवपुरीए जाए रे ॥चेण॥लाण॥५॥ सुगरुनी
 हेवी देशना रे, वरसे जेम अमरित धार ॥ नविक जीव श्रवणे
 सुणी रे, सरधाए पामे जव ने पाररे ॥चे० ॥लाण॥६॥ सुगरु ए
 वा कोण ठे रे, ठे हुकममुनी गरुनाथ ॥ केसुर जावे तेहने वाद
 तो रे, नामी झीझ जोडी वे हाथरे ॥चेण॥लाण॥७॥

पद ८४ मं. राग जेरवी.

हमारा मन मेला न हो, तमारा मन नहि हे नहि हे ॥ एदेशी ॥
 हमारी सघ खेलोनी हो, पराउ सघ मेहेलोनी हो ॥ ए देशी ॥

तुमारी सघमें जमती निगोदशे, तुमारा मन मोहनीशे
 लग रहीआ ॥ हमारी सघ खेलोनी हो ॥ पराउ सघ मेहेलोनी
 हो ॥ १ ॥ सह दुख अणंतु परसगतमे, काल अनादि जामीआ
 हो ॥हण॥२॥ परसगतमे रावण बुडे, जीनोका मसतग दश को
 पिआ हो ॥हण॥३॥ शुध उपियोग लावी सजावे रमो तो, लउ
 तमारा बलिहा हो ॥हण॥४॥ सुभध्याने काइ सुज गती वे, संजा
 वे सिवरमणी वरइया हो ॥हण॥५॥ ए देशना हुकममुनीनी, सु
 णी सुरपती पाये पडइआ हो ॥हण॥६॥ केहता ए केसुर चेतन ह
 मारा, ज्ञान ध्यानमे तु काइ रमिया हो ॥हण॥पण॥७॥

શુદ્ધિપત્રક

૧ આ પુસ્તકમાં ધણે કેટલેકે શબ્દોમાંથી અક્ષરો છૂટા પડી ગયા છે, તથા શબ્દનો આગલો પાછલો અક્ષર ખીન શબ્દ સાથે બળી ગયેલો છે, તે સમાજીને વાચ્યુ

પૃષ્ઠ લાઠી અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠ લાઠી અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૩ ૪ ૫	પ્ર	૫૩ ૧ સુધ	સુધિ
૧૧ ૧૦ કલ્પ	કલ્પ	૫૪ ૨૦ હેતકારી	દિતકારી
૧૨ ૮ રત્ન	ખ	૫૬ ૧૦ યુધ	બોધ
૧૩ ૭ વ્યવહાર	વ્યવહારે	" ૧૪ સખ	સવ
૧૪ ૧૦ મેહેવા	મેહેવ	૫૭ ૬ પૂરવે	પૂરવે
૧૫ ૨૩ જોડો	જવલ્લો	૬૧ ૨૨ પાચત	પાવત
૧૬ ૨૩ ખશિ	ખુશી	૬૨ ૫ મિદ	મિધ
૧૮ ૨ એ ધ્યાન	એ ધ્યાન ન કરવું	૬૩ ૧ કર	કરે
૧૮ ૨૧ દેવધુ	દત્તન	" ૨૨ દણ	દણી
૧૯ ૮ ધર્ષ	ન ધર્ષ	૬૪ ૧૪ નિપપ	નિલેપ
૧૯ ૨૩ કલાન	લીન	૬૫ ૧૦ વરગમ	વરગમ
૨૦ ૮ તે બે	તેવે	૬૫ ૧૬ સત	સત્
" ૧૨ મ્	શ્વર	૬૬ ૪ ને	નય
" ૨૪ અન	અન્ય	" ૨૦ અમગાહક	અવગાહક
૨૧ ૩ હેતકારી	હિતકારી	૬૭ ૧૫ ધણુક	ઠણુક
૨૨ ૨૦ મુ	મુવ	૬૮ ૭ પ્રત્વા પ્રત્વે	પરત્વા પરત્વે
૨૬ ૨૩ સત્ દત્	તાન્ત, દાન્ત	૮ છટો	છટો
૩૧ ૪ ૨ ત ધાત	" "	૧૦ સમીચે બેત્ર	સનય હેત્રે
૩૨ ૭ દ્રમ નિના	દ્રવ્યના	" આર્દિત	આર્દિત
" ૨૪ પયાયે	પર્યાયે	" અમી	સમ
૩૫ ૨૩ લખ્ધ	લુખ્ધ	૧૧ યે	ય
૩૬ ૯ હણોનથી	હણો છે	" આવૈતી	આવૈતી
૪૦ ૩ રૂપીણી	રૂપીણી	" આસ્તીક	આસ્તીકાય
૪૨ ૧૦ વણાસિક	વિનાસિક	૨૪ મામા	સામાન્ય
" ૨૪ વીજી	બીજી	૬૯ ૩ એમા માન	એ સામાન્ય
૪૩ ૨૬ એમાં	હિસા	૭ બેસે સમાવ	વિરોધ ભાવ
૪૮ ૯ અસેની	અસાસી	૮ બેસે સમાવ	નિરોધ ભાવ
૪૮ ૧૧ સેનીયા	સરી	૧૧ નીર અવીએ	નીર અવેન સઅ
૪૯ ૮ રાત	મત	વસ્ત્રેઅ	
૪૫ ૭ અશુદ્ધ અનુભવ	શુદ્ધ અનુભવ	૧૨ મકાચે	મકીચ
" કતીમ સુત	અકતીમ શુદ્ધ	૧૪ બીઠે	બાનું છે
૪૯ ૧૩ ગલહયુ દ્રવ્યના છે મત નહાયુ દ્રવ્યનુ છે		" તાડી	ન હી
૫૦ ૧૦ અનમન	અનુમન	૨૩ ધન	ધમ
૫૧ ૧ ૨૬	૨૫	૨૬ વસે સમ	નિગેત ધર્મ
" ૧૦ ૨	૨	૭૦ ૮ નિરજ બૂત	આનિર્નૂત
" " ૨	૩	૫ આસપે	આધાર
" " ૩	૪	" મ પરન વીક્ષા	સપર વ્યવસાજિ
૫૧ ૧૧ ૪	તે	૭ દુર્	ધુવે

	૧૨ ત્રીવદસ	ત્રીચોતસ
	૧૫ બેકેતબી-અમ વ્યક્તબી-અવ્યક્તબી	કાવ્યે
૭૧	૧૦ સદૈભાવ અસદ	સદૈભાવ અસદૈભાવ
	૧૦ આરખીત	અર્પિત
	૧૮ પ્રેતે કેર	પ્રત્યેકે
	૨૩ સમ વિથે	સમથે
૭૨	૮ સત્વા સત્વ	સત્વા સત્વ
	૧૨ સમન	સમથે ન
	૨૫ સત્વા સત્વ	સત્વા સત્વ
૭૩	૬ અમ	અમ
	૧૩ રતનામર અવતા	રતનાકર વતારિકા
	૨૨ શોણને	પ-ન
૭૪	૩ રવે ગીના	રવ-ગા
	૧૨ ઉપ્રયુતિ	અપ્રયુતિ
	૧૫ પ્રેચી	પ્રચય
	૧૮ ધિ	ધિ
	૨૦ કુટ રત	કુટરથ
	" પરણી મીઝમ	પરીણમીઝમ
	૨૨ છતુપરાવરતને	છતુ પરાવરતને
	" પરાવે રેતન	પરાવતન
૭૫	૧૭ પ્રાવ	પ્રવ
૭૬	૧૧ ગેહુ	ગેથ
	૧૫ (ત્રી) ગાથામા	પા ચરણઅધૂર છે
	૧૬ ધિ	ધિ
૭૭	૮ મુખી	મુનિ
	૧૦ સારમ ॥ બદ્રાનની સારમ બદ્રાનની ॥	
	૧૫ પ્રેણમવો	પ્રણમવો
	૧૬ રાગતી	રાગની
	૨૧ જા	ચા
૭૮	૩ વરણુતિમે	વરણુતિમે
	૫ એત	એ ત્રી
૭૯	૧ બવાન	બાનન
	૪ બવે	બવ
	૫ સુનાતે	સ્વભાવ તે
	" બમન	બવન
	૮ બચીત	બવન
	૧૦ ભવત	"
	૧૫ ભવન	"
૮૦	૧૧ વાહીત માથ	વાહીત સુખ માથ
૮૨	૭ સસાહી	સસાથી
	૮ ફુજર	ફુજર
	૧૦ મકકે	મેકકે

૮૩	૧૦ તારણુમા	તારે એમા
	૧૮ મારે	મારે
	૨૭ થાયા	થયા
	૨૮ પામે	પામી
	૩૪ અરથ	અર
	૩૬ સનારથ	સર્વારથ
	" વાહીતવીજે	વાહીત ફત રીજે
૮૪	૩ બરદ	બુદ
	૫ બતરે	હોરે
	૬ બોજે	બો
	૭ સીધત	સીધાતે
	૭૮ અમ શડ	ધુવસ જક્ષ
	જમસ	
	૧૨ બમ છે	જક્ષ છે
	૨૧ સિધાવરા	સિદ્ધિવરા
	૨૪ સવી	અવી
	" ભોગવિસાન	ભોગવી વિસાન
	૨૬ એડ સકર	છદ્દ વકરેતાન કરે
	રતન કરો	
	" જન	જિન
	૨૮ જવા	જન
	૩૧ મલ્લી જીને	(એ ચરણ જ ન
	સ્વર વાંકતા	જોધએ)
૮૩ ૮૪ ૮૫	જન	જિન
૮૬ ૮૭ એ		
પૂછોમા છટ		
સેક ઠેકાણે		
૮૫	૧ જવસ	જક્ષ
	૪ જોહતવેમનથી	જયત વિમાનથી
	૧૦ સહર્ષ	અહર્ષ
	૧૧ જવી	જાવે
	૧૫ અચાનત ભીર	અચાન તિમિર
	૨૬ પરભવનીમાય	પરભાવતિ માય
૮૬	૧ કનર	કુવરી
	૩૩ (ત્રી) ગાથામા	પ્રત્યેકે પ્રત્યેકે તોર
	અધી ગાથા	રણુ કન્યુ અણ મગળ
	નથી)	સાર
૮૭	૧ મુજ	ધવજ
	૧૨ એદ્રીમન	હદ્રીમન
	૧૮ બેચીત	અચ્યુત
૮૮	૧૪ જે	જય
૮૯	૩૨ આવજો	આવડો
૯૦	૨ આચારિક	હાર્યાદિ
૯૧	૧૪ ધરેખ	દૂપ
૯૨	૨૨ નવ	રત

૧૦૪	૮ પ્રકા	પ્રકાર
૨૫	જાવ	જાવ
૧૪૬	૫ તેથી	તેથી
૧૦	તેવી	તેવી રીતે
૧૫૪	૩૨ વેદુ	વેદુ
૧૫૭	૬ અભિધા	અભિધાન
૧૬૮	૫ પુણ્ય નિમન	પુણ્યનિમન
૧૭૪	૨૮ નાત	વૃત્તિ
૧૭૫	૩ પાવક	પાવક
૧૭૬	૧૫ પદમ	પદમ
૧૮૦	૧૬ લાગ્યા હે	લાગ્યા હે
૧૮૨	૧૭ થવુ	થવુ
૧૮૨	૩ હેમ	હિમ
૨૦૬	૧૪ સાક્ષાક	સાધક
૨૦૮	૨ અમતિ	અનિવૃત્તિ
૨૦૯	૨૪ કાવઙ્કિધ	કાવ લઙ્કિધ
૨૧૦	૨૩ દિનકરબોધ	બોધ દિનકર
૨૨૪	૧૪ અનુગાન	અનુગાન
૨૨૮	૧૫ ધ્યાધ્યએ	ધ્યાધ્યએ
૨૨૯	૧૪ જલનીએ	જલ
૨૩૧	૧૨ ક્ષણભોજ	ક્ષણભોજન
૨૩૨	૬ ૨	૩
	૭ પોતાની	પોતાની સાહિ
૨૩૬	૮ પ્રીયર	પ્રીય (રક્ષક)
૨૩૯	૧૩ ભણે	ભણે
૨૪૦	૨૪ પ્રીયર	પ્રીય (રક્ષક)
૨૫૬	૧૦ અપરમદ	અપરમદ
૨૫૬	૬ જીર્ણ	જીર્ણ
૨૧	૫૨ સગતી	૫૨ સગતી
૨૬૫	૧ દીપક	દીપક
૨૬૬	૪ માસો માટ	વસો આ માટ
	૮ વરગણો	અવર લખા
	૧૧ રખે પાળ	રખવાળ
૨૩	હાગેરી હીંગ	
૨૬૮	૭ એની	એણીપરે
૨૬૯	૧ મન પ્રજેવ	મનપર્જવ
	૧૮ સાજેરે	સમજેરે
૨૭૦	૫ તો પડતો	નહી તો પડતો
૨૭૨	૫ તાગ	લાગ
૨૭૩	૬ હીકુ	હીકુ
	૨૩ ચેનત	ચેતન
૨૭૫	૫ સુખરનન	સુખરેનન
	૬ રન	રન
	૧૧ કોને	કોને
૧૦	કડવાનો	કડવાનો

૨૭૬	૨ બલ્ય	મલ્યનન
૧૨	પ્રકતી	પ્રકૃતિ
૨૮૨	૫ વખણે	વખણે
૬	અથ	અથી
૨૮૬	૫ લેએ	લદીએ
૧૩	ગયગિન	ગપથોગ
૧૪	પરભવ	પરભાવ
૨૮૭	૧૦ પતીશ્યએ	પતીજેરે
૧૮	મવેગ	સવેગ
૨૮૮	૧૭ પડમા	પડીમા
૨૯૦	૧૨ વિધ	વિધિ
૧૩	સ્તભાવે	સ્વભાવે
૧૭	ખીણનમાં	ખીણમા
૨૯૧	૫ આની	ગયા
૧૧	જાવ	જાવે
૧૧	જાતાં	જાતાં સો
૧૨	સુરણ	સુરને
૨૪	પણ	રિણ
૨૬	જા તુરગ ચાને-	} (એ ૨૬ છે)
	તીકુ અગનાન દશા	
	લીથે-મનપરમે	
૨૯૮	૨૨ પરભાવ	પરભાવ
૨૯૫	૧૨ તરે	તેરે
	૨૦ સરદા	સરદા
૨૯૮	૩ સહેના	સે કહેના
	સહે	સે
૨૯૯	૨ ચક્રતા	ચક્રિત
	૪ પરતી	પરશ્રુતિ
૩૦૭	૧ કમાલ	તમાન
૩૧૭	૨૪ વાણુ	આણુ
૩૧૮	૨૬ સયવ	સયત્રે
૩૨૩	૧૬ સમગિર	સુદગિર
૩૨૮	૨૦ વૃત્યન્તિ વૃત	વૃત્યન્તિ નિલ
૩૩૫	૨૫ સિત	ખિત
૩૬૧	૧૧ પ્રભાવત	પ્રભાતાત
૩૬૬	૨૬ કારિણ	કારિણ
૩૬૪	૧૬ વ	વ
	૨૦ પરમાન	પરમાન
૩૬૫	૧૫ મિથ્યાતા	મિથ્યાત
૩૮૮	૧૩ ધ્યાવ	ધ્યાવે
૩૯૬	૧૩ સખા	ચાખ્ય
૪૦૦	૧૬ શુધ્ધપરમ	શુધ્ધ પરમવ
૬૦૩	૩ બ્રાત	બ્રાત
૬૧૧	૧૫ ન્યારે	ન્યારે
૪૧૨	૮ નીસે	ઈનસે

૧૦૪	૮ પ્રકા	પ્રકાર
	૨૫ જાવ	જાવ
૧૪૬	૯ તેથી	તેથી
	૧૦ તેવી	તેવી રીતે
૧૫૪	૩૨ વેદુ	વેદુ
૧૫૭	૮ અભિધા	અભિધાન
૧૬૮	૫ યુદ્ધ નિમિત્ત	યુદ્ધવિગન
૧૭૪	૨૮ નાત	ટુતિ
૧૭૫	૩ પાલક	પાલક
૧૭૯	૧૯ પદમ	પદમ
૧૮૦	૧૬ લાગ્યા હે	લાગ્યા હે
૧૮૧	૧૭ થવુ	થવુ
૧૮૨	૩ હેમ	હિમ
૨૦૬	૧૪ સાક્ષક	સાધક
૨૦૮	૨ અનિવૃત્તિ	અનિવૃત્તિ
૨૦૯	૨૪ કાલખિધ	કાન લખિધ
૨૧૦	૨૩ દિનકરબોધ	બોધ દિનકર
૨૨૪	૧૪ અનન્તાન	અનન્તાન
૨૨૮	૧૫ ધ્યાધ્યએ	ધ્યાધ્યએ
૨૨૯	૧૪ જલનીમે	જલ
૨૩૧	૧૨ અક્ષમોજ	અક્ષમોજન
૨૩૨	૬ ૩	૩
	૭ પોતાની	પોતાની સાહિ
૨૩૬	૮ પ્રીયર	પ્રીય (રક્ષક)
૨૩૯	૧૩ બળુ	બળુ
૨૪૦	૨૪ પ્રીયર	પ્રીય (રક્ષક)
૨૫૬	૧૦ અપરમદ	અપરમત
૨૫૯	૯ ગમી	ગમી
	૨૧ પર સમતી	પર સમતી
૨૬૫	૧ દીપક	દીપક
૨૬૬	૪ મામો માટ	વસો વા માટ
	૮ વરગણા	અવર ધણા
	૧૧ રમે પાળ	રખવાળ
	૨૩ હાગેરી દોગ	
૨૬૮	૭ એની	એણીપરે
૨૬૯	૧ મન પ્રજેવ	મનપ્રજેવ
	૧૯ સાન્નેરે	સમન્નેરે
૨૭૦	૫ તો પડશે	નહી તો પડશે
૨૭૨	૫ તોજ	લાજ
૨૭૩	૮ હાંકુ	હાંકુ
	૨૩ ચેતત	ચેતન
૨૭૫	૫ સુખરવન	સુખરેનન
	૯ રજ	રજન
	૧૧ કેજ	કીજે
	૧૦ કડવાનો	કડવાનો

૨૭૬	૨ બળ	બળનન
	૧૨ પ્રકૃતી	પ્રકૃતિ
૨૮૨	૫ વખણે	વખણે
	૬ અથ	અથી
૨૮૬	૫ લેએ	લહીએ
	૧૩ ઠયજન	ઠપયોગ
	૧૪ પરભવ	પરભાવ
૨૮૭	૧૦ પતીછએ	પતીજેરે
	૧૮ મરેજે	મુરેજે
૨૮૮	૧૭ પડમા	પડીમા
૨૯૦	૧૨ વિધ	વિધિ
	૧૪ સ્તભાવે	સ્વભાવે
	૧૭ ખીપુનમા	ખીણુમા
૨૯૧	૫ અયાની	ગયા
	૧૧ જાવ	જાવે
	૧૧ જાતા	જ્યા ત્યા
	૧૨ સુરણ	સુરને
૨૯૪	૫ પુ	પિણુ
	૨૬ જલ તુરગ ચારે-	} (એ ૨૬ છે)
	તીટુ અમનાન દશા	
	લીચે-મનપરમે	
૨૯૬	૨૨ પરમાવ	પરભવ
૨૯૫	૧૨ તરે	તેરે
	૨૦ સરદા	સરધા
૨૯૮	૩ સહેના	સે કેહેના
	સહે	સે
૨૯૯	૨ શક્તિ	શક્તિ
	૪ પરતી	પરણુતિ
૩૦૭	૧ કમાલ	કમાલ
૩૧૭	૨૪ વાણ	બાણ
૩૧૮	૨૬ સયલ	સયતે
૩૨૩	૧૬ સભગિર	સહગિર
૩૨૮	૨૦ તૃપન્તિ તૃલ	તૃપન્તિ નિલ
૩૩૫	૨૫ સિત	ખિત
૩૬૧	૧૧ પ્રભાવલ	પ્રભાવાલ
૩૬૮	૨૬ કારિણ	કારિપુ
૩૮૪	૧૬ વ	વ
	૨૦ પરમાવ	પરભાવ
૩૯૫	૧૫ મિથ્યતા	મિથ્યાત
૩૯૮	૧૩ ધ્યાવ	ધ્યાવે
૩૯૮	૧૩ સખા	સાખ્ય
૪૦૦	૧૬ ગુણપરમા	ગુણ પગ્ગનય
૪૦૩	૩ જ્ઞાત	જ્ઞાત
૪૧૧	૧૫ ન્યારે	ન્યારે
૪૧૨	૮ નીસે	ધનિસે

	૧૪ ધર	સુર
૪૧૫	૧૪ શક્તાએ	સત્તાએ
	૧૮ શક્તા	સત્તા
	આ પૃથ્વી પછી } વારના બીજા પુ } શક્તા સત્તા બેસાં બહે દેકાણે }	
૪૧૬	૧૬ શબુને	શબુને
૪૧૭	૯ નમેન	ત્રિમન
	૨૧ વેવે	વેદે
૪૨૧	૧૮ શ	શબુ
૪૨૩	૧૨ કંર	કંર
૪૨૮	૧૦ લેરેરે	લેરેરે
	૨૩ મદકેગીછ	મદકેગીછ
૪૩૧	૮ એવા દાવાને	એ પાવાને
૪૩૩	૧ મ મરછ	ગુરછ
	૧૬ લાલમદ	લાલમદ
૪૩૫	૧૨ આકરીએ	આકોય
	૨૫ હસગઆરથી	આસ ગજ રથને
	ને પલખી કાઈ	પાલખી કાઈ
૪૩૬	૭ એવા-કા	શકો-કા
	૧૪ વારીઆ	વીદારીઆ
૪૩૮	૧૦ કમ	કમ
	૧૩ ધરવા રથક	દ્રવ્યથક
	૧૭ મોબસ	મોલ
૪૩૯	૧ પીરેરે	પ્રીયરે
	૮ તેમુની વદીએ	(૨ ડે)
	૧૩ કાકડી	કાકડી
	૨૦ સાહેલોએ	સાખલોએ
	૨૩ પાસલજી	પાસા-ડીએ
	૨૪ ચમસુ	ચમ્પુ
૪૪૦	૨૫ સીદ	સિદ્ધ
૪૪૧	૧૨ સમરને	સ્વભાને
૪૪૨	૨૧ કાઈ બેગીરે	કાઈ બેગીરે

૪૪૪	૯ સાતો	સતો
	૧૪ હરીઅત	અરીહત
૪૪૫	૩ વર	ઠિર
૪૪૬	૩ સુગતા	સુગત
૪૪૮	૧૧ રૂએ	રૂએ નદી
૪૫૧	૧૩ માર	મારે
૪૫૨	૨૫ મમજિત	સમજિત
૪૫૩	૨ વ ન	વળન
	૧૮ ધવ	દ્રવ્ય
	૨૧ ચીતા	ચિતા
	" સુખ	સુખે
૪૫૪	૧૨ કન	કમ
	૨૫ સુખ	સુખ
૪૫૫	૧૩ દેહ	દેહ
	૧૬ ખેલે	ખ
	૧૯ પામને	પામસે
	" પીવ	પીધ્યા
	૨૧ આર	નાર
	૨૧ બધક બાવ	બધક ખાલ
	૨૩ બારી	માગી
	૨૫ ચાર	પૂર
૪૫૬	૫ કુકમછ આતમની	કુકમ નિજ આતમને
૪૫૭	૧૯ ખોસે	ખમે
	૨૨ કરે	કરો
૪૫૮	૧૨ ચાર	ચોર
૪૬૦	૧ પચમરા	પચમ આરા
૪૬૧	૧૩ ધરે	ધરે
૪૬૫	૧૪ અસર	અસદ્
૪૬૬	૧૨ ચોમની	ચી ગતી
૪૬૮	૧૫ નિમયા	નિઝથી
૪૭૫	૨૦ જરણ	જનમ
૪૭૬	૪ શક્તાઅનુ	સત્તાએ ધૃ
	૫ સુમાર	સુમાર
	૨૦ તામર	તમાઈ

(૨) આ શુદ્ધિપત્રમાં (૧) અગત્યના શબ્દો સુધારવા કપર નજર ગળી છે જોડણીની બૂલો તમા અશુદ્ધ બાળથી લખાએલ સુધાર્ણુ નથી (૨) વળી બીજા અગત્યના શબ્દો પણ ના સમજવાથી તથા મરત બૂનથી સુધારવાના રહી ગયા હો (૩) ધૃષ્ટપદ્ અઠ-કળની સુધારેલ છે માટે વિગત પુ િને મારી એવી નાજ છે કે, આ શુદ્ધિપત્રમાં અને આ પ્રતમાં જે કર્ક દેવ રજા દેવ તે સુધારી લેવો

